Digitized by Google

R. UNIVERSITÀ DI ROMA • BIBLIOTECA ALESSANDRINA •
N
073

Digitized by Google

R. UNIVERSITÀ DI ROMA · BIBLIOTECA ALESSANDRINA
8 - AGO. 10

Digitized by Google

Digitized by Google

TYPOGRAPHUS

Ad Lectorem.

POetarum tibi, benevole Lector, & dignitate & ætate principem HOMERUM ſiſto iis typis editum, ea forma, quæ viſa eſt optima, & diligentia emendatum quam potuit maxima. Editionem ſecuti ſumus eam, quæ prodiit Amſtelædami ex Officina Weſteniana anno 1707. quod ipſam a multis iiſque laudatis viris multum laudari audieram, quodque magnam intellexeram ejuſdem exemplarium factam eſſe diſtractionem: atque eam quidem ita video placuiſſe, ut nuper apud eoſdem Weſtenios recuſa fuerit præfixo Samuelis Clarke magni illius Angli Philoſophi, & Homericæ Poeſeos amantiſſimi nomine. Siquid erit, quod in hac HOMERI Interpretatione Latina, quæ tamen ut nova videri poſſit effecit Lederlini & Bergleri induſtria, ſiquid, inquam, erit quod minus arrideat, conſulere poteris Interpretationem Italam viri illius Græcæ juxta atque Italæ Linguæ peritiſſimi Antonii Maria Salvini, quam tibi ego, ut apta forma meis typis excuſa ſuppeditaretur, curavi. Nec ſolum Homeri, ſed Heſiodi etiam opera, ejuſdem Salvini Itala interpretatione ſejunctim impreſſa, apud me invenies. Euripidis etiam Tragædias omnes publici juris feci, in quibus, ut ſcias quid præſtitum ſit, Græca primum habes ad emendatiſſimas editiones exacta,

quibus Commentarii ſubjiciuntur, tum e regione novam Italam Interpretationem a viro non minus literis, quam moribus humaniſſimis P. Michaele Angelo Carmeli *verſibus expreſſam; quam autem factum id fuerit feliciter, quamque fideliter, malo te tuis oculis, quam meis prædicationibus credere. Fac ut valeas, tuoque legendi ſtudio meum Græca edendi ſtudium incitetur.*

Digitized by Google

STEPHANUS BERGLERUS

Tranſylvanus Coronenſis,

LECTORI S.

AGemus primum de conſilio ſuſceptæ hujus Editionis, & quid in ea præſtitum ſit: deinde de Homero ipſo: denique de Scriptis quæ præter Iliadem & Odyſſeam ei tribuuntur. Cum itaque videret Editor Henr. Weſtenius, Eruditos dudum deſiderare accuratam aliquam Homeri Editionem, quæ ſimul etiam tractatu & portatu facilis eſſet: ſtatuit ſuis in Remp. literariam meritis, hoc etiam addere. Primum ergo ut expediamus quod levius eſt, operam dedit, ut quam poteſt, pauciſſimis & exiguis paginis arctaretur Homerus ingens, ut tum domi inambulando legentibus eſſet utilis, tum etiam expatiantibus in ſolitudinem. nam Lectorum non minus quam

Scriptorum chorus omnis amat nemus & fugit urbes,

qui ne onuſti & ſuffarcinati urbanis hominibus ludibrium debeant, proſpectum ſibi hoc pacto ſciunto: ſæpe etiam *navis ſibi creditum vehit Virgilium*, ὡς δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγινώσκων, uti Liber Pater apud Ariſtophanem, qui ibi Andromedam Euripidis navigando lectitaverat; tunc igitur noſter Homerus

Accedet profugæ ſarcina parva rati.

Sed ne hic ῥαψῳδεῖν & jocari videamur. Etiam ut accuratiſſima noſtra Editio evaderet, nullis neque ſumtibus neque laboribus pepercit; nam paravit ſibi utriuſque Operis codices MSStos præſtantiſſimos, ſcholiis nondum editis inſignes: ſed alterum profundæ antiquitatis nomine longe excellentiſſimus; alter in frontiſpicio etiam ſigna Ariſtarchi & Μυοβατραχομαχίαν, uti ibi ſcriptum, habet: præterea, MSto non inferiorem primam omnium impreſſarum Editionem Calcondylæ Athenienſis; quibus inſtructus non tantum præſentem Editionem reddidit perfectiorem, ſed

& bona parte paratus eſſet, ut maximus, ſi a Sacris diſcedas, poſt homines natos toto orbe terrarum Scriptor, tandem digna Editione & uti par eſt illuſtratus prodeat, ſi ita ei placitum fuerit, ut Reſp. Literaria, cum jam multum ipſi debere ſe fateatur, debeat plurimum. Ad curandam autem hanc editionem adſcivit ſibi primum Doctiſſ. virum Jo. Henr. Lederlinum, ſub quo etiam Ilias uſque ad π. expreſſa eſt: ejus conſilio ſcias inſertos in Orationem Phœnicis ad alumnum Achillem quatuor verſus, in Il. ι. poſt v. 459. (qui ſunt facile notabiles; nam cum quintus ubique verſus numerum ſuum adſcriptum habeat, ibi hiatus numeri eſt: præterea in verſione diverſo charactere ſunt impreſſi: utrobique autem uncinulis incluſi) quos Plutarchus ab Ariſtarcho expunctos conſulto eſſe dicit, quia in illis Phœnix peſſimum ſuum propoſitum de patre occidendo non dubitat palam profiteri; ſed Plutarchus illis locum dat, quia opportune Achilli irato oſtendunt quid ira poſſit: ideo igitur hic inſerti ſunt. Lederlino poſtea ad Profeſſoratum in Patriam revocato, opus aliquandiu jacuit, donec mihi committeretur. Juſſi autem ſumus contextum ex prædictis Codicibus, tum & Henrici Stephani editione Poetarum principum corrigere; quando non ſine prudenti conſilio factum eſſe omnes fatebuntur. Eſt enim circumſpectione opus, ne & veteres depravationes contextus non detegantur, & ne novæ inſuper invehantur: ubi profecto requiritur nec vulgaris linguæ peritia, nec mediocris diligentia. Has virtutes Henricum Stephanum ad edendos omnis generis maxime Græcos ſcriptores attuliſſe in confeſſo eſt. Ego id in Homero maxime expertus ſum; nam quod multa loca in eo feliciter reſtitueret, facultatem id arguit: quod vero ad penitus perficiendam illam editionem ſuam, tot alias editiones, quot ipſe in præfatione ſua commemorat, (ſunt autem octodecim) præter MS. codicem, ſubinde conſulere, præterea vaſtiſſimos illos Euſtathii commentarios perlegere non dubitarit, id jam ſedulitatem incredibilem indicat. Illam etiam animi inductionem hujus viri non poſſum quin hic laudem: cum haberet in promtu locis quibuſdam ſanandis ſæpe conjecturas appoſitiſſimas, eas tamen contextui ingerere noluit. Nempe norat quam ſancte hæc tractanda ſint; nam uti Euſtathius alicubi ſapienter monet, ἡ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις ὐχ οἷα τ' ἐςὶ βίαν παθεῖν. Id ipſum etiam modeſtiæ quoddam ſignum eſt in illo viro; nam cum tantos profectus feciſſet in hac Lingua, quantos ſua ætate pauci, noſtra autem vix ullus, verecunde tamen dubitavit quæ conjectaverat pro indubitatis obtrudere. Contra

ſi

Digitized by Google

ſi feciſſet, nec famæ ſuæ, nec integritati auctorum erat ſatis conſulturus: nam ſæpe inventæ ſunt etiam quæ videbantur ſpecioſæ & ingenioſiſſimæ conjecturæ, detecta veritate, vaniſſimæ, adeoque hic quadrat quod Pindarus canit de Pelopis fabula abſurda, quam Poetæ carminum ſplendore conentur probabilem reddere: χάρις δ' ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς, ἐπιφέροισα τιμὰν, καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν ἔμμεναι τὸ πολλάκις· ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι. nam Critici non minus veroſimiles poſſunt reddere ſuas conjecturas: cum interim fas ſit alium occinere ex Romano Lyrico: *Et mihi forſan tibi quod negarit Porriget hora*. Ecce ſtatim ſi H.Stephanus imprudenter ſuas conjecturas contextui intuliſſet, quam facile eruditi illas erant falſas oſtenſuri; cum nos humiles audeamus earum quaſdam in dubium vocare:

Ad Iliad. α. verſum 58. pro τοῖσι δ' *Scribere*, inquit, *non dubitem* τοῖσιδε *conjunctim, cum ſignificet* τούτοις, *id eſt* τοῖσδε, *non* τούτοις δέ. Tolerari hoc ſignificatu hic poſſet τοῖσιδ' ſive τοῖσιδε, quia proxime præceſſerat οἱ δ', verſus iſti ſunt: Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες δ' ἐγένοντο, Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Hic in iſto τοῖσι δ' inquam hoc δέ, neque eſſe poteſt ἐπιτακτικὸν, quia vides non præceſſiſſe μὲν, neque poteſt eſſe μεταβατικὸν, quia illud δὲ, quod præceſſerat, vim illam obtinebat. hæc autem poteſtas plerumque hujus conjunctionis: eadem conjunctio cum non raro idem ſignificet quod τε, &, quamtumvis rarius, idem quod γὰρ, neutro modo hic commode locum habere videtur; itaque non ſine ratione ſcriberet H. Stephanus τοῖσιδε ut ſit pro τοῖσδε a nominativo οἵδε, quod idem ſignificat quod οὗτοι, teſte etiam Theodoro Lib. II. Cur autem ei penitus aſſentiri dubitemus cauſa eſt: Primum quia apud Homerum ſæpe occurrit τοῖδεσσι & τοῖσδεσι, ut Odyſſ. β. 47. φ. 93. & alibi ſæpiſſime: non τοῖσιδε, quod & apud alios prorſus rariſſimum eſſe puto: porro ipſa ſcholia hunc locum per τούτοις δε exponunt: deinde ii qui ſoluta oratione ſcripſerunt Jonice, cum communiter cum Poetis τοῖσι ubique ſcribant a ſimplici ὁ, uti videbis in ſingulis fere Hippocratis aphoriſmis, procul dubio & a compoſito ὅδε formaturi erant τοῖσιδε, niſi hoc uſum reſpuere crediidiſſent: videmus enim Herodotum ſemper τοῖσδε ſcripſiſſe. e. g. Κροῖσος δὲ μιν ἀμείβετο τοῖσδε. Clione, ibid. aliquoties in colloquio Crœſi & Adraſti Phrygis, & poſtea ibidem: ὁ δὲ (Ἀστυάγης) ἀμείβεται αὐτὸς τοῖσδε. & in Thalia: ὁ δὲ (Πολυκράτης) ἡσθεὶς τοῖσι ἔπεσι, ἀμείβεται τοῖσδε, & forte alibi ſæpius; in poſtremo loco vides τοῖσι a ſimplici ὁ formatum, ut ſemper ſolet: Denique ſi δὲ iſtud pro

Digitized by Google

παραπληρωματικῷ, ut alibi, hic etiam habeatur, omnis mutandæ ſcripitionis cauſa præciſa videtur; certe infra ad Odyſ. μ. 356. ipſo Stephano referente Euſtathius in τοῖς δὲ, qui ſimilis locus eſt præſenti, conjunctionem δὲ abundare cenſuit, neque Stephanum eſſe magis audiendum Euſtathio ibi quidem credo. Hoc etiam non ab re quis monuerit, ſolere tales ſolennes formulas quandoque immutatas occurrere etiam in locis ubi res ipſa id ferre non poſſe videtur, v. g. Odyſ. ν. 47. cum Minerva ſolum Ulyſſem alloquatur, Poeta tranſitionem ita fecit: Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Hoc etiam poſſet requiri an alia exemplaria habeant in Iliados illo loco Τοῖσιν ἀνιστάμενος. eſſet hoc non alienum. Quid ſi oſtendamus δὲ immediate geminatum, & eadem ſignificatione occurrere alibi etiam? Odyſ. θ. 363. & ſequenti, quem locum infra adduximus.

Ad Iliad. α. 468. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης: legendum cenſet οὐδ' ἔτι. atqui nihil eſt, quod cogat nos contra conſenſum omnium exemplarium, quem ipſemet fatetur, quicquam mutare; nam ſenſus bonus eſt, imo οὐδέ τι huic loco aptius quam οὐδ' ἔτι, quod, *nihil cibi amplius illos deſideraſſe* quaſi ſaturatos, ſignificat; ita quaſi ταυτολογία quædam eſſet, quod ibi ſequitur: αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο *Poſtquam epulis exempta fames*. Si οὐδέ τι ſcribas, ſenſus eſt: *Nihil non adfuiſſe quod animus deſideraret*. Nullam cauſam video cur mutare velit, niſi quia forte credidit θυμὸς ἔτι ἐδεύετο δαιτὸς, eſſe inuſitatius: quod non eſt, uti patet ex Odyſ. χ. 50. Οὔτι γάμου τόσον κεχρημένος οὔτε χατίζων. Sed mirum eſt, cum toties occurrant iſtud ἔτι, & ſuperius illud πίσι δὲ, quomodo ſuſpicari potuerit, ea ſemper & in omnibus exemplaribus corrupta eſſe.

Ad Iliad. β. 257. hæc annotat: *Cogitet Lector num hic verſus qui alibi ſæpe occurrit poſſit ita legi:*

Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω τόδε, καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Sed tibi edicam hoc, & perficietur. *pro:*
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Sed tibi edicam, hoc autem etiam perficietur.

Mihi non videtur ut ipſi: nam illa ſcriptura præ ſe fert, quaſi Ulyſſes iratus hoc tantum ſe facturum Therſiti minetur, quod ſtatim indicat: ſi nempe pergat inſanire, ſe eum verberibus cæſum nudum e concione ejecturum: & quaſi, ni prædixiſſet, non fuiſſet illud facturus; cum tamen nihil præterea molito Therſiti ſtatim tergum dolaverit. Quis ita iratus minatur? Ego tibi prius indicabo, quod velim te verberare, atque ita demum hoc faciam: Multo commodior itaque

Digitized by Google

que eſt vulgata lectio hoc ſenſu: Edico tibi, neque tu credas illud haud perfectum iri. Sed quid impulit eum cur τόδε maluerit quam τὸ δέ; Nihil quidem tale ſuſpicor de H. Stephano, qualia animadvertimus in Homeri quibuſdam interpretibus, qui Articulum præpoſitivum ὁ, ἡ, τὸ, per Hic, Hæc, Hoc, exponunt; gemino errore, cum enim credant Latinis etiam eſſe Articulos, ſæpe ὁ per Hic reddunt, etiam ubi conſuetudo Latini ſermonis id non fert: fugitque præterea eos, apud Poetas Græcos ſolere quandoque Articulos loco Pronominum accipi; itaque cum ὁ per ſua genera & caſus poſſit reddi per Is, Ille, Iſte, Hic, imo etiam per Qui quandoque, quæ omnia ſunt Pronomina, iſti plerumque per Hic reddunt, male perſonas & attributa turbantes. tale quid, inquam, de H. Stephano ſuſpicari, etſi paulo ante etiam τοῖσιδε præ τοῖσι δὲ, item ad Odyſ. μ. 356. τάσδε pro τὰς δέ, probet, nolim; nam nullum dubium eſt quin legerit Apollonium Alexandrium περὶ Συντάξεως, qui Lib. II. cap. 8. ex profeſſo docet, τίς ἡ αἰτία τοῦ τὰ ἄρθρα παρὰ ποιηταῖς εἰς ἀντωνυμίαν παραλαμβάνεσθαι.

Ad Il. ν. verſum 435. in Θέλξας ὄσσε φαεινὰ ipſe ſcripſit φαεινώ, qui φαεινὰ defendi poſſit, ſe videre non poſſe dicens. Ego quid præterea difficultatis hic ſit præter numeri rationem ignoro, jungitur enim Adjectivum plurare Subſt. duali; ſed nos ſecuros eſſe Euſt. jubet, ὅλως, inquiens, παρὰ τῷ ποιητῇ ἀδιαφόρως τὰ δυϊκὰ τοῖς πληθυντικοῖς ἐκφωνεῖται. καὶ τὰ πληθυντικὰ δυϊκοῖς, καὶ ἀλλήλοις συμπλέκονται. p. 557. de ὄσσε quod ſit gen. neutrius idem docet p. 58. verſus reſpuit φαεινώ, ut vides.

Ad Iliad. ν. verſum 770. pro πτολέμοιο, quod eſt in aliis editionibus, repoſuit πολέμοιο; quia, ut ipſe ait, πτ pro π *ponatur (poni certe debeat) ibi tantum, ubi ſyllaba præcedens, brevis alias, poſitione producenda eſt*. Hoc quam certum ſit cognoſcimus ex Nomine proprio Ptolemæus, quod & ipſum occurrit Iliad. δ. 228.

Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο, ubi ο longum, etiam abſente τ item ex alio nomine proprio Τληπόλεμος. Præterea Iliad. ο. 670. πτολέμοιο edidit ipſemet præcedente diphthongo: ita in πτόλις, πτολίεθρον, σμικρὸν litera abundat gravioris ſoni cauſa. nulli non obvium ἀλαπάξεμεναι πτολίεθρον. Sed quia hoc levius eſt, videtur neglexiſſe quod aliæ editiones habent.

Ad Iliad. π. 690. pro ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μαχέσασθαι, mavult legere: ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Mutandi cauſam video; quia non ita accepit hæc verba, uti ex ipſa rerum ἀκολουθίᾳ accipienda eſſe oſtendam: Patroclus precibus

impe-

impetrarat arma Achillis, ut periculum a navibus & capitibus Græcorum depelleret, Iliad. π. 45. jamque in procinctu erat; ſed Achilles non ignarus fati: *ſe vivo, fortiſſimum Myrmidonum caſurum* ρ. 10.; non parum timebat Patroclo, tam caro capiti; itaque primum, quantis poteſt precibus Jovem obteſtatur, ut ubi Amicus prohibuiſſet infandos a navibus ignes, ſibi incolumis redeat: (verum, abnuit hoc illi Divum Pater, annuit illud π. 250.) Deinde ſollicite mandat Amico, ut parta navibus ſalute, redeat; neu ſe eat perditum perſequendis hoſtibus π. 87. atque ita eum dimittit. Patroclo cum ſuis in hoſtes progreſso, iſti Achillem adeſse rati, quia ejus arma videbant, fugæ arripiendæ quam pugnæ erant cupidiores π. 283. itaque cæduntur. Patroclus fortunam urgens, Sarpedonem Jovis Filium fataliter occidit π. 431. 441. Atque hic exultans ſucceſsu, Achillis mandatorum obliviſcitur, Jovis voluntate ſive fato prævalente, graſsaturque ferro uſque ad Trojana mœnia, animæ magnæ heu nimis prodigus, quam dextra Hectoris erat effuſurus. de qua re tota Homeri ἐπίκρισις hæc eſt: Certe Patroclus erat ſe erepturus morti, ſi dictis paruiſset Achillis; *ſed qui poſſit?* cum Jovis voluntas hominum voluntate potior ſit, qui quem victum & perditum in prælio cupit, prius ipſe ad pugnandum compellit, uti nunc Patroclum. idem ſenſus eſt verſionis in noſtra editione exhibitæ; melior certe hac Stephaniana: *Sed ſemper Jovis ſententia ſuperior eſt ſententia hominum, quippe qui ſtrenuum etiam virum terret, adeo ut ei victoriam facile auferat; alias vero ad pugnam accendit*, quaſi vero non utrunque feciſſet Patroclo: deinde quæ ejus eſt ἀμετροέπεια magis explicat, & ἀσυςάτως, ſed ipſum vide. Hæc inquam cauſa eſt, quomobrem δὲ uſitatiore modo per *vero* ſive *autem* adverſativam conjunctionem expoſuerit: pro qua correctio verſionis hic copulativam habet rectius. de iſta Particula accipe locum Euſtathii; φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸν, δὲ σύνδεσμον ἰσοδυναμεῖν τῷ, γὰρ (certo loco) οἷον ἀντὶ τοῦ, καὶ, νοοῦσιν αὐτὸν, ἐν τῷ Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγέννησέ σε θεά. λαμβάνεται δέ φασι καὶ ἀντὶ τῶν, εἰς, ἐν τῷ, οἴκοιδε. quod & nos ubi opus erat in corrigendo obſervaſse patebit. Ob eandem rationem pro ὅτε legit ὁτὲ, dum exponit hoc per *aliquando*, uti ipſe ait, *alias*; non obſervato tamen hic, quod Euſtathius monet, illud ipſum ὅτε vetuſto more pro ὁτὲ (quod ποτὲ ſignificat, ut apud Pindarum Olymp. XI. Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλεῖστα χρῆσις) poni: idque fuiſse in pleriſque ἀντιγράφοις, poteſt itaque retineri etiam ſtante illa Stephani expoſitione.

Reſtat

Reſtat ἐποτρύνησι, cui præfert ἐποτρύνει, quod in Il. ρ. 178. eſt, neque cauſam affert, niſi quod negat ſe videre poſſe, quomodo ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι accipi poſſit, pro καὶ ὅτε αὐτὸς ἐποτρύνει. nobis id fieri poſſe videtur: de καὶ pro δὲ poſito diximus. Quod ad verbum ὀτρύνει attinet, Euſtathio quamvis eodem ſenſu hæc legenti, perinde eſt Indicativo an Conjunctivo modo id proferas p. 1101. 29. ſi itaque putavit Euſtathius ὁτὲ ſive ποτὲ ἐποτρωύῃ poſſe tolerari; multo magis noſtrum ὅτε ἐποτρύνῃ, pro ὅτε κεν ſive ὅταν ἐποτρύνῃ. ὅτε cum ſubjunctivo invenies in Il. β. 782. Il. π. 212. & forte alibi, ſed fatendum rariuſcule, quia aut particula κεν ſive κε additur, aut ὅταν ponitur cum verbo ſubjunctivi modi. Quod ſi tantum propterea ſolicitavit hunc locum, ut hac occaſione γνωμολογεῖν nos doceret, συγγνώμη αὐτῷ. nam protulit egregium de Providentia divina locum ex Polymnia iſtum: οὕτω δὴ καὶ στρατὸς πολλὸς ὑπὸ ὀλίγου διαφθείρεται κατὰ τοιόνδε, ἐπεάν σφι ὁ θεὸς φθονήσας φόβον ἐμβάλῃ, ἢ βροντὴν δι' ὧν ἐσφάλησαν ἀναξίως ἑωυτῶν quæ Artabanus tumido Xerxi dicit. hoc tantum debuiſſet addere Stephanus, qui apud illum Hiſtoricum ſignificat φθόνος, ne quis calumnietur, quaſi ille ſtatuerit *Deum eſſe invidum*, & cruciari, ſi probi licet homines & moderati ſuis bonis perfruantur, uti nugatur Comicus de Jove:

ὅπως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.

Non ita ſentiunt ſaniores Ethnici, ſed uti Ariſtoteles ſcribit: τὸ θεῖον φθονερὸν οὐκ ἐνδέχεται εἶναι, in illis quæ dicuntur Metaphyſica. Apud Herodotum itaque per φθόνον intelligi debere νέμεσιν, hinc patet: in Clione, Solon cum videret Crœſum fortuna dulci ebrium, oratione illum caſtigat memorabili, quam ita orditur: Ὦ Κροῖσε, ἐπιστάμενόν με τὸ θεῖον πᾶν ἐὸν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες ἐπειρωτᾷς ἀνθρωπηίων πρηγμάτων πέρι; quid hic ſibi velit φθόνος, mox ibi Herodotus indicat: κατὰ δὲ Σόλωνα οἰχόμενον, ἔλαβε ἐκ θεῶν νέμεσις μεγάλη Κροῖσον. Eſt autem νέμεσις quando *indignis bona contingunt*. διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσᾶν, uti docet Ariſt. Lib. II. Rhet. cap. 7. Ita accipiatur etiam quod Amaſis Ægypti Rex ad Polycratem tyrannum fortunatum nimium ſcribit. ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἔστι φθονερόν. in Thalia.

Ad Odyſſ. θ. 396. contra omnium editionum conſenſum, ut ipſe fatetur, in iſto verſu: Εὐρύαλος δὲ ἑωυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι. pro ἑωυτὸν ſcripſit αὐτὸν verſu non ſtante. Ego crederem

derem ſcribendum: Εὐρύαλ☉ δὲ ἑ αὐτὸν, illum ipſum, ut ἕ, hoc loco idem ſignificet quod in Iliad. ϖ. 119 ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσεν. item in Hymno Veneris 268. τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσι. ſic eſſet pleonaſmus alterutrius Pronominis; aut legendum potius ita: Εὐρύαλ☉ δέ ἑ αὐτὸς. idem ſignificante illo ἕ quod in Iliados & Hymni verſu. ſed & hoc tanquam levius neglexerit.

Ad Odyſ. ϛ. 191. in πρόσωπά τε conjunctionem παρέλκειν exiſtimans, προσώπατε ſcribendum cenſet; ſed ibi τε illud non abundat uti vides: Καλεῖ μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρεν, deinde, verſu poſt hunc tertio ſequitur: Καί μιν μακροτέρην &c. ubique obvia exempla, ubi præcedente τε ſequitur καὶ, uti apud Latinos etiam poſt, *que*, infertur, & , quandoque. Nihil itaque opus erat καινουργῆσαι nomen, neque enim ſi quis caſus per μεταπλασμὸν eſt formatus, ſtatim novus nominativus excogitandus; ſi ὄσσε dicitur pro ὄμματε ne putemus in nominativo ὄς poſſe nos dicere. Euſtathius quidem parum abeſt quin probet τὸ πρόσωπας, ſed auctoritas ei deeſt. Quod autem Stephanus negat τὲ, abundare; quis neſcit καί τε ſæpiſſime occurrere? Καί τε περὶ κρήνην. Καί τε λοεσσαμέναι, apud Heſiodum. Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ ἀγχεί☉ τε γενείου apud Hom. Hymno in Venerem.

Ad Odyſ. χ. 445. Pro μισγόντο τε mavult μίσγονθ' ὅτε, quia, ut inquit, non poſſit credere Homerum dixiſſe: μισγέσθαι Ἀφροδίτην, aut ἀνακολούθῳ plane oratione uſum eſſe; ſed non animadvertit ſubaudiendum eſſe ibi αὐταῖς, aut αὐτοῖς, aut ἀλλήλοις. verba hæc ſunt.

καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηςῆρσιν ἔχον μισγοντό τε λάθρῃ.

Plena conſtructio eſt in iſto: αἱ μνηςῆρσιν ἐμισγέσκοντο Odyſ. υ. 7.; Elliptica ſimilis illi, quam Stephanus in dubium vocat in hoc:

Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ, Odyſ. ο 419.

Odyſ. ω. legitur 298. verſus iſte:

Ποῦ δὲ νηῦς ἕςηκε θοὴ, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο,
Ἀντιθέους θ' ἑτάρους;

Ibi H. Stephanus ad marginem notavit variantem lectionem δεῖ, credo quod ita in quibuſdam exemplaribus invenerat; illam lectionem itidem in contextum recipere dubitavit, quia ſemel conſtitutum habet, *nihil temere mutare*. Videtur tamen hic ſine temeritatis nota δεῖ potuiſſe alteri præferri; nam pri-

primum, longam ſyllabam pes poſtulabat: deinde id requirebat mos ipſe Poetæ familiaris, quem δαὶ accepimus in interrogationibus plerumque ſcripſiſſe. Hic jam me credo non nimis uſitata nec vulgaria proferre. Primum quod dico Homero familiarem fuiſſe morem, ut in interrogationibus non τί poneret, verum δαὶ. quod tamen tantum abeſt ut familiare ei videri poſſit, ut potius neſciviſſe illud credi debeat, cum hodie apud eum id vix appareat. deinde quod hujus rei teſtem laudo minus vulgo uſitatum. Eſt is Apollonius Alexandrinus in Syntaxi. Minus uſitatum hunc Grammaticum præſtantiſſimum non ideo dico, quaſi mihi conſtet, quicquid in literis geſtum ſit, aut geratur; ſed quia ita id comperiſſe invenio illos viros, quos nihil eorum fugit: Vir Illuſtris Ezech. Spanhemius Obſervationibus ad Juliani Orat. I. hæc ſcripſit: *Unum hic adducam, ſeu Græcorum inter veteres Grammaticorum, quique ad noſtram ætatem pervenerunt, anteſignanum, Apollonium Alexandrinum. Quem utique & recordari adhuc juvat, puero mihi etiamnum & ad Græcarum literarum ſtudium tum haud mediocriter accenſo, ut optimum Helleniſmi magiſtrum, quanquam parum tritum, coram haud ſemel commendaſſe memini τὸν πάνυ Salmaſium*. Præterea Grammaticum illum minus hodie frequentari ipſe etiam ſum expertus: incidi in Librum qui profitetur *Novam viam docendi Græca*: ibi forte multa egregia invenientur, quia *nova* eſt; mihi tamen ſic timere aperienti nuper Librum illum obtulit ſe Quæſtio, novo quidem modo explicata, ſed ita explicata, ut ſatius fuerit Veteres ibi non neglectos. Ad Canonem notum: *Neutrum plurale gaudere verbo ſingulari*, annotavit Auctor: *Ex nemine unquam mortalium ſibi diſcere licuiſſe rationem hujus ſtructuræ*. Poſtea ita diſſerit ut plane arguatur Apollonium non triviſſe; qui tamen melius videtur illam rem diſputaſſe Lib. III. Synt. Cap. 10. & 11. unde diſcimus: Hanc ſtructuram in neutro genere, τὰ ζῶα τρέχει, τὰ παιδία λέγει, eſse, quod negari non poſſit, ἀκατάλληλον, id eſt, minus congruam partibus inter ſe non recte aptis: ſed eſse occulte ἀκατάλληλον, nec ſemper: v. g. παιδία γράφει poteſt eſse κατάλληλος & congrua ſyntaxis, ſi accipias μεταβατικῶς ſive tranſitive pro παῖδας γράφει. contra autem in Maſculinis & Fœmininis talis ſyntaxis nunquam poteſt eſse ita κατάλληλος v. g. παῖδες γράφει. nam ἐν μεταβάσει dicimus παῖδας γράφει, cum in iſtis non ſit ſimilis accuſativus nominativo. itaque craſſior & apertior eſt Solœciſmus: οἱ παῖδες γράφει, αἱ γυναῖκες λέγει, iſto: τὰ παιδία γράφει, τὰ γύναια λέγει, ut dixi, quia per accidens iſta quandoque recte

com-

componuntur, illa numquam. Igitur ut in moribus & converſationibus elegantes quidam homines, Græce *εἴρωνες* dicti callide ſe ſimulant ſimplices, & in deteriorem partem inclinare, quod Socratem factitaſſe accepimus; ita cenſeamus Scriptores Græcos ſimplicitatem quandam & incuriam præ ſe ferre voluiſſe in hac ſtructura: & uti in congreſſionibus eos, qui ubique & in rebus apertis *εἰρωνείᾳ* illa utuntur, pro ineptis & contemptis habemus; ita ſciamus ſcriptores illos, ne inepti viderentur, non ubique uſos *ἀκαταλλήλῳ* illa ſyntaxi, niſi cum ſpeciem quandam recti præ ſe ferre videtur, quod, ut dixi, uſu venit in Neutris pluralibus. Adſcribam verba quædam Apollonii: *Αἴτιον μέντοι ὑπολαμβάνω τοῦ παραδέξασθαι τὴν ἑνικὴν σύνταξιν τὰ ῥήματα οὐκ ἄλλό τι, ἢ τὴν ὁμοφωνίαν τῆς εὐθείας ὡς πρὸς τὴν αἰτιατικήν. ὅπερ οὐ παρείπετο τοῖς ἀρσενικοῖς, καὶ θηλυκοῖς*, hanc Apollonius affert cauſam. Quæ mihi propterea videtur verior illa, quam *novus Auctor* ibi habet; quia ſi quæratur, quamobrem (utar verbis Scholiaſtæ Pindari) *οὐδεὶς οὔτε τῶν προγενεστέρων, οὔτε τῶν ἔπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι, τῷ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο ὥσπερ οὗτος*, (nempe Pindarus) cum in neutris fere ſemper id faciat? hoc ſi quæratur, Apollonius habebit quid reſpondeat, *Novus* non habebit. jam itaque oſtendi, me non ſine ratione adductum ut crederem illum Grammaticum vulgo minus eſſe tritum. Hunc, inquam, teſtem cito ejus, quod dixi, *δαὶ* pro *δὲ* in illo Homeri loco recipi potuiſſe; nam Lib. I. cap. 32. poſt diſputationem de articulo in Interrogationibus, dicit Ariſtarchum in iſto loco: (Iliad. *κ*. 408.)

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναὶ &c.

etſi res ipſa articulum poſtularet, ejuſque veſtigia ibi adeſſent (uti videbis nos edidiſſe *πῶς δ' αἱ*) maluiſſe tamen *δαὶ*, quia ita ſoleret Poeta in interrogationibus. adſcribam partem illius loci, ubi cauſam ediſſerit, quia illum etiam locum tangit, de quo nos loquimur: *ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸν Ἀρίσταρχον ἐκίνει τὸ ἔθιμον τοῦ ποιητοῦ· ὃς συνήθως μὲν ἐλλείπει τοῖς ἄρθροις, συνάπτει δὲ μετὰ τὰ πύσματα τὸν δὲ σύνδεσμον· Τίς δαὶ ἐστιν ὅδε ὅμιλος; (Odyſ. α. 225.) ποῦ δὲ νηῦς ἕστηκε; κατὰ γὰρ τὴν προειρημένην σύνταξιν ἐπὶ τούτου πάλιν λείπει τὸ ἄρθρον. καὶ ἦν ἐγκείμενος ὁ δαὶ σύνδεσμος.* Etiam Cap. 2. hujus libri ſcribit, quod Ariſtarchus, *ἀκαιροῦντος τοῦ λόγου τὸ ἄρθρον, πρὸς τὸ σύνηθες τοῦ ποιητοῦ ἑκὼν παρεπέμψατο· ἐνδεξάμενος μᾶλλον τὸν δαὶ σύνδεσμον, ὅπερ τὸ, αἱ, ἄρθρον.* Hic tantus Grammaticus, maximi Gram-

mati-

matici auctoritate adductus, affirmant Poetæ familiarem fuiſſe hanc δαὶ Conjunctionem; quod tamen ex hodiernis editionibus vix ſuſpicari licet. Ego hanc obſervationem non vanam eſſe inde credo, quia apud Ariſtophanem idem obſervavi; pauca loca adducam, nam omnium non memini. In Pluto, circa initium, Cario: τί δαί; Nubibus, Strepſiades ad Fœneratorem: Τί δαί σε Τληπόλεμός τε ποτ' εἴργασαι κακόν; in Ranis, Bacchus ad Æſcylum: τί δὲ λέγεις σύ; in Avibus, Epops de Νεφελοκοκκυγία· λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως, τίς δαὶ θεὸς πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον, in Acharnenſibus, Dicæopolis: τί δαὶ φέρεις; Hymno in Mercurium verſu 1. pro ὑμνεῖ mavult ὕμνει in modo imperativo, ob rationes quidem probabiles, ſed contra poteſt adferri ex Hymno in Matrem Deorum iſtud: Ὑμνεῖ Μοῦσα λίγεια Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο. Hic θυγάτηρ cum ὕμνει ſtare non poſſet, uti vides, niſi ſcribas θύγατερ, quod tamen nec ipſe fecit.

Eodem Hymno verſu 74. Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους, hæc annotat: *Non videtur aptam huic loco ſignificationem habere* ἀπετάμνετο· *quare libenter reponerem* ἀπελαύνετο. vix credidi oculis meis cum hæc primum legerem; Illumne, qui tot annis feliciſſime hunc ſermonem coluerit, qui Theſaurum ejus condiderit, de talibus dubitare? Eſt illa ſignificatio huic loco aptiſſima, & nihil eſt certius; ita invenitur Iliad. σ. 528. in Clypeo Achillis, Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργεννῶν οἰῶν. Sic etiam in Odyſ. λ. 400. in Νεκύα· Βοῦς περιταμνόμενον ἠ' οἰῶν πώεα καλά. Similiter in altera Νεκύα Odyſ. ω. 113. Βοῦς περιταμνομένους. Puto ego H. Stephanum hæc minus ignoraſſe nobis; verum tunc eorum non in mentem veniſſe; cæterum eadem hæc ipſe quanto erat dicturus melius? Jamne vides prudenter feciſse H. Stephanum quod conjecturas οὐχ ὕπαρ ἀλλ' ὄναρ oblatas contextui Poetæ inſerere dubitaverit? Ex hujus itaque Editione noſtram exprimere merito tutius, quam ex cujuſvis alius, cujus neque diligentia, neque fides, neque dexteritas eſt æque ſpectata, fore exiſtimavit Editor clariſſimus, cujus & voluntatem & facultatem juvandi rem literariam cognoſcent & admirabuntur, qui maxime Diogenem Laertium & Julium Pollucem, cum Commentariis rariſſimis juxta ac doctiſſimis, quoſque vix quiſquam in lucem unquam prodituros ſperaſset, ab ipſo accuratiſſime & nitidiſſime editos viderint. Quod ad Verſiones attinet, id etiam rectiſſime judicavit, illas quæ verbum exprimunt aliis liberioribus eſse præferendas; nam iſtæ plerunque

dum

dum ſolam elegantiam & proprietatem Latini ſermonis ſectantur, a Græco longius recedunt: hinc fit ut Lector rerum cognoſcendarum avidus, neglectis Græcis, quia difficile & longum eſt videre quid cui reſpondeat, ſolam verſionem legiſse Homerum, quia argumentum jam teneat: quo pacto ſatius erat Latina ſeorſim edi. Cum autem Homerus edatur in gratiam eorum qui græce diſcere cupiunt; debent omnia ad verbum quantum fieri poteſt, exprimi, ne Lector abducatur a Græcis verbis longius, ſed facile cernat quæ Latina illis reſpondeant. Exprimitur autem verbum verbo, quando reſpicitur etymologia & uſitatior vocis ſignificatio, minimeque inde receditur, niſi cum Latini ſermonis indoles cogit. Tales verſiones uti uſu faciliores ſunt, ita factu operoſiores deprehenduntur periculum facienti. Talis viſa eſt Iliados recentiſſima, quam nos leviter denuo emendatam exhibemus; Odyſseæ verſionem a Sebaſtiano Caſtellione, cujus facultas in hoc genere nota erit iis qui Biblia ejus & Sibyllina ſolent legere, correctam damus. ubi ſane plura quam ſperaveram mutanda inveni, etſi non nimis rigidus exactor fuerim aut proprietatis aut puritatis, utpote aliud fere agens. De erroribus typographicis, etſi literæ ſint parviſſimæ, ut Lucretius de atomis loquitur, te pæne ſecurum eſse auſim jubere; nam in illis tollendis, ab illo, cui unice hoc negotium commiſsum erat homine non indiligente, præterea a me etiam tanta diligentia adhibita fuit, quanta potuit maxima; imo nec ipſe Editor dubitavit ſeſe ad hanc curam demittere, qui ſicubi unum alterumve errorem prætertitum animadverteret, ſpecimen denuo legendum reddidit.

Jam de *Homero* ipſo quædam dicenda reſtant, tum & de reliquis ejuſdem poematibus præter Iliadem & Odyſseam. Verum quum hiſce ſpatium hic non ſuppetat, de illis in Præfatione Odyſseæ prefixa diſseremus, atque illuc benevolum Lectorem ablegamus.

Ὁ Μ Ή Ρ Ο Υ

Ῥ Α Ψ Ω Δ Ί Α Σ,

Ὑπόθεσις τῆς Α Ὁ ΜΉΡΟΥ Ῥαψωδίας.

Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίνεται ἐπὶ τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χρυσηΐδα· οὐκ ἀπολαβὼν δὲ, ἀλλὰ καὶ μεθ᾽ ὕβρεως ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. λοιμοῦ δὲ γενομένου, καὶ πολλῶν, ὡς εἰκὸς, διαφθειρομένων, ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς συνήγαγε. Κάλχαντος δὲ διασαφήσαντος τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, καὶ κελεύσαντος Ἀχιλλέως ἐξιλάσκεσθαι τὸν θεὸν, Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς διηνέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ γέρας ἀπέσπασε τὴν Βρισηΐδα. Ὁ δὲ ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ, τοῦ υἱοῦ δεηθέντος, εἰς ὄλυμπον ἀνελθοῦσα, ᾐτήσατο παρὰ τοῦ Διὸς ὅπως τοὺς Τρῶας ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων ποιήσῃ. Ἥρα δὲ γνοῦσα τοῦτο, διηνέχθη πρὸς τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς διέλυσεν Ἥφαιστος, οἰνοχοήσας ἐν ἐκπώματι χρυσέῳ. οἱ δὲ, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εὐωχηθέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

Argumentum primi Libri Rapſodiæ Homeri.

CHryſes ſacerdos Apollinis poſtquam veniſſet ad ſtationem navium Græcorum, liberaturum filiam ſuam Chryſeidem, neque vero eam recepiſſet, ſed contumelioſe ab Agamemnone dimiſſus eſſet, Apollinem precatur contra Græcos. Ingruente igitur peſte, poſtquam magna vis hominum, ut ſolet, interiiſſet, Achilles concionem vocat. In qua cum Calchas enarraſſet veram cauſam, Achilleſque Deum placare juſſiſſet, Agamemnon iratus invectus eſt in Achillem, vique ei abſtulit Briſeidem, quam in virtutis præmium acceperat. Quare iraſcitur (Achilles) Græcis. Verum Thetis, rogante filio in cœlum aſcendit; atque Jove, ut Trojanis victoriam adverſus Græcos concedat, petit. Hac re comperta, Juno rixatur cum Jove, donec eos tandem Vulcanus dirimeret, vinum in poculo aureo miſcens. Illis itaque, cum reliquum diei genio ſuo indulſiſſent, ſomnus tandem obrepit.

Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ,
ἔχθος ἀνάκτων.

ΜΗ͂ΝΙΝ ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Οὐλομένην, ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε.
Πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων, αὐτοὺς δ᾽ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. (Διὸς δ᾽ ἐτελείετο βουλή)
Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, (ὀλέκοντο δὲ λαοί)
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ᾽ ἀρητῆρα
Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ᾽ ἀπερείσι᾽ ἄποινα,
Στέμμα τ᾽ ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν·
Ἀτρείδαι τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες
Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ᾽ οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι.
Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, τὰ δ᾽ ἄποινα δέχεσθαι·
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Ἔνθ᾽ ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
Αἰδεῖσθαι θ᾽ ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ᾽ ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,
Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,

Ἢ

IRAM cane Dea *Calliope* Pelide Achillis
Pernicioſam, quæ ſexcentos Achivis dolores intulit:
Multaſque fortes animas orco præmature miſit
Heroum, & ipſos prædam diſcerpendam fecit canibus,
Alitibuſque omnibus: (Jovis autem perficiebatur conſilium)
Ex quo primum disjuncti ſunt orta contentione,
Atrideſque rex virorum, & nobilis Achilles.
Quiſnam eos Deorum contentione commiſit ut pugnarent?
Latonæ & Jovis filius. Hic enim regi iratus
Morbum per exercitum excitavit peſtiferum, peribant autem populi)
Quoniam Chryſen contumelia affecerat ſacerdotem
Atrides, hic enim venerat celeres ad naves Achivorum,
Redemturuſque filiam, ferenſque infinitum pretium liberationis,
Inſulamque habens in manibus longe jaculantis Apollinis,
Aureo cum ſceptro: & ſupplex oravit omnes Achivos,
Atridaſque in primis, duos duces populorum,
Atridæque, & alii bene ocreati Achivi,
Vobis quidem dii dent, cœleſtes domos habentes
Exſcindere Priami urbem, & feliciter domum reverti,
Filiam autem mihi ſolvite dilectam, & hoc pretium liberationis accipite,
Reveriti Jovis filium longe jaculantem Apollinem.
Tunc alii quidem omnes comprobarunt Achivi,
Reverendumque eſſe ſacerdotem, & ſplendidum accipiendum pretium:
At non Atridæ Agamemnoni placuit animo,
Sed contumelioſe dimiſit, & minacem ſermonem addidit,
Ne te, ſenex, cavas ego apud naves offendam,

Ἤ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, καὶ στέμμα θεοῖο.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης
Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
Ταύρων, ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ,
Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
Αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε·
Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς,
Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο.
Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
Ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν)
Ὅς κ' εἴποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.
Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης,

Αἰ-

Vel nunc commorantem, vel poſthac reverſum,
Ne forte tibi non proſit ſceptrum, & infula Dei,
Hanc autem ego non prius dimittam quam eam & ſenectus adeat,
Noſtra in domo, Argis, procul a patria
Telam percurrentem, & meum lectum inſternentem.
Quare abi, ne me irrites, ſalvus ut redeas.
Sic dixit: timuit autem ſenex, & paruit mandato.
Et ivit tacitus ad litus multum ſtrepentis maris.
Et multum deinde ſeorſim iens ſupplicavit ſenex
Apollini regi, quem pulchricoma peperit Latona,
Audi me, argenteum arcum gerens, qui Chryſam tueris,
Cillamque mirandam, Tenedoque fortiter imperas,
Smintheu: ſi quando tuo venuſto templo tectum impoſui,
Vel ſi quando tibi pingues coxas cremavi
Taurorum, & caprarum, hoc mihi perfice votum,
Pendant pœnas Danai ob meas lachrymas tuis ſagittis.
Sic dixit orans, & eum audivit Phœbus Apollo:
Deſcenditque ex cœli verticibus iratus animo,
Arcum humeris geſtans, & undique tectam pharetram.
Clangoremque dederunt ſagittæ in humeris irati
Cum ſe moveret, ipſeque ibat nocti ſimilis, *tectus caligine*.
Sedit deinde procul a navibus, & ſagittam emiſit:
Terribiliſque clangor edebatur argentei arcus.
Mulos quidem primum invaſit, & canes veloces:
Cæterum poſtea ipſis ſagittam mortiferam immittens,
Feriebat: & ſemper rogi cadaverum ardebant frequentes.
Novem quidem dies per exercitum ferebantur ſagittæ Dei:
Decimo vero ad concionem vocavit exercitum Achilles.
Hujus enim animo indiderat Dea candidas ulnas habens Juno:
Quia curam gerebat Danaorum, quod morientes videret,
Hi autem poſtquam congregati ſunt, in unumque convenerunt,
Inter eos ſurgens locutus eſt pedes velox Achilles:
Atride, nunc nos iterum errantes puto
Retroceſſuros, (modo mortem effugerimus)
Siquidem ſimul bellumque domat & peſtis Achivos.
Quare age, aliquem vatem conſulamus, vel ſacerdotem,
Vel & conjectorem, (etenim ſomnium quoque ab Jove eſt)
Qui dicat, cur tantopere iratus ſit Phœbus Apollo:
Utrum hic *nos* ob vota non reddita incuſet, an ob hecatomben,

Αἴκέν πως ἀρνῶν κνίσσης, αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Κάλχας Θεστορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με Διῒ φίλε μυθήσασθαι
Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ,
Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ
Ἐν στήθεσιν ἑοῖσι. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις,
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Θαρσήσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον, ὅ, τι οἶσθα,
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον, ᾧτε σὺ Κάλχαν
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει
Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
Ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων,
Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἑκατόμβης,
Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα,
Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει.
Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
Ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἐς Χρύσην, τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Κάλ-

Si forte agnorum nidoris caprarumque lectarum
Particeps velit a nobis peſtem depellere.
Ille quidem ſic locutus reſedit; interque eos ſurrexit
Calchas Theſtorides augurum longe optimus,
Qui noverat & præſentia, & futura, & præterita,
Et navibus dux fuerat Achivorum ad Ilium,
Sua vaticinandi arte, quam ei dederat Phœbus Apollo,
Qui cordatus ipſis concionatus eſt, & dixit;
O Achilles, jubes me, Jovi care, eloqui
Iram Apollinis longe jaculantis regis.
Tibi quidem ego dicam; ſed tu paciſcere, & mihi jura,
Omnino te mihi propenſum verbis, & manibus opem laturum.
Profecto enim credo virum iratum iri, qui longe lateque omnibus
Argivis imperat, cuique obediunt Achivi.
Potentior enim rex quando iraſcitur viro inferiori,
Quamvis equidem iram vel eodem die concoquat,
At certe poſtea retinet ſimultatem donec perfecerit
Suo in pectore, tu itaque perpende num me ſis ſervaturus.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt pedes velox Achilles:
Confiſus valde, dic vaticinium quodcunque ſcis.
Non enim per Apollinem Jovi carum, cui tu, Calcha,
Supplicans Danais vaticinia pandis,
Quiſquam me vivo & terram intuente
Tibi cavas ad naves violentas manus inferet
Cunctorum Danaorum: nequidem ſi Agamemnonem dixeris,
Qui nunc longe præſtantiſſimus in exercitu fertur eſſe.
Tum vero cepit, & dixit vates inculpatus:
Neque hic *nos* ob vota non reddita incuſat, neque ob hecatomben:
Sed gratia ſacerdotis, quem contumelia affecit Agamemnon,
Neque dimiſit filiam, & non accepit pretium liberationis.
Idcirco dolores intulit Apollo, & adhuc inferet:
Neque hic prius a peſte noxias manus abſtinebit,
Quam patri dilecto reddatur nigra oculis puella
Inempta, ſine pretio, & ducatur ſacra hecatomba
In Chryſen, tunc ipſum forte placatum flexerimus.
Ille quidem ita loquutus conſedit, inter eos autem ſurrexit
Heros Atrides late dominans Agamemnon
Indignatus: itaque valde præcordia circumfuſa caligine
Plena erant, & oculi ejus igni lucenti ſimiles erant.

Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπε·
Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·
Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας·
Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις
Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
Οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα
Κουριδίης ἀλόχου, ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτέ τι ἔργα.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον.
Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
Οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.
Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται,
Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν,
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Μηδ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
Ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως
Ἧσθαι δευόμενον· κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
Ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται.
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
Ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις·
Νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
Θείομεν. ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον

Βῆ-

Calchanta primum torve intuens alloquutus eſt:
Vates malorum nunquam mihi utile dixiſti:
Semper animo tuo jucundum eſt mala vaticinari.
At bonum nondum aliquod dixiſti verbum, neque perfeciſti.
Et nunc inter Danaos vaticinans concionaris,
Quaſi idcirco ipſis Apollo dolores ſtruat,
Quoniam ego puellæ Chryſeidis ſplendidum liberationis pretium
Noluerim accipere: ſed malim ipſam
Domi habere: etenim Clytemnestræ præfero
Ductæ juveni uxori: etenim ipſa inferior non eſt
Neque corpore, neque oris habitu, neque mente, nec ullis artificiis.
Verum & ſic volo reddere, ſi hoc eſt melius.
Malo ego populum ſalvum eſſe, quam perire.
Sed mihi premium ſtatim præparate, ut non ſolus
Argivorum præmio caream: ſi quidem id non deceret.
Videtis enim hoc omnes, quod meum præmium abit alio.
Huic autem reſpondit poſtea pedibus præſtans divinus Achilles:
Atride glorioſiſſime, avidiſſime omnium,
Qui tibi dabunt præmium magnanimi Achivi?
Non omnino ſcimus communia ullibi repoſita multa.
Sed quæ quidem ex urbibus deprædati ſumus, ea diviſa ſunt.
Populos autem non decet iterum collecta hæc congregare.
Sed tu quidem nunc hanc Deo permitte: at Achivi
Tripliciter quadrupliciterque compenſabimus, ſi quando Jupiter
Det urbem Trojam bene munitam diripere.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt rex Agamemnon:
Ne ſic quidem quamvis *ſis* fortis, divine Achilles,
Doloſe agas, quoniam non effugies, neque mihi perſuadebis.
Nunquid vis ut ipſe habeas præmium, ſed me fruſtra
Sedere indigentem; jubeſque me hanc reddere?
Sed ſi dabunt præmium magnanimi Achivi,
Satisfacientes animo *meo*, ut æquale ſit pretio:
Sin autem non dederint, ego certe ipſe auferam
Vel tuum, vel Ajacis veniens præmium, vel Ulyſſis
Abducam ablatum: & is indignabitur ad quem venero.
Verum de his poſt conſultabimus etiam alias.
Nunc autem age navem nigram deducamus in mare vaſtum,
Et remiges peritos cogamus, hecatombenque
Imponamus, & ipſam Chryſeida pulchram genas

Con-

Βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἠὲ σύ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον,
Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;
Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων
Δεῦρο μαχισόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν.
Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους.
Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
Καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα·
Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς,
Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα,
Πρὸς Τρώων, τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις·
Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
Ὧ ἔπι πολλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
Οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον·
Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο
Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται,
Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
Ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδέ σ' ὀΐω,
Ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδέ σ' ἔγωγε
Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
Οἵ κέ μιν τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
Ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκεν.
Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς καὶ σοῖς ἑτάροισι,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε,
Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,

Conſcendere faciamus: & aliquis præfectus ex proceribus ſit,
Vel Ajax, vel Idomeneus, vel divinus Ulyſſes,
Vel tu Pelide, omnium terribiliſſime virorum,
Ut nobis Apollinem places ſacris factis.
Hunc autem torve intuitus alloquutus eſt pedes velox Achilles,
Heu impudentia indute, vaſer,
Quomodo aliquis tibi promptus obediens verbo ſit Achivorum,
Vel ut ad inſidias eat; vel adverſus viros fortiter pugnet?
Non enim ego Trojanorum gratia veni bellicoſorum
Huc pugnaturus; (quippe qui culpa in me carent)
Non enim unquam meas boves abegerunt, neque equos,
Neque unquam in Phthia fertili, alma,
Fruges populati ſunt: plurimi ſiquidem interjacent
Monteſque opaci, mareque ſonorum.
Sed te, o impudentiſſime, una ſequuti ſumus, ut tu gaude-res.
Ulturi Menelai tuique gratia, o caninum os,
Trojanos, quos neque revereris, neque curas:
Te vero mihi præmium ablatarum minaris
Cuius cauſa multum laboravi, dederuntque mihi Achivi.
Non equidem tibi unquam æquale habiturus ſum præmium, quando Achivi
Trojanorum exciderint celeberrimam urbem.
At majorem partem impetuoſi belli.
Manus meæ gubernant; ſed ſi quando diviſio contigerit,
Tibi præmium *erit* multo majus; ego parvumque dilectum-que
Habens veniam ad naves, poſtquam defeſſus ero pugnando.
Quare abibo in Phthiam: quoniam multo ſatius eſt
Domum ire cum navibus nigris: neque te puto,
Hic inhonoratus quum ſis, divitias & opes exhauſturum.
Huic autem reſpondit poſtea rex virorum Agamemnon:
Fugias ſane, ſi tibi animus eſt: neque te ego
Rogo gratia mei manere: apud me & alii erunt,
Qui me honorabunt: & maxime providus Jupiter.
Inimiciſſimus autem mihi es regum Jovis alumnorum:
Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pugnæque.
Quod ſi viribus adeo vales, profecto Deus tibi hoc dedit.
Domum reverſus cum navibuſque tuis, tuiſque commilitoni-bus,
Myrmidonibus impera, te autem ego nihil moror,
Neque moveor *tua* ſimultate: & ſic tibi denunciabo,
Quoniam a me aufert Chryſeida Phœbus Apollo,

Hanc

Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
Πέμψω· ἐγὼ τε κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηον
Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
Ὣς φάτο. Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
Στήθεσσιν λασίοισι διάδιχα μερμήριξεν,
Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι,
Ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος· ἦλθε δ' Ἀθήνη
Οὐρανόθεν. πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα,
Οἴῳ φαινομένη, τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.
Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τίπτ' αὖτ' Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος εἰλήλουθας;
Ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι ὀΐω,
Ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τεὸν μένος, αἴκε πίθηαι,
Οὐρανόθεν. πρὸ δέ μ' ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
Ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί.
Ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδησον, ὡς ἔσεταί περ.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα,
Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε. σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι,
Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὣς γὰρ ἄμεινον.
Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε
Μύθῳ Ἀθηναίης. ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει,

Δώ-

Hanc quidem ego cum navique mea, & meis commilitonibus
Dimittam; ego autem abducam Briſeida pulchram genas,
Ipſe veniens ad tentorium, tuum præmium, ut bene intelligas
Quanto potentior ſim te: timeatque itidem alius
Æqualem *ſe* mihi dicere, & comparari contra.
Sic dixit. Pelidæ autem dolor exarſit, animuſque ejus
In pectoribus conſultis bifariam cogitavit,
Utrum ipſe gladio acuto ſtricto a femore,
Hos quidem dimoveret, & Atridem interficeret;
An iram ſedaret, compeſceretque furorem.
Dum ille hæc agitabat mente & animo,
Educebatque e vagina magnum enſem: tum venit Pallas
Cælitus, præmiſerat enim Dea ulnis candida Juno
Ambos ſimul ex animo amanſque, curanſque.
Et ſtetit a tergo, & flava coma prehendit Pelidem,
Soli apparens, aliorum vero nullus videbat.
Tum vero expavit Achilles: & reſpiciens, ſtatim cognovit
Palladem Minervam, terribiles enim ei oculi viſi ſunt.
Et eam compellans, verbis volucribus allocutus eſt:
Cur huc ægidem habentis Jovis progenies veniſti?
An injuriam viſura Agamemnonis Atridæ?
Sed tibi edico, id quod & perfectum iri puto,
Suis ſuperbiis cito tandem animum perdet.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt Dea cæſiis oculis Minerva:
Veni ego ſedatura tuam iram (ſi modo parueris)
Cœlitus, præmiſitque me Dea candidis ulnis Juno,
Ambos ſimul ex animo diligenſque curanſque.
Quare age, quieſce a contentione, neque enſem ſtringe manu:
Sed verbis quidem conviciator, ſicut erit.
Sic enim edico, quod & perfectum erit:
Et aliquando tibi ter tot aderunt ſplendida dona,
Injuriæ cauſa hujus, tu autem cohibe te, & obtempera nobis.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt pedes velox Achilles:
Oportet certe veſtrum, Dea, conſilium ſequi,
Quantumvis ſim animo iratus; ita enim melius.
Quiſquis Diis obtemperaverit, magis quoque exaudiunt ipſum.
Dixit, & in argenteo capulo continuit manum violentam,
Et retro in vaginam condidit magnum enſem, neque fuit inobediens
Conſilio Minervæ, hæc autem in cœlum abiit,

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλους.
Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο,
Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι.
Ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴποι.
Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε
Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμης φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος.
Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
Σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ
Χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
Ὣς φάτο Πηλείδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· ἕζετο δ' αὐτός.
Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν·
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν,
Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.
Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

Ἀν-

In domos ægidem habentis Jovis, ad deos reliquos.
Tum vero Pelides aſperis verbis
Atridem alloquutus eſt, & nondum iram poſuerat;
Vinolente, canis oculos habens, & cor cervi,
Neque unquam in bellum una cum populo armari,
Neque ad inſidias ire cum fortioribus Achivorum
Sustines animo, hoc enim tibi mors videtur eſſe.
Certe multo ſatius eſt, in exercitu amplo Achivorum
Dona auferre *illius*, quicunque tibi contradixerit:
Populi vorator Rex, quoniam hominibus nullius pretii imperas.
Certe enim, Atride, nunc poſtremam contumeliam feciſſes.
Sed tibi edico, atque magnum juramentum juro,
Næ per hoc ſceptrum, quod quidem numquam folia & ramos
Producet, poſtquam primum truncum in montibus reliquit,
Neque repullulabit, (circum enim ferrum illud delibravit
Foliaque & corticem) & nunc id Achivi
In manibus portant judices, quique jura
A Jove tuentur: hoc autem tibi erit magnum juramentum.
Certe aliquando Achillis deſiderium aderit Achivis
Universis: his autem non poteris, doleas licet,
Prodeſſe, quando multi ab Hectore homicida
Morientes cadent: tu vero intus animum lacerabis
Iratus, quod fortiſſimum Achivorum non honoraris.
Sic dixit Pelides & ſceptrum projecit in terram
Aureis clavis diſtinctum, ipſeque conſedit.
Atrides vero ex altera parte iraſcebatur, inter eos autem Neſtor
Suaviloquus ſurrexit, argutus Pyliorum orator,
Cujus etiam a lingua melle dulcior fluebat ſermo.
Illi jam duæ ætates articulata voce loquentium hominum
Defecerant, qui cum ipſo antea ſimul nutriti fuerant & geniti
In Pylo admodum divina, inter tertios autem regnabat.
Qui ipſis prudens concionatus dixit:
O Dii immortales, certe magnus luctus Achivam terram invadet.
Certe lætabitur Priamus, Priamique filii,
Cæterique Trojani valde gaudebunt animo,
Si de vobis hæc omnia reſciverint altercantibus,
Qui quidem conſilio Danais antecellitis, & pugnando.
Quin obedite; cum ambo juniores ſitis me.
Jam enim ego quoque olim cum fortioribus, quam vos eſtis,

Ἀνδράσιν ὡμίλησα, καὶ οὔ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον.
Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολύφημον,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι·
Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών,
Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί.
Καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ. κείνοισι δ' ἂν οὔτις
Τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο·
Καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·
Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐών, ἀποαίρεο κούρην,
Ἀλλ' ἔα ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
Μήτε σὺ Πηλείδη ἤθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ᾧτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες,
Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων·
Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν· ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω.
Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τοὔνεκα οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;
Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
Εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅττι κεν εἴποις.
Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
Σήμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης
Οὔτε σοί, οὔτέ τῳ ἄλλῳ, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·

Τῶν

Viris conſuetudinem habui, nec unquam me illi parvi penderunt.
Quippe nunquam tales vidi viros, neque facile videro,
Qualis Pirithouſque fuit, Dryaſque princeps populorum,
Et Cæneus, & Exadius, parque Deo Polyphemus,
Et Theſeus Ægei filius perſimilis immortalibus.
Fortiſſimi certe illi terreſtrium *erant* virorum:
Fortiſſimi ſane erant, & cum fortiſſimis pugnabant
Centauris monticolis, & immaniter interemerunt.
Et quidem cum illis habebam conſuetudinem Pylo profectus,
Procul ex Apia terra, evocaverant autem ipſi.
Et pugnabam pro viribus ego; cum illis autem nullus
Eorum, quales nunc homines ſunt terreſtres, pugnaret.
Et tamen mea conſilia audiebant, meoque obtemperabant dicto.
Quare obedite & vos, obedire ſiquidem melius.
Neque tu ab iſto (ut ut fortis) auferas puellam,
Sed ſine ut ei primum dederunt præmium Achivi:
Neque tu, Pelide, velis contendere regi
Viribus adverſis: nondum enim parem ei ſortitus eſt honorem
Sceptriger rex, cui Jupiter gloriam dedit.
Quod ſi tu fortior es, Dea te genuit mater:
At hic potentior eſt, quia pluribus imperat,
Atride, tu autem compeſce tuam iram; ego autem
Supplicabo Achilli, ut ponat iram, qui magnum omnibus
Propugnaculum Achivis eſt belli mali.
Hunc antem viciſſim allocutus eſt rex Agamemnon:
Sane hæc omnia, ſenex, apprime recte dixiſti.
Sed hic vir vult ſupra omnes eſſe alios,
Omnes eſſe in ſua poteſtate vult, omnibus & dominari,
Omnibus & præcipere, quæ non perſuaſurum puto.
Quod ſi ipſum bellatorem fecerunt Dii immortales.
An propterea ei dicere contumelias fas eſt?
Huic autem interpellato ſermone reſpondit divinus Achilles,
Certe timiduſque & nullius pretii vocari deberem,
Si jam tibi in omni re ceſſero quamcumque dixeris.
Aliis hæc præcipias, nec mihi
Imperes: non enim me amplius tibi obtemperaturum opinor,
Sed aliud tibi dicam, tuque in mente tua reconde.
Manibus equidem non ego pugnabo gratia puellæ,
Neque tecum, neque cum alio quovis, quam a me aufertis quod dediſtis:

Τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ἐστὶ θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
Εἰ δ', ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·
Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.
Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν
Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας
Ἤϊε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν·
Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν,
Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην
Βῆσε θεῷ· ἀνὰ δὲ Χρυσηΐδα καλλιπάρηον
Εἷσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.
Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν·
Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
Ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
Λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ.
Ἀλλ' ὅγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε,
Τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε,
Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
Εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
Τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
Τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα
Στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἆσσον ἴτ'· οὔ τί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων
Ὃ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
Καί σφωϊν δὸς ἄγειν, τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων

Πρὸς

Aliarum autem rerum, quæ mihi ſunt velocem apud navem nigram,
Harum utique nihil auferes abripiens invito me.
Sin minus, age, fac periculum, ut cognoſcant & hi:
Statim tibi ſanguis niger fluet per lanceam.
Sic hi contrariis contendentes verbis
Surrexerunt: ſolverunt autem concionem apud naves Achivorum.
Pelides quidem ad tentoria & naves æquales
Abiit cumque Menœtiade ſuiſque commilitonibus:
Atrides autem navem velocem in mare deduxit,
Et in *eam* remiges elegit viginti, & hecatomben
Impoſuit Deo: & Chryſeidem pulchras genas habentem
Collocavit ducens: dux autem conſcendit ſapiens Ulyſſes.
Hi quidem, conſcenſa navi, innavigabant humidas vias.
Exercitum autem Atrides luſtrari juſſit.
Illique luſtrabantur, & in mare ſordes projiciebant.
Sacrificabantque Apollini perfectas hecatombas
Taurorum & caprorum juxta litus maris infructuoſi.
Nidorque ad cœlum ibat circumfuſus fumo.
Sic hi quidem hæc operabantur in caſtris: necdum Agamemnon
Ceſſabat a contentione, quam principio interminatus fuerat Achilli.
Sed is Talthybiumque & Eurybatem affatus eſt,
Qui ei erant præcones & ſeduli miniſtri.
Abite ad tentorium Pelidæ Achillis,
Manu prehenſam abducite Briſeida pulchris genis.
Quod ſi non dederit, egomet auferam
Veniens cum pluribus: quod ei & acerbius erit.
Sic fatus, miſit ultro, duraque mandata addidit.
Hique inviti ibant juxta litus maris infructuoſi:
Myrmidonumque ad tentoriaque & naves pervenerunt.
Et invenerunt apudque tentorium & navem nigram
Sedentem: neque ſane hos intuitus lætatus eſt Achilles.
Hi quidem perterriti, & reveriti Regem
Stabant, nec quicquam eum alloquebantur, nec interrogabant.
Cæterum hic cognovit animo ſuo, dixitque:
Salvete præcones, Jovis nuncii, atque etiam hominum:
Propius accedite; nihil mihi vos culpandi, ſed Agamemnon,
Qui vos miſit Briſeidis cauſa puellæ.
Quare age, generoſe Patrocle, educ puellam,
Et ipſis trade, ut abducant: vos ipſi vero teſtes eſtote

Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,
Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε
Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
Τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει,
Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ,
Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,
Δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν.
Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς,
Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
Ἦ γάρ μ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ὣς φάτο δακρυχέων. τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη·
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Οἶσθα. τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
Ὠχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,
Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον·
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
Ἀτρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα,

Ἀλλ'

Coram Diis beatis, coramque mortalibus hominibus,
Et coram rege immitti, ſi unquam poſthac
Opus me fuerit ad indignam peſtem arcendam
Ab aliis, certe enim ille pernicioſis conſiliis furit,
Neque poteſt intelligere ſimul præſentia & futura,
Ut ſibi apud naves ſalvi pugnent Achivi.
Sic dixit. Patroclus autem caro paruit ſodali,
Eduxitque e tentorio Briſeida pulchris genis,
Et tradidit abducendam: illi autem redibant ad naves Achivorum.
Tum illa invita una cum his mulier ibat. Sed Achilles
Lachrymans, a ſociis ſtatim ſedit ſeorſim ſeparatus,
Litus ad maris cani, inſpiciens nigrum pontum.
Multumque matri dilectæ ſupplicavit manus porrigens:
Mater quandoquidem me peperiſti brevis ævi futurum,
Honorem ſaltem mihi debebat Olympius tribuere
Jupiter altitonans: nunc autem ne tantillum quidem me honoravit.
Certe enim me Atrides late dominans Agamemnon
Contumelia affecit: qui ablatum habet præmium, ipſe poſtquam eripuit.
Sic dixit lachrymas fundens. Hunc autem audivit veneranda mater,
Sedens in profunditatibus maris apud patrem ſenem.
Raptimque emerſit e cano mari, velut nebula;
Et ante ipſum ſedit lachrymas fundentem,
Manuque eum demulſit, & verba fecit, & compellavit,
Fili, quid fles, & quis tuam mentem invaſit mœror?
Dic, ne tegas animo, ut ſciamus ambo.
Hanc autem graviter ſuſpirans allocutus eſt pedes velox Achilles,
Noſti: cur hæc omnia tibi conſciæ dicam?
Ivimus in Theben ſacram urbem Eetionis,
Hanc diripuimus, & adduximus huc omnia:
Et hoc quidem recte diviſerunt inter ſe Achivi,
Elegerunt autem Atridæ Chryſeida pulchris genis:
Chryſes autem poſtea ſacerdos longe jaculantis Apollinis
Venit ad veloces naves Achivorum ære loricatorum,
Redempturuſque filiam, ferenſque infinitum pretium liberationis,
Inſulamque habens in manibus longe jaculantis Apollinis,
Aureo cum ſceptro, & ſupplex oravit omnes Achivos,
Atridas autem in primis duos duces populorum.
Tunc alii quidem omnes comprobarunt Achivi
Reverendumque eſſe ſacerdotem, & ſplendidum accipiendum redemptionis pretium:

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο. τοῖο δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν·
Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, οἱ δέ νυ λαοὶ
Θνῆσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο
Πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι.
Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστὰς
Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί.
Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηῒ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ
Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι.
Τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.
Ἐλθοῦσ' οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴποτε δή τι
Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διός, ἠὲ καὶ ἔργῳ.
Πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν,
Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων καλέουσι Θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων', ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων,
Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων·
Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες Θεοί, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.
Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
Αἴκέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς
Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ὤμοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;
Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι· ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν·

Νῦν

At non Atridæ Agamemnoni placuit animo,
Sed contumelioſe dimiſit, & minacem ſermonem addidit.
Tum iratus ſenex rurſus abivit: huncque Apollo
Precantem exaudivit, quoniam ei cariſſimus erat:
Immiſitque Argivis peſtiferam ſagittam, populique
Moriebantur confertim: & ferebantur miſſilia Dei
Quoquoverſus per exercitum latum Achivorum, & nobis vates
Peritus in concione narrabat vaticinia Apollinis:
Statim ego primus hortabar Deum placari.
Sed Atridem deinde ira cepit: ſtatimque exurgens
Interminatus eſt verbum, quod jam perfectum eſt.
Illam ſiquidem cum navi veloci nigris oculis Achivi
Ad Chryſem deducunt, feruntque dona Apollini.
Etenim nuper e tentorio iverunt præcones ducentes
Puellam Briſei, quam mihi dederant Achivi.
Sed tu, ſi quidem potis es, fer opem filio tuo.
Profecta ad cœlum Jovem precare, ſi ulla unquam in re
Vel verbo profuiſti Jovi, vel etiam facto.
Sæpe enim te patris in ædibus audivi
Gloriantem, quum dicebas, ab atras nubes cogente Saturnio
Solam inter immortales indignam cladem avertiſſe,
Quando eum colligare cæleſtes voluerunt alii,
Junoque, & Neptunus, & Pallas Minerva:
Sed tu eum ſuperveniens, Dea, liberaſti a vinculis,
Statim Centimanum vocans in excelſum olympum,
Quem Briareum vocant Dii, homines autem omnes
Ægæonem: is enim viribus ſuo patre præſtantior,
Qui apud Saturnium ſedebat honore lætus.
Quem extimuerunt immortales Dii, neque amplius ligaverunt.
His nunc illi in memoriam revocatis aſſide, & prehende genua,
Si modo velit Trojanis opem ferre,
Ad puppes vero uſque & ad mare concludere Achivos
Cæſos, ut omnes plectantur ob regem,
Sentiat autem & Atrides late dominans Agamemnon
Suam culpam, quod fortiſſimum Achivorum nihil honoravit.
Huic reſpondit deinde Thetis lachrymas effundens,
Heu fili mi, cur te enutrivi, quem malo fato peperi?
O utinam apud naves ſine lachrymis & illæſus
Sederes: nam certe tibi fata inſtant, nec procul abſunt:

Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διῒ τερπικεραύνῳ
Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴκε πίθηται.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι,
Μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα· (θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο)
Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις ἐλεύσεται Οὔλυμπόν δε.
Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικὸς,
Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἐς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ μελαίνῃ·
Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες
Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς,
Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
Ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς
Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν·
Ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασώμεθ' Ἄνακτα,
Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα Θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
Ἑξείης ἔστησαν ἐΰδμητον περὶ βωμόν.
Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχὼν,
Κλῦθί μευ Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις·
Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ,

Ἠδ'

Sed nunc ſimul & cito moriturus. & ærumnoſus ſupra omnes
Es: idcirco te malo fato peperi in ædibus.
Hoc autem dictura verbum Jovi gaudenti fulmine
Vadam ipſa in Olympum nivoſnm, ſi forte obediat.
Sed tu quidem nunc navibus aſſidens velocibus
Indignare Achivis, & bello abſtine prorſus:
Jupiter enim in Oceanum ad inculpatos Æthiopas
Heſternus abiit ad convivium. (Diique ſimul omnes ſequuti ſunt)
Duodecimo autem redibit in cælum:
Et tunc poſtea vadam Jovis ad ære fundatam domum,
Et ejus genibus advolvar, & eum perſuaſum iri puto.
Sic locuta abiit: illum autem reliquit ibi
Iratum animo propter mulierem eleganter cinctam,
Quam vi ab invito abſtulerant. Verum Ulyſſes
In Chryſen pervenit, ducens ſacram hecatomben.
Qui poſtquam portum valde profundum intraverant,
Vela quidem legerunt, poſueruntque in navi nigra:
Malum autem receptaculo ejus admoverunt rudentibus demiſſum
Statim: & hanc in portum egerunt remis,
Anchoriſque jactis retinacula alligaverunt;
Verum & ipſi exierunt in litus maris:
Et hecatomben expoſuerunt longe jaculanti Apollini.
Sed & Cgryſeis navi exivit pontigrada.
Hanc quidem poſtea ad altare ducens ſapiens Ulyſſes,
Patri caro in manus poſuit, & eum allocutus eſt,
O Chryſe, miſit me rex virorum Agamemnon,
Filiamque tibi ut ducerem, Phœboque ſacram hecatomben
Sacrificarem pro Danais, ut placaremus Apollinem,
Qui modo Argivis acerbiſſimos dolores immiſit.
Sic locutus, in manus poſuit. Ille autem accepit gaudens
Filiam ſuam: illique ſtatim Deo ſplendidam hecatomben
Ordine ſtatuerunt rite ædificatum circa altare.
Et manus deinde lavarunt, & molas ſumpſerunt.
Inter eos autem Chryſes alta voce precabatur, manibus ſublatis,
Audi me Apollo, qui Chryſen tueris,
Cillamque mirandam, Tenedoque potenter imperas.
Jam quidem aliquando me antea exaudiſti precantem,
Et honoraſti me, multumque læſiſti populum Achivorum.
Item & nunc mihi hoc perfice votum,

Ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός,
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν·
Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.
Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι
Διογενὴς Πηλέος υἱὸς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμόν γ'· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ
Αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες

Παν-

Jam nunc a Danais indignam peſtem remove.
Sic dixit orans: eumque exaudivit Phœbus Apollo.
Ceterum poſtquam precati fuerunt, & molas projecerunt,
Cervicem retro egerunt primum, & jugularunt, & pellem detraxerunt,
Femoraque execuerunt, adipeque cooperuerunt,
Duplicata, & ipſis fruſta cruda impoſuerunt.
Adolebat autem in lignis fiſſis ſenex, & inſuper generoſum vinum
Libabat: juveneſque ſecus illum tenebant quinquefidum veru quiſque manibus.
Sed poſtquam femora exuſta fuerant, & viſcera guſtarant,
Minutatim ſecuerunt cætera, & verubus transfixerunt,
Aſſaruntque ſcite, detraxeruntque omnia.
Cæterum ubi ceſſarunt ab opere, appararuntque convivium,
Epulabantur: neque quicquam animus indiguit cibo æquali.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerunt,
Pueri quidem crateras coronaverunt vino;
Diſtribueruntque omnibus, qui poculis libabant auſpicantes.
Et illi totum diem cantu deum placabant,
Lætum canentes pæana juvenes Achivorum,
Cantu celebrantes Apollinem, illeque animo delectabatur audiens.
Quando autem ſol occidit, & tenebræ obortæ ſunt,
Tunc vero dormiverunt propter retinacula navis.
Et quando mane genita apparuit roſea digitos Aurora,
Tunc e portu ſolverunt ad amplum exercitum Achivorum.
Illiſque ſecundum ventum miſit longe jaculans Apollo.
Illi vero malum erexerunt, velaque alba panderunt.
Ventuſque flatu implevit medium velum, & circum unda
Carinam nigra valde reſonabat, navi eunte:
Hæc autem currebat per undam ſecans vias,
Sed poſtquam venerunt ad caſtra ampla Achivorum,
Navem illi nigram in continentem ſubduxerunt
Altum ad litus, & palangas longas ſubtenderunt:
Et ipſi ſparſi ſunt per tentoriaque naveſque.
At ille iratus navibus aſſidens velocibus
Generoſus Pelei filius pedes celer Achilles,
Neque unquam concionem frequentabat illuſtres viros habentem,
Neque unquam in prælio verſabatur, ſed macerabat ſuum cor
Illic manens, & deſiderabat præliumque bellumque.
Sed quando jam ex eo duodecimus erat dies,
Tum demum ad olympum ibant dii immortales

Omnes

Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε· Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, οὔλυμπόν τε·
Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο.
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα,
Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
Ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ.
Τίμησόν μοι υἱὸν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
Ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ.
Ὣς φάτο. τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων,
Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖθις,
Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον,
Ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
Ἥρῃ, ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Νεικεῖ, καί τέ με φησὶ μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω.
Εἰ δ', ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς.
Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον. οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.
Τώγ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν

Ἐξ

Omnes ſimul, præeunte Jove: nec Thetis oblita eſt mandatorum
Filii ſui, ſed emerſit ex unda maris.
Matutinaque petiit altum cælum olympumque:
Et invenit late proſpicientem Saturnum ſeorſum ſedentem ab aliis
In ſummo vertice multa cacumina habentis olympi.
Et ante ipſum ſedit, & prehendit genua
Siniſtra: dextraque mento prehenſo,
Supplicans affata eſt Jovem Saturnium regem,
Jupiter pater, ſi quando tibi inter immortales profui,
Vel verbo, vel opere, hoc mihi perfice votum:
Honora mihi filium, qui breviſſimæ vitæ præ cæteris
Eſt: ſed ipſum nunc rex virorum Agamemnon
Contumelia affecit, habet enim præmium ereptum quod ipſe vi cepit.
Sed tu ſaltem ipſum honora, olympie ſapientiſſime Jupiter:
Et tamdiu Trojanis concede victoriam, donec Achivi
Filium meum honorent, & amplificent honore.
Sic dixit. Hanc autem nihil allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Sed tacitus diu ſedit. Thetis autem, ut apprehenderat genua,
Sic tenebat inhærens; rogabatque iterum,
Vere jam mihi promitte, & annue,
Vel abnue: nec enim eſt cur metuas: ut bene ſciam,
Quantum ego inter omnes inhonoratiſſima Dea ſim.
Hanc autem graviter ſuſpirans allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Perniciosum ſane facinus erit, quando me in offenſionem impellis
Junonis, quum me irritat contumelioſis verbis.
Illa vero etiam temere mecum ſemper inter immortales Deos
Contendit; atque me dicit in pugna Teojanis auxiliari.
Quare tu quidem nunc abi, ne te videat
Juno: mihi autem hæc erunt curæ ut perficiam.
Quod ſi non credis, age, capite tibi annuam, ut fidem habeas.
Hoc enim a me inter immortales certiſſimum
Signum, neque enim *verbum* meum revocabile, neque fallax,
Neque irritum *eſt* quodcunque capite annuero.
Dixit; & nigris ſuperciliis annuit Saturnius.
Immortaleſque comæ commotæ ſunt regis
A capite immortali, ac magnum concuſſit olympum.
Illi re ſic deliberata disjuncti ſunt: hæc deinde
In mare deſiliit profundum de ſplendido olympo;
Jupiter autem in ſuam domum. Dii vero ſimul omnes aſſurrexerunt

Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, οὐδέ μιν Ἥρη
Ἠγνοίησεν, ἰδοῦσ' ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα,
Τίς δ' αὖ τοι, δολομῆτα θεῶν συμφράσσατο βουλάς;
Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,ττι νοήσεις.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
Εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ', ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
Οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
Ὃν δ' αὖ ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα,
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Ἠερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων.
Τῇ σ' ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω·
Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι. τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
Μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ
Ἆσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες.
Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ,

Ex ſedibus, ſui patris in occurſum: neque quiſquam ſuſtinuit
Expectare venientem, ſed obvii ſteterunt omnes.
Sic ille illic reſedit in ſolio, neque ipſum Juno
Ignoravit, conſpicata quod contulerat cum eo conſilia
Argenteos pedes habens Thetis, filia marini ſenis.
Statim itaque conviciis Jovem Saturnium adorta eſt,
Quis vero iterum, doloſe, Deorum contulit conſilia?
Semper tibi gratum eſt, a me ſeorſum agentem,
Clandeſtina conſilia ineuntem ſtatuere: neque unquam mihi quicquam
Lubens ſuſtinuiſti dicere conſilium quodcunque cogitaveris.
Huic reſpondit deinde pater hominumque Deorumque,
Juno, ne omnia mea ſperato conſilia
Te ſcituram: difficilia tibi erunt, uxor utut *mea* ſis:
Sed quod quidem par *fuerit* audire, nullus
Neque Deorum prior hoc ſciet, neque hominum:
Quod autem ego ſeorſum a Diis voluero animo concipere,
Ne tu hæc ſingula interroga, neque perſcrutare.
Huic reſpondit poſtea magnis oculis prædita veneranda Juno,
Severiſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Et omnino te antea neque interrogavi, neque perſcrutor:
Sed valde quietus hæc conſultas quæcunque vis.
Nunc vero valde timeo animo, ne te ſeduxerit
Argenteos pedes habens Thetis, filia marini ſenis.
Matutina enim tibi aſſedit, & prehendit genua.
Cui te ſuſpicor annuiſſe certe, ut Achillem
Honores, perdaſque multos ad naves Achivos.
Huic viciſſim reſpondens dixit nubes cogens Jupiter,
Improba, ſemper quidem ſuſpicaris, nec te lateo:
Proficere tamen nihil poteris, ſed animo ingrata
Magis eris meo: & hoc acerbius tibi erit.
Quod ſi hoc ita eſt, mihi gratum erit.
Quare tacita ſedeto, meoque pare conſilio:
Ne forte tibi parum proſint quotquot Dii ſunt in olympo
Propius accedentes, quum tibi invictas manus injecero.
Sic dixit, timuit autem magnis oculis veneranda Juno;
Et tacita ſedit, inflexo ſuo corde.
Moleſtæ autem tulerunt in domo Jovis Dii celicolæ.
Et inter eos Vulcanus inclytus artifex cœpit concionari.
Matri ſuæ gratificans candidas ulnas habenti Junoni,
Cer-

Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ,
Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διῒ, ὄφρα μὴ αὖτε
Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει· καί μιν προσέειπε,
Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ·
Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
Χραισμεῖν. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ, (ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν)
Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
Ὠνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'· οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,
Ἧχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι·
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ' Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς,
Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

ΥΠΟ-

Certe peſtifera facta hæc erunt, nec amplius toleranda,
Si vos gratia mortalium contenditis ſic,
Interque deos tumultum excitatis: neque ulla epuli
Boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt.
Matri autem ego ſuadeo & ipſi licet intelligenti,
Patri caro obſequium præſtare Jovi, ne iterum
Objurget pater, & nobis convivium conturbet.
Si enim vult Olympius fulminator,
Ex ſedibus deturbare, Is enim longe potentiſſimus eſt.
Sed tu hunc verbis demulceto mollibus;
Statim deinde placidus Olympius erit nobis.
Sic dixit: & ſurgens poculum rotundum
Matri ſuæ in manibus poſuit: & eam allocutus eſt,
Fer patienter mater mea, & ſuſtine, quamvis doleas,
Ne te, dilecta ſis licet, his oculis videam
Vapulantem; tunc enim non potero, quamvis doleam,
Juvare. difficilis enim Olympius cui reſiſtatur.
Jam enim me & alias adjuvare cupientem
Dejecit, pede prehenſum, de limine divino,
Totumque diem ferebar; & una cum ſole occidente
Decidi in Lemnum: (parum autem jam animæ inerat)
Ibi me Sinties viri ſtatim exceperunt cadentem.
Sic dixit: riſit autem dea candidas ulnas habens Juno:
Et ſubridens, a filio accepit manu poculum.
Cæterum is reliquis diis a dextra exorſus omnibus
Fundebat dulce nectar ex cratere hauriens.
Immenſus autem excitatus eſt riſus beatis Diis,
Ut viderunt Vulcanum per ædes miniſtrantem.
Sic tunc totum diem uſque ad ſolem occidentem
Convivabantur: neque amplius animus indiguit dapibus æqualibus,
Nec cithara perpulchra, quam tenebat Apollo,
Muſiſque, quæ canebant, alternantes voce pulchra.
Cæterum poſtquam occidit ſplendida lux ſolis,
Hi quidem decubituri abierunt domum unuſquiſque,
Ubi ſingulis domum inclytus pedes claudus
Vulcanus fecerat ſolertibus præcordiis:
Jopiter autem ad ſuum lectum abiit olympius fulgurum auctor,
Ubi antea dormiebat, quando ipſum dulcis ſomnus invaderet:
Illic dormivit cum aſcendiſſet: juxtaque aureum ſolium habens Juno.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Β ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ζεὺς (ἐμέμνητο γὰρ τῆς Θέτιδος ἱκεσίας,) τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ὕπνῳ χολαζόντων, πρὸ ὀφθαλμῶν ποιούμενος τιμῆσαι τὸν τοῦ Πηλέως, ὄνειρον Ἀγαμέμνονι πέμπει, κελεύων αὐτῷ ἐκβάλλειν πάντας τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν μάχην. συμβουλεύων αὐτῷ δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀχιλλέα παρακαλέσαι. ὁ δὲ οὐ συνιεὶς τὸ ὄναρ, τοῖς ἀρίστοις αὐτὸ διηγεῖται. καὶ μετὰ τοῦτο εἰς ἐκκλησίαν ἀθροίσας πάντας Ἕλληνας, ὑπόπτως πρὸς αὐτοὺς διακείμενος, διὰ τὸ ἡγεῖσθαι τὸν Ἀχιλλέα ἐπιτιθέμενον αὐτοῦ τῇ ἀρχῇ προσοικειοῦσθαι τὸ πᾶν πλῆθος, πειράζων, φεύγειν αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας κελεύει, οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, ἐπὶ τὸ καθέλκειν τὰς ναῦς, καὶ εἰς τὰς πατρίδας ἀπαλλάττεσθαι χωροῦσιν. Ὀδυσσεὺς δὲ, ὑποθεμένης αὐτῷ Ἀθηνᾶς, τοὺς μὲν ἀρίστους πειθοῖ κατέχει, τῶν δὲ στρατιωτῶν πικρῶς καθάπτεται. παύει δὲ καὶ Θερσίτην, ἀμούσως πρὸς τὸν βασιλέα στασιάζοντα· καὶ τοὺς Ἕλληνας μεῖναι, καὶ τὴν Ἴλιον ἑλεῖν προτρέπει. Συμβουλεύσαντος δὲ καὶ Νέστορος τὰ αὐτὰ, Ἀγαμέμνων θύσας τῷ Διῒ, τοὺς γέροντας ἑστιᾷ· καὶ προτρεψάμενος τοὺς Ἕλληνας, ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξάγει πάντας. Ἑξῆς δὲ ἐστιν ὁ κατάλογος τῶν νεῶν, ἐφ᾽ ὧν ἦλθον οἱ Ἕλληνες, καὶ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν, καὶ τῶν Τρώων, καὶ τῶν ἐπικούρων.

Βῆτα δ᾽ ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας ἀριθμεῖ.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι. Δία δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος,
Ἀλλ᾽ ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Πέμψαι ἐπ᾽ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βάσκ᾽ ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω·
Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πανσυδίῃ. νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων.

ARGUMENTUM SECUNDI LIBRI ILIADIS HOMERI.

JUpiter (memor enim erat eorum, quæ ſupplicibus precibus Thetis ab eo petierat) cum cæteri dii homineſque ſomno indulgerent, ob oculos illud ſibi proponens, ut Achillem Pelei filium honoraret, ſomnium Agamemnoni immittit, imperans ipſi, ut omnes Græcos ad prælium educeret, quin etiam ſuadens ipſi, ut & Achillem advocaret. Ille vero, cum ſomnium non intellexiſſet, hoc Græcorum principibus narravit. Poſtea vero, cum omnes Græcos ad concionem convocaſſet, (quod eos haberet ſuſpectos, quia exiſtimabat Achillem ſuum imperium aggredi, ac (ideo) univerſam Græcorum multitudinem ſibi conciliare,) eorum animos pertentans, ipſos in patriam quoſque ſuam fugere jubet. Illi vero cum Regis mentem conſiliumque non intellexiſſent, ad naves deducendas, & ad diſcedendum in patriam ſe præparare cœperunt. At Uliſſes a Minerva monitus, optimates quidem ſuaſoriis verbis (in officio) continet, (& ad diſceſſum jam paratos retinet,) in (gregarios) vero milites acriter invehitur. Therſitem etiam, qui petulanter ac ſeditioſe Regem verbis inſectabatur, compeſcit: & Græcos ad perſeverandum in Ilii obſidione, & ad urbem expugnandam adhortatur. Cum autem & Neſtor eadem ſuaſiſſet, Agamemnon poſt ſacrificium Jovi factum, ſeniores (ac Principes Græcorum) convivio excepit. Omneſque Græcos, (ad rem fortiter gerendam) adhortatus, ad prælium educit. Sequitur vero deinde Catalogus (ac enumeratio) tam navium, quibus Græci ad Ilium ſunt profecti, quam ipſorum ducum, & auxiliatorum militum, qui Trojanis auxilium tulerant.

CÆteri quidem Diique & viri ex equis pugnantes
Dormiebant totam noctem: Jovem autem non tenebat dulcis ſomnus,
Sed is anxie cogitabat animo, ut Achillem
Honoraret, & perderet multos ad naves Achivorum.
Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium,
Mittere ad Atridem Agamemnonem pernicioſum Somnium.
Et id compellans verbis volucribus allocutus eſt,
Vade age pernicioſum Somnium celeres ad naves Achivorum,
Ingreſſum in tentorium Agamemnonis Atridæ,
Omnia peraccurate nuncia ſicut jubeo:
Armare ipſum jube comatos Achivos
Cum omnibus copiis. Nunc enim ceperit urbem ſpatioſas vias habentem

Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε·
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
Εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληΐῳ υἷι ἐοικὼς
Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος,
Εὕδεις Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσὶ, μηδέ σε λήθη
Αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
Φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
Νήπιος· οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.
Ἕζετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον· περὶ δ' αὖ μέγα βάλλετο φᾶρος·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον·
Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί,
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν ὄλυμπον,
Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορῆνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.

Οἱ

Trojanorum. non enim amplius diſcordant cœleſtes domos colentes
Immortales conſiliis: flexit enim omnes
Juno ſupplicans: Trojanis autem mala imminent.
Sic dixit: ivit autem Somnium poſtquam ſermonem audivit:
Protinuſque pervenit celeres ad naves Achivorum:
Et adiit Atridem Agamemnonem: huncque deprehendit
Dormientem in tentorio, circum quem dulcis fuſus erat ſomnus.
Et ſtetit ſupra caput Neleio filio ſimilis
Neſtori, quem maxime principum honorabat Agamemnon.
Huic aſſimulatum, eum compellavit divinum Somnium;
Dormis Atrei fili bellicoſi equitis?
Non decet totam noctem dormire conſiliorum principem,
Cui & exercitus commiſſi, & tot res curæ ſunt.
Nunc vero me audi ocius: Jovis enim tibi nuncius ſum,
Qui de te, *quanquam* diſtat, valde ſollicitus eſt, & miſeratur:
Armare te jubet comantes Achivos
Cum omnibus copiis: nunc enim ceperis urbem ſpatioſas vias habentem
Trojanorum. nam non amplius diſcordant cœleſtes domos incolentes
Immortales conſiliis: flexerit cum omnes
Juno ſupplicans: & Trojanis mala immineant
A Jove. ſed tu tuo tene animo, neque te oblivio
Capiat, quum te mellitus ſomnus dimiſerit.
Sic fatum abiit: & eum reliquit ibi
Hæc reputantem animo, quæ non perficienda erant.
Putavit enim capturum *ſe* Priami urbem die illo,
Stultus: neque ea ſciebat quæ Jupiter moliebatur opera.
Erat enim inſuper impoſiturus doloreſque ſuſpiriaque
Trojaniſque & Danais in acribus præliis.
Experrectus autem eſt ex ſomno: & divinum ei circumfuſum erat viſum:
Sedit porro arrectus, mollemque induit tunicam,
Pulchram, novam: & jam magno amictus eſt pallio:
Et pedibus nitidis alligavit pulchra calceamenta:
Ex humeris vero ſuſpendit gladium argenteis bullis inſignem.
Cepit inſuper ſceptrum paternum immortale ſemper,
Quocum ivit ad naves Achivorum ære loricatorum.
Aurora quidem dea conſcendit magnum olympum,
Jovi ſolis ortum nunciatura & aliis immortalibus:
Sed is præcones canoros juſſit
Convocare ad concilium comantes Achivos.

Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων
Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος·
Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν,
Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.
Στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὕδεις Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.
Θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἀλλ' ἄγετ' αἴκέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν·
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστὶ,
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἠμαθόεντος,
Ὅς σφιν ἐῢφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.
Νῦν δ' ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Ἀλλ' ἄγετ' αἴκέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.
Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες. ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·

Hi quidem convocarunt, & illi frequentes affuerunt quam ociſſime.
Concilium autem primum magnanimorum ſedere juſſit principum
Neſtoream apud navem Pylo nati regis.
Quos ille cum coegiſſet, prudentem ſtruebat conſultationem,
Audite amici, divinum mihi quieſcenti venit Somnium
Dulcem per noctem: & maxime divinum Neſtorem
Forma, proceritate, corporiſque habitu referebat.
Stetit autem ſupra caput, & ad me verba fecit,
Dormis Atrei fili bellicoſi equitis?
Non decet totam noctem dormire conſiliorum principem,
Cui & exercitus commiſſi, & tot (*res*) curæ ſunt.
Nunc vero me audi ocius: Jovis enim tibi nuncius ſum,
Qui de te, *quanquam* diſtat, valde ſollicitus eſt, & miſeratur
Armare te jubet comantes Achivos
Cum omnibus copiis: nunc enim ceperis urbes ſpatioſas vias habentem
Trojanorum. nam non amplius diſcordant cæleſtes domos incolentes
Immortales conſiliis: quum flexerit omnes
Juno ſupplicans: & Trojanis mala immineant
Ab Jove, ſed tu tuo tene animo. Sic illud loquutum
Avolavit, me vero jucundus ſomnus reliquit.
Quare agite, ſi quo modo armemus Achivos:
Primum autem ego verbis tentabo, quatenus fas eſt.
Et fugere cum navibus multijugis jubebo:
Vos autem hinc inde verbis inhibete.
Ille quidem ſic loquutus, conſedit. Inter eos autem ſurrexit
Neſtor, qui Pyli rex erat arenoſæ,
Qui ipſi prudens concionatus eſt & dixit,
O amici, Argivorum ductores & principes,
Si quidem aliquis ſomnium Achivorum alius dixiſſet,
Mendacium diceremus, & averſaremur potius:
Nunc autem vidit qui longe præſtantiſſimus in exercitu fertur eſſe.
Quare agite, ſi quo modo armemus Achivos.
Sic loquutus concilio cepit excedere.
Hi autem ſurrexerunt, parueruntque paſtori populorum
Sceptrigeri reges: accurrebant autem turbæ.
Sicut apum examina prodeunt frequentium
E petra cava ſemper recens venientium.
Et inſtar racemi involant vernis floribus.
Et aliæ hac confertim volant, aliæ illac:

Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος. οἱ δ' ἀγέροντο.
Τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα
Λαῶν ἱζόντων, ὅμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴποτ' ἀϋτῆς
Σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλήων.
Σπουδῇ δ' ἕζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας
Παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων· (τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι·
Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,
Πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν)
Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Μὰψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀνδράσι παυροτέροισι. τέλος δ' οὔπω τι πέφανται.
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν,
Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν

Ita illorum turbæ multæ a navibus & tentoriis
Ante litus immenſum procedebant ordine
Agminatim ad concionem: inter autem ipſos fama
Incitans ire, Jovis nuncia. illique congregabantur:
Et tumultuabatur concio, & ſubtus gemebat terra
Turbis ſedentibus, tumultus erat: novemque ipſos
Præcones vociferantes cohibebant, ut aliquando a clamore
Deſiſterent, & Jovis alumnos reges audirent.
Vix tandem reſedit populus, tenebantque ſedes
Ceſſantes a clamore: at rex Agamemnon
Surrexit, ſceptrum tenens: (quod Vulcanus elaborarat:
Vulcanus quidem dederat Jovi Saturnio Regi:
Sed Jupiter dederat internuntio Mercurio:
Mercurius autem rex dederat Pelopi equiti:
Sed rurſus Pelops dederat Atreo paſtori populorum:
Atreus autem moriens reliquerat diviti pecorum Thyeſtæ:
Sed rurſus Thyeſtes Agamemnoni reliquit, ut geſtaret,
Et multis inſulis & Argo omni imperaret)
Hoc ille innixus, verba volucria dixit,
O amici heroes Danai, famuli Martis,
Jupiter Saturnius me detrimento valde irretivit gravi:
Infeſtus, qui antea quidem mihi promiſerat & annuerat
Ilio exciſo bene munito *me* abiturum:
Nunc vero malam fraudem ſtruit, & me jubet
Inglorium Argos redire, poſtquam multum perdidi populum.
Ita ſcilicet Jovi præpotenti placitum eſt,
Qui jam multarum urbium demolitus eſt arces,
Et adhuc demolietur: ejus enim potentia eſt maxima.
Turpe enim hoc eſt etiam poſteris auditu,
Incaſſum adeo tales tantaſque copias Achivorum
Irritum bellum gerere, & pugnare
Cum viris paucioribus: exitus autem nullus dum apparuit.
Si enim velimus Achivique Trojanique
Fœderibus fidelibus percuſſis numerari utrique,
Trojanos quidem legere cives quotquot ſunt,
Nos autem in decurias diſponamur Achivi,
Trojanorum autem viros ſingulos accipiamus, qui vinum fundant,
Multæ decuriæ indigerent pocillatore,
In tantum ego arbitror plures eſſe Achivos

Tro-

Τρώων οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. ἀλλ' ἐπίκουροι
Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
Ἰλίου ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
Αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι, καὶ νήπια τέκνα
Εἴαται ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
Αὔτως ἀκράαντον οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυαν.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε
Πᾶσι μετὰ πληθὺν ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
Κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε
Ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
Ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών,
Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν.
Ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῷ
Νῆας ἐπεσσεύοντο· ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
Ἵστατ' ἀειρομένη. τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν
Οἴκαδε ἱεμένων, ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν.
Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

Εὗρε

Trejanis qui habitant in urbe. ſed auxiliares
Multis ex civitatibus haſtas vibrantes viri ſunt,
Qui me magnopere impediunt, & non ſinunt volentem
Trojæ expugnare celebre oppidum.
Novem jam præterierunt Jovis magni anni,
Et jam trabes putruerunt navium, & ſparta diſſoluta ſunt:
Et noſtræ fortaſſe uxores, & infantes liberi
Sedent ædibus expectantes: nobis autem opus
Fruſtra infectum, cujus gratia huc venimus.
Quare agite, ut ego dixero, pareamus omnes:
Fugiamus cum navibus noſtram in patriam terram:
Non enim amplius Trojam capiemus ſpatioſas vias habentem.
Sic dixit, illiſque animum in præcordiis commovit,
Omnibus in multitudine quicunque conſilium non audiverant.
Mota eſt autem concio, ut fluctus ingentes maris
Ponti Icarii, quos euruſque notuſque
Concitavit, cum irruit patris Jovis ex nubibus.
Ac veluti quum moverit Zephirus ingentem ſegetibus conſitum campum veniens,
Rapidus ſuperne ingruens, & ſpicas inclinat:
Sic horum univerſa concio mota eſt: iique fremitu militari
Ad naves ruebant: ſub pedibus autem pulvis
Excitabatur, & alii alios adhortabantur,
Ut prehenderent naves, & deducerent in mare vaſtum,
Alveoſque expurgabant. clamorque in cœlum ivit
Domum properantium, ſummovebantque palangas navium.
Tum vero Argivis præter fatum reditus contigiſſet.
Niſi Minervam Juno ſermone affata fuiſſet,
Papæ Ægiochi Jovis filia Minerva,
Siccine domum, in ſuam patriam terram
Argivi fugient lata per maris æquora,
Gloriam autem Priamo & Trojanis relinquent
Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
Ad Trojam perierunt procul a ſua patria terra?
Quare ubi nunc ad populum Achivorum ære loricatorum,
Tuiſque blandis verbis cohibe virum quemque,
Nec ſine naves in mare deducere, quæ utrimque remis impelluntur.
Sic dixit, nec non paruit dea cæſiis oculis Minerva.
Deſcenditque ab olympi verticibus properans,
Raptimque venit veloces ad naves Achivorum:

In-

Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον
Ἑσταότ'. οὐδ' ὅγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
Ἅπτετ', ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Φεύξεσθ' ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες,
Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;
Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει·
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς φάθ'. ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης.
Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε. τὴν δ' ἐκόμισσε
Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει,
Αὐτὸς δ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ,
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ὅν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
Τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς,
Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι·
Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
Οὐ γάρπω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείδαο.
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε,
Μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος.
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.
Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ,
Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
Οἳ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.
Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. οἱ δ' ἀγορήνδε

Αὐ

Invenit deinde Ulyſſem Jovi prudentia parem
Stantem: neque is navem bonis tranſtris inſtructam nigram
Tangebat, quia ejus cor & animum dolor invaſerat.
Et propter ſtans alloquuta eſt cæſiis oculis Minerva,
Generoſe Laertiade, ſolertiſſime Ulyſſes,
Siccine domum, in veſtram patriam terram
Fugietis naves multa tranſtra habentes ingreſſi,
Et gloriam Priamo & Trojanis relinquetis
Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
Ad Trojam perierunt procul a ſua patria terra?
Quare abi nunc ad exercitum Achivorum, neque moras necte:
Et tuis blandis verbis cohibe virum quemque,
Neque ſinas naves in mare deducere, quæ utrinque impelluntur remis.
Sic dixit. Is autem intellexit Deæ vocem locutæ:
Et cœpit currere, lænamque abjecit: eamque ſuſtulit
Præco Eurybates Ithacenſis, qui eum ſequebatur.
Ipſe tum Atridæ Agamemnoni obvius veniens
Cepit ejus ſceptrum paternum incorruptum ſemper:
Quocum ivit per naves Achivorum ære loricatorum.
Et quemcunque ſeu regem ſeu primarium virum inveniſſet,
Eum blandis verbis aggreſſus detinebat,
Vir optime, non te decet ut timidum trepidare:
Quin & ipſe ſede & alias ſedere fac copias.
Nondum enim plane ſcis quis animus Atridæ:
Nunc quidem tentat, mox autem lædet Achivos.
In concilio enim non omnes audivimus quid dixerit,
Ne iratus afficiat aliquo malo Achivos,
Ira autem magna eſt regis Jovis alumni:
Tum honor ab Jove eſt, & diligit prudens eum Jupiter.
Quemcunque vero plebejum virum vidiſſet vociferantemque deprehendiſſet,
Eum ſceptro inſectabatur, increpabatque verbis,
Improbe, quiete ſede, & aliorum verba audi,
Qui te præſtantiores ſunt: tu autem imbellis & ignavus,
Neque unquam in bello numerandus, neque in concilio.
Nullo certe pacto omnes regnabimus hic Achivi:
Non bonum multorum principatus: unus princeps eſto,
Unus rex, cui dedit filius Saturni verſuti
Sceptrumque & jura, ut ipſis dominetur.
Sic is pro imperio regebat exercitum. ii autem ad concilium

Αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας·
Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
Ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη
Μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι. αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε·
Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
Τὼ γὰρ νεικείεσκε. τότ' αὖ Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ,
Ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Ἐσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ δίδομεν εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου υἷος ἄποινα,
Ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
Ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,
Ἥν τ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατίσχεαι; οὐ μὲν ἔοικεν
Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοὶ,
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται
Ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦε καὶ οὐκί·
Ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ἕο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων.
Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ὣς φάτο, νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς,

Rurſus ruebant a navibus & tentoriis
Cum ſtrepitu, ut quum fluctus horriſoni maris
Litore magno fremit, reboatque pontus.
Ac cæteri quidem ſederunt, & in ſedibus ſuis coerciti ſunt.
Therſites vero adhuc ſolus blaterans tumultuabatur,
Qui norat animo ſuo ineptis & multis verbis
Temere neque ut decebat altercari cum regibus,
Effutiens quodcunque ei videbatur ridiculum Argivis
Fore. turpiſſimus autem vir ad Ilium venit:
Strabo erat, & claudus altero pede, & ejus humeri
Gibbi, in pectus contracti: at ſuperne
Acuto erat capite, & capillamentum rarum ſparſum erat ſupra.
Inimiciſſimus autem Achilli in primis erat, & Ulyſſi:
Solebat enim his conviciari. Tum vero Agamemnoni nobili
Ganniens dicebat probra: eique Achivi
Mirum quantum ſuccenſebant animoque indignabantur.
Sed is alte vociferans, Agamemnonem increpabat verbis.
Atride, quid rurſus conquereris, aut *qua re* indiges?
Plena tibi ære tentoria, multæ & mulieres
Sunt in tentoriis ſelectæ, quas tibi Achivi
Primo damus cum urbem ceperimus.
An adhuc & auro indiges, quod quis afferat
Trojanorum equitum ex Ilio pro filio redemptionis pretium,
Quem ego vinctum duxero, vel alius Achivorum?
An mulierem juvenem, cui miſcearis amore,
Quamque ipſe ſeorſum detineas? atqui non decet
Principem, in mala inducere Achivos.
O imbelles, ignava probra, Achivæ, non amplius Achivi,
Domum cum navibus redeamus: & hunc ſinamus
Iſthic ad Trojam præmia concoquere, ut ſciat
Utrum aliqua in re & nos ſimus adjumento, necne.
Qui etiam nunc Achillem ſe multo fortiorem virum
Contumelia affecit: habet enim præmium ejus ereptum, quod ipſe vi abſtulit.
Minime vero Achilli bilis erat in præcordiis, quin mitis erat.
Alias enim, Atride, tum poſtremum injurius fuiſſes.
Sic dixit, convicians Agamemnoni paſtori populorum
Therſites: huicque cito aſtitit nobilis Ulyſſes,
Et eum torve intuitus duro adortus eſt ſermone,
Therſite loquaciſſime, vocalis quamvis ſis concionator,

De-

Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερηότερον βροτὸν ἄλλον
Ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
Καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις.
Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Ἢ εὖ, ἢ κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Τῷ, νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἧσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
Ἥρωες Δαναοί. σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὥς νύ περ ὧδε,
Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
Κλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω
Πλῆξεν. ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη
Σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου. ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, τάρβησέ τε·
Ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπεμόρξατο δάκρυ.
Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέεσσιν.
Ὣς φάσαν ἡ πληθύς. ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Ἔστη σκῆπτρον ἔχων· παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν
Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν.
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρείδη νῦν δή σε ἄναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·

Οὐ-

Deſine, neque velis ſolus contendere cum regibus,
Non enim ego cenſeo te ignaviorem mortalem alium
Eſſe, quotquot cum Atridis ad Ilium venerunt;
Quare non poteris reges in ore habens concionari,
Et ipſis probra objicere, & reditum captare.
Nec adhuc plane ſcimus quorſum hæ res evaſuræ ſint,
Utrum bene an male redituri ſimus Achivi.
Quare nunc Atride Agamemnoni paſtori populorum
Sedes convicians, quia ei bene multa dant
Heroes Danai: tuque maledictis proſcindens concionaris.
Adeoque tibi edico, quod & perfectum erit.
Sicubi rurſus te inſanientem deprehendero, ſicut hic,
Ne amplius deinceps Ulyſſi caput ſuper humeros ſit,
Neque poſthac Telemachi parens vocer,
Si non ego te comprehenſo, tuas quidem veſtes exuero,
Lænamque & tunicam, quæque pudenda contegunt, (*ſubligacula*)
Et temet ejulantem veloces ad naves dimiſero
Cæſum e concione turpibus verberibus.
Sic dixit: ſceptroque tergum ac humeros
Percuſſit. ille autem incurvatus eſt, eique uberes exciderunt lacrymæ.
Vibexque cruenta in dorſo extumuit
Sceptro ab aureo, ipſeque ſedit, expavitque:
Ac dolens, vultu demiſſo abſterſit lacrymas.
Illi utut indignantes, de ipſo ſuaviter riſerunt.
Et ſic aliquis dicebat propinquum alium intuitus,
Dii boni, certe ſexcenta Ulyſſes bona fecit,
Auctorque bonorum conſiliorum, bellumque inſtruens:
Nunc autem hoc multo optimum inter Argivos fecit,
Qui hunc contumelioſum conviciatorem coercuit a concionibus.
Neque ſane eum rurſus impellet animus præferox
Objurgare reges contumelioſis verbis.
Sic dixerunt vulgus. ſed urbium expugnator Ulyſſes
Surrexit ſceptrum tenens: juxtaque cæſiis oculis Minerva,
Aſſimilata præconi, ſilere populum juſſit,
Ut ſimul primique & poſtremi Achivorum
Sermonem audirent, & expenderent conſilium:
Qui ipſi prudens concionatus eſt & dixit,
Atridæ, nunc te rex volunt Achivi
Omnibus probroſiſſimum facere articulate loquentibus mortalibus:

Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν
Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
Ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,
Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι.
Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
Καὶ γάρ τις θ' ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
Ἀσχαλάᾳ παρὰ νηῒ πολυζύγῳ, ὅνπερ ἄελλαι
Χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
Ἐνθάδε μιμνόντεσσι· τῶ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς,
Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
Τλῆτε φίλοι καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν
Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί.
Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἐστὲ δὲ πάντες
Μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι·
Χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι,
Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς,
Σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε,
Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν·
Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες
Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνε·
Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη,
Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε,
Τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,

Neque tibi perſolvunt fidem quam dederunt
Huc venientes ex Argis feracibus,
Se Ilio everſo bene munito redituros.
Tanquam enim vel pueri tenelli, viduæve mulieres,
Inter ſe comploratione facta deſiderant domum redire.
Enimvero grave eſt moleſtia affectum redire:
Etenim quiſpiam vel unum menſem degens procul a ſua uxore
Ægre fert apud navem multijugam, quam procellæ
Hybernæ detinent, commotumque mare:
Nobis vero nonus eſt qui circum volvitur annus
Hic manentibus: qua de cauſſa non ſuccenſeo Achivos
Ægre ferre apud naves arcuatas; ſed tamen
Turpe diuque manere, inanemque redire.
Tolerate amici & manete aliquandiu, ut ſciamus
Utrum verum Calchas vaticinetur necne.
Probe enim hoc ſcimus animo, & eſtis omnes
Teſtes, quos Parcæ mortiferæ non abſtulerunt:
Herique & nudius tertius, quando in Aulidem naves Achivorum
Congregabantur, mala Priamo & Trojanis ferentes,
Nos autem apud fontem, ſacris in altaribus
Faciebamus immortalibus perfectis hecatombis,
Pulchra ſub platano, unde fluebat limpida aqua:
Illic apparuit magnum ſignum: draco rubris maculis dorſo diſtinctus.
Horribilis, quem ipſe Jupiter miſit in lucem,
Ex imo altari prolapſus, ad platanum concitatus perrexit:
Ibi erant paſſeris pulli parvi nati,
Ramo in ſummo ſub foliis abſconditi,
Octo: ſed mater nona erat, quæ peperat natos:
Ibi ille hos miſerabiliter devoravit pipillantes:
Et mater circumvolabat lugens ſuos natos:
Hancque implicans ala prehendit circum clamitantem.
Sed poſtquam natos devoravit paſſeris & ipſam,
Hunc mirabilem fecit deus, qui oſtenderat:
Lapidem enim eum fecit Saturni filius verſuti:
Nos autem ſtantes admirabamur factum.
Ut igitur terribilia portenta deorum ſubiere hecatombas,
Tum Calchas ſtatim deinde vaticinans concionabatur,
Cur muti facti eſtis comantes Achivi?
Nobis quidem hoc oſtendit ſignum magnum prudens Jupiter,

Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
Ὀκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ὣς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι,
Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Κεῖνός θ' ὣς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Πῦ δή, συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;
Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν.
Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες·
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,
Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
Νόσφιν βουλεύωσ'· ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν
Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
Γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις ἠὲ καὶ οὐκί.
Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων·
Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι,
Πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι,
Ἁπτέσθω ἧς νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης,
Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Ἀλλὰ ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ.
Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω.
Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις·

Serum, ſeri exitus, cujus gloria nunquam interibit.
Ut hic natos devoravit paſſeris & ipſam,
Octo, ſed mater nona erat, quæ peperat natos:
Sic nos tot annos bellabimus illic,
Decimoque urbem capiemus ſpatioſas vias habentem.
Ille ſic concionatus eſt: quæ nunc omnia complentur.
Quare agite, manete omnes bene ocreati Achivi
Hic, donec urbem magnam Priami ceperimus.
Sic dixit. Argivi vero altum clamarunt, & undique naves
Horrendum reboarunt clamantibus Achivis,
Sermonem collaudantes Ulyſſis divini.
Inter hoſque dixit Gerenius eques Neſtor,
Dii boni, re vera pueris ſimiles loquimini
Infantibus, quos nihil movent res militares.
Quo jam pactaque & juramenta ibunt nobis?
In ignem jam conſiliaque abierint curæque virorum,
Fœderaque meri libatione ſancita, & dextræ, quibus confiſi ſumus
Fruſtra enim verbis contendimus, neque ullam rationem
Invenire poſſumus, etſi multum tempus hic moremur.
Atridæ, tu quidem conſilii priſtini tenax,
Impera Argivis quod ad acria prælia,
Hoſque ſine tabeſcere, unum & alterum, qui ab Achivis
Seorſum conſultant: profectus vero non erit ipſis
Ut prius Argos redeamus, quam & Jovis ægidem tenentis
Cognoſcamus utrum falſa promiſſio ſit necne.
Autumo annuiſſe præpotentem Saturnium
Die quo naves citas conſcenderunt
Argivi, Trojanis cædem ac fatum ferentes,
Fulgurantem ad dextram, auſpicata ſigna oſtendentem:
Quare, ne quis prius feſtinet domum redire,
Quam cum Trojanorum uxore concubuerit,
Ac ultus fuerit Helenæ raptum gemituſque.
Sin vero quis vehementius velit domum redire,
Tangat nigram ſuam navem habentem bona tranſtra,
Ut ante alios mortem & fatum obeat.
Sed rex, & ipſe bene conſulito, & audi alium.
Non utique repudiandum erit verbum quod dixero.
Selige viros per tribus, per curias, Agamemnon,
Ut curiæ curiis opem ferant, & tribus tribubus:
Si autem ſic feceris, & tibi paruerint Achivi,

Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, καί τοι πείθονται Ἀχαιοί,
Γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ὅς τέ νυ λαῶν,
Ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται·
Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
Ἢ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν·
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλλεύς τε μαχεσάμεθ' εἵνεκα κούρης
Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα·
Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
Εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
Ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.
Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιὸν,
Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται·
Ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων.
Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὔ οἱ ἔπειτα
Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα
Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν
Προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει
Παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται·
Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
Κάπνισάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἕλοντο.
Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων,
Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

Cognoſces dehinc quique ducum ignavus, quique militum,
Et qui fortis fuerit: pro viribus enim quiſque pugnabunt:
Cognoſces etiam utrum diis obſtantibus urbem non ſis expugnaturus,
An virorum ignavia, & imperitia belli.
Hunc reſpondens allocutus eſt rex Agamemnon,
Certe rurſus concionando vincis, o ſenex, Achivos.
Utinam vero o Jupiter pater, & Pallas & Apollo,
Tales decem mihi conſiliarii eſſent ex Achivis:
Sic cito caderet urbs Priami regis,
Manibus noſtris captaque exciſaque.
Sed mihi ægidem tenens Saturnius Jupiter dolores creavit,
Qui me in vanas lites & contentiones conjicit:
Etenim certamus ego & Achilles de puella
Verbis inter ſe adverſantibus: ego autem primus indignari.
Quod ſi vel ſemel in unum conſultaverimus, non amplius poſtea
Trojanis dilatio mali erit ne tantillum quidem.
Nunc vero ite cœnatum, ut cieamus pugnam:
Bene quiſque haſtam acuat, bene & ſcutum paret,
Bene & quiſque equis pabulum det pernicibus,
Et bene quiſque currum undique explorans, bellum meditetur,
Ut totum diem horrendo cernamus marte,
Nulla enim ceſſatio poſtea erit ne tantilla quidem,
Niſi nox ſuperveniens dirimat ardorem virorum.
Sudabit quidem cujuſque lorum circum pectora
Scuti circumtegentis hominem, & circa lanceam manus fatigabitur:
Sudabit & cujuſque equus politum currum trahens.
Quem autem ego ſeorſum a pugna lubentem intellexero
Manere apud naves roſtratas, non ei poſtea
Copia erit fugiendi canes aliteſque.
Sic dixit. Argivi vero altum clamabant, ſicut quando fluctus
In alto litore, cum incuſſerit *eum* notus ingruens
Prominenti ſcopulo, quem nunquam fluctus relinquunt
Diverſorum ventorum, quando hinc vel illinc oriuntur:
Surgentes vero ruebant, ſparſi per naves,
Fumumque excitabant per tentoria, & cœnam ſumebant,
Aliuſque alii faciebat immortalium deorum
Orans ut mortem fugeret, & diſcrimen belli.
Sed bovem ſacrificavit rex virorum Agamemnon

Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας παναχαιῶν,
Νέστορα μὲν πρώτιστα, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω, καὶ Τυδέος υἱὸν,
Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον·
Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσι δ' ἐπευχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα·
Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὐ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Καὶ τὰ μὲν ἂρ σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον,
Σπλάγχνα δ' ἂρ ἐμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδέ τι δηρὸν
Ἀμβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
Ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Ἴομεν, ὄφρά κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Αὐτ-

Pinguem, quinquennem, præpotenti Saturnio.
Et vocavit ſenes optimates omnium Græcorum:
Neſtorem quidem primum, & Idomeneum regem:
Deinde Ajaces duos, & Tydei filium:
Sextumque Ulyſſem Jovi prudentia æqualem.
Tum ultro adſuit ei bello ſtrenuus Menelaus:
Norat enim in animo fratrem quod occupatus eſſet.
Bovem autem circumſteterunt, & molas ſuſtulerunt,
Et hos inter orans dixit rex Agamemnon,
Jupiter glorioſiſſime maxime atras nubes cogens, in æthere habitans,
Non prius ſol occidat, & tenebræ adveniant,
Quam ego pronum dejecero Priami palatium
Splendidum, ac exuſſero igni infeſto portas:
Hectoream vero tunicam circa pectus diſcidero
Ferro ruptam: multique circa ipſum ſocii
Proni in pulvere mordicus prehendant terram.
Sic dixit: necdum ei Saturnius annuebat:
Sed hic accepit quidem ſacrificia, laborem vero magnum augebat.
Verum, poſtquam precati ſunt, & molas projecerunt,
Cervicem quidem retro egerunt primum, & jugularunt, & excoriarunt,
Femoraque execuerunt, & pinguedine operuerunt
Duplicata, & ſuper ipſa fruſta cruda poſuerunt,
Et hæc quidem lignis fiſſis ſine foliis adurebant:
Viſcera vero *verubus* fixa tenebant ſuper ignem.
Sed poſtquam femora exuſta fuerunt, & viſcera guſtarunt,
Inque fruſta parva conciderunt cætera, & verubus transfixerunt,
Aſſaveruntque ſcite, detraxuruntque omnia.
Cæterum ubi ceſſarant ab opere, apparaverantque convivium,
Epulati ſunt, nec quicquam animus indiguit epuli æqualis:
Sed poſtquam potus & cibi appetentiam exemerant,
Iis dicere orſus eſt Gerenius eques Neſtor,
Atride auguſtiſſime rex virorum Agamemnon,
Ne nunc diutius hic recubemus, neque diu
Differamus opus, qnod deus in manus dabit.
Quin age, præcones quidem Achivorum æreas loricas habentium
Populum præconio congregent ad naves:
Nos autem ita conferti per exercitum amplum Achivorum
Eamus, ut ocius cieamus acrem martem.
Sic dixit, neque renuit rex virorum Agamemnon:

Sta-

Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆες
Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε,
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο,
Πάντες ἐϋπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος·
Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστου
Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
Οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
Ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ, χαλκοῦ θεσπεσίοιο
Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε.
Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καΰστρου ἀμφὶ ῥέεθρα,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών·
Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν
Ὥρᾳ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει.
Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἐν πεδίῳ ἵσταντο διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν·
Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὑσμίνην δ' ἰέναι· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ,
Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων

Ταῦ-

Statim præconibus vocalibus imperavit
Convocare ad pugnam comantes Achivos.
Hi quidem convocarunt, illi autem congregati ſunt valde celeriter.
Porro qui circum Atridem erant reges Jovis alumni
Properabant *ordines* diſtinguentes; & cum eis cæſiis oculis Minerva,
Ægidem habens valde pretioſam, incorruptam, immortalemque,
Ex qua centum fimbriæ totæ aureæ ſuſpenſæ erant;
Omnes bene contextæ, centum boum (*numorum*) unaquæque:
Qua conſpicua, percurrebat exercitum Achivorum,
Urgens ut irent: & virtutem excitavit in cujuſque
Animo, ut indeſinenter bellarent & pugnarent.
Iiſque ſtatim bellum dulcius fuit quam reditus
In navibus cavis ſuam in patriam terram.
Velut ignis edax comburit immenſam ſylvam
Montis in verticibus, & procul conſpicitur ſplendor.
Sic ab his gradientibus, æris admirandi
Splendor undique collucens per aerem cælum ibat.
Porro ut avium volatilium agmina multa
Anſerum, vel gruum, vel cygnorum longa colla habentium,
Aſio in prato, Cayſtri circa fluenta,
Ultro citroque volitant exultantes alis,
Cum clangore aliorum ante alios conſidentium, & ſonat pratum:
Sic horum turbæ multæ procul a navibus & tentoriis
In campum profundebantur Scamandrium: ſed terra
Terribiliter reſonabat ſub pedibus ipſorumque & equorum.
Et ſteterunt in prato Scamandrio florido
Innumeri, quot folia & flores naſcuntur tempore verno.
Veluti muſcarum frequentium agmina multa,
Quæ per caulam paſtoralem erant
Tempore verno, quando lac vaſa rigat:
Tot in Trojanos comantes Achivi
In campo ſtabant perdere *eos* vehementer cupientes.
Hos autem ut greges magnos caprarum caprarii
Facile diſtinguunt poſtquam in paſcuis commixti ſunt:
Sic hos ductores in ordines redigebant paſſim,
Ut ad prælium irent: inter quos Rex Agamemnon
Oculis & capite referens Jovem fulminatorem
Et Martem balteo, & pectore Neptunum.
Velut bos in armento longe eximius inter omnes

Tau-

Ταῦρος, (ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι)
Τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ
Ἔκπρεπε' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
(Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα·
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν)
Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
Εἰ μὴ ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΝΕΩΝ, ΗΤΟΙ, ΒΟΙΩΤΙΑ.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,
Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς
Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
Οἵ τε Κορώνειαν, καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον,
Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσσαν τ' ἐνέμοντο,
Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος,
Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν,
Νίσσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ ἑκάστῃ
Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος υἷες Ἄρηος,
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα
Ἄρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ·
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο·

Αὐ-

Taurum. (hic enim boves antecellit congregatas)
Talem Atridem fecit Jupiter die illo
Inſignem inter multos & eximium heroas.
Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos tenentes:
(Vos enim deæ eſtis, adeſtiſque, ſcitiſque omnia:
Nos autem famam ſolum audimus, neque quicquam ſcimus)
Qui duces Danaorum & principes erant:
Multitudinem autem non ego dixero, neque nominavero,
Non mihi ſi decem linguæ, & decem ora ſint,
Et vox infracta, æreumque mihi cor inſit,
Niſi cæleſtes Muſæ Jovis ægidem tenentis
Filiæ, commemorent quot ad Ilium venerunt.
Principes ergo navium dicam, naveſque univerſas.

ENUMERATIO NAVIUM, VEL, BŒOTIA.

BŒotiis Peneleus & Leitus imperabant,
Arceſilauſque, Prothoenorque, Cloniuſque;
Quique Hyriem colebant, & Aulidem petroſam,
Schœnumque, Scolumque, jugoſamque Eteonum,
Theſpiam, Græamque, & ſpatioſam Mycaleſſum,
Quique circum Harma habitabant, & Ileſium, & Erythras,
Quique Eleona tenebant, & Hylen, & Peteona,
Ocaleam, Medeonaque bene ædificatam urbem,
Copas, Eutreſinque, columbiſque abundantem Thisben.
Quique Coroneam, & herboſam Haliartum,
Quique Platæam tenebant, & qui Gliſſan incolebant,
Quique Hypothebas habitabant bene ædificatam urbem,
Oncheſtumque, ſacrum Neptunium pulchrum lucum,
Quique uvis abundantem Arnem habitabant, quique Mideam,
Niſſamque auguſtam, Anthedonaque ultimam:
Horum quinquaginta naves venerant, quarum unamquamque
Juvenes Bœotii centum & viginti conſcenderant.
Qui vero Aſpledona habitabant, & Orchomenum Minyeum,
Iis imperabat Aſcalaphus & Ialmenus, filii Martis,
Quos peperit Aſtyoche in domo Actoris Azidæ,
Virgo pudica interiorem partem domus cum aſcendiſſet,
Marti forti: hic cum ea concubuit clam:
Horumque triginta naves acceſſerant ordine.

Sed

Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρῖσάν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισσοῖο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἵστασαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας.
Ἀλλὰ πολὺ μείων ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς·
Οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,
Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ', Εἰρέτριάν τε. πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν,
Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες,
Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὅν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα,
Κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ.
Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς,
Τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνήρ,
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέστωρ οἶος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν·

Τῷ

Sed Phocenſibus Schedius & Epiſtrophus imperabant,
Filii Iphiti magnanimi Naubolidæ:
Qui Cypariſſum tenebant, Pythonaque petroſam,
Criſſamque auguſtam, & Daulida, & Panopea,
Quique Anemoream & Hyampolim circumhabitabant,
Quique fluvium Cephiſſum nobilem acolebant,
Quique Lilæam tenebant ad fontem Cephiſſi:
Hos ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Hi quidem Phocenſium ordines conſtituerunt circum euntes,
Et prope Bœotos ad lævam armabantur.
Locrenſibus autem erat dux Oilei velox Ajax,
Minor, nequaquam tantus quantus Telamonius Ajax,
Sed multo minor, parvus quidem erat, lineum thoracem geſtans,
Sed haſtæ peritia antecellebat univerſos Græcos & Achivos:
Qui Cynum colebant, Opoentaque, Calliarumque,
Beſſamque, Scarphenque, & Augeas amœnas,
Tarphenque, Throniumque, circa Boagrii fluenta:
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur
Locrenſium, qui habitant ultra ſacram Eubœam,
Qui autem Eubœam tenebant robur ſpirantes Abantes,
Chalcidaque, Eretriamque, abundantemque uvis Hiſtiæam,
Cerinthumque maritimam, Diique altam urbem,
Quique Caryſtum tenebant, & qui Styra habitabant:
Horum porro dux erat Elephenor, proles Martis,
Chalcodontiades magnanimorum princeps Abantum:
Hunc ſimul Abantes ſequebantur veloces occiput comantes,
Bellatores docti porrectis haſtis fraxineis
Thoraces diſrumpere hoſtium circa pectora:
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Athenas tenebant, bene ædificatam urbem,
Civitatem Erechthei magnanimi, quem olim Minerva
Nutrivit Jovis filia, peperitque alma Tellus,
Et Athenis collocavit in ſuo divite templo;
Et illic eum tauris & agnis placant
Athenienſes, ſingulis luſtris.
His præerat filius Petei Meneſtheus:
Huic nullus unquam ſimilis terricolarum homo fuerat,
In inſtruendis equitibus & viris ſcutatis:
Neſtor ſolus in contentionem veniebat; hic enim ætate grandior erat:

Hunc

Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.
Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Καὶ Σθένελος Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν ἰσόθεος φὼς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνὰς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
Καὶ Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν·
Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης. ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἕποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσσατο νώροπα χαλκὸν,
Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.
Οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
Οἳ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φάρην τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,
Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον,
Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἑξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς
Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ
Τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο, καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπυ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι

Ἀντό-

Hunc ſimul quinquaginta nigræ naves ſequebantur.
Ajax autem ex Salamine ducebat duodecim naves,
Quas ſtatuit adductas ubi Athenienſium ſtabant phalanges.
Cæterum, qui Argos tenebant Tirynthaque bene munitam,
Hermionem, Aſinemque, profundum ſinum habentes,
Trœzena, Eionaſque, & vitibus conſitam Epidaurum,
Quique tenebant Æginam, Maſetaque juvenes Achivorum:
His porro præerat bello ſtrenuus Diomedes,
Et Sthenelus Capanei inclyti dilectus filius.
Et una cum his Euryalus tertius ibat ſimilis deo vir,
Meciſtei filius Talainoidæ regis.
Univerſis autem præerat bello ſtrenuus Diomedes:
Hoſque ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Mycenas tenebant bene ædificatam urbem,
Opulentamque Corinthum, beneque ſtructas Cleonas,
Orniaſque colebant, Aræthyreamque amœnam,
Et Sicyona, ubi Adraſtus primum regnavit,
Quique Hypereſiamque & excelſam Gonoeſſam,
Pellenamque tenebant, & Ægium incolebant,
Et per omnem oram maritimam, & circa Helicem ſpatioſam:
Horum centum navibus præerat rex Agamemnon
Atrides. ſimul hunc longe plurimæ & præſtantiſſimæ
Copiæ ſequebantur: & ipſe induebat ſplendidum æs,
Gloria exultans, quod inter omnes conſpicuus eſſet heroas,
Quoniam præſtantiſſimus erat, & quam plurimas ducebat copias.
Qui vero tenebant montibus clauſam Lacedæmona magnam,
Pharenque, Spartamqne, abundantemque columbis Meſſam,
Bryſiaſque habitabant, & Augias amœnas,
Quique Amyclas tenebant, Heloſque maritimam urbem,
Quique Laan tenebant, & Œtylum circumhabitabant:
Horum ejus frater præerat prælio ſtrenuus Menelaus
Sexaginta navibus: & ſeorſim armabantur.
Inter eos autem ipſe ibat alacritate ſua fretus
Adhortans ad bellum: maxime vero cupiebat animo
Ulciſci Helenæ raptumque gemituſque.
Qui vero Pylumque colebant, & Arenen Amænam,
Et Thryum Alphæi vadum, & bene ædificatam Æpi,
Et Cypariſſeenta, & Amphigeniam habitabant,
Eteleum, & Helos, & Dorion, ubi etiam Muſæ

Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ᾽ Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.
Τῶν αὖθ᾽ ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τῷ δ᾽ ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Οἳ δ᾽ ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Ἀἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν᾽ ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
Οἳ Φενεόν τ᾽ ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
Στύμφηλόν τ᾽ εἶχον, καὶ Παῤῥασίην ἐνέμοντο,
Τῶν ἦρχ᾽ Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ
Ἑξήκοντα νεῶν· πολέες δ᾽ ἐν νηῒ ἑκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον ἐπιστάμενοι πολέμοιο.
Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐϋσσέλμους περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἀτρείδης· ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.
Οἳ δ᾽ ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον,
Ὅσσον ἐφ᾽ Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα,
Πέτρη τ᾽ Ὠλενίη, καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἐέργει,
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ᾽ ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θοαί, πολέες δ᾽ ἔμβαινον Ἐπειοί.
Τῶν μὲν ἄρ᾽ Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην
Υἷες, ὁ μὲν, Κτεάτου, ὁ δ᾽, Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
Τῶν δ᾽ Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης.
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδής,
Υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.
Οἳ δ᾽ ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ᾽ ἱεράων
Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα,
Τῶν αὖθ᾽ ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλείδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ᾽ ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.
Τῷ δ᾽ ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
Οἵ ῥ᾽ Ἰθάκην εἶχον, καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλει᾽ ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,

Occurrentes Thamyrim Threicium abſtinuerunt arte canendi,
Ex Œchalia venientem ab Euryto Œchalienſi:
Aſſerebat enim gloriabundus ſe victurum, ſi vel ipſæ
Muſæ canerent filiæ Jovis ægidem habentis.
At illæ iratæ excæcarunt, ſed & artem canendi
Divinam ademerunt, & immemorem reddiderunt citharizandi.
His porro præerat Gerenius eques Neſtor,
Quocum nonaginta cavæ naves ordine vehebantur.
Qui vero tenebant Arcadiam, ſub Cyllenes montem altum,
Æpytium prope monumentum, ubi viri cominus pugnantes,
Quique Pheneum incolebant & Orchomenum pecoroſum,
Ripenque, Stratienque, & ventis expoſitam Eniſpen,
Et Tegeam tenebant, & Mantineam amœnam,
Stymphelumque tenebant, & Parrhaſien colebant,
Horum imperabat Ancæi filius rex Agapenor
Sexaginta navibus: multi autem navem unamquamque
Arcades viri conſcenderant rei militaris periti.
Ipſe enim eis dederat Rex virorum Agamemnon
Naves bonis tranſtris inſtructas, ut transfretarent nigrum pontum
Atrides: quoniam non ipſis marina opera erant curæ.
Qui vero Bupraſiumque & Elida nobilem habitabant,
Quantum (*agri*) Hyrmine & Myrſinus extrema,
Petraque Olenia, & Aliſium intus continet,
Horum quatuor duces erant, decem vero viros ſingulos
Naves ſequebantur veloces, *quas* multi & conſcenderant Epei.
His quidem Amphimachus & Thalpius præerant,
Filii, alter Cteati, alter Euryti Actorionis:
At illis Amaryncides imperabat fortis Diores:
Quartis autem præerat Polyxinus deo ſimilis,
Filius Agaſthenis Augeiadæ regis.
Qui vero (*venerant*) ex Dulichio, Echinadibuſque ſacris
Inſulis, quæ ſitæ ſunt trans mare è regione Elidis,
His præerat Meges, æquiparandus Marti,
Phylides, quem genuit Jovi dilectus eques Phyleus,
Qui olim in Dulichium migraverat patri iratus:
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Cæterum Ulyſſes ducebat Cephalenſes magnanimos,
Qui Ithacam tenebant, & Neritum frondoſum,
Et Crocylia colebant, & Ægilipa aſperam,

Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος·
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός·
Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην,
Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν.
Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος,
Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Οἳ Κνωσσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὖ ναιεταώσας,
Ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευε,
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης ἠΰς τε μέγας τε
Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον·
Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ,
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα
Ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος.
Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε· πολὺν δ' ὅγε λαὸν ἀγείρας,
Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
Υἱέες, υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἠδ' ἐφίληθεν
Ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
Καί σφισι θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.
Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγεν τρεῖς νῆας εἴσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Καρόποιό τ' ἄνακτος,

Νι-

Quique Zacynthum habitabant, & qui Samum incolebant,
Quique Epirum tenebant, & oppoſitam continentem,
His Ulyſſes imperabat Jovi prudentia par:
Quem ſimul naves ſequebantur duodecim proras rubras habentes.
Ætolis autem imperabat Thoas Andræmonis filius:
Qui Pleurona colebant, & Olenum, & Pylenen,
Chalcidaque maritimam, Calydonaque petroſam.
Non enim Œnei magnanimi filii ſupererant,
Neque ipſe adhuc ſuperſtes erat, mortuuſque erat flavus Meleager,
Huic ſumma rerum erat commiſſa ut imperaret Ætolis:
Huncque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Cretenſibus autem Idomeneus haſta clarus præerat,
Qui Gnoſſumque tenebant, Gortinaque bene cinctam mœnibus,
Lyctum, Miletumque, & albicantem Lycaſtum,
Phæſtumque, Rhytiumque urbes multum celebres,
Cæterique qui Cretam centum urbium incolebant.
His igitur Idomeneus haſta clarus præerat,
Merioneſque par Marti homicidæ:
Hoſque ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.
Tlepolemus autem Heraclides fortiſque magnuſque,
Ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiornm ſuperborum:
Qui Rhodum incolebant trifariam inſtructi,
Lindum, Ialyſſumque, & albicantem Camirum:
Horum Tlepolemus haſta clarus dux erat,
Quem peperit Aſtyochia Herculi,
Quam duxit ex Ephyriæ fluvio a Selleente,
Depopulatus urbes multas Jovis alumnorum juvenum.
Tlepolemus autem poſtquam nutritus fuerat in domo bene extructa,
Statim patris ſui dilectum avunculum interfecit
Jam ſeneſcentem Licymnium, proiem Martis:
Et ſtatim naves compegit: multiſque copiis coactis,
Aufugit mari; minati enim ei fuerant alii
Filii, nepoteſque Herculis
Cæterum ille Rhodum venit errans, ærumnas perpeſſus.
Trifariam autem diſtincti habitarunt tributim, & cari fuerunt
Jovi, qui diis & hominibus imperat:
Et ipſis ingentes divitias largitus eſt Saturnius.
Nireus porro ex Syma ducebat tres raves æquales,
Nireus Aglaæque filius, Charopique regis,

Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ᾽ ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἀλλ᾽ ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.
Οἳ δ᾽ ἄρα Νίσυρόν τ᾽ εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,
Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας,
Τῶν δ᾽ αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Νῦν δ᾽ αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
Οἵ τ᾽ Ἄλον, οἵ τ᾽ Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν᾽ ἐνέμοντο,
Οἵ τ᾽ εἶχον Φθίην ἠδ᾽ Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί,
Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ᾽ οἵγ᾽ οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.
Οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.
Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας,
Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
Καδδὲ Μύνητ᾽ ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
Υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος.
Τῆς ὅγε κεῖτ᾽ ἀχέων, τάχα δ᾽ ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
Οἳ δ᾽ εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε μητέρα μήλων,
Ἀγχίαλόν τ᾽ Ἀντρῶνα, ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίην·
Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Ζωὸς ἐών· τότε δ᾽ ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
Καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ᾽ ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ᾽ οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν,
Ἀλλά σφεας κόσμησε Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος,
Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ᾽ ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
Ἥρως Πρωτεσίλαος ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
Δεύοντ᾽ ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα.
Τῷ δ᾽ ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,

Βοι-

Nireus, qui forma vir eximia ad Ilium venit
Præter cæteros Danaos, poſt laudatiſſimum Pelidem:
Sed imbellis erat, parvæque eum ſequebantur copiæ:
Qui vero Niſyrumque tenebant, Crapatumque, Caſumque,
Et Con Eurypyli urbem, inſulaſque Calydnas,
His Phidippuſque & Antiphus præerant,
Theſſali filii duo Heraclydæ regis:
Et horum triginta cavæ naves ordine ibant.
Nunc vero iſtos, quotquot Pelaſgicum Argos habitabant,
Quique Alon, quique Alopen, quique Trechina colebant,
Quique tenebant Pthiam & Hellada pulchras mulieres habentem,
Myrmidoneſque vocabantur & Hellenes, & Achæi,
Horum quinquaginta navibus erat dux Achilles.
At illi non belli horriſoni memores erant:
Non enim erat qui ipſos in ordines duceret.
Jacebat enim ad naves pedibus velox Achilles
Ob puellam iratus Briſeida bene comatam,
Quam ex Lyrneſſo ceperat multos perpeſſus labores,
Lyrneſſum depopulatus & muros Thebarum:
Mynetaque dejecit & Epiſtrophum bellicoſos,
Filios Eueni Selepiadæ regis.
Ejus cauſa is jacebat indignatus, at mox ſurrecturus erat.
Qui vero tenebant Phylacen & Pyrrhaſum floridam,
Cereris ſacrum, Itonaque feracem ovium,
Maritimamque Antrona, & Pteleum herboſam:
Horum porro Proteſilaus bellicoſus dux erat
Dum viveret: tunc vero jam detinebat *eum* terra nigra.
Hujuſque ambas lacerata genas uxor in Phylace relicta erat,
Et domus imperfecta: eumque interfecerat Dardanus vir
Quum de navi deſiliret longe primus Achivorum.
Et tamen ne iſti quidem ſine duce erant, nihihilominus deſiderabant ducem *ſuum*,
Sed ipſos ordinabat Podarces proles Martis,
Iphicli filius divitis pecore Phylacidæ,
Fater germanus magnanimi Proteſilai,
Minor natu, ille vero major & præſtantior
Heros Proteſilaus bellicoſus: neutiquam copiæ *ejus*
Indigebant duce, deſiderabant tamen ipſum, utpote ſtrenuum:
Huncque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Pheras colebant apud Bœbeida lacum,

Βοίβην, καὶ Γλαφυράς, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν,
Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἕνδεκα νηῶν
Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα
Ἐμβέβασαν τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν
Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
Τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Οἳ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε
Ἰητῆρ' ἀγαθώ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.
Οἵ τ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν.
Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
Τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν·
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης
Υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς·
(Τόν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια
Ἤματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας·
Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν)
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος,
Υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,

Οἱ

Bœben, & Glaphyras, & bene ædificatam Iaolcum,
Horum imperabat Admeti dilectus filius undecim navibus
Eumelus, quem ex Admeto peperit præſtantiſſima mulierum
Alceſtis, inter Peliæ filias forma præſtantiſſima.
Qui vero Methonem & Thaumaciam colebant,
Et Melibœam tenebant & Olyzona aſperam,
Horum Philoctetes præerat, jaculandi peritus,
Septem navibus: remiges autem unamquamque quinquaginta
Conſcenderant, jaculandi periti ad fortiter pugnandum.
Cæterum ille in inſula jacebat immanes dolores perferens,
Lemno in divina, ubi eum reliquerant Achivi
Ulcere tetro laborantem pernicioſi colubri.
Ibi ille jacebat mœrens: cito recordaturi erant
Argivi apud naves Philoctetæ regis.
Et tamen ne iſti quidem ſine duce erant, deſiderabant tamen ducem *ſuum*:
Sed Medon ordinabat, Oïlei filius ſpurius,
Quem peperit Rhena ex Oileo urbium everſore.
Qui vero tenebant Triccen, & Ithomen aſperam,
Quique tenebant Œchaliam urbem Euryti Œchalienſis,
Horum duces erant Æſculapii duo filii
Medici boni, Podalirius & Machaon:
Cum his triginta cavæ naves ordine ibant.
Quique tenebant Ormenium, quique fontem Hyperium,
Et qui tenebant Aſterium, Titanique albos vertices,
Horum dux erat Eurypylus Euæmonis præclarus filius:
Huncque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Argyſſam tenebant & Gyrtonem colebant,
Orthen. Elonemque, urbemque Olooſſona albam:
His præerat firmus bellator Polypœtes
Filius Pirithoi, quem immortalis genuit Jupiter:
(Hunc ex Pirithoo peperit inclyta Hippodamia
Eo die quo Centauros ultus eſt hiſpidos:
Eoſque ex Pelio pepulit, & ad Æthicas uſque abegit)
Non ſolus: una cum eo Leonteus proles Martis,
Filius magnanimi Coroni Cænidæ:
Hoſque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Guneus vero ex Cypho ducebat duas & viginti naves:
Et hunc Enienes ſequebantur, bellique tolerantes Peræbi,
Qui circa Dodonem valde frigidam domicilia poſuerant,
Qui-

Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
Ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ·
Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον.
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ.
Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος Τενθρηδόνος υἱός,
Οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον, τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε.
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι ἄρ ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
Τίς τ' ἂρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε Μοῦσα,
Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἕποντο.
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας ὄρνιθας ὥς,
Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· (ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν)
Ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἀτρείδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον
Ἕστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες
Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὡς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῒ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα
Ἐρχομένων, μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο, σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι
Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.

Quique circa venuſtum Titareſium arva colebant:
Qui in Peneum immittit pulcre fluentem aquam:
Nec ille Peneo commiſcetur argenteos vortices habenti,
Sed eum ſuperfluit, veluti oleum.
Juramenti enim gravis Stygis aquæ eſt rivus.
Magnetibus vero præerat Prothous Tenthredonis filius,
Qui circa Peneum & Pelion frondoſum
Habitabant, his Prothous velox dux erat:
Huncque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Hi duces Danaorum & principes erant.
Quis jam horum præſtantiſſimus fuerit, tu mihi dic Muſa,
Ipſorum, & equorum, qui ſimul Atridas ſequebantur.
Equæ quidem multo præſtantiſſimæ erant Pheretiadæ,
Quas Eumelus agitabat, pedibus veloces inſtar avium,
Ejuſdem pili, ejuſdem ætatis, quaſi ad perpendiculum dorſo pares:
Quas in Pieria aluit argenteum arcum geſtans Apollo,
Ambas fœminas, terrorem belli ferentes,
Virorum vero longe præſtantiſſimus erat Telamonius Ajax,
Dum Achilles iraſcebatur: (nam is multo fortiſſimus erat)
Et equi qui ferebant laudatiſſimum Pelidem.
Sed hic quidem apud naves roſtratas pontigradas
Jacebat, iratus Agamemnoni duci copiarum
Atridæ: copiæ vero ad litus maris
Delectabantur diſcis & haſtilibus jaculantes,
Arcubuſque: equi vero apud currus ſuos ſinguli
Lotum depaſcentes, plauſtreque apium,
Stabant: & currus bene tecti jacebant dominorum
In tentoriis: at illi ducem bellicoſum deſiderantes
Vagabantur huc & illuc per caſtra, neque pugnabant.
Illi autem ibant veluti ſi igni terra tota depaſceretur:
Et terra ſubtus gemiſcebat, veluti quum Jupiter fulminator
Iratus, quando circa Typhoea terram verberat
In Arimis, ubi dicunt Typhoei eſſe cubilia:
Sic horum ſub pedibus multum gemiſcebat terra
Gradientium: valde vero velociter pertranſibant campum.
Cæterum Trojanis nuncia venit pedibus ventos æquans velox Iris
A Jove ægidem habente, cum nuncio moleſto.
Illi vero conciones habebant in Priami veſtibulis
Omnes ſimul congregati, tam juvenes, quam ſenes.

Pro-

Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ,
Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθὼς
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
Τῷ μιν ἐεισαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
Ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης, πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.
Ἤ μὲν δὴ πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
Ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα.
Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
Ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι.
Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι·
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων.
Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει·
Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο,
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς,
Πεζοί θ', ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόληος αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
Ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσι.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο
Αἰνείας· (τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη
Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα)
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε
Ἀρχίλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες. τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ

Καὶ

Prope autem ſtans allocuta eſt pedes velox Iris:
Aſſimulavit autem *ſe* voce filio Priami Politæ,
Qui Trojanorum ſpeculator ſedebat pedum velocitate fretus
In tumulo ſummo Æſyetæ ſenis,
Obſervans quando a navibus impetum facerent Achivi:
Huic ſe cum aſſimulaſſet alloquuta eſt eum pedes velox Iris:
O ſenex, ſemper tibi ſermones placent multi,
Sic olim quum pax eſſet: bellum autem ineluctabile ortum eſt.
Equidem perſæpe præliis interfui virorum,
Sed nunquam tales tantaſque copias vidi,
Prorſus enim foliis ſimiles vel arenis,
Incedunt campo, urbem expugnaturi.
Hector tibi vero potiſſimum mando ut ſic facias.
Multi enim per urbem magnam Priami auxiliares:
Alia autem aliorum lingua variarum gentium hominum.
His unuſquiſque vir imperet quibus princeps eſt:
Horumque dux ſit ordinans cives.
Sic dixit. Hector autem nullatenus inobſequens fuit deæ orationi,
Sed ſtatim dimiſit concionem, ad arma vero ruebant.
Tum vero omnes aperiebantur portæ, & foras prorumpebant copiæ,
Pedeſtres pariter, & equeſtres multuſque tumultus coortus eſt.
Eſt vero quidam ante urbem collis editus,
In planitie ſeorſum, circumvius undequaque:
Quem quidem homines Batieam vocant,
Immortales vero ſepulcrum agillimæ Myrinnes:
Illi tunc Trojani in ordines diſtincti ſunt & auxiliares.
Trojanis quidem dux erat magnus Hector expedite pugnam ciens
Priamides: cum hoc quam plurimæ & fortiſſimæ
Copiæ armabantur promptæ haſtis.
Dardaniis porro imperabat ſtrenuus filius Anchiſæ
Æneas: (hunc vero ex Anchiſa peperit diva Venus
Idæ in jugis dea cum mortali cubans)
Non ſolus, cum eo duo Antenoris filii
Archilocuſque Acamuſque, pugnæ periti omnigenæ.
Qui vero Zeliam habitabant ad imas radices Idæ,
Divites, bibentes aquam profundam Æſepi
Troes, his præerat Licaonis clarus filius
Pandarus, cui etiam arcum Apollo ipſe dederat,
Qui porro Adreſtiamque tenebant & civitatem Apæſi,

Καὶ Πιτύειαν ἔχον, καὶ Τηρείης ὄρος αἰπὺ,
Τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ,
Υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
Τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,
Τῶν οἳ Λάρισαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
Τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε Πύλαιός τ' ὄζος Ἄρηος,
Υἷε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας, καὶ Πείροος ἥρως,
Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος ἐντὸς ἐέργει.
Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
Υἱὸς Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.
Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων,
Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε, καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους·
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς
Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μῄοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Υἷε Πυλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη,
Οἳ καὶ Μῄονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.

Να-

Et Pityeam tenebant, & Teries montem altum,
His imperabat Adraſtus & Amphius lineum thoracem geſtans,
Filii duo Meropis Percoſii, qui præter omnes
Noverat vaticinia, neque ſuos filios ſinebat
Proficiſci in bellum homines perdens: at illi nequaquam ipſi
Paruerunt: Fata enim *eos* agebant atræ mortis.
Qui vero Percoten & Practium incolebant,
Et Seſtum & Abydum tenebant, & nobilem Arisben,
His præfectus erat Hyrtacides Aſius princeps virorum,
Aſius Hyrtacides, quem ex Arisba ferebant equi
Splendidi, magni, a fluvio Selleente.
Hippothous vero ducebat gentes Pelaſgorum haſtis exercitatorum,
Eorum qui Lariſſam fertilem habitabant:
His præerat Hippothouſque Pyleuſque Martia proles;
Filii duo Lethi Pelaſgi Teutimadæ.
Cæterum Thracas ducebat Acamas, & Pirous heros,
Quotquot Helleſpontus rapidus complectitur.
Euphemus vero dux Ciconum erat bellatorum,
Filius Trœzenii Jovis alumni Ceadæ.
Sed Pyræchmes ducebat Pœonas curvis arcubus utentes,
Procul ex Amydone, ab Axio late fluente,
Axio, cujus limpidiſſima aqua diffunditur ſuper terram.
Paphlagonibus vero præerat Pylæmeneus prudens,
Ex Enetis, unde mularum genus agreſtium,
Qui Cytorum tenebant, & Seſamum incolebant,
Circaque Parthenium fluvium inclytas ſedes habitabant,
Cromnamque, Ægialumque, & excelſos Erythinos.
Sed Halizonibus Odius & Epiſtrophus imperabant,
Procul ex Alybe, unde argenti eſt origo.
Myſiis vero Chromis præerat, & Ennomus augur:
Sed non auguriis effugit mortem nigram,
Verum proſtratus eſt manibus velocis Æacidæ
In fluvio, ubi quidem Trojanos contrucidabat & alios.
Phorcys porro Phrygios ducebat & Aſcanius Deo ſimilis
Procul ex Aſcania: ardebant vero prælio decernere.
Mæoniis porro Meſthleſque & Antiphus duces erant,
Filii Phylæmenis, quos Gygea peperit palus,
Qui etiam Mæonios ducebant ſub Tmolo natos.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κούρη,
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ· χρυσὸν δ' Ἀχιλλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Γ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀλεξάνδρου προκαλεσαμένου Μενέλαον εἰς μονομαχίαν ἐπὶ τῇ τῶν ὅλων διαλύσει, ὅρκοι γίνονται, ἐφ' ᾧ, τὸν νικήσαντα τὴν Ἑλένην λαβεῖν, καὶ τὰ χρήματα αὐτῆς· Ἡττηθέντα δὲ Ἀλέξανδρον Ἀφροδίτη ἁρπάζει, καὶ εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον ἀπαγαγοῦσα, μετακαλεῖται ἀπὸ τοῦ τείχους τὴν Ἑλένην. Οἱ δὲ συνομιλήσαντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

Γάμμα δ' ἄρ' ἀμφ' Ἑλένης οἴοις μόθος ἐστὶν ἀκοίταις.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς.
Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
Ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην,
Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν.
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλὴς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.

Naſtes porro Caribus præerat barbaris,
Qui Miletum tenebant, Phthirorumque montem frondoſum,
Mæandrique fluenta, Mycaleſque alta cacumina.
His vero Amphimachus & Naſtes præerant,
Naſtes Amphimachuſque, Nomionis clari filii,
Qui & aurum geſtans ad bellum ibat velut puella,
Stultus: neque omnino hoc ipſi depulit acerbum interitum
Sed proſtratus eſt manibus velocis Æacidæ
In fluvio: aurumque Achilles abſtulit belli peritus.
Sarpedon vero præerat Lyciis, & Glaucus laudatiſſimus,
Procul ex Lycia, Xanto a vorticoſo.

ARGUMENTUM III. LIBRI ILIADIS HOMERI.

QUum Alexander provocaſſet Menelaum ad ſingulare prælium, ut de rerum ſumma decerneretur, & pax fieret, jusjurandum juratur, ut qui vicerit, Helenam accipiat & opes ipſius. Victum autem Alexandrum Venus rapit, & in proprium thalamum abducens, arceſſit a muro Helenam. Hi autem congreſſi, ad ſomnum capiendum ſe convertunt.

CÆterum poſtquam inſtructi fuerunt una cum ducibus quique,
Tum Trojani *cum* clangoreque clamoreque incedebant, inſtar avium:
Velut clangor gruum it cœlo,
Quæ poſtquam hyemem effugerunt & immenſum imbrem,
Cum clangore volant ad Oceani fluenta,
Hominibus Pygmæis cædem & mortem ferentes:
Vernæ quippe noxium conflictum adferunt.
At proficiſcebantur *cum* ſilentio robur ſpirantes Achivi,
Animo geſtientes opem ferre ſibi invicem.
Quemadmodum cum montis verticibus notus offudit nebulam,
Paſtoribus nequaquam gratam, furi autem nocte commodiorem,
Eo uſque quis proſpicit quouſque lapidem jacit:
Sic horum ſub pedibus pulvis ſurgebat turbidus
Gradientium: celerrime enim pertranſibant campum.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα,
Καὶ ξίφος. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβῶντα
Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα,
Πεινάων. (μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί)
Ὣς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Ἂψ τ' ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς·
Ὣς αὖθις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων
Δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,
Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων.
Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν
Εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόσδε ἐὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσι
Πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ Ἀπίης γαίης νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων;
Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
Γνοίης χ' οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν,

Οὐκ

Hi vero quum jam prope eſſent ſe invicem invaſuri,
Trojanis in prima acie erat Alexander divina forma præditus,
Pardi pellem humeris geſtans & incurvos arcus,
Et enſem: ille vero haſtilia duo ferro præfixa
Vibrans, Græcorum provocabat fortiſſimos quoſque,
Ut ſecum pugnarent duro marte.
Hunc igitur poſtquam animadvertit bellicoſus Menelaus
Procedentem ante agmen magnis paſſibus:
Sicut leo gaviſus eſt qui magnum corpus offendit,
Nactus aut cervum cornutum, aut capream,
Eſuriens: (nam avide devorat, etiamſi ipſum
Exagitent veloceſque canes florenteſque juvenes)
Sic gaviſus eſt Menelaus Alexandrum divina forma præditum
Oculis conſpicatus: cogitabat enim ulturum ſe ſcelus.
Statim itaque de curru armis deſiliit humi.
Eum vero poſtquam advertit Alexander divina forma præditus
In prima acie conſpicuum, perculſus eſt ſuo corde.
Retro itaque ſociorum in agmen receſſit mortem evitans.
Et ut cum quis draconem conſpicatus reſiliens fugit
Montis in ſaltibus, & tremor occupat artus,
Retroque recedit, pallorque ejus afficit genas:
Sic retro in agmen ſubrepſit Trojanorum ſuperborum
Metuens Atrei filium Alexander divina forma præditus.
At hunc Hector objurgavit conſpicatus probroſis verbis,
Infelix Pari, bellule, mulieroſe, deceptor,
Utinam non natus fuiſſes, & cœlebs periiſſes.
Hoc ſane vellem, idque multo ſatius eſſet,
Quam ut tanto dedecori & omnibus turpi ſpectaculo eſſes.
Certe cachinnantur comantes Achivi,
Suſpicati egregium propugnatorem eſſe, quod venuſta
Specie gaudeas: ſed non ineſt vis animo, nullaque fortitudo.
An talis cum ſis, navibus pontigradis
Mare emenſus, ſociis charis coactis,
Permiſtus alienigenis, mulierem formoſam abduxiſti
Ex Apia terra, ſponſam virorum bellicoſorum?
Patrique tuo magnum detrimentum, civitatique, totique populo,
Inimicis quidem gaudium, dedecus autem tibi ipſi?
Annon ſuſtinueris bellicoſum Menelaum?
Noſſes qualis viri tenes uxorem, quam virginem duxit.

Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
Ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής,
Ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρός, ὑπ' ἀνέρος ὅς ῥά τε τέχνῃ
Νήϊον ἐκτάμνῃσι, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
Ὣς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί.
Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.
Νῦν δ' αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
Αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω.
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα. τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας.
Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοί γ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί
Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.
Αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε κοῦροι Ἀχαιῶν·
Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἄνεῳ τ' ἐγένοντο
Ἐσσυμένως. Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Οἴους ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,

Κτή-

Non tibi proderit cithara, & præmia Veneris,
Et coma, & ſpecies, quando pulveri immixtus fueris.
Sed valde Trojani *ſunt* timidi: *alias* enim certe jam
Lapideam indutus fuiſſes tunicam, tot malorum gratia quæ patraſti.
Hunc viciſſim alloquutus eſt Alexander divina forma præditus,
Hector, quando me jure increpas, nec abs re,
Semper tibi cor ſicut ſecuris eſt indomitum
Quæ penetrat lignum, a viro *acta*, qui arte
Lignum navale excindit; augetque viri robur:
Sic tibi in præcordiis imperterrita mens eſt.
Ne mihi præmia exoptata exprobra aureæ Veneri.
Neutiquam repudianda ſunt deorum præclara præmia,
Quæcunque ipſi dederint, volenſque non quivis ceperit.
Nunc vero ſi me vis bellare & pugnare,
Cæteros quidem ſedere jubeas Trojanos, & omnes Achivos,
Me vero in medio & bellicoſum Menelaum
Committite, qui de Helena & opibus omnibus certemus.
Et uter vicerit, ſuperiorque evaſerit,
Opibus omnibus rite acceptis, mulierem domum deducat:
Et cæteri amicitia & fœderibus ſirmis percuſſis,
Habitetis Trojam fertilem: illique redeant
Ad Argos equis aptum, & Achaiam pulchras mulieres habentem.
Sic dixit. Hector vero multum gaviſus eſt audito ſermone:
Et in medium progreſſus, Trojanorum coercuit phalangas,
Media haſta prehenſa: illique reſederunt omnes.
Huncque ſagittis comantes Achivi
Miſſilibuſque collineantes lapidibuſque petebant.
Cæterum exclamavit rex virorum Agamemnon,
Abſiſtite Argivi, ne jaculemini Achivi:
Pollicetur enim ſe quid dicturum galeatus Hector.
Sic dixit. Illi vero abſtinuerunt a pugna, tacitique facti ſunt
Subito: Hector vero inter utroſque locutus eſt,
Audite ex me Trojani & bene ocreati Achivi
Sermonem Alexandri, cujus cauſſa contentio orta eſt.
Cæteros quidem jubet Troas & omnes Achivos
Arma pulchra deponere in terra alma:
Se vero in medio & bellicoſum Menelaum,
Solos de Helena & opibus omnibus pugnare:
Uter autem vicerit, ſuperiorque evaſerit,

Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
Θυμὸν ἐμόν, φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
Εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς.
Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε, καὶ Ἠελίῳ, Διῒ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ
Αὐτός, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι,
Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
Οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
Λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
Ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο.
Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
Πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
Καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσσαι.
Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
Οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.
Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
Εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε,
Δίπλακα, μαρμαρέην. πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Ο'

Opibus omnibus rite acceptis, mulierem domum abducat:
Cæteri autem amicitiam & fœdera firma feriamus.
Sic dixit. illique omnes conticuere.
Inter illos vero locutus eſt etiam bello ſtrenuus Menelaus,
Audite nunc & me: maxime enim *hæc* moleſtia tangit
Animum meum, cenſeo autem diremptum iri jam
Argivos & Troas, quoniam mala multa paſſi eſtis
Propter meam contentionem, & propter Alexandrum, qui auctor fuit.
Noſtrumque utri mors & fatum paratum eſt,
Moriatur: cæteri vero dirimamini citiſſime.
Adferte autem agnos, alterum album, alteram vero nigram,
Terræque, & Soli: Jovique nos adferemus alium.
Tum adducite Priamum ut fœdus feriat
Ipſe, quoniam ejus filii protervi *ſunt* & infidi,
Ne quis petulantia Jovis fœdera violet.
Atqui ſemper juniorum virorum mens inſtabilis eſt:
Quibus vero ſenex interfuerit, ſimul præterita & futura
Proſpicit, ut quam optime inter utroſque tranſigatur.
Sic dixit. illi autem gaviſi ſunt tum Achivi tum Trojani
Sperantes *ſe* finem facturos ærumnoſi belli.
Et equos quidem egerunt in ordines, & ab iis deſcenderunt ipſi.
Armaque exuerunt, quæ depoſuerunt humi
Prope ſe invicem: exiguumque erat utrimque ſolum.
Tum Hector ad urbem duos præcones miſit
Feſtinanter, qui agnoſque adferrent, Priamumque vocarent.
At Talthybium præmiſit Rex Agamemnon
Naves ad cavas ut iret, & agnum juſſit
Adferre: nec is non immorigerus paruit Agamemnoni divino.
Cæterum Iris Helenæ candidas ulnas habenti nuncia venit,
Aſſimilata Glori Antenoridæ uxori,
Quam Antenorides habebat Rex Helicaon
Laodicen Priami filiarum forma præſtantiſſimam.
Hancque invenit domi, ea magnam telam texebat,
Duplicem ſplendidam: multoſque intexebat labores
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,
Quos ſui cauſſa ſuſtinebant a Martis manibus.
Propterque ſtans allocuta eſt pedes velox Iris:
Eja veni nympha cara, ut admiranda facta ſpectes
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,

Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα
Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο·
Οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται,
Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος ϗ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ, γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
Ἀνδρός τε προτέροιο ϗ ἄστεος ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
Ὡρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα.
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε ϗ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις,
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον ϗ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε, ϗ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵ τε καθ' ὕλην
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι·
Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον,
Οὐ νέμεσις Τρῶας ϗ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλὰ ϗ ὧς τοίη περ ἐοῦσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ,
Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε,
(Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν)
Ὥς μοι ϗ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
Ἤτοι μὲν κεφαλῇ ϗ μείζονες ἄλλοι ἔασι·
Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε,

Τὴν

Qui prius ſibi invicem inferebant lacrymoſum bellum
In campo, pernicioſæ cupidi pugnæ:
Illi jam ſedent taciti, bellumque ceſſat,
Scutis innixi, juxtaqne haſtæ longæ fixæ ſunt:
Cæterum Alexander & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis pugnabunt de te:
Ejus vero qui vicerit chara vocaberis uxor.
  Sic locuta dea, dulce deſiderium inuſſit animo
Virique prioris & urbis atque parentum.
Et protinus candidis operta velis,
Properavit ex gynæceo, teneram lacrymam effundens:
Non ſola, quippe quam famulæ duæ ſequebantur,
Æthra Pitthei filia, Clymeneque magnis oculis.
Confeſtim deinde pervenerunt ubi Scææ portæ erant.
Priamus autem & Panthous & Thymœtes,
Lampuſque, Clytiuſque, Hicetaonque, Proles Martis,
Ucalegonque & Antenor, prudentes ambo,
Sedebant populi ſeniores ad Scæas portas,
Ob ſenectutem jam bello abſtinentes, verum oratores
Boni, cicadis ſimiles, quæ in ſylva
Arbori inſidentes vocem ſuavem emittunt:
Tales ſcilicet Trojanorum proceres ſedebant in turri.
Hique ut viderunt Helenam ad turrim venientem,
Submiſſe inter ſe verbis volucribus dixerunt.
  Non indignum eſt, Trojanos & bene ocreatos Achivos
Tali de muliere tam diuturnis malis conflictari:
Omnino immortales deas ore refert.
Sed & ſic talis quamvis ſit in navibus redeat,
Neque nos liberoſque in poſterum detrimentum maneat.
  Sic dixerunt. Priamuſque Helenam vocavit nomine,
Huc procedens cara filia, aſſide mihi,
Ut videas prioremque maritum affineſque, amicoſque,
(Nulla in te culpa eſt, ſed diis acceptum ferendum,
Qui mihi immiſerunt bellum lacrymoſum Achivorum)
Ut mihi quoque iſtum virum ingentem nomines,
Quiſnam iſte ſit Achivus vir honeſtuſque magnuſque.
Certe quidem capite etiam altiores alii ſunt:
At ita honeſtum ego nondum vidi oculis,
Nec adeo gravem: regi enim viro ſimilis eſt.

Huic

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσί, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε.
Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός, ὁππότε δεῦρο
Υἱέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
Οὗτός γ', Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.
Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε,
Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιοδαίμον,
Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
Καὶ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην.
Ἤματι τῷ ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιός
Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστί·
Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι,
Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες·
Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα.
Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν,

Huic vero Helena verbis reſpondit nobiliſſima mulierum,
Reverendus es mihi dilecte ſocer, timenduſque.
Utinam mors mihi gratificata eſſet acerba, cum huc
Filium tuum ſecuta ſum, thalamo fratribuſque relictis,
Filiaque unica, cœtuque æqualium amabili.
Sed hæc non facta ſunt; quamobrem & lacrymis liqueſco.
Illud autem tibi dicam quod ex me quæris atque percontaris:
Hic, Atrides late imperans Agamemnon,
Utrumque, Rexque bonus fortiſque bellator:
Levir item meus erat inverecundæ, ſi unquam fui.
Sic dixit. huncque ſenex admiratus eſt, dixitque,
O beate Atride, læto fato nate, fortunate,
Certe multis tuis imperiis ſubſunt juvenes Achivorum.
Olim etiam Phrygiam ingreſſus eram vitiferam,
Ubi vidi plurimos Phrygas, viros equos agitandi peritos,
Copias Otrei & Mygdonis Deo ſimilis,
Qui quidem tunc caſtra habebant ad ripas Sangarii.
Etenim ego auxiliaris cum eſſem iis annumerabar,
Quando venerunt Amazones viragines.
Sed ne ii quidem tot erant, quot nigris oculis Achivi.
Dein iterum Ulyſſem conſpicatus interrogavit ſenex,
Dic age mihi & hunc, dilecta filia, quiſnam iſte ſit:
Minor quidem capite Agamemnone Atrida,
Latior vero humeris & pectoribus apparens,
Arma quidem ei jacent in terra alma,
Ipſe vero arietis inſtar obit ordines virorum:
Arieti ipſum ego aſſimilo denſi velleris,
Qui ovium gregem magnum oberrat candidarum.
Huic reſpondit deinde Helena Jove nata,
Iſte porro Laertiades ſolers Uliſſes,
Qui nutritus eſt apud populum Ithacæ aſperæ licet,
Serens omnimodos dolos & conſilia prudentia.
Hanc vero Antenor prudens contra locutus eſt,
O mulier, profecto veriſſimum hoc verbum es locuta.
Jam etenim & huc olim venit nobilis Ulyſſes,
Tui cauſſa legatus, cum Menelao bellicoſo:
Et hos ego hoſpitio accepi, & in ædibus humaniter tractavi:
Et amborum ingenium perſpexi & conſilia prudentia:
Sed cum jam Trojanis congregatis miſti eſſent,

Stan-

Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,
Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
Στάσκεν. ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω προπρηνὲς ἐνώμα.
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά θ' αὔτως·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆΐ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιὸς,
Τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους·
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἕρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς
Ἕστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
Πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ. ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο,
Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς,
Οὕς κεν ἐῢ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην·
Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ·
Ἦ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
Ἦ δεῦρο μὲν ἕποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισι,
Νῦν δ' αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν.
Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἅ μοι ἐστίν;
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστά.
Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
Κῆρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·

Stantibus quidem, Menelaus eminebat latis humeris,
Ambobus ſendentibus, gravior erat Ulyſſes:
Sed cum jam verba & conſilia omnibus detexerant,
Certe quidem Menelaus ſuccincte concionabatur,
Pauca quidem, ſed valde argute: quoniam non multiloquus,
Neque verbis errans, quamvis ætate poſterior erat:
Sed cum jam conſultus ſurrexiſſet Ulyſſes,
Stabat, deorſumque reſpiciebat in terram oculis defixis,
Et ſceptrum neque retorſum neque in anteriorem partem movebat,
Sed immotum tenebat, imperito viro ſimilis:
Dixiſſes iracundum aliquem eſſe, & itidem dementem:
At cum jam vocemque magnam ex pectore mitteret,
Et verba imbribus nivalibus ſimilia hybernis,
Tum non cum Ulyſſe contendiſſet mortalis alius:
Non tunc adeo mirabamur Ulyſſis ſpeciem intuiti.

Tertio rurſus Ajacem conſpicatus interrogabat ſenex,
Quiſnam item iſte alius Achivus vir honeſtuſque magnuſque,
Superans Argivos tum capite tum latis humeris:
Huic Helena ſinuoſo peplo induta reſpondit nobiliſſima mulierum,
Et hic Ajax eſt ingens propugnaculum Achivorum:
Idomeneuſque illinc inter Cretenſes, quaſi Deus
Stat; & circum eum Cretum duces congregantur:
Sæpe eum hoſpitio accepit bellicoſus Menelaus
Noſtris in ædibus, quum ex Creta veniret.
Nunc vero alios quidem omnes video nigris oculis Achivos,
Quos facile cognoſcerem, nomenque proferrem:
Duos vero non poſſum principes populorum.
Caſtoremque equorum domitorem, & pugillatu ſtrenuum Pollucem,
Germanos fratres, quos mihi eadem peperit mater.
An non ſecuti ſunt Lacedæmone ex amœna?
Aut huc quidem ſecuti ſunt in navibus pontigradis,
Nunc vero nolunt pugnam inire virorum,
Dedecora veriti & probra multa quæ mihi ſunt?

Sic dixit. hos autem jam detinebat alma tellus
In Lacedæmone ipſa, in ſua patria,
Præcones autem per urbem, deorum ferebant fœdera firma,
Agnos duos, & vinum lætum; fructum telluris,
Utre in caprino: ferebatque cratera ſplendidum
Præco Idæus, & aurea pocula,

Hor-

Ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ὄρσεο Λαομεδοντιάδη· καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων ϗ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμηται·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος ϗ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί.
Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ ϗ κτήμαθ' ἕποιτο·
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα ϗ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέονται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον ϗ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς φάτο. ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Ἵππους ζευγνύμεναι. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω.
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίον δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας ϗ Ἀχαιούς,
Ἐξ ἵππων ἀποβάντες χθόνα πουλυβότειραν,
Ἐς μέσσον Τρώων ϗ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
Ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις. ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
Κήρυκες Τρώων ϗ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις·
Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών,
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς, ϗ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοί, ϗ γαῖα, ϗ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ,τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
Ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά.
Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω ϗ κτήματα πάντα,
Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·
Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην ϗ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι.
Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν,
Ἥ τε ϗ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.

Ε

Hortabaturque ſenem aſtans *his* verbis,
Surge Laomedontiade: vocant optimates
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,
Ut in campum deſcendas, ut fœdera firma feriantur:
Cæterum Alexander & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis dimicabunt de muliere:
Victoremque mulier & opes ſequentur:
Cæteri vero amicitia & fœderibus firmis percuſſis,
Incolemus Trojam fertilem, at illi revertentur
In Argos aptum equis & in Achajam pulchras mulieres habentem.
Sic dixit. exhorruitque ſenex, & juſſit commilitones
Equos jungere; illique impigre paruerunt:
Aſcendit autem Priamus, ac lora traxit retrorſum:
Et propter eum Antenor perpulchrum aſcendit currum,
Illi per Scæas *portas* in campum agebant veloces equos.
Verum ubi venerunt ad Trojanos & Achivos,
Ex equis deſcendentes in terram almam,
In medium Troum & Achivorum proceſſerunt.
Surrexitque protinus rex virorum Agamemnon,
Surrexit etiam Ulyſſes ſolers. ſed præcones ſplendidi
Fœdera fida Deorum cogebant, & cratere vinum
Miſcebant; cæterum regibus aquam in manus fuderunt.
Atrides vero diſtricto manibus cultro,
Qui ejus ad enſis magnam vaginam ſemper appenſus erat,
Agnorum ex capitibus abſcidit pilos: ſed *eos* poſtea
Præcones Trojanorum & Achivorum diſtribuerunt principibus.
Et inter eos Atrides alta voce precabatur manibus ſublatis,
Jupiter Pater, qui Idæ moderaris, auguſtiſſime, maxime,
Solque qui omnia adſpicis & omnia audis,
Et flumina, & tellus, & qui ſub terra mortuos
Homines punitis, quicunque pejeravit.
Vos teſtes ſitis, conſervateque fœdera fida:
Si quidem Menelaum Alexander interfecerit,
Ipſe poſtea Helenam retineat & opes omnes,
Nos vero navibus redeamus pontigradis;
Sin autem Alexandrum interfecerit flavus Menelaus,
Trojani poſtea Helenam & opes omnes reddunto,
Mulctam vero Argivis pendunto quam par eſt,
Quæque etiam inter poſteros memoretur.

Εἰ δ' αὖ ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσομαι εἵνεκα ποινῆς
Αὖθι μένων, ἕως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός·
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος,
Αὐτῶν, καὶ τεκέων· ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν.
Ὣς ἔφαν. οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων.
Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Ἂψ, ἐπεὶ οὔ πως τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Ἦ ῥα καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτὸς, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον,
Τὼ μὲν ἄρ' ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος,
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστῳ

Ἵππ-

Sin autem mihi mulctam Priamus Priamique filii
Pendere noluerint Alexandro proſtrato,
Tum ego etiam deinde pugnabo gratia mulctæ
Hic manens donec debellavero,
Dixit, & fauces agnorum abſcidit duro ferro.
Et hos quidem depoſuit humi palpitantes,
Exanimes: vita enim ademerat ferrum:
Et vinum ex cratere hauſtum poculis
Effundebant, & vota nuncupabant diis ſempiternis:
Et ſic aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque,
Jupiter auguſtiſſime, & immortales dii cæteri,
Utri priores fædera violarint,
Sic ipſorum cerebrum humi fluat ſicut hoc vinum,
Ipſorum, & liberorum: uxoreſque aliis cedant.
Sic dicebant, necdum ipſis ratum faciebat Saturnius.
Inter eos autem Dardanides Priamus verba fecit,
Audite me Trojani & bene ocreati Achivi:
Equidem ego repetam Ilium ventoſum,
Quia nullo modo ſuſtinebo oculis videre
Dimicantem meum filium cum bellicoſo Menelao.
Jupiter nimirum hoc ſcit & immortales dii reliqui.
Utri mortis finis fato deſtinatus ſit.
Dixit, & in currum agnos poſuit vir diis par:
Et aſcendit ipſe, ac lora adduxit retrorſum:
Et propter eum Antenor perpulchrum aſcendit currum.
Hi quidem retrogreſſi Ilium redierunt.
Hector vero Priami filius, & nobilis Uliſſes
Locum quidem primum dimetiebantur: dein vero
Sortes in galea ærea quaſſabant prehenſas,
Uter prior emitteret æream haſtam.
Populi autem ſupplicabant, diiſque manus elevabant:
Et ſic aliquis dicebat Achivorum Troumque;
Jupiter pater, qui ab Ida imperas, auguſtiſſime, maxime.
Uter horum factorum inter utroſque auctor fuit,
Hunc da interemptum ſubire domum Orci,
Nobis vero rurſus amicitiam & fœdera rata fieri.
Sic quidem dicebant, concutiebat autem ingens galeatus Hector
Retro aſpiciens: Paridiſque illico ſors exiliit:
Illi dein conſederunt ſecundum ordines, ubi unicuique

Ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ὥς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην,
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί,
Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
Ὄφρα τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι ὅ κεν φιλότητα παράσχῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν,
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Equi veloces & varia arma jacebant.
At hic circa humeros induit arma pulchra
Nobilis Alexander, Helenæ maritus pulchricomæ.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis aptas:
Dein vero thoracem circa pectora induit
Sui fratris Lycaonis, qui & ipſi aptus erat;
Porro de humeris ſuſpendit enſem argenteis clavis diſtinctum,
Æreum: ac poſtea ſcutum magnumque, ſolidumque;
Capiti inde forti galeam affabrefactam impoſuit,
Setis equinis comantem, terribiliter vero criſta deſuper nutabat:
Sumpſitque validam haſtam, manibus ſuis aptam.
Pari modo & Menelaus Mavortius arma induit.
At poſtquam ex utraque acie armati fuerant,
In medium Trojanorum & Achivorum proceſſerunt,
Torve intuentes: ſtuporque occupabat aſpicientes
Cum Trojanos equites, tum bene ocreatos Achivos.
Propeque ſteterunt dimenſo in loco
Quaſſantes haſtas, ſibi invicem irati.
Prior autem Alexander emiſit longam haſtam.
Et feriit Atridæ ſcutum undique æquale.
Neque perrupit æs, inflexa eſt enim ejus cuſpis
In valido ſcuto: At ſecundus impetum fecit ferro
Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem,
  Jupiter rex, da ulciſci qui me prior injuria affecit,
Sceleſtum Alexandrum, & meis ſub manibus doma,
Ut quiſque horreſcat etiam poſterorum hominum,
Hoſpitem injuria afficere, qui amicitiæ officia exhibuerit:
  Dixit, & vibratam emiſit longam haſtam.
Et feriit Priamidæ ſcutum undique æquale.
Scutum penetravit fulgidum rapida haſta.
Et per thoracem affabre factum infixa eſt.
Et e regione juxta ile diſcidit tunicam
Haſta: ille vero inclinatus eſt & evitavit mortem atram.
Atrides vero educto enſe argenteis clavis diſtincto,
Percuſſit attollens galeæ conum: in eo vero
In triaque & quatuor fruſta diſruptus excidit manu.
Tum vero Atrides ejulavit in latum cælum ſuſpiciens,
  Jupiter pater, nullus te deorum pernicioſior alius:

Ἧ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἤϊχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν,
Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο·
Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ.
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
Ἔγχεϊ χαλκείῳ. τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός. ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανε
Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ. περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν·
Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
Γρηῒ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπεν
Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ
Ἤσκειν εἴρια καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε·
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη,
Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἶκόνδε νέεσθαι.
Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
Ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορὸν δὲ
Ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
Ὣς φάτο. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε,
Καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν,
Στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
Ἦ πῆ με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων
Ἄξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μῃονίης ἐρατεινῆς;
Εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων.
Οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,

Τοῦ-

Certe ſperaveram *me* ulturum Alexandri injuriam:
Nunc autem meis in manibus fractus eſt enſis: mihique haſta
Excidit manu irrita, neque ſum aſſecutus eum. —
Dixit, & irruens *eum* prehendit galea ſetis equinis denſa,
Trahebatque converſus ad bene ocreatos Achivos:
Præfocabat autem eum acu pictum lorum tenero ſub jugulo,
Quod ipſi ſub mento retinaculum adſtringebatur galeæ.
Et utique pertraxiſſet, & immenſam tuliſſet gloriam,
Niſi cito ſenſiſſet Jovis filia Venus,
Quæ ejus rupit lorum bovis vi occiſi:
Inanis autem galea ſimul ſequebatur manum robuſtam.
Hanc tum heros ad bene ocreatos Achivos
Projecit contortam, eamque ſuſtulerunt dilecti commilitones.
Ille vero iterum irruit interficere expetens
Haſta ærea. illum vero eripuit Venus
Facillime, utpote dea, cooperuitque caligine multa,
Et collocavit in thalamo fragranti, odorato.
Ipſaque Helenam vocatum abiit: hancque nacta eſt
Turri in alta: circum autem Troades frequentes aderant:
Manuque nectareum peplum concuſſit prehenſum:
Et anui aſſimilata grandævæ allocuta eſt
Lanificæ, quæ ipſi, dum Lacedæmone degeret,
Carpebat lanas ſcite, & in primis eam diligebat,
Huic aſſimilata compellavit Diva venus,
Huc ades: Alexander te vult domum redire.
Ille ipſe in thalamo & tornatis lectis,
Cum pulchritudine ſplendens tum veſtibus: neque dixeris
Cum viro congreſſum armis illum rediiſſe, ſed ad choream
Iturum, vel a chorea modo ceſſantem ſedere.
Sic dixit. huicque animum in pectoribus commovit:
Atque ut vidit deæ perpulchrum collum,
Pectuſque deſiderabile, & oculos micantes,
Tum vero expavit, verbaque fecit, dixitque,
Improba, quid me his cupis decipere?
An in aliquam me ulterius urbium celebrium
Abduces, vel Phrygiæ, vel Mæoniæ amœnæ?
Si quis tibi & illic amicus articulate loquentium hominum.
An quia nunc nobili Alexandro Menelaus
Victo vult odioſam me domum abducere,

Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα· θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον.
Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε,
Εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην,
Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη)
Κείνου πορσανέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη,
Μή μ' ἔρεθε σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα·
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ
Τρώων καὶ Δαναῶν· σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι,
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ
Σιγῇ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
Ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα.
Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὄσσε πάλιν κλίνασα· πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἤλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
Ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχε' ἀρηϊφίλου Μενελάου
Σῇ τε βίῃ καὶ χερσί, καὶ ἔγχεϊ, φέρτερος εἶναι·
Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλά σ' ἔγωγε
Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.
Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε,
Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε.
Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν·
Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οὐδ' ὅτε σε πρότερον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς

Ἔπλε-

Ideo jam nunc huc dolos meditans adveniſti?
Sede ad ipſum profecta, deorumque valedicito viis:
Neque unquam tuis pedibus revertaris in cælum,
Sed ſemper juxta illum ærumnas perfer, & ipſum ſerva,
Donec te vel uxorem faciat, vel ſaltem ancillam.
Illuc autem ego non ibo (indignum ſiquidem eſſet)
Illius ornactura lectum: enimvero Troades me poſtilla
Omnes vituperabunt: & ſuſtinebo dolores immenſos animo,
Hanc autem irata compellavit diva Venus,
Ne me irrites miſera, ne irata te deſeram,
Tantoque te proſequar odio quam mirifice nunc amo.
In medio autem utrorumque ſtruam odia perniciosa
Trojanorum & Danaorum: tu vero malo fato pereas.
Sic dixit: timuit vero Helena Jove prognata.
Et ivit cooperta peplo candido ſplendido
Tacite: omneſque Troadas latuit: præibat autem Dea.
Hæ vero ubi in Alexandri domum pulchram venerunt,
Ancillæ deinde velociter ad munera convertebantur,
Illa in altum thalamum aſcendit nobiliſſima mulierum.
Huicque ſellam prehenſam riſuum amans Venus
Ex adverſo Alexandri dea depoſuit ferens.
Ibi ſedit Helena filia Jovis ægidem ferentis,
Oculos averſa: virumque objurgavit *hac* oratione,
Veniſti ex bello: utinam illic periiſſes,
A viro interfectus forti, qui meus prior maritus erat.
Certe quidem antea gloriabaris bellicoſo Menelao
Viribus tuis & manibus, & haſta, *te* præſtare:
Euge, i nunc provoca bellicoſum Menelaum
Rurſus pugnare contra. Sed ego te
Ceſſare jubeo, neque flavum Menelaum
Contra bellum bellare, & pugnare
Stulte, ne forte mox ab ipſo haſta proſternaris.
Nunc autem Paris verbis viciſſim adortus eſt.
Ne meum mulier acerbis opprobriis animum inceſſas.
Nunc etenim Menelaus vicit ope Minervæ:
At illum viciſſim ego *vincam*: nam Dii adſunt & nobis.
Quare age in gratiam redeamus concumbentes.
Non enim unquam meam ſic amor mentem complexus eſt,
Ne tunc quidem quando te pridem Lacedæmone ex amœna

Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ·
Ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών, ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις·
Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
  Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὅμιλον φοίτα θηρὶ ἐοικώς,
Εἴπου ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
Ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
  Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλου Μενελάου·
Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν,
Ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρεΐδης, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ΥΠΟ΄ΘΕΣΙΣ ΤΗ΄Σ Δ. ΙΛΙΑ΄ΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗ΄ΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙ΄ΑΣ.

ΤΟΥ Ἀλεξάνδρου ἡττηθέντος, καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπαιτοῦντος κατὰ τὰς συνθήκας τήν τε Ἑλένην, καὶ τὰ σὺν αὐτῇ ἁρπαγέντα κτήματα, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀδικήματος τιμωρίαν, ἐν Διὸς οἱ θεοὶ βουλεύονται περὶ τῆς Ἰλίου. Καὶ Ζεὺς προτραπεὶς ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀποστέλλει τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὸ τῶν Τρώων στράτευμα, σύγχυσιν τῶν ὅρκων ἐργασομένην. Ἡ δὲ, παραγενομένη, πείθει Πάνδαρον τὸν Ζελείτην τοξεῦσαι τὸν Μενέλαον. Καὶ βληθέντος αὐτοῦ, Ἀγαμέμνων ὀδύρεται, καὶ Μαχάονα τὸν ἰατρὸν μεταπέμπεται. Καὶ ἔτι περὶ τὴν θεραπείαν Μενελάου ἀσχολουμένων τῶν ἀρίστων, ἐπίασιν οἱ Τρῶες σὺν ὅπλοις. Ἀγαμέμνων δὲ ἐπιὼν τὸ στρατόπεδον, τοὺς μὲν ἤδη παρατασσομένους παρακαλεῖ καὶ ἐπαινεῖ, τοῖς δὲ ἀγνοοῦσι τὴν ἔφοδον τῶν Τρώων ἐπιπλήσσει. καὶ οὕτως, συμπεσόντων αὐτῶν εἰς τὴν μάχην, ἑκατέρωθεν πίπτουσι πολλοί.

Navigabam rapta potigradis navibus,
Et inſula in Cranae junctus ſum amore & concubitu:
Sicut te nunc amo, & me dulce deſiderium capit.
Dixit, & præibat in lectum aſcendens, ſimulque ſequebatur uxor:
Hi quidem in perforatis obdormierunt lectis.
Atrides vero per turbam vagabatur feræ inſtar,
Sicubi conſpicaretur Alexandrum divina forma præditum.
Verum nullus poterat Troum inclytorumque auxiliatorum
Oſtendere Alexandrum tunc bellicoſo Menelao.
Nec enim propter amicitiam abſcondiſſent, ſi quis vidiſſet:
Æque enim ipſis omnibus inviſus erat atque mors atra.
Inter hos autem locutus eſt rex virorum Agamemnon,
Audite me Trojani & Dardani & auxiliatores:
Victoria quidem manifeſta eſt bellicoſi Menelai,
Vos autem Argivam Helenam & opes cum ipſa
Reddite, & mulctam perſolvite quam par eſt,
Quæque & poſteros maneat.
Sic dixit Atrides, & comprobarunt cæteri Achivi.

ARGUMENTUM IV. LIBRI ILIADIS HOMERI.

ALexandro victo, & Agamemnone repoſcente ſecundum fœdera & Helenam & opes una cum ea raptas, & pœnas de illa injuria, in Jovis (*regia*) dii deliberant de Ilio. Ac Jupiter hortatu Junonis mittit Minervam in Trojanorum exercitum, confuſionem fœderum facturam. Hæc autem, cum adveniſſet, perſuadet Pandaro Zelitæ, ut ſagitta feriat Menelaum. Eo autem percuſſo, Agamemnon gemit, & Machaonem medicum arceſſit. Sed dum adhuc in Menelai curatione occupati ſunt optimates, armati Trojani (*eos*) invadunt. Agamemnon vero exercitum luſtrans, eos quidem qui jam in procinctu erant, hortatur & laudat, at eos qui ignorabant infeſtum adventum Trojanorum, increpat. Atque ita cum ad pugnam concurriſſent, utrinque multi cadunt.

Δέλτα, θεῶν ἀγορή, ὅρκων χύσις, Ἄρεος ἀρχή.

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐῳνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
Δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
Αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην,
Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων,
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη·
Ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι
Τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει.
Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
Ἀλλ' ἤτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου·
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Ἤ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Ὄρσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
Εἰ δ' αὔπως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
Ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
Ὣς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε,
Σκυζομένη Διῒ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει.
Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον
Ἱδρῶθ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ, καμέτην δέ μοι ἵπποι
Λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακά, τοῖό τε παισίν.
Ἕρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον;
Εἰ δὲ σύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.

Ἕρ-

Dii autem apud Jovem ſedentes conſultabant
Aureo in pavimento, & inter hos veneranda Hebe
Nectar miſcebat: illi autem aureis poculis
Excipiebant ſe mutuo, Trojanorum urbem aſpicientes.
Continuo conabatur Saturnius irritare Junonem,
Mordacibus verbis per comparationem verba faciens,
Duæ quidem Menelao adjutrices ſunt dearum,
Junoque Argiva, & auxilio potens Minerva:
Sed enim ipſæ ſeorſum ſedentes, aſpicientes
Oblectantur: illi vero riſuum amans Venus
Semper adeſt, & ab ipſo fata repellit:
Et nunc conſervavit putantem *ſe* moriturum.
Sed victoria quidem bellicoſi Menelai:
Nos autem conſultemus quem exitum habituræ ſint hæ res:
Utrum rurſus bellumque pernicioſum & certamen grave
Cieamus, an amicitiam inter utroſque conciliemus.
Quod ſi æque hoc omnibus gratum & jucundum ſit,
Omnino quidem habitetur urbs Priami Regis,
Retro autem Argivam Helenam Menelaus abducat.
Sic dixit. compreſſis vero labris gemebant Minervaque & Juno:
Quæ propinquæ ſedebant, malaque Trojanis moliebantur,
Minerva quidem tacita erat, neque quicquam dixit,
Irata Jovi patri, ira enim ea ſæva occupaverat:
Junoni vero non cepit pectus iram ſed compellavit,
Graviſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Quomodo vis vanum reddere laborem, & ſine fructu
Sudorem, quem ſudavi præ labore? defatigati ſunt & mihi equi
Copias cogenti, Priamo mala, ejuſque filiis.
Fac: at nequaquam omnes comprobabimus dii cæteri.
Huic autem valde indignatus reſpondit nubes cogens Jupiter.
Improba, quid tibi Priamus Priamique filii
Tantum malorum faciunt, quod indeſinenter cupis
Ilii evertere celebrem urbem?
Quod ſi tu ingreſſa portas & muros altos,
Crudum voraveris Priamum Priamique filios,
Cæteroſque Troas, tum demum iram placaveris.

Ἕρξον ὅπως ἐθέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι
Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι,
Μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι.
Καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Τάων μοι περὶ κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη·
Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι·
Τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
Εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
Οὐκ ἀνύω φθονέουσ'. ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
Ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί.
Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι. σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
Ἀλλ' ἤτοι μὲ ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι,
Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί. ἐπὶ δ' ἕψονται θεοὶ ἄλλοι
Ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι
Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν
Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,

Fac ut lubet, ne *hæc* contentio poſthac
Tibi & mihi magna concertatio inter utroſque ſit.
Aliud autem tibi dicam, & tu mente repone tua.
Quando & ego cupiens urbem excindere
Quam volo, ubi tibi dilecti homines ſunt,
Ne moreris meam iram, ſed me ſinas.
Etenim ego tibi *urbem* dedi volens invito animo.
Quæ enim ſub ſole & cælo ſtellifero
Habitantur urbes terreſtrium hominum,
Harum a me maxime ex animo honorabatur Ilium ſacrum,
Et Priamus & populus bellicoſi Priami.
Non enim mihi unquam ara carebat epulo æquali,
Libationeque, nidoreque: hunc enim ſortiti ſumus honorem nos:
Huic reſpondit deinde magnis oculis veneranda Juno,
Certe mihi tres quidem multo dilectiſſimæ ſunt urbes,
Argoſque, Spartaque, & latas vias habens Mycene:
Has excinde, quando tuo inviſæ fuerint animo:
Has ego non propugnabo, nec invideo *tibi*.
Quamvis enim inviderem & non ſinerem excindere,
Nihil profecerim invidendo: quoniam multo potentior es.
Sed oportet & meum facere laborem non irritum.
Nam & ego dea ſum, & genus mihi inde unde tibi:
Et me maxime venerandam genuit Saturnus vafer,
Utrumque, tum quod ad genus, tum quod tua conjux
Vocor: at tu inter omnes immortales regnas.
Verum enimvero in his quidem concedemus *nos* inter nos,
Tibi quidem ego, tu autem mihi: & ſequentur dii cæteri
Immortales. tu vero ocyus Minervæ manda
Ire in Trojanorum & Achivorum pugnam gravem,
Et experiri quo pacto Trojani gloria elatos Achivos
Priores præter fœdera laceſſant.
Sic dixit. nec non obtemperavit pater hominum & deorum;
Protinus Minervam verbis volucribus allocutus eſt,
Cito admodum ad exercitum vade ad Troas & Achivos,
Et tenta quo modo Trojani gloria elatos Achivos
Priores præter fœdera laceſſant.
Sic fatus, inſtigavit jam propenſam Minervam:
Deſcendit vero ab Olympi verticibus feſtinans.
Qualem autem ſtellam mittit Saturni filius vafri,

Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
Λαμπρόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
Τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἢ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσσεθ' ὅμιλον·
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ.
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη εἴ που ἐφεύροι.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
Ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν;
Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ·
Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
Αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱὸν
Σῷ βέλεϊ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη. τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
Αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον (ἰξάλου αἰγὸς
Ἀγρίου, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι,
Βεβλήκει πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ.
Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
Πᾶν δ' εὖ λειώνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.)
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν,

Aut nautis portentum, aut exercitui copioſo,
Splendidam, unde multæ ſcintillæ emittuntur:
Huic ſimilis delapſa eſt in terram Pallas Minerva,
Deſiliitque in medium, ſtuporque tenebat aſpicientes
Cum Trojanos equorum domitores tum bene ocreatos Achivos.
Sic vero aliquis loquebatur intuitus in propinquum alium,
Vel rurſus bellum pernicioſum & pugna gravis
Erit, vel amicitiam inter utroſque componet
Jupiter, qui inter homines arbiter belli eſt.
Sic utique aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque.
Illa vero ſimilis Trojanorum ſubiit multitudinem
Laodoco Antenoridæ forti bellatori,
Pandarum deo ſimilem quærens ſicubi inveniret.
Invenit Lycaonis filium laudatiſſimumque fortemque
Stantem: & circa eum fortes ordines clypeatorum
Militum, qui ipſum ſecuti fuerant ab Æſepi fluentis:
Prope autem ſtans verbis volucribus allocuta eſt,
Numquid mihi parueris Lycaonis fili bellicoſe?
Auderes Menelao immittere velocem ſagittam?
Ab omnibus utique Trojanis gratiam & gloriam reportares,
Inter omnes vero maxime ab Alexandro rege:
A quo profectò in primis luculenta dona feras,
Si viderit Menelaum Mavortium Atrei filium
Tuo telo domitum, rogo impoſitum triſti:
Quare age ſagitta pete Menelaum gloria illuſtrem:
Vove autem Apollini genito in Lycia arcu inclyto
Ex agnis primogenitis te facturum inclytam hecatomben,
Domum reverſum ſacræ in urbem Zeliæ.
Sic dixit Minerva, & huic animo dementi perſuaſit.
Statim eduxit arcum perpolitum (ſalacis capri
Agreſtis, quem quondam ipſe ſub pectore conſecutus,
E rupe exeuntem exceptum in inſidiis,
Percuſſerat in pectore: hic autem ſupinus ceciderat in petram
Cujus cornua ex capite ſexdecim palmorum erant:
Atque hæc quidem elaborata cornuum politor aptaverat faber,
Totumque cum recte levigaſſet, aureum impoſuerat apicem:)
Et hunc quidem ſcite depoſuit, cum tetendiſſet, ad terram
Inclinans: & ante ſcuta tenebant ſtrenui commilitones,
Ne prius conſurgerent in eum Mavortii filii Achivorum,

Quam

Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης· ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
Ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων.
Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν,
Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης·
Ἕλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,
Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς
Ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων·
Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοί μάκαρες λελάθοντο
Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
Ἥ τοι πρόσθεν στᾶσα, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν·
Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς ὡς ὅτε μήτηρ
Παιδὸς ἐέργει μυῖαν, ὅθ' ἡδεῖ λέξατο ὕπνῳ.
Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
Ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός.
Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ δια θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
Μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων,
Ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
Ἀκρότατον δ' ἄρ ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός.
Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο
Ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
Ἀμφότερον κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·
Τοῖοί τοι Μενέλαε μιάνθην αἵματι μηροὶ
Εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἠδὲ σφυρὰ καλ' ὑπένερθε.
Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς·
Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
Ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,

Χει-

Quam percuſſus eſſet Menelaus Mavortius, dux Achivorum.
Ille vero detraxit operculum pharetræ: exemitque ſagittam
Nondum in quenquam conjectam, pennatam, profundorum fulcrum dolorum:
Statim autem ad nervum aptavit acerbam ſagittam,
Vovitque Apollini in Lycia genito arcu inclyto
Ex agnis primogenitis *ſe* facturum inclytam hecatomben,
Domum reverſum ſacræ in urbem Zeliæ:
Traxit autem ſimul crenas ſagittæ prehenſas & nervos bubulos:
Nervum quidem mammæ admovit, arcuique ferrum.
Cæterum poſtquam rotundum magnum arcum tetendit,
Stridit arcus, & nervus valde ſtrepuit, ſaliitque ſagitta
Acutam habens cuſpidem, in turbam advolare cupiens:
Neque tui Menelae dii beati obliti ſunt
Immortales, prima autem Jovis filia prædatrix
Quæ ante ſtans, ſagittam funeſtam depulit:
Hæc vero tantum arcebat a corpore, ut cum mater
A filio arcet muſcam, quando dulci ſopitus eſt ſomno.
Ipſaque *eo* direxit ubi baltei annuli
Aurei conſtringebant, & duplex obtendebatur thorax.
Incidit autem in balteum bene apatum acerba ſagitta.
Et per balteum adacta eſt affabre factum,
Et in thorace artificioſe facto infixa hæſit,
Laminamque quam portabat tutamen corporis, ſeptum telorum,
Quæ ipſum plurimum juvit, perforavit tamen & ipſam:
Summamque ſagitta perſtrinxit cutem viri:
Statim autem fluixit ſanguis purpureus ex vulnere.
Et veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit
Mæonia, vel Caria, maxillare ut ſit equorum;
Eſtque repoſitum in thalamo, multique id optarunt
Equites geſtare, Regi vero eſt repoſitum ornamento,
Utrumque, ornatuſque equo, agitatorique, decus:
Sic tibi Menelae fœdata ſunt ſanguine femora
Robuſta, ſuræque, & malleoli pulchri inferius.
Cohorruit deinde rex virorum Agamemon,
Ut vidit atrum ſanguinem defluentem ex vulnere,
Cohorruit & ipſe bellicoſus Menelaus.
Ut autem vidit nervumque & ſagittæ hamos extantes,
Iterum ei animus in pectora rediit,
Inter hos autem graviter ſuſpirans locutus eſt rex Agamemnon,

Χειρὸς ἔχων Μενέλαον, ἐπεστενάχοντο δ᾽ ἑταῖροι.
Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὅρκι᾽ ἔταμνον.
Οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι·
Ὥς σ᾽ ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ᾽ ὅρκια πιστὰ πάτησαν.
Οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, αἷμά τε ἀρνῶν,
Σπονδαί τ᾽ ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν.
Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ᾽ Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν
Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν·
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ᾽ ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι,
Τῆσδ᾽ ἀπάτης κοτέων. τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται ὦ Μενέλαε.
Αἴ κε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο·
Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης,
Κάδδε κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
Ἀργείην Ἑλένην· σέο δ᾽ ὀστέα πύσει ἄρουρα
Κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ·
Καί κέ τις ὧδ᾽ ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο,
Αἴθ᾽ οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
Ὡς καὶ νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ᾽ Ἀχαιῶν·
Καὶ δὴ ἔβη οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Σὺν κεινῇσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὥς ποτέ τις ἐρέει, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ᾽ ἐπιθαρσιώων προσέφη Μενέλαος
Θάρσει, μηδέ τι πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·
Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος· ἀλλὰ πάροιθεν
Ἐρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἠδ᾽ ὑπένερθεν
Ζῶμά τε καὶ μίτρη τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη φίλος ὦ Μενέλαε·
Ἕλκος δ᾽ ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ᾽ ἐπιθήσει
Φάρμαχ᾽ ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
Ἦ, καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα,

Ταλ-

Manu tenens Menelaum: adgemebant & commilitones.
Chare frater, in mortem ergo tibi fœdera percuſſi,
Solum cum objeci pro Achivis cum Trojanis pugnare:
Sic te vulnerarunt Trojani, & fœdera firma conculcarunt.
At nullo modo irritum erit fœdus, ſanguiſque agnorum,
Libaminaque mero facta, & dextræ quibus fiſi eramus.
Nam etiamſi non protinus Olympius perfecerit,
Attamen & olim perficiet: & magno luent
Cum propriis capitibus, uxoribuſque & liberis.
Bene enim ego hoc ſcio mente & animo,
Erit dies cum aliquando peribit Ilium ſacrum,
Et Priamus, & populus ſtrenui Priami.
Jupiter autem ipſis Saturnius, in excelſo ſedens, *in* æthere habitans,
Ipſe incutiet terrificam ægida omnibus,
Ob hanc fraudem iratus. Hæc quidem erunt non irrita:
Sed mihi gravis dolor tui cauſa erit o Menelae,
Si moriaris, & fatum adimpleveris vitæ:
Summa tum ignominia notatus ſiticuloſum Argos repetam.
Statim enim cogitabunt Achivi patriam terram,
Gloriamque Priamo & Trojanis relinquemus
Argivam Helenam: tua autem oſſa putrefaciet terra
Jacentis in Troja, ſuper bello non ad finem perducto:
Et aliquis ſic dicet Trojanorum ferocientium,
Sepulchro inſultans Menelai glorioſi,
Utinam ſic in omnibus iram expleat Agamemnon,
Sicut & nunc incaſſum exercitum duxit huc Achivorum:
Jam vero rediit domum dilectam in patriam terram,
Cum vacuis navibus, relicto ſtrenuo Menelao:
Sic olim quis dicet, tunc mihi dehiſcat lata terra.
Hunc vero confirmans allocutus eſt flavus Menelaus,
Bono ſis animo, neque dum terrefacias copias Achivorum.
Non in lethali *loco* fixa eſt ſagitta, ſed ante
Tutatus eſt balteus varius, & ſubter
Cinctuſque & lamina quam ærarii fecerunt fabri.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt rex Agamemnon,
Utinam vero ita ſit dilecte o Menelae:
Sed vulnus medicus tractabit, & adhibebit
Medicamina, quæ ſedent tetros dolores.
Dixit, & Talthybium divinum præconem allocutus eſt,

Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον
Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν.
Ὅν τις ὀϊστεύσας, ἔβαλεν τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑσταότ', ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὄφρα ἴδῃς Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱόν,
Ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων, ἢ Λυκίων: τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
  Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
Βλήμενος ἦν. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι
Κυκλόσ', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς·
Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀϊστόν·
Τοῦ δ' ἐξελκομένου, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι·
Λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστός,
Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς
Πάσσε, τά οἵ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
  Ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων,
Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
Οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι·
Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
(Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν
Γυῖα λάβῃ κάματος πολέας διακοιρανέοντα)
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·

Καὶ

Talthybi, quam citiſſime Machaonem huc arceſſe
Virum, Æſculapii filium laudatiſſimi medici,
Ut videat Menelaum Mavortium, ducem Achivorum,
Quem aliquis miſſa ſagitta vulneravit, jaculandi peritus,
E Trojanis ſeu Lyciis: *quod* ei quidem gloria, nobis vero luctus.
Sic dixit: neque præco dicto non audiens fuit,
Cœpitque ire per copias Achivorum ære loricatorum,
Colluſtrans oculis heroem Machaonem: huncque advertit
Stantem, & circumſiſtebant eum validæ acies ſcutatorum
Militum, qui eum ſecuti erant Trice ex equorum altrice.
Prope autem ſtans verbis volucribus allocutus eſt,
Move te ocius Æſculapiade, vocat rex Agamemnon,
Ut videas Menelaum Mavortium Atrei filium,
Quem aliquis ſagitta miſſa vulneravit, jaculandi peritus,
E Trojanis ſeu Lycii: *quod* illi quidem gloria, nobis autem luctus.
Sic dixit, & huic animum in pectoribus excitavit:
Et cœperunt ire per turbam & exercitum amplum Achivorum:
Sed quum jam perveniſſent ubi flavus Menelaus
Vulneratus fuerat; & circum ipſum congregati erant quique præſtantiſſimi
Undique, ille vero in mediis ſtabat æqualis Deo vir:
Ac protinus e balteo bene aptato extraxit ſagittam:
Ea dum extraheretur, retro curvati ſunt acuti hami:
Solvit autem ipſi balteum variegatum, & ſubtus
Cinctumque & laminam quam ærarii cuderant fabri.
Cæterum inſpecto vulnere quo inciderat acerba ſagitta,
Sanguine exuto, lenia medicamenta peritus
Inſperſit, quæ ſuo qnondam patri amicus præbuerat Chiron.
Dum hi occupati erant circa bello ſtrenuum Menelaum,
Interim Trojanorum ordines ſupervenerunt ſcutatorum:
Hi autem rurſus arma induerunt, & recordati ſunt pugnæ:
Tunc non dormitantem vidiſſes Agamemnona nobilem.
Neque trepidantem, neque detrectantem pugnare:
Sed valde properantem in pugnam viros nobilitatem.
Equos enim dimiſit & currus varios ære.
(Et hos quidem miniſter ſeorſum tenebat anhelantes
Eurymedon, filius Ptolemæi Piraidæ:
Huic etiam atque etiam mandavit prope ſe *currus* tenere, ſi quando ipſum
Per membra occuparet defatigatio multos obeuntem & imperitantem)
Cæterum ipſe pedes obibat ordines virorum:

Καί ῥ' ὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσιν,
Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός·
Ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται·
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
Ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν,
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;
Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί;
Αἵτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
Ἑστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
Ὣς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες. οὐδὲ μάχεσθε·
Ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
Εἰρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Ὄφρα ἴδητ' αἴ κ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων.
Ὣς ῥ' ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν, ἐνὶ προμάχοις συῒ εἴκελος ἀλκὴν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν,
Ἰδομενεῦ περὶ μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ἠδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
Ἕστηχ', ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρείδη, μάλα μέν τοι ἐρίηρος ἑταῖρος
Ἔσσομαι ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
Ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν
Τρῶες, τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω

Ἔσ-

Et quos quidem properantes videret Danaorum pernicium equitum,
His magnopere animum incendebat verbis,
Argivi, ne quid remittatis acri de fortitudine.
Non enim mendaciis pater Jupiter defenſor erit:
Sed qui priores præter fœdera injuriam intulerunt,
Horum certe ipſorum tenera corpora vultures vorabunt:
Non vero uxoreſque dilectas & infantes liberos
Abducemus navibus, poſtquam urbem ceperimus.
Quos vero detrectantes vidiſſet triſte bellum,
Eos valde objurgabat iracundis verbis,
Argivi ſagittis addicti, probra, nonne vos pudet?
Cur nam ſic ſtatis attoniti, velut hinnuli?
Qui poſtquam feſſi ſunt per magnum campum currendo,
Stant, nec quicquam ipſi in præcordiis eſt roboris:
Sic vos ſtatis attoniti, neque pugnatis.
An expectatis dum Trojani propius veniant, ubi naves
Sudbuctæ ſunt pulchras puppes habentes cani in littore maris,
Ut cognoſcatis, an vos manu protegat Saturnius?
Sic is imperitans obibat ordines virorum:
Venitque ad Cretas, iens per catervas virorum:
Hi autem circum Idomeneum bellicoſum armabantur:
Idomeneus quidem, in prima acie *erat* aprum referens robore,
At Meriones ei extremas incitabat phalangas.
Hos autem conſpicatus lætatus eſt rex virorum Agamemnon,
Ac protinus Idomeneum ſic allocutus eſt blandis *verbis*,
Idomeneu te quidem colo præ Danais pernicibus equitibus,
Tum in bello tum alio in opere,
Tum etiam in convivio, quando honorarium generoſum vinum
Argivorum proceres in crateribus miſcent.
Nam etſi cæteri comantes Achivi
Demenſum bibunt, tuum tamen plenum poculum ſemper
Stat ut mihi, ut bibas quando animo libitum erit.
Sed propera in bellum, qualis antea ferebaris eſſe.
Hunc porro Ibomeneus Cretenſium dux contra *ſic* eſt allocutus,
Atride, concordiſſimus quidem tibi ego commilito
Ero ſicut ante promiſi & annui:
Verum alios hortare comantes Achivos,
Ut quamprimum pugnemus: quoniam fœdera violarunt
Troiani, quos viciſſim mors & dolores poſtmodum

Ἔσσετ᾽, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.
Ὣς ἔφατ᾽. Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ·
Ἦλθε δ᾽ ἐπ᾽ Αἰάντεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
Τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς.
Τῷ δέ τ᾽ ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα
Φαίνετ᾽ ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν.
Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα·
Τοῖαι ἅμ᾽ Αἰάντεσσιν ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
Κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἴαντ᾽ Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ᾽) ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω·
Αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι,
Αἳ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Τῷ κε τάχ᾽ ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος.
Χερσὶν ὑφ᾽ ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Ὣς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ᾽ ἄλλους.
Ἔνθ᾽ ὅγε Νέστορ᾽ ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν,
Οὓς ἑτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε ποιμένα λαῶν·
Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
Πεζοὺς δ᾽ ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ᾽ ἐς μέσσον ἔλασσεν
Ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ.
Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ᾽ ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
Σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ.
Μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθὼς,
Οἶος πρόσθ᾽ ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
Μηδ᾽ ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
Ὃς δέ κ᾽ ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ᾽ ἅρμαθ᾽ ἵκηται,
Ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
Ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε᾽ ἐπόρθουν,
Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.

Manent, quoniam priores contra fœdera damnum intuleruut.
Sic dixit, Atrides vero præteribat lætus corde.
Et venit ad Ajaces iens per catervas virorum:
Hi vero armabantur, ſimulque nimbus ſequebatur peditum.
Et ſicut quando a ſpecula vidit nimbum paſtor
Venientem per mare a zephyri flatu,
Eique ſtanti procul nigra ceu pix
Apparet veniens per mare, adducitque multum turbinis procelloſi:
Cohorretque viſo, ſubque ſpeluncam cogit oves:
Tales ſimul cum Ajacibus velocium in bello juvenum
Hoſtile in prælium denſæ movebantur phalanges
Fuſcæ, ſcutiſque & haſtis horrentes.
Eiſque lætatus eſt viſis rex Agamemnon,
Et ipſos compellans verbis volucribus eſt allocutus:
Ajaces Argivorum duces ære loricatorum,
Vobis equidem (nec enim convenit) incitare non præcipio:
Nam voſmet acriter populum inſtigatis ad fortiter pugnandum.
Utinam enim o Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
Talis omnibus animus in Pectoribus eſſet:
Sic cito caderet urbs Priami regis,
Manibus noſtris captaque exciſaque.
Sic fatus, hos quidem reliquit illic, ivit autem ad alios:
Ubi ille Neſtorem invenit, argutum Piliorum oratorem,
Suos ſocios ordinantem, & hortantem ad pugnandum.
Magnum Pelagonta, Alaſtoraque, Chromiumque,
Hæmonaque principem, Biantemque rectorem populorum:
Equites quidem primum cum equis & curribus:
Pedites autem a tergo conſtituit multoſque ſtrenuoſque,
Vallum ut eſſent belli: ignavos antem in medium coegit,
Ut etiam nolens quis neceſſitate bellaret.
Equitibus quidem primum mandata dabat: hos enim juſſit
Suos equos continere, neque turbatis ordinibus verſari in turba.
Neve quis equitandi peritia & robore fretus,
Solus ante alios ſit nimis cupidus cum Trojanis pugnandi,
Neque retrocedat: imbecilliores enim eritis.
Quicunque autem vir a ſuo curru ad alium currum venerit
Haſta porrecta pugnet: quoniam multo melius ſic:
Sic & majores urbes & muros evertebant,
Hanc mentem & animum in pectoribus habentes.

Ὣς ὁ γέρων ὄτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς·
Καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον· ὡς ὄφελέν τις
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη, μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὣς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν·
Ἀλλ' ὄπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν.
Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει·
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἠδὲ κελεύσω
Βουλῇ καὶ μύθοισι. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
Ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
Εὗρ' υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον
Ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς·
Αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
Ἕστασαν. οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς,
Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
Ἕστασαν ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ υἱὲ Πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος,
Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε κερδαλεόφρον,
Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
Ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
Ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον.
Νῦν δὲ φίλος χ' ὁρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
Ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλέϊ χαλκῷ.

Τὸν

Ita ſenex adhortabatur, dudum rei militaris bene peritus:
Hocque lætatus eſt conſpecto rex Agamemnon,
Et eum compellans verbis volucribus eſt allocutus,
O ſenex, utinam ſicut animus *eſt* in præcordiis tuis,
Sic te genua ſequerentur, & robur tibi firmum eſſet.
Verum te ſenectus atterit omnibus æque moleſta: utinam quis
Virorum alius *eam* haberet, tu autem in numero juvenum eſſes.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Atridæ, pervellem quidem & ipſe
Sic eſſe ut & quando nobilem Ereuthalionem interfeci:
Verum nunquam ſimul omnia dii dederunt hominibus.
Si tunc juvenis eram, nunc vice verſa me ſenectus invadit:
Veruntamen & ſic equitibus interero, & adhortabor
Conſilio & verbis. hoc enim munus eſt ſenum.
Haſtas autem vibrabunt juniores, qui me
Minores natu ſunt, confiduntque robore.
Sic dixit. Atrides vero præteribat lætus corde.
Invenit filium Petei Meneſtheum equitandi peritum
Stantem: & circum Athenienſes belli periti:
Cæterum prope ſtabat prudens Ulyſſes,
Juxtaque Cephallenum circum ordines non imbecilli
Stabant. nondum enim horum audierant copiæ belli clamorem,
Sed recens concitatæ movebantur phalanges
Trojanorumque equitum & Achivorum: hi vero expectantes
Stabant quando phalanx Achivorum alia *hoſtes* invadens,
In Trojanos impetum faceret, & initium facerent pugnandi.
Hos autem conſpicatus objurgavit rex virorum Agamemnon,
Et ipſos compellans verbis volucribus eſt allocutus,
O fili Petei Jovis alumni regis,
Et tu malis dolis inſtructe aſtute,
Cur trepidantes abſiſtitis, & expectatis alios?
Vos quidem conveniebat inter anteſignanos
Conſiſtere, & pugnæ fervidæ vos objicere.
Etenim primi ad convivium vocamini a me,
Quandocumque epulum proceribus iaſtruimus Achivi:
Ibi jucundas aſſas carnes edere, & pocula
Vini bibere ſuavis, ad ſatietatem:
Nunc vero libenter videretis, etiam ſi decem phalanges Achivorum
Vos ante pugnarent duro ferro.

Hunc

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα;
Ὄψεαι ἢν ἐθέλησθα, καὶ αἴκέν τοι τὰ μεμήλῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὡς γνῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτέ σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
Οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἤπια δήνεα οἶδε. τὰ γὰρ φρονέεις ἅτ' ἐγώπερ.
Ἀλλ' ἴθι· ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.
Ὣς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
Εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα,
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι·
Πὰρ δέ οἱ ἑστήκει Σθένελος Καπανήϊος υἱός.
Καὶ μὲν τὸν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὧδε φίλον πτωκαζέμεν ἦεν,
Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
Ὣς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἤντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
Ἤτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
Ξεῖνος, ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ λαὸν ἀγείρων,
Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης,
Καί ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους·
Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευον.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων·
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην·
Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.
Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
Δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης.
Ἔνθ' οὐδὲ ξεῖνός περ ἐὼν ἱππηλάτα Τυδεὺς

Hunc autem torve intuitus allocutus eſt prudens Ulyſſes ,
Atride quale tibi verbum excidit e ſepto dentium?
Qui dicis in bello remiſſos *nos* eſſe, quando Achivi
In Trojanos equorum domatores ciemus acre prælium?
Videbis ſi volueris, ſique tibi hæc curæ fuerint,
Telemachi dilectum patrem anteſignanis immixtum
Trojanorum equitum: tu igitur hæc vana dicis.
Hunc vero ſubridens allocutus eſt rex Agamemnon,
Ut ſenſit iratum, & retractavit ſermonem,
Generoſe Laertiade ſolertiſſime Ulyſſe,
Neque te objurgo temere, neque hortor.
Novi enim quod tua mens in præcordiis tuis
Æqua conſilia novit. eadem enim ſentis quæ, & ego.
Quare age: hæc autem in poſterum componemus. ſi quod male
Dictum eſt: & hæc omnia dii irrita faciant.
Sic locutus hos reliquit illic, & ivit ad alios:
Invenitque Tydei filium magnanimum Diomedem,
Stantem inter equos & currus compactos.
Huicque adſtabat Sthenelus Capanei filius.
Et hunc quidem objurgavit conſpicatus rex Agamemnon,
Et eum compellans verbis volucribus allocutus eſt.
Eheu Tydei fili bellicoſi equitis,
Cur trepidas? cur & circumſpicis belli exitus?
At non Tydeo ita placebat trepidare,
Sed longe præ ſuis commilitonibus cum hoſtibus bellare:
Ut dixerunt qui eum viderunt dimicantem: non enim ego
Interfui , neque vidi: præter cæteros vero eximium ajunt fuiſſe.
Certe enim ſine bello intravit Mycenas
Hoſpes, cum deo pari Polynice copias cogens,
Qui tunc caſtra habebant ſacra ad mœnia Thebes,
Et valde ſupplicabant ut darent inclytos auxiliares:
At illi volebant dare, & probabant ſicut hortabantur.
Sed Jupiter avertit, ſiniſtra prodigia oſtendens.
Hi autem poſtquam abierant, & in via progreſſi fuerant,
Ad Aſopum venerunt juncoſum, herboſum:
Tum vero legatum Tydeum miſerunt Achivi.
Ille vero abiit, multoſque deprehendit Cadmeos
Convivantes in ædibus Eteoclei.
Tunc non, licet hoſpes eſſet, eques Tydeus

Τάρβει μοῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο· πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη.
Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι κέντορες ἵππων,
Ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν, ἄγοντες
Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
Υἱός τ' Αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος Λυκοφόντης·
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε·
Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἵει οἶκονδε νέεσθαι.
Μαίον' ἄρα προέηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
Γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο·
Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο,
Ἀτρείδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν·
Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο.
Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον,
Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ.
Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δηώσωσιν, ἕλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος
Ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
Ὄρνυτ' ἐπασσύτερον ζεφύρου ὑποκινήσαντος,
Πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κρύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην.

Pavebat ſolus multos inter Cadmeos:
Quin ad certamen provocabat: & in omnibus vincebat
Facile, talis ei auxiliatrix erat Minerva.
Illi vero irati Cadmei equites,
Revertenti globum inſidiatorum locaverunt,
Juvenes quinquaginta: duo autem ductores erant.
Mæon Hæmonides ſimilis immortalibus,
Filiuſque Autophoni patiens belli Lycophontes.
Tydeus tamen & his duram mortem intulit.
Omnes interfecit, & unum ſolum dimiſit qui domum rediret:
Mæonem itaque præmiſit, Deorum ſignis confiſus.
Talis erat Tydeus Ætolus: ſed filium
Genuit ſe deteriorem Pugna, at facundia præſtantiorem,
Sic dixit, huic autem nihil reſpondit fortis Diomedes,
Reveritus regis increpationem venerandi:
Huic vero filius Capanei reſpondit incly ti,
Atride, ne mentiaris, ſciens vere loqui:
Nos quidem patribus longe fortiores prædicamur eſſe:
Nos etiam Thebas ſeptem portas habentes,
Paucioribus copiis ductis ſub murum expugnavimus firmiorem,
Freti ſignis deorum & Jovis auxilio.
At illi ſua vecordia perierunt.
Quare ne majoribus meis ſimilem tribuas honorem.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt fortis Diomedes,
O mi *Sthenele*, tacitus ſede, meoque pare ſermoni.
Non enim ego ſuccenſeo Agamemnoni ductori copiarum
Cohortanti ad pugnandum bene ocreatos Achivos:
Hunc etenim gloria conſequetur, ſi quidem Achivi
Trojanos debellarint, ceperintque Ilium ſacrum:
Hunc vero viciſſim ingens luctus, Achivis cæſis.
Quare age, & nos cogitemus de impetuoſa fortitudine.
Dixit, & de curru cum armis deſiliit in terram:
Et magnum ſonuit æs circa pectora regis
Qui concitus ferebatur: vel fortiſſimum virum metus corripuiſſet.
Ut quando in littore ſonoro fluctus maris
Concitatus confertim Zephyro ingruente,
In alto quidem primum aſſurgit, ſed poſtea
Terræ alliſus vehementer fremit, quin & circa promontoria
Tumidus attollitur, expuitque maris ſpumam.

Sic

Ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
Νωλεμέως πόλεμον δέ· κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, (οὐδέ κε φαίης
Τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν)
Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσι
Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἱμένοι ἐστιχόωντο.
Τρῶες δ' ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν·
Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
Ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε,
Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει·
Ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίϊον ἔμβαλε μέσσῳ,
Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων, ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔνθαδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης,
Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
Ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον,
Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε· πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
Ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιημένος, ὄφρα τάχιστα

Τεύ-

Sic tunc confertæ Danaorum movebantur phalanges
Indeſinenter ad pugnam: imperabatque ſuis unuſquiſque
Ducum: exteri vero taciti ibant, (neque dixiſſes
Tantas copias ſequi habentes in pectoribus vocem)
Silentio reveriti ductores: & undique omninm
Arma varia ſplendebant, quibus induti procedebant ordine.
Verum Trojani perinde ac oves locupletis viri in caula
Innumeræ ſtant dum mulgentur lac album,
Aſſidue balantes, audita voce agnorum:
Sic Trojanorum clamor per exercitum magnum exitabatur.
Nec enim omnium erat idem clamor, nec eadem vox,
Sed lingua miſta erat, e multis nempe locis convocati fuerant homines.
Inſtigabát autem hos quidem Mars, illos autem cæſiis oculis Minerva.
Terrorque, & Fuga, & Diſcordia inſatiabiliter furens,
Martis homicidæ ſoror amicaque,
Quæ parva quidem primum attollitur, ſed poſtea
Cælo condit caput: & ſolo ingreditur:
Quæ & ipſis altercandi inter ſe perniciosám anſam præbuit
Diſcurſans per turbam, augens gemitum virorum.
Hi autem quando jam in locum unum coeuntes venerant,
Commiſerunt ſcuta, unaque haſtas & viros
Æreis thoracibus armatos: clypei vero umbones habentes
Appropinquabant invicem, multuſque tumultus coortus eſt.
Tum vero ſimul ejulatus & jactantia erat virorum,
Perdentium & pereuntium: & diffluebat ſanguine terra.
Et ut quando torrentes fluvii de montibus fluentes
In convallem conferunt rapidas aquas
Scatebris ex magnis, concavum intra alveum voraginis,
Horumque e longinquo fragorem in montibus audit paſtor:
Sic iis commiſtis oriebatur clamorque timorque.
Primus vero Antiochus Trojanorum interfecit virum bellatorem
Strenuum in prima acie Thalyſiadem Echepolum,
Quem percuſſit primus galeæ in cono ſetis equinis denſæ.
Frontique infixit, penetravitque os intra
Cuſpis ærea; & ejus oculos tenebræ cooperuerunt,
Ceciditque turris inſtar in acri pugna.
Hunc autem proſtratum pedibus prehendit rex Elephenor
Calcodontiades, magnanimorum princeps Abantum.
Subtrahebatque extra jactum telorum cupide, ut quamprimum

Τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμή.
Νεκρὸν γὰρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Πλευρὰ, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος, ἐξεφαάνθη,
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς τὸν μὲν λίπε θυμὸς, ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. οἱ δὲ, λύκοι ὣς,
Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.
Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας
Ἠΐθεον, θαλερὸν, Σιμοείσιον, ὅν ποτε μήτηρ
Ἴδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
Γείνατ', ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι·
Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Πρῶτον γάρ νιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζὸν
Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
Ἦλθεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἴγειρος ὥς,
Ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει
Λείη, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι·
Τὴν μὲν ὁ ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ
Ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ,
Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας διογενής. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ
Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί·
Τοῦ μὲν ἅμαρθ', ὁ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον
Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα·
Ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἑ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,
Ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων·
Τόν ῥ' Ὀδυσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος βάλε δουρὶ
Κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Arma prædaretur: brevis vero ei fuit *iſte* conatus:
Cadaver enim trahentem conſpicatus magnanimus Agenor,
Latera, quæ ei inclinato a clypeo, denudabantur,
Vulneravit haſta ære præfixa, & ſolvit membra.
Eum itaque reliquit anima: ſuper eum vero pugna coorta eſt
Ardua Trojanorum & Achivorum: hi autem, ceu lupi
Invicem irruerunt, & vir virum interimebat.
Tunc percuſſit Anthemionis filium Telamonius Ajax
Cœlibem, florentem, Simoiſium, quem olim mater
Ab Ida deſcendens, ad ripas Simoentis
Peperit, cum parentes ſimul ſecuta eſſet pecus ut videret:
Propterea eum vocabant Simoiſium: neque parentibus
Nutritionis præmium ſuis reddidit, brevis enim ei ætas
Fuit, ab Ajace magnanimo lancea interfecto.
Primum enim eum venientem percuſſit in pectore, ad mammam
Dexteram: ex adverſa autem per humerum ærea haſta
Penetravit: hic autem in pulvere humi decidit, ceu populus,
Quæ in irriguo loco paludis magnæ nata eſt
Lævis, quin & ei rami in ſummo *vertice* creverunt:
Quam carpentarius rutilanti ferro
Excidit, ut orbile flectat ad pulchrum currum,
Et illa quidem areſcens jacet fluvii ad ripas:
Talem ſane Anthemidem Simoiſium interfectum ſpoliavit
Ajax generoſus. *In* hunc autem Antiphus indutus varium thoracem
Priamides per turbam jaculatus eſt acuta haſta:
A quo quidem aberravit, at Leucum Ulyſſis fidum ſocium
Percuſſit in inguine, cadaver aliorſum trahentem:
Cecidit autem juxta ipſum, & cadaver ei excidit manu.
Ob hunc vero Ulyſſes valde animo interfectum iratus eſt:
Prodiitque per anteſignanos armatus coruſco ære:
Stetitque valde prope cum acceſſerat, & jaculatus eſt haſta ſplendenti,
Circa ſe oculis converſis: at Trojani retroceſſerunt,
Viro jaculante, ille vero non irritum telum miſit,
Sed filium Priami nothum percuſſit Democoonta,
Qui ex Abydo venerat ab equabus velocibus:
Hunc Ulyſſes ob ſocium iratus, percuſſit haſta
In tempore: alterum vero per tempus penetravit
Cuſpis ærea illiuſque tenebræ oculos cooperuerunt:
Fragorem vero edidit cadens, & ſonitum dedere arma ſuper ipſum.

Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐῤῥύσαντο δὲ νεκρούς,
Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω· νεμέσησε δ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκκατιδών· Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας,
Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος,
Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν·
Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλλεὺς Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο
Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
Ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
Ἔνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα μοῖρ' ἐπέδησε·
Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι
Κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν
Πείρως Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
Ἄχρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν ὅς ῥ' ἔβαλέν περ
Πείρως. οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄμβριμον ἔγχος
Ἐσπάσατο στέρνοιο, ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ.
Τῷ ὅγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἴνυτο θυμόν·
Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἑταῖροι,
Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα, καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυόν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὣς τώ γ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
Ἤτοι ὁ μὲν Θρῃκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων
Ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι.
Ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη
Χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Receſſerunt anteſignani, & illuſtris Hector:
Argivi autem altum clamabant, trahebantque cadavera,
Rectaque perrexerunt plus ultra: at indignatus eſt Apollo,
Ex Pergamo deſpiciens: Trojanoſque adhortatus eſt inclamans.
Prorumpite equites Trojani, neque cedite pugna
Argivis, quoniam non illis lapis *eſt* corpus, neque ferrum,
Ut æs ſuſtineat incidens corpora percuſſis:
Non ſane Achilles Thetidis filius pulchras comas habentis
Pugnat, ſed ad naves iram cruciantem animum coquit.
Sic dixit ab urbe terribilis Deus. Sed Achivos
Excitavit Jovis filia auguſtiſſima Minerva,
Gradiens per turbam, ubi remiſſos vidiſſet:
Tunc Amaryncidem Diorem fatum implicuit.
Pugillari enim ſaxo percuſſus eſt ad malleolum aſpero
In tibia dextra: percuſſit autem Thracum dux virorum
Pirus Imbraſides, qui ex Æno venerat.
Ambos autem nervos & oſſa lapis improbus
Penitus confregit: Illeque ſupinus in pulvere
Decidit, ambas manus ad ſuos commilitones tendens,
Animam efflans: ille autem accurrit qui percuſſerat
Pirus: & vulneravit haſta ad umbilicum: at vero omnia
Effuſa ſunt humi inteſtina: illiuſque tenebræ oculos cooperuere.
Iſtum Thoas Ætolus irruentem percuſſit haſta
In pectore ſuper mammam, fixumque eſt in pulmone æs.
Prope vero ad illum acceſſit Thoas, & validam haſtam
Extraxit pectore, eduxitque enſem acutum.
Quo ille ventrem percuſſit medium & ei animam abſtulit.
Sed arma non exuit: circumſtabant enim ſocii,
Thraces vertice ſummo comantes, longas haſtas manibus tenentes,
Qui ipſum utut magnum, & fortem & præclarum,
Propulſarunt a ſe: is vero recedens vi repulſus eſt.
Sic hi duo in pulvere prope invicem extenſi ſunt,
Hic qnidem Thracum, ille vero Epiorum ære loricatorum,
Duces: multi autem circum interfecti ſunt & alii.
Tum vero nemo pugnam roprehendiſſet interveniens,
Quiſquis vel eminus vel cominus illæſus acuto ære
Verſaretur in medio, duceretque ipſum Pallas Minerva
Manu prehenſum, ac telorum averteret impetum.
Multi enim Trojanorum & Achivorum die illo
Proni in pulvere prope inter ſe proſtrati ſunt.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ε. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Διομήδης, Ἀθηνᾶς αὐτῷ συλλαμβανομένης, ἀριστεύει, καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων. τιτρώσκει δὲ Ἀφροδίτην κατὰ τῆς χειρὸς, καὶ Ἄρεα κατὰ τοῦ κενεῶνος. Αἰνείαν δὲ πληγέντα ὑπ' αὐτοῦ λίθῳ Ἀπόλλων διασώζει, Τληπόλεμος δὲ ὑπ Σαρπηδόνος ἀναιρεῖται. Τῷ δὲ Ἄρει Ζεὺς ἐπιπλήττει. Ἰᾶται δὲ αὐτὸν Παιήων ὁ τῶν θεῶν ἰατρός.

Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν Ἄρηά τε Τυδέος υἱός.

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο.
Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
Ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειὸς, ἀμύμων,
Ἱερεὺς Ἡφαίστοιο· δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης,
Τώ οἱ ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὁρμηθήτην·
Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Τυδείδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς,
Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον· ὦσε δ' ἀφ' ἵππων.
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν.
Ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη.
Ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Τρῶες

ARGUMENTUM III. LIBRI ILIADIS HOMERI.

Diomedes, Minerva ei auxiliante, ſtrenue rem gerit : atque multos interficit hoſtium. Vulnerat autem Venerem in manu, & Martem in ventre. Æneam vero ab ipſo ſauciatum lapide, Apollo conſervat. At Tlepolemus a Sarpedone interficitur. Cæterum Martem Jupiter increpat : ſanat autem ipſum Pæon deorum medicus.

Tum vero Tydidæ Diomedi Pallas Minerva
Dedit robur & audaciam, ut conſpicuus inter omnes
Argivos fieret, & famam inſignem ferret.
Ardebat ei ex galeaque & clypeo multus ignis,
Sirio ſimilis, qui maxime
Splendide collucet lotus in Oceano:
Talis ei ignis ardebat a capiteque & humeris.
Impulit autem eum in medium, ubi plurimi tumultuabantur.
Erat vero quidam inter Trojanos Dares locuples, probus,
Sacerdos Vulcani: cui duo filii erant.
Phegeus Idæuſque, pugnæ bene periti omnis,
Hi ſemoti *a ſuis*, ei obvii proruerunt:
Hi quidem ab equis, ille vero a terra pugnam ciebat pedes;
Hi vero quando jam prope erant in ſe mutuo vadentes,
Phegeus prior emiſit longam haſtam.
Tydidæ vero ſuper humerum ſiniſtrum venit cuſpis
Haſtæ, nec vulneravit ipſum : poſterior vero irruit haſta
Tydides, nec hujus irritum telum fugit e manu,
Sed percuſſit pectus inter mammas: deturbavitque de curru:
Idæus autem deſiliit relicto perpulchro curru,
Nequo ſuſtinuit defendere fratrem interfectum.
Nam ne ipſe quidem effugiſſet mortem atram:
Verum Vulcanus eripuit, ſervavitque caligine tectum,
Ne ei penitus ſenex triſtis eſſet.
Equos autem abactos magnanimi Tydei filius
Dedit commilitonibus ut deducerent cavas ad naves,

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα,
Ἆρες Ἆρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
Μάρνασθ', ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
Νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
Ὣς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ.
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
Ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἀρχὸν Ἁλιζώνων Ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου.
Πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Μῄονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε·
Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.
Υἱὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἵμονα θήρης,
Ἀτρείδης Μενέλαος ἕλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ
Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη·
Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὐδὲ ἑκηβολίαι, ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο.
Ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
Ἤριπε δὲ πρηνὴς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη,
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
Οἷ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη·
Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,

Βε-

Trojani vero magnanimi ut viderunt filios Daretis,
Hunc fugientem, illum interfectum apud currus,
Omnibus perturbatus eſt animus. Ceterum cæſis oculis Minerva
Manu prehenſum, verbis allocuta eſt atrocem Martem,
Mars Mars pernicies hominum, cruente, murorum everſor,
Nonne jam Trojanos ſinemus & Achivos
Dimicare, utris pater Jutiter gloriam conceſſerit,
Nos autem cedamus, & Jovis evitemus iram?
Sic fata, prælio eduxit atrocem Martem:
Hunc quidem poſtea collocavit florido in Scamandro.
Trojanos autem in fugam verterunt Danai; interfecitque virum quilibet
Ductorum: primus autem Rex virorum Agamemnon
Ducem Halizonum Odium magnum dejecit curru.
Primo enim verſo in fugam interſcapilio haſtam infixit
Humeros inter, perque pectora trajecit:
Fragorem vero edidit cadens, & ſonitum dedere arma ſuper ipſo
Idomeneus autem Phæſtum interfecit Mæonis filium
Bori, qui ex Tarne fertili venerat.
Hunc Idomeneus haſta inclytus longa haſta
Vulneravit currum adſcendentem ad dextrum humerum:
Decidit autem de curru, horrenda vero eum caligo invaſit:
Hunc quidem Idomenei ſpoliarunt famuli.
Filium autem Strophii Scramandrium, peritum venationis,
Atrides Menelaus interfecit haſta acuta,
Bonum venatorem: docuerat enim Diana ipſa
Jacnlari ferarum omne genus, quas nutrit in montibus ſylva,
Sed non ei tunc profuit Diana ſagittis gaudens,
Neque peritia jaculandi eminus, qua antea inſtructus erat:
Sed eum Atrides haſta inclytus Menelaus
Ante ſe fugientem, interſcapilio vulneravit haſta
Humeros inter, Perque pectora trajecit.
Cecidit autem pronus, ſonitumque dederunt arma ſuper ipſo.
Meriones vero Phereclum interfecit fabri filium
Harmonidæ, qui manibus ſciebat artificioſa omnia
Frabicari: egregie enim eum diligebat Pallas Minerva,
Qui etiam Alexandro frabricatus fuerat naves æquales
Exordia malorum, quæ omnibus exitio Trojanis fuerunt,
Sibique ipſi: quoniam non deorum oracula intellexerat:
Hunc quidem Meriones, cum aſſecutus jam eſſet inſequens

Fe-

βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν· ἡ δὲ διὰ πρὸ
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή·
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε.
Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης Ἀντήνορος υἱὸν,
Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.
Τὸν μὲν Φυλεΐδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί.
Ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός,
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον,
Υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου
Ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
Φασγάνῳ ἀΐξας· ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν,
Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη,
Ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἦ μετ' Ἀχαιοῖς.
Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάῤῥῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας.
Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν,
Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος.
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν.
Ὣς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων. οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας,
Αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον
Θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς,
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε· παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Ὄρνυσθε Τρῶες μεγάθυμοι κέντορες ἵππων.
Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἑ φημὶ
Δηθ' ἀνσχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με

Ὤρ-

Feriit clunem ad dextrum: & penitus
E regione juxta veſicam ſub oſſe adacta eſt cuſpis:
In genua vero cecidit, ejulans, morſque eum circumtexit.
  Pedæum porro interfecit Meges Antenoris filium,
Qui ſpurius quidem erat, ſtudioſe vero educavit nobilis Theano
Æque ac ſuos liberos, gratificata marito ſuo:
Hunc Phylides haſta inclytus prope accedens
Feriit in occipitio acuta haſta:
E regione vero per dentes linguam ſubſecuit æs.
Ceciditque in pulvere, frigidumque prehendit æs mordicus.
  Eurypylus vero Euæmonides Hypſenora nobilem,
Filium magnanimi Dolopionis, qui Scamandri
Sacerdos fuerat, & dei inſtar honorabatur a populo:
Hunc Eurypylus Euæmonis præclarus filius,
Ante ſe fugientem in curſu percuſſit in humero,
Enſe irruens: abſciditque manum gravem,
Sanguinolentaque manus in campo cecidit: hujuſque oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
  Sic hi quidem rem gerebant acri prælio.
Tydidem autem non agnoviſſes utris intereſſet:
Utrum cum Trojani verſaretur, an cum Achivis:
Furibundus enim ferebatur per campum fluvio inundanti ſimilis
Torrenti, qui velociter fluens diſſipat pontes:
Quem neque pontes muniti coercent,
Neque ſepta retinent camporum perquam virentium
Venientem derepente, quando ingruerit Jovis imber:
Multa vero ab ipſo opera dejecta ſunt læta juvenum.
Sic a Tydide denſæ turbabantur phalanges
Trojanorum, nec ipſum ſuſtinebant utut multi.
  Hunc vero poſtquam advertit Lycaonis præclarus filius
Furibunde ruentem per campum, ante ſe turbantem phalangas,
Illico contra Tydidem intendebat incurvos arcus,
Et percuſſit irruentem aſſecutus ad dextrum humerum
Thoracis cavitatem: pervolavitque acerba ſagitta,
Atque in oppoſitam partem perrupit. fœdabaturque ſanguine thorax:
Super hoc autem altum clamavit Lycaonis clarus filius,
  Ingruite Trojani magnanimi ſtimulatores equorum:
Vulneratus eſt enim fortiſſimus Achivorum: nec ipſum autumo
Diu toleraturum acrem ſagittam, ſi vere me

Im-

Ὄρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενος Λυκίηθεν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
Ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιιν καὶ ὄχεσφιν
Ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανήϊον υἱόν,
Ὄρσεο πέπον Καπανηϊάδη. καταβήσεο δίφρου,
Ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστόν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Πὰρ δὲ στὰς, βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου·
Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
Δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Κλῦθί μευ αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη·
Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
Δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλε Ἀθήνη.
Δὸς δέ τε μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν,
Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ με φησὶ
Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Θαρσῶν νῦν Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα
Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότα Τυδεύς.
Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
Τῷ νῦν αἴκε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
Μήτι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις. ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἔλθησ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
Καὶ πρὶν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι.
Δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος, ὥστε λέοντα
Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
Χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ,
Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται,
Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς.
Ὣς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης·

Ἔνθ'

Impulit rex Jovis filius proficiſcentem ex Lycia.
Sic dixit jactabundus. Hunc vero ſagitta velox interfecit,
Sed relato pede ante equos & currus
Stetit, & Sthenelum allocutus eſt, Capaneium filium,
Propera ſuaviſſime Capaneiade, deſcende de curru,
Ut mihi humero trahas acerbam ſagittam.
Sic dixit: Sthenelus autem de curru deſiliit in terram,
Et adſtans, ſagittam velocem penitus trajectam extraxit humero:
Sanguis autem abulliebat per tortilem annulis tunicam.
Tum vero vota concepit pugna ſtrenuus Diomedes,
Audi me Jovis ægidem habentis filia indomita:
Si unquam mihi & patri favens aſtitiſti
Ardenti in pugna, nunc rurſus mihi fave Minerva:
Atque da me virum interficere, & *eum* intra impetum haſtæ venire,
Qui me percuſſit occupans, & inſuper gloriatur, neque me dicit
Diu amplius viſurum jubar Solis.
Sic dixit precans, & eum exaudivit Pallas Minerva.
Ac membra fecit levia, pedes, & manus deſuper:
Et prope ſtans verbis volucribus eſt allocuta,
Fidenti jam animo o Diomede contra Trojanos pugna:
Nam tibi in pectoribus robur paternum miſi
Intrepidum, quales habuit vibrator ſcuti eques Tydeus.
Caliginem vero tibi ab oculis abſtuli quæ prius inerat:
Ut bene dignoſcas cum deum tum etiam hominem.
Itaque nunc ſi numen tentans te huc venerit,
Nequaquam tu immortales deos contra pugna
Alios: verum ſi Jovis filia Venus
Venerit in pugnam, hanc vulnera acuto ære.
Sic locuta diſceſſit cæſiis oculis Minerva:
Tydides vero reverſus anteſignanis mixtus eſt,
Utut quoque animo promtus adverſus Trojanos pugnare:
Tunc tamen eum ter tantum occupavit robur, inſtar leonis
Quem opilio in agro ad lanigeras oves
Perſtrinxit quidem caulam tranſilientem, nec tamen interfecit,
Hujus quidem vim irritavit: poſtea vero non amplius defendit,
Sed ſtabula ſubit, *oves* autem deſertæ fugantur,
Et confertæ aliæ ſuper alias ſternuntur,
Hic vero alacer ex alto exilit ovili:
Sic alacer Trojanis mixtus eſt fortis Diomedes.

Ἔνθ' ἕλεν Ἀστύνοον καὶ Ὑπείρονα ποιμένα λαῶν,
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον
Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον,
Υἱέας Εὐρυδάμαντος ὀνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
Ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.
Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε, Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,
Ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ,
Υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι·
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
Ἀμφοτέροιν· πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοστήσαντε
Δέξατο, χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
Ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμονά τε, Χρομίον τε.
Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξει
Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον καταβοσκομενάων,
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
Ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν,
Βῆ δ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος εἴ που ἐφεύροι.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα,
Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοί;
Καὶ κλέος; ᾧ οὔ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων·
Ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος (Διὶ χεῖρας ἀνασχὼν)
Ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε.
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Εἰ μή τις θεός ἐστι, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
Ἱρῶν μηνίσας. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Αἰνεία. Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἐΐσκω,
Ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,

Tunc interfecit Aſtynoum & Hypenora copiarum ducem:
Altero ſuper mammam percuſſo ære præfixa haſta,
Alterum enſe magno in jugulo ad humerum
Percuſſit: ab cervice autem humerum abſcidit & a dorſo.
Hos quidem omiſit, Abantem vero petebat & Polyidum,
Filios Eurydamantis ſomniorum interpretis ſenis:
Quibus ad bellum proficiſcentibus ſenex non interpretatus eſt ſomnia,
Verum ipſos fortis Diomedes interfectos ſpoliavit.
Perrexit autem ad Xanthum Thoonaque, Phænopis filios,
Ambos unicos: ipſe vero conficiebatur ſenecta triſti,
Filium vero non ſuſceperat alium quem hæredem relinqueret.
Tum ille hos interfecit, eorumque eripuit animam
Amborum: patri vero luctum & curas triſtes
Reliquit, quoniam non vivos ex pugna reverſos
Accepit, ſed orbi illius hæredes bona partiti ſunt.
Tunc filios Priami duos corrupit Dardanidæ
Uno curru vectos, Echemonaque, Cromiumque.
Ut vero leo in boves inſiliens cervicem frangit
Juvencæ vel bovis ſylvam depaſcentium,
Sic hos ambos de curru Tydei filius
Deturbavit aſpere invitos, poſteaque armis ſpoliavit:
Equoſque ſuis commilitonibus dedit ad naves agendos.
Hunc autem vidit Æneas diſſipantem ordines virorum,
Cœpitque ire perque pugnam & per ſtrepitum haſtarum,
Pandarum deo parem quærens ſicubi inveniret.
Invenit Lycaonis filium laudatiſſimumque fortemque:
Stetitque ante ipſum, verbumque eum contra locutus eſt,
Pandare, ubi tibi arcus & volucres ſagittæ?
Et fama, qua nullus tecum contendit hic ſaltem,
Neque quiſquam in Lycia te fertur eſſe præſtantior?
Quare age huic immitte viro ſagittam (Jovi manibus ſublatis)
Quiſque is *ſit* qui vincit, & jam malis multis affecit
Trojanos: quoniam multorumque & fortium genua ſolvit.
Niſi quis deus eſt, iratus Trojanis,
Ob ſacrificia ſuccenſens. gravis autem dei eſt ira.
Huic autem reſpondit Lycaonis clarus filius.
Ænea, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Tydidæ, eum ego bellicoſo in omnibus aſſimilio,
Clypeo agnoſcens, oblongaque galea,

Equo-

Ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν.
Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ ὅν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
Οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
Ἕστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
Ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ,
Ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον
Δεξιὸν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν,
Ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις.
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι, καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην.
Ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
Πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
Ἑστᾶσιν, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
Ἦ μέν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα
Ἀρχεύειν Τρώεσσιν κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην (ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
Ὣς λίπον· αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Τόξοισιν πίσυνος. τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλεν ὀνήσειν.
Ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
Τυδείδῃ τε, καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν
Ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών· ἤγειρα δὲ μᾶλλον.
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
Ἤματι τῷ ἑλόμην ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
Ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ·
Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι
Πατρίδ' ἐμὴν, ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς,
Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,
Χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας Τρώων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε. πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι

Ο'

Equoſque inſpiciens: plane vero neſcio an deus ſit.
Quod ſi hic *eſt* vir quem dico, bellicoſus Tydei filius,
Non hic ſine deo iſta furens facit, ſed aliquis prope
Stat immortalium, nebula involutus humeros,
Qui ab iſto ſagittam velociter jactam avertit alio.
Jam enim ei immiſi telum, & eum percuſſi in humero
Dextro penitus per thoracis cavitatem:
Et eum ego putabam ad Plutonem demiſſum iri,
Attamen non occidi. Deus ſane aliquis eſt iratus:
Equi autem non adſunt, & currus, quos conſcendam:
Sed alicubi in ædibus Lycaonis undecim currus
Pulchri primum compacti, recens facti: circumque vela
Expanſa ſunt: & apud eorum ununiquemque bijuges equi
Adſtant, hordeo albo veſcentes, & arinca.
Atqui mihi valde multa ſenex bellator Lycaon
Proficiſcenti mandata dabat in ædibus affabre factis.
Equis me jubebat & curribus conſenſum
Præeſſe Trojani in acribus pugnis:
Sed ego non parui, (profecto multo ſatius fuiſſet)
Equis parcens, ne mihi indigerent pabulo,
Viris *in urbe* incluſis, ſoliti paſci largiter.
Sic reliqui: ſed pedes ad Ilium veni,
Arcubus fretus: qui tamen mihi non erant profuturi.
Jam enim duobus principibus immiſi,
Tydidæque & Atridæ: & ex ambobus
Verum ſanguinem elicui percuſſis. irritavi autem magis.
Ideo malo fato de paxillo curvos arcus
Die illo detraxit, cum Ilium ad amœnum
Dux fui Trojanis, gratificans Hectori nobili:
Quod ſi rediero, & adſpexero oculis
Patriam meam, uxoremqre, & altam magnam domum,
Illico poſt a me caput abſcindat hoſtilis vir,
Si non ego hos arcus lucido in igne poſuero,
Manibus confractos: inutiles enim mihi ſunt comites.
Hunc autem viciſſim Æneas Trojanorum dux contra allocutus eſt,
Ne ſic loquere, prius vero non erit aliter,
Quam uterque adverſus hunc virum cum equis & curribus
Obviam invecti cum armis experti fuerimus.
Quare age, meos currus aſcende, ut videas

Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν, ἠδὲ φέβεσθαι·
Τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι. ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.
Ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω·
Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα
Οἴσετον, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
Μὴ τὰ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
Ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε,
Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
Αὐτώ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω,
Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί.
Ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες,
Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
Τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱός,
Αἶψα δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδὼς
Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι·
Αἰνείας δ' υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἐστ' Ἀφροδίτη.
Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων· μηδέ μοι οὕτω
Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω.
Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
Οὐδὲ καταπτώσσειν. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν.
Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν· ἀλλὰ καὶ αὔτως
Ἄντιον εἶμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη.
Τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι
Ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Αἴ κεν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ

Ἀμ-

Quales Troji equi, periti per campum:
Rapide valde huc & illuc inſequi & fugere:
Qui & nos ad urbem ſalvos perducent, ſi denuo
Jupiter Tydidæ Diomedi gloriam præbuerit.
Verum age, nunc ſcuticam, & habenas mirificas
Cape: ego vero ex equis deſcendam ut pugnem:
Vel tu hunc excipe, curæ autem erunt mihi equi.
Hunc vero viciſſim allocutus eſt Lycaonis clarus filius,
Ænea, tu quidem ipſe tene habenas & tuos equos:
Melius ſub auriga conſueto curvum currum
Ferrent, ſi retro fugerimus Tydei filium.
Ne hi ſi expaverint temere vagentur, neque velint
Efferre prælio tuam vocem deſiderantes:
Nos autem impetu inſecutus magnanimi Tydei filius,
Ipſoſque interficiat, & abigat ſolidos ungulis equos.
Quare tu ipſe age tuos currus & tuos equos.
Hunc autem ego irruentem excipiam acuta haſta.
Sic locuti, curribus variis conſcenſis,
Impetu concitati contra Tydidem dirigebant veloces equos.
Hos autem vidit Sthenelus Capanei præclarus filius,
Et confeſtim Tydidem verbis volicribus allocutus eſt,
Tydide Diomedes, meo cariſſime animo,
Duos viros video fortes contra te paratos pugnare,
Viribus præpollentes: alter quidem, arcuum peritus
Eſt Pandarus, filius vero Lycaonis fertur eſſe:
Æneas vero filius magnamini Anchiſæ
Prædicatur eſſe, & mater ipſi eſt Venus.
Quare age retrocedamus equis: neque mihi ſic
Diſcurrito furens in prima acie, ne forte dulcem vitam perdas.
Huc vero torve intuitus allocutus eſt fortis Diomedes,
Nequaquam ad fugam hortare, quoniam non te perſuaſurum puto.
Non enim fugitanti pugnare mihi decorum,
Neque trepidare: adhuc mihi vires integræ ſunt.
Piget autem equos conſcendere: quin & ſic
Ombviam ibo ipſis, tremere me non ſinit Pallas Minerva.
Hos autem non iterum retro auferent veloces equi
Ambos a nobis, ſi modo alter effugerit.
Aliud autem tibi dicam, tuque animo reconde tuo:
Si mihi conſultiſſima Minerva gloriam præbuerit

Ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους
Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας.
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Τῆς γάρ τοι γενεῆς ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος οὕνεκ' ἄριστοι
Ἵππων ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
Λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
Τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης,
Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ,
Τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο.
Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κἂν κλέος ἐσθλόν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
Τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Καρτερόθυμε δαΐφρον ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
Ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς ὀϊστός·
Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴ κε τύχοιμι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Βέβληαι κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὀΐω
Δηρὸν ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὀΐω
Πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Ὣς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη
Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Αἰνείας δ' ἐπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
Δείσας μή πως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς, ἀλκὶ πεποιθώς·

Ambos interficiendi, tu hos quidem veloces equos
Hic detine, ex orbili habenis ſuſpenſis:
Ad Æneæ vero irrue memor equos,
Et abige a Trojanis ad bene ocreatos Achivos.
Ejus enim ſtirpis *ſunt* e qua Troi late ſonans Jupiter
Dedit pro filio pretium Ganymede: quia præſtabant
Equis quotquot ſunt ſub Auroraque Soleque,
Ex hac ſtirpe furatus eſt rex virorum Anchiſes,
Clam Laomedonte ſubmiſſis equabus:
Horum ei ſex nati ſunt in ædibus a ſtirpe,
Quatuor quidem ipſe retinens ſaginavit ad præſepe.
Hos autem duos Æneæ dedit, ad bellum acres:
Si hos ceperimus, retulerimus ſane gloriam magnam.
 Sic hi quidem talia inter ſe dicebant:
Illi vero cito prope acceſſerunt, agitantes veloces equos.
Hunc prior allocutus eſt Lycaonis præclarus filius,
 Fortiſſime bellicoſe illuſtris Tydei fili,
Profeſto te non telum velox interfecit, acerba ſagitta:
Nunc rurſus haſta experiar an aſſequi valeam.
 Dixit, & vibratam emiſit longam haſtam.
Et feriit Tydidæ clypeum: per huncque penitus
Cuſpis ærea volans thoraci admota eſt.
Tum vero altum clamavit Lycaonis præclarus filius,
 Vulneratus es ad ile penitus, neque te puto
Diu duraturum: mihi autem magnam gloriam dabis.
 Hunc non expavefactus allocutus eſt fortis Diomedes,
Erraſti, nec es aſſecutus: at non *ita* vos puto
Ante ceſſaturos quam ſaltem alter ſtratus
Sanguine ſatiarit Martem invictum bellatorem.
 Sic fatus jaculatus eſt: & telum direxit Minerva
In naſum ad oculum, alboſque trajecit dentes.
Hujuſque linguam extremam abſcidit æs rigidum,
Cuſpis vero trajecta eſt ad extremum mentum.
Cecidit autem de curru, & ſonitum dedere arma ſuper ipſum
Varia, collucentia: tremefactique ejus fugiebant equi
Pedibus celeres: & ejus ibi ſoluta eſt animaque roburque.
Tum vero Æneas irruit cum clypeo haſtaque longa,
Veritus ne qua ad ſe traherent cadaver Achivi:
Et circumiens propugnabat tanquam leo, viribus fretus:

Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Τὸν κτάμεναι μεμαὼς ὅτις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς
Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι·
Θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
Ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἔστη γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης, ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε·
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ·
Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ἕρκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο·
Ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο.
Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
Τάων ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας, καλλίτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
Τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ὧν ἵππων ἐπιβὰς ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα.
Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Ἐμμεμαώς· ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ,
Γιγνώσκων ὅτ' ἄναλκις ἔην θεὸς, οὐδὲ θεάων
Τάων αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσιν,
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων,
Ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς
Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ
Ἀβληχρήν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν
Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν οἱ χάριτες κάμον αὐταί,

Πρυ-

Prætendit vero ipſi haſtamque & clypeum undique æqualem,
Eum interficere paratus quicumque huic obvius veniſſet,
Horrendum vociferans. ſaxum vero prehendit manu
Tydides, magni ponderis, quod non duo viri ferrent,
Quales nunc mortales ſunt: & hic eum facile agitabat etiam ſolus.
Eo percuſſit Æneæ coxendicem, ubi femur
In coxa vertitur, & quam acetabulum vocant:
Confregit autem ipſi acetabulum, & inſuper ambos diſrupit nervos,
Detraxitque cutem aſper lapis. cæterum ipſe
Conſtitit in genua lapſus, & initebatur manu robuſta
Terræ, & oculos atra nox cooperuit;
Atque adeo ibi periiſſet rex virorum Æneas,
Niſi cito advertiſſet Jovis filia Venus,
Mater, quæ eum ex Anchiſa peperit boves paſcente;
Circum autem ſuum dilectum filium fuſis complexa eſt lacertis;
Eumque pepli nitidi plicatura obtexit,
Septum ut eſſet telorum, ne quis Danaorum pernicium equitum
Ære in pectora conjecto, animam eriperet.
Illa quidem ſuum dilectum filium ſubducebat prælio.
Neque filius Capanei immemor erat mandatorum
Eorum quæ dederat pugna ſtrenuus Diomedes:
Sed hic ſuos quidem inhibuit ſolidos ungulis equos
Seorſim a ſtrepitu *bellico*, ex orbili habenis ſuſpenſis;
Æneæ autem irruens, jubis pulchris comantes equos
Abegit a Trojani ad bene ocreatos Achivos:
Et dedit Deipylo ſocio dilecto, quem præter omnes
Honorabat æquales, quod ſibi mente conſentanee affectus erat,
Naves ad cavas ut ageret: cæterum ipſe heros
Equis ſuis conſcenſis ſumpſit habenas nitidas,
Statim autem Tydidem conſecutus eſt validis ungulis equis
Alacer. is vero in Venerem irruebat crudeli ære,
Cognoſcens quod imbellis eſſet dea, neque e deabus
Iis quæ virorum bellum adminiſtrant,
Neque Minerva, neque urbium vaſtatrix Bellona:
Sed cum jam aſſecutus eſſet frequentem per turbam perſequens,
Tum protenta haſta magnanimi Tydei filius,
Summam vulneravit manum inſiliens acuto ære
Imbecillam: ſtatimque haſta cutem perſtrinxit
Divinum per peplum, quem ei Charites elaborarant ipſæ,

Πρυμνὸν ὕπερ θέναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
(Ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν.
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.)
Ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν.
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Κυανέῃ νεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἕλοιτο.
Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος.
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω
Ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι.
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς.
Τὴν μὲν ἄρ Ἶρις ἑλοῦσα ποδήνεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.
Εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα
Ἥμενον· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, καὶ ταχέ' ἵππω.
Ἡ δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,
Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ᾔτεεν ἵππους·
Φίλε κασίγνητ' ἐκκόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους,
Ὄφρ' ἐς ὄλυμπον ἵκωμαι ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί.
Λίην ἄχθομαι ἕλκος ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ
Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο·
Ὣς φάτο· τῇ δ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν ὄλυμπον,
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Λύσασ' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
Ἡ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη
Μητρὸς ἑῆς. ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης,
Οὕνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο

Αἶ

Extremam ſupra volam. fluebatque immortalis ſanguis deæ,
(Ichor qualis nempe fluit beatis diis.
Non enim pane veſcuntur, neque bibunt generoſum vinum:
Ideo exangues ſunt , & immortales appellantur.)
Illa vero altum clamans abs ſe abjecit filium,
Et hunc quidem manibus eripuit Phebus Apollo
Obſcura nebula, ne quis Danaorum pernicium equitum
Ære in pectora conjecto, animam eriperet.
Illam vero altum inclamavit pugna ſtrenuus Diomedes,
Cede Jovis filia bello & pugna:
An non ſatis quod mulieres imbelles decipis?
Quod ſi tu in bello verſabere, certe te puto
Formidaturam bellum, etiam ſi vel alibi *nomen ejus* audieris.
Sic dixit : illa vero mente mœrens abiit : & affligebatur vehementer :
Eam vero Iris Prehenſam pernix duxit extra turbam,
Oppreſſam doloribus: nigreſcebat vero cutem pulchram.
Invenit deinde pugnæ ad ſiniſtram atrocem Martem
Sedentem: caligine autem haſta erat abdita, & veloces equi.
At illa, in genua prolapſa, fratris chari,
Multum ſupplicans, aureis phaleris inſignes petebat equos:
Dilecte frater curam mei gere, deſque mihi equos;
Ut olympum perveniam, ubi immortalium ſedes eſt.
Valde doleo ex vulnere quo me mortalis vulneravit homo
Tydides, qui jam & adverſus Jovem patrem pugnaverit.
Sic dixit: ei autem Mars dedit aureis phaleris inſignes equos:
Hæc autem currum conſcendit mœrens ſuo corde.
Et propter ipſam Iris aſcendit, & habenas cepit manibus:
Percuſſitque ſcutica, ut agerent *currum*, nec illi inviti volabant:
Statim autem poſtea pervenerunt ad deorum ſedem, excelſum olympum,
Ibi equos ſtitit pedes perniciſſima Iris,
Solutos ex curru, atque immortale appoſuit pabulum.
Ad genua vero cecidit Diones diva Venus
Matris ſuæ: at hæc ulnis complectebatur filiam ſuam,
Manuque eam demulcebat, & compellabat,
Quiſnam tibi talia fecit dilecta filia cœlicolarum
Temere, quaſi quid flagitii admiſiſſes palam?
Huic reſpondit deinde riſuum amans Venus,
Vulneravit me Tydei filius ſuperbus Diomedes,
Eo quod ego meum filium ſubducebam prælio

Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων ϗ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ,
Ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε ϗ ἀθανάτοισι μάχονται.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη δῖα θεάων,
Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, ϗ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
Τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρεισκαίδεκα μῆνας·
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο,
Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια
Ἑρμέα ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα
Ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
Τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι
Βεβλήκει· τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
Τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστὸν,
Εὖτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο
Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν·
(Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς ϗ μακρὸν ὄλυμπον,
Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
Ἠκέσατ'. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο)
Σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων,
Ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσι.
Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς,
Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο,
Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν
Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο ϗ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ ϗ μάλα καρτερός ἐστι,
Φραζέσθω μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται·
Μὴ δὴν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη
Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Ἦ ῥα, ϗ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶρ' χειρὸς ὀμόργνυ·

Ἀλ-

Æneam, qui mihi omnium longe dilectiſſimus eſt.
Nulla enim amplius Trojanis & Achivis inter ſe pugna gravis *eſt*,
Sed nunc Danai etiam cum immortalibus pugnant.
Huic reſpondit deinde Dione auguſtiſſima dearum,
Perfer filia mea, & obdura, mœſta quamvis.
Multi enim jam pertulimus cœlicolæ
Ab hominibus, graves dolores inter nos creantes.
Pertulit quidem Mars, quando eum Otus fortiſque Ephialtes
Filii Aloei ligaverunt duris vinculis:
Æreo autem in carcere vinctus eſt tredecim menſes:
Et fortaſſis ibi periiſſet Mars inſatiabilis belli,
Niſi noverca perpulchra Eribœa
Mercurio indicaſſet: qui furtim ſubduxit Martem
Jam confectum: dura enim ipſum vincula afflixerant.
Pertulit etiam Juno, quando eam fortis filius Amphitryonis
Dextram ad mammam ſagitta tricuſpide
Percuſſerat: tunc eam graviſſimus occupavit dolor.
Pertulit & Pluto inter hos ingens velocem ſagittam,
Quando eum idem vir filius Jovis ægidem habentis
Ad portam apud inferos vulneratum, doloribus affecerat:
(Verum is ivit ad domum Jovis & excelſum olympum,
Corde dolens, doloribus confixus: nempe ſagitta
In humerum robuſtum adacta erat, & cruciabat animum,
At hunc Pæon dolores pellentibus medicaminibus adhibitis,
Sanavit. nequaquam enim mortalis erat)
Audax, facinoroſus, qui pro nihilo duxit nefaria patrare,
Qui arcu violabat deos qui olympum habitant.
In te autem hunc concitavit dea cæſis oculis Minerva:
Demens, neque hoc cogitat animo Tydei filius,
Quod omnino non longævus *ſit* qui cum immortalibus pugnaverit,
Neque eum liberi ad genua pappa vocant
Reducem ex bello & gravi prælio.
Itaque nunc Tydides, etſi valde fortis eſt,
Cogitet ne quis ſecum fortior te pugnet:
Ne continuo Ægialea cordata Adraſti filia
Ex ſomno lugens ſuos domeſticos excitet,
Quem virgo duxit deſiderans maritum, fortiſſimum Achivorum,
Generoſa uxor Diomedis equitis.
Dixit, & ambabus Ichora a manu abſtergebat:

Ἄλθετο χείρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
Αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅ,ττι κεν εἴπω;
Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα
Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε,
Τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων,
Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Οὔ τοι τέκνον ἐμὸν δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, ἵετο δ' αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Φράζεο Τυδεΐδη καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
Ἶσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
Ὣς φάτο. Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων,
Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηός γ' ἐτέτυκτο.
Ἤτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,

Οὐκ

Sanata eſt manus, ac dolores mitigati ſunt graves.
Illæ vero inſpicientes Minerva & Juno,
Mordacibus verbis Jovem Saturnium irritaverunt:
Inter hos autem ſermonem orſa eſt Dea cæſiis oculis Minerva;
Jupiter pater, numquid mihi ſuccenſebis ob id quod dixero)
Procul dubio jam aliquam Venus Achivarum ſtimulans
Trojanos ut ſimul ſequeretur, quos nunc vehementer diligit,
Earum aliquam demulcens Achivarum pulchris peplis indutarum,
Ad auream fibulam perſtrinxit manum mollem.
Sic dixit, ſubriſit autem pater hominumque deorumque,
Et advocatam allocutus eſt auream Venerem,
Non tibi filia mea commiſſa ſunt bellica opera:
Quin tu deſiderabilia obi munera nuptiarum,
Hæc vero Marti veloci & Minervæ omnia curæ erunt.
Sic iſti quidem talia inter ſe colloquebantur.
In Æneam autem irruit pugna ſtrenuus Diomedes,
Cognito quod eum ipſe tegebat manibus Apollo:
Sed hic ne deum quidem magnum reverebatur, cupiebat vero ſemper
Æneam interſicere & inclytis armis exuere.
Per quidem dehinc irruit, interficere cupiens,
Ter autem ejus vi repulit fulgentem clypeum Apollo:
Sed cum jam quartum impetum faceret deò par,
Minaciter tunc increpitans allocutus eſt longe jaculans Apollo,
Perpende Tydide & recede, neque diis
Ita magnos, ut æquandúm te cenſeas, ſpiritus gere: quoniam nequaquam genus ſimile
Immortaliumque deorum, humi incedentiumque hominum.
Sic dixit. Tydides autem receſſit paulum retro,
Iram evitans e longinquo ferientis Apollinis.
At Æneam ſeorſum a turba poſuit Apollo,
Pergamo iu ſacra, ubi ipſi templum erat:
Illum quidem Latonaque & Diana ſagittis gaudens,
In magno adyto curabantque gloriaque decorabant.
Verum imaginem fecit argenteum arcum gerens Apollo
Ipſique Æneæ ſimilem & armis talem:
Circumque imaginem Trojani & nobiles Achivi
Cædebant invicem circa pectora bovinos
Clypeos pulchre orbiculatos, & parmulas leves.
Tunc utique impetuoſum Martem allocutus eſt Phœbus Apollo,
Mars Mars hominum pernicies, inquinate cæde, murorum everſor,

Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν
Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Ὣς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ·
Τρῶας δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν,
Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ, ἡγήτορι Θρηκῶν.
Υἱάσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευεν,
Ὦ υἱεῖς Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος,
Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλῃς εὖ ποιητῇσι μάχονται;
Κεῖται ἀνὴρ ὃν τ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
Αἰνείας υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
Ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δῖον.
Ἕκτορ, πῆ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν, ἠδ' ἐπικούρων,
Οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι·
Τῶν νῦν οὔ τιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι,
Ἀλλὰ καταπτώσσουσι κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα·
Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ' οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω.
Τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι,
Ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱὸν,
Κὰδ δὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής·
Ἀλλὰ καὶ ὣς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
Ἀνδρὶ μαχέσσασθαι· ἀτὰρ οὔ τί μοι ἐνθάδε τοῖον,
Οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν·
Τύνη δ' ἕστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι·
Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
Οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν.
Τοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
Ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν γ' ἐπικούρων
Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν.
Ὣς φάτο Σαρπηδών· δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·

Παλ-

Nonne jam iſtum virum prælio ſubduxeris vindicta perſecutus
Tydidem, qui jam jam vel Jovi patri pugnaret?
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad carpum:
At poſtea in meipſum irruit deo par.
Sic locutus, ipſe quidem reſedit in Pergamo excelſa:
Trojanorum vero ordines pernicioſus Mars concitavit obeundo,
Aſſimilatus Acamanti veloci, ductori Thracum.
Et filios Priami Jovis alumnos adhortatus eſt,
O filii Priami Jovis alumni regis,
Quouſque interfici ſinetis populum ab Achivis?
An donec circa portas bene ſtructas pugnent?
Jacet vir, quem æqualiter honorabamus Hectori nobili,
Æneas, filius magnanimi Anchiſæ:
Quare agite, ex tumultu eripiamus ſtrenuum ſocium.
Sic locutus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque.
Tunc vero Sarpedon valde objurgavit Hectora nobilem,
Hector quo jam tibi robur abiit, quod prius habebas?
Dixiſti quondam ſine copiis urbem defenſurum, & auxiliis,
Solum cum affinibus fratribuſque tuis:
Horum nunc nullum ego videre poſſum neque animadvertere,
Sed trepidant canes tanquam circa leonem:
Nos vero pugnamus, qui ſocii adſumus.
Etenim ego auxiliator exiſtens, admodum e longinquo venio.
Procul enim Lycia Xanthum ad vorticoſum,
Ubi uxoremque dilectam reliqui & infantem filium,
Reliqui & poſſeſſiones multas, quas cupit quicunque pauper:
Et tamen etiam ſic, Lycios adhortor, & promptus ſum ipſe
Cum viro pugnare: tametſi nihil mihi hic tale
Quod vel auferant Achivi vel abducant:
Tu vero ſtas, ſed ne alias quidem hortaris
Copias ſuſtinere *hoſtes* & opem ferre uxoribus:
Ne forte veluti nexibus lini capti omnia trahentis,
Hoſtibus captura & præda ſitis:
Illi vero cito excindent bene habitatam urbem veſtram.
At tibi convenit hæc omnia curæ eſſe noctesque dieſque,
Et principibus ſupplicare longe vocatorum ſociorum,
Ut inceſſanter *hoſti* obſiſtant, aſperamque deponant increpationem.
Sic dixit Sarpedon: momordit autem præcordia Hectori ſermo,
Et ſtatim de curru cum armis ſaliit ad terram:

Et

Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς,
Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
Κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας,
Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ, ὅν ῥα δι' αὐτῶν
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
Ἂψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες.
Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
Πάντοσ' ἐποιχόμενος. τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθήνην
Οἰχομένην· ἡ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.
Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο
Ἧκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν
Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα. μετάλλησάν γε μὲν οὔτι.
Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.
Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
Ὄτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς,
Ἀλλ' ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
Νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀτρέμας, ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο, καὶ ἄλλων
Ζαχρειῶν ἀνέμων; οἵτε νέφεα σκιόεντα
Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες.
Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται·
Φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς. βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα

Αἰ-

Et vibrans acutas haſtas, per exercitum ibat undique,
Adhortans ad pugnandum: excitavit autem pugnam gravem.
At illi converſi ſunt *a fuga*, & adverſi ſteterunt Achivis:
Argivi autem ſuſtinebant conferti, neque in fugam verſi ſunt.
Et ſicut ventus paleas differt ſacras per areas,
Viris ventilantibus, quando flava Ceres
Secernit urgentibus ventis fructumque & paleas,
Et ſubalbicant palearum receptacula: ſic tunc Achivi
Albi ſuperne facti ſunt pulvere, quem inter ipſos
Cœlum uſque ſolidum excitarunt pedes equorum
Converſa acie confligentium: greſſum autem convertere fecerunt aurigæ.
Hi vero robur manuum recta tulerunt: circum autem caliginem
Impetuoſus Mars offudit prælio, Trojanis opem ferens,
Omnem aciem obiens, effectaque dedit mandata
Phœbi Apollinis aureum enſem geſtantis, qui ipſum juſſerat
Trojanis animum excitare, poſtquam vidit Pallada Minervam
Abeuntem: hæc enim erat Danais auxiliatrix.
Ipſe autem Æneam valde pingui ex adyto
Emiſit, & præcordiis robur indidit paſtori populorum.
Æneas autem inter ſocios ſtetit, hique gaviſi ſunt
Ut viderunt vivumque & incolumem advenientem,
Et animum bonum habentem, percontati ſunt tamen nihil:
Non enim ſinebat labor alius, quem argenteum arcum gerens excitabat,
Marſque hominum pernicies, diſcordiaque inſatiabiliter furens.
Ajaces autem duo & Ulyſſes & Diomedes,
Concitabant Danaos ad pugnandum: ii vero etiam per ſe
Neque vires Trojanorum timebant neque clamores,
Sed expectabant *eorum impetum* nubibus ſimiles, quas Saturnius
Tranquillitatis tempore ſiſtit in pertingentibus ad cœlum montibus
Quiete quando dormit vis boreæ, & aliorum
Impetuoſorum ventorum, qui nubes opacas
Flatibus ſtridulis diſſipant flantes:
Sic Danai Trojanos expectabant ſtabiliter, neque fugiebant.
Atrides autem per turbam diſcurrebat, multa mandans,
O amici, viri eſtote, & fortem animum ſumite,
Et alius alium verecundantes obſervate per acres pugnas.
Verecundantium enim virorum plures ſalvi, quam interfecti ſunt:
Fugientium vero neque gloria exurgit, nec ullum auxilium.
Dixit & jaculatus eſt haſta impigre: & percuſſit anteſignanum

Αἰνείεω ἕταρον μεγαθύμου Δηϊκόωντα
Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
Τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς·
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους
Υἷε Διοκλῆος Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ,
Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα·
Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον·
Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
Κρήθων, Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Τὼ μὲν ἄρ' ἡβήσαντε, μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἑπέσθην,
Τιμὴν Ἀτρείδῃσ', Ἀγαμέμνονι, καὶ Μενελάῳ
Ἀρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
Οἵω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν
Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
Καππεσέτην, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσι.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Σείων ἐγχείην. τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
Τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱός.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν
Μή τι πάθῃ, μέγα δέ σφεας ἀποσφήλειε πόνοιο.
Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
Ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι.
Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

Æneæ ſocium magnanimi Deicoontem
Pergaſidem, quem Trojani æque ac Priami filios
Honorabant. quoniam impiger erat inter primos pugnare:
Hunc in clypeo haſta percuſſit rex Agamemnon:
Is autem non haſtam inhibuit, tranſiitque penitus etiam per ipſum:
Et imum in ventrem per balteum trajecit:
Fragorem autem edidit cadens, & ſonitum dedere arma ſuper ipſum.
Tum vero Æneas Danaorum interficit viros fortiſſimos
Filios Dioclei Crethonaque Orſilochumque:
Horum pater quidem habitabat bene ædificata in Phera,
Dives opum: genus autem erat a fluvio
Alpheo, qui late fluit Pyliorum per terram.
Hic genuit Orſilochum multis viris imperatorem;
Orſilochus autem genuit Diocleum magnanimum:
Ex Diocleo autem gemini filii nati ſunt,
Crethon, Orſilochuſque, pugnæ peritiſſimi omnigenæ.
Hi quidem puberes facti, nigris in navibus
Ilium ad generoſis equis fœcundum ſimul Argivos ſecuti ſunt,
Pœnas pro Atridis, Agamemnone, & Menelao
Expetentes: eos vero ibi finis mortis obtexit.
Quales leones duo qui montis in verticibus
Nutriti ſnnt a matre profunde in denſis receſſibus ſylvæ,
Hi quidem rapientes boves & pingues oves
Stabula hominum vaſtabant, donec & ipſi
Virorum manibus interfecti ſunt acuto ære,
Tales hi manibus ſub Æneæ domiti
Deciderunt, abietibus ſimiles altis.
Horum vero proſtratorum miſertus eſt pugna ſtrenuus Menelaus:
Et proceſſit per anteſignanos, armatus coruſco ære,
Quaſſans haſtam, ejuſque excitabat animum Mars,
Ea cogitans, ut manibus ſub Æneæ domaretur.
Hunc autem vidit Antilochus magnanimi Neſtoris filius.
Proceſſitque per primos pugnatores: valde enim timebat paſtori populorum,
Ne quid pateretur *humanitus*, graviterque ipſos fruſtra excidere faceret labore.
Illi quidem jam manuſque & haſtas acutas
Contra ſe invicem tenebant, parati pugnare.
Verum Antilochus valde prope aſtitit paſtori populorum.
At Æneas non ſuſtinuit, impiger licet exiſtens bellator,
Ut vidit duos viros prope inter ſe ſtantes.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
Τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων.
Αὐτὼ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
Ἔνθα Πυλαιμένεα ἑλέτην, ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξε κατὰ κληῗδα τυχήσας.
Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον, θεράποντα
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην (ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους)
Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους.
Δηθὰ μάλ' ἑστήκει, τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης)
Ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι.
Τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
Τοὺς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες
Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ.
Ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο,
Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι,
Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω.
Ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ,
Ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν·
Ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν εἰδότε χάρμης,
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθην, Ἀγχίαλόν τε.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ

Καὶ

Et illi poſtquam mortuos traxerant ad populum Achivorum,
Eos quidem miſeros poſuerunt in manibus ſociorum:
Ipſi vero converſi, inter primos pugnabant.
Tunc Pylæmenem interfecerunt parem Marti,
Principem Paphlagonum magnanimorum clypeatorum.
Hunc enim Atrides haſta inclytus Menelaus
Stantem haſta vulneravit ad jugulum aſſecutus:
Antilochus vero Mydona percuſſit aurigam famulum,
Fortem Atymniadem, ille autem avertebat ſolidos ungulis equos,
Saxo cubitum aſſecutus medium. at ex manibus
Fræna candida ebore humi ceciderunt in pulverem.
Antilochus autem irruens enſe percuſſit tempus.
Sed is anhelans affabre facto excidit curru
Pronus in pulverem in ſinciputque & humeros.
Diu valde *fixus* ſtetit, (nactus erat enim arenam profundam,)
Donec equi percuſſum humi excuſſerunt in pulverem.
Hos vero ſcutica agitabat Antilochus, & ad exercitum egit Achivorum:
Et hos Hector animadvertit inter ordines, irruitque in ipſos
Vociferans. unaque Trojanorum ſequebantur phalanges
Fortes: dux autem erat ipſis Mars & veneranda Bellona:
Illa quidem ferens tumultum immanem pugnæ:
Mars vero in manibus ingentem haſtam quaſſabat:
Itabatque modo ante Hectorem, modo poſt.
Hunc autem conſpicatus cohorruit pugna ſtrenuus Diomedes.
Et ut rudis cum homo emenſus ingentem campum,
Conſiſtit ad rapidum fluvium in mare ſe exonerantem,
Spuma frementem conſpicatus, continuo recurrit retrorſum:
Sic tunc Tydides receſſit, dixitque populo,
O amici talem quidem admiramur Hectora nobilem
Haſtaqne fortem eſſe & audacem bellatorem.
At huic ſemper aſtat unus deorum qui mortem arceat:
Et nunc ei aſtat ille Mars mortalis viro ſimilis.
Sed ad Trojanos converſi ſemper retro
Cedite, neque adverſus deos velitis fortiter pugnare.
Sic dixit. Trojani vero admodum prope venerunt ad ipſos:
Tunc Hector duos viros interfecit peritos pugnæ,
In uno curru exiſtentes, Meneſthem, Anchialumque,
Horum vero proſtratorum miſertus eſt magnus Telamonius Ajax:
Stetitque proxime accedens, & jaculatus eſt haſta fulgenti,

Καὶ βάλεν Ἄμφιον Σελάγου υἱὸν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἑ μοῖρα
Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε ϗ υἷας·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας
Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
Ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
Αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
Ἐσπάσατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι·
Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
Οἳ πολλοί τε ϗ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα ϗ ἴφθιμον ϗ ἀγαυὸν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην ἠΰν τε μέγαν τε
Ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Υἱός θ', υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
Τὸν ϗ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
Πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;
Ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
Εἶναι, ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν
Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην
Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα·
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἓξ οἴῃς σὺν νηυσὶ ϗ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδέ τέ σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
Ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἀΐδαο περήσειν.
Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Τληπόλεμ', ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν,
Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
Ὅς ῥά μιν εὖ ἕρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ,

Οὐδ'

Ac percuſſit Amphium Selagi filium, qui in Pæſo
Habitabat prædives, locuples: ſed eum fatum
Duxit auxiliaturum ad Priamumque & filios:
Hunc ad balteum percuſſit Telamonius Ajax,
Imo autem in ventre defixa eſt longa haſta:
Fragoremque edidit cadens: accurrebat autem illuſtris Ajax
Arma detracturus, Trojani vero in eum tela fuderunt
Acuta, collucentia: ſcutum autem excepit multa.
Ille vero calce impreſſo ex cadavere æream haſtam
Evulſit, non tamen etiam alia potuit arma pulchra
Ab humeris auferre: premebatur enim telis:
Timuit autem obeuntes copias Trojanorum ſtrenuorum,
Qui multique & ſtrenui inſtabant haſtas tenentes,
Qui ipſum magnum licet & fortem & præclarum,
Propulerunt a ſe, & ille cedens vi repulſus eſt.
Sic hi quidem occupabantur per acrem pugnam.
At Tlepolemum Heraclidem fortemque magnumque
Incitavit in deo parem Sarpedonem fatum violentum.
Et hi cum jam prope eſſent ſe invicem invaſuri,
Filiuſque nepoſque Jovis nubes cogentis,
Hunc Tlepolemus prior verbis allocutus eſt,
Sarpedon Lyciorum princeps, quæ tibi neceſſitas
Trepidare hic pugnæ imperito viro?
Mentientes autem te dicunt Jovis ſobolem ægidem tenentis
Eſſe, cum longe illis inferior ſis viris
Qui Jove prognati ſunt, ætate priſcorum hominum:
Sed qualem ajunt Herculem
Fuiſſe meum patrem animoſum, ſpiritus leoninos habentem:
Qui quondam huc profectus cauſſa equorum Laomedontis,
Sex ſolis cum navibus & viris paucioribus,
Ilii vaſtavit urbem, & deſolavit vias.
Tibi autem ignavus quidem animus, intereunt vero copiæ:
Neque te Trojanis credo auxilio fore
Profectum ex Lycia, ne quidem ſi multo fortior eſſes,
Sed a me interfectum ad portas orci deſcenſurum.
Hunc vero Sarpedon Lyciorum dux contra allocutus eſt,
Tlepoleme, ſane ille evertit Ilium ſacram,
Viri præ vecordia præclari Laomedontis,
Qui ipſum bene meritum malo objurgavit ſermone,

Οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο Σαρπηδών. ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ
Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε
Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχεϊ μακρῷ
Βεβλήκει· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
Ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα. πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
Ἑλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε
Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη,
Σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐξέφερον πολέμοιο. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Τλήμονα θυμὸν ἔχων. μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
Ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο·
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη·
Ἔνθ' ὅγε Κοίρανον εἷλεν, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.
Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδὼν Διὸς υἱὸς, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε,
Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
Κεῖσθαι· ἀλλ' ἐπάμυνον, ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
Ἐν πόλει ἡμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε,
Νοστήσας οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ,

Ἀλ-

Neque dedit equos, quorum gratia e longinquo venerat:
Tibi autem ego hic edico cædem & mortem atram
A me illatum iri, meaque haſta domitum
Gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni inſignis equis.
Sic dixit Sarpedon: at ſuſtulit fraxineam haſtam
Tlepolemus, & horum quidem eodem tempore haſtæ longæ
E manibus evolarunt: hic quidem percuſſit cervicem mediam
Sarpedon, & cuſpis tranſadacta eſt acerba.
Ejuſque oculos caliginoſa nox operuit.
Tlepolemus autem femur ſiniſtrum haſta longa
Percuſſit: & cuſpis pertranſiit rapido impetu acta,
Oſſi inſixa, pater vero mortem avertit:
Deo quidem parem Sarpedonem nobiles ſocii
Ferebant e prælio: gravi autem dolore afficiebat eum haſta longa
Dum traheretur: eam autem nullus animadvertit, neque cogitavit
Femore extrahere haſtam fraxineam, ut *currum* conſcenderet,
Feſtinantibus illis, tantum enim habebant ſtudium, qui obibant.
Tlepolemum autem ex altera parte bene ocreati Achivi
Efferebant prælio. animadvertit autem nobilis Ulyſſes,
Forti animo præditus: & commotum eſt ipſius cor.
Et anxie verſabat mente & animo
Utrum prius Jovis filium magnum ſonantis inſequeretur,
An ipſe plurium Lyciorum animam eriperet:
Sed non Ulyſſi magnanimo fatale erat
Fortem Jovis filium interficere acuto ære.
Itaque ad multitudinem Lyciorum vertit *ejus* animum Minerva.
Tunc ille Cœranum interfecit, Alaſtoraque, Chromiumque,
Alcandrumque, Haliumque. Noemonaque, Prytanimque.
Et quidem adhuc plures Lyciorum interfeciſſet nobilis Ulyſſes,
Niſi ſtatim animadvertiſſet ingens galeatus Hector.
Proceſſit autem per primos pugnatores armatus coruſco ære.
Terrorem inferens Danais: gaviſus eſt autem eo accedente
Sarpedon Jovis filius, ſermonemque lugubrem dixit,
Priamide, ne me prædam Danais ſinas
Jacere: ſed auxiliare: deinde me vel deſerat vita
In urbe veſtra: quoniam non ſum ego
Reverſurus domum dilectam in patriam terram,
Oblectaturus uxoremque dilectam & infantem filium.
Sic dixit: huic autem nil reſpondit galeatus Hector,

Sed

Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιημένος ὄφρα τάχιστα
Ὤσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ.
Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε θύραζε
Ἴφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Αὖτις δ' ἀμπνυώθη, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο
Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Οὔτε ποτε προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ. ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
Χάζονθ' ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἄρης;
Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Ἦ ῥ' ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
Εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα
Χάλκεα ὀκτάκνημα σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς·
Τῶν ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
Πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν.
Δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι.

Τῷ

Sed impetu facto præteriit, ardens cupidine, ut quam citiſſime
Repelleret Argivos, multorumque vitam eriperet.
At deo parem Sarpedonem nobiles ſocii
Collocarunt ſub ægidem habentis Jovis perpulcha fago.
Et ex ejus femore haſtam fraxineam extraxit foras
Fortis Pelagon, qui ejus dilectus erat ſocius.
At hunc deſeruit anima, & circum oculos offuſa eſt caligo:
Rurſus autem ſpiritum recepit, ac circum aura boreæ
Recreabat aſpirans ægre ſpirantem animam.
Argivi propter Martem & Hectorem ære armatum
Nec unquam verſis tergis fugiebant ad nigras naves,
Nec unquam contra ferebantur in pugnam: ſed ſemper retro
Cedebat poſtquam audierant inter Trojanos Martem *eſſe*.
Tum quem primum, quemque ultimum interfecit
Hectorque Priami filius & ferreus Mars?
Deo parem Teuthranta, & inſuper equorum agitatorem Oreſtem,
Trechumque haſtatum Ætolum, Œnomaumque,
Œnopidemque Helenum, & Oresbium mitram habentem variam,
Qui in Hyla habitabat valde divitiis intentus,
Lacu circumdatus Cephiſſide: & apud ipſum alii
Habitabant Bœoti perbeatum populum habentes.
Ut igitur animadvertit dea candidis ulnis Juno
Argivos interimentes in acri pugna,
Illico Minervam verbis volucribus allocuta eſt.
Papæ ægidem habente Jovis filia indomita,
Certe vanum hoc promiſſum fecimus Menelao,
Ilio exciſo bene munito rediturum,
Si ſic furere ſinemus pernicioſum Martem.
Quare age jam & nos cogitemus de impetuoſo robore.
Sic dixit, necnon obſecuta eſt dea cæſiis oculis Minerva:
Illa quidem diſcurrens aureis phaleris inſignes inſtruebat equos
Juno veneranda dea filia magni Saturni:
Hebe autem ad currus velociter poſuit curvos orbes *rotarum*
Æreos octo radios habentes ad ferreum axem utrinque:
Quorum aureum orbile incurruptum, ſed deſuper
Æreæ laminæ rotam munientes adaptatæ, mirabile viſu:
Modioli autem ex argento rotundi utrinque:
Sellaque aureis & argenteis loris
Exporrecta erat: duoque ſemicirculi unde habenæ ſuſpenduntur erant:

Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν. αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα
Κάλ' ἔβαλε χρύσει', ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
Ἵππους ὠκύποδας μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς·
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν
Δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωτο,
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.
Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου
Δεινή τε, σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
Χρυσείην, ἑκατὸν πολέων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς οὔλυμπός τε,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
Τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους·
Εὗρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο.
Ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο, καὶ προσέειπε,
Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα;
Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον. ἐμοὶ δ' ἄχος. οἱ δε ἕκ
Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, αἴκεν Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
Ἥ ἑ μάλιστ' εἴωθε κακῇς ὀδύνῃσι πελάζειν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Μά-

Ex hac autem argenteus temo procurrebat: ad cujus extremitatem
Ligavit aureum pulchrum jugum, & lora jugalia
Pulchra innexuit aurea, ſub jugum vero duxit Juno
Equos pedibus celeres cupida contentionis & prælii.
Cæterum Minerva filia Jovis ægidem habentis
Peplum quidem defluere ſivit pulchrum patris ſuper pavimento
Varium, quod ipſa fecerat & elaborarat manibus:
Illa vero loricam induta Jovis nubes cogentis
Armis ad bellum armabatur lacrymoſum.
Et circum humeros poſuit ægidem fimbriatam
Horrendam, quam undique timor ambiebat;
In ea contentio, in ea fortitudo, in ea atrox inſectatio;
In ea & Gorgonium caput diri monſtri
Dirumque, horrendumque, Jovis portentum ægidem ferentis.
Capiti vero criſtatam galeam impoſuit quatuor conos habentem
Auream, centum urbium peditibus ſufficientem.
Inque currum fulgidum pedibus aſcendit: ſumpſitque haſtam
Gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
Heroum, quibuſcunque iraſcitur præpotente patre nata.
Juno autem ſcutica velociter urgebat equos,
Sponte vero ſua portæ crepuerunt cœli, quas cuſtodiebant Horæ,
Quibus commiſſum eſt magnum cœlum olympuſque,
Ut & aperiant denſam nubem & claudant.
Hac *via* per eas ſtimulo parentes regebant equos:
Invenerunt autem Saturnium a diis ſeorſum ſedentem aliis,
Summo vertice multa cacumina habentis olympi.
Ibi equos ſiſtens dea candidis ulnis Juno
Jovem ſupremum Saturnium interrogavit, & allocuta eſt,
Jupiter pater an non ſuccenſes Marti ob hæc atrocia facta,
Eo quod tantaſque & tales perdidit copias Achivorum
Temere, nec ut decuerat? mihi autem dolor: illi vero quieti
Delectantur Venuſque & argenteo arcu decorus Apollo,
Demente hoc extimulato, qui nulla novit jura.
Jupiter pater nunquid mihi iraſceris, ſi Martem
Graviter percuſſum pugna exegerim?
Hanc autem viciſſim allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Agedum adverſus ipſum incita Minervam prædatricem,
Quæ ipſi maxime ſolita eſt graves dolores inurere.
Sic dixit: necnon obſecuta eſt dea candidis ulnis Juno:

Sed

Μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἷξον ποταμώ τε ῥέοντε,
Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε.
Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι,
Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Ἕστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ,
Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί.
Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
Οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος.
Νῦν γ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
Ὣς εἰποῦσ', ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ·
Ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
Ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπεμόργνυ·
Ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο, φώνησέν τε,
Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς·
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής·
Καί ῥ' ὅτε περ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
Ἄγγελος ἐς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας·
Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον·
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερὸν ὡς τὸ πάρος περ,

Sed ſcutica verberavit equos: hi autem non inviti volabant
Per medium terræque & cœli ſtelliferi.
Quantum vero aeris ſpatium homo videt oculis
Sedens in ſpecula, proſpectans in nigricantem pontum,
Tantum ſaltu conficiunt deorum altiſoni equi.
Sed quando jam Trojam pervenerant fluvioſque labentes,
Qua fluenta Simois commiſcent & Scamander,
Ibi equos ſtitit dea candidis ulnis Juno
Solutos curru: & caliginem multam circumfudit.
Illis vero ambroſiam Simois ſummiſit paſcendam.
Hæ autem iverunt pavidis columbis inceſſu ſimiles,
Viris Argivis opem ferre properantes.
Sed quando jam venerunt ubi plurimi & fortiſſimi
Stabant, circum Diomedem equitem
Conferti, leonibus ſimiles crudivoris,
Vel ſuibus apris, quorum robur non imbelle:
Ibi ſtans clamavit dea candidis ulnis Juno,
Stentori aſſimilata magnanimo æream vocem habenti,
Qui tantum vociferabatur, quantum alii quinquaginta.
Proh pudor Argivi, turpia probra, forma *tantum* admirabiles:
Quandiu quidem in bello verſabatur nobilis Achilles,
Nunquam Trojani ante portas Dardanias
Progrediebantur: illius enim timebant validam haſtam:
Nunc vero procul ab urbe cavas ad naves pugnant.
Sic fata, commovit robur & animum uniuſcujuſque:
Tydidem autem curſu concita adiit dea cæſiis oculis Minerva:
Reperitque hunc regem apud equos & currus
Vulnus refrigerantem, quod ei inflixerat Pandarus ſagitta:
Quippe cum ſudore conflictabatur ſub lato loro
Clypei orbiculati: quo adfligebatur, & laborabat manu:
Ac elevans lorum, nigrum ſanguinem abſtergebat:
Equinum autem dea jugum attigit, dixitque:
Profecto parum ſibi filium ſimilem genuit Tydeus:
Et Tydeus quidem parvus erat corpore, ſed pugnator:
Etiam quando eum ego pugnare non ſinebam,
Neque furenter irruere, quando venit ſeorſim ab Achivis
Legatus ad Thebas multos ad Cadmeios;
Convivari eum juſſi in ædibus quietum:
Sed is animum retinens ſuum fortem ſicuti prius,

Ju-

Κούρους Καδμείων προκαλίζετο· πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα.
Σοὶ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
Καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι·
Ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν,
Ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύ γ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Γινώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο,
Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω·
Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας.
Οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἔλθησ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Τοὔνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας.
Γινώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Μήτε σύγ' Ἄρηα τόνδε δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθός εἰμι.
Ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
Τύψον δὲ σχεδίην, μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα
Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον·
Ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.
Ὣς φαμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε.
Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
Ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
Λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη·
Αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν.
Τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.

Ὣς

Juvenes Cadmeiorum provocabat: & in omnibus vincebat
Facile: talis enim ego adjutrix ſtudioſa eram.
At tibi adſumque ego & tueor,
Et te alacriter hortor adverſus Trojanos pugnare:
Sed tua vel defatigatio vehemens membra ſubiit,
Vel te certe timor tenet exanimans: quare tu non
Tydei ſoboles es rei militaris periti Œnidæ.
Hanc autem viciſſim allocutus eſt fortis Diomedes,
Agnoſco te dea filia Jovis ægidem habentis,
Ideo igenue tibi dicam verbum, neque celabo:
Neque aliquis me timor tenet exanimans, nec ulla ſocordia:
Sed adhuc tuorum recordor mandatorum quæ dediſti.
Non me ſinebas cum beatis diis ex adverſo pugnare
Cæteris, ſed ſi Jovis filia Venus
Veniret in prælium, hanc vulnerare acuto ære.
Quare nunc & ipſe recedo, atque cæteros
Argivos juſſi congregari hic omnes.
Agnoſco enim Martem prælium obeuntem & adminiſtrantem.
Huic autem reſpondit deinde dea cæſiis oculis Minerva,
Tydidæ Diomedes, meo chariſſime animo,
Neque tu Martem hunc time, neque quemquam alium
Immortalium, talis tibi ego adjutrix ſtudioſa ſum.
Verum age in Martem primum dirige ſolidos ungulis equos:
Feri vero cominus, neque reverere impetuoſum Martem
Hunc inſanientem, aſcitum malum, inconſtantem:
Qui non ita pridem mihique & Junoni promiſit dicendo
Adverſum Trojanos *ſe* pugnaturum, & Argivis opitulaturum,
Nunc autem cum Trojanis verſatur, & horum eſt oblitus.
Sic locuta, Sthenelum e curru dejecit humi,
Manu trahens. ille autem dicto citius deſiliit:
At ipſa currum conſcendit juxta Diomedem nobilem
Ira concitata dea: valde autem gemuit faginus axis
Sub pondere: gravem enim vehebat deam, virumque fortiſſimum.
Corripuit autem ſcuticam & hebenas Pallas Minerva:
Statim in Martem primum dirigebat ſolidos ungulis equos.
Ille quidem Periphantem ingentem armis ſpoliabat.
Ætolorum longe fortiſſimum, Ocheſii præclarum filium.
Hunc quidem Mars ſpoliabat cæde inquinatus: cæterum Minerva
Induit Orci galeam, ne eam videret impetuoſus Mars.

Ὡς δὲ ἴδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασε
Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν,
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι.
Καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον ἀϊχθῆναι.
Δεύτερος αὖθ' ὡρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.
Τῇ ῥά μιν οὖτα τυχών, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν.
Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις· ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος.
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς τε Τρῶάς τε
Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο·
Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ
Καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
Τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
Φαίνεθ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺν ὄλυμπον·
Πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο θυμὸν ἀχεύων,
Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς,
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;
Αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν δ' ἄνδρεσσι φέροντες.
Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην
Οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
Ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
Ἀλλ' ἀνιεῖς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον,
Ἣ νῦν Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος·

Ἀλ-

Verum poſtquam vidit hominum peſtis Mars Diomedem nobilem,
Hic quidem Periphantem ingentem illic ſivit
Jacere ubi primum interficiens abſtulerat animam,
Ivitque recta in Diomede equitem.
Hi vero quum jam prope eſſent alter alterum invaſuri,
Prius Mars protenta manu jaculatus eſt ſuper jugum habenaſque equorum,
Haſta ærea, cupiens animam eripere:
Et hanc manu prehenſam dea cæſiis oculis Minerva
Summovit a curru, ut incaſſum præterfugeret.
Secundus tum impetum fecit pugna ſtrenuus Diomedes
Haſta ærea: infixit autem obfirmatam Pallas Minerva
Imum in ile, ubi cingebatur cinctu.
Et parte ipſum vulneravit aſſecutus, cutemque pulcram dilaceravit:
At haſtam extraxit rurſus, ille autem boabat æreus Mars
Quantum novies mille clamant vel decies mille
Viri in bello, certamen committentes Martis.
Tremor vero occupavit Achivos Trojanoſque
Territos: adeo boavit Mars inſatiabilis belli.
Et qualis ex nubibus nigra apparet caligo
Ab æſtu vento vehementi ingruente:
Talis Tydidæ Diomedi æreus Mars
Apparebat cum nubibus iens in cœlum latum.
Statim vero venit deorum in ſedem excelſum olympum:
Et propter Jovem Saturnium ſedit animo mœrens,
Oſtenditque immortalem ſanguinem defluentem ex vulnere,
Et lamentans verbis volucribus allocutus eſt,
Jupiter pater, non indignaris videns hæc violenta facinora?
Semper ſane acerbiſſima dii paſſi ſumus
Mutuo conſilio, gratificantes nempe hominibus.
Tua gratia omnes pugnamus: tu namque genuiſti dementem filiam
Perniciosam, cui ſemper iniqua opera curæ ſunt:
Alii enim omnes, quoquot dii ſunt in olympo,
Tibi obediunt, & ſubjecti ſumus unuſquiſque:
Hanc autem neque verbo coerces, neque facto,
Sed indulges, quoniam ipſe genuiſti filiam peſtiferam,
Quæ nunc Tydei filium inſolentem Diomedem
Furere extimulavit in immortales deos.
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad carpum:
Sed poſtea in me ipſum irruit deo par:

 At

Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες. ἦ τέ κε δηρὸν
Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
Ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Μήτί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε·
Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε·
Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσι.
Τῷ σ' ὀίω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσι.
Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ·
Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀΐδηλος,
Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων.
Ὣς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι·
Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
Ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο·
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι·
Ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε·
Πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων.
Αἳ δ' αὖθις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη,
Παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ θεῶν ἀποστάντων τῆς μάχης, οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ἀναιροῦσι τῶν Τρώων. Ἑλένου δὲ συμβουλεύσαντος, Ἕκτωρ εἰς τὴν πόλιν ἄνεισι, καὶ τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ κελεύει εὔξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ὑποσχέσθαι αὐτῇ δώδεκα βοῶν θυσίαν, ὅπως τὸν Διομήδην ἀποστήσειε τῆς μάχης. τέως δὲ ὄντων αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ, Γλαῦκος καὶ Διομήδης ἀναγνωρίσαντες φιλίαν πατρικὴν, διαλλάσσουσι τὰ ὅπλα ἀλλήλοις. Ἕκτωρ δὲ διαλεχθεὶς τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ, καὶ τῇ γυναικὶ Ἀνδρομάχῃ, σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξάνδρῳ εἰς τὸν πόλεμον ἔξεισιν.

At me ſubduxerunt veloces pedes: profecto *alioquin* diu
Ibi dolores paſsus fuiſsem inter horrendas cadaverum ſtrages,
Aut vivus viribus fractus fuiſsem æris ictibus.
  Hunc vero torve intuitus allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Nequid mihi nunc inconſtans aſſidens queritare:
Inimiciſſimus enim mihi es deorum, qui olympum habent.
Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pugnæque:
Matris tibi ingenium eſt intolerandum, cedere neſcium,
Junonis: quam quidem ego ſedulo caſtigo verbis:
Idcirco te puto illius hæc pati conſiliis:
Sed utique non te amplius diu patiar dolores ferre:
Nam a me genitus es, mihique te peperit mater:
Quod ſi aliquo ex alio deorum natus eſses ita improbus,
Tunc jam pridem fuiſses inferior Titanibus.
  Sic dixit, & Pæonem juſſit mederi:
Huic autem Pæon dolorem mitigantia medicamina inſpergens,
Sanavit. nequaquam enim mortalis erat:
Et ut quando lacteus fici ſuccus lac album feſtino motu in coagulum cogit
Liquidum quod erat, & celerrime circumagitur a miſcente:
Sic utique celeriter ſanavit impetuoſum Martem.
Huncque Hebe lavit, eleganteſque veſtes induit:
Juxtaque Jovem Saturnium ſedit gloria exultans.
Illæ vero rurſus ad domum Jovis magni redierunt,
Junoque Argiva & potens auxilio Minerva,
Poſtquam repreſſiſſent hominum peſtem Martem a virorum cædibus.

ARGUMENTUM VI. LIBRI ILIADIS HOMERI.

QUum dii a prælio receſſiſsent, Græci multos interficiunt Trojanorum: Heleno autem ſuadente Hector in urbem aſcendit, & matrem Hecubam hortatur, ut vota faciat Minervæ, & polliceatur ipſi duodecim boum ſacrificium, *ut* Diomedem averteret a prælio. Interim autem, quum illi eſſent in campo, Glaucus & Diomedes, agnita paterna amicitia, permutant arma inter ſe. Hector vero allocutus matrem Hecubam & uxorem Andromacham, cum fratre Alexandro in prælium egreditur.

Ζῆτα δ' ἄρ' Ἀνδρομάχης καὶ Ἕκτορος ἔστ' ὀαριστύς.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων·
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
Υἱὸν Ἐϋσσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.
Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ,
Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι·
Πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.
Ἀλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
Αὐτὸν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
Ἔσκεν ὑφηνίοχος. τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξε·
Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη
Νηῒς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
Πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ·
Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ·
Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης.
Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεστορίδης· Ἔλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋρρείταο παρ' ὄχθας
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως
Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν·

Ἀδρη-

TRojanorum autem deſtituta eſt *deorum auxilio* & Achivorum pugna gravis:
Frequenter vero huc & illuc prorupit impetus prælii per campum,
In ſe invicem dirigentibus æratas haſtas,
Inter Simoentis & Xanthi fluenta:
Ajax autem primus Telamonius, murus Achivorum,
Trojanorum rupit phalangem, ſalutemque ſociis attulit,
Viro percuſſo, qui fortiſſimus inter Thracas erat,
Filio Euſſori Acamante ſtrenuoque magnoque,
Hunc percuſſit primus in galeæ cono ſetis equinis denſæ:
Inque fronte fixit. & penetravit os intra
Cuſpis ærea: ejuſque oculos tenebræ cooperuerunt.
Axylum autem interfecit pugna ſtrenuus Diomedes
Teuthranidem, qui habitabat bene ſtructa in Ariſba,
Dives opum, & benignus erat hominibus:
Omnes enim excipiebat comiter ad viam *ſitas* ædes habitans,
Sed ab eo nullus horum tunc depulit triſtem interitum,
Ante *eum hoſti* occurrens: ſed ambos anima privavit,
Ipſum & famulum Caleſium, qui tunc equorum
Erat auriga: hique ambo terram ſubierunt.
Dreſum autem Euryalus & Opheltium interfecit:
Perrexitque ad Æſepum & Pedaſum, quos quondam nympha
Nais Abarbarea pepererat inſigni Bucolioni.
Bucolion autem erat filius clari Laomedontis
Maximus natu, & ſpurium ipſum pepererat mater:
Paſtor autem cum eſſet inter oves mixtus eſt amore & concubitu:
Ea vero gravida facta gemellos peperit filios:
Et quidem horum ſolvit robur & pulchra membra
Meciſteiades, & ab humeris arma detraxit.
Aſtyalum item occidit militiæ tolerans Polypœtes.
Pitydem vero Ulyſſes Percoſium interfecit
Haſta ærea: Teucerque Aretaonem nobilem.
At Antilochus Ablerum interemit haſta ſplendenti
Neſtorides: Elatum vero rex virorum Agamemnon:
Habitabat autem Satnioentis limpidi apud ripas
Pedaſum altam. Phylacum autem interemit Leitus heros
Fugientem: Eurypilus autem Melanthium interfecit:

Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ζωὸν ἕλ'· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο
Ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἅρμα
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην
Πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
Πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· πὰρ δέ οἱ ἔστη
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος·
Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλίσσετο γούνων,
Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα,
Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος,
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Αἴκεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε·
Καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Δώσειν τῷ θεράποντι καταξέμεν. ἀλλ' Ἀγαμέμνων
Ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας, ἔπος ηὔδα,
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως
Ἀνδρῶν; ἦ σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπερφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μηδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ
Κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἴλιου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι,
Ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ
Ἥρω' Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'. Ἀτρείδης δὲ
Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε
Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
Ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι
Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες,
Εἰ μὴ Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι εἶπε παραστὰς

Πελα-

Adreſtum vero deinde pugna ſtrenuus Menelaus
Vivum cepit: equi enim ipſius pavore attoniti *fugientes* per campum
Ad ramum impediti mirycinum, curvo curru
Fracto in ſummo temone, ipſi quidem contenderunt
Verſus urbem, quo alii pavore attoniti fugiebant:
Ipſe autem de curru juxta rotam devolutus eſt
Pronus in pulverem in os: apud autem ipſum ſtetit
Atrides Menelaus, tenens longam haſtam:
Adreſtus vero deinde amplexus ſupplex orabat genua,
 Vivum cape Atrei fili, & dignum accipe liberationis pretium.
Multæ enim in divitis patris *domo* res pretioſæ reconditæ jacent,
Æſque, aurumque, varioque artificio elaboratum ferrum,
Ex quibus certe tibi largietur pater infinita dona liberationis ergo,
Si me vivum *eſſe* audiverit ad naves Ahivorum.
 Sic dixit. huicque animum in pectoribus flectebat:
Et jam ipſum mox erat veloces ad naves Achivorum
Daturus famulo deducendum: Verum Agamemnon
Obvius venit currens, & minaciter clamans, verba fecit,
 O mollis, o Menelae, cur nam tu ſollicitus es ita *de ſervandis*
Hominibus? niſi tibi optime res geſta eſt domi
Per Trojanos: horum nullus effugiat grave exitium,
Manuſque noſtras: ne quidem quem in utero mater
Infantem geſtet, ne is quidem effugiat: ſed ſimul omnes
Ex Ilio funditus pereant inſepulti & inglorii.
 Sic locutus immutavit fratris mentem heros,
Recte monens. Is autem a ſe depulit manu
Heroem Adreſtum: & hunc rex Agamemnon
Vulneravit ad ile: ille vero reſupinatus eſt. Atrides autem
Pede pectoribus impoſito extrahit fraxineam haſtam.
Neſtor autem Argivos hortabatur altum clamans,
 O amici heroes Danai famuli Martis,
Ne quis nunc exuviarum cupidus, pone
Maneat, ut plurima ferens ad naves redeat:
Sed viros interficiamus: poſtea autem & illis otioſi
Corpora per campum ſpoliabitis mortua.
 Sic fatus, concitavit ardorem & animum cujuſque.
Tum vero fortaſſe Trojani bellicoſis ab Achivis
Intra Ilium ſe recepiſſent ignavia domiti,
Niſi Æneæque & Hectori dixiſſet adſtans

Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ᾽ ἄριστος,
Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ᾽ ἄριστοι
Πᾶσαν ἐπ᾽ ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε,
Στῆτ᾽ αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ᾽ ἐν χερσὶ γυναικῶν
Φεύγοντας πεσέειν, δηίοισι δὲ χάρμα γενέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας,
Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ᾽ αὖθι μένοντες,
Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἕκτορ ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δ᾽ ἔπειτα
Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς,
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἴξασα κληῗδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
Πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἤνις, ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἴ κ᾽ ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο,
Ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
Οὐδ᾽ Ἀχιλῆά ποθ᾽ ὧδέ γ᾽ ἐδείδιμεν ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Ὅνπερ φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ᾽ ὅδε λίην
Μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν·
Ὣς ἔφαθ᾽, Ἕκτωρ δ᾽ οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν·
Αὐτίκα δ᾽ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ᾽ ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ᾽ ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ᾽ ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
Φὰν δέ τιν᾽ ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ὡς ἐλέλιχθεν.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ᾽ ἐπίκουροι,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὄφρ᾽ ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
Εἴπω βουλευτῇσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισι,

Δαί-

Priamides Helenus, augurum longe præſtantiſſimus,
Æneaque & Hector, quoniam labor in vos maxime
Trojanorum & Lyciorum incumbit, quia præſtantiſſimi
Omnem ad conatum eſtis & ad pugnandum & ad conſulendum,
State iſthic, & copias continete ante portas,
Quoquoverſum diſcurrentes, prius quam in complexu uxorum
Fugientes cadant, & ludibrio fiant:
Verum poſtquam phalanges cohortati fueritis omnes,
Nos quidem adverſus Danaos pugnabimus hic manentes,
Quamvis valde preſſi: neceſſitas enim urget:
Cæterum Hector tu urbem adi, & dic tum
Matri tuæ & meæ: ea congregans matronas,
In templum Minervæ oculos cæſiæ in arce ſumma,
Apertis clave valvis ſacræ ædis,
Peplum quod ſibi videtur elegantiſſimum & maximum
Eſſe in ædibus, & ſibimet longe chariſſimum,
Ponat Minervæ ad genua pulchræ comas:
Et ei voveat *ſe* duodecim boves in templo
Integras, jugum non paſſas, ſacrificaturam, ſi miſerata fuerit
Urbemque, & Trojanorum uxores & infantes liberos,
Si Tydei filium averterit ab Ilio ſacra,
Ferocem bellatorem, violentum artificem fugandi *hoſtes*:
Quem jam ego fortiſſimum Achivorum arbitror eſſe.
Ne Achillem quidem unquam ſic timuimus ducem virorum,
Quem ajunt e dea *natum* eſſe: ſed hic valde
Furit, neque quiſquam ei poteſt animi par eſſe.
Sic dixit. Hector autem nequaquam fratri non obſecutus eſt.
Sed ſtatim de curru cum armis deſiliit humi:
& vibrans acutas haſtas, per exercitum ibat quoquoverſum,
Concitans ad pugnandum: ſuſcitavit autem prælium grave.
Illi vero converſi ſunt *a fuga*, & obſtiterunt Achivis.
Argivi autem pedem retulerunt, & deſierunt a cæde:
Exiſtimabant enim aliquem immortalium de cœlo ſtellifero
Trojanis auxiliaturum deſcendiſſe, eo quod ita converſi ſunt.
Hector autem Trojanos hortabatur, altum inclamans,
Trojani animoſi, & e longinquo vocati auxiliares,
Viri eſtote amici, & revocate ſtrenuam fortitudinem,
Tantiſper dum ego ivero ad Ilium, & ſenibus
Dixero conſiliariis & noſtris uxoribus,

Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν,
Ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱὸς
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Τὸ πρίν. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων
Σῷ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος
Δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν.
Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα. κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
Εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
Ὣς ἀνδρῶν γενεή, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεήν, (πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.)
Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο·
Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,

Σ-

Diis ut ſupplicent, voveantque hecatombas.
Sic locutus, abiit galeatus Hector.
Circum autem ipſum malleolos pulſabat & cervicem corium nigrum,
Ora quæ extrema currebat circa ſcutum umbonem habens.
Glaucus autem Hippolochi natus & Tydei filius
In medium utriuſque aciei cojerunt cupidi pugnæ.
Hi autem cum jam prope eſſent invicem invaſuri,
Hunc prior allocutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Quiſnam tu es fortiſſime mortalium hominum?
Non enim unquam vidi *te* in pugna viros nobilitante
Antehac, atqui nunc longe præceſſiſti cunctos
Tua confidentia, quippe qui meam longam haſtam expectaſti.
Infelicium vero filii meo robori occurrunt.
Si vero quis immortalium de cœlo veniſti,
Non ego cum diis cæleſtibus pugnavero.
Nam ne Dryantis quidem filius fortis Lycurgus
Diu vixit, qui cum diis cœleſtibus contendebat.
Qui olim furentis Bachi nutrices
Perſequebatur per ſacrum Nyſſeium: illæ vero ſimul omnes
Thyrſos humi projecerunt, ab homicida Lycurgo
Percuſſæ ſecuri, & Bacchus fugatus
Subiit maris undam: Thetis autem excepit ſinu
Timentem: vehemens enim occupaverat tremor ob viri comminationem.
Huic quidem poſtea irati ſunt dii beate viventes,
Et eum excæcavit Saturni filius: nec amplius diu
Vixit, quoniam immortalibus inviſus erat omnibus diis.
Neque ego cum beatis diis velim pugnare.
Si vero quis es mortalium qui telluris fructu veſcuntur,
Propius accede, ut ocius mortis ad metas pervenias.
Hunc viciſſim Hippolochi allocutus eſt illuſtris filius,
Tydide magnanime. cur genus percontaris?
Qualis foliorum generatio, talis & hominum.
Folia hæc quidem ventus humi fundit, alia vero ſylva
Germinans producit, veris autem ſuccreſcunt tempore:
Sic hominum generatio, hæc naſcitur, illa deſinit.
Si vero vis & hæc diſcere, ut bene cognoſcas
Noſtram ſtirpem, (multi autem ea homines norunt:)
Eſt urbs Ephyra in receſſu Argi equorum altricis:
Ibi autem Siſyphus fuit, qui vaferrimus fuit mortalium,

Si-

Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.
Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
Ὤπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
Ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
Ἀργείων. Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο δῖ' Ἄντεια
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι. ἀλλὰ τὸν οὔτι
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
Ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα,
Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσε.
Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, (σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ)
Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά,
Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά.
Δεῖξε δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε. Ξάνθον τε ῥέοντα,
Προφρονέως μιν τῖεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης·
Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι,
Ὅ,ττι ῥά οἱ γαμβροῖο παρὰ Προίτοιο φέροιτο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
Πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Δεύτερον αὖ, Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι.
Καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
Τὸ τρίτον αὖ, κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε.
Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
Εἷσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἶκόνδε νέοντο·
Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης·
Ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν·

Δῶ-

Siſyphus Æolides: Qui Glaucum genuit filium.
Verum Glaucus genuit laudatiſſimum Bellerophontem:
Huic autem dii pulchritudinemque & virtutem amabilem
Præbuerunt: ſed ei Prœtus mala molitus eſt animo:
Qui e civitate expulit, quoniam multo potentiſſimus erat
Argivorum. Jupiter enim ejus ſceptro ſubdiderat.
Cum hoc autem uxor Prœti furioſe cupivit nobilis Antia
Furtivo concubitu miſceri: ſed huic neutiquam
Perſuaſit bona mente prædito prudenti Bellerophonti.
At illa mentita Prætum regem allocuta eſt,
Moriendum tibi ſtatue o Prœte, vel interfice Bellerophontem,
Qui mecum voluit cnncubitu miſceri invita.
Sic dixit. regem vero ira occupavit, ut audivit:
Interficere quidem nolebat, (religioni enim habuit id ejus animus)
Sed miſit eum in Lyciam, deditque is literas pernicioſas,
Scribens in tabella complicata exitialia multa:
Oſtendere autem juſſit ſuo ſocero, quo periret.
Ille vero abiit in Lyciam deorum fauſto comitatu.
Sed quando jam ad Lyciam pervenerat, Xanthumque fluentem,
Propenſo animo eum honoravit rex Lyciæ latæ:
Novandiali hoſpitio excepit, & novem boves ſacrificavit:
Verum ut jam decima apparuit roſeis digitis aurora,
Tum eum interrogavit, & petiit literas videre,
Quas ſibi genero e Prœto ferebat.
At poſtquam literas exitiales accepit generi,
Primum quidem Chimæram inexpugnabilem *eum* juſſit
Interficere: hæc autem erat divinum genus, non hominum,
Ante leo, poſt autem draco, media vero capra,
Magnam ſpirans ignis vim ardentis.
Et hanc quidem interfecit deorum prodigiis fretus.
Secundo vero, cum Solymis pugnavit inclytis:
Acerrimam certe hanc pugnam dicebat *ſe* iniiſſe hominum.
Tertio vero interfecit Amazonas viragines.
Huic autem redeunti callidam fraudem aliam ſtruebat:
Delectis ex Lycia lata viris fortiſſimis,
Collocavit inſidias: ii vero nequaquam rurſus domum redierunt:
Omnes enim interfecit eximius Bellerophontes:
Sed quando jam cognorat *hunc* dei ſobolem præclaram eſſe,
Illic eum detinuit, deditque is filiam ſuam:

Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης.
Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ἴσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς·
Ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·
Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἆτος πολέμοιο
Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι.
Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι.
Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι
Ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ·
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν,
Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός.
Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισι, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας.
Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά·
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον·
Καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι.
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ
Εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι.
Ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κτείνειν ὅν κε θεός γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω·
Πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν ὅν κε δύνηαι.
Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε
Γνῶσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὣς

Deditque ei honoris regii dimidium totius.
Quin & ei Lycii portionem agri dederunt ſeparatam præſtantem cæteris.
Bonam arboribus & arvis, ut coloret:
Hæc vero peperit tres liberos prudenti Bellerophonti,
Iſandrumque & Hippolochum & Laodamiam.
Cum Laodamia quidem concubit providus Jupiter:
Hæc autem peperit deo parem Sarpedona bellicoſum:
Sed quando jam & ille inviſus fuit omnibus diis,
Ille quidem campum Aleium ſolus pererrabat,
Suum animum exedens, celebritatem hominum vitans:
Iſandrum vero ejus filium Mars inſatiabilis belli
Pugnantem cum Solymis interfecit inclytis.
Hanc autem irata aureas habenas tractans Diana occidit.
Hippolochus vero me genuit, & ex hoc dico *me* natum eſſe.
Miſit autem me ad Trojam, & mihi bene multa mandavit,
Ut ſemper fortiſſime rem gererem, & antecellerem aliis:
Neque genus patrum dedecorarem, qui quam fortiſſimi
Inque Ephyra extiterunt & in Lycia lata:
Hoc tibi ex genereque & ſanguine glorior eſſe.
  Sic dixit, lætatus autem eſt pugna ſtrenuus Diomedes.
Haſtam quidem defixit in terram almam,
Cæterum blandis *verbis* allocutus eſt paſtorem populorum,
  Certe mihi hoſpes paternus es vetus:
Œneus enim olim nobilis eximium Bellerophontem
Hoſpitio accepit in ædibus viginti dies retentum:
Hi autem ſibi mutuo dederunt xenia pulchra:
Œneus quidem balteum dedit puniceo colore fulgentem,
Bellerophontes autem aureum poculum rotundum:
Et id ego reliqui, cum proficiſcerer, in ædibus meis.
Tydeum autem non memini: quoniam me adhuc Parvulum
Reliquit, quando ad Thebas perierunt copiæ Achivorum.
Quare nunc tibi quidem ego hoſpes amicus Argo medio
Sum, tu autem in Lycia, quando eam ad gentem venero.
Haſtis vero alter alterum *petere* vitemus & in turba.
Multi enim mihi Trojani inclytique ſocii,
Quorum occidam quemcumque deus obtulerit & pedibus aſſequutus fuero:
Multi autem viciſſim tibi Achivi, *quorum* interficias quemcumque poteris.
Arma vero inter nos permutemus, ut & hi
Cognoſcant quod hoſpites paterni ferimur eſſe.

Ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἀΐξαντε,
Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε,
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.
Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,
Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες,
Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε,
Καὶ πόσιας· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει
Πάσας ἑξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
Ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισι·
Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν·
Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν,
Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
Ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν;
Ἀλλὰ μέν' ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
Ὡς σπείσῃς Διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Πρῶτον· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, αἴκε πίησθα·
Ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει.
Ὡς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Χερσὶ δ' ἀνίπτοισι Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Ἅζομαι· οὐδέ πη ἐστὶ κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσασα γεραιάς·

Πέ-

Sic ergo loquuti, ex equis deſilientes,
Manuſque mutuo prehenderunt, & fidem dederunt.
Tum vero Glauco Saturnius mentem ademit Jupiter,
Qui cum Tydide Diomede arma permutavit,
Aurea æneis, centum boves valentia novem boves valentibus:
Hector autem ut ad Scæaſque portas & fagum pervenit,
Circa eum Trojanorum uxores currebant & filiæ,
Percontantes de filiiſque, fratribuſque, amiciſque,
Et maritis: ille vero diis ſupplicare juſſit
Omnes ordine: multis autem mala impendebant.
Sed quando jam Priami domum perpulchram pervenerat,
Politis porticibus extructam, in ea autem
Quinquaginta inerant thalami ex polito lapide,
Prope ſe invicem ſtrati: ubi ſcilicet filii
Cubabant Priami apud juſtas uxores:
Filiarum autem e regione oppoſiti intra atrium
Duodecim erant ſub tecto thalami polito lapide,
Prope ſe invicem ſtrati: ubi & generi
Cubabant Priami apud pudicas uxores:
Ibi ei mitis obvia venit mater,
Ad Laodicem iens, filiarum forma præſtantiſſimam.
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, & compellavit,
Fili, cur relicto prælio aſpero veniſti?
Certe valde jam premunt deteſtandi Achivi,
Pugnantes circa urbem. Te autem huc animus impulit
Ut veniens ex ſumma arce Jovis manus extenderes?
Sed mane dum dulce vinum afferam,
Ut libes Jovi patri & cæteris immortalibus
Primum: deinde ipſe quoque reficiaris, ſi biberis:
Viro enim defatigato robur valde vinum auget,
Sic tu defatigatus es opem ferens tuis civibus.
Hanc verbis excepit deinde ingens galeatus Hector,
Ne mihi vinum afferas mellitum, veneranda mater,
Ne me enerves, & roboris viriumque obliviſcar,
Manibus autem illotis Jovi libare generoſum vinum
Vereor: nec ullo modo fas eſt nubes atras cogenti Saturnio
Sanguine & tabo pollutum vota facere.
Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatricis
Vade cum ſuffimentis, congregatis matronis.

Πέπλον δ' ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
Ἤνις, ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
Ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
Αἴκ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέν οἱ αὖθι
Γαῖα χάνοι. μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε, καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοιό τε παισίν.
Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω,
Φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι
Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον,
Τὴν ὁδὸν ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν·
Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος·
Ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
Βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
Τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ καλλιπάρῃος,
Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
(Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν)
Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος,
Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
Εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
Ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἤνις, ἠκέστας ἱερεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃς

Ἄστυ

Peplum autem, quod tibi elegantiſſimum & maximum
Eſt in ædibus, & tibi longe cariſſimum ipſi,
Hoc pone Minervæ ad genua pulchræ comas,
Et ei vove *te* duodecim boves in templo,
Anniculas, jugum non paſſas ſacrificaturam, ſi miſerata fuerit
Urbemque & Trojanorum uxores, & infantes liberos.
Si Tydei filium averterit ab Ilio ſacra,
Ferocem bellatorem, fortem incuſſorem timoris.
Sed tu quidem ad templum Minervæ prædatricis
Vade: ego autem Paridem adibo, ut vocem,
Si velit dicentem audire: utinam illi illic
Terra dehiſcat: magnum enim eum Olympius nutrivit detrimentum
Trojaniſque, & Priamo magnanimo, ejuſque filiis.
Si illum viderem deſcendere in orcum,
Exiſtimarem animum ingratæ ærumnæ obliturum.
Sic dixit. hæc vero profecta ad ædes ancillas
Advocavit: illæ vero congregarunt per urbem matronas.
Ipſa autem in thalamum deſcendit odoribus fragrantem,
Ubi erant pepla omnigeno artificio varia, opera mulierum
Sidoniarum, quas ipſe Alexander divina forma præditus
Adduxerat e Sidonia enavigans latum pontum,
Ea via qua Helenam adduxit honeſto patre natam:
Horum unum ſuſceptum Hecuba tulit dono Minervæ,
Quod pulcherrimum erat variegationibus, & maximum:
Et inſtar ſtellæ reſplendebat: jacebatque ultimum omnium.
Perrexit autem ire, multæque propere ſequebantur matronæ.
Illæ vero cum ad templum perveniſſent Minervæ in arce ſumma.
Eis fores aperuit Theano pulchra genas,
Ciſſeis, uxor Antenoris equitis:
(Illam enim Trojani fecerant Minervæ Sacerdotem)
Illæ vero cum ejulatu omnes Minervæ manus ſuſtulerunt.
Peplum autem acceptum Theano pulchra genas
Poſuit Minervæ ad genua comas pulchræ:
Et vovens precabatur Jovis filiam magni,
Veneranda Minerva, cuſtos urbis, excellentiſſima dearum,
Frange jam haſtam Diomedis, atque ipſum
Pronum da cadere Scæas ante portas:
Ut tibi ſtatim nunc duodecim boves in templo
Anniculas, jugum nondum paſſas ſacrificemus, ſi miſerata fueris

Ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Ὣς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
Καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι
Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες,
Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν
Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
Ἔνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διῒ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
Ἔγχος ἔχεν δεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα,
Ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα·
Ἀργείη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν
Ἧστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε.
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
Λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' ἀϋτή τε πτόλεμός τε
Ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
Εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
Τοὔνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει
Ἥμην ἐν θαλάμῳ. ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.
Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
Ὥρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
Λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἀρήϊα τεύχεα δύω·
Ἤ' ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι. κιχήσεσθαι δέ σ' ὀΐω.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι,
Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης,
Ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
Εἰς ὄρος, ἢ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι·

Αὐ-

Urbemque, & Trojanorum uxores, & infantes liberos.
Sic dixit vovens. abnuit autem Pallas Minerva.
Ita illæ quidem vota faciebant Jovis filiæ magni:
Hector vero ad ædes Alexandri ivit
Pulchras, quas ipſe ædificarat cum viris qui tunc peritiſſimi
Erant in Troja fertili fabri,
Qui ei fecerunt thalamum & domum & atrium
Prope Priamum & Hectorem, in arce ſumma.
Illuc Hector intravit Jovi charus: & in manu
Haſtam tenebat decem cubitorum, ante autem ſplendebat haſtæ
Cuſpis ærea, circumque aureus ambibat annulus.
Hunc invenit in thalamo perpulchra arma tractantem,
Clypeum & thoracem & curvos arcus polientem:
Argiva autem Helena inter famulas mulieres
Sedebat, & ancillis inſignia opera imperabat.
Hunc autem Hector objurgavit conſpicatus probroſis verbis,
Bone vir, non ſane decore indignationem iſtam concepiſti animo.
Copiæ quidem pereunt circa urbem altaque mœnia
Pugnantes: tui autem gratia clamorque bellumque
Urbem hanc circum ardet: tu vero contenderes etiam cum alio,
Si quem ullibi detrectantem videres horrendam pugnam.
Verum ſurge, ne fortaſſe urbs igne ardenti deflagret.
Hunc vero viciſſim alloquutus eſt Alexander divina forma præditus,
Hector, quoniam me merito increpaſti, nec injuria,
Propterea tibi dicam: tu autem animum adverte, & me audi:
Non ego tam Trojanorum iram neque odio
Sedebam in thalamo, ſed volebam dolori dare locum.
Nunc vero me ſuadens uxor mollibus verbis
Impulit ad bellum: videtur autem mihi ſic & ipſi
Satius fore: victoria autem alternat homines.
Quare age nunc expecta *dum* martia arma induam:
Vel præi, ego autem ſequar: aſſequuturum autem te puto.
Sic dixit. hunc autem non allocutus eſt galeatus Hector:
Eum vero Helena verbis allocuta eſt blandis,
Levir mei impudentiſſime malorum auctoris averſandæ,
Utinam die illo quo me primum peperit mater,
Periiſſem *ut* aſportans malus venti turbo
In montem, vel in undam multum ſtrepentis maris,
Illic me merſiſſet, antequam hæc facinora patrata forent:

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
Ἀνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
Ὃς ῥ' ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἂρ ὀπίσσω
Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
Δᾶερ, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Μή με κάθιζ' Ἑλένη φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις.
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται ὄφρ' ἐπαμύνω
Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς,
Ὥς κεν μ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
Καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκόνδε ἐλεύσομαι, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
Οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
Ἦ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
Ἀλλ' ἥγε σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐϋπέπλῳ
Πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, μετὰ δὲ δμωῇσιν ἔειπεν,
Εἰ δ' ἄγε μοι δμωαὶ νημερτέα μυθήσασθε·
Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
Ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Ἦ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθαπερ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
Τὸν δ' αὖ ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
Οὔτε πῃ ἐς γαλόων οὔτ' εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθαπερ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.

Η'

Sed quoniam hæc ita dii mala ſtatuerunt,
Viri ſaltem debueram fortioris eſſe uxor,
Qui ſentiret indignationemque & probra multa hominum.
Huic autem neque nunc mens conſtat, neque in futurum
Conſtabit: idcirco eum pœnas daturum credo:
Sed age nunc intra, & ſede hac in ſede,
Levir, quoniam tuam maxime labor mentem invaſit
Gratia mei imprudentiſſimæ, & Alexandri gratia noxæ;
Quibus Jupiter impoſuit malam ſortem, ut etiam in poſterum
Hominibus ſimus famoſa fabula poſteris.
Huic autem reſpondit deinde ingens galeatus Hector,
Ne me ſedere facias Helena officioſa quamvis, nec enim mihi perſuadebis.
Jam enim mihi animus incitatus eſt ut ſuccurram
Trojanis, quos magnum mei deſiderium abſentis tenet:
Verum tu concites hunc, acceleret autem & ipſe,
Ut me intra urbem aſſequatur.
Etenim ego domum ibo, ut videam
Domeſticos, uxoremque meam & infantem filium.
Neque enim ſcio utrum ipſis redux venturus ſim rurſus,
An nunc me ſub manibus dii domabunt Achivorum.
Sic fatus abiit galeatus Hector.
Statimque poſtea pervenit ad ædes bene habitatas,
Nec invenit Andromachen candidam ulnas in ædibus,
Sed illa cum filio & ancilla eleganti peplo induta
In turri ſtabat gemenſque ploranſque.
Hector vero poſtquam non intus inculpatam invenit uxorem,
Stetit ad limem profectus, & ancillis dixit,
Eja agite mihi ancillæ vera dicite:
Quo ivit Andromache candida ulnas ex ædibus,
Utrum aliquo ad glorum an ad fratriarum elegantibus peplis indutarum *ædes*,
An ad Minervæ exiit, ubi aliæ
Trojanæ comas pulchræ gravem deam placant?
Hunc autem viciſſim ſedula cellaria verbis allocuta eſt,
Hector, quandoquidem omnino jubes vera loqui,
Nec aliquo ad glorum neque fratriarum elegantibus peplis indutarum *ædes*,
Nec ad Minervæ exiit, ubi aliæ
Trojanæ comas pulchræ gravem deam placant:
Sed ad turrim ivit magnam Ilii, quoniam audivit
Premi Trojanos, multoque ſuperiores eſſe Achivos.

Illa

Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπιγομένη ἀφικάνει
Μαινομένῃ εἰκυῖα, φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
Ἦ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ
Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
Εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
Σκαιάς, (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίεναι πεδίονδε)
Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος.
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Ἥ οἱ ἔπειτ' ἤντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως,
Ἑκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ,
Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'. οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.
Ἤτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις
Παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη
Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
Ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
Ἀλλ' ἄχε'· οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἤτοι γὰρ πατέρ' ἁμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν,
Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα,
Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
Ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
Οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω·
Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσι.
Μητέρα δ', ἣ βασίλευεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Τὴν ἐπεὶ ἂρ δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,

Illa quidem ad murum feſtinans contendit
Furenti ſimilis, & fert ſimul puerum nutrix.
Dixit mulier cellaria: concitus autem exiit domo Hector
Eadem via retro bene ſtructas per plateas.
Quum ad portas veniſſet, pertranſiens magnam urbem,
Scæas (hac enim egrediendum erat illi in campum)
Tunc uxor dotatiſſima obvia venit currens
Andromache, filia magnanimi Eetionis:
Eetion, qui habitabat in Hypoplaco ſylvoſa,
Thebe in Hypoplacia: Cilicibus imperans:
Cujus ſane filia uxor erat Hectori ære armato:
Quæ ipſi tunc occurrit, unaque famula ibat cum ipſa,
Filium in ſinu geſtans tenellum, infantemque,
Hectoridem unicum, ſimilem ſtellæ pulchræ:
Hunc quidem Hector vocabat Scamandrium, cæterum alii
Aſtyanacta, ſolus enim tutabatur Ilium Hector:
Et ille quidem ſubriſit intuitus filium tacite:
Verum Andromache ipſi prope aſtabat lacrymans,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque,
Animoſe, perdet te tua virtus, neque miſereris
Filii infantis & mei calamitoſæ, quæ mox vidua
Tua ero, mox enim te interficient Achivi,
Omnes ſimul in te impetu facto: mihi autem ſatius eſſet,
A te deſtitutæ, terram ſubire. non enim amplius aliud
Erit ſolatium, poſtquam tu mortem obieris,
Sed mœrores: neque mihi eſt pater nec veneranda mater.
Nam patrem meum interfecit nobilis Achilles,
Et urbem devaſtavit Cilicum celebrem,
Theben portis altam: interemitque Eetionem,
Neque eum ſpoliavit: religio enim fuit id animo:
Sed ipſum combuſſit cum armis pulchris,
Et tumulum aggeſta terra inſuper fecit: & circum ulmos plantaverunt
Nymphæ Oreſtiades, filiæ Jovis ægidem ferentis.
Qui autem mihi ſeptem fratres erant domi,
Hi quidem omnes uno migrarunt die ad orcum:
Omnes enim interfecit pedibus celer nobilis Achilles,
Boves dum paſcerent flexipedes & candidas oves.
Matrem autem, quæ regnabat in Hypoplaco ſylvoſa,
Hanc poſtquam huc duxit cum cæteris opibus,

Ἂψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα.
Πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης χήρην τε γυναῖκα·
Λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεὸν ἔνθα μάλιστα
Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος·
Τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
Ἠδ' ἀμφ' Ἀτρείδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν.
Ἤ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
Ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Αἴ κε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
Αἰεί, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
Εὖ μὲν γὰρ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
Οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
Ὅσσον σεῖ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις,
Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης,
Πόλλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.
Καί ποτέ τις εἴπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν,
Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο·
Ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
Χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.
Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.

Ὥς

Retro ille eam dimiſit liberatam accepto infinito pretio:
Patris autem in ædibus percuſſit Diana ſagittis gaudens.
Hector, tu vero mihi es pater & veneranda mater,
Et frater, tu etiam mihi quam virginem cœlebs duxiſti maritus:
Quare age nunc miſerere, & hic mane in turri,
Ne puerum pupillum facias viduamque uxorem:
Exercitum autem ſiſte apud caprificum, ubi potiſſimum
Aſcenſu facilis eſt urbs, & incurſui patet murus.
Ter enim hac venientes periculum fecerunt fortiſſimi,
Ajaces duo & percelebris Idomeneus,
Et Atridæ Tydeique fortis filius.
Sive quis ipſis dixit vaticiniorum peritus,
Sive etiam ipſorum animus impulit & juſſit.
  Hanc viciſſim alloquutus eſt ingens galeatus Hector,
Certe & mihi hæc omnia curæ ſunt uxor: ſed perquam vehementer
Vereor Trojanos & Troadas longa peplorum ſyrmata trahentes,
Si velut ignavus eminus *ſtans* devitem prælium:
Neque me animus jubet, quoniam didici eſſe fortis
Semper, & primos inter Trojanos pugnare,
Conans vendicare patris magnam gloriam & meam ipſius.
Bene enim hoc ſcio mente & animo,
Erit dies quando peribit Ilios ſacra,
Et Priamus, & populus bellicoſi Priami.
Sed non mihi Trojanorum tantopere curæ eſt dolor in poſterum,
Neque ipſius Hecubæ, neque Priami regis,
Neque fratrum, qui ſane multique & fortes
In pulvere ceciderint ſub hoſtibus,
Quantopere tui, quando aliquis Achivorum ære loricatorum
Lacrymabundam abduxerit, libertatem eripiens,
Et Argis degens, ſub alienæ *imperio* telam texueris,
Et aquam tuleris ex *fonte* Meſſeide aut Hyperia,
Valde invita: dura autem incumbet neceſſitas.
Et aliquando quis dixerit conſpicatus lacrymas fundentem,
Hectoris hæc uxor, qui præſtantiſſimus erat pugnando
Trojanorum equitum, quando Ilium circa pugnabant.
Sic aliquando quis dicet: tibique rurſus novus erit dolor
Ex deſiderio talis mariti ad depellendam ſervitutem.
Sed me mortuum aggeſta terra obtegat,
Antequam tuum clamorem teque abſtractam audiero.

Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς,
Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος, καὶ πότνια μήτηρ.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν,
Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσὶν,
Εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσι,
Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
Ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν·
Καί ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων,
Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
Κτείνας δήϊον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ.
Ὣς εἰπὼν, ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
Παῖδ' ἑόν. ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
Δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ·
Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει.
Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσιν (ἐμοὶ δὲ μάλιστα) τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει
Ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
Ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
Αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
Ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα ποικίλα χαλκῷ,

Sic fatus filium ſuum porrectis manibus petiit illuſtris Hector:
Retro autem puer ad ſinum eleganter cinctæ nutricis
Inclinatus eſt clamans, patris ſui aſpectum exhorreſcens,
Timens æſque & criſtam ſetis equinis horridam,
Horrendum a ſumma galea nutantem viſam:
In riſum vero erupit paterque ejus, veneranda mater.
Statim a capite galeam abſtulit illuſtris Hector,
Et hanc quidem depoſuit in terram collucentem,
Sed ille ſuum dilectum filium ut oſculatus fuerat leviterque agitarat manibus,
Dixit precans Jovem cæteroſque deos,
Jupiter aliique dii, date jam & hunc fieri
Filium meum, ut & ego, perdecorum Trojanis,
Sic viribuſque fortem, & Ilio potenter imperitare:
Et olim quis dicat, Patre vero hic multo fortior,
Ex pugna redeuntem *conſpicatus:* referatque ſpolia cruenta,
Interfecto hoſte, gaudeatque animo mater.
Sic fatus, uxoris dilectæ in manibus poſuit
Filium ſuum: hæc vero eum fragranti excepit ſinu,
Lacrymabundum ridens. vir autem miſertus eſt intuitus,
Manuque eam demulſit, verbaque fecit, dixitque,
O bona, ne gratia mei præter modum triſteris animo:
Non enim quis me præter fatum vir orco præmature mittet.
Fatum vero neminem arbitror qui effugerit eſſe hominum,
Neque ignavum, neque vero fortem, poſtquam primum natus fuerit.
Sed in domum profecta tua ipſius opera cura,
Telamque columque, & ancillas jube
Opus percurrere: bellum vero viris curæ erit
Omnibus (mihi vero præcipue) qui in Ilio nati ſunt.
Sic fatus galeam ſuſtulit illuſtris Hector
Setis equinis comantem, uxor autem dilecta domum abiit
Reſpectans, uberes lacrymas effundens.
Statim autem deinde venit ad ædes habitantibus accommodas
Hectoris homicidæ: & invenit multas
Ancillas, & inter has luctum omnes commovi,
Quæ quidem adhuc vivum lugebant Hectorem ſua in domo,
Non enim eum amplius putabant reducem ex pugna
Venturum, elapſum robur ac manus Achivorum.
Neque Paris moratus eſt in altis ædibus:
Sed is poſtquam induit inclyta arma varia ære,

Pro-

Σεῦατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὣς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει
Καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεὸν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί·
Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
Δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον ὡς ἐκέλευες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι.
Ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε, καὶ οὐκ ἐθέλεις. τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
Ἄχνυται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
Πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο.
Ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι
Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
Ἐκ Τροίης ἐλάσαντες ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Η. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἑλένου συμβουλεύσαντος, Ἕκτωρ προκαλεῖται τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον εἰς μονομαχίαν. Ἐννέα δὲ ἀναστάντων, ἔλαχεν Αἴας ὁ Τελαμώνιος, καὶ γενναίως αὐτοὺς ἀγωνισαμένους διαλύουσι κήρυκες, ἑσπέρας γενομένης. Τῇ δ' ἑξῆς τοὺς νεκροὺς ἀνελόμενοι θάπτουσι, καὶ τεῖχος οἱ Ἕλληνες κατασκευάζουσιν, ἐφ' ᾧ ὁ Ποσειδῶν ἠγανάκτησε. Ζεύς τε αὐτοῖς διὰ νυκτὸς σημεῖα οὐκ αἴσια τῶν μελλόντων δείκνυσιν.

Properabat deinde per urbem, pedibus velocibus fretus.
Ut vero cum ſtabulans equus hordeo paſtus ad præſepe,
Vinculo rupto currit per campum terram pedibus pulſans,
Conſuetus lavari in pulchre fluenti fluvio,
Superbiens & caput arrigit & circum jubæ
Humeros motantur: ille autem ſplendore fretus,
Facile ipſum genua ferunt ad loca conſueta & paſcua equarum:
Sic filius Priami Paris a Pergami arce
Armis collucens, tanquam ſol incedebat
Exultans, ac veloces pedes ferebant: ſtatim autem poſtea
Hectora nobilem invenit fratrem, quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua collocutus erat uxore:
Hunc prior allocutus eſt Alexander divina forma præditus,
  Venerande frater, certe valde jam te etiam properantem detineo,
Remorans, neque veni mature ut juſſiſti.
  Huic reſpondens allocutus eſt galeatus Hector,
O bone, nemo tibi, qui æquus rerum æſtimator ſit,
Opera vituperaverit bellica, nam fortis es.
Sed ſponte remittiſque *animum* & detrectas: meum vero cor
Triſtatur in animo quando de te probra audio
A Trojanis, qui ferunt multum laborem gratia tui.
Sed eamus: hæc autem poſtea componemus, ſi quando Jupiter
Dederit cœleſtibus diis ſempiternis
Craterem ſtatuere liberum in ædibus,
Quum Troja expulerimus bene ocreatos Achivos.

ARGUMENTUM VII. LIBRI ILIADIS HOMERI.

HEleno conſulente, Hector provocat Græcorum optimum quemque in ſingulare certamen. Novem vero ſurgentibus, ſortitus eſt Ajax Telamonius, ipſoſque cum generoſe decertaſſent dirimunt præcones, veſpere facto. Poſtridie cadávera ſublata ſepeliunt, & murum Græci extruunt, ob quod Neptunus indignatus eſt. Jupiter ipſis per noctem ſigna infauſta futurorum oſtendit.

Ἦτα δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἕκτορι δίῳ.

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κι' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃς ἐλάτῃσι
Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
Ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἔνθ' ἑλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος
Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον ὃν κορυνήτης
Γείνατ' Ἀρηΐθοος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
Ἕκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου· λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
Ὦμον. ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα
Ἴλιον εἰς ἱρήν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων
Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
Ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῷ.
Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα Διὸς θύγατερ μεγάλοιο
Ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
Ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
Δῷς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσοντ', εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὑμῖν ἀθανάτῃσι διαπραθέειν τόδε ἄστυ.
Τὸν δ' αὖτις προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὧδ' ἔστω Ἑκάεργε. τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
Ἦλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;

Τὴν

ITa locutus portis erupit illuſtris Hector:
Et cum hoc ſimul Alexander ivit frater: animo vero
Ambo ardebant bellare & pugnare.
Ac veluti Deus nautis deſiderantibus dat
Ventum ſecundum, poſtquam defatigati fuerint politis remis
Remigantes, & labore membra ſoluta ſunt:
Sic hi Trojanis deſiderantibus apparuerunt.
Tunc interfecerunt, hic quidem filium Areithoi regis
In Arna habitantem Meneſthium, quem claviger
Genuerat Areithous & Philomeduſa magnis oculis:
Hector autem Eioneum feriit haſta acuta
Ad cervicem ſub galea ære ſolida: ſolvitque membra.
Glaucus autem Hippolochi filius, Lyciorum dux virorum,
Iphinoum feriit haſta in aſpera pugna
Dexiadem, equos inſilientem veloces,
In humero. hic autem ex equis humi cecidit, & ſoluta ſunt membra.
Hos poſtquam animadvertit Dea glaucis oculis Minerva
Argivos perimentes in aſpera pugna,
Deſcendit de olympi verticibus impetu facto
Ilium ad ſacram: huic autem obvius properavit Apollo
Ex Pergamo conſpicatus *eam*, quippe Trojanis optabat victoriam:
Invicem autem hi occurrerunt apud fagum.
Hanc prior allocutus eſt rex Jovis filius Apollo,
Cur tu vero rurſus furens o Jovis filia magni
Veniſti ab olympo, magnuſque te affectus impulit?
An ut jam Danais pugnæ acipitem victoriam
Des? nam minime Trojanorum pereuntium miſereris.
Sed ſi mihi quid obtemperaveris, hoc certe multo ſatius eſſet:
Nunc quidem dirimamus bellum & pugnam
Hodie: poſthac rurſus pugnabunt, donec finem
Illi invenerint: quandoquidem ſic gratum eſt animo
Vobis deabus evertere hanc urbem.
Hunc viciſſim allocuta eſt dea cæſiis oculis Minerva,
Ita ſit o Apollo, eadem enim ſentiens & ipſa
Veni ab olympo ad Trojanos & Achivos.
Verum age, quomodo fert animus prælium ſedare virorum?

Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἕκτορος ὄρσομεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τῶν δ' Ἕλενος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ
Βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι·
Στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; (κασίγνητος δέ τοι εἰμὶ)
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς·
Αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Οὐ γάρ πω τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
Κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἑζέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι,
Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἀνδράσι τερπόμενοι. τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναὶ,
Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ
Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
Τοῖαι ἄρα στίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
Ἐν πεδίῳ· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν.
Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν.
Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε,
Ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
Ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Τῶν νῦν ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ.

Hanc rurſus allocutus eſt rex Jovis filius Apollo,
Hectoris excitemus fortem animum equorum domitoris,
Si quem forte Danaorum provocabit quo cum ſolo ſolus
Adverſum pugnet gravi pugna:
Sed & indignati ære ocreati Achivi
Solum *aliquem* incitent pugnare cum Hectore nobili.
Sic dixit: neque non obſecuta eſt dea glaucis oculis Minerva.
Horum Helenus Priami carus filius intellexit animo
Conſilium, quod diis placuit conſultantibus.
Stetit autem propter Hectorem profectus, & eum allocutus eſt,
Hector fili Priami, Jovi conſilio par,
Num mihi quid obſecutus fueris? (frater autem tuus ſum)
Cæteros quidem ſedere fac Trojanos & omnes Achivos:
Ipſe autem provoca Achivorum quicumque fortiſſimus,
Ut contra te pugnet gravi pugna.
Nondum enim tibi fatum mori & interitum attingere.
Sic enim ego vocem audivi deorum immortalium.
Sic dixit. Hector vero gaviſus eſt vehementer, ſermone audito.
Et in medium progreſſus, Trojanorum coercuit phalangas,
Media haſta prehenſa: illi autem conſtiterunt omnes.
Sedere etiam Agamemnon fecit bene ocreatos Ahivos,
Et Minerva & argenteum arcum gerens Apollo
Sederunt, avibus ſimiles vulturibus,
Fago ſuper alta patris Jovis ægidem habentis,
Viris delectati. horum autem ordines ſedebant denſi,
Scutis & galeis & haſtis horrentes.
Et qualis zephyri funditur ſuper pontum horror
Inſurgentis recens, nigreſcitque pontus ſub illo:
Tales ordines ſedebant cum Achivorum tum Trojanorum
In campo: Hector autem inter utroſque locutus eſt,
Audite me Trojani & bene ocreati Achivi,
Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet.
Fœdera quidem Saturnius in excelſo ſedens non rata fecit.
Sed mala cogitans molitur utriſque,
Donec vel vos Trojam bene turritam capiatis,
Vel ipſi ad naves domemini pontigradas.
Vobis quidem ſunt viri fortiſſimi omnium Achivorum.
Eorum nunc quemcumque animus mecum pugnare jubet,
Huc prodeat ex omnibus ut pugnet ante alios cum Hectore nobili.

Ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω,
Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ,
Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δῴη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
Τεύχεα συλήσας, οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρὴν,
Καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω,
Ὄφρα ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.
Καί ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Νηῒ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ὥς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
Ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπε,
Νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ.
Ὤμοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
Εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως·
Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθεν
Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.
Ἔνθα κέ τοι Μενέλαε φάνη βιότοιο τελευτὴ
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, (ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν)
Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Αὐτός τ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο κηδόμενός περ,
Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι
Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι,
Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ἔῤῥιγ' ἀντιβολῆσαι, ὅ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.

Sic vero ajo, & Jupiter nobis teſtis adſit,
Si quidem forte me ille occiderit protenſo ferro,
Arma detracta ferat cavas ad naves,
Corpus vero domum meam remittat, ut igni me
Trojani & Trojanorum uxores tradant mortuum.
Sin ego hunc interfecero, dederitque mihi gloriam Apollo,
Arma detracta feram ad Ilium ſacram,
Et ſuſpendam ad templum Apollinis longe jaculantis;
Cadaver vero ad naves bonis tranſtris inſtructas reddam,
Ut ei exequias faciant comantes Achivi,
Tumulumque ei aggerant ad latum Helleſpontum.
Et aliquando aliquis dicat etiam poſterorum,
Navi multis tranſtris inſtructa innavigans nigrum pontum,
Viri quidem hic tumulus jam diu defuncti,
Quem olim fortiſſime ſe gerentem occidit illuſtris Hector,
Sic olim aliquis dicet: mea vero gloria numquam peribit.
Sic dixit. hi autem omnes obmutuerunt ſilentio,
Verebantur quidem renuere, timebant autem ſuſcipere.
Tandem vero Menelaus ſurrexit, & inter *eos* dixit,
Jurgio probra objectans, graviter autem ingemiſcebat animo;
Me miſerum! jactatores, Achivæ, non amplius Achivi:
Certe jam dedecus hæc erunt graviſſime graviter,
Si nullus Danaorum nunc Hectori obvius iverit.
Sed vos quidem omnes aqua & terra fiatis, (*moriamini*)
Sedentes ibi ſinguli excordes, inglorii pariter:
Adverſus iſtum autem ego ipſe armabor: verum ſuperne
Victoriæ termini poſiti ſunt in immortalibus diis.
Sic fatus induebat arma pulchra.
Tunc tibi Menelae adfuiſſet vitæ finis
Hectoris in manibus, (quoniam multo fortior erat)
Niſi propere exurgentes prehendiſſent reges Achivorum,
Ipſeque Atrides late dominans Agamemnon
Dextram prehendit manum, verbaque fecit & compellavit,
Inſanis Menelae Jovis alumne: neque quicquam tibi opus eſt
Hac dementia; contine vero *te*, doleas licet,
Neque velis per contentionem te fortiori cum viro pugnare,
Hectore Priamide, quem extimeſcunt & alii,
Quin & Achilles huic in pugna glorioſa
Horret occurrere, qui te multo fortior.

Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων·
Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
Εἴπερ ἀδειὴς τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴκε φύγησι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών. ὁ δ' ἐπείθετο. τοῦ μὲν ἔπειτα
Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει·
Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητὴς,
Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε·
Τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσει,
Πολλάκεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι,
Θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω·
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Ἡβῶμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο, ἰσόθεος φὼς,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος·
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας·
Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅτ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
Χραῖσμε σιδηρείη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
Δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη,
Τεύχεα τ' ἐξενάριξε τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτ' ἐφόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
Δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι φίλῳ θεράποντι φορῆναι·
Τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους·
Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν.
Θάρσει ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων,

Καὶ

Verum tu quidem nunc ſede profectus ad agmen ſociorum:
Huic autem propugnatorem alium excitabunt Achivi:
Licet intrepiduſque ſit & etiamſi pugnæ ſit inſatiabilis,
Exiſtimo eum libenter genu flexurum, ſi effugerit
Ardenti ex bello & gravi pugna.
Sic fatus flexit fratris præcordia heros,
Recte monens. hic autem paruit: hujus quidem poſtea
Læti famuli ab humeris arma detraxerunt.
Neſtor autem inter Argivos ſurrexit, & dixit,
Papæ, profecto ingens luctus Achivam terram invadet:
Certe valde ejulabit ſenex equorum agitator Peleus,
Præſtans Myrmidonum conſiliarius & concionator,
Qui olim me interrogans valde lætabatur ſua in domo,
Omnium Achivorum inquirens patreſque filioſque:
Quos nunc metu conſternatos propter Hectorem omnes audierit,
Sæpe immortalibus ſuas manus ſuſtulerit,
Anima e membris ut eat domum Plutonis intro.
Utinam enim Jupiterque pater & Minerva & Apollo,
Eſſem juvenis ſicut quando ad rapidum Celadontem pugnabant
Congregati Pyliique & Arcades haſtis utentes,
Pheæ ad muros, Jardani circa fluenta.
Inter illos autem Ereuthalion in acie primus ſtabat, par deo vir,
Arma gerens humeris Areithoi regis:
Nobilis Areithoi, quem cognomento Clavigerum
Viri appelebant eleganterque cinctæ mulieres,
Quoniam non arcubus pugnabant haſtaque longa,
Sed ferrea clava rumpebat phalangas:
Hunc Lycurgus interfecit dolo, non vi,
Anguſta in via, ubi clava non ei exitium
Arcebat ferrea. Lycurgus enim occupans
Haſta medium transfodit: hicque ſupinus ſolo alliſus eſt,
Armiſque interfectum ſpoliavit, quæ ei dederat æreus Mars:
Et ea ipſe geſtabat in pugna Martis.
At poſtquam Lycurgus in ædibus ſenuit,
Dedit Ereuthalioni ſuo famulo geſtanda:
Illius hic arma ferens provocabat omnes fortiſſimos:
Hi autem valde tremebant & timebant, nec quiſquam ſuſtinebat:
Sed me animus impulit audax ut pugnarem
Confidentia ſua: natu autem minimus eram omnium,

Καὶ μαχόμην οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
Τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα.
Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
Ἂν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.
Πάντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ·
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν.
Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἴκε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν,
Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ,
Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ,
Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε φαίδιμος Αἴας,
Ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς.
Γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδών, γήθησε δὲ θυμῷ.
Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε
Ὦ φίλοι, ἤτοι κλῆρος ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς,
Θυμῷ· ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα δῖον.

Ἀλλ'

Et pugnabam cum eo, ego, deditque mihi gloriam Minerva.
Hunc quidem proceriſſimum & fortiſſimum interfeci virum.
Multus enim jacebat extenſus hinc atque illinc.
Utinam ſic pubeſcerem, vireſque mihi integræ eſſent,
Ita cito haberet quicum pugnaret galeatus Hector.
Veſtrum autem qui ſunt fortiſſimi omnium Achivorum,
Ne hi quidem alacriter parati ſunt Hectori obviam ire.
Sic increpabat ſenex: illi autem novem omnes ſurrexerunt.
Surrexit multo primus quidem rex virorum Agamemnon:
Poſt hunc Tydides ſurrexit Diomedes:
Poſt hos autem Ajaces impetuoſam induti fortitudinem:
Poſt hos autem Idomeneus & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ:
Poſt hos autem Euryphylus Euæmonis præclarus filius:
Surrexit & Thoas Andræmonides & nobilis Ulyſſes.
Omnes hi volebant pugnare cum Hectore nobili.
Hos autem inter rurſus dixit Gerenius eques Neſtor,
Sortibus nunc ſortimini univerſi, cui ſors obtigerit.
Hic enim jam juvabit bene ocreatos Achivos:
Quin etiam ipſe ſuum animum juvabit, ſi effugerit
Ardenti ex bello & gravi pugna.
Sic dixit. hi autem ſortem ſignaverunt ſinguli,
Et injecerunt galeæ Agamemnonis Atridæ.
Populi autem ſupplicabant, diiſque manus attollebant:
Et ſic quis dicebat intuitus in cœlum latum,
Jupiter pater, *da* aut Ajacem ſortiri, aut Tydei, filium
Aut ipſum regem divitis auri Mycenes,
Ita dicebant. concutiebat autem Gerenius eques Neſtor:
Exiliit autem ſors e galea quam volebant ipſi,
Ajacis: præco autem ferens per cœtum undiquaque,
Oſtendit orſus a dextra omnibus principibus Græcorum,
Hi autem non agnoſcentes renuerunt ſinguli:
Sed cum ad eum perveniſſet ferens per cœtum undiquaque,
Qui eam inſcriptam galeæ injecerat illuſtris Ajax,
Porrexit manum: hic autem impoſuit, prope aſtans.
Agnovit autem ſortis ſignum conſpicatus & gaviſus eſt animo.
Tum hanc ad pedem ſuum humi jecit, dixitque,
O amici, ſane ſors mea, gaudeo autem & ipſe
Animitus: quoniam puto ſuperaturum me Hectorem nobilem:

Qua-

Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
Τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι
Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται·
Ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
Οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται,
Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' εὔχοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
Ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη,
Σεύατ' ἔπειθ' οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
Ὅς τ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας οὕς τε Κρονίων
Θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.
Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἤϊε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον·
Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν.
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι
Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον,
Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων·
Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
Ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
Τό πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
Στῆ ῥα μάλ' Ἕκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα,
Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰόθεν οἶος
Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,

Καὶ

Quare agite, dum ego bellica arma induo,
Interea vos ſupplicate Jovi Saturnio regi
Tacite vobiſcum, ut ne Trojani audiant:
Vel etiam palam, quandoquidem neminem timemus prorſus:
Non enim quis me vi volens nolentem ſummovebit,
Neque item imperitia: nam neque me rudem adeo
Spero in Salamine natum educatumque fuiſſe.
Sic dixit: hique ſupplicabant Jovi Saturnio regi.
Et ſic quis dixit, intuitus in cœlum latum,
Jupiter pater, ex Ida imperans, auguſtiſſime, maxime,
Da ut victoriam Ajax & præclaram gloriam referat:
Quod ſi & Hectorem diligis, & curam geris ejus,
Æqualem ambobus vim & gloriam præbe.
Sic dixerunt. Ajax autem armabatur ſplendido ære.
Poſtquam vero omnia circa corpus induerat arma,
Concitus ferebatur deinde, qualis ingens incedit Mars,
Qui it in bellum ad viros quos Saturnius
Animum rodentis contentionis vi commiſit pugnare:
Talis Ajax progreſſus eſt ingens, vallum Achivorum,
Subridens terribili vultu: infra autem pedibus
Incedebat magnis paſſibus, quaſſans prælongam haſtam.
Hunc autem & Argivi valde lætabantur aſpicientes:
At Trojanos tremor gravis ſubiit membra ſingulos:
Hectorique ipſi animus in præcordiis palpitabat,
Sed nequaquam jam poterat ſubterfugere, neque regredi
Retro copiarum in turbam, quoniam provocarat ad certamen.
Ajax autem cominus acceſſit, ferens ſcutum inſtar turris,
Æreum, ſeptemplex, quod ei Tychius elaborarat fabricans,
Coriariorum longe præſtantiſſimus, in Hyla ædes habitans:
Qui ei fecerat ſcutum varium ſeptem bubulis coriis munitum
Taurorum præpinguium, & in octavum ſuperinduxerat æs.
Hoc ante pectus ferens Telamonius Ajax
Stetit proxime Hectorem, & minaciter allocutus eſt,
Hector, nunc ſane manifeſto ſciens cum ſolo ſolus.
Quales etiam Danais principes interſunt,
Etiam præter Achillem hoſtium agmina perrumpentem, animo leonino præditum:
Sed hic in navibus nigris pontigradis
Jacet iram longam fovens adverſus Agamemnonem paſtorem populorum:
Nos autem ſumus tales qui tibi obviam ire poſſimus,

Καὶ πολέες. ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε,
Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα·
Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
Ἀζαλέην, τό μοι ἐστὶ ταλαύρινον πολεμίζειν·
Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.
Οἶδα δ' ἐπαΐξας μόθον ἵππων ὠκειάων.
Ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα
Λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴκε τύχοιμι.
Ἦ ῥα· καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
Ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
Ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. δεύτερος αὖτε
Αἴας διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἔγχος, ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω
Σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί·
Οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, ἡ δὲ διὰ πρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη· στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε·
Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
Εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·

Βλά

Et multi. quare ordire pugnam & certamen.
Hunc viciſſim allocutus eſt ingens galeatus Hector,
Ajax nobiliſſime, Telamonie, princeps populorum,
Ne me tamquam puerum inbecillem tenta,
Vel mulierem, quæ neſcit bellica opera:
Verum ego bene ſcio pugnaſque cædeſque:
Scio ad dextram, ſcio ad ſiniſtram motare ſcutum
Aridum, adeo mihi licet audacter bellare:
Scio quoque in ſtataria *pugna* ad ſævi ſonos greſſum componere Martis:
Scio etiam poſtquam inſiluerim *currum* pugnam in equabus velocibus.
Verumenimvero nolo te ferire talis cum ſis
Clanculum obſervans, ſed aperte, ſi aſſequi potuero.
Dixit: & vibratam emiſit prælongam haſtam,
Et percuſſit Ajacis ingens ſcutum ſeptem bubulis coriis opertum,
Ad extremum æs, quod octavum erat in illo.
Sex autem per plagulas penetravit diſſecans haſta indomita:
In ſeptima vero pelle hæſit. ſecundus viciſſim
Ajax nobiliſſimus emiſit prælongam haſtam,
Et feriit Priamidæ clypeum undique æqualem.
Per clypeum quidem penetravit lucidum rapida haſta,
Et per thoracem affabre factum infixa eſt:
Et e regione juxta ile diſcidit tunicam
Haſta. Ille vero inclinatus eſt, & evitavit mortem atram.
Hi autem evulſis longis haſtis cominus ſimul ambo
Congreſſi ſunt, leonibus ſimiles crudivoris,
Vel ſuibus apris, quorum robur non imbecille.
Priamides quidem poſtea medium ſcutum feriit haſta:
Neque rupit æs, & reflexa eſt ejus cuſpis.
Tum Ajax clypeum punctim feriit inſiliens, & penitus
Tranſavit haſta: aſpere autem excepit eum irruentem.
Et cæſim ſuper cervicem venit: aterque ſubſiliit ſanguis.
Verum ne ſic quidem ceſſavit a pugna galeatus Hector:
Sed retrocedens lapidem prehendit manu robuſta,
Jacentem in campo, nigrum, aſperumque, magnumque:
Eo percuſſit Ajacis ingens ſcutum ſeptem bubulis coriis munitum,
Medium ad umbonem: circumſonuit autem æs.
Secundus autem Ajax multo majore lapide ſublato,
Miſit contortum, adhibuitque vires immenſas:
Perſregitque clypeum percuſſum molari ſaxo.

Βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ᾽. ὁ δ᾽ ὕπτιος ἐξετανύσθη,
Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
Καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ᾽ αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
Εἰ μὴ κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ᾽ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω·
Μέσσῳ δ᾽ ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, εἶπέ τε μῦθον
Κῆρυξ Ἰδαῖος πεπνυμένα μήδεα εἰδώς,
Μηκέτι παῖδε φίλω πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἄμφω δ᾽ αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
Νὺξ δ᾽ ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας,
Ἰδαῖ᾽, Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι.
Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
Ἀρχέτω, αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, εἴπερ ἂν οὗτος.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
Καὶ πινυτήν, περὶ δ᾽ ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος,
Σήμερον, ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ᾽, εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ᾽ ἑτέροισί γε νίκην.
Νὺξ δ᾽ ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι,
Ὡς σύ τ᾽ ἐϋφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
Σοὺς τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἑταίρους οἵ τοι ἔασιν·
Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρωϊάδας ἑλκεσιπέπλους,
Αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
Δῶρα δ᾽ ἄγ᾽ ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
Ὄφρα τις ὧδ᾽ εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ἦ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
Ἠδ᾽ αὖτ᾽ ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
Ὣς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.
Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ᾽, ὁ δ᾽ ἐς Τρώων ὅμαδον κίε, τοὶ δ᾽ ἐχάρησαν
Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·

Καὶ

Et læſit ejus genua: tum is ſupinus extenſus eſt,
Scuto inhærens: ſed eum erexit Appollo:
Jamque enſibus cominus vulneraſſent *ſe invicem*,
Niſi præcones Jovis nuncii atque hominum
Advenissent, alter Trojanorum, alter Achivorum ære loricatorum,
Talthybiuſqe & Idæus, prudentes ambo:
In medio autem amborum ſceptra tenuerunt, dixitque ſermonem
Præco Idæus prudentium conſiliorum peritus,
Ne amplius filii dilecti bellate, neque pugnate:
Nam ambos vos diligit nubes cogens Jupiter:
Et ambo bellatores eſtis: quod quidem ſcimus & omnes.
Nox vero jam eſt, bonum etiam nocti parere.
Hunc reſpondens allocutus eſt Telamonius Ajax,
Idæe, Hectorem hæc jubete loqui.
Ipſe enim ad pugnam provocavit quoſque fortiſſimos.
Incipiat, ego vero omnino parebo, ſi quidem ille.
Hunc viciſſim allocutus eſt ingens galeatus Hector,
Ajax, quandoquidem tibi dedit deus magnitudinemque vimque
Et prudentiam: haſta autem Achivorum longe præſtantiſſimus es,
Nunc quidem ceſſemus a pugna & certamine,
Hodie, poſthac rurſum pugnabimus, donec fortuna
Nos dirimat & det alterutri victoriam:
Nox vero jam eſt, bonum etiam nocti parere,
Ut tuque exhilares omnes ad naves Achivos,
Tuoſque maxime amicos, & ſocios qui tibi ſunt:
At ego per urbem magnam Priami regis
Trojanos exhilarabo & Trojanas longa peplorum ſyrmata trahentes,
Quæ pro me ſupplicantes divinum ingridientur templum.
Dona autem mutuo inclyta demus ambo
Ut quis ſic dicat Achivorumque Trojanorumque,
Profecto pugnabant per contentionen animum rodentem,
Et iterum in amicitia diſceſcere conciliati.
Sic locutus dedit enſem argenteis Clavis diſtinctum,
Cum vaginaque offerens & ſcite facto balteo:
Ajax vero cingulum dedit puniceo colore ſplendidum.
Tum hi digreſſi, alter ad populum Achivorum
Ibat, alter ad Troum multitudinem vadebat. hi autem gaviſi ſunt
Ut viderunt vivumque & ſoſpitem venientem,
Ajacis elapſum fortudinem & manus invictas:

Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι
Αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι·
Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Νώτοισι δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδόσδε κατῆλθον·
Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς
Τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀστέα παισὶν ἕκαστος
Οἴκαδ' ἄγῃ, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
Ἄκριτον ἐν πεδίῳ· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
Πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον
Ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνησαν βασιλῆες
Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
Δεινή, τετρηχυῖα παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι·
Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι,

Ὄφρ'

Et deduxerunt ad urbem, deſperantes ſalvum eſſe.
Ajacem vero viciſſim bene ocreati Achivi
Ad Agamemnonem nobilem deduxerunt lætum victoria.
Hi autem quando jam ad tentoria Atridæ venerant,
His bovem ſacrificavit rex virorum Agamemnon
Marem, quinquennem, præponenti Saturnio:
Hunc corio exuerunt, & curarunt, & eum diſſecuerunt totum
Et in fruſta parva conciderunt ſcite, & verubus transfixerunt,
Et aſſarunt accurate, detraxeruntque omnia.
Cæterum ubi ceſſarant ab opere, apparaverantque convivium,
Epulati ſunt, neque quicquam animus indiguit epuli æqualis:
Tergo vero Ajacem perpetuo honoravit
Heros Atrides late dominans Agamemnon.
Sed poſtquam potus & cibi appetentiam exemerant,
His ſenex primus texere cœpit conſilium
Neſtor, cujus & antea optimum apparuerat conſilium:
Qui ipſis cordatus concionatus eſt & dixit,
Atridæque & cæteri principes Achivorum,
Multi quidem mortui ſunt comantes Achivi,
Quorum nunc ſanguinem atrum pulchre fluenti in Scamandro
Diffudit acer Mars, animæque ad orcum deſcenderunt.
Itaque te oportet pugnam quidem prima luce ſedare Achivorum,
Nos vero congregati curribus advehemus huc cadavera
Bobus & mulis: & comburemus ea
Paululum a navibus, ut oſſa filiis quiſque
Domum ferat, quando revertemur in patriam terram:
Tumulum autem circa pyram unum aggeſta terra faciamus egreſſi,
Omnibus communem in campo: & propter ipſum ædificemus cito
Turres altas, propugnaculum naviumque & ipſorum.
In ipſis autem portas faciamus bene aptatas,
Ut per ipſas equeſtris via ſit:
Exterius autem profundam fodiamus prope foſſam
Quæ equos & viros prohibeat circumducta,
Ne quando ingraveſcat bellum Trojanorum ſuperborum.
Ita dixit, omnes autem approbarunt principes.
Trojanorum item concio facta eſt Ilii in arce ſumma,
Trepida, turbulenta, ad Priami fores:
Et his Antenor prudens incepit concionari,
Audite me Trojani, & Dardani, & auxiliares,

Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Δεῦτ' ἄγετ', Ἀργείην Ἑλένην ϗ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν
Ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἐϋκόμοιο,
Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντῆνορ, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Οἶσθα ϗ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι·
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω·
Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, ϗ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο ϗ μετέειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, ϗ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ὡς τοπάρος περ,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, ϗ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
Εἰπέμεν Ἀτρείδῃς' Ἀγαμέμνονι ϗ Μενελάῳ
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.
Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἴκ' ἐθέλωσι
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
Κήομεν, ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν.
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς θεράποντας Ἄρηος,
Νηῒ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσι
Στὰς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἠπύτα κῆρυξ,
Ἀτρείδαι τε ϗ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἤνωγει Πρίαμός τε ϗ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ
Εἰπεῖν, αἴκέ περ ὔμμι φίλον ϗ ἡδὺ γένοιτο,

Μῦ-

Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet.
Eja agite, Argivam Helenam & opes cum ipſa
Reddamus Atridis abducendas: nunc autem fœderibus fidis
Violatis pugnamus: quare nihil utile nobis
Autumo effectum iri, niſi fecerimus ita.
Ille quidem ſic locutus reſedit. inter hos autem ſurrexit
Nobilis Alexander Helenæ maritus pulchræ comas,
Qui eum reſpondens verbi volicribus allocutus eſt,
Antenor, tu quidem non jam mihi grata hæc dicis:
Noſti & aliam ſententiam meliorem hac excogitare:
Si tamen vere jam hanc ſerio dicis,
Certe jam tibi dii mentem ademerunt ipſi.
Ego vero Trojanos inter equum domitores dicam ſententiam.
Aperte autem nego, conjugem quidem non reddam:
Opes vero quaſcumque abduxi ex Argo noſtram domum,
Omnes volo dare, atque etiam de meo alias adjungere.
Ille quidem ſic locutus conſedit. Inter eos autem ſurrexit
Dardanides Priamus diis conſiliarius par,
Qui ipſis ſapiens concionatus eſt & dixit,
Audite me Trojani, & Dardani, & auxiliares,
Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet:
Nunc quidem cœnam ſumite per exercitum ſicut antea,
Et excubiarum mementote. & vigilate quiſque:
Mane autem Idæus eat cavas ad naves,
Nuntiatum Atridis Agamemnoni & Menelao
Sententiam Alexandri, cujus gratia contentio exorta eſt.
Quin & hunc addat prudenter ſermonem, num velint
Ceſſare a bello horriſono, donec cadavera
Combuſſerimus, poſtea iterum pugnabimus, donec fortuna
Nos dirimat, detque alterutris victoriam.
Sic dixit, illi autem ei maxime auſcultarunt, & paruerunt.
Cœnam deinde ſumpſerunt per exercitum turmatim.
Mane autem Idæus ivit cavas ad naves.
Invenit autem in concione Danaos famulos Martis,
Navis ad puppim Agamemnonis: ille autem inter eos
Stans in mediis vocem edidit vocalis præco,
Atridæque & alii bene ocreati Achivi,
Juſſit Priamuſque & alii Trojani illuſtres
Dicere, ſi quidem vobis gratum & jucundum ſit,

 Sen-

Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε·
Κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελ' ἀπολέσθαι,
Πάντ' ἐθέλει δόμεναι· καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔ φησιν δώσειν· ἦ μιν Τρῶές γε κέλονται.
Καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἴκ' ἐθέλητε
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
Κήομεν, ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
Μηθ' Ἑλένην· γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
Ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ἰδαῖ' ἤτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
Ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως.
Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακηέμεν οὔτι μεγαίρω·
Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων
Γίνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω ἐρίγδουπος, πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν, τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
Ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι
Ἰδαῖος. ὁ δ' ἄρ' ἦλθε, καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε,
Στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα,
Ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν
Ὤτρυνον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου ὠκεανοῖο
Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
Ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα
Δάκρυα θερμὰ χέοντες ἀμαξάων ἐπάειραν·

Οὐδ'

Sententiam Alexandri, cujus gratia contentio exorta eſt.
Opes quidem quaſcunque Alexander cavis in navibus
Adduxit Trojam, utinam ante periiſſet,
Omnes vult dare, & etiam de ſuo alias adjungere:
Juvenem autem uxorem Menelai glorioſi
Negat *ſe* redditurum: ſane eum Trojani quidem hortantur.
Quin & hunc juſſerunt dicere, ſermonem num velitis
Ceſſare a bello horriſono, donec mortuos
Cremaverimus, poſtea iterum pugnabimus, donec fortuna
Nos dirimat, detque alterutris victoriam.
Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Tandem vero inter eos locutus eſt pugna ſtrenus Diomedes,
Ne quis nunc opes Alexandri accipiat,
Neque Helenam. manifeſtum etiam *ei* qui omnino infans eſt,
Quod jam Trojanis interitus extrema immineant.
Sic dixit: illi vero omnes acclamabant Achivi,
Sermonem admirati Diomedis equitis.
Atque tunc Idæum allocutus eſt rex Agamenon,
Idæe certe ſententiam Achivorum ipſe audis,
Quemadmodum tibi reſpondeant: mihi autem placet ſic.
De mortuis cremandis nihil invideo:
Non enim modo parcendum cadaveribus mortuis,
Eſt, poſtquam occubuerint, igne gratum officium facere ocius.
Fœderis autem Jupiter eſto teſtis altitonans, maritus Junonis.
Sic locutus, ſceptrum ſuſtulit omnibus diis:
Retro vero Idæus ivit ad Ilium ſacram.
Sedebant autem in concione Trojani & Dardani,
Omnes congregati, expectantes quando veniret
Idæus autem venit & nuncium expoſuit,
Stans in mediis. hi autem accingebantur perquam celeriter,
Utrumque *ad opus*, *alii* ad cadavera advehenda, alii vero ad lignandum.
Argivi autem ex altera parte bonis tranſtris inſtructis a navibus
Properabant ut cadavera adveherent, alii vero lignatum.
Sol vero dein recens percutiebat *radiis* arva,
Ex leniter fluente profundo oceano
Cœlum aſcendens: illi vero occurrebant ſibi invicem.
Tunc dignoſcere difficile erat virum quemque:
Sed aqua abluentes tabum ſanguinolentum
Lacrymas calidas fundentes curribus impoſuerunt;

Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν·
Ὣς δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας·
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες
Ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν
Πύργους θ' ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν·
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν·
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τις ἐστὶ βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
Οὐχ ὁράας δ' ὅτι αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας;
Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς·
Τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅ τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὢ πόποι Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες;
Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
Ὃς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε·
Σὸν δή τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς·
Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
Ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν,
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·

Βου-

Neque ſinebat flere Priamus magnus: illi autem ſilentio
Cadavera rogo cumulatim imponebant mœrentes corde:
Quos cum igne cremaſſent redierunt ad Ilium ſacram:
Similiter autem ex altera parte bene ocreati Achivi
Cadavera rogo cumulatim imponebant mœrentes corde:
Quibus igne cremantes redierunt ad cavas naves.
Cum vero nondum aurora, ſed adhuc ſubluſtris nox,
Tum circa pyram lecta ſurrexit manus Achivorum:
Tumulum autem circa eam unum fecerunt egreſſi
Omnibus communem extra campum: & prope ipſum murum ædificarunt
Turreſque altas, propugnaculum naviumque & ipſorum:
In ipſis autem portas fecerunt bene aptatas,
Ut per illas equeſtris via eſſet.
Exterius autem profundam prope illum foſſam foderunt,
Latam, magnam: & palos defixerunt.
Sic quidem laborabant comantes Achivi.
Cæterum dii apud Jovem ſedentes fulgurum auctorem
Admirabundi ſpectabant magnum opus Achivorum ære loricatorum:
Eos inter loqui orſus eſt Neptunus concuſſor terræ,
Jupiter pater, ecquis eſt mortalium ſuper immenſam terram,
Qui poſthac immortalibus mentem & conſilium *ſuum* dicet?
Non vides vero quod comantes Achivi
Murum ſtruxerunt pro navibus, circum autem foſſam
Duxerunt, neque diis dederunt inclytas hecatombas?
Hujus profecto gloria erit quacunque diffunditur lux:
Ejus autem obliviſcentur quem ego & Phœbus Apollo
Heroi Laomedonti ædificavimus circa urbem malis exerciti.
Hunc graviter indignatus allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Papæ Neptune late potens, quid dixiſti?
Alius aliquis deorum hoc reformidaſſet cogitatum,
Qui te multo imbecillior manibuſque animoque:
Tua imo tibi gloria erit quam late diffunditur lux:
Verum age cum retro comantes Achivi
Abibunt cum navibus dilectam in patriam terram,
Murum diſruptum hunc quidem in mare totum demergito:
Poſtea autem litus magnum arena obtegito,
Ut ingens murus evaneſcat Achivorum.
Sic illi quidem talia inter ſe colloquebantur:
Occidit vero ſol, abſolutumque eſt opus Achivorum:

Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο.
Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι
Πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὔνηος,
Τόν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν.
Χωρὶς δ' Ἀτρείδῃσ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα.
Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ,
Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν,
Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι. τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι·
Παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς,
Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει·
Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
Πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Θ. ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ζεὺς ἀπαγορεύσας τοῖς θεοῖς μηδετέρῳ βοηθεῖν τῶν στρατῶν, ἐπὶ τὴν Ἴδην κατέρχεται. καὶ πρότερον ἴσον μαχομένους τοὺς Ἕλληνας, ἐλάττονας τῶν Τρώων καθίστησιν. Ἥραν δὲ καὶ Ἀθηνᾶν ἐπὶ βοήθειαν τοῖς Ἕλλησιν ἐξιούσας ἐπέχει Ἶρις, Διὸς κελεύσαντος. ἑσπέρας δὲ γενομένης Ἕκτωρ ἐδημηγόρησεν ἐν τῷ πεδίῳ, ὥστε στρατοπεδεύεσθαι, καὶ πῦρ δι' ὅλης νυκτὸς καίειν.

Θῆτα, θεῶν ἀγορή, Τρώων κράτος, Ἕκτορος εὖχος.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο·
Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον,
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.

Boves autem mactabant per tentoria, & cœnam ſumebant.
Naves autem e Lemno appulerunt vinum vehentes
Multæ, quas miſerat Iaſonides Euneus,
Quem peperit Hypſiphyle ex Iaſone paſtore populorum.
Seorſum autem Atridis, Agamemnoni & Menelao,
Dederat Iaſonides ducendas vini mille menſuras.
Inde vinum emebant comantes Achivi,
Alii ære, alii ſplendido ferro,
Alii pellibus, alii ipſis bobus,
Alii mancipiis: apparabantque convivium lætum.
Per totam quidem noctem dein comantes Achivi
Epulabantur, Troes vero per urbem & auxiliarii:
Pernox vero ipſis mala moliebatur providus Jupiter,
Terribiliter tonans: illos autem pallidus timor cepit:
Vinum autem ex poculis in terram fundebant, nec ullus ſu-
ſtinuit
Ante bibere quam libaſſet præpotenti Saturnio.
Decubuerunt deinde, & ſomni donum ceperunt.

ARGUMENTUM LIBRI VIII. HOMERI ILIADIS.

JUpiter cum interdixiſſet diis neutri auxiliari exercituum, in Idam deſcendit: & prius æquo marte pugnantes Græcos inferiores Trojanis ſtatuit. Junonem autem & Minervam in auxilium Græcis profectas detinuit Iris Jove jubente. Veſpere autem facto Hector concionatus eſt in campo, ut caſtra metarentur: & ignem per totam noctem accederent.

AUrora quidem croceo peplo induta ſpargebatur totam per
terram,
Jupiter vero deorum concionem habuit gaudens fulmine
Summo *in* vertice multa cacumina habentis olympi:
Ipſe quidem illis concionabatur, dii vero ſimul omnes au-
ſcultabant,
Audite me omneſque dii omneſque deæ,
Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet.
Ne qua igitur fœmina dea hoc, neque aliquis mas
Tentet reſcindere meum verbum: ſed ſimul omnes
Aſſentimini, ut celerrime perficiam hæc opera.

Quem-

Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
Ἐλθόντ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσι,
Πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε.
Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.
Τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
Γνώσετ' ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων·
Εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε θεοί, ἵνα, εἴδετε πάντες·
Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι.
Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο·
Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν·
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ὕπατε κρειόντων,
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
Ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις,
Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει
Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος, οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
Ὣς εἰπών, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ. γέντο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπιβήσετο δίφρου.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις

Ἔνθ'

Quemcumque vero ego ſeorſum deorum ultroneum intellexero
Profectum, ut vel Trojanis auxilium ferat vel Danais,
Sauciatus indecore redibit in olympum:
Aut ipſum correptum projiciam in tartarum tenebroſum,
Procul valde, ubi profundiſſimum ſub terra eſt barathrum,
Ferreæque portæ & æreum limen,
Tantum infra orcum quantum cœlum diſtat a terra:
Cognoſcet deinde quanto ſum deorum potentiſſimus omnium.
Quod ſi dubitatis, agite, periculum facite dii, ut cognoſcatis omnes:
Catena aurea de cœlo ſuſpenſa,
Omnes ex ea pendere dii omneſque deæ.
At non traxeritis de cœlo in terram
Jovem ſummum conſiliarium, ne quidem ſi plurimum laboraveritis:
Verum quando jam & ego lubens voluero trahere,
Cum ipſa terra traxero ipſoque mari:
Catenam quidem dein circa cacumen olympi
Alligavero: illa vero ſublimia omnia pependerint.
Tanto ego & ſupero deos, & ſupero homines.
Sic dixit. hi autem omnes obmutuerunt ſilentio,
Orationem admirati: admodum enim minaciter concionatus erat.
Tandem vero interlocuta eſt dea cæſiis oculis Minerva,
O pater noſter Saturnie ſumme regum,
Bene & nos ſcimus quod tibi potentia vinci neſcia:
Attamen Danaos lugemus bellicoſos,
Qui jam malo fato expleto perierint.
Verum enim vero bello quidem abſtinebimus, ſi tu jubes,
Conſilium vero Argivis ſuggeremus, quod non proderit
Ut non omnes pereant irato te.
Hanc ſubridens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Bono animo Tritonia, dilecta filia, neutiquam animo
Serio loquor: volo autem tibi mitis eſſe.
Sic fatus, ſub curribus *junctos* parabat æripedes equos
Celeriter volantes, aureis jubis comantes:
Aurum autem ipſe induit circa corpus: & accepit ſcuticam
Auream, ſcite factam, ſuumque aſcendit currum.
Scutica autem percuſſit ut inirent curſum: iique non inviti volabant
In medio inter terramque & cœlum ſtellatum.
Idam autem venit fontibus irriguam, matrem ferarum,
Ad Gargarum, ubi ei ager ſacer araque odorata:

Ἔνθ᾽ ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ᾽ ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
Αὐτὸς δ᾽ ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Οἱ δ᾽ ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ᾽ αὐτοῦ θωρήσσοντο.
Τρῶες δ᾽ αὖ ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο
Παυρότεροι. μέμασαν δὲ καὶ ὧς ὑσμῖνι μάχεσθαι
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
Πᾶσαι δ᾽ ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ᾽ ἔσσυτο λαός,
Πεζοί θ᾽ ἱππῆές τε· πολὺς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σύν ῥ᾽ ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ᾽ ἔγχεα, καὶ μένε᾽ ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἔπληντ᾽ ἀλλήλῃσι· πολὺς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὀρώρει·
Ἔνθα δ᾽ ἅμ᾽ οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ᾽ ἀμφοτέρων βέλε᾽ ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ᾽ ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ᾽ ἐτίθη δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ᾽ ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ᾽ αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.
Αὐτὸς δ᾽ ἐξ Ἴδης μεγάλ᾽ ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
Ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Ἔνθ᾽ οὔτ᾽ Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ᾽ Ἀγαμέμνων,
Οὔτε δύ᾽ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
Νέστωρ δ᾽ οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Οὔτι ἑκών, ἀλλ᾽ ἵππος ἐτείρετο, τὸν βάλεν ἰῷ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ἄκρην κακκορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
Ἀλγήσας δ᾽ ἀνέπαλτο, βέλος δ᾽ εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
Σὺν δ᾽ ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
Ὄφρ᾽ ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε

Φασ-

Ibi equos ſtitit pater hominumque deumque,
Solutos curru, caliginemque multam circumfudit,
Ipſe autem in verticibus ſedit gloria exultans,
Inſpiciens Troumque urbem & naves Achivorum.
Jentaculum autem ſumpſerunt comantes Achivi
Raptim per tentoria, & ſtatim poſt id armabantur.
Trojani vero ex altera parte per urbem armabantur
Pauciores: parati tamen animo etiam ſic pugna contendere
Neceſſitate dura, proque liberis & pro uxoribus.
Omnes autem aperiebantur portæ, & foras ruebant copiæ,
Pediteſque equiteſque: multuſque tumultus coortus eſt
Hi autem cum jam in locum unum congredientes convenerant,
Commiſerunt ſcuta unaque haſtas, & viros
Æreis thoracibus indutos: clypei vero umbonibus muniti
Appropinquabant invicem: multuſque tumultus eſt coortus:
Tum vero ſimul ejulatus & jactantia erat virorum,
Perdentiumque & pereuntium: fluebatque ſanguine terra.
Quamdiu quidem tempus matutinum erat & creſcebat ſacra dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Quum vero ſol medium cœlum conſcendiſſet,
Tum aureas pater attolit lances:
Impoſuitque duo fata longum ſomnum adferentis mortis,
Troumque equitum, & Achivorum ære loricatorum:
Suſtinuit autem medias prehenſas, & inclinata eſt fatalis dies Achivorum.
Achivorum quidem fata in terra alma
Conſidebant, Troum vero ad cœlum latum ſublata erant.
Ipſe autem ex Ida magnum tonabat, & ardens
Miſit fulgur in exercitum Achivorum: illi conſpicati
Obſtupuerunt, & omnes pallidus timor cepit.
Tum vero nec Idomeneus auſus eſt manere, nec Agamemnon,
Neque duo Ajaces manſerunt, famuli Martis:
Neſtor ſolus manſit Gerenius, cuſtos Achivorum,
Minime volens, ſed equus debilitatus erat, quem percuſſerat ſagitta
Nobilis Alexander, Helenæ vir pulchræ comas,
Summo in vertice, ubi primi crines equorum
Cranio innaſcuntur, qui maxime lethalis eſt *locus*.
Dolore correptus autem erigebat ſe in pedes, telum enim in cerebrum penetraverat:
Et conturbabat equos, volutans ſe circa canthos;
Dum ſenex equi lora abſcindebat

Φασγάνῳ ἀΐσσων, τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες
Ἕκτορα· καὶ νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ;
Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ·
Ἀλλὰ μέν' ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Τυδεΐδης δ' αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
Στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί.
Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει.
Ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·
Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι
Οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
Οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην μήστωρα φόβοιο.
Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε δὲ νῶϊ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
Ἴφθιμοι Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ·
Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην.
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα·
Μάστιξεν δ' ἵππους, τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο·
Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα
Υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου Ἠνιοπῆα,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Ἵπ-

Gladio inſurgens, interim Hectoris veloces equi
Venerunt per turbam inſequentium, audacem aurigam ferentes
Hectorem: atque tum ſenex vitam perdidiſſet,
Niſi illico animadvertiſſet pugna ſtrenuus Diomedes:
Horrendum autem clamavit, excitans Ulyſſem,
Nobiliſſime Laertiade prudentiſſime Ulyſſes,
Quo fugis tergis obverſis velut ignavus in turba?
Nequis tibi fugienti tergo haſtam infigat:
Quin mane ut a ſene propellamus trucem virum.
Sic dixit. at non exaudivit patiens nobilis Ulyſſes.
Verum raptim præteriit cavas ad naves Achivorum.
Tydides autem ſolus licet anteſignanis mixtus eſt:
Stetitque ante equos Neleidæ ſenis,
Et ipſum edita voce verbis volucribus allocutus eſt.
O ſenex, ctrte valde jam te juvenes premunt bellatores:
Tua autem vis ſoluta eſt, graviſque te ſenecta perſequitur:
Debilis autem tibi famulus, ſegneſque tibi equi:
Quare age meos currus aſcende, ut videas
Quales Troji equi, periti per campum
Rapide valde huc & illuc inſequi & fugere,
Quos nuper ab Ænea cepi artifices fugandi *hoſtes*.
Hos quidem *tuos* famuli curent: hos vero nos.
Trojanos in equites dirigamus, ut & Hector
Sciat an & mea haſta inſaniat in manibus.
Sic dixit: neque non obſecutus eſt Gerenius eques Neſtor.
Neſtoreos quidem poſtea equos famuli curabant
Fortes Stheneluſque & Eurymedon virtutis amans:
Hi autem ambo Diomedis currum aſcenderunt.
Neſtor autem in manus ſumpſit habenas miro artificio factas:
Percuſſitque ſcutica equos, celeriter autem Hectorem prope fuerunt:
Hunc autem recta irruentem telo petiit Tydei filius:
Et ab hoc equidem aberravit: ſed aurigam famulum
Filium magnanimi Thebæi Eniopeum,
Equorum habenas tenentem, percuſſit pectus juxta mammam:
Decidit autem de curribus, & retroceſſerunt ejus equi
Veloces: hujus autem ibi ſoluta eſt animaque roburque.
Hectoris autem gravis dolor operuit animum propter aurigam:
Hunc quidem deinde ſivit, tametſi dolens, ſodalis *gratia*,
Jacere: aurigam vero querebat audacem, neque ſane diu

Ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν, ὅν ῥα ποθ᾽ ἵππων
Ὠκυπόδων ἐπέβησε. δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἔνθά κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες,
Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Βροντήσας δ᾽ ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ᾽ ἀργῆτα κεραυνὸν,
Καδδὲ πρόσθ᾽ ἵππων Διομήδεος ἧκε χαμᾶζε,
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο·
Τὼ δ᾽ ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ᾽ ὄχεσφιν.
Νέστορα δ᾽ ἐκ χειρῶν φύγεν ἡνία σιγαλόεντα·
Δεῖσε δ᾽ ὅγ᾽ ἐν θυμῷ Διομήδεα δὲ προσέειπε,
Τυδείδη, ἄγε δ᾽ αὖτε φόβονδ᾽ ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἦ οὐ γινώσκεις ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ᾽ ἀλκή;
Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει
Σήμερον, ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴκ᾽ ἐθέλῃσι,
Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο,
Οὐδὲ μάλ᾽ ἴφθιμος, ἐπεὶ ἦ φέρτατός ἐστι.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τόδ᾽ αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.
Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ᾽ ἀγορεύων,
Τυδείδης ὑπ᾽ ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας·
Ὥς ποτ᾽ ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὤμοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος οἷον ἔειπες;
Εἴπερ γάρ σ᾽ Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
Ἀλλ᾽ οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων,
Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.
Ὥς ἄρα φωνήσας φύγαδ᾽ ἔτραπε μώνυχας ἵππους
Αὖθις ἀν᾽ ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Τῷ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Τυδείδη, περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
Ἕδρῃ τε κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι·
Νῦν δέ σ᾽ ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ᾽ ἀντὶ τέτυξο·
Ἔρρε κακὴ γλήνη· ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο
Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γυναῖκας

Αἴξεις

Equi indigebant rectore: ſtatim enim invenit
Iphitidem Archeptolemum audacem, quem tunc equos
Veloces aſcendere fecit, deditque ei habenas in manus.
Tum vero ingens clades fuiſſet, & exitialia facinora edita fuiſſent:
Et concluſi fuiſſent ut in ſtabulo *Trojani* in Ilium ceu agni.
Niſi cito animadvertiſſet pater hominumque deumque:
Tonans autem graviter, emiſit candens fulmen,
Et ante equos Diomedis dejecit in terram,
Terribilis autem flamma exorta eſt ſulphuris ardentis:
Et equi territi corruerunt præ metu ſub curribus.
Neſtoriſque e manibus fugerunt habenæ miro artificio factæ:
Timuit autem ille animo, Diomedemque allocutus eſt,
Tydide, age jam in fugam dirige ſolidos ungulis equos.
An non ſentis quod a Jove non ſequitur victoria?
Nunc enim huic Saturnius Jupiter gloriam præbet
Hodie, poſtea rurſus etiam nobis, ſi voluerit,
Dabit: homo enim nequaquam Jovis mentem impedierit,
Ne quidem fortiſſimus, quoniam longe potentiſſimus eſt.
Huic reſpondit deinde pugna ſtrenuus Diomedes,
Profecto hæc omnia ſenex recte dixiſti:
Sed ille gravis dolor cor & animum inceſſit.
Hector enim aliquando dicet, inter Trojanos orans,
Tydides a me fugatus ſe recepit ad naves:
Sic aliquando gloriabitur: tunc mihi dehiſcat lata terra.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor;
Hei mihi Tydei fili bellicoſi quod ita dixiſti.
Etſi enim te Hector ignavum & imbellem dixerit,
Tamen non credent Trojani & Dardanidæ,
Et Trojanorum uxores magnanimorum ſcutatorum,
Quarum in pulveres dejeciſti juvenes maritos.
Sic locutum in fugam vertit ſolidos ungulis equos
Retro in turbam fugientium: in *eos* autem Trojanique & Hector
Cum clamore ingenti tela triſtia fundebant.
Super eum vero altum clamavit ingens galeatus Hector.
Tydide, præ ceteris quidem te honorabant Danai pernices equites
Sedilique carnibuſque, & crebrioribus poculis:
At nunc te ignominia afficient: mulieris enim ſimilis es:
Abi in malam rem timida puella: at non cedente me
Turres noſtras conſcendes, neque mulieres

Ἄξει ἐν νήεσσι, πάρος τοι δαίμονα δώσω.
Ὣς φάτο. Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεύς,
Σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθαι δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Γινώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα.
Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο
Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα, τὰ δ' οὐ μένος ἁμὸν ἐρύξει·
Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶ ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,
Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοὺς
Ἀργείους παρὰ νηυσίν, ἀτυζομένους περὶ καπνῷ.
Ὣς εἰπών, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε,
Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε,
Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος
Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,
Ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν
Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
Πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
Αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιιν Διομήδεος ἱπποδάμοιο,
Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην αὖ Ἀχαιοὺς
Αὐτονυχεὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη·
Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον·
Καί ῥα Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα,
Ὢ πόποι Ἐννοσίγαι', εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σύ περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἳ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.

Εἰ-

Abduces in navibus, prius te morti dabo.
Sic dixit. Tydides autem bifariam anxie cogitavit,
Equoſque convertere. & contra pugnare.
Ter quidem cogitavit mente & animo:
Ter vero ab Idæis montibus intonuit providus Jupiter,
Signum dans Trojanis, pugnæ alternantem victoriam.
Hector autem Trojanos hortabatur, alte vociferans,
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Viri eſtote amici, ac mementote impetuoſæ fortitudinis.
Sentio autem quod mihi lubens annuit Saturnius
Victoriam & magnam gloriam, at Danais exitium.
Stulti, qui hos muros ſtruxerunt
Infirmos, contemnendos, qui non robur meum arcebunt:
Equi vero facile foſſam tranſilient quam foderunt.
Verum quando jam naves ad cavas pervenero,
Memoria aliqua tum ignis ardentis eſto,
Ut igne naves incendam, interficiamque & ipſos
Argivos apud naves, attonitos in fumo.
Sic fatus, equos adhortatus eſt, dixitque,
Xantheque, & tu Podarge, & Æthon, Lampeque generoſe,
Nunc mihi alimentorum præmia rependite, quæ permulta
Andrómache filia magnanimi Eetionis
Vobis prioribus ſuave triticum appoſuit,
Vino etiam immiſto ad bibendum quandocumque animum juberet,
Quam mihi, qui ei juvenis maritus feror eſſe.
Verum inſequimini & feſtinate, ut capiamus
Clypeum Neſtoreum, cujus nunc fama ad cœlum pervenit,
Totum aureum eſſe, manubriumque & ipſum:
At ab humeris Diomedis equitis,
Affabre factum thoracem, quem Vulcanus elaboravit fabricans.
Si hæc ceperimus, ſperaverim *me* Achivos
Hac ipſa nocte naves conſcenſuros veloces.
Sic dixit glorians: indignata autem eſt veneranda Juno:
Et commota eſt in ſolio, tremefecitque magnum Olympum;
Et Neptunum magnum deum coram allocuta eſt,
Eheu Naptune, late potens, ne tibi quidem
Pereuntium Danaorum miſereſcit in præcordiis animus:
Hi autem tibi Helicemque & Ægas dona ferunt
Multaque & elegantia: tu vero ipſis cupias victoriam.

Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Ἥρη ἀπτοεπὲς, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε,
Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
Εἰλομένων, εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.
Καί νύ κεν ἔπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας,
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
Αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ.
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατοι νῆας ἐΐσας
Εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί·
Πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φαμὲν εἶναι ἄριστοι,
Ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε.
Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο;
Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε δίκοσίων τε ἕκαστος
Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν
Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων
Τῇδ' ἄτῃ ἄασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
Οὐ μὲν δήποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
Νηῒ πολυκλήϊδι παρελθέμεν ἐνθάδε ἔρρων·
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
Ἱέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Ἀλλὰ Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
Αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,

Nam ſi velimus, quotquot Danais fautores
Trojanos repellere, & coercere late ſonantem Jovem,
Illic ſane tunc triſtaretur ſedens ſolus in Ida.
  Hanc valde indignatus allocutus eſt rex Neptunus,
Juno verbis audax, qualem hunc ſermonem dixiſti?
Non ego velim cum Jove Saturnio pugnare
Nos alios, quoniam longe potentiſſimus eſt.
  Sic hi quidem talia inter ſe invicem loquebantur:
Illorum autem quantum a navibus munitionis foſſa complectebatur a cæteris diviſum,
Repletum erat pariter equiſque & viris ſcutatis
Coactis in anguſtum, cogebat vero veloci par Marti
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.
Et quidem concremaſſet igne ardenti naves æquales,
Niſi in præcordiis poſuiſſet Agamemnoni veneranda Juno,
Eo occupato ocyus incitare Achivos.
Perrexit autem ire ad tentoriaque & naves Achivorum,
Purpuream magnam pallam tenens manu robuſta.
Stetitque in Ulyſſis ingenti navi nigra,
Quæ in medio erat, ut vox exaudiri poſſet in utramque partem
Et ad Ajacis tentorium Telamonii,
Et ad Achillis, qui extremi naves æquales
Subduxerant, virtute freti & robore manuum:
Vociferatus autem eſt alta voce, Danaos inclamans,
  Proh pudor Argivi, turpia probra, forma *tantum* admirabiles:
Quo abierunt gloriationes, cum profitebamur nos eſſe fortiſſimos,
Quas olim in Lemno vana jactantes dicebatis,
Comedentes carnes multas boum cornutorum,
Bibentes crateras coronatos vino?
Trojanorum adverſus centumque ducentoſque quemque *veſtrum*
Reſtiturum in pugna: nunc autem ne uni quidem æquales ſumus
Hectori, qui mox naves incendet igne ardenti.
Jupiter pater, anne ullum præpotentium regum
Tali clade afflixiſti, & eum magna gloria privâſti?
Et tamen nego unquam tuum perpulchrum altare
Nave multis tranſtris inſtructa præteriiſſe quum huc malo fato venirem.
Sed in omnibus boum adipem, & femora combuſſi
Cupiens Trojam benemunitam excindere.
At Jupiter hoc ſaltem mihi perfice votum:
Nos ipſos ſaltem permitte effugere & evadere,

Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρὸν,
Ἔνθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν πολλῶν περ ἐόντων
Εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Φραδμονίδην Ἀγέλαον· ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους,
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Τὸν δὲ μέτ' Ἀτρεῖδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς, καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε παλίντονα τόξα τιταίνων·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Βεβλήκει, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν
Εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὄρμενον, ἠδ' Ὀφελέστην,
Δαίτορά τε, Χρομίον τε, καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε,
Τεῦκρε φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν
Βάλλ' οὕτως, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι

Πα-

Neque ſic a Trojanis ſinas interimi Achivos.
Sic dixit. hujus autem pater miſertus eſt lacrymantis.
Et annuit ei exercitum ſalvum fore, neque periturum.
Et ſtatim aquilam miſit certiſſimum augurium facientem ex volucribus,
Hinnulum tenentem unguibus, ſobolem cervæ velocis,
Juxta autem Jovis altare perpulchrum dejecit hinnulum,
Ubi Panomphæo Jovi ſacrificabant Achivi.
At hi poſtquam viderunt quod a Jove veniſſet ales,
Alacrius in Trojanos erumpebant, recordabantur pugnæ.
Tum nemo ex Danais, licet multi,
Gloriatus eſt Tydidem ante agitaſse veloces equos:
Extraque foſsam egiſse, & contra pugnaſse:
Sed longe primus Trojanorum interemit virum armatum
Phradmonidem Agelaum: is quidem in fugam verterat equos,
Illi autem converſo, dorſo haſtam infixit,
Humeros inter, perque pectora egit.
Decidit autem de curribus, ſonitumque dederunt arma ſuper ipſum.
Hunc autem poſt Atridæ, Agamemnon, & Menelaus:
Et poſt hos Ajaces impetuoſam induti fortitudinem:
Hos autem poſt Idomeneus, & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ:
Et poſt hos Eurypylus Euæmonis præclarus filius,
Teucer autem nonus venit renitentes arcus tendens:
Stetitque ſub Ajacis ſcuto Telamonii.
Tunc Ajax quidem ante eum tenebat ſcutum, ille vero heros
Circumſpiciens, poſteaquam aliquem jaculatus in tùrba
Vulneraverat, ille quidem ibi delapſus animam amittebat,
Ipſe vero retro ſe recipiens, puer tanquam ad matrem ſubmittebat ſe
Ad Ajacem: ille vero eum ſcuto tegebat ſplendido.
Tum quem primum Trojanorum interfecit Teucer eximius?
Orſilochum quidem primum, & Ormenum, & Opheleſtem,
Dætoraque, Cromiumque, & deo parem Lycophontem,
Et Polyæmonidem Hamopaonem, & Melanippum,
Omnes alium ſuper alium dejecit in terram almam.
Eumque conſpicatus lætatus eſt rex virorum Agamemnon,
Arcu e forti Trojanorum perdentem phalangas:
Stetit autem ad eum profectus, & ipſum allocutus eſt,
Teucer carum caput, Telamonie princeps populorum,
Jaculare ſic, ſi forte quid lumen Danais fias,

Pa-

Πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ἐπίβησον.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσαι,
Αἴκεν μοι δώῃ Ζεὺς αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χειρὶ θήσω,
Ἢ τρίποδ', ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
Ἠὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων,
Ἀτρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
Ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι ὅση δύναμίς γε πάρεστι,
Παύομαι, ἀλλ' ἐξ οὗ ποτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτοὺς,
Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω·
Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς,
Πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα
Υἱὸν ἐῢν Πριάμοιο κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ·
(Τὸν ῥ' ἐξ Ἀσύμηθεν ὀπυομένη τέκε μήτηρ,
Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσι·)
Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ
Καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν·
Ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
Ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Ἱέμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν,
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες. τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἐόντα
Ἵππων ἡνί' ἑλεῖν. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας·
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί·

Patrique tuo Telamoni, qui educavit parvulum,
Et te ſpurium licet ſtudioſe aluit ſua in domo:
Hunc etiamſi procul abſit ad gloriam evehe.
Tibi autem ego edico, ut & perfectum erit,
Si mihi dederit Jupiter ægidem ferens & Minerva
Illi evertere bene ædificatum urbem,
Primo tibi poſt me præmium honorarium in manu ponam,
Vel tripodem, vel duos equos cum ipſis curribus,
Vel mulierem quæ tecum eundem lectum aſcendat.
Hunc reſpondens allocutus eſt Teucer eximius,
Atride illuſtriſſime cur me properantem & ipſum
Incitas? neque enim quantum in me eſt,
Ceſſo, ſed ex quo Ilium verſus repulimus ipſos,
Ex eo jam ſagittis exceptos viros interficio:
Octo jam emiſi longos hamos habentes ſagittas;
Omnes autem in corpore fixæ ſunt bellicoſorum juvenum:
At hunc nequeo percutere canem rabidum.
Dixit, & aliam ſagittam a nervo miſit
Hectorem contra, percutere autem ipſum cupiebat animus:
Et ab eo quidem aberravit: ſed eximium Gorgythionem
Filium fortem Priami percuſſit ad pectus ſagitta:
(Quem ab Æſyma compreſſa peperit mater.
Pulcra Caſtianira, corpore ſimilis deabus:)
Papaver autem veluti in alteram partem caput inflexit, quod in horto
Fructu gravatum humoreque verno:
Sic in alteram partem inclinavit caput caſſide gravatum.
Teucer vero aliam ſagittam e nervo miſit
Hectorem contra, percutere autem ipſum cupiebat animus,
Sed etiam tunc aberravit: avertit enim Apollo:
Sed Archeptolemum audacem Hectoris aurigam
Ruentem ad pugnam percuſſit in pectore juxta mammam:
Decidit autem de curribus retroceſſeruntque ejus equi
Veloces: hujus vero ibi ſoluta eſt animaque roburque.
Hectoris autem gravis dolor contexit mentem ob aurigam.
Hunc tamen poſtea reliquit triſtis licet ſodalis gratia:
Cebrionem autem juſſit fratrem qui prope aderat
Equorum habenas capere, qui non immorigerus fuit ut audivit:
Ipſe autem de curru humi deſiliit collucenti,
Horribiliter vociferans: & ſaxum prehendit manu.

Per-

Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει.
Ἤτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν,
Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ. τὸν δ' αὖ κορυθαιόλος Ἕκτωρ
Αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον ὅθι κληῒς ἀποέργει
Αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι·
Τῇ ῥ' ἐπ' οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι.
Ῥῆξε δέ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ.
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάϊς καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
Ἂψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν.
Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος
Ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθὼς,
Ἰσχία τε γλουτούς τε ἑλισσόμενόν τε δοκεύει·
Ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.
Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ;
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ· ὁ δὲ μαίνετ' οὐκέτ' ἀνεκτῶς
Ἕκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
Ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι,

Σχέτλι

Perrexitque recta in Teucrum, ac ferire ipſum animus jubebat:
Ille quidem pharetra exemerat amaram ſagittam,
Poſueratque ad nervum. Illum vero galeatus Hector
Retro ducentem *nervum* ad humerum, ubi jugulum dirimit
Cervicem pectuſque, maxime autem lethalis locus eſt:
Ea parte in ſe ardentem percuſſit lapide aſpero.
Rupitque ei nervum: obtorpuit autem manus ad juncturam
Conſtititque in genua lapſus, arcus vero ejus excidit de manu.
Ajax autem non neglexit fratrem collapſum,
Sed accurrens potexit, & ei ſcutum prætendit.
Hunc quidem poſtea ſubeuntes duo chari ſocii,
Meciſteus Echii filius & nobilis Alaſtor,
Naves ad cavas portarunt graviter gementem.
Rurſus Trojani Olympius animos excitavit,
Qui recta ad foſſam profundam repulerunt Achivos.
Hector autem inter primos ibat, fortitudine oculos circumferens.
Ut vero cum aliquis canis aprum ſylveſtrem vel leonem
Attingit a tergo, pedibus velocibus fretus,
Coxaſque cluneſque convertentemque *ſe* obſervat:
Sic Hector perſequebatur comantes Achivos,
Semper occidens poſtremum *quemque*: hi vero fugiebant.
Sed poſtquam perque vallos & foſſam tranſierant
Fugientes, multique domiti erant Trojanorum ſub manibus,
Hi quidem jam apud naves continebantur manentes,
Invicemque hortantes, & omnibus diis
Manibus ſublatis, alta voce precabantur unuſquiſque,
Hector vero undique circumagebat pulchras jubas habentes equos,
Gorgonis oculos habens & hominum perniciei Martis.
Hos autem conſpicata, miſerta eſt dea candida ulnis Juno,
Statique Minervam verbis volucribus allocuta eſt,
Eheu ægidem tenentis Jovis filia, non jam nos
Pereuntes Danaos curabimus extremo ſaltem in eorum caſu?
Qui jam malo fato expleto pereunt
Viri unius impetu: ille autem furit non amplius tolerabiliter
Hector Priamides, & jam mala multa fecit.
Hanc viciſſim allocuta eſt dea cæſiis oculis Minerva,
Et omnino hic quidem fortitudinem animamque perdidiſſet,
Manibus Argivorum confectus in patria terra:
Sed pater ille meus mente furit non ſana,

Σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.
Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ἤτοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς,
Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν
Ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο,
Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα·
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς,
Ἥ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ἔσται μὰν ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
Εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς κορυθαίολος Ἕκτωρ
Γηθήσει, προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας·
Ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν.
Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη·
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, οὔλυμπός τε,
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
Τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατ' ἄρ' αἰνῶς.
Ἶριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα αὔτην

Ἔρ-

Durus, ſemper iniquus mei animi impetus impediens.
Nec quicquam horum recordatur, quod ei ſæpiſſime filium
Preſſum ſervavi Euryſthei laboribus.
Certe is quidem flebat ad cœlum: ſed me Jupiter
Huic auxiliaturam de cœlo demiſit.
At ſi ego hæc ſciviſſem mente prudenti,
Cum eum ad Orcum validas portas habentem miſit
Ex Erebo ducturum canem horrendi Plutonis,
Non utique effugiſſet Stygis aquæ profunda fluenta.
Nunc autem me quidem odit, Thetidis vero perfecit conſilia,
Quæ ei genua oſculata eſt, & prehendit manu barbam,
Supplicans ut honoraret Achilem urbium everſorem:
Erit tamen cum iterum dilectam Minervam dicet.
Quin tu quidem nunc nobis appara ſolidos ungulis equos,
Dum ego ingreſſa Jovis domum ægidem tenentis,
Armis ad bellum inſtruar, ut videam,
An nobis Priami filius galeatus Hector
Lætabitur, apparentibus per belli ordines:
Certe aliquis & Trojanorum ſaturabit canes & alites
Pinguedine & carnibus, ſtratus ad naves Achivorum.
Sic dixit. nec non obſecuta eſt dea candida ulnas Juno.
Hæc quidem hunc illuc currens aureis comatos vinclis frontem ornabat equos
Juno, veneranda dea, filia magni Saturni:
Sed Minerva filia Jovis ægidem tenentis,
Peplum quidem laxatum defluere ſivit pulchrum patris in pavimento
Varium, quod ipſa fecerat & elaborarat manibus.
Illa vero loricam induta Jovis nubes cogentis,
Armis ad bellum armabatur lacrymoſum.
In currus autem fulgidos pedibus aſcendit, ſumpſitque haſtam
Gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
Heroum, quibuſcumque iraſcitur præpotenti patre nata.
Juno autem ſcutica velociter urgebat equos.
Sponte autem ſua portæ crepuerunt cœli, quas cuſtodiebant Horæ,
Quibus commiſſum eſt magnum cœlum, olympuſque,
Ut & aperiant denſam nubem, & claudant.
Hac *via* per eas ſtimulo parentes dirigebant equos.
Jupiter autem pater ab Ida ut vidit, iratus eſt gravier:
Et Irim excitavit aureas alas habentem nunciaturam,
Vade age Iri velox, retro verte, neque ſine adverſus *me*
Ve-

Ἔρχεσθ'. οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατά θ' ἅρματα ἄξω·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον ἅ κεν μάρπτησι κεραυνός·
Ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, ττι νοήσω.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν ὄλυμπον.
Πρώτῃσι δὲ πύλῃσι πολυπτύχου οὐλύμποιο
Ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον.
Πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
Οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
Ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, ᾗ τελέει περ,
Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατά θ' ἅρματα ἄξειν·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον ἅ κεν μάρπτησι κεραυνός·
Ὄφρ' εἰδῇς Γλαυκῶπι ὅτ' ἂν σῷ πατρὶ μάχηαι.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, ττι νοήσῃ·
Ἀλλὰ σύγ' αἰνοτάτη κύον ἀδδεὲς, εἰ ἐτεόν γε
Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
Νῶϊν ἐῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκεν πολεμίζειν.
Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
Ὅς κε τύχῃ· κεῖνος δὲ τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω ὡς ἐπιεικές.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
Τῇσιν δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν.
Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους

Οἰ-

Venire: non enim commode congrediemur in prælium.
Sic enim edico, quod & perfectum erit,
Claudos reddam quidem ipſis ſub curribus veloces equos:
Ipſas autem de curru dejiciam, & currus confringam:
Nec decem vertentibus annis
Vulnera perfecte ſanari poterunt quæ deprehenſis impreſſerit fulmen:
Ut ſciat Minerva quando cum ſuo patre pugnaverit.
Junoni autem non tantum ſuccenſeo, neque iraſcor.
Semper enim mihi conſuevit interrumpere, quicquid cogitaro.
Sic dixit. Feſtinabat autem Iris curſus procellas æquans nunciatura:
Deſcenditque de Idæis montibus *ut iret* ad magnum olympum.
Et primis portis multas convalles habentis olympi
Occurens detinuit: Joviſque ipſis expoſuit ſermonem,
Quo tenditis? cur vobis in præcordiis furit cor?
Non ſinit Saturnius auxilium ferre Argivis,
Sic enim minatus eſt Saturni filius, ſiquidem perficiet,
Claudos redditurum quidem vobis ſub curribus veloces equos,
Vos ipſas autem de curru dejecturum, & currus confracturum:
Neque decem vertentibus annis
Vulnera perfecte ſanari poterunt quæ deprehenſis impreſſerit fulmen.
Ut ſcias Minerva quando cum tuo patre pugnaveris.
Junoni autem non tantum ſuccenſet, neque iraſcitur:
Semper enim ei ſolet infringere quicquid in animum induxerit.
Sed tu teterrima canis inverecunda, ſi revera
Audebis Jovem contra ingentem haſtam attolere.
Hæc quidem ſic locuta abiit pedes velox Iris:
Sed Minervam Juno allocuta eſt,
Eheu ægidem tenentis Jovis filia, non amplius ego
Nobis permitto Jovem contra mortalium cauſſa pugnare.
Quorum alius quidem intereat, alius autem vivat.
Ut cuique ſors fuerit: ille vero ea quæ volens animo
Trojaniſque & Danais adjudicet ut æquum.
Sic fata, retro vertit ſolidos ungulis equos.
Et his Horæ quidem ſolverunt pulchros jubis equos:
Et hos alligarunt ad ambroſia præſepia:
Currus autem inclinarunt ad parietes collucentes:
Verum ipſæ aureis in ſellis recubitoriis ſederunt
Mixtim cum aliis diis, ſuo mœſtæ corde.
Jupiter autem pater ab Ida pulchras rotas habentem currum & equos

Οὔλυμπόνδ᾽ ἐδίωκε, θεῶν δ᾽ ἐξίκετο θώκους.
Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἅρματα δ᾽ ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσας·
Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἕζετο, τῷ δ᾽ ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ᾽ ὄλυμπος.
Αἱ δ᾽ οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Ἥσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ᾽ ἐρέοντο.
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Τίφθ᾽ οὕτω τετίησθον Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
Οὐ μέν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
Οὐκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν ὀλύμπῳ.
Σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα
Πρὶν πόλεμόν τ᾽ ἰδέειν πολεμοιό τε μέρμερα ἔργα.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Οὐκ ἂν ἐφ᾽ ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ,
Ἂψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν᾽ ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.
Ὡς ἔφαθ᾽. αἱ δ᾽ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Πλησίαι αἵγ᾽ ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε,
Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει.
Ἥρῃ δ᾽ οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Ἀλλ᾽ ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ᾽ αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται·
Ἀλλ᾽ ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ᾽, εἰ σὺ κελεύεις·
Βουλὴν δ᾽ Ἀργείοις ὑποθησόμεθ᾽ ἥτις ὀνήσει,
Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ὄψεαι, αἴκ᾽ ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὀλλύντ᾽ Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητάων.
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ
Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Ἤματι τῷ ὅτ᾽ ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος·
Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι. σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω

Χωο-

Ad olympum egit, deorumque pervenit ad ſedes.
Huic etiam equos quidem ſolvit inclytus Neptunus,
Currus vero ad altaria poſuit, linteo circumdato:
Ipſe autem in thronum late ſonans Jupiter
Conſedit, ejuſque ſub pedibus magnus concutiebatur olympus.
Iſtæ autem ſolæ a Jove ſeorſim Minervaque & Juno
Sedebant, nec omnino ipſum alloquebantur, neque interrogabant:
Sed ille cognovit ſua mente, compellavitque,
  Cur ita mœſtæ eſtis Minervaque & Juno?
Non ſane diu laboraſtis pugna in glorioſa
Perdendo Trojanos, contra quos odium acerbum ropoſuiſtis.
Omnino, cum tales meæ vires & manus invictæ,
Non me verterint quotquot dii ſunt in olympo.
Vobis autem prius tremor cepit pulchros artus
Quam pugnamque videretis pugnæque magna facinora.
Sic enim edico, quod & perfectum fuiſſet:
Haud ſane in veſtris curribus percuſſæ fulmine,
In olympum rediiſſetis, ubi immortalium ſedes eſt.
  Sic dixit: compreſſis vero labris gemebant Minervaque & Juno,
Propinquæ hæ ſedebant, malaque Trojanis cogitabant.
Minerva quidem tacita erat, neque quicquam dixit,
Irata Jovi patri, ira autem ipſam atrox tenebat:
Juno vero non continebat pectore iram, ſed allocuta eſt,
  Graviſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Bene & nos ſcimus quod tua potentia nulli cedit,
Attamen Danaos lugemus bellicoſos,
Qui jam malo fato expleto perierint:
Sed bello quidem abſtinebimus, ſi tu jubes:
Conſilium vero Argivis ſuggeremus quod proderit,
Ne omnes pereant irato Deo.
  Hanc reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Cras mane etiam magis præpotentem Saturnium
Videbis, ſi velis, bovinis oculis veneranda Juno,
Perdentem Argivorum ingentem exercitum bellicoſorum.
Non enim prius a bello ceſſabit impetuoſus Hector
Quam excitetur ad naves velox pedibus Pelides
Die illo quando ei quidem ad puppes pugnaverint,
Anguſtia in graviſſima, pro Patroclo occiſo:
Sic enim fatale eſt, tui vero ego non rationem habeo

Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἥμενοι οὔτ' αὐγῆς ὑπερίονος ἠελίοιο
Τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι· βαθὺς δέ τε τάρταρος ἀμφίς.
Οὐδ' ἢν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σεῦ ἔγωγε
Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
Ὣς φάτο. τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
Ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.
Τρώων δ' αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον
Τόν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε Διῒ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι,
Νῦν ἐφάμην νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
Ἂψ ἀπονοστήσειν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
Ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθ'· αὐτὰρ καλλίτριχας ἵππους
Λύσαθ' ὑπ' ἐξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν.
Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
Ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης.
Καίωμεν πυρὰ πολλά. σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ·
Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι,
Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ,
Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέῃσι καὶ ἄλλος
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα.

Iratæ, neque ſi ultimos fines adieris
Terræ & maris; ubi Iapetuſque Saturnuſque
Sedentes neque ſplendore ſupra gradientis ſolis
Oblectantur, neque ventis: profundus enim tartarus circum:
Ne quidem ſi illuc perveneris errabunda, tui ego
Iratæ rationem habeo, quoniam non te impudentius aliud.
Sic dixit. ei autem nihil reſpondit candida ulnis Juno.
Incidit vero in oceanum ſplendidum lumen ſolis,
Trahens noctem nigram ſuper almam terram.
Trojanis quidem invitis occidit lux: ſed Achivis
Grata ter exoptata ſupervenit nox tenebroſa.
Trojanorum vero concionem habuit illuſtris Hector,
Seorſim a navibus ductorum fluvium ad verticoſum,
In puro, ubi inter cadaverum ſtrages apparebat ſpatium.
Ex equis vero cum deſcendiſſent in terram orationem audiebant
Quam Hector dicebat Jovi carus: in manu autem
Haſtam tenebat undecim cubitorum: & ante ſplendebat haſtæ
Cuſpis ærea, circumque aureus ambibat annulus:
Hac ille nixus verba volucria locutus eſt,
Audite me Trojani & Dardani, & auxiliarii,
Modo credidi navibus perditis & omnibus Achivis,
Retro rediturum ad Ilium ventoſam:
Sed prius caligo ſupervenit, quæ nunc ſervavit maxime
Argivos & naves in littore maris.
Verum enimvero nunc pareamus nocti nigræ,
Cœnaſque inſtruamus: ſed pulchris jubis ornatos equos
Solvite ex curribus, ipſis vero apponite pabulum:
Et ex urbe ducite boves & pingues oves
Propere, vinumque ſuave emite,
Panemque ex domibus, inſuperque ligna multa colligite,
Ut per totam noctem uſque ad auroram mane genitam
Accendamus ignes multos, ſplendorque cœlum perveniat:
Ne forte etiam per noctem comantes Achivi
Fugere aggrediantur ſuper lata dorſa maris.
Ne ſaltem ſine malo naves aſcendant quieti,
Sed ut quis eorum vulnus etiam domi curet,
Percuſſus vel ſagitta vel haſta acuta.
Navem inſiliens, ut quis horreat etiam alius
Trojanis equitibus inferre lamentabile bellum.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διῒ φίλοι ἀγγελλόντων,
Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας
Λέξασθαι περὶ ἄστυ, θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπιόντων.
Ὧδ' ἔστω Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ἀγορεύω·
Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω,
Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
Εὔχομαι ἐλπόμενος Διΐ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν
Ἐξελάαν ἔνθενδε κύνας κηρεσιφορήτους,
Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.
Ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ὑμέας αὐτούς.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
Εἴσομαι αἴκέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
Πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν
Χαλκῷ δῃώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
Αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, αἴκ' ἐμὸν ἔγχος·
Μείνῃ ἐπερχόμενον. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω
Κείσεται οὐτηθεὶς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς
Εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας,
Δῆσαν δ' ἱμάντεσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
Κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω.
Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
Εἵατο παννύχιοι· πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
Φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ,
Ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,
Πάντα δὲ τ' εἴδεται ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν.

Τόσ-

Præcones autem per urbem Jovis cari nuncient,
Pueros pubeſcentes & temporibus canos ſenes
Excubias agere circum urbem, a Diis ædificatis in turridus:
Fœminæ vero in ſuis ædibus quæque
Ignem magnum accendant: cuſtodiaque aliqua firma ſit
Ne manus hoſtium per inſidias ingrediatur urbem, copiis abſentibus
Sic eſto Trojani magnanimi ut dico:
Et ſermo hic nunc quidem ratus quem dixi eſto,
Talem autem mane Trojanos inter equites dicam,
Me vota facientem ſpero Jovique cæteriſque diis
Expulſurum hic canes funeſtis fatis adductos,
Quos fata adduxerunt nigris in navibus.
Quare per noctem ſervemus non ipſos.
Mane vero ſub auroram armis armati,
Naves ad cavas excitemus acrem martem.
Videbo an me Tydides fortis Diomedes
A navibus ad murum repellet, an ego illum
Ære cum occidero, ſpolia cruenta auferam.
Cras ſuam virtutem perſpiciet, ſi meam haſtam
Suſtinuerit irruentem: ſed in primis puto
Jacebit vulneratus multique circa ſocii
Sole orto cras. Ita enim ego
Sim immortalis & expers ſenectutis *per* dies omnes,
Et honorer ſicut honoratur Minerva & Apollo,
Ut jam dies illa malum feret Argivis.
Sic Hector concionatus eſt: Trojani autem acclamarunt.
Illi vero equos quidem ſolverunt ſub jugo ſudantes,
Ligaveruntque capiſtris apud currus ſuos unuſquiſque:
Et ex urbe adduxerunt boves & pingues oves
Propere: vinumque ſuave emerunt,
Panemque ex domibus, & inſuper ligna multa collegerunt.
Nidorem autem ex campo venti ſuſtulerunt ad cœlum.
Et illi, elati animis, ſecundum bellicos ordines
Sedebant per totam noctem: igneſque eis ardebant multi.
Sicut quando in cœlo ſtellæ lucidam circa lunam
Apparent perdecoræ, quando eſt ſine vento æther,
Apparentque omnes ſpeculæ, & cacumina ſumma,
Et ſaltus: cœlitus autem aperitur immenſa æthra,
Et omnia conſpiciuntur aſtra: gaudetque animo paſtor,

Τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἑκάστῳ
Εἵατο πεντήκοντα, σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
Ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐΰθρονον ἠῶ μίμνον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ι. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνονος συμβουλεύσαντος τοῖς Ἕλλησι φεύγειν, ἵστανται τὴν ἐναντίαν ἀποφαινόμενοι γνώμην Διομήδης καὶ Νέστωρ. συμβουλεύσαντος δὲ Νέστορος, πρὸς Ἀχιλλέα πέμπονται πρέσβεις· καὶ δεηθεῖσιν αὐτοῖς ἀντεῖπεν Ἀχιλλεύς. Οἱ δὲ ἀπαγγέλλουσι, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ὕπνον τρέπονται.

Ἐξεσίη δ' Ἀχιλῆος ἀπειθέος ἐστὶν Ἰῶτα.

Ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
Φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
Ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
Ὣς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει

Δυσ-

Tot inter naves & Xanthi fluenta
Trojanorum accendentium ignes apparebant ante Ilium.
Mille in campo ignes ardebant, apud autem ſingulos
Sedebant quinquaginta *viri ad* lumen ignis ardentis.
Equi vero hordeum album comedentes & arincam,
Stantes apud currus, pulchro ſedentem in ſolio auroram expectabant.

ARGUMENTUM LIBRI IX. HOMERI ILIADIS.

QUum Agamemnon Græcis auctor eſſet, ut fugam capeſſerent, ſurgunt contrariam pronunciantes ſententiam Diomedes & Neſtor. Neſtoris autem ſuaſu ad Achillem mittuntur legati: & precantibus ipſis renuit Achilles. Hi vero renunciant, & poſt hæc ad ſomnum capiendum ſe convertunt.

ITa quidem Trojani cuſtodias agebant: ſed Achivos
Ingens tenebat trepidatio, timoris frigidi ſocia:
Luctu vero intolerando ſauciati erant omnes fortiſſimi.
Sic autem venti duo pontum commovent piſcoſum,
Boreas & Zephyrus, qui e Thracia ſpirant
Adventu repentino: ſimul autem & unda nigra
In acervum attollitur, multamque extra mare algam fundunt:
Sic ſcindebatur animus in pectoribus Achivorum.
Atrides autem dolore magno ſauciatus cor,
Obibat præcones canoros jubens
Nominatim ad concionem vocare virum unumquemque,
Non autem clamare: ipſe vero inter primos laborabat.
Sedebant autem in concione triſtes. Agamemnon autem
Surrexit lachrymas fundens, ceu fons aquis niger,
Qui ab excelſa petra nigram fundit aquam:
Sic ille graviter ſuſpirans verba inter Argivos fecit,
O amici Argivorum ductores & principes,
Jupiter me valde Saturnius detrimento irretivit gravi:
Infeſtus, qui antea quidem mihi promiſit & annuit
Ilio exciſo bene munito rediturum:
Nunc vero malam fraudem ſtruxit, & me jubet

In-

Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες,
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν,
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
Ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μή τι χολωθῇς.
Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι,
Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες·
Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
Ἀλκὴν δ' οὔ τοι δῶκεν, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀναλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι,
Ἔρχεο. πάρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
Ἑστᾶσ', αἵ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί·
Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ,
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ' εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ,
Τυδείδη, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος.
Οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοὶ,
Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων·
Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης
Ὁπλότερος γενεῆφιν, ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,

Ἐξει-

Inglorium Argos redire, poſtquam multum perdidi populum.
Ita ſcilicet Jovi præpotenti placitum eſt,
Qui jam multarum urbium demolitus eſt vertices,
Ac adhuc demolietur: hujus enim potentia eſt maxima.
Quare agite, ut ego dixero, pareamus omnes,
Fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram.
Non enim jam Trojam capiemus latas vias habentem.
Sic dixit. illi vero omnes taciti facti ſunt ſilentio,
Diu autem muti erant triſtes Achivi:
Tandem vero inter eos locutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Atride, tibi primum adverſabor inconſulte loquenti:
Qua fas eſt, o rex, concione, tu vero ne iraſcaris.
De fortitudine quidem mihi primus convicium feciſti inter Danaos
Dicens *me* eſſe imbellem & fortitudinis expertem. hæc autem omnia
Sciunt Argivorum & juvenes & ſenes:
Tibi vero ex duobus alterum dedit Saturni filius verſuti.
Sceptro quidem tibi dedit honorari ſupra omnes:
Virtutem autem non dedit, quod quidem imperium eſt maximum,
Bone vir, itane plane ſperas Achivos
Imbelleſque fore & fortitudinis expertes ut dicis?
Quod ſi tibi ipſi animus properat ad redeundum,
Abi: patet tibi via, & naves tibi prope mare
Stant, quæ te ſecutæ ſunt Mycenis plurimæ.
At alii manebunt comantes Achivi
Donec Trojam evertimus. quod ſi & ipſi *volunt*,
Fugiant cum navibus dilectam in patriam terram,
Nos vero, ego Steneluſque, pugnabimus donec finem
Ilii invenerimus: favente enim deo venimus.
Sic dixit: illi vero omnes acclamarunt Achivi,
Orationem admirati Diomedis equitis.
Inter eos autem ſurgens locutus eſt eques Neſtor,
Tydide, ſupra *omnes* quidem in pugna fortis es,
Et conſilio inter omnes æquales es optimus:
Nemo tibi hanc ſententiam vituperaverit, quotquot Achivi,
Neque contra dixerit: ſed non ad finem perveniſti conſiliorum.
Et ſane juvenis es, meus vero etiam filius eſſe poſses
Minimus natu, & tamen prudentia loqueris
Argivorum regibus, quoniam recte dixiſti.
Verum age, ego, qui te ſenior profiteor eſse,

Ἐξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
Λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές.
Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
Ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι·
Πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι ὅς κεν ἀρίστην
Βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήιοι ἐγγύθι νηῶν
Καίουσι πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειε;
Νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
Ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα ποιμένα λαῶν,
Ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον, καὶ Ἰάλμενον, υἷας Ἄρηος,
Ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν Λυκομήδεα δῖον·
Ἑπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ
Κοῦροι ἅμ' ἔστειχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
Καδδὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες.
Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
Ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν
Λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύησθα.

Τῷ

Eloquar, & ſingula percurram: neque aliquis mihi
Sermonem improbaverit, ne quidem rex Agamemnon.
Sine tribu, ſine lege, ſine lare eſt ille
Qui bellum amat inteſtinum, horrendum.
Verum enimvero nunc quidem parcamus nocti nigræ,
Cœnaſque inſtruamus; cuſtodes autem ſinguli
Cubent ad foſſam depreſſam murum extra.
Juvenibus quidem hæc præcipio, deinde vero
Atride, tu quidem eis imperium da: nam tu rex maximus es.
Præbe convivium ſenibus: decet te, nequaquam indecorum.
Plena tibi vino tentoria, quod Naves Achivorum
Quotidie ex Thracia per latum pontum advehunt:
Omnis tibi adheſt ad accipiendum apparatus, multiſque imperas.
Multis autem congregatis, illi obſequeris qui optimum
Conſilium dederit: valde autem opus eſt omnibus Græcis
Bono & prudenti, quoniam hoſtes prope naves
Accendunt ignes multos. quis in his lætetur?
Nox autem hæc vel diſperdet exercitum, vel ſerbavit.
Sic dixit: illi vero eum libenter & audierunt & obſecuti ſunt:
Cuſtodes vero cum armis exierunt,
Neſtorideſque Thraſymedes paſtor populorum,
Et Aſcalaphus, & Ialmenus, filii Martis,
Merioneſque, Aphareuſque, Deipyruſque,
Et Creontis filius Lycomedes nobilis:
Septem erant duces cuſtodum, centum vero cum quolibet
Juvenes ordine ibant, longas haſtas manibus tenentes:
In medioque foſſæ & muri ſedebant profecti.
Ibique ignem accenderunt, inſtruxeruntque cœnam unuſquiſque.
Atrides autem proceres frequentes duxit Achivorum
In tentorium, ipſiſque appoſuit gratum animo convivium.
Hi autem ad cibos paratos appoſitos manu extenderunt.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Illis ſenex omnium primus texere cœpit conſilium
Neſtor, cujus & antea optimum apparuerat conſilium
Qui ipſis ſapiens concionatus eſt & dixit,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
In te finiam, a te incipiam, quoniam multorum
Populorum es rex, & tibi Jupiter in manus dedit
Sceptrumque & jura, ut ipſis conſulas:

Τῷ σε χρὴ περὶ μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ
Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἕξεται ὅ,ττι κεν ἄρχῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει
Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
Ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε διογενὲς Βρισηΐδα κούρην
Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας·
Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
Εἴξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
Ἠτίμησας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν
Δώροισί τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν
Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,
Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
Ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
Ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο,
Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
Ὅσσά μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας
Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς,
Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
Τὰς μέν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν τότ' ἀπηύρων
Κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.

Τρω-

Ideo te oportet ſupra *omnes* & dicere ſententiam, & audire,
Et permittere etiam alterius *conſilium*, ſi quem animus impulerit
Dicere in bonum, penes te autem erit *ſtatuere*, quid *optimum* & præcipuum fuerit:
At ego dicam ut mihi videtur eſſe optimum.
Non enim quis ſententiam alius meliorem hac excogitaverit,
Qualem ego ſentio & olim & etiam nunc,
Ex eo tempore quo generoſa Briſeida puellam
Irati Achillis a tentorio abſtuliſti:
Nequaquam ſecundum noſtram quidem ſententiam: valde enim tibi ego
Multis diſſuadebam: tu autem tuo magno animo
Cedens, virum fortiſſimum, quem etiam immortales honorant,
Contumelia affeciſti: ereptum enim habes præmium: verum etiam nunc
Deliberemus quomodo ipſum placatum flectamus
Doniſque placidis verbiſque blandis:
Hunc rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
O ſenex, neutiquam mentitus mea errata enumeraſti.
Peccavi, neque ipſe nego: nempe multarum inſtar
Copiarum eſt vir quem Jupiter ex animo dilexerit,
Sic nunc hunc honorat, domatque populum Achivorum.
Verum quoniam peccavi, menti lævæ obſecutus,
Iterum volo placare, dareque ingentia dona:
Vobis autem coram omnibus inclyta dona nominabo,
Septem igni nunquam admotos tripodas, ac decem auri talenta,
Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos
Validos, in curſu victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non ſane pauper eſſet vir cui tot contingerent,
Neque inops valde pretioſi auri,
Quot mihi attulerunt præmia ſolidi ungulis equi.
Dabo item ſeptem mulieres forma præſtantes, operum ſcientes,
Lesbias, quas quando Lesbum bene habitatam cepi ipſe,
Delegi, quæ pulchritudine vincebant genus mulierum.
Has ei dabo, interque *eas* erit quam tunc abſtuli
Filiam Briſei: & magnum jusjurandum addam,
Nunquam cubile aſcendiſſe vel iniſtum fuiſſe,
Qua mos hominum eſt virorum & mulierum.
Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: ſi vero
Urbem magnam Priami dii dederint evertere,
Navem abunde auro & ære congeſto impleat,
Ingreſſus, cum dividemus prædam Achivi.

Tro-

Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ
Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτά κε οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Δμηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος·
Τοὔνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων·
Καί μοι ὑποστήτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε τάχιστα
Ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Εἰ δ' ἄγε τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα Διῒ φίλος ἡγησάσθω,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
Κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων.
Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διῒ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,

Ὥρ-

Trojanas autem mulieres viginti ipſe deligat,
Quæ poſt Argivam Helenam pulcherrimæ ſint.
Si vero Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,
Gener mihi ſit: honorabo vero ipſum æqualiter Oreſti,
Qui mihi unicus nutritur rerum copia in magna.
Tres autem mihi ſunt filiæ in domo bene conſtructa,
Chryſothemis, & Laodice, & Iphianaſſa,
Harum quam velit dilectam ſine ſponſalibus ducat
Ad domum Pelei: ego vero dotalia dona dabo
Permulta, quot adhuc nemo ſuæ dedit filiæ.
Septem ei dabo celebres urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herboſam,
Pheraſque magnas, & Antheam profunda habentem prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedaſum vitiferam.
Omnes autem prope mare habitantur Pyli arenoſi:
Et viri *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui ipſum donis tanquam deum honorabunt,
Et ejus ſub ſceptro opulenta ſolvent tributa.
Hæc ei præſtabo ſi ceſſaverit ab ira.
Exorari ſe ſinat: Pluto implacabilis & inexorabilis:
Propterea & hominibus deorum odioſiſſimus omnium:
Et mihi cedat quatenus major imperio ſum,
Et quatenus natu major glorior eſſe.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Dona quidem neutiquam aſpernanda das Achilli regi:
Quare agite delectos urgeamus, qui celerrime
Eant ad tentorium Pelidæ Achillis.
Eja age hos ego legam, ii autem pareant.
Phœnix primum Jovi dilectus ſit dux,
Deinde Ajax magnus & nobilis Ulyſſes:
Præconum autem Hodiuſque & Eurybates ſimul ſequantur.
Ferte porro manibus aquam, & linguis favere jubete,
Ut Jovi Saturnio ſupplicemus, ſi forte miſereatur.
Sic dixit: his autem omnibus gratam ſententiam dixit,
Illico præcones quidem aquam in manus fuderunt,
Juvenes crateras coronaverunt vino:
Diſtribueruntque omnibus qui poculis libabant auſpicantes.
Sed poſtquam libaverant biberantque quantum voluit animus,

Ὥρμωντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γέρων ἱππότα Νέστωρ,
Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα
Πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ,
Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην,
Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
Καλῇ, δαιδαλέῃ, (ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν)
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας·
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ,
Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
Σταν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.
Ὣς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη·
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἦ τι μάλα χρεὼ,
Οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.
Ὣς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς.
Εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίστα,
Ζωρότερον δὲ κέραιρε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.
Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγὸς,
Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ·
Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε·
Πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα ἰσόθεος φώς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη,
Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε.
Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε,
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ

Κα-

Properabant ex tentorio Agamemnonis Atridæ.
Illis autem multa mandata dedit Gerenius eques Neſtor,
Oculos in unumquemque vertens, Ulyſſi autem maxime
Eniti ut flecterent eximium Pelidem.
Hi autem iverunt juxta littus multum ſtrepentis maris,
Permulta vota facientes terram cingenti Neptuno,
Ut facile flecteret magnos animos Æacidæ.
Myrmidonum vero ad tentoriaque & naves pervenerunt:
Illumque invenerunt animum oblectantem cithara arguta,
Pulchra, affabre facta, (ſuperne autem argentum jugum erat)
Quam ceperat e ſpoliis urbe Eetionis everſa:
Hac is animum eblectabat, canebat autem præclara facinora virorum.
Patroclus autem ei ſolus e regione ſedebat tacitus,
Expectans Æacidem quando deſineret canere.
Hi vero progreſſi ſunt ulterius, præibat autem nobilis Ulyſſes:
Steteruntque ante ipſum, attonitus autem exiliit Achilles
Ipſa cum cithara, relicta ſede in qua ſedebat.
Eodem modo etiam Patroclus, poſtquam vidit viros, ſurrexit:
Hos etiam dextras prehendens compellavit pedes velox Achilles,
Salvete, ſane amici viri veniſtis, certe aliqua magna neceſſitas *urget*,
Qui mihi quamvis irato Achivorum gratiſſimi eſtis.
Sic fatus ulterius duxit nobilis Achilles,
Sedere autem fecit in ſellis recubitoriis, tapetibuſque purpureis:
Et ſtatim Patroclum compellavit qui prope aderat,
Majorem jam craterem Menœtii fili appone,
Meraciuſque miſce, poculumque para unicuique.
Hi enim cariſſimi viri meo ſunt ſub tecto.
Sic dixit. Patroclus autem dilectus obſecutus eſt ſocio.
Sed ille vas carnarium poſuit in ignis ſplendore,
In *ipſo* autem tergum poſuit ovis & pinguis capræ,
Impoſuit etiam porci ſaginati tergum abundans pinguedine:
Huic autem tenebat *carnes* Automedon, & ſecabat nobilis Achilles:
Eas quidem ſcite in minuta dividebat, & verubus transfigebat:
Ignem autem Mœnetiades accendebat magnum deo ſimilis vir:
Verum poſtquam ignis deflagraverat, & flamma elanguerat,
Prunis ſtratis verua deſuper extendit:
Inſperſit autem ſalem ſacrum a fulcris elevatis.
Sed poſtquam aſſaverat, & in menſa culinaria fuderat,
Patroclus panem acceptum diſtribuit in menſa

Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο
Τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον. ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Νεῦσ' Αἴας Φοίνικι· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα,
Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν. πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
Δαίνυσθ'. ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες,
Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
Νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύ γε δύσεαι ἀλκήν.
Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἔτι φασὶν
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐνὶ νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
Ἀστράπτει· Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων,
Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει
Ἀνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.
Ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἠῶ δῖαν·
Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
Αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δῃώσειν παρὰ τῇσιν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.
Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὀψέ περ υἷας Ἀχαιῶν
Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος
Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ὦ πέπον, ἦ μέν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε,
Τέκνον ἐμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Δώσουσ', αἴ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν

Pulchris in caniſtris: ſed carnes diſtribuit Achilles.
Ipſe autem e regione ſedit Ulyſſis divini
Ad parietem alterum: diiſque ſacrificare juſſit
Patroclum ſuum ſocium: is vero in ignem jecit primitias.
At hi in cibos paratos appoſitos manus extenderunt.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Innuit Ajax Phœnici: animadvertit autem divinus Ulyſſes.
Impletoque vino poculo propinavit Achilli,
Salve Achille, epulis quidem æqualibus non indigemus,
Et in tentorio Agamemnonis Atridæ,
Et etiam hic nunc: adſunt enim animo grata multa
Ad epulandum. ſed non convivii amabilis opera ſunt curæ.
At valde magnam cladem, Jovis alumne, inſpicientes,
Timemus: in dubio autem utrum ſervabimus an pereant
Naves bonis tranſtris inſtructæ, ni tu indueris fortitudinem.
Prope enim naves & murum caſtra poſuerunt
Trojani ſuperbi & e longinquo vocati auxiliares,
Accenſis ignibus multis per exercitum, neque amplius ajunt
Suſtineri poſſe, quin in naves nigras invadant,
Et Jupiter ipſis Saturnius fauſta ſigna oſtendens
Fulgurat: Hector vero valde fortitudine oculos truces circumferens,
Furit terribiliter, fretus Jove, nec quicquam honorat
Homines neque deos. ingens autem ipſum rabies ſubiit,
Precaturque ut citiſſime appareat aurora divina:
Affirmat enim navium ſe abſciſſurum ſumma roſtra,
Ipſaſque incenſurum pernicioſo igne: nam Achivos
Interfecturum ad ipſas attonitos in fumo.
Hæc graviter timeo in mente, ne ei minas
Perficiant dii: nobis autem jam fatale ſit
Perire in Troja longe ab Argo equis apto.
Verum ſurge, ſi in animo tibi eſt quamvis ſero Achivos
Afflictos defendere a Trojanorum tumultu.
Ipſi tibi poſtea dolor erit, neque ulla facultas
Patrato ſemel malo erit remedium inveniendi: ſed longe ante
Conſidera ut Danais arceas funeſtum diem.
O amice, profecto tibi pater præcipiebat Peleus
Die illo cum te ex Phthia Agamemnoni miſit,
Fili mi, fortitudinem quidem Minervaque & Juno
Dabunt, ſi voluerint: tu vero magnanimos ſpiritus

Ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
Ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
Τίωσ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω
Ὅσσά τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων.
Ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο,
Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο·
Δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλες αὐτὸς,
Ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
Τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν τότ' ἀπηύρα
Κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν, ἤτε γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
Νῆας ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσι αὐτὸς ἑλέσθαι,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Γαμβρός κέν οἱ ἔοις. τίσει δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ·
Τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσθα φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπιμείλια δώσει
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί·
Ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας. ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·

Contine in pectoribus: humanitas enim melior.
Deſiſte autem a contentioue noxia, ut te magis
Honorent Argivorum & juvenes & ſenes.
Sic præcipiebat ſenex; tu vero oblviſceris: ſed etiam nunc
Quieſce, & pone iram acerbam. tibi vero Agamemnon
Digna dona dat ſi deſieris ab ira.
Quod ſi *vis*, tu quidem me audi, ego autem tibi recenſebo
Quæ tibi in tentoriis promiſit dona Agamemnon.
Septem igni nunquam admotos tripodas, decem autem auri talenta,
Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos
Validos, in curſu victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non ſane pauper eſſet vir cui tot contingerent,
Neque inops valde pretioſi auri,
Quot Agamemnonis equi præmia pedibus reportarunt:
Dabit item ſeptem mulieres forma præſtantes, operum ſcientes,
Lesbias, quas, quando Lesbum celebrem cepiſti ipſe,
Delegit, quæ tunc pulchritudine vincebant genus mulierum.
Has quidem tibi dabit, interque *eas* erit quam tunc abſtulit
Filiam Briſei: & magnum jusjurandum addet
Nunquam cubile aſcendiſſe, vel miſtum fuiſſe,
Qua mos eſt, Rex, & virorum, & mulierum.
Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: ſi vero
Urbem magnam Priami dii dederint evertere,
Naves abunde auro & ære congeſto impleas
Ingreſſus, quando dividemus prædam Achivi.
Trojanas autem mulieres viginti ipſe deligas,
Quæ poſt Argivam Helenam pulcherrimæ fuerint.
Sique Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,
Gener ei ſis: honorabit vero te æqualiter Oreſti,
Qui ei unicus nutritur rerum copia in magna:
Tres autem ei ſunt filiæ in domo bene conſtructa,
Chryſothemis & Laodice & Iphianaſſa,
Harum quam velis dilectam ſine ſponſalibus ducas
Ad domum Pelei: ille autem dotalia dona dabit
Multa valde, quot adhuc nemo ſuæ dedit filiæ,
Septem autem tibi dabit bene habitatas urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herboſam,
Pheraſque religioſas, & Antheam profunda habentem prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedaſum vitiferam:

Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ σε δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
Αὐτὸς, καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
Τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἵ σε θεὸν ὣς
Τίσουσ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
Νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ,
Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔ τινά φησιν ὁμοῖον
Οἷ ἔμεναι Δαναῶν οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
Ἧπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Οὔτε με γ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
Οὔτ' ἄλλους Δαναοὺς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί·
Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς·
Οὐδέ τι μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν·
Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
Ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον,
Ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
Ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἕνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρείδῃ· ὁ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσι,
Δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν·

Ἄλ-

Omnes autem prope mare habitantur Pyli arenoſi:
Viri autem *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui te donis deum tanquam honorabunt,
Et tuo ſub ſceptro opulenta ſolvent tributa.
Hæc tibi præſtabit ſi deſieris ab ira.
Quod ſi tibi Atrides inviſus eſt ex animo magis,
Ipſe, & ejus dona: tu vero alios tamen univerſos Achivos
Afflictos miſerare iu caſtris, qui te deum velut
Honorabunt: certe enim ab ipſis magnam gloriam tuleris.
Nunc enim Hectorem interfeceris, quum propius tibi venerit,
Rabiem habens pernicioſam: nam neminem putat ſimilem
Sibi eſſe Danaorum quos huc naves vexerunt.
Hunc reſpondens allocutus eſt pedes velox Achilles,
Nobiliſſime Laertiade ſolertia pollens Ulyſſes,
Oportet ſane hanc orationem aperte dicere,
Quemadmodum ſentioque, & quemadmodum perfectum erit,
Ut non mihi obſtrepatis aſſidentes aliunde alius.
Inviſus enim mihi ille æque ac inferni portæ,
Qui aliud occultat animo, aliud loquitur.
Sed ego dicam ut mihi videtur eſſe optimum.
Neque mihi Atridem Agamemnona perſuaſurum puto,
Nec alios Danaos, quoniam nulla gratia erat
Pugnare hoſtibus cum viris aſſidue ſemper:
Æqua pars ceſſanti, & ſi acriter quis pugnet:
Inque eodem honore tum ignavus tum fortis:
Occumbit æque & otioſus vir, & qui multum laboravit:
Nec quid mihi amplius ſupereſt, poſtquam pertuli mala animo,
Semper meam animam objectans periculis pugnæ.
Ac veluti avis implumibus pullis affert
Eſcam quamprimum ceperit, male autem ei eſt ipſi:
Sic & ego multas quidem inſomnes noctes duxi,
Dies autem cruentos exegi pugnans,
Cum viris prælians uxorum gratia veſtrarum.
Duodecim autem claſſe urbes veſtavi hominum,
Podeſter vero undecim ajo per Troicum agrum gleboſum:
His ex omnibus ſupellectilem multam & pretioſam
Abſtuli, & omnia ferens Agamemnoni dabam
Atridæ: is vero remanens apud naves veloces,
Accipiens pauca dividebat, & pleraque retinebat:

Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι·
Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ'· ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
Τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρεΐδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅτις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
Τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητήν περ ἐοῦσαν.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καί μ' ἀπάτησε,
Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι,
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.
Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
Ἀλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Ἴσχειν· ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ,
Ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
Ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ,
Αὔριον ἱρὰ Διῒ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
Νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
Ὄψεαι (ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴκεν τοι τὰ μεμήλῃ)
Ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας.
Εἰ δέ κεν εὐπλοΐην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
Ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·
Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον
Ἄξομαι, ἅσσ' ἔλαχόν γε. γέρας δέ μοι ὅσπερ ἔδωκεν,
Αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω,
Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,
Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε

Τε-

Alia autem optimatibus debat munera & regibus:
Iſtis quidem firma manent, a me vero ſolo Achivorum
Abſtulit, habetque uxorem animo gratam: hanc propter dormiens
Oblectetur. quid autem oportet bellare cum Trojanis
Argivos? quid vero exercitum adduxit huc congregatum
Atrides? an non Helenæ cauſa pulchræ comis?
An ſoli diligunt uxores articulata voce loquentium hominum
Atridæ? nimirum quiſquis bonus & prudens eſt,
Suam ipſius amat & curat, ut & ego hanc
Et animo amabam, captivam licet.
Nunc autem poſtquam e manibus præmium eripuit, & me fraudavit,
Ne me tentet probe gnarum: neque enim mihi perſuadebit.
Verum o Ulyſſes, tecum & aliis regibus,
Cogitet quomodo a navibus propellat hoſtilem ignem.
Sane quidem jam permulta fecit ſine me,
Et jam murum ædificavit, & duxit foſſam prope ipſum
Latam, magnam, inque *ea* vallos defixit:
Sed ne ſic quidem poteſt vim Hectoris homicidæ
Suſtinere. dum autem ego inter Achivos pugnabam,
Non voluit pugnam procul a mœnibus ciere Hector,
Sed quantum ad Scæaſque portas & fagum progrediebatur:
Ibi olim *me* ſemel manſit, vix autem meum effugit impetum:
Nunc vero quoniam nolo pugnare cum Hectore nobili,
Cras ſacris Jovi factis & omnibus diis,
Oneratas bene naves poſtquam in mare deduxero,
Videbis (ſi volueris, & ſi tibi hæc curæ fuerint)
Bene mane Helleſpontum ſuper piſcoſum navigantes
Naves meas, inque *ipſis* viros remigandi cupidos.
Si autem proſperam navigationem dederit inclytus Neptunus,
Die ſane tertio Phthiam gleboſam pervenero.
Sunt autem mihi permulta, quæ reliqui huc malo fato veniens
Aliud vero hinc aurum & æs rubrum,
Et fœminas eleganter cinctas, ſplendidumque ferrum
Abducam, quæ quidem ſortitus ſum. Præmium autem mihi qui dedit,
Rurſus per injuriam abſtulit rex Agamemnon
Atrides: ei omnia referto ut mando,
Palam: ut & alii indignentur Achivi,
Si quem Danaorum adhuc ſperat *ſe* fraudaturum,
Semper impudentia indutus: non tamen mihi

Au-

Τετλαίη κυνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
Οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, ἅλις δέ οἱ· ἀλλὰ ἕκηλος
Ἐρρέτω. ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη
Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν·
Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
Οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
Οὐδέ μιν ὧς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
Ἢν γὰρ δή με σόωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κοῦραι ἀριστήων, οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται,
Τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν·
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
Κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.
Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ,
Οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Μήτηρ γάρ τέ με φησὶ θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλος δέ.

Auſit, proterve audax licet ſit, faciem intueri:
Neque omnino cum eo conſilia communicabo, neque factum.
Nam jam me *ſemel* decepit & offendit, neque adhuc rurſus
Fallet verbis, ſatis autem ei *ſit:* verum quietus
Abeat in malam rem. nam ei mentem ademit providus Jupiter.
Inviſam autem mihi ejus dona, & æſtimo eum mancipii in loco,
Ne quidem ſi mihi decieſque & vicies tot daret
Quot ei nunc ſunt, & alicunde alia accederent,
Nec quot Orchomenon adveniunt, nec quot Thebas
Ægyptias. ubi plurimæ in domibus opes reconditæ jacent,
Quæ centum habent portas, ducentis autem per unamquamque
Viri egredientur cum equis & curribus:
Neque ſi mihi tot daret quot arenarumque pulveriſque,
Ne ſic quidem jam animum meum flectet Agamemnon
Antequam totius mihi pœnas perſolvat acerbæ contumeliæ.
Filiam autem non ducam Agamemnonis Atridæ:
Ne quidem ſi cum aurea Venere pulchritudine certaret,
Operibus autem Minervæ oculis cæſiæ par eſſet,
Ne ſic quidem ipſam ducam: ipſe vero Achivorum alium eligat
Qui eo conveniat, & qui major imperio ſit.
Si enim jam me ſervarint dii, & domum venero,
Peleus mihi tunc uxorem deſponſabit ipſe.
Multæ Achivæ ſunt in Hellade Phthiaque,
Filiæ principum qui urbes tuentur,
Harum quam voluero meam faciam uxorem:
Illic autem mihi plurimum appetit animus generoſus
Ducta legitima uxore, apta conjuge,
Poſſeſſionibus delectari quas ſenex quæſivit Peleus.
Nihil enim mihi tanti eſt ac vita, ne quidem quantas *opes* ajunt
Ilium poſſediſſe bene habitatam urbem
Antehac tempore pacis, prius quam advenerant Achivi:
Nec quantas lapideum limen jaculatoris intus continet
Phœbi Appolinis Pytho in ſaxoſa.
Prædando enim parabiles boveſque & pingues oves,
Parabiles autem tripodeſque, & equorum flava capita:
Hominis vero animam, adeo ut redeat, neque præderis,
Neque prehendas, poſtquam tranſivit ſeptum dentium.
Mater enim me dicit dea Thetis argenteos pedes habens
Duo fata ferre mortis ad finem.

Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσαι·
Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
Ἔσσεται, οὐδέ κε μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἕθεν εὐρύοπα Ζεὺς
Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Ἀγγελίην ἀπόφασθε, (τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων)
Ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
Ἥ κε σφιν νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη,
Ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
Ὄφρά μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω·
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Δάκρυ' ἀναπρήσας, (περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν)
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι
Πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην
Οἶος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε
Νήπιον, οὔπω εἰδόσ' ὁμοιΐου πολέμοιο,
Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι·
Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
Ὣς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
Λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα,
Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος περὶ χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,

Μη-

Si quidem hic manens Trojanorum urbem circa pugnavero,
Periit quidem mihi reditus, ſed gloria immortalis erit:
Quod ſi domum reverſus fuero dilectam in patriam terram
Periit mihi gloria bona, diu vero mihi ævum
Manebit, neque me celeriter finis mortis deprehendet,
Quin aliis quoque ego ſuaſerim
Domum navigare: quia jam non invenietis finem
Illi excelſæ: valde enim ipſam late ſonans Jupiter
Manu ſua protegit, & animo confirmatæ ſunt copiæ.
Sed vos quidem abeuntes principibus Achivorum
Nuncium renunciate, (hoc enim munus eſt legatorum)
Ut aliud excogitent mentibus conſilium melius,
Quod ipſis naveſque ſervet & populum Achivorum
Navibus in cavis. quoniam non ipſis hoc expeditum,
Quod nunc excogitarunt, me iram fovente.
Phœnix autem hic apud nos manens cubet,
Ut me in navibus dilectam in patriam ſequatur
Cras, ſi voluerit: vi autem neutiquam eum abducam.
Sic dixit. illi autem omnes obmutuerunt ſilentio.
Sermonem admirati: admodum enim aſpere recuſaverat.
Tandem vero inter eos locutus eſt ſenex eques Phœnix,
Luctus incendens, (valde enim timuit navibus Achivorum)
Si quidem jam reditum animo, illuſtris Achilles,
Cogitas, neque omnino defendere a navibus velocibus
Ignem vis peſtiferum: quoniam ira incidit in animum:
Quomodo poſtea a te, care fili, hic relinquar
Solus? tecum vero miſit ſenex eques Peleus
Die illo quando te ex Phthia Agamemnoni miſit
Puerum, nondum peritum omnibus æque gravis belli,
Neque concionum, ubi viri præclari fiunt:
Proptera me miſit ut docerem iſta omnia,
Verborumque orator eſſem, actorque rerum.
Propterea a te, dilecte fili, nolim
Relinqui, ne quidem ſi mihi promitteret Deus ipſe,
Senectute abraſa, facturum *me* juvenem pubeſcentem,
Qualis *eram* cum primum liqui Græciam pulchris mulieribus abundantem,
Fugiens jurgia patris Amyntoris Ormenidæ,
Qui mihi de pellice iraſcebatur pulchra comas,
Quam ipſe diligebat, & ignominia afficiebat uxorem,

Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς
Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς,
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
Ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς
Πατρὸς χωομένοιο κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
(* Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
Δήμου θῆκε φάτιν, καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων,
Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσι καλεοίμην.)
Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι·
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον.
Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ,
Καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς
Ῥεῖα λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας·
Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα μητέρα μήλων,
Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι·
Καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων·
Καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ἐκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι·
Πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασι καθίσας,
Ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον ἐπισχών.

Πολ-

Matrem meam: hæc autem ſemper me ſupplex orabat *prehenſis* genibus,
Ut pellici miſcerer, ut odio haberent ſenem:
Huic parui, & feci. Pater autem meus ſtatim ſuſpicatus
Multa imprecatus eſt, horrendaſque invocabat diras,
Ne unquam genibus ſuis imponeretur dilectus filius
Ex me genitus. dii autem ratas fecerunt imprecationes,
Jupiterque infernus, & horrenda Proſperina.
Tunc mihi non amplius omnino detinebatur in præcordiis animus
Patris irati in domo verſari.
(* *Eripere huic vitam ferro fulgente parabam:*
Iram neſcio quis fregit Deus, & mihi vulgi
Objecit voces animo & convicia famæ,
Ne patris occiſor Grajum ſermone notarer.)
Certe quidem multum familiares & cognati circumſtantes
Ibi orantes retinebat in ædibus:
Multaſque pingues oves & flexipedes nigros boves
Jugulabant, multique ſues florentes pinguedine
Ad amburendas ſetas extendebantur per flammam Vulcani:
Multum autem ex doliis vinum bibebatur ipſius ſenis.
Et per novem noctes me circa ipſum dormiebant,
Hi quidem per vices cuſtodias habebant: neque unquam extinguebatur
Ignis, alter quidem in porticu bene munitæ aulæ,
Alter autem in veſtibulo, ante thalami fores.
Sed quando jam decima mihi advenit nox tenebroſa,
Tunc ego thalami foribus ſolerter junctis
Effractis exivi, & tranſilii ſeptum aulæ
Facile, latens cuſtodeſque viros famulaſque mullieres:
Fugi deinde procul per Græciam ſpatioſam,
Phthiamque perveni gleboſam matrem ovium,
Ad Peleum regem: qui me lubens ſuſcepit,
Et me dilexit ut pater ſuum filium dilexerit
Unicum, extrema ætate natum, amplis in poſſeſſionibus:
Et me divitem fecit, multumque mihi dedit populum:
Incolebamque extremam oram Phthiæ, Dolopibus imperans.
Et te tantum feci, o diis par Achilles,
Ex animo diligens: non enim volebas cum alio
Neque ad convivium ire, neque in ædibus cibum ſumere:
Ante quam te meis ego genibus impoſitum,
Opſonio ſatiavi præciſo, & vinum admovens.

Tom. I. * *vide Præfat.*

Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
Ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
Τὰ φρονέων, ὅ μοι ὅτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλά σε παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.
Ἀλλ' Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ
Νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
Τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ, τιμή τε, βίη τε.
Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι,
Λοιβῇ τε, κνίσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι
Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ·
Αἵ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
Ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας
Πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
Ὃς μέν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἆσσον ἰούσας,
Τόνδε μέγ' ὤνησαν, καί τ' ἔκλυον εὐχομένοιο·
Ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπῃ,
Λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
Τῷ Ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
Ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι
Τιμὴν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν.
Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης·
Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη.
Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους
Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκὸν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς,
Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
Ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι,
Δωρητοί τε πέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσι.
Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, ὅτι νέον γε
Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι·

Sæpe mihi rigaſti ad pectora veſtem
Vino, ejectans in infantia difficili:
Ita tui cauſa permulta paſſus ſum, & multa feci,
Hæc cogitans, quoniam mihi nequaquam dii prolem perficiebant
Ex me: te ſaltem filium diis par Achilles
Adoptarem, ut a me aliquando indignam mortem propulſares.
Sed Achilles, doma animum magnum: neque te oportet
Immiſericordem eſſe: flecti enim poſſunt & dii ipſi,
Quorum etiamſi major virtus, honorque, potentiaque,
Tamen hos ſacrificiis & votis placidis,
Libamineque, nidoreque avertunt *ab ira* homines
Supplicantes, cum quis traſgreſſus fuerit & peccarit:
Etenim Preces ſunt Jovis filiæ magni,
Claudæque, rugoſæque ſtrabæque oculis:
Quæ & Noxam licet a tergo ſequentes curant.
Noxa vero robuſtaque & pedibus integra, ideo omnes
Longe præcurrit & antevertit omnem per terram
Lædens homines: hæ vero medentur poſtmodum,
Qui quidem reverebitur filias Jovis propius accedentes,
Hunc valde juvant, & exaudiunt precantem:
Qui vero renuerit, & obſtinate recuſaverit,
Precantur tum quidem hæ Jovem Saturnium adeuntes,
Hunc ut noxa ſimul ſequatur, quo læſus pœnas luat.
Sed Achilles da & tu Jovis filias qui ſequatur
Honorem, qui & aliorum flectit mentes fortium.
Si enim non dona ferret, & alia in futurum nominaret
Atrides, ſed ſemper pertinaciter iratus eſſet,
Non equidem te ira abjecta hortarer
Argivis auxiliari quantumvis indigentibus:
At nunc ſimul in præſenti multa dat, aliaque in poſterum pollicetur:
Viroſque qui ſupplicarunt ad te miſit præſtantiſſimos
Electos per exercitum Achaicum, quique tibi ipſis
Amiciſſimi Argivorum: horum ne tu orationem aſperneris,
Neque pedes: prius nequaquam indigne ferendum *erat te* iratum fuiſſe.
Sic & priſcorum audivimus laudes virorum
Heroum, quando aliquem vehemens ira occupaſſet,
Doniſque placabiles erant, exorabileſque verbis.
Memini hoc factum ego vetus, neutiquam recens,
Quale fuerat: inter vos autem dicam omnes amicos:

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες ἄρηϊ.
Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσε
Χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ῥέξ', ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
Οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ·
Ἡ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος ἰοχέαιρα,
Ὦρσεν ἐπὶ χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
Πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας,
Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσι·
Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς·
Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν
Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων·
Ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηΐφιλος πολέμιζε,
Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐδύναντο
Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἐόντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, (ὅς τε καὶ ἄλλων
Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων),
Ἤτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ
Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ καλῇ Κλεοπάτρῃ,
Κούρῃ Μαρπίσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν,
Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.
Τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα
Κλαῖ', ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσι
Πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·

Cureteſque pugnabant & Ætoli fortiter prælium ſuſtinentes
Circa urbem Calydona, & ſe mutuo interficiebant:
Ætoli quidem, defendentes Calydona amœnam:
Curetes autem vaſtare ardentes Marte.
Etenim inter hos malum aureo ſolio ſedens Diana excitavit
Irata, quod ſibi non ſacra poſt fruges comportatas in fœcundo loco agri
Œneus fecerat, alii vero dii epulati erant hecatombas,
Soli vero non fecit Jovis filiæ magni,
Sive oblitus eſt, ſive non advertit: doluit certe multum animo.
Illa autem irata Jovis genus Diana,
Immiſit aprum ferum candidis dentibus,
Qui damnis multis affecit vaſtans Œnei agrum:
Multas ille alias ſuper alias humi proſtravit arbores altas
Cum ipſis radicibus, & ipſis floribus pomorum.
Hunc autem filius Œnei occidit Meleager,
Multis ex urbibus venatoribus viris congregatis,
Et canibus. non enim domitus fuiſſet paucis hominibus:
Tantus erat, multos autem rogum aſcendere fecit triſtem.
Illa vero de ipſo fecit magnum tumultum & bellum
Pro ſuis capite & pelle hirſuta,
Curetaſque inter & Ætolos magnanimos.
Quamdiu igitur Meleager bellicoſus pugnabat,
Tamdiu Curetibus male erat, neque peterant
Mœnia extra manere, utut multi.
At quando jam Meleagrum ſubiit ira, (quæ & aliorum
Inflat in pectoribus mentem recte licet ſapientium)
Ille quidem matri ſuæ Althææ iratus corde
Jacebat apud legitimam uxorem pulchram Cleopatram,
Filiam Marpiſſæ pedibus elegantis Euenines,
Idæque, qui fortiſſimus inter terreſtres fuit viros,
Eorum qui tunc erant: & quidem contra regem ſumpſit arcum
Phœbum Apollinem, pedibus elegantis gratia nymphæ:
Hanc tunc in ædibus pater & veneranda mater
Alcyonem vocabant cognomine, quod ipſius
Mater Alcyonis luctuoſæ fatum habens
Flebat, quando ipſam longe jaculans rapuit Phœbus Apollo.
Huic is accubat, iram triſtem coquens,
Propter diras matris iratus, quæ diis
Multis dolens ſupplicabat fraternæ cedis *gratia*:

Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία,
Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
Πρόχνυ καθεζομένη· δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς
Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβεσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
Πύργων βαλλομένων· τὸν δ' ἐλίσσοντο γέροντες
Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους
Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον,
Ὁππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
Ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι
Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο,
Ἥμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεὺς,
Οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
Πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνητοι καὶ πότνια μήτηρ
Ἐλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθον,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ·
Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐΰζωνος παράκοιτις
Λίσσετ' ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
Κήδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει τῶν ἄστυ ἁλώῃ·
Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει·
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα.
Βῆ δ' ἰέναι, χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
Ὣς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
Εἴξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως.
Ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
Ἐνταῦθα τρέψειε φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη
Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
Ἔρχεο· ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί·
Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς,
Οὐκ ἔθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

Φοί-

Multumque & terram almam manibus verberabat,
Invocans Plutonem & horrendam Proſerpinam,
In genua conſidens: rigabantur autem lachrymis ſinus,
Ut filio darent mortem: hanc per tenebras vagans Erinnys
Exaudivit ex Erebo, implacabile cor habens.
Horum confeſtim ad portas tumultus & ſtrepitus excitabatur,
Turribus percuſſis: hunc autem ſupplices orabant ſenes
Ætolorum, mittebantque deorum ſacerdotes lectiſſimos
Ut exiret & propulſaret *hoſtes*, polliciti magnum donum,
Ubi pinguiſſimus ager Calydonis amœnæ,
Ibi eum juſſerunt prædium perpulchrum eligere
Quinquaginta jugerum: dimidium quidem vitiferi ſoli
Dimidium autem, non conſiti arabilis agri ſeparatum accipere.
Multis autem obſecrabat ſenex eques Œneus,
Limine conſcenſo altum tectum habentis thalami,
Quatiens glutinatos aſſeres, ſuppliciter orans filium.
Multis etiam eum ſorores & veneranda mater
Orabant: at *ille* magis recuſabat: multis & ſocii,
Qui ei chariſſimi & amiciſſimi erant omnium.
Sed ne ſic quidem ejus animum in pectoribus flectebant,
Antequam jam thalamus frequenter percuteretur, ipſique turres
Conſcenderent Curetes, & incederent magnam urbem:
Tum vero Meleagrum eleganter cincta uxor
Orabat lugens & ei recenſuit omnia
Mala quæcunque hominibus contingunt quorum urbs capta fuerit:
Viros quidem occidunt, urbem autem ignis in cineres redigit:
Liberoſque alii abducunt, & profunde ſuccinctas mulieres.
Hujus autem motus eſt animus audientis ſæva facta.
Ivitque, corporeque arma induit collucentia.
Sic ille quidem *ab* Ætolis propulſavit perniciosum diem,
Obſecutus ſuo animo: nec ei tum dona præſtiterunt
Multaque & pulchra: malum autem depulit etiam gratis.
Sed tu ne mihi iſta cogites in animo, neque te dæmon
Huc vertat amice: pejus autem eſſet
Navibus incenſis *te* ferre auxilium: ſed accepta conditione donorum
Veni: æque enim te ac deum honorabunt Achivi.
Quod ſi ſine donis pugnam viros perdentem inieris.
Non tum æque *in* honore eris, bellum quamvis propulſaveris.
Hunc reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,

Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ, διοτρεφὲς, οὔ τί με ταύτης
Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
Ἥ μ' ἕξει παρὰ νησὶ κορωνίσιν εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τι σε χρὴ
Τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι·
Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κε με κήδῃ.
Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.
Οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Φρασσόμεθ' ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἦ κε μένωμεν.
Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπε,
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
Τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα,
Οἵ που νῦν ἕαται ποτιδέγμενοι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἄγριον ἐν στήθεσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν,
Σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων,
Τῆς ᾗ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
Νηλής· καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο
Ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας,
Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Ποινὴν δεξαμένου· σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι θεοὶ θέσαν, εἵνεκα κούρης
Οἴης· νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμὸν,
Αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν
Πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
Κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι.

Ἀλ-

Phenix Pater ſenex, Jovis alumne, non mihi hoc
Opus *eſt* honore: puto autem *me* honoratum eſſe Jovi voluntate,
Quæ me retinebit apud naves nigras dum ſpiritus
In pectoribus maneat, & mea genua moveantur.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo:
Ne mihi turba animum flens & mœrens,
Atridæ heroi gratificans: neutiquam te convenit
Iſtum amare, ut ne mihi odio ſis *te* amanti:
Decet te mecum eum lædere qui me læſerit.
Æqualiter mecum regna, & dimidium ſortire honorem.
Iſti autem renunciabunt, tu vero hic cubato remanens
Lecto in molli, ſimul autem atque aurora illuxerit
Conſultabimus an redeamus ad noſtra, an maneamus.
Dixit, & Patroclo hic ſuperciliis annuit tacite,
Phœnici ut ſterneret denſum lectum, ut citiſſime
E tentorio de reditu cogitarent. inter hos autem Ajax
Deo par Telamonius verba fecit,
Nobiliſſime Laertiade, ſolertia pollens Uliſſes,
Abeamus: non enim mihi videtur ſermonis *noſtri* exitus
Hac quidem via futurus, renunciare autem citiſſime
Oportet reſponſum Danais, etiamſi non lætum ſit,
Qui forte nunc ſedent expectantes: ſed Achilles
Trucem in pectoribus repoſuit ſuperbum animum,
Durus, neque rationem habet amicitiæ ſodalium,
Ejus qua eum apud naves honorabamus ſupra cæteros:
Immiſericors. atqui aliquis etiam pro fratris cæde
Pretium, vel pro ſuo filio accepit occiſo:
Et is quidem in civitate manet ibi multis perſolutis,
Alterius autem ſedatur cor & animus elatus,
Pretio accepto: tibi vero implacabilemque durumque
Animum in pectoribus dii poſuerunt gratia puellæ
Unius: nunc vero tibi ſeptem præbemus eximie præſtantiſſimas,
Aliaque multa præter has. tu vero placidum inde *tibi* animum,
Et reverere *tuam* domum: ſub tecto enim tuo ſumus
Ex cœtu Danaorum, ſtudemus autem tibi ſupra alios
Chariſſimique eſſe et amiciſſimi, quotquot Achivi.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Ajax nobiliſſime, Telamonie, princeps populorum,
Omnia mihi ex animo viſus es dixiſſe.

Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνου
Μνήσομαι, ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην·
Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε.
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
Πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον
Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι
Κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα·
Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε,
Κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
Ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγε,
Φόρβαντος θυγάτηρ Διομήδη καλλιπάρῃος.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἶφις ἐΰζωνος, τήν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς,
Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν Ἐνυῆος πτολίεθρον.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
Δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἤ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀμυνέμεναι δήϊον πῦρ,
Ἦ ἀπέειπε, χόλος δέ τ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα·
Αὐτόν σε φράζεσθαι ἄμ' Ἀργείοισιν ἄνωγεν
Ὅππως κεν νῆάς τε σόοις καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
Αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας·
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι

Οἱ-

Sed mihi tumet cor ira quoties illius
Recordor, qui me inhonorum inter Argivos fecit
Atrides, tanquam aliquem honorum exortem inquilinum:
Quare vos abite, & nuncium renunciate:
Non enim ante de pugna cogitabo ſanguinolenta,
Quam filius Priami bellicoſi Hector nobilis
Myrmidonum ad tentoriaque & naves venerit
Interficiens Argivos. incenderitque igne naves:
Circa vero meum tentorium & navem nigram
Hectorem ardentem licet a pugna deſtiturum puto.
Sic dixit. illi vero unuſquiſque accepto poculo rotundo,
Libatione facta, ad naves redierunt: præibat autem Ulyſſes.
Patroclus vero ſociis & ancillis imperavit
Phœnici ſternere denſum lectum quam celerrime:
Illæ obedientes ſtraverunt lectum ut juſſerat,
Pelleſque ovillas, ſtragulamque tinctam, linique ſubtilem florem.
Ibi ſenex cubuit, & auroram divinam expectavit.
Sed Achilles dormiit in receſſu tentorii bene compacti:
Eique accubuit mulier, quam e Lesbo duxerat,
Phorbantis filia Diomede pulchra genas.
Patroclus autem ex altera parte cubuit: & propter ipſum
Iphis eleganter cincta, quam ei dederat nobilis Achilles,
Scyron cum cepit altam Enyei urbem.
Illi vero poſtquam ad tentoria Atridæ venerant,
Eos aureis poculis Achivi
Excipiebant aliunde alius aſſurgentes, interrogabantque:
Primus interrogavit rex virorum Agamemnon,
Dic age mihi laudatiſſime Uliſſes, ingens gloria Achivorum,
Utrum velit a navibus avertere hoſtilem ignem,
An recuſarit, iraque teneat ſuperbum animum?
Hunc allocutus eſt laborioſus nobilis Uliſſes,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Ille quidem non vult reſtinguere iram, ſed adhuc magis
Impletur ira: te autem aſpernatur & tua dona.
Ipſum te conſultare una cum Argivis juſſit,
Quomodo naves ſerves & exercitum Achivorum:
Ipſe vero minatus eſt ſimulatque aurora illuxerit
Naves bonis tranſtris inſtructas in mare deducturum utrinque remis actas.
Atque etiam aliis dixit ſe ſuadere

Do-

Οἴκαδ' ἀποπλέειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἕθεν εὐρύοπα Ζεὺς
Χεῖρα ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
Ὣς ἔφατ'. εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν οἵ μοι ἕποντο,
Αἴας, καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω·
Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὣς γὰρ ἀνώγει,
Ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπειται
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε.
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,
Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως,
Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν,
Ἤ κε μένῃ. τότε δ' αὖτε μαχήσεται ὁππότε κέν μιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν κοιμήσασθε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
Σίτου καὶ οἴνοιο· (τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.)
Αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους
Ὀτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεσαν βασιλῆες,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Ἔνθα δ' ἐκοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Κ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνων ἀγρυπνήσας ἀνίστησι τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων, αὐτός τε, καὶ Μενέλαος· καὶ ἐπὶ τῆς τάφρου συμβουλευσάμενοι, πέμπουσι κατασκόπους εἰς τὸ τῶν Τρώων στρατόπεδον, Ὀδοσσέα καὶ Διομήδην, οἳ Δόλωνα μὲν συναντήσαντες ἀναιροῦσι· πυθόμενοι δὲ παρ' αὐτοῦ Ῥῆσόν τινα βασιλέα καὶ Θρᾷκας παρεῖναι, ἔνθα τε ἐστρατοπεδεύσαντο, ἀπελθόντες δολοφο-

Domum ut navigent: quia jam non invenietis finem
Ilii excelſæ: valde enim ipſam late ſonans Jupiter
Manu ſua protegit, & animo confirmatæ ſunt copiæ.
Sic dixit. adſunt & hi, ut hæc dicant, qui me ſecuti ſunt,
Ajax, & præcones duo, prudentes ambo:
Phœnix vero illic ſenex cubavit: ſic enim juſſerat,
Ut ſe in navibus ſuam in patriam ſequeretur
Cras, ſi vellet: vi autem neutiquam eum abducet.
Sic dixit. illi autem omnes obmutuerunt ſilentio,
Sermonem admirati: admodum enim aſpere dixerat.
Diu autem muti erant triſtes Achivi.
Tandem vero inter eos locutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Utinam non oraſſes eximium Pelidem,
Infinita dona dans: is autem inſolens eſt etiam alioqui,
Nunc vero enim multo majorem in inſolentiam conjeciſti.
Sed Illum quidem miſſum faciamus, ſive abeat,
Sive maneat: tunc vero rurſum pugnabit quando ipſum
Animus in pectoribus juſſerit, & deus incitaverit.
Quare agite, ſicut ego dixero, obſequamur omnes.
Nunc quidem cubitum ite refecti veſtrum cor
Cibo & potu: (hoc enim, robur eſt & vis,)
At poſtquam illuxerit pulchra roſea digitos aurora,
Ocyus ante naves ſiſte copiaſque pedeſtres & equeſtres
Adhortans, quin & ipſe inter primos pugna.
Sic dixit, omnes autem aſſenſi ſunt reges,
Orationem admirati Diomedis equum domitoris.
Et tunc libatione facta iverunt ad ſuum tentorium unuſquiſque:
Ibique cubuerunt, & ſomni donum ceperunt.

ARGUMENTUM LIBRI X. ILIADIS HOMERI.

AGamemnon vigilans excitat optimates Achivorum, ipſeque & Menelaus: & cum ad foſſam conſultaſſent, mittunt ſpeculatores in Trojanorum exercitum, Ulyſſem & Diomedem, qui Dolonem quidem, una obviam facti, interficiunt. Edocti autem ab ipſo Rheſum quendam regem & Thraces prope eſſe, & ubi caſtra metarentur, digreſſi dolo conficiunt

φονεύσι τὴν Ῥῆσον, καὶ τῶν ἑταίρων τινάς, καὶ τοὺς ἵππους ἀπελάσαντες, εἰς τὸν ναύσταθμον παραγίνονται.

Κάππα δὲ Ῥήσου τὴν κεφαλὴν εἷλε Τυδέος υἱός.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
Ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
Ὣς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων
Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός·
Ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε,
Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων·
Αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας
Ὑψόθ' ἐόντι Διΐ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
Εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο,
Ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος.
Ὣς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος (οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
Ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε) μή τι πάθοιεν
Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
Ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες·
Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε
Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας
Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ.
Βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ

ciunt Rheſum, ejuſque ſociorum quoſdam, & equos abigentes ad navium ſtationem redeunt.

CÆteri quidem ad naves principes univerſorum Achivorum
Dormiebant per totam noctem, molli domiti ſomno:
Verum non Atridem Agamemnonem paſtorem populorum
Somnus tenebat dulcis, multa animo volventem.
Veluti cum fulgurat maritus Junonis pulchræ comas,
Parans vel multum imbrem immenſum, vel grandinem,
Vel nives, quando nix alba reddit arva,
Vel alicubi belli magnum os amari:
Sic crebro in pectoribus ſuſpirabat Agamemnon
Imo ex corde: tremebantque ei præcordia intus.
Nempe quoties in campum Trojanum aſpiceret,
Mirabatur ignes multos qui ardebant ante Ilium,
Tibiarum fiſtularumque ſonum, tumultumque hominum:
Verum quoties in naveſque aſpiceret & exercitum Achivorum,
Multos ex capite radicitus vellebat capillos
Superne exiſtenti Jovi: valdeque gemebat generoſum cor.
Illa vero ei in animo optima viſa eſt ſententia,
Neſtorem primum Neleium adire virorum,
Si quod cum eo conſilium bonum ſtruere poſſet,
Quod malum depelleret ab omnibus Danais.
Erectus autem induit circa pectora tunicam,
Ac pedibus ſub nitidis ligavit pulchros calceos:
Et deinde ſanguine infectam circumdedit *ſibi* pellem leonis
Fulvi, magni, talarem: ſumpſitque haſtam.
Eodem autem modo Menelaum tenebat tremor. nam ne ipſi quidem
Somnus in palpebris inſidebat, ne quid paterentur *humanitus*
Argivi, qui ſui gratia longum per mare
Venerant ad Trojam, bellum audax molientes:
Pelle pardi quidem primum tergum latum texit
Varia, at galeam capiti ſublatam
Impoſuit æream: haſtamque cepit manu robuſta.
Ivitque excitaturus ſuum fratrem, qui ſummum cunctos
In Argivos imperium habebat, & tanquam deus honorabatur a populo.
Hunc autem invenit circum humeros ponentem arma pulchra

Na-

Νηῒ παρὰ πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών.
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τίφθ' οὕτως ἠθεῖε κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
Ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἶος ἐπελθὼν
Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ ϗ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει
Ἀργείους ϗ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
Οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
Ἄνδρ' ἕνα τοσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι
Ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε Διῒ φίλος υἷας Ἀχαιῶν
Αὔτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι
Δηθά τε ϗ δολιχόν. τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ϗ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
Ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
Εἶμι, ϗ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἴκ' ἐθέλῃσιν
Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἠδ' ἐπιτεῖλαι.
Κείνου γάρ κε μάλιστα πυθοίατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
Σημαίνει φυλάκεσσι, ϗ Ἰδομενῆος ὀπάων
Μηριόνης. τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι, ἠδὲ κελεύεις;
Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς,
Ἦε θέω μετὰ σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν
Ἐρχομένω· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.
Φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμι
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν.
Ὣς εἰπὼν, ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, εὖ ἐπιτείλας.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα ποιμένα λαῶν.

Τὸν

Navis ad puppim: & ei gratus fuit veniens.
Hunc prior alk cutus eſt pugna ſtrenuus Menelaus,
Quid ita venerande frater arma induis? an aliquem ſociorum
Hortari vis qui Trojanos exploret? ſed perquam vehementer
Timeo, ne nullus tibi promittat hoc officium,
Ut hoſtes ſpeculetur ſolus accedens
Noctem per dulcem: aliquis admodum audax animo ſit neceſſe eſt.
Hunc reſpondens allocutus eſt rex Agamemnon.
Opus *eſt* conſilio mihi & tibi, Jovis alumne o Menelae,
Prudenti, quod eximat periculo & ſervet
Argivos & naves: quandoquidem Jovis mutatus eſt animus.
Hectoreis ſane magis animum adjecit ſacris.
Nondum enim vidi, nec audivi qui diceret,
Virum unum tot ardua uno die molitum eſſe,
Quot Hector fecit Jovi charus in Achivos,
Talis cum ſit, neque deæ filius dilectus, neque dei.
Facinora autem edidit quæ puto curæ fore Argivis
Diu & *in* longum *tempus*. tot enim mala ſtruxit Achivis.
Sed i aunc, Ajacem & Idomeneum voca,
Cito currens ad naves: ego vero ad Neſtorem nobilem
Ibo, & hortabor ut ſurgat, ſi velit
Venire ad cuſtodum ſacrum agmen, & mandata dare.
Nam illum potiſſimum audient: quippe hujus filius
Præeſt cuſtodibus, & Idomenei armiger
Meriones: his enim commiſimus maxime.
Huic reſpondit deinde pugna ſtrenuus Menelaus,
Quonam modo mihi verbis mandas, & jubes,
Ibine maneam cum illis, præſtolans donec veneris,
An recurram ad te, quum diligenter illis mandavero?
Hunc rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
Ibi mane, ne forte aberremus alter ab altero
Euntes: multæ enim per caſtra ſunt viæ.
Clama autem qua iveris, & vigilare jube,
A patre *&* a ſtirpe compellans virum quemque,
Omnes honorifice nominans: neque ſuperbias animo:
Immo nos etiam ipſi laboremus: ita nimirum nobis
Jupiter naſcentibus injecit calamitatem gravem.
Sic fatus, dimiſit fratrem, poſtquam diligenter mandaverat.
Sed ille ivit ad Neſtorem paſtorem populorum.

Τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
Ἀσπὶς, καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε τρυφάλεια·
Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
Ζώννυθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ,
Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος,
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων;
Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Εἴσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
Ἱζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ
Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
Στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, (ἐπεὶ οὐδέ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει)
Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν
Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Κοιμήσονται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθονται·
Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται, οὐδέ τι ἴδμεν,
Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
Ἐκτελέσει ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλά μιν οἴω
Κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ,
Σοὶ δὲ μάλ' ἕψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
Ἠμὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν, ἠδ' Ὀδυσῆα,
Ἠδ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
Ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
Ἀντίθεον τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.

Τῶν

Huncque invenit apud tentorium & navem nigram
Lecto in molli: juxtaque arma varia jacebant,
Scutum, & duæ haſtæ, ſplendidaque galea:
Prope etiam balteus jacebat artificio multum vario factus, quo ſenex
Cingebatur, quando ad prælium viros perdens armaretur
Copias ducens: quoniam nondum indulgebat ſenectuti triſti.
Erectus autem in cubitum, capiteque levato,
Atridem allocutus eſt, & interrogabat verbis,
  Quiſnam ita propter naves per caſtra it ſolus,
Noctem per tenebroſam, quando dormiunt mortales cæteri?
An aliquem cuſtodum quærens, an aliquem ſodalium?
Loquere, neque tacitus ad me accede: quid tibi opus eſt?
  Huic reſpondit deinde rex virorum Agamemnon,
O Neſtor Nelide, ingens gloria Achivorum,
Agnoſces Atridem Agamemnonem, quem ſupra omnes
Jupiter conjecit in labores perpetuo, quoad ſpiritus
In pectoribus maneat, & mea genua moveantur,
Erro ita quoniam non mihi in oculis dulcis ſomnus
Inſidet, ſed curæ eſt bellum & clades Achivorum.
Vehementer enim de Danais timeo, neque mihi cor
Firmum, ſed mentis ſum attonitæ: cor autem mihi extra
Pectora exilit, tremuntque ſubtus pulchra membra.
Quare ſi quid agere cogitas, (nam ne te quidem ſomnus capit)
Age ad cuſtodes deſcendamus, ut videamus
Ne illi labore defeſſi & vigilia
Se ſomno dederint, & excubiarum prorſus obliti fuerint.
Hoſtes autem prope ſedent, neque ſcimus,
An forte etiam per noctem in animo habeant pugnare.
  Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Non ſane Hectori omnia cogitatu providus Jupiter
Perficiet quæ forte nunc ſperat: ſed ipſum credo
Curis laboraturum & pluribus, ſi modo Achilles
Ab ira gravi converterit ſuum cor.
Te vero libenter ſequar ego: inſuper & excitemus alios,
Et Tydidem haſta inclytum, & Ulyſſem,
Et Ajacem velocem, & Phylai fortem filium.
Quin ſi quis & hos adiens vocaret,
Deoque parem Ajacem & Idomeneum regem.

Τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ᾽ ἐγγύς.
Ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
Νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι, οὐδ᾽ ἐπικεύσω,
Ὡς εὕδει, σοὶ δ᾽ οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
Λισσόμενος· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ᾽ ἀνεκτός.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
Πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
Οὔτ᾽ ὄκνῳ εἴκων, οὔτ᾽ ἀφραδίῃσι νόοιο,
Ἀλλ᾽ ἐμέ τ᾽ εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν.
Νῦν δ᾽ ἐμέο πρότερος μάλ᾽ ἐπέγρετε, καί μοι ἐπέστη·
Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Ἀλλ᾽ ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
Ἐν φυλάκεσσ᾽, ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται, οὐδ᾽ ἀπιθήσει
Ἀργείων, ὅτε κέν τιν᾽ ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ποσσὶ δ᾽ ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
Διπλῆν, ἐκταδίην· οὔλη δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη.
Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Βῆ δ᾽ ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Πρῶτον, ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον
Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Φθεγξάμενος· τὸν δ᾽ αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ᾽ ἰωή,
Ἐκ δ᾽ ἦλθε κλισίης, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπε,
Τίφθ᾽ οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε
Νύκτα δι᾽ ἀμβροσίην; ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Ἀλλ᾽ ἕπεο, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅν τ᾽ ἐπέοικε
Βουλὰς βουλεύειν ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι.
Ὣς φάθ᾽. ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ποικίλον ἀμφ᾽ ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ᾽ αὐτούς.
Βὰν δ᾽ ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα· τὸν δ᾽ ἐκίχανον
Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι

Εὐ-

Horum enim naves abſunt longiſſime, neque valde prope.
At charum licet & Venerandum Menelaum
Objurgabo, etiamſi mihi ſuccenſeas, neque celabo,
Cum ita dormit, tibique ſoli permiſit laborare.
Nunc debuerat circa omnes principes laborare
Suppliciter orans: neceſſitas enim urget non jam tolerabilis.
Hunc rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
O ſenex, alias quidem te vel accuſare hortor:
Sæpe enim ceſſat, nec vult laborare,
Neque pigritiæ cedens, neque inſipientiæ mentis,
Sed me reſpiciens & expectans dum ego incipiam:
Nunc autem me prior multo ſurrexit, & mihi adſtitit:
Eumque ego præmiſi vocatum quos tu quæris.
Verum eamus: illos autem inveniemus ante portas
Inter cuſtodes; ibi enim monui ut congregarentur.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Ita nemo ei ſnccenſebit, neque non obſequetur
Argivorum, quando aliquem hortetur & jubeat.
Sic locutus, induit circa pectota tunicam,
Ac pedibus ſub nitidis ligavit pulchros calceos,
Circumque lænam fibula connexuit puniceam,
Duplicem, amplam: ſuper quam criſpa floreſcebat lanugo.
Sumpſit dein validam haſtam præfixam acuto ære,
Ivitque ad naves Achivorum ære loricatorum
Primum, deinde Ulyſſem Jovi conſilio parem
E ſomno excitavit Gerenius eques Neſtor
Clamans. illi autem continuo ad animum acceſſit vox,
Exivitque e tentorio, & ipſos ſermone allocutus eſt,
Cur ſic propter naves per caſtra ſoli erratis
Noctem per dulcem; *an* quod jam neceſſitas adeo urget]
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Nobiliſſime Laertiade ſolertia pollens Ulyſſes,
Ne indigneris: tam gravis enim dolor oppreſſit Achivos.
Sed ſequere, ut & alium excitemus, quem convenit
Conſilia agitare vel fugiendi, vel pugnandi.
Sic dixit. in tentorium vero reverſus conſilio abundans Ulyſſes,
Varium circa humeros ſcutum poſuit, ſecutuſque eſt eos.
Iverunt autem ad Tydidem Diomedem, quem invenerunt
Extra tentorium cum armis: circumque ſocii

Εὗδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν
Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
Λάμφ' ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διός· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Εὗδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
Τὸν παρστὰς ἀνέγειρε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην,
Ἔγρεο Τυδέος υἱέ· τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
Οὐκ ἀΐεις ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις·
Οὔνυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν,
Οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν βασιλήων
Πάντῃ ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Καὶ δὴ ταῦτά γε πάντα φίλος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Εἰσὶ μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν.
Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
Ἄνστησον, σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος) εἴ μ' ἐλεαίρεις.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος,
Βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.
Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο,
Οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον,
Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
Ἔρχηται δι' ὄρεσφι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
Ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει,
Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
Τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων.
Τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδών, θάρσυνέ τε μύθῳ,

Καὶ

Dormiebant: qui ſub capitibus habebant clypeos: & haſtæ ipſis
Erectæ in cuſpide poſteriore fixæ erant: longeque æs
Splendebat velut fulgur patris Jovis: ceterum ipſe heros
Dormiebat, ſubſtraveratque pellem bovis agreſtis:
At ſub capite tapes extenſus erat ſplendidus.
Hunc propter ſtans excitavit Gerenius eques Neſtor,
Calce pedis movens, urſitque, objurgavitque aperte,
Surge Tydei fili: cur per totam noctem ſomnum ſuavem carpis?
Non audis ut Trojani in tumulo campi
Sedent prope naves, exiguum autem jam ſpatium diſtinet?
Sic dixit. ille e ſomno valde celeriter exiliit,
Et ipſum compellans, verbis volucribus allocutus eſt,
Patiens nimium es ſenex. tu quidem a labore nunquam ceſſas:
An non & alii ſunt juniores Achivorum,
Qui unumquemque excitet regum
Quaquaverſum obeuntes? tu vero nulla arte a labore revocabilis es ſenex.
Hunc rurſus allocutus eſt Gerenius eques Neſtor,
Sane hæc omnia amice recte dixiſti:
Sunt quidem mihi filii eximii, ſunt & populi
Etiam multi, quorum aliquis obiens vocare poſſet:
Verum permagna neceſſitas oppreſſit Achivos.
Nunc enim jam *res* omnibus in novaculæ ſitæ ſunt acie,
Vel valde triſte exitium Achivis, aut vita.
Verum i nunc, Ajacem velocem & Phylei filium
Excita, (tu enim es junior) ſi mei miſereris.
Sic dixit. ille vero circum humeros induit pellem leonis
Fulvi, magni, talarem: cepitque haſtam,
Ivitque, & illos illinc excitatos adduxit heros.
Hi vero cum jam ad cuſtodes congregatos perveniſſent,
Nequaquam dormientes cuſtodum duces invenerunt,
Sed vigilanter cum armis ſedebant omnes.
Ac veluti canes circum oves difficulter cuſtodiunt in caula,
Feram audientes ferocem, quæ in ſylvam
Veniat per montes, multus autem ſtrepitus ſuper ipſam
Virorum atque canum, atque ipſis ſomnus periit:
Sic horum ſuavis ſomnus a palpebris perierat,
Noctem excubias agentibus triſtem: ad campum enim ſemper
Converſi erant, quandocunque Trojanos audirent euntes.
Hos ſenex gaviſus eſt conſpicatus, confirmavitque oratione,

Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὕτω νῦν φίλα τέκνα φυλάσσετε, μηδέ τιν' ὕπνος
Αἱρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
Ὣς εἰπὼν, τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
Ἤϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι.
Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἑδριόωντο
Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
Πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ
Ὀλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ
Θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα,
Ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
Ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε
Ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
Ἀσκηθής, μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
Ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόῤῥηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντα
Τρώων, ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο καὶ ἄλλος.
Μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν
Ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ,
Ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι·
Ἠθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος,
Ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱὸς·

Et ipſos compellans verbis volucribus allocutus eſt,
Ita nunc mei filii excubias agite', neque aliquem ſomnus
Capiat, ne ludibrio ſimus hoſtibus.
Sic locutus, foſſam tranſiit: illique ſimul ſequebantur
Argivorum reges, quotquot vocati erant ad conſilium.
Cum his autem Meriones & Neſtoris clarus filius
Iverunt: ipſi enim vocabant ut ſimul conſultarent.
Tum foſſam tranſgreſſi depreſſam, conſederunt
In puro, ubi inter cadaverum ſtrages apparebat ſpatium
Occiſorum: unde rurſus converſus fuerat impetuoſus Hector
A perdendo Argivos, cum jam nox circumtexerat.
Ibi conſidentes, ſermones invicem dicebant:
His autem loqui cœpit Gerenius aques Neſtor,
O amici, an non jam aliquis vir confideret ſuo ipſius
Animo audaci, ut ad Trojanos magnanimos
Iret? ſi quem forte hoſtium capiat in extremis caſtris errantem,
Vel aliquem forte etiam ſermonem inter Trojanos audiat,
Quæque conſultent inter ſe: utrum in animo habeant
Iſtic manere apud naves procul, an ad urbem
Retro reverſuri ſint, domitis Achivis.
Hæc omnia fortaſſe diſceret, & retro ad nos rediret
Incolumis, magna quidem ei ſub cœlo gloria eſſet
Univerſos apud homines, & ei præmium erit egregium.
Quotquot enim navibus imperant principes,
Horum omnium ei ſinguli ovem dabunt nigram,
Fœminam, agnum ubere alentem: cui quidem poſſeſſio nulla ſimilis.
Semperque in conviviis & epulis aderit.
Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Inter hos autem locutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Neſtor, me movet cor & animus generoſus
Virorum hoſtium ingredi caſtra prope ſita
Trojanorum: ſed ſi quis me vir ſimul ſequatur & alius,
Major fiducia, & plus audaciæ erit.
Duabus enim ſimul euntibus, atiam alter ante alterum animadvertit
Quomodo commodum ſit: ſolus vero etiamſi animadverterit,
Tamen ei tardiorque animus, debiliuſque conſilium.
Sic dixit. At volebant Diomedem multi ſequi:
Volebant Ajaces duo, famuli Martis,
Volebat Meriones, valdeque volebat Neſtoris filius:

Vo-

Ἤθελε δ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος·
Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
Τυδείδη Διόμηδες ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι ὅν κ' ἐθέλησθα
Φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί·
Μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω
Καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων,
Ἐς γενεὴν ὁρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
Τούτου δ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ πέρι οἶδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει.
Εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἴομεν. μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παροίχηκεν δὲ πλέων νὺξ
Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
Ὣς εἰπόνθ', ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Φάσγανον ἄμφηκες· τὸ δ' ἑὸν παρὰ νηυσὶ λέλειπτο,
Καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε
Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ
Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Καὶ ξίφος. ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε,
Ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν
Ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
Ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει·
Τήν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι,

Ἀμ-

Volebat & Atrides haſta inclytus Menelaus:
Volebat & fortis Ulyſſes penetrare in caſtra
Trojanorum: ſemper enim ei in præcordiis animus audebat
Tum vero inter hos locutus eſt rex virorum Agamemnon
Tydide Diomedes meo cariſſime animo,
Eum quidem ſocium eliges quem volueris
Eorum qui adſunt fortiſſimum, quandoquidem prompti ſunt multi:
Neque tu reveritus tuo animo, fortiorem quidem
Relinquas, deteriorem autem comitem adjungas pudori cedens,
Ad genus reſpiciens, ne quidem ſi imperio major ſit.
Sic dixit. timuit autem de flavo Menelao.
Inter eos autem rurſus locutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Si quidem jam ſocium jubetis me ipſum eligere,
Quomodo tunc Ulyſſis ego divini oblivíſci potuero,
Cujus eximie quidem benevolum *in me* cor & animus fortis
In omnibus laboribus, & quem amat Pallas Minerva?
Eo certè comitante, etiam ex igne ardenti
Ambo redierimus, quoniam eſt admodum peritus conſilii.
Hunc viciſſim allocutus eſt laborioſus nobilis Ulyſſes,
Tydide, neque me admodum lauda, neque quicquam vitupera.
Conſcios enim hæc inter Argivos loqueris.
Sed eamus, nox enim præcipitat & appetit aurora:
Stellæ vero jam proceſſerunt: præteriitque major noctis portio
Duarum partium, tertiaque adhuc pars reliqua eſt,
Sic locuti, armis horrendis induerunt *ſe*.
Tydidæ quidem dedit bellator fortis Thraſymedes
Enſem ancipitem: ſuus enim apud naves relictus erat,
Et ſcutum: capitique ejus galeam impoſuit
Taurinam, nec clavis inſignem nec criſta, quæ καταῖτυξ
Vocatur: defenditque caput pubeſcentium juvenum.
Meriones autem Ulyſſi dedit arcum atque pharetram
Et enſem: & galeam capiti ejus impoſuit
Ex pelle factam: multis autem intus loris
Illigata erat firmiter: & extrinſecus candidi dentes
Albos dentes habentis apri frequentes muniebant hinc atque illinc,
Bene & ſcite, in mediaque lana ſpiſſe compacta aptata erat:
Hanc quondam ex Eleone Amyntoris Ormenidæ
Ademerat Autolycus, ſolidam domum quum perfregiſſet:
In Scandia autem dedit Cytherio Amphidamanti,

Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι.
Δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
Βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ,
Κλῦθί μευ αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φῖλαι Ἀθήνη·
Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι,
Ῥέξαντας μέγα ἔργον ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει.
Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ
Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἤει,
Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι
Κεῖσ', ἀτὰρ ἂψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα
Σὺν σοί, δῖα θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.
Ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
Ὣς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Βάν ῥ' ἴμεν ὥστε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν
Ἂν φόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασεν Ἕκτωρ
Εὕδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
Ὅσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύετο βουλήν,
Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε
Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; (μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται·
Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
Οἵ κεν ἀριστεύωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν)
Ὅστις κεν τλαίη, ὅ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,

Νηῶν

Amphidamas vero Molo dedit hoſpitale munus ut eſſet:
Ceterum hic Merioni dedit ſuo filio geſtandam.
Tunc demum Ulyſſis texit caput circumpoſita.
Hi vero, poſtquam armis horrendis induerant *ſe*,
Iverunt, reliqueruntque illic omnes optimates.
Illis autem dextram miſit ardeolam prope viam
Pallas Minerva: quam illi non viderunt oculis
Noctem per tenebroſam, ſed clangentem audierunt.
Gaviſus eſt autem de ave Ulyſſes, & precatus eſt Minervam.
Audi me ægidem ferentis Jovis filia, quæ mihi ſemper
In omnibus laboribus adſtas, neque te lateo
Quum moveor: nunc rurſus maxime me dilige Minerva:
Da autem rurſus ad naves *nos* inclytas reverti,
Patrato magno facinore quod quidem Trojani doleant.
Secundus deinde precatus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Audi nunc & me Jovis filia indomita,
Sequere me ſicut quum patrem ſequebaris Tydeum nobilem
Ad Thebas, quando pro Achivis legatus ibat,
Et illos ad Aſopum reliquerat ære loricatos Achivos.
At ipſe placidam orationem ferebat Cadmeis
Illuc, ſed rediens valde ardua edidit facinora
Te favente, Jove edita dea, quando ei benevola adſtaras.
Sic nunc mihi jubens adſis & me ſerva.
Tibi vero viciſſim ego faciam juvenca annicula, latæ frontis,
Indomita, quam nondum ſub jugum miſit vir:
Hac tibi ego faciam, auro cornibus circumfuſo.
Sic dixerunt precantes: eoſque audivit Pallas Minerva.
Hi autem poſtquam precati ſunt Jovis filiam magni,
Contenderunt veluti leones duo per noctem obſcuram
Per cædes, per cadavera, perque arma & nigrum ſanguinem.
Nec vero Trojanos fortes ſivit Hector
Dormire, ſed ſimul convocavit omnes optimates,
Quot erant Trojanorum ductores atque principes:
His ille convocatis, ſolers ſtruebat conſilium,
Quis mihi hoc opus pollicitus perfecerit
Præmium ob magnum? (merces enim ei ſufficiens erit:
Dabo enim currumque, duoſque arduos cervicibus equos,
Qui quidem præſtantiſſimi veloces apud naves Achivorum)
Quicumque *hoc* auſus fuerit, ſibi etiam ipſi gloriam reportavertit,

Na-

Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι
Ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τοπάρος περ,
Ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
Φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσι
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων Εὐμήδεος υἱὸς,
Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος,
Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης·
Αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν,
Ὅς ῥα τότε Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι εἶπε παραστὰς,
Ἕκτορ, ἐμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον.
Ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
Δωσέμεν οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης·
Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
Βουλὰς βουλεύειν ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι·
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον βάλε, καί οἱ ὄμοσσε.
Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων· ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι.
Ὣς φάτο. καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο
Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα·
Βῆ δ' ἰέναι ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἕκτορα μῦθον ἀποίσειν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
Βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
Διογενὴς Ὀδυσσεὺς· Διομήδεα δὲ προσέειπεν,
Οὗτός τοι Διόμηδες ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
Οὐκ οἶδ' ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
Ἦ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων.
Ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
Τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν
Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,

Αἰεὶ

Naves veloces prope accedere, & cognoſcere
An cuſtodiantur naves veloces ſicut antea,
Vel jam manibus a noſtris domiti,
De fuga conſilium agitent inter ſe neque velint
Noctu excubias agere, labore fatigati gravi.
Sic dixit. illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Erat autem quidam inter Trojanos Dolon Eumedis filius,
Præconis, divinis, dives auri, dives æris
Qui ſpecie quidem erat turpis, ſed pedibus velox:
Is vero ſolus erat inter quinque ſorores,
Qui tunc Trojaniſque & Hectori dixit adſtans,
Hector, me impellit cor & animus fortis
Ad naves veloces prope accedere, atque cognoſcere.
Quare age mihi ſceptrum attolle, & mihi jura:
Certe ipſos equoſque & currus varios ære
Daturum qui ferunt eximium Pelidem.
Tibi autem ego non vanus ſpeculator ero, neque præter opinionem.
Eo uſque enim in caſtra penetrabo, dum venero
Ad navem Agamemnoniam, ubi forte erunt principes
Conſilia agitantes vel fugiendi, vel pugnandi.
Sic dixit. Ille vero in manibus ſceptrum poſuit, & ei juravit
Sciat nunc Jupiter ipſe altitonans maritus Junonis,
Non ſane his equis vir vehetur alius
Trojanorum: ſed te aſſero perpetuo *illis* conſpicuum fore.
Sic dixit: & ſane pejeravit: eum vero incitavit.
Protinus vero circa humeros poſuit curvos arcus:
Et induit exterius pellem cani lupi,
Capitique impoſuit viverv æ pelle munitam galeam: cepitque acutum jaculum.
Tum ivit ad naves ab exercitu: neque erat
Venturus a navibus retro ut Hectori nuntium referret.
Ubi vero jam equorumque & virorum reliquit cœtum,
Ibat per viam acer: hunc autem animadvertit accedentem
Nobilis Ulyſſes: Diomedemque allocutus eſt,
Iſte o Diomedes a caſtris venit vir,
Haud ſcio an navibus explorator noſtris,
An aliquod ſpoliaturus cadaverum mortuorum.
Verum ſinamus ipſum primum præterire *nos* per campum
Paululum: deinde vero ipſum inſecuti capiemus
Celeriter: ſi autem nos præverterit pedibus,

Sem-

Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιειλεῖν
Ἔγχει ἐπαΐσσων, μή πως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι
Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
Ἡμιόνων, (αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
Ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον)
Τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
Ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἑταίρους
Ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἔλασσον,
Γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους· λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν.
Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε εἰδότε θήρης,
Ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
Χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς·
Ὣς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεί.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν
Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ·
Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἠὲ μέν' ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
Δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν· ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
Δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐϋξόου δουρὸς ἀκωκὴ
Ἐν γαίῃ ἐπάγη. ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε
Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων
Χλωρὸς ὑπαὶ δείους· τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην.
Χειρῶν δ' ἁψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα,
Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.
Τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι ἄποινα
Εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος

Νύκ-

Semper ipſum naves verſus a caſtris compelle
Haſta impetens, ne forte ad urbem effugiat.
  Sic locuti, extra viam inter cadavera
Reclinati ſunt: ille vero celeriter prætercurrit præ imprudentia.
Sed cum jam abeſſet quantum ſulci ſunt
Mularum, (hæ enim bobus præſtantiores ſunt
Ad trahendum in novali alto compactile aratrum)
Illi quidem accurrebant: hic autem conſtitit ſtrepitum audito.
Sperabat enim animo qui revocarent ſocios
Ex Trojani venire, rurſus Hectore jubente.
Sed quando jam aberant haſtæ jactum, vel etiam minus,
Agnovit viros hoſtes: ac velocia genua movit
Ut fugeret: illi autem confeſtim inſequi feſtinarunt.
Ac veluti quum ſerratis dentibus duo canes periti venationis,
Aut hinnulum aut leporem urgent conſtanter ſemper
Locum per ſylvoſum, ille autem præcurrit clamans:
Sic hunc Tydides atque urbium vaſtator Ulyſſes
A ſuis cum interclüſiſſent, perſequebantur conſtanter ſemper.
Sed quando jam mox eſſet permixturus ſe cuſtodibus
Fugiens ad naves, jam tum robur injecit Minerva
Tydidæ, ut ne aliquis Achivorum ære loricatum
Prior gloriaretur vulneraſſe, ille vero ſecundus veniret:
Haſta vero impetens allocutus eſt *eum* fortis Diomedes,
  Vel mane, vel te haſta aſſequar: neque te puto
Diu mea a manu effugiturum gravem mortem.
  Dixit, & haſtam emiſit. volens autem abberravit ab homine.
Dexterum vero ſupra humerum bene politæ haſtæ cuſpis
In terra fixa: hic autem conſtitit, trepidavitque
Crepitans dentibus: ſtridorque per os fiebat dentium
Pallidus præ timore: illi vero anhelantes aſſecuti ſunt:
Manuſque prehenderunt: ille autem lacrimans dixit.
  Vivum me capite, at ego me redimam: eſt enim mihi intus
Æſque, aurumque, & artificio multo elaboratum ferrum:
Ex his vobis donabit pater infinita dona ob liberationem,
Si me vivum *eſſe* audiverit apud naves Achivorum.
  Hunc reſpondens allocutus eſt conſilio abundans Ulyſſes,
Confide, neque omnino tibi mors obverſetur animo:
Sed age mihi hoc dic, & vere narra,
Quoniam ſic naves verſus a caſtris vadis ſolus

Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων;
Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἢ σαυτὸν θυμὸς ἀνῆκε;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα.
Πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ,
Ὅς μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
Δωσέμεναι κατένευσε, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
Ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι
Ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τὸ πάρος περ,
Ἢ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
Ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα ποιμένα λαῶν;
Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;
Ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθι, ἦε πόλινδε
Ἂψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων Εὐμήδεος υἱὸς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶ,
Βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι ἥρως,
Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.
Ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται
Ἀλλήλοις· ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
Εὕδουσι· Τρωσὶ γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν.
Οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται, οὐδὲ γυναῖκες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Πῶς γὰρ νῦν Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν

Noctem per tenebroſam, quando dormiunt mortales cæteri?
An aliquod ſpoliaturus cadaverum mortuorum?
An te Hector præmiſit ſpeculatum ſingula
Naves ad cavas, an te ipſum animus impulit?
Huic reſpondit deinde Dolon, ſubtus autem tremebant membra,
Multis me malis præter voluntatem implicuit Hector,
Qui mihi Pelidæ præclari ſolidos ungulis equos
Daturum annuit, & currus varios ære.
Juſſit autem me euntem celerem per noctem nigram
Ad hoſtes prope accedere, & explorare
Utrum cuſtodiantur naves veloces ut prius,
An jam manibus noſtris domiti,
De fuga conſilium agitaretis inter vos, neque velletis
Noctu excubias agere, labore fatigati gravi.
Hunc ſubridens allocutus eſt conſiliis abundans Ulyſſes,
Sane magna dona appetebat animus,
Equos Æacidæ bellicoſi: hi vero difficiles *ſunt*
Viris mortalibus domitu, & equitatu
Alii ſaltem quam Achilli, quem immortalis peperit mater.
Sed age mihi hoc dic, & vere narra,
Ubi nunc huc profectus reliquiſti Hectora paſtorem populorum?
Ubi vero ejus arma jacent martia? & ubi ejus equi?
Et quomodo aliorum Troum excubiæque & contubernia?
Quæque conſultent inter ſe: utrum in animo habent
Illic manere ſecus naves procul, an ad urbem
Redituri ſint, domitis ſcilicet Achivis.
Hunc rurſus allocutus eſt Dolon Eumedis filius,
Ego vero tibi hæc veriſſime narrabo.
Hector quidem inter eos, qui conſiliari ſunt,
Conſilia agitat divini ad ſepulcrum Ili
Seorſim a ſtrepitu: excubias vero quas quæris heros,
Nullæ certæ tuentur caſtra, neque coſtodiunt.
Quotquot enim Trojanorum ignis foci, quibus neceſſe,
Hi vigilant, excubiaſque agere hortantur
Inter ſe: at contra e multis locis convocati auxiliares
Dormiunt: Trojanis enim permittunt coſtodias.
Non enim ipſis liberi prope ſedent, neque uxores.
Hunc reſpondens allocutus eſt conſiliis abundans Ulyſſes,
Quonam modo nunc Trojanis permiſti equum domitoribus

Εὕδουσ', ἦ ἀπάνευθε; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων Εὐμήδεος υἱός,
Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω,
Πρὸς μὲν ἁλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
Καὶ Λέλεγες, καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι
Καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι, καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί.
Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα:
Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,
Θρήϊκες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχατοι ἄλλων·
Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἠϊονῆος,
Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, ἠδὲ μεγίστους·
Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
Ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται·
Τεύχεα δὲ χρύσεια πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἤλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
Ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἀλλ' ἐμὲ νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
Ἠ' ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλέϊ δεσμῷ,
Ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο
Ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἠὲ καὶ οὐκί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ,
Ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς·
Εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,
Ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων·
Εἰ δέ κ' ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν·
Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
Ἁψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε,
Φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο,
Καὶ λυκέην, καὶ τόξα παλίντονα, καὶ δόρυ μακρόν·
Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς
Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσσι. σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις

Dormiunt, an ſeorſum, expone mihi, ut ſciam.
Huic reſpondit deinde Dolon Eumedis filius,
Ego vero tibi etiam hæc veriſſime narrabo,
Ad mare quidem Cares & Pæones curvis arcubus armati,
Et Leleges, & Caucones, nobileſque Pelaſgi:
Ad Thymbram vero obtinent Lycii, Myſique ſuperbi,
Et Phryges equites & Mæones bellatores equeſtres.
Sed cur me hæc percontamini ſingula?
Si enim jam cupitis Trojanorum penetrare in caſtra
Thraces hi ſeorſum *ſunt* novi advenæ extremi omnium:
Et cum ipſis Rheſus rex filius Eionei,
Hujus certe pulcherrimos equos vidi atque maximos,
Candidiores nive, curſuque ventis pares.
Currus vero ei auroque & argento ſcite elaboratus eſt:
Atque arma aurea ingentia, mirabile viſu,
Habet: quæ quidem neutiquam mortalibus convenit
Viris ferre, ſed immortalibus diis.
Sed me nunc navibus admoveto velocibus,
Aut me ligatum relinquite hic rigido vinculo,
Donec redieritis, & experti fueritis de me
Utrum vera dixerim vobis, an ſecus.
Illum torve intuitus allocutus eſt fortis Diomedes,
Ne jam mihi effugium Dolon meditere animo,
Bona quamvis nuntiaſti, quum veniſti manus in noſtras:
Si enim te nunc pretio liberabimus, aut dimiſerimus,
Certe & poſthac venies celeres ad naves Achivorum,
Aut ſpeculaturus, aut aperte pugnans:
Si vero meis manibus domitus vitam amiſeris
Non amplius poſthac tu damno unquam eris Argivis.
Dixit, & is quidem eum erat mento manu robuſta
Prehenſo ſupplex precaturus: is autem cervicem mediam percuſſit,
Enſe inſurgens, & ambos incidit nervos:
Loquentis vero illius caput pulveri miſtum eſt.
Ejus autem viverræ pelle munitam galeam a capite detraxerunt,
Et pellem lupinam, & arcus renitentes, & haſtam longam:
Et hæc quidem Minervæ prædatrici nobilis Ulyſſes
In altum ſuſtulit manu, & precans verbum dixit,
Gaude dea hiſce: te enim primam in olympo
Omnium immortalium invocabimus: ſed & inſuper

Πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας,
Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε,
Συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους,
Μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες·
Οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
Καλὰ παρ' αὐτοῖσιν χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον
Τριστοιχεί· παρὰ δὲ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι.
Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν,
Οὗτός τοι Διομηδες ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι·
Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τι σε χρὴ
Ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν, ἀλλὰ λῦ' ἵππους·
Ἠὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσι δὲ μοι ἵπποι.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
Αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
Ὣς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός,
Ὄφρα δυώδεκ' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε·
Τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ
Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱός,
Τὸν τρεισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη
Τὴν νύκτ' Οἰνείδαο πάϊς διὰ μῆτιν Ἀθήνης.
Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους
Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου,
Τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
Ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι·
Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ·

Αὐ-

Deduc *nos* ad Thracum virorum equoſque & contubernia.
Sic dixit: & a ſe in altum ſublata
Poſuit ſuper myricam: conſpicuumque ſignum appoſuit,
Convellens arundines, myricæque late frondentes ramos,
Ne lateret redeuntes celerem per noctem nigram.
Illi autem progreſſi ſunt ulterius perque arma & atrum cruorem.
Statimque ad Thracum vivorum ordines pervenerunt euntes,
Qui dormiebant labore fatigati, armaque illis
Pulchra juxta ipſos humi jacebant, ſcite & decore
Triplici ordine: & ad eorum ſingulos bijuges equi.
Rheſuſque in medio dormiebat, & propter ipſum veloces equi
A ſemicirculo ad ſellam fixo extremo loris ligati erant.
Hunc Ulyſſes prior conſpicatus Diomedi oſtendit,
Is tibi Diomedes vir, ii vero tibi equi,
Quos nobis ſignificavit Dolon, quem occidimus nos.
Quare age jam profer validum robur, neque omnino te oportet
Stare otioſe cum armis, ſolve equos:
Aut tu viros occide, & erunt curæ mihi equi.
Sic dixit. illi autem inſpiravit robur cæſia oculis Minerva:
Interficiebat autem huc illuc ſedulo convertens: horum vero gemitus excitabatur fœdus
Enſe percuſſorum: & rubeſcebat ſanguine terra.
Et veluti leo pecudibus incuſtoditis ſuperveniens,
Capris vel ovibus mala machinans irruit:
Sic quidem Thracas viros invadebat Tydei filius,
Donec duodecim interfecerat. at abundans conſiliis Ulyſses,
Quemcumque Tydides enſe percuteret adſtans,
Hunc Ulyſſes pone prehenſum pede extrahebat:
Hæc cogitans animo, ut pulchri jubis equi
Facile tranſirent, neque tremerent animo
Supra cadavera gradientes: inſueti erant enim adhuc eorum.
Sed quando jam regem aſſecutus eſt Tydei filius,
Hunc decimum tertium dulci animo privavit,
Suſpirantem: malum enim ſomnium capiti adſtitit
Per noctem Œnidæ filius per conſilium Minervæ.
Interea autem fortis Ulyſses ſolvebat ſolidos ungulis equos:
Colligavitque loris, & eduxit ab exercitu,
Arcu percutiens, quia non ſcuticam ſplendidam
Varia ex ſella cogitarat manibus ſumere:
Sibilavit autem, ſignificans Diomedi nobili.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε, μένων ὅ, τι κύντερον ἕρδοι,
Ἢ ὅγε δίφρον ἑλὼν ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
Ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας.
Ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον,
Νόστου δὴ μνῆσαι μεγαθύμου Τυδέος υἱὲ
Νῆας ἔπι γλαφυράς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς,
Μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης·
Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
Τόξῳ· Τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν,
Τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον·
Ὦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον, Ἱπποκόωντα,
Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
Ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς
Θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα
Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν.
Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε Διῒ φίλος ὠκέας ἵππους·
Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορὼν ἔναρα βροτόεντα
Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει. ἐπεβήσατο δ' ἵππων·
Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, φώνησέν τε,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω. κέλεται δέ με θυμός·
Ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει·
Αἲ γὰρ δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
Ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
Ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μήτι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ, χαρέντες

Δε-

Sed is anxie cogitabat, manens quid audacius patraret,
An ipſe currum prehenſum, ubi varia arma jacebant,
Temone extraheret, aut exportaret in altum ſublatum,
An adhuc plurium Thracum vitam eriperet.
Dum ille hæc volvebat mente, intrim Minerva
Prope adſtans allocuta eſt Diomedem nobilem,
Reditus jam memento magnanimi Tydei fili
Naves ad cavas, ne & fugatus venias,
Ne forte quis etiam Trojanos excitet deus alius.
Sic dixit. ille vero ſenſit deæ vocem locutæ:
Et confeſtim equos aſcendit. verberabat autem Ulyſſes
Arcu: hi vero volabant celeres ad naves Achivorum.
Neque cæcam ſpeculationem habebat argenteum arcum gerens Apollo.
Ut vidit Minervam Tydei filium ſequentem,
Huic iraſcens Trojanorum ingreſſus eſt ingentem exercitum:
Excitavitque Thracum conſiliarium Hippocoontem,
Rheſi conſobrinum fortem. qui ſomno exiliens,
Ut vidit locum vacuum ubi ſteterant veloces equi,
Viroſque palpitantes in fœdo ſtragis loco,
Tum vero ejulavitque, charumque voce ciebat ſodalem:
Troum vero clangorque & immenſus ortus eſt tumultus
Concurſantium ſimul: ſpectabant autem admirabundi ardua facinora
Quibus viri patratis redierant cavas ad naves.
Illi vero cum pervenerant ubi ſpeculatorem Hectoris occiderant,
Tunc Ulyſſes quidem inhibuit Jovi carus veloces equos:
Tydides vero in terram deſiliens ſpolia cruenta
In manibus Ulyſſi poſuit: aſcenditque equos:
Percuſſit autem equos, qui non inviti volabant
Naves ad cavas: eo enim gratum erat animo.
Neſtor autem primus ſonitum audiit, dixitque,
O amici Argivorum ductores & Principes,
Mentiar, aut verum dicam: jubet autem me animus:
Equorum me pedibus velocium circum ſonitus aures ferit:
Utinam jam Ulyſſeſque & fortiſſimus Diomedes
Huc protinus a Trojanis agerent ſolidos ungulis equos.
Sed graviter timeo mente ne quid paſſi fuerint *humanitus*
Argivorum illi fortiſſimi a Trojanorum turba,
Nondum totus dictus erat ſermo quum advenerunt ipſi.
Et illi quidem deſcenderunt in terram: hi vero gaviſi

Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Εἴπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ὅππως τοὺς δ' ἵππους λάβετον, καταδύντες ὅμιλον
Τρώων; ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.
Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ γέρων περ ἐὼν πολεμιστής.
Ἀλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα,
Ἀλλά τιν' ὔμμ' ὀΐω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα.
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς,
Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέπερ οἵδε
Ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
Ἵπποι δ' οἵδε, γεραιέ, νεήλυδες οὓς ἐρεείνεις,
Θρηΐκιοι. τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
Ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν,
Τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἕκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
Ὣς εἰπὼν, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
Καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὅτε Τυδείδεω κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο,
Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθιπερ Διομήδεος ἵπποι
Ἕστασαν ὠκύποδες μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
Νηῒ δ' ἐνὶ πρυμνῇ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
Θῆκ' Ὀδυσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ.
Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ
Ἐσβάντες, κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.
Αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν
Νίψεν ἀπὸ χρωτὸς, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
Ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντε ἐϋξέστας λούσαντο.
Τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ,
Δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
Πλείου ἀφυσσάμενοι, λεῖβον μελιηδέα οἶνον.

ΥΠΟ-

Dextris ſalutabant, verbiſque blandis.
Primus autem interrogabat Gerenius eques Neſtor,
 Dic age mihi o laudatiſſime Ulyſſes, ingens gloria Achivorum,
Quomodo hos equos cepiſtis: *an* quum penetraſſetis in caſtra
Trojanorum? an aliquis illos præbuit deos obvius?
Perquam radiis ſimiles ſunt ſolis.
Semper quidem Trojanis immiſceor, neque omnino ajo
Manere *me* apud naves, ſenex licet ſim bellator:
Verum nondum tales equos vidi, neque animadverti,
Sed aliquem vobis puto dediſſe deum obvium factum:
Ambos enim vos diligit nubes cogens Jupiter,
Filiaque ægidem ferentis Jovis cæſia oculis Minerva.
 Hunc reſpondens allocutus eſt conſiliis abundans Ulyſſes,
O Neſtor Neleide, ingens gloria Achivorum,
Facile deus volens quidem etiam meliores quam hi
Equos donaverit, quoniam multo potentiores ſunt:
Equi autem hi, ſenex, nuper advenerunt, de quibus quæris,
Threicii: at ipſorum regem ſtrenuus Diomedes
Occidit, juxtaque ſocios duodecim omnes principes:
Decimum tertium ſpeculatorem interfecimus prope naves,
Quem ut explorator exercitus eſſet noſtri
Hector miſerat & alii Trojani illuſtres.
 Sic fatus, foſſam tranſcendere fecit ſolidos ungulis equos,
Gaudio exultans: unaque cæteri ibant gaudentes Achivi.
Illi autem ut Tydide tentorium bene ſtructum pervenerunt,
Equos quidem alligarunt ſcite ſectis loris
Præſepe ad equinum, ubi Diomedis equi
Stabant veloces pedibus dulce triticum edentes:
Navis autem in puppi ſpolia cruenta Dolonis
Poſuit Ulyſſes, dum ſacrum parare poſſent Minervæ:
Ipſi autem ſudorem multum abluebant mari
Ingreſſi cruraque, & cervicem, circumque femora:
Verum poſtquam ipſis nnda maris ſudorem multum
Abluerat a corpore, & recreati ſunt ſuo corde,
In ſolia balneatoria ingreſſi bene polita lavabant.
Hi autem cum laverant & unxerant ſe pingui oleo,
Jentaculo aſſidebant: a cratere vero Minervæ
Pleno hauſtum, libabant dulce vinum.

ὙΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ͂Σ ἸΛΙΑ'ΔΟΣ Λ. ΤΟΥ͂ ὉΜΗ'ΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙ'ΑΣ.

Ἀγαμέμνων, αὐτός τε ὁπλισάμενος, καὶ τοὺς ἄλλους καθοπλίσας Ἕλληνας, ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. Ἕκτωρ δὲ ἐν Διὸς κελεύσαντος, ἀναχωρεῖ τῆς μάχης, ἕως Ἀγαμέμνων ἑαυτὸν ναύσταθμον διασώζεται. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς, κυκλωσαμένων αὐτὸν τῶν Τρώων, ἀμύνεται αὐτοὺς, Αἴαντος καὶ Μενελάου βοηθησάντων αὐτῷ. Τιτρώσκονται μέντοι τῶν Ἑλλήνων οἱ ἄριστοι, Ἀγαμέμνων μὲν ὑπὸ Κόωνος, Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὸ Σώκου. ὑπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου τοξεύονται Διομήδης καὶ Εὐρύπυλος καὶ Μαχάων. ὃν ἐπανιόντα σὺν Νέστορι θεασάμενος Ἀχιλλεὺς, διαπέμπεται Πάτροκλον μαθησόμενον τίς εἴη ὁ τετρωμένος. ὁ δὲ ἀφικόμενος καὶ μαθὼν Μαχάονα εἶναι, παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται ἢ τὸν Ἀχιλλέα πεῖσαι συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησιν, ἢ αὐτὸς γοῦν λαβὼν παντευχίαν τοῦ Ἀχιλλέως, ἐξελθεῖν εἰς μάχην. ἐπανερχόμενος δὲ, περιτυχὼν Εὐρυπύλῳ, κομίσας εἰς τὰς ναῦς θεραπεύει.

Λάμβδα δ' ἀριστῆας Δαναῶν βάλον Ἕκτορος ἄνδρες.

Ἠ'Ὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι·
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἀγαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν·
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἦ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
Εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε,
Ὄρθι Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι·
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·

ARGUMENTUM LIBRI XI. ILIADIS HOMERI.

AGamemnon cum & ipſe arma induiſſet, cæteroſque Græcos armaſſet, (copias) ad prælium eduxit. Hector vero Jovis juſſu a pugna recedit, donec Agamemnon ad navale ſe recepit. Poſt hæc Ulyſſes, cum ipſum Trojani circumdediſſent, ipſos repellit, quia Ajax, & Menelaus auxilium ipſi tulerunt. Vulnerantur tamen præſtantiſſimi quique Græcorum, Agamemnon quidem a Coone, Ulyſſes vero a Soco. Porro ab Alexandro ſagitta vulneratur Diomedes & Eurypylus & Machaon: quem cum Neſtore redeuntem conſpicatus Achilles, mittit Patroclum ut cognoſcat quiſnam ſit ille qui vulneratus erat. Hic vero ad eum profectus, cum cognoviſſet Machaonem eſſe, a Neſtore rogatur, ut vel Achillem precibus induceret ad opem Græcis ferendam, vel ipſe ſaltem aſſumptis omnibus Achillis armis, ad prælium exiret. Dum autem rediret, cum incidiſſet in Eurypylum, ad naves ad ſe delatum curat.

AUrora autem e lectis a pulchro Tithono
Surgebat, ut immortalibus lucem ferret atque mortalibus:
Jupiter autem Diſcordiam miſit celeres ad naves Achivorum
Luctuoſam, belli ſignum in manibus geſtantem:
Stetitque in Ulyſſis ingenti navi nigra,
Quæ in medio erat, ut vox exaudiri poſſet in utramque partem,
Et ad Ajacis tentoria Telamonii,
Et ad Achillis, qui ad extremas partes naves æquales
Subduxerant virtute freti & robore manuum.
Illic ſtans clamavit dea altumque horrendumque,
Intentiſſima voce Achivis, magnum autem robur immiſit cuique
In cor, ut indeſinenter bellarent & pugnarent:
His autem ſtatim bellum dulcius factum eſt, quam redire
In navibus cavis dilectam in patriam terram:
Atrides clamavit, & accingi juſſit
Argivos: ipſe quoque induit ſplendidum æs.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte junctas:

Tum

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρον δὲ μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον.
Τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἧλοι
Χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
Ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν,
Ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
Λευκοὶ, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο
Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν. αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῦ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
Ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
Ὀξέα. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
Λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό·
Φθὰν δὲ μεθ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.
Ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε
Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,
Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,

Αἰ-

Tum poſtea thoracem circa pectora induebat,
Quem olim ei Cinyres dederat hoſpitale munus ut eſſet.
Audiebatur enim ad Cyprum uſque magna fama, quod Achivi
Ad Trojam navibus navigaturi eſſent:
Hujus gratia ei hunc dedit gratificans regi.
Hujus quidem decem virgæ erant nigri cyani,
Duodecim autem auri, & viginti ſtanni:
Cærulei autem dracones ſurgebant ad collum
Tres, ab utraque parte iridibus ſimiles, quas Saturnius
In nube fixit oſtentum articulate loquentium hominibus.
Circa humeros autem poſuit enſem: in eo vero clavi
Aurei collucebant: ſed circum vagina erat
Argentea, aureis loris aptata.
Suſtulit autem totum hominem muniens multo artificio factum ſcutum cum impetu verſabile,
Pulchrum, quod circum orbes decem ærei erant,
Inque eo umbones erant viginti ex ſtanno
Candidi, in mediis autem erat *unus ex* nigro cyano.
In eo Gorgon trux oculis adornata erat
Horrendum aſpiciens, & circum Terrorque & Fuga.
Ex eo autem argenteum lorum erat: & ſupra iſtud
Cæruleus ſinuabatur draco, cui capita erant
Tria in orbem curvata, una cervice enata.
Capiti vero clavis undique ornatam galeam impoſuit, quatuor conos habentem,
Setis equinis comantem: horrendum autem criſta deſuper nutabat.
Sumpſitque validas haſtas duas, munitas ære,
Acutas: longe autem æs ab ipſis cœlum uſque
Splendebat. & inſuper ſonitum ediderunt Minervaque & Juno,
Honorante regem divitis auri Mycenes.
Aurigæ deinde ſuo præcipiebat unuſquiſque
Equos bene in ordine tenere illic ad foſſam:
Ipſi vero pedites cum armis armati
Alacres ruebant: immenſus vero clamor ortus eſt auroram ante.
Priores cum equitibus ad foſſam inſtructi ſunt.
Equites vero paululum poſt ſequebantur: inter eos autem tumultum
Concitavit pernicioſum Saturnius, & ex alto demiſit rores
Sanguine madidos ex æthere, quod erat
Multa fortia capita orco præmature miſſurus.
Troes vero ex altera parte ſuper tumulo campi,
Hectoremque circa magnum & eximium Polydamantem,
Æneam-

Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ·
Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ,
Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
Ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Λάμφ' ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὄγμον ἐλαύνουσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
Πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν· οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
Ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
Οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν θεοὶ ἀλλὰ ἕκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, ἧχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ᾐτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ, νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός.
Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
Τάμνων δένδρα μακρὰ, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐκ δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν,
Αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
Ἤτοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,

Ἀλ-

Æneamque, inter Trojanos ceu deus honorabatur a populo.
Treſque Antenoridas, Polybum, & Agenora nobilem,
Cœlibemque Acamanta ſimilem immortalibus.
Hector vero inter primos ferebat clypeum undique æqualem,
Et qualis ex nubibus apparet exitialis ſtella,
Collucens, interdum vero ſubit nubes opacas:
Sic Hector modo quidem inter primos apparebat,
Quandoque vero inter extremos, imperans: totus vero ære
Splendebat veluti fulgur patris Jovis Ægiochi.
Hi vero, perinde ac meſſores hinc illinc
Segetes metendo tranſeunt viri locupletis per arvum,
Tritici vel hordei, manipuli vero crebri cadunt:
Sic Trojani & Achivi in ſe invicem inſilientes
Cædebat: neutri vero recordabantur perniciosæ fugæ:
Æquali autem in pugna capita ferebant: illi, lupi veluti
Ruebant. Diſcordia autem gaudebat luctuoſa aſpiciens.
Sola enim deorum aderat pugnantibus:
At alii non ipſis aderant dii, ſed quieti
Suis in ædibus ſedebant, ubi ſingulis
Domus pulchræ ædificatæ erant, per juga olympi.
Omnes autem accuſabant atras nubes cogentem Saturnium,
Eo quod Trojanis volebat gloriam præbere:
Eorum autem nullam habebat rationem pater: ſed ſecedens
Ab aliis ſeorſum ſedebat gloria exultans,
Inſpiciens Trojanorumque urbem & naves Achivorum,
Ærisque fulgorem, interimenteſque intereunteſque.
Quamdiu quidem tempus matutinum erat & creſcebat ſacra dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Cum vero lignator apparat prandium
Montis in ſaltibus, poſtquam ſatiavit manus
Cædendo arbores altas, ſatietaſque ejus cepit animum,
Cibique dulcis circum præcordia deſiderium occupat.
Tunc ſua virtute Danai perfregerunt phalangas,
Adhortatione facta ſociis per ordines. Agamemnon vero
Primus exiliit: interfecitque virum Bianorem paſtorem populorum,
Ipſum, deinde & ſocium Oileum agitatorem equorum.
Ille quidem ab equis in eum deſiliens adverſus ſtetit:
Eum vero recta irruentem in fronte acuta haſta
Percuſſit, neque galea haſtam ei morata eſt ære gravis,

Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός, ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ
Γνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
Ἐλθὼν εἰς εὐνήν, ἁπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
Ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν
Χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
Καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ', ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς.
Ὣς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην,
Υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
Οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ,
Τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
Τὼ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς
Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην,
Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Sed per ipſam penetravit & os, cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: domuit vero ipſum ruentem.
Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemnon
Pectora nudatos, ſiquidem exutas abſtulit tunicas:
Ipſe vero ivit Iſumque & Antiphum interfecturus,
Filios duos Priami, nothum & legitimum, ambos
In uno curru exiſtentes. nothus quidem aurigabatur,
Antiphus autem pugnabat inclytus, quos olim Achilles
Idæ in jugis ligavit teneris viminibus,
Paſcentes apud oves nactus, & liberavit pretio.
Tum vero Atrides late imperans Agamemnon
Alterum quidem ſupra mammam ad pectus percuſſit haſta.
Antiphum autem ad aurem feriit enſe, dejecitque ab equis.
Tum feſtinans ab iis detrahebat arma pulchra
Agnoſcens: etenim ipſos antea apud naves celeres
Viderat, quando ex Ida duxerat pedibus velox Achilles.
Et ſicut leo cervæ velocis parvulam ſobolem
Facile confringit, correptam validis dentibus,
Veniens ad luſtrum, teneramque ipſis animam aufert:
Illa vero quamvis adſit valde prope, non poteſt ipſis
Opitulari: illam enim ipſam tremor vehemens ſubit:
Confeſtim autem ruit per querceta denſa & ſylvam
Feſtinans, ſudans violentæ feræ propter impetum:
Sic illis nemo potuit arcere perniciem
Trojanorum, ſed & ipſi ab Argivis fugiebant.
Sed ille Piſandrumque & Hippolochum prælio infractum,
Filios Antimachi bellicoſi, qui potiſſimum
Auro ab Alexandro accepto ſplendidis donis,
Non ſinebat *Trojanos* Helenam reddere flavo Menelao,
Hujus tunc duos filios cepit rex Agamemnon
In uno curru exiſtentes, eodem autem loco habebant veloces equos:
Ex eorum enim manibus fugerant habenæ miro artificio factæ.
Ii autem turbati ſunt: ille vero contra ruit ceu leo
Atrides: ii vero a curru ſupplices orabant.
Vivos cape Atrei fili, tuque digna accipe pretia liberationis:
Multæ vero in Antimachi ædibus opes reconditæ jacent,
Æſque, aurumque, varioque artificio elaboratum ferrum:
Ex his tibi donaverit pater infinita dona,
Si nos vivos audierit apud naves Achivorum.

Ὡς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν,
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὸν,
Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιούς·
Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.
Ἦ καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας.
Ὅλμον δ' ὥς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
Ἱππεῖς δ' ἱππῆας· ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων
Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων.
Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόρριζοι πίπτουσι ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
Κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων·
Οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
Μέσσον καππεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο·
Ἱέμενοι πόλεως· ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
Ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

Sic hi flentes allocuti ſunt regem
Blandis verbis: non blandam vero vocem audiverunt,
Si ergo Antimachi bellicoſi filii eſtis,
Qui quondam in Trojanorum concione Menelaum jubebat
Legatum profectum cum divino Ulyſſe
Illic interficere, neque dimittere rurſum ad Achivos:
Nunc patris certe luetis indignam injuriam.
Dixit, & Piſandrum quidem ab equis dejecit in humum,
Haſta percuſſum ad pectus: ille vero ſupinus ſolo alliſus eſt.
Hippolochus autem deſiliit, eum vero humi interfecit,
Manibus gladio abſciſſis, & cervice amputata.
Mortarium tanquam, projecit volvendum per turbam
Hos quidem reliquit: ubi vero plurimæ turbabantur phalanges
Illuc irruebat, ſimulque alii bene ocreati Achivi.
Pedites quidem pedites interficiebant fugientes neceſſitate,
Equites vero equites: ab ipſis autem excitatus eſt pulvis
E campo, quem excitarunt grave ſtrepentes pedes equorum.
Ære *terram* verberantes. ſed rex Agamemnon
Semper interficiens inſequebatur Argivos adhortans.
Ut vero cum ignis edax incæduam inciderit ſylvam,
Et quoquoverſus contorquens ventus differt, rami autem
Cum ſtirpibus cadunt impulſi ignis impetu.
Sic ſub Atride Agamemnone cadebant capita
Trojanorum fugentium, multique arduis cervicibus equi
Vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant per aciei ordines,
Aurigas deſiderantes eximios: illi vero in terra
Jacebant, vulturibus longe gratiores quam uxoribus.
Hectorem vero extra tela ſubduxit Jupiter, extraque pulverem,
Extraque cædem, extraque ſanguinem, extraque tumultum:
Atrides autem inſequebatur vehementer Danaos adhortans;
Illi vero ad Ili ſepulchrum veteris Dardanidæ,
Medium per campum ad caprificum ruebant,
Cupidi urbis: ille vero clamans ſequebatur uſque
Atrides, & cruore pulverulento fœdabatur manus invictas.
Sed cum jam ad Scæaſque portas & fagum venerunt,
Ibi vero conſtiterunt, & alii alios expectabant.
Hi autem adhuc per medium campum fugabantur, boves tanquam,
Quas leo territas fugavit aggreſſus nocte intempeſta
Omnes: uni autem apparet grave exitium:

Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.
Ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
  Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπε·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
  Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι·
Ὄφρ' ἂν μεν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Ἐς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
  Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.

Hujus autem cervicem frangit correptam validis dentibus
Primum: deinde & ſanguinem & viſcera omnia haurit:
Sic hos Atrides inſequebatur rex Agamemnon,
Semper occidens poſtremum: illi autem fugiebant.
Multi vero pronique & ſupini excidebant curribus
Atridæ ſub manibus: ſupra modum enim ante alios haſta furebat.
Sed cum jam forte eſſet ad urbem altumque murum
Perventurus, tum vero pater hominumque deumque
Idæ in cacuminibus reſedit abundantis ſcatebris,
Cœlo delapſus: tenebat autem fulgur in manibus.
Irimque excitavit aureas alas habentem nunciaturam,
Vade age Iri velox, hoc Hectori verbum dic:
Quamdiu quidem videat Agamemnonem paſtorem populorum
Furibunde ruentem inter primos pugnatores, perdentem ordines virorum,
Tamdiu pedem referat, cæteras autem copias hortetur
Pugnare cum hoſtibus per aſperum prælium.
Sed poſtquam vel haſta percuſſus, vel ictus ſagitta,
In currum ſaliet, tunc ei victoriam dabo,
Ut cædat donec ad naves bonis tranſtris inſtructas pervenerit
Occideritque ſol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic dixit, nec non obſecuta eſt pedibus ventoſa velox Iris:
Deſcenditque de Idæis montibus Ilium verſus ſacram:
Invenit filium Priami bellicoſi Hectorem nobilem,
Stantem inque equis & curribus bene compactis.
Prope vero adſtans allocuta eſt pedibus velox Iris,
Hector fili Priami Jovi conſilio par,
Jupiter me pater miſit tibi ut hæc loquerer:
Quamdiu quidem videas Agamemnona paſtorem populorum
Furibunde ruentem inter primos pugnatores, perdentem ordines virorum,
Tamdiu cede pugna, cæteras, autem copias hortare
Pugnare cum hoſtibus per aſperum prælium:
Sed ubi vel haſta percuſſus, vel ictus ſagitta,
In currum ſaliet, tunc tibi victoriam dabit
Ut cædas donec ad naves bonis tranſtris inſtructas perveneris,
Occideritque ſol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Illa quidem ſic locuta abiit pedibus velox Iris:
Hector autem de curribus cum armis deſiliit in terram,
Vibranſque acutas haſtas per exercitum ibat quoquoverſum
Concitans ad pugnandum: ſuſcitavit autem prælium grave.

Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτύνθη δὲ μάχη· στὰν δ' ἀντίοι. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν Θρᾴκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων·
Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα
Μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε· δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν·
Γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν
Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώπῃ λίπε νῆας ἐΐσας·
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει.
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε
Νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή.
Καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἕλκ' ἐπὶ οἷ, μεμαὼς, ὥστε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Σπάσατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε·
Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε·
Βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος·
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,

Ἀντ

Illi vero converſi ſunt *a fuga* & adverſi ſteterunt Achivis;
Argivi autem ex altera parte corroborarunt phalangas.
Et inſtauratum eſt prælium, ſteteruntque adverſi. eorum autem Agamemnon
Primus irruit: placuit enim longe pugnare ante omnes.
Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos colentes,
Quiſnam tum primus Agamemnoni obvius venit,
Seu ipſum Trojanorum, ſeu inclytorum auxiliarium.
Iphidamas Antenorides fortiſque magnuſque;
Qui fuit educatus in Thracia gleboſa matre ovium:
Ciſſes hunc educavit domi parvulum
Avus maternus, qui genuit Theano genis pulchram.
Sed poſtquam pubertatis glorioſæ pervenit ad menſuram,
Illic eum detinuit: deditque ipſe filiam ſuam:
Ut duxerat autem, ex ipſo ſtatim thalamo famam ſecutus eſt Achivorum
Cum duodecim navibus nigris, quæ ſequebantur eum,
Has quidem deinde in Percope reliquit naves æquales:
At ipſe pedeſtri itinere profectus ad Ilium venerat.
Is tunc Atridæ Agamemnoni obvius venit.
Hi autem quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Atrides quidem aberravit, ejuſque averſa eſt haſta.
Iphidamas autem ad zonam, thoracem ſubter
Percuſſit: & ipſe valide connixus imprimebat robuſta manu fretus:
Neque perforavit balteum omni artificio varium, ſed longe ante
Argento occurrens plumbum tanquam retuſa eſt cuſpis.
Et hanc manu prehenſam late dominans Agamemnon
Trahebat ad ſe, præſenti animo, veluti leo: & ex manu
Evulſit: ejuſque enſe percuſſit cervicem, ſolvitque membra.
Sic is quidem illic lapſus dormivit æreum ſomnum,
Miſerandus, procul a legitima uxore, civibus auxilians,
Quam virginem duxerat, cujus nondum venuſtatem percepit: multum autem dederat:
Primum centum boves dedit, deinde & mille promiſit
Capras ſimul & oves, quæ ei multæ admodum paſcebantur.
Tum vero Atrides Agamemnon interfectum ſpoliavit:
Abiit autem ferens per turbam Achivorum arma pulchra.
Eum ut vidit Coon clariſſimus hominum,
Major natu Antenorides, vehemens ejus dolor
Oculos cooperuit ob fratrem proſtratum:
Stetit autem a latere cum haſta latens Agamemnona nobilem:
Percuſſitque ipſius brachium medium, cubitum infra,

Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο·
Ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
Ἤτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
Ἕλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ ἀύτει πάντας ἀρίστους.
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
Ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
Δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι
Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
Ὣς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
Ἄφρεον δὲ στήθεα· ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

In contrariam vero partem perrupit ſplendidæ haſtæ cuſpis.
Tum vero cohorruit rex virorum Agamemnon.
Verum ne ſic quidem ceſſavit a pugna atque prælio:
Sed irruit in Coonem, tenens ventis auctam & firmatam haſtam.
Ille quidem Iphidamanta fratrem & eodem patre natum
Trahebat pede feſtinans, & inclamabat quoſque fortiſſimos.
Illum trahentem per turbam ſub clypeo umbone munito
Vulneravit haſtili ærato, ſolvitque membra.
Ejus autem ſuper Iphidamante caput abſcidit aſtans,
Illic Antenoris filii ſub Atrida rege
Fato expleto, deſcenderunt in domum orci,
Sed hic aliorum obibat ordines virorum,
Haſtaque, enſeque, magniſque ſaxis,
Quamdiu ei ſanguis adhuc calidus exiliebat vulnere:
Sed poſtquam vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſavitque ſanguis,
Acuti dolores ſubierunt Atridam.
Ut vero cum parturientem tenet telum *doloris* acutum mulierem,
Acerbum, quod immittunt partuum præſides Ilithyæ
Junonis filiæ amarorum dolorum arbitræ:
Sic acuti dolores ſubierunt Atridam.
In currum autem exiliit, & aurigæ præcepit
Naves ad cavas currum agere, cruciabatur enim corde.
Clamavitque intentiſſima voce Danais vociferans,
O amici Argivorum ductores & principes,
Vos quidem nunc a navibus arcete pontum tranſeuntibus
Prælium grave, quando non me providus Jupiter
Permiſit cum Trojanis per totum diem pugnare.
Sic dixit. auriga autem loro verberabat jubis pulchros equos
Naves verſus cavas: qui non inviti volabant.
Spumabantque pectoribus, aſpergebanturque ſubtus pulvere,
Laborantem regem a prælio ſeorſim ferentes.
Hector vero ut vidit Agamemnonem abeuntem,
Trojanos & Lycios hortabatur, alte vociferatus,
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Viri eſtote amici, & mementote impetuoſæ fortitudinis:
Abiit vir ille fortiſſimus, mihi vero magnam gloriam dedit.
Jupiter Saturnius: ſed recta impellite ſolidos ungulis equos
In fortes Danaos, ut ampliorem gloriam referatis.
Sic loquutus, concitavit robur & animum cujuſque.

Ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
Σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι·
Ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ,
Ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὦρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην·
Τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθύν, ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ,
Ἀργέσταο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν·
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς,
Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ ἐθέλει δοῦναι κράτος ἠέ περ ἡμῖν.
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν
Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον.
Ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον·
Ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω,
Υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε

Στει-

Ut vero cum aliquis venator canes candidis dentibus
Inſtiget in ſylveſtrem ſuem aprum, vel leonem:
Sic in Achivos inſtigabat Trojanos magnanimos
Hector Priamides, hominum perniciei par Marti.
Ipſe autem inter primos magnos ſpiritum gerens gradiebatur:
Irruebatque in prælium, deſuper flanti ſimilis procellæ,
Quæ deſiliens ferrugineum pontum concitat.
Tunc quem primum, quem vero ultimum interfecit
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit?
Aſſæum quidem primum, & Autonoum, & Opitem,
Et Dolopem Clytidem, & Opheltium, & Agelaum,
Æſymnumque, Orumque, & Hipponoum fortiter prælium ſu-
ſtinentem:
Hos qnidem ille principes Danaorum interfecit: at deinde
Plebem, veluti quum zephyrus nubes agitarit,
Velocis noti ingenti vortice imbrifero verberans:
Creber autem tumidus fluctus volvitur, in altum vero ſpuma
Spargitur venti multivago flatu:
Sic crebra capita ab Hectore domabantur plebis:
Tum verum exitium fuiſſet, & ineluctabile malum afferentia
facinora edita fuiſſent,
Et ſane in navibus cecidiſſent fugientes Achivi,
Niſi Tydidem Diomedem hortatus fuiſſet Ulyſſes,
Tydide, quid nobis in mentem venit ut immemores eſſe
velimus impetus fortitudinis?
Verum age huc adſis amiciſſime, prope me ſta: jam enim probrum
Erit, ſi quidem naves ceperit pugnam expedite ciens Hector.
Eum vero reſpondens allocutus eſt fortis Diomedes,
Certe ego manebo & ſuſtinebo: ſed parum
Noſtri erit uſus, quoniam nubes cogens Jupiter
Trojanis jam mavult dare victoriam quam nobis.
Dixit, & Thymbræum quidem ab equis dejecit in terram,
Haſta percuſſum mammam ſiniſtram: Ulyſſes vero
Deo parem ſamulum Moliona ipſius regis.
Hos quidem deinde miſſos fecerunt, quoniam a pugna ceſſa-
re fecerant:
At illi per turbam euntes turbabant, ſicut quando apri duo
In canes venaticos magnanimi irruunt:
Sic perdebant Trojanos cum impetu converſi a fuga. ſed Achivi
Libenter a fugiendo reſpirabant Hectorem nobilem:
Tunc ceperunt currumque & viros plebis fortiſſimos,
Filios duos Meropi Percoſii, qui ſupra omnes
Norat vaticinandi artes, neque ſuos filios ſinebat

Profi-

Στεῖχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς Διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
Ἱππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
Ἐξ Ἴδης καθορῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἤτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον. οὐ γάρ οἱ ἵπποι
Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ·
Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν, αὐτὰρ ὁ πεζὸς
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες.
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέομεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν· οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
Ἄκρην κακκόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς,
Οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωὴν,
Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης.
Τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας,
Ἐξέλασ' ἐς πληθὺν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θην σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι·
Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,

Proficiſci ad bellum viros perdens: illi vero ei neutiquam
Paruerunt: fata enim ducebant nigræ mortis.
Hos quidem Tydides haſta inclytus Diomedes,
Anima & vita privatos, inclytis armis ſpoliavit.
Hippodamum vero Ulyſſes & Hypirochum interfectos ſpoliavit.
Tunc illis æquatam pugnam vehementem fecit Saturnius,
Ex Ida deſpiciens: hi vero ſeſe invicem occidebant.
Tydei quidem filios Agaſtrophum vulneravit haſta
Pæonidem heroem ad coxam. non enim ei equi
Prope erant ad effugiendum: doluit autem multum animo:
Hos enim famulus ſeorſum tenebat, ſed ille pedeſtris
Ruebat per primos pugnatores, donec ſuam perdidit animam.
Hector vero illico animadvertit per ordines, concituſque ferebatur
Cum clangore: ſimul autem Trojanorum ſequebantur phalanges:
Illum vero conſpicatus cohorruit pugna ſtrenuus Diomedes,
Statimque Ulyſſem allocutus eſt prope exiſtentem,
In nos jam iſta pernicies volvitur, furibundus Hector:
Quare age jam ſtemus, & arceamus ſuſtinentes.
Dixit, & vibratam emiſit prælongam haſtam
Et percuſſit: neque aberravit collimans in caput
Summam juxta galeam: excuſſum autem eſt ab ære æs,
Neque pervenit ad cutem pulchram, prohibuit enim galea
Triplex, oblonga, quam ei dederat Phœbus Apollo.
Hector vero velociter procul recurrit, immiſtuſque eſt turbæ:
Conſtititque in genua lapſus, & ſuſtentabat ſe manu robuſta
Terra: oculos vero nigra nox cooperuit.
Dum vero Tydides ad petendam haſtam ibat quam emiſerat,
Longe per primos pugnatores, ubi ei defixa fuerat in terram:
Interea Hector rediit ad ſe, & rurſus in currum ſaliens,
Egit in turbam, & evitavit mortem nigram.
Haſta autem irruens allocutus eſt fortis Diomedes,
Iterum nunc effugiſti mortem, canis. certe tibi prope
Venit malum, jam denuo te eripuit Phœbus Apollo,
Cui ſcilicet vota facis cum proficiſceris in ſtridorem jaculorum:
Utique te conficiam quum in poſterum occurrero,
Si forte aliquis & mihi deorum adjutor eſt:
Nunc vero alios perſequar, quemcumque deprehendere potuero.
Dixit, & Pæonipem haſta inclytum ſpoliabat.
At Alexander Helenæ maritus comas pulchræ:

Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο ποιμένι λαῶν,
Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
Ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
Αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι πανάιολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
Καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε,
Καὶ βάλεν (οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς)
Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
Ἐν γαίῃ κατέπηκτο, ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας,
Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι,
Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι·
Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος.
Οἵ τέ σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τοξότα λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα·
Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραισμῇσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως.
Οὐκ ἀλέγω, ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων.
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
Ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι·
Τοῦ δὲ, γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
Ἐκ ποδὸς ἕλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλαβε πάντας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω· μέγα μὲν κακὸν αἴκε φέβωμαι,
Πληθὺν ταρβήσας, τὸ δὲ ῥίγιον αἴκεν ἁλώω
Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Οἶδα γὰρ ὅ, ττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·

Ὃς

In Tydidem arcus contendebat paſtorem populorum,
Columnam prætenſam habens viri defuncti in ſepulchro,
Ili Dardanidæ, priſci ſenis honorati.
Ille quidem thoracem Agaſtrophi fortis
Detrahebat a pectore ornatu multum vario inſignem, clypeumque ab humeris,
Et caſſidem gravem: hic vero arcum ſinuatum traxit,
Et percuſſit (nec illi irritum telum effugit manu)
Anteriorem partem dextri pedis: penitus vero ſagitta
In terram defixa eſt. hic autem valde ſuaviter ridens,
Ex inſidiis exiliit, & glorians verbum dixit,
Vulneratus es, nec irritum telum effugit: utinam tibi,
Imum miſſile jaculatus, vitam eripuiſſem:
Sic enim Trojani reſpiraſſent a peſte,
Qui te horrent, leonem velut balantes capræ.
Hunc non expavefactus allocutus eſt fortis Diomedes,
Sagittarie flagitioſe, cornu clare, puellarum obſervator callide:
Siquidem jam aperte contra cum armis periculum feceris,
Non utique tibi profuturus eſſet arcus & crebræ ſagittæ:
Nunc vero poſtquam me perſtrinxeris anteriorem partem pedis, gloriaris inaniter.
Non curo, perinde ac ſi me mulier percuſſiſset, aut puer inſipiens.
Doloris enim ſenſum non affert telum viri imbellis nullius pretii.
Certe aliter a me etiam ſi vel paululum attigerit,
Acutum telum eſt, & exanimem ſtatim reddit:
Illius autem, uxoris quidem ambæ laceratæ ſunt genæ,
Liberique orbi: ipſe autem ſanguine terram rubefaciens
Putreſcit: aliteſque circum plures quam mulieres.
Sic dixit. at hunc Ulyſses haſta inclytus prope veniens
Stetit ante: is autem a tergo deſidens, telum velox
Ex pede traxit: tum dolor per corpus venit gravis.
In currum autem aſcendit, & aurigæ præcepit
Naves verſus cavas agere *currum:* dolebat enim corde.
Solus autem relictus eſt Ulyſses haſta inclytus, neque quiſquam apud ipſum
Argivorum manebat, quoniam fuga ceperat omnes:
Ingemiſcens vero dixit ad ſuum magnum animum,
Hei mihi ego quid agam? ingens quidem malum ſi fugero,
Multitudinem metuens, illud autem pejus ſi interceptus fuero
Solus: cæteros enim Danaos in fugam vertit Saturnius.
Sed cur mihi hæc meus diſerit animus?
Novi enim quod ignavi quidem recedunt a pugna:

Ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
Ἑστάμεναι κρατερῶς, ἤ τ' ἔβλητ' ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον.
Ἧος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
Ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύονται. ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν,
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα·
Ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον ἐσσεύοντο
Τρῶες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
Οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε,
Κερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Νύξεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ·
Τοὺς μὲν ἔασ' ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί.
Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.
Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι,
Τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας,
Ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·
Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ ὅτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.
Ἂψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἆ δείλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἤτοι μὲν ῥ' ἐμὲ ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ἦ· καὶ ὁ μὲν φυγάδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν

Ὦμον

Qui vero ſtrenuus eſt in prælio, hunc omnino oportet
Stare conſtanter ſive feriatur, ſive feriat alium.
Dum is hæc verſabat in mente & in animo,
Interim Troum ordines ſupervenerunt clypeatorum:
Et concluſerunt in medio intra ſe peſtem collocantes,
Ac veluti cum in aprum undique canes, florenteſque ætate juvenes
Incitate feruntur, ille vero prodit alto ex fruticeto
Acuens album dentem in incurvis malis,
Undique vero in eum impetum faciunt, ſtridor vero dentium
Suboritur, ii autem ſuſtinent facile horrendum licet:
Sic ſane tum undique in Ulyſſem Jovi charum incitate ferebantur
Trojani: at ille primum quidem egregium Deiopitem
Vulneravit ſuper humerum, inſiliens acuta haſta:
Deinde vero Thoonem & Ennomum interfecit,
Et Cherſidamanta deinceps ab equis deſilientem,
Haſta ad umbilicum ſub clypeo umbone munito
Vulneravit. qui in pulverem lapſus, prehendit terram palma:
Hos quidem miſſos fecit: Hippaſidem vero Charopem vulneravit haſta,
Germanum fratrem generoſi Soci.
At huic auxiliatus Socus venit, par deo vir.
Et ſtetit valde prope cum acceſſerat, & eum ſermone alocutus eſt,
O Ulyſſe clariſſime, dolorum inſatiabilis atque laboris,
Hodie vel duobus gloriabere ſuper Hippaſidis,
Talibus viris interfectis, & armis ſpoliatis,
Vel mea haſta percuſſus animam perdes.
Sic locutus, percuſſit ad clypeum undique æqualem:
Per clypeum quidem penetravit lucidum rapida haſta,
Et per thoracem affabre factum infixa eſt:
Omnemque a coſtis cutem abſtulit; neque enim ſivit
Pallas Minerva miſceri viſceribus viri;
Senſit autem Ulyſſes, quod ſibi nequaquam telum lethale venerat,
Retroque cedens Socum ſermone allocutus eſt,
Vah debilis, certe omnino jam te aſsequitur grave exitium.
Tu quidem me ceſsare faciſti a pugnando in Troas;
At tibi ego hic ajo cædem & mortem nigram
Die hoc fore: meaque haſta domitum,
Gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni equis inſigni.
Dixit, & ille quidem in fugam retro converſo gradu abibat,
Huic autem converſo tergo haſtam infixit

Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὦ Σῶχ' Ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας,
Ἆ δεῖλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες·
Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
Ὣς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἔξω τε χροὸς ἕλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς,
Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτὴ,
Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα,
Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεὶς,
Ἐσθλὸς ἐὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι
Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς,
Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν,
Ἐν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
Σίντην· θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
Ὣς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Τρῶες ἕποντο πολεῖς τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἀΐσσων ᾧ ἔγχεϊ ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον·
Στῆ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

Ἤτοι

Humerorum in medio, perque pectora trajecit.
Fragorem vero edidit cadens: inſultavit vero *illi* nobilis Ulyſſes,
O Soce Hippaſi fili bellicoſi equitis,
Occupavit te finis mortis deprehenſum, nec effugiſti.
Vah ignave, non quidem tibi pater & veneranda mater
Oculos compriment mortuo licet, ſed alites
Cruda vorantes eruent, circum aliis crebris verberatum:
Sed ubi *ego* mortuus fuero, juſta facient mihi generoſi Achivi.
Sic factus, Soci bellicoſi rapidam haſtam
Eque cute traxit & clypeo umbone munito:
Sanguis autem ei extracta *haſta* erumpebat, doloreque affecit animum.
Trojani vero magnanimi poſtquam viderunt ſanguinem Ulyſſis,
Cohortantes per turbam in ipſum omnes iverunt.
Verum is retrocedebat, incalmatque ſocios:
Ter quidem tum clamavit quantum caput capiebat viri,
Ter autem audivit clamantem bellicoſus Menelaus
Et confeſtim Ajacem allocutus eſt prope exiſtentem,
Ajax nobiliſſime Telamonie, princeps populorum,
Circa me Ulyſſis animum infracti malis venit clamor,
Ei ſimilis ac ſi eum violenter urgerent ſolum
Trojani interclusum in acri pugna.
Quare eamus per turbam opitulari enim melius.
Timeo ne quid patiatur *humanitus* inter Trojanos ſolus relictus,
Strenuus cum ſit, magnum autem deſiderium Danaos ſubeat.
Sic fatus, ipſe quidem preibat, ille vero una ſequebatur par deo vir.
Invenerunt deinde Ulyſſem Jovi charum: circa vero ipſum
Trojani ſimul ibant, ſicut perquam avidi cædis thoes in montibus
Circa cervum cornutum vulneratum, quem quidem vulneravit vir
Sagitta a nervo *miſſa*: illum quidem evadit pedibus
Fugiens, quamdiu ſanguis tepidus & genua moventur:
Sed poſtquam hunc domuerit velox ſagitta,
Cruda vorantes eum thoes in montibus dilaniando vorant.
In nemore umbroſo: leonem autem adducit fortuna
Exitialem: tum thoes quidem diffugiunt, ſed ille veſcitur:
Sic tunc circa Ulyſſem bellicoſum verſutum
Trojani ſimul ibant multique & fortes; ſed ille heros
Ruens ſua haſta propulſabat mortem.
Ajax vero prope acceſſit, ferens ſcutum velut turrim:
Stetitque juxta. Trojani autem perterrefacti diffugerunt alio alius.

Ἤτοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἐξάγ' ὁμίλου
Χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα·
Οὖτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει.
Ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἕκτωρ
Πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
Ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου, τῇ ῥα μάλιστα
Ἀνδρῶν πῖπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα·
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων
Ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Μήπως μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἕλοιεν.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. πὰρ δὲ Μαχάων
Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,
Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο. πὰρ δὲ Μαχάων
Βαῖν' Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἕκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί.

Αἴας

Hunc quidem Menelaus Mavortius eduxit turba,
Manu tenens, donec famulus prope egiſſet equos:
Ajax autem Trojanis inſiliens interfecit Doryclum
Priamidem nothum filium: deinde vero Pandocum vulneravit.
Vulneravit & Lyſandrum, & Pyraſum, & Pylartem.
Ut vero inundans flumen in campum decurrit
Torrens de montibus urgente Jovis imbre,
Multaſque quercus aridas, multaſque larices
In ſe rapit, multumque limum in mare projicit:
Sic inſequebatur turbans per campum tunc illuſtris Ajax,
Concidens equoſque & viros: neque dum Hector
Audierat; nam pugnæ in ſiniſtra parte præliabatur totius,
Ripas juxta fluvii Scamandri, ubi maxime
Virorum cadebant capita, clamorque immenſus exortus erat,
Neſtoraque circa magnum & Mavortium Idomeneum.
Hector quidem inter hos verſabatur ardua patrans
Haſtaque equeſtrique virtute, & juvenum vaſtabat phalangas,
Neque dum ceſſiſſent de via nobiles Achivi,
Niſi Alexander Helenæ maritus comas pulchræ
Ceſſare feciſſet a ſtrenue pugnando Machaonem paſtorem populorum,
Sagitta tres hamos habente percuſſum ad dextrum humerum.
De hoc pertimuerunt robur ſpirantes Achivi,
Ne qua illum pugna inclinata interficerent.
Statimque Idomeneus allocutus eſt Neſtora nobilem,
O Neſtor Neleide magna gloria Achivorum,
Age, tuos currus conſcende: juxta autem Machaon
Aſcendat: adque naves celerrime dirige ſolidos ungulis equos.
Medicus enim vir multis æquiparandus aliis,
Miſſilibuſque excidendis, mitibuſque pharmacis inſpergendis.
Sic dixit, neque non obſecutus eſt Gerenius eques Neſtor;
Et ſtatim ſuos currus conſcendit: juxta autem Machaon
Aſcendit Æſculapii filius eximii medici:
Scuticaque verberabat equos, hi vero non inviti volabant
Naves verſus cavas: eo enim gratum erat animo.
Cebriones autem Trojanos turbatos animadvertit,
Juxta Hectorem in curru ſedens, & ipſum verbis affatus eſt,
Hector, nos quidem verſamur inter Danaos,
In extremitate pugnæ horriſonæ: cæteri vero jam
Trojani turbantur promiſcue equique & ipſi.

Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος. εὖ δέ μιν ἔγνων·
Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν ἔνθα μάλιστα
Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς ἀΐοντες,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον
Ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
Ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν.
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε·
Στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος ἑπταβόειον.
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικὼς,
Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει· ἀλλ' οὔ τι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
Κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτουσιν ῥοπάλοισι, βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν,
Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
Ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλειτοί τ' ἐπίκουροι
Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἕποντο.

Ajax autem turbat Telamonius. bene enim ipſum novi:
Latum enim circa humeros gerit ſcutum. ſed & nos
Illuc equoſque & currum dirigamus, ubi maxime
Equites peditesſque pernicioſo certamine ſtrenue exerto,
Mutuo ſe occidunt. clamor autem immenſus exortus eſt.
Sic fatus verberavit jubis pulchros equos
Scutica arguta: illique verbera ſentientes,
Velociter agebant celerem currum inter Trojanos & Achivos,
Calcantes cadaveraque & ſcuta. ſanguine autem axis
Subtus totus fœdabatur, & ambitus qui circa ſellam curulem,
Quos ab equinis ungulis guttæ aſpergebant,
Et illæ a canthis. ille autem cupiebat ingredi turbam
Virorum, perrumpereque inſiliens: tumultum autem
Immiſit malum Danais, paululum autem ſubducebat ſe ab haſta.
Sed ille aliorum obibat ordines virorum
Haſtaque, enſeque, magniſque ſaxis.
Verum Ajacis vitabat pugnam Telamonii.
Jupiter autem pater Ajaci in alto ſedens metum incuſſit:
Stetit vero attonitus, & in tergum rejecit ſcutum ſeptemplex,
Et pavefactus recedebat circumſpectans in turba, feræ ſimilis,
Subinde ſe convertens, paulum genua alternans.
Ut vero fervidum leonem boum a ſtabulo
Abigunt caneſque & viri ruſtici,
Qui ipſum non ſinunt boum pinguedinem eripere,
Totam noctem vigilantes: ille autem carnium cupidus
Recta irruit: ſed nihil proficit: frequentia enim jacula
Adverſa volant audacibus a manibus,
Incenſæque faces, quas quidem horrens recedit incitatus licet:
Mane autem ſeorſum diſcedit mœſto animo:
Sic Ajax tum a Trojanis triſtis corde
Abiit admodum invitus. valde enim timebat navibus Achivorum.
Et ſicut cum aſinus in arvum ingreſſus evincit pueros
Tardus, in quem jam multi fuſtes circumfracti ſunt,
Tondetque ingreſſus altam ſegetem: pueri vero
Verberant baculis, at vis infirma ipſorum,
Vixque expellunt, poſtquam ſaturatus eſt pabulo:
Sic tunc Ajacem magnum Telamonium filium
Trojani magnanimi & longe vocati auxiliarii
Percutientes haſtilibus medium ſcutum uſque ſequebantur.

Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις ὑποστρεφθεὶς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν,
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.
Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
Ἱστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόσσω,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς
Εὐρύπυλος πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι,
Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
Εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ. καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ
Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἕ φημι
Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
Πλησίοι ἔστασαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας·
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
Ἱδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηῒ,
Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
Αἶψα δ' ἑταῖρον Πατροκλῆα προσέειπε,
Φθεγξάμενος παρὰ νηός. ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας
Ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ, κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

Τὸν

Ajax vero quidem recordabatur impetuoſæ fortitudinis,
Retro converſus, & cohibebat phalangas
Trojanorum equitum: nunc vero vertebat ſe ad fugam,
Omneſque prohibuit celeres ad naves ire.
Ipſe vero Trojanorum & Achivorum furebat in medio
Stans: at jacula audacibus a manibus
Alia quidem in ſcuto magno figebantur impetu acta ante ſe,
Multa vero & in medio ſpatio, antequam corpus candidum attingerent,
In terra ſtabant, cupientia corpore ſe ſaturare.
Hunc autem uti vidit Euæmonis præclarus filius
Eurypylus crebris oppreſſum jaculis,
Stetit juxta eum profectus, & jaculatus eſt haſta ſplendida,
Et percuſſit Phauſiadem Apiſaonem paſtorem populorum
Hepar ſubter præcordia, continuoque genua ſolvit.
Eurypylus autem inſiliit, & auferebat arma ab humeris.
Hunc vero ut animadvertit Alexander divina forma præditus
Arma auferentem Apiſaonis, ſtatim arcum
Adduxit in Eurypylum, & ejus percuſſit femur ſagitta
Dextrum: fracta eſt autem arundo, & gravi dolore affecit femur.
Retro dein ſociorum ad agmen recedebat mortem evitans.
Vociferatuſque eſt alta voce Danaos inclamans,
O amici Argivorum ductores & principes,
Conſiſtite converſi, & arcete mortem
Ab Ajace, qui telis obruitur: nec ipſum opinor
Evaſurum ex pugna horriſona: ſed omnino contra
Conſiſtite circum Ajacem magnum Telamonium filium.
Sic dixit Eurypylus vulneratus: illi propter ipſum
Propinqui conſtiterunt ſcuta humeris inclinantes,
Haſtas elevantes. his autem obvius venit Ajax:
Stetitque converſus ut venit ad agmen ſociorum.
Sic hi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis.
Neſtorem vero e prælio ferebant Neleiæ equæ
Sudantes: ducebant autem Machaonem paſtorem populorum.
Quem intuitus agnovit pedibus celer nobilis Achilles:
Stabat enim in extrema ingenti navi,
Inſpiciens laborem gravem fugamque lacrymoſam,
Statimque ſocium ſuum Patroclum allocutus eſt,
Clamore vocatum e navi. qui a tentorio ut audivit,
Prodiit par Marti. mali autem ei fuit principium.

Τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Τίπτε με κικλήσκεις Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Δῖε Μενοιτιάδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
Λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτός.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διῒ φίλε Νέστορ' ἔρειο,
Ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο·
Ἤτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε
Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
Βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο.
Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λῦε τοῖο γέροντος
Ἐξ ὀχέων· οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
Τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεὺς,
Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
Ἔξελον οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων·
Ἥ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ, κρόμυον ποτῷ ὄψον.
Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, πὰρ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν.
Πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς,
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, οὔατα δ' αὐτοῦ
Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
Χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν,
Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.
Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ·
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·

Πά-

Hunc prior allocutus eſt Menœtii fortis filius,
Cur me vocas Achilles, & quid tibi opus eſt me?
Hunc reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Nobilis Mœnœtiade meo cariſſime animo,
Nunc puto circa genua mea futuros Achivos
Supplicantes: neceſſitas enim urget non jam tolerabilis.
Quare i nunc Patrocle Jovi chare Neſtorem interroga,
Quemnam hunc ducit vulneratum e prælio:
Certe quidem a tergo Machaoni omnia ſimilis videtur
Aſclepiadæ, ſed non vidi os viri:
Equi enim me præterierunt, ulterius properantes.
Sic dixit. Patroclus vero dilecto obſecutus eſt ſocio:
Et cucurrit præterque tentoria & naves Achivorum.
Illi cum jam ad tentorium Neleidæ pervenerant,
Ipſi quidem deſcenderunt in terram almam:
Equas autem Eurymedon famulus ſolvit ſenis
E curru: illi autem ſe reficiebant a calore ſudorem exſiccando a tunicis,
Stantes ad ventum ad littus maris. ſed deinde
In tentorium profecti, in ſellis recubitoriis ſederunt.
Iis autem parabat potionem miſcellaneam comas pulchra Hecamede,
Quam abduxit a Tenedo ſenex, quando *eam* evertit Achilles.
Filiam Arſinoi magnanimi, quam ei Achivi
Electam dederunt, quoniam conſilio præſtabat omnibus:
Hæc juxta eos primum quidem protendit menſam
Pulchram, pedes cyaneos habentem, politam: at ſuper eám
Æream lancem, & in *ea*, cepam potioni aptum opſonium,
Atque mel recens, juxtaque farinæ ſacræ fructum:
Juxta etiam poculum perpulchrum, quod domo attulerat ſenex,
Aureis clavis transfixum, cujus anſæ
Quatuor erant, & binæ columbæ circum ſingulas
Aureæ paſcebantur, duoque infra fundi erant,
Alius quidem non ſine labore ſubmoviſſet a menſa,
Plenum: Neſtor vero ſenex ſine labore tollebat.
In hoc ipſis miſcuit mulier ſimilis deabus,
Vino Pramnio, & inſuper caprinum raſit caſeum
Radula ærea, ſuperque farinas albas inſperſit;
Bibere autem juſſit poſtquam apparaverat potionem miſcellaneam.
Illi poſtquam bibentes exemerant peraridam ſitim,
Sermonibus delectabantur inter ſe colloquentes:

Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φώς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
Ἐς δ᾽ ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ᾽ ἑδριάασθαι ἄνωγε.
Πάτροκλος δ᾽ ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον,
Οὐχ ἕδος ἐστὶ γεραιὲ διοτρεφὲς, οὐδέ με πείσεις.
Αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι
Ὅν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Γινώσκω, ὁρόω δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν·
Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἶμ᾽ Ἀχιλῆϊ.
Εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος
Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τίπτε τ᾽ ἄρ᾽ ὧδ᾽ Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν,
Ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται; οὐδέ τι οἶδε
Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν; οἱ γὰρ ἄριστοι
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.
Οὔτασται δ᾽ Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ᾽ Ἀγαμέμνων.
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοῦτον δ᾽ ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
Ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ᾽ ἐλεαίρει.
Ἦ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης
Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
Αὐτοί τε κτεινώμεθ᾽ ἐπισχερώ; οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς
Ἔσθ᾽ οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Εἴθ᾽ ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότ᾽ Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ᾽ ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα
Ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε,
Ῥύσι᾽ ἐλαυνόμενος· ὁ δ᾽ ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν,
Ἔβλητ᾽ ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
Κὰδ δ᾽ ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται·
Ληΐδα δ᾽ ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ᾽ αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν·
Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
Πάσας θηλείας· πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω

Ἐν-

Patroclus vero foribus aſtitit, par deo vir.
Quem conſpicatus ſenex a ſede ſurrexit ſplendida,
Introque duxit manu prehenſum, & conſidere juſſit.
Patroclus autem contra renuebat, dixitque ſermonem,
Non eſt ſedendi tempus ſenex Jovis alumne, neque mihi perſuadebis.
Reverendus, ſtomachoſus, qui me miſit ſciſcitatum
Quemnam hunc ducis vulneratum: quin & ipſe
Agnoſco, videoque Machaonem paſtorem populorum:
Nunc autem rem dicturus, nuncius redibo Achilli.
Bene vero tu noſti ſenex Jovis alumne, qualis ille
Moroſus vir: facile vel inſontem culpaverit.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Cur vero ſic Achilles miſeratur Achivos,
Qui iam telis vulnerati ſunt? neque ſcit
Luctus quantum excitatum eſt per exercitum? fortiſſimi enim
In navibus jacent eminus, cominuſque vulnerati.
Percuſſus eſt quidem *ſagitta* Tydides fortis Diomedes.
Vulneratus eſt autem Ulyſſes haſta inclytus, & Agamemnon:
Percuſſus etiam Eurypylus ad femur ſagitta.
Hunc autem alium ego modo abduxi e prælio,
Sagitta a nervo percuſſum: at Achilles
Strenuus cum ſit Danaorum nullam curam gerit, neque miſeretur.
An expectat, donec jam naves veloces prope mare
Argivis *fruſtra* invitis igne hoſtili comburantur,
Ipſique interficiamur alii ſuper alios? non enim mea vis
Eſt qualis antea fuit in agilibus membris.
Utinam ſic pubeſcerem, ac robur mihi firmum eſſet,
Sicut quando inter Eleos & nos certamen ortum eſt
De boum abactione, quando ego interfeci Itymoneum
Fortem Hypirochidem, qui in Elide habitabat,
Pignora abigens: ille vero vim propulſans a ſuis bobus,
Percuſſus eſt inter primos mea a manu jaculo:
Et concidit, copiæque undequaque trepidæ aufugerunt agreſtes:
Prædam autem ex campo coegimus valde multam,
Quinquaginta boum armenta, totidem greges ovium,
Tot ſuum greges, tot greges magnos caprarum:
Equaſque flavas centum & quinquaginta,
Omnes feminas: multis autem pulli ſuberant.
Et hæc quidem abegimus Pylum Neleium intra

Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς,
Οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
Κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Τοὺς ἴμεν οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίτρευον. πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον.
Ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.
Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη,
Τῶν προτέρων ἐτέων· κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν,
Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο·
Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο κρινάμενος τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
Ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά, τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δαιτρεύειν μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
Ἕρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πανσυδίῃ. μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔτω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.
Τὴν ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες
Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
Ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κατὰ λαὸν ἄγειρεν,
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν· οὐδέ με Νηλεὺς
Εἴα θωρήσσεσθαι· ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους.
Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
Καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.

Ἔστι

Nocturni in urbem: lætatus eſt autem animo Neleus,
Quod mihi contigiſſent multa juveni ad bellum profecto.
Præcones autem canore edixerunt ſimul ac aurora apparuit,
Illos adeſſe, quibus debitum debebatur in Elide ampla:
Illi vero congregati Pyliorum principes viri
Dividebant. multis enim Epei debitum debebant.
Ex quo nos pauci malis fracti in Pylo eramus.
Veniens enim afflixerat Hercules,
Superioribus annis: & interfecti fuerant quotquot optimi.
Duodecim enim Nelei eximii filii eramus,
Quorum ſolus relictus ſum, alii autem omnes perierunt.
Ob hæc animo elati Epei ære loricati,
Nos contumelia afficientes, iniqua moliebantur.
Senex autem armentumque boum & gregem magnum ovium
Exemit electis trecentis, atque paſtoribus.
Etenim illi debitum magnum debebatur in Elide ampla,
Quatuor in curſu victores equi cum ipſis curribus
Qui ierant ad præmia reportanda. de tripode enim erant
Curſu certaturi: eos autem illic rex virorum Augeas
Detinuit: & aurigam dimiſit triſtem equorum *cauſſa*.
Ob hæc ſenex dicta iratus atque facta,
Exemit *ſibi* admodum multa, reliqua autem populo dedit
Dividenda, ne quis ſua fraudatus abiret æquali portione.
Nos quidem hæc ſingula adminiſtrabamus, perque urbem
Faciebamus ſacra diis: illi vero tertio die omnes
Venerunt ſimul ipſique multi & ſolidi ungulis equi
Cum univerſis copiis: cumque ipſis Moliones duo arma induerant,
Pueri adhuc, nondum perquam periti impetuoſæ in pugna fortitudinis.
Eſt autem quædam nomine Thryoeſſa urbs arduo loco ſita,
Procul ad Alpheum, extrema Pyli arenoſi:
Hanc obſidebant evertere cupidi;
Sed cum totum campum tranſiviſſent, nobis Minerva
Nuntia venit currens ab Olympo ut armaremur
Nocturna, nec invitum per Pylum populum congregavit,
Sed valde incitatos cupiditate pugnandi: neque me Neleus
Sinebat armari: & abſcondit mihi equos.
Nondum enim omnino me exiſtimabat peritum eſſe bellicorum operum:
Sed & ſic inter equites inſignis eram noſtros,
Pedes licet, quandoquidem ſic *me* ducebat ad pugnam Minerva.

Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν ἠῶ δῖαν
Ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν.
Ἔνθεν πασσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο·
Ἔνθα Διῒ ῥέξαντες ὑπερμενέϊ ἱερὰ καλὰ,
Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην·
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι·
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο, ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἀμφίσταντο δὴ, ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες.
Ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος·
Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ, Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
Ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα
Ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος·
Πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
Φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Καί νυ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα
Εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε·
Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο,
Κτείνοντές τ' αὐτοὺς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
Ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλησίου, ἔνθα Κολώνη
Κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἂψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

Παν-

Eſt autem quidam fluvius Minyeius in mare *ſe* projiciens,
Prope Arenam, ubi expectabamus auroram pulchram
Equites Pyliorum, affluebant autem agmina peditum.
Inde cum univerſis copiis armis armati,
Meridiani pervenimus ad ſacrum fluentum Alphei:
Ibi Jovi præpotenti cum litaſſemus,
Taurum autem Alpheo, taurum & Neptumno ſacrificaſſemus,
Ceterum Minervæ oculos ceſiæ bovem indomitam:
Cœnam deinde ſumpſimus per exercitum turmatim:
Et dormivimus in armis ſuis quiſque
Circum fluenta fluvii. ſed magnanimi Epei
Circumſtabant jam, urbem vaſtare parati.
Sed ipſis ante apparuit magnum opus Martis:
Ubi enim ſol lucidus extitit ſupra terram,
Congreſſi ſumus pugna, Jovique ſupplicantes & Minervæ:
Sed quando jam Pyliorum & Epeorum committebatur certamen,
Primus ego occidi virum, & abſtuli ſolidos ungulis equos,
Mulium bellatorem: qui gener erat Augeæ,
Et maximam natu filiam habebat flavam Agameden,
Quæ tot pharmaca norat quot alit lata terra.
Hunc quidem ego accedentem percuſſi ærata haſta:
Prolapſus eſt autem in pulverem: ego vero in currum inſiliens,
Steti inter anteſignanos: ſed magnanimi Epei
Territi fugerunt aliorſum alius, ut viderunt virum lapſum
Ductorem equitum, qui fortiſſimus erat in præliando.
At ego irrui atræ procellæ par:
Et quinquaginta cepi currus, duoque in unoquoque
Viri mordicus prehenderunt ſolum, mea haſta domiti.
Et ſane Actorionas Molionas pueros perdidiſſem,
Niſi ipſos pater late dominans Neptunus
Ex pugna ereptos ſervaſſet, tectos caligine multa.
Tum Jupiter Pyliis magnam victoriam dedit:
Tantiſper enim inſecuti ſumus per ſtratum clypeis campum,
Interficienteſque ipſos, armaque pulchra colligentes,
Donec ad Bupraſium tritici ferax egimus equos,
Petramque Oleniam & Aleſium, ubi Colone
Vocatur: unde rurſum avertit copias Minerva.
Ibi viro interfecto extremo reliqui: ſed Achivi
Retro a Bupraſio Pylum verſus agebant veloces equos.

Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διῒ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
Ὣς ἔον, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦτέ μιν οἴω
Πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
Ὦ πέπον, ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλε.
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
Ἠδὲ σὲ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα· γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διῒ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε,
Ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν ἅτε ξείνοις θέμις ἐστίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι·
Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ
Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἄκτορος υἱὸς,
Τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,
Πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσί· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
Ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,
Καί οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
Ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴκε πίθηται·
Τίς δ' οἶδ' εἴ κεν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις,
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
Καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλὰ σέ περ προέτω· ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω
Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.
Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο

Τρῶες,

Omnes autem gratulabantur ex diis Jovi, Neſtorique ex hominibus.
Talis fui, ſi quando eram inter viros: ſed Achilles
Solus virtute ſua fruetur: certe ipſum credo
Multum poſt doliturum ubi exercitus perierit.
O amice, ſane quidem tibi Mœnetius ſic præcepit
Die illo quo te ex Phthia ad Agamemnonem miſit:
Nos autem intus, ego & nobilis Ulyſſes,
Omnia ſane in ædibus audiebamus ſicut præcipiebat:
Pelei enim venimus domos habitantibus commodas,
Copias cogentes per Achaida feracem,
Ibique tum heroem Mœnetium invenimus intus,
Atque te, juxta & Achillem: ſenex autem eques Peleus
Pinguia femora adolebat bovis Jovi gaudenti fulmine,
Aulæ in ſepto: tenebatque aureum poculum,
Libans nigrum vinum ſuper ardentia ſacra.
Vos quidem bovis apparabatis carnes, nos vero tum
Stetimus in veſtibulo. attonitus autem exiliit Achilles:
Introque duxit manu prehenſum, atque conſidere juſſit,
Dapeſque hoſpitales abunde appoſuit quas hoſpitibus fas eſt.
Sed poſtquam ſaturati fuimus cibo & potu,
Ordiebar ego ſermonem, hortans vos ſimul ſequi:
Vos autem omnino volebatis, hi vero ambo multa præceperunt.
Peleus quidem ſuo filio ſenex præcepit Achilli,
Semper fortiſſime ſe gerere, & virtute ſuperiorem eſſe aliis:
Tibi vero ſic præcepit Menœtius Actoris filius,
Fili mi, genere quidem ſuperior eſt Achilles,
Major natu vero tu es: viribus autem ille multo præſtantior:
Sed bene illi dato prudens conſilium, & admone,
Et ei præcipe: ille autem obſequetur in bonum ſaltem:
Sic præcepit ſenex, tu vero oblivíſceris: ſed vel nunc
Hæc dicas Achilli bellicoſo, ſi forte obſecutus fuerit:
Quis vero ſcit an ei favente deo, animum commoveris,
Admonitum? bona autem admonitio eſt amici.
Si vero aliquod mentibus ſuis vaticinium evitat,
Et aliquod ei a Jove dixit veneranda mater,
Saltem te mittat: ſimul autem cæteræ copiæ ſequantur
Myrmidonum, ſi forte quid lumen Danais ſias.
Et tibi arma pulchra det ad prælium gerenda,
Si forte te illum ob ſimilitudinem credentes abſtinuerint pugna

Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο·
Ῥεῖα δὲ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἷξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
Ἤην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
Ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησε
Διογενὴς Εὐαιμονίδης κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
Σκάζων ἐκ πολέμου, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
Ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως;
Ἤ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοί,
Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
Μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
Ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.
Ἰητροὶ μὲν Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα,
Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν Εὐρύπυλ' ἥρως;

Ἐρ-

Trojani reſpiraverint autem Mavortii Achivi
Afflicti *jam:* exigua autem reſpiratio in bello:
Facile vero integri defeſſos viros *vel* clamore
Repuleritis ad urbem a navibus & tentoriis.
Sic dixit. ei vero animum in pectoribus commovit,
Cucurritque præter naves ad Æacidem Achillem.
Sed cum jam e regione navium Ulyſſis divini
Pervenit currens Patroclus, ubi eis forumque erat & jus dicebatur,
Ubi etiam eis deorum facta erant altaria:
Illic ei Eurypylus percuſſus occurrit
Generoſus Euæmonides in femore ſagitta.
Claudicans e pugna, humiduſque defluebat ſudor
Humeris & capite, eque vulnere gravi
Sanguis niger ſcaturiebat: mens tamen firma erat.
Hunc intuitus miſeratus eſt Menœtii fortis filius,
Et vicem *Græcorum* dolens verbis volucribus *eum* allocutus eſt,
Ah miſeri Danaorum ductores & principes:
Siccine eratis procul ab amicis & patria terra
Satiaturi in Troja veloces canes alba pinguedine?
Sed age mihi hoc dic Jovis alumne Eurypyle heros,
An adhuc omnino ſuſtinebunt immanem Hectorem Achivi,
An jam conficientur ab ipſo haſta domiti?
Huic vero Eurypylus prudens reſpondit,
Nullum amplius nobiliſſime Patrocle præſidium Achivis
Erit, ſed in navibus nigris cadent.
Illi enim jam omnes quotquot ante erant fortiſſimi,
In navibus jacent eminus cominuſque vulnerati
Manibus Trojanorum: quorum robur augeſcit perpetuo.
At me quidem tu ſerva ducens ad navem nigram;
Femoreque exſcinde ſagittam, ab eoque ſanguinem nigrum
Ablue aqua tepida, & lenia medicamenta inſperge,
Salubria, quæ te ajunt ab Achille doctum eſſe,
Quem Chiron docuit juſtiſſimus Centaurorum.
Medici enim Podalirius & Machaon,
Hunc quidem in tentoriis puto vulnus habentem,
Indigentem & ipſum eximii medici,
Jacere: alter autem in campo Trojanorum ſuſtinet acrem Martem.
Hunc viciſſim allocutus eſt Menœtii fortis filius,
Quomodo eſſe poterunt hæc opera? quid agemus Eurypyle heros?

Ἔρχομαι ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω
Ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὥσπερ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
Ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μάχαιρῃ
Ὀξὺ βέλος περιπευκές· ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας
Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Μ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀποβάντες οἱ Τρῶες τῶν ἵππων, διαβαίνουσι τὴν τάφρον, καίτοι ἀπαισίου αὐτοῖς φανέντος οἰωνοῦ· καὶ εἰς πέντε τάξεις διαιρεθέντες, προσβάλλουσι τῷ τείχει τῶν Ἑλλήνων. Ἔνθα Σαρπηδὼν ἔπαλξιν καθαιρεῖ· Ἕκτωρ δὲ λίθῳ βαλὼν τὰς πύλας, ἐπέβη ταῖς ναυσὶ, καὶ οἱ ἄλλοι σὺν αὐτῷ πάντες Τρῶες.

Μῦ Τρώων παλάμῃσι κατήριπε τεῖχος Ἀχαιῶν.

Ὣς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε
Τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν
Εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ· ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
Ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλὴν
Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων, τὸ καὶ οὐ πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεὺς,
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι
Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,

Eo ut Achilli bellicoſo nuncium referam
Quem Neſtor mandavit Gerenius, cuſtos Achivorum.
Attamen ne ſic quidem te dimittam afflictum.
Dixit, & in ſinu ſuſceptum ferebat paſtorem populorum
In tentorium: famulus autem ut vidit ſubſtravit pelles bovinas.
Ibi illo porrecto, e femore exſcidit cultro
Acutum telum peramarum: ab ipſo autem ſanguinem atrum
Abluit aqua tepida: & radicem immiſit amaram,
Manibus contritam, dolores abolentem, quæ ei cunctos
Sedavit dolores. vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſavitque ſanguis.

ARGUMENTUM LIBRI XII. ILIADIS HOMERI.

TRojani cum ex equis deſcendiſſent, foſſam tranſeunt, quamvis infauſtum augurium ipſis apparuiſset, & in quinque ordines diviſi, adoriuntur munitiones Græcorum. Ibi Sarpedon propugnaculum convellit: Hector vero ſaxo effractis portis, conſcendit naves, & cum eo cæteri omnes Trojani.

SIC quidem in tentoriis Menœtii fortis filius
Curabat Eurypylum vulneratum: illi vero pugnabant
Argivi & Trojani catervatim miſti, neque jam erat
Foſſa amplius prohibitura Danaorum neque murus ſupra
Latus, quem fecerant ad defendendas naves: circum autem foſſam
Duxerunt, neque diis dederant inclytas hecatombas,
Ut ſibi naveſque veloces & prædam multam
Intus continens tueretur: Diis autem invitis ſtructus fuerat
Immortalibus, quocirca etiam nequaquam longo tempore integer manſit.
Et Priami regis non everſa urbs erat,
Tamdiu & magnus murus Achivorum integer ſtetit:
At poſtquam Trojanorum quidem mortui ſunt quotquot fortiſſimi,
Multique Argivorum, hi quidem domiti ſunt, illi autem ſuperſtites fuere,
Et everſa eſt Priami urbs decimo anno,
Et Argivi in navibus ſuam in patriam redierunt,

Tum

Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Τεῖχος ἀμαλδῦναι ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες
Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι,
Ῥῆσός θ', Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε, Ῥοδίός τε,
Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, δῖός τε Σκάμανδρος,
Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Συνεχὲς, ὄφρά κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
Ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί.
Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον.
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Κὰρ ῥόον, ᾗπερ πρόσθε ἵεν καλλίρροον ὕδωρ·
Ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει
Τεῖχος ἐΰδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ.
Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι,
Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων,
Οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα·
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Ὅππῃ τ' ἰθύει, τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
Ὣς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἑταίρους
Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν· οὐδέ οἱ ἵπποι
Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
Χείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὐρεῖ', οὔτ' ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι
Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν

Tum vero inierunt conſilium Neptunus & Apollo
Murum abolere, fluviorum vi immiſſa
Quotquot ab Idæis montibus in mare profluunt,
Rheſuſque, Heptaporuſque, Careſuſque, Rhodiuſque,
Granicuſque, & Æſepus, divinuſque Scamander,
Et Simois, ubi multa ſcuta & galeæ
Deciderant in arenas, & ſemideorum genus virorum:
Horum omnium ſimul ora convertit Phœbus Apollo,
Per novem autem dies in murum immiſit curſum: pluebat vero Jupiter
Continuo, ut citius mari ſubmerſa mœnia redderet.
Ipſe autem Neptunus tenens manibus tridentem
Præibat. omniaque fundamenta undis amovit
Stipitum & lapidum, quæ jecerant laborantes Achivi:
Plana autem fecit uſque ad rapidum Helleſpontum.
Rurſuſque litus magnum arenis cooperuit,
Muro abolito: fluvios autem avertit ut redirent
In ſuum quiſque alveum, qua ante demittebant pulchre fluentem aquam.
Sic ſane erant in poſterum Neptunus & Apollo
Facturi: tum vero circa pugna clamorque exarſerat
Murum bene ſtructum, ſonitum autem reddebant ligna turrium
Percuſſa. Argivi vero Jovis flagello domiti,
Naves ad cavas concluſi tenebantur,
Hectorem timentes, violentum artificem fugandi *hoſtes*.
Ille vero ſicut antea pugnabat par turbini,
Et ut quando interque canes & viros venatores,
Aper ſive leo vertitur præ robore truces oculos volvens,
Illi vero quadratis agminibus cum ſe ipſos inſtruxerunt,
Adverſi ſtant, & jaculantur crebra
Spicula de manibus: ejus autem nunquam generoſum cor
Pavet, neque fugam capeſſit: fortitudo vero ipſum occidit,
Crebroque vertitur ordines virorum tentans,
Quaque fecerit impetum, ibi cedunt ordines virorum:
Sic Hector turbam obiens vertebatur, ſocios
Foſſam adhortans tranſcendere: neque vero ejus equi
Audebant pedibus veloces: valde autem hinniebant in ſummo
Labro ſtantes: abſterrebat enim foſſa
Lata, neque tranſultu labris inter ſe propinquis, neque tranſitu
Facilis. præcipitia enim declivia circa totam
Stabant utrinque: deſuper autem vallis

Acu-

Ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἵστασαν υἷες Ἀχαιῶν
Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ἔνθ᾽ οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
Ἐσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτορ τ᾽ ἠδ᾽ ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ᾽ ἐπικούρων,
Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
Ἡ δὲ μάλ᾽ ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
Ὀξέες ἑστᾶσιν, ποτὶ δ᾽ αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ἔνθ᾽ οὔπως ἐστὶν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἱππεῦσι. στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω·
Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρωσὶ δὲ βούλετ᾽ ἀρήγειν,
Ἦτ᾽ ἂν ἔγωγ᾽ ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ᾽ Ἄργεος ἐνθάδ᾽ Ἀχαιούς.
Εἰ δέ χ᾽ ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,
Οὐκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ὀΐω οὐδ᾽ ἄγγελον ἀπονέεσθαι
Ἄψορρον ποτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ᾽ Ἀχαιῶν.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ᾽ ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Οὐ μενέουσ᾽, εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ᾽ ἐφῆπται.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ᾽ Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων,
Αὐτίκα δ᾽ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ᾽ ἵππων ἠγερέθοντο,
Ἀλλ᾽ ἀποβάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ᾽ ἐπὶ τάφρῳ·
Οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ᾽ Ἕκτορ᾽ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι.
Καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο, πὰρ δ᾽ ἄρ᾽ ὄχεσφιν
Ἄλλον Κεβριόναο χερείονα κάλλιπεν Ἕκτωρ.
Τῶν δ᾽ ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος, καὶ Ἀγήνωρ.
Τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος καὶ Δηΐφοβος θεοειδής,

Acutis munita erat, quos defixerant Achivi
Denſos & magnos, adverſus hoſtes munimentum.
Illuc non ſane facile equus volubilem currum trahens
Intraſſet, pedites vero animo incitato cupiebant ſi perficere poſſent.
Tum vero Polydamas audaci Hectori dixit aſtans,
Hectorque & alii Trojanorum duces atque auxiliariorum,
Imprudenter per foſſam impellimus veloces equos:
Ea vero admodum difficilis tranſitu: valli enim in illa
Acuti ſtant, propeque ipſos murus Achivorum.
Illuc nullo modo licet deſcendere, neque pugnare
Equitibus. anguſtiæ enim, ubi ſauciatum iri puto:
Si ſane jam omnino animo inimico *Græcos* perdit
Jupiter altitonans, Trojanis autem vult auxiliari,
Sane equidem ego vellem vel ſtatim hoc effectum,
Inglorios perire procul ab Argis hic Achivos:
Si vero converſi fuerint, & vice verſa inſecutio facta
Ex navibus, & foſſæ impegerimus profundæ,
Ne nuncium quidem puto poſtea reverſurum
Retro ad urbem, *elapſum* iterum ad pugnam converſis ab Achivis.
Quare agite, ſicut ego dixero, obſequamur omnes:
Equos quidem famuli contineant prope foſſam,
Ipſi vero pedites armis induti,
Hectorem omnes ſequamur conferti: at Achivi
Non ſuſtinebunt, ſiquidem ipſis exitii fines imminent.
Sic dixit Polydamas: placebatque Hectori conſilium tutum,
Statimque de curribus cum armis deſiliit in terram:
Ac ne cæteri quidem Trojani in equis ſublimes permanſerunt,
Sed deſilierunt, ut viderunt Hectorem nobilem.
Aurigæ quidem deinde ſuo præcepit quiſque,
Equos bene in ordine coercerent illic ad foſſam:
Illi vero in ordines digeſti, ſe ipſos inſtruentes,
In quinque agmina diſtributi, ſimul duces ſequebantur.
Alii quidem cum Hectore iverunt & eximio Polydamante,
Qui plurimi & fortiſſimi erant, & cupiebant maxime
Muro rupto cavas ad naves pugnare.
Et ipſos Cebriones tertius ſequebatur; apud currus autem
Alium Cebrione deteriorem reliquit Hector.
Aliis vero Paris præfuit, Alcathous, & Agenor:
Tertiis Helenus & Deiphobus divina forma præditus,

Υἷε δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Τῶν δὲ τέταρτος ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο
Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
Πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον.
Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
Τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι,
Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. οὐδ' ἔτ' ἔφαντο
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
Ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσι,
Νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας,
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
Ἂψ ἀπονοστήσειν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
Πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
Ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
Ἐκ πεδίου νίσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι.
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα·
Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ὀξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
Υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων,
Τὸν μὲν, Πειριθόου υἷα κρατερὸν Πολυποίτην,
Τὸν δὲ, Λεοντῆα βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ·
Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
Αἵτ' ἄνεμον μίμνησι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,

Filii duo Priami: tertius autem erat Aſius heros,
Aſius Hyrtacides, quem ab Ariſba vexerant equi
Rutili, magni, fluvio a Selleente.
At quartorum ductor erat ſtrenuus filius Anchiſæ
Æneas, cumque eo duo Antenoris filii,
Archelochuſque Achamaſque, pugnæ periti omnigenæ.
Sarpedon vero dux erat inclytorum ſociorum,
Et aſſumpſit Glaucum & Mavortium Aſteropæum:
Hi enim ei viſi ſunt eximie eſſe fortiſſimi
Cæterorum poſt ſe ipſum quidem: ipſe enim antecellebat etiam omnes.
Hi autem poſtquam ſe firme conjunxerant affabre factis boum tergoribus,
Iverunt recta in Danaos ardentes, neque amplius putabant
Reſtituros, ſed in navibus nigris caſuros.
Tum cæteri Trojani, & longe vocati auxiliares,
Conſilio Polydamantis inculpati paruerunt:
Sed non Hyrtacides voluit Aſius princeps virorum
Illic relinquere equos & aurigam famulum,
Sed una cum ipſis accedebat ad naves veloces,
Demens, neque enim erat malo fato evitato.
Equis & curribus exultans a navibus
Retro reverſurus ad Ilium ventoſam.
Prius enim ipſum fatum infauſtum circumtexit
Ab haſta Idomenei præclari Deucalidæ.
Irruit enim navium ad ſiniſtram partem, qua Achivi
Ex campo redibant cum equis & curribus,
Hac equoſque & currum egit, neque portis
Invenit occluſas tabulas & longum vectem:
Sed apertas tenebant viri, ſi quem ſociorum
E bello fugientem ſalvum reciperent ad naves.
Hac recta animo elato equos dirigebat: hi autem ſimul ſequebantur
Acutum clamantes. putabant enim non amplius Achivos
Reſtituros eſſe, ſed in navibns nigris caſuros,
Dementes: in portis enim duos viros invenerunt fortiſſimos,
Filios animoſos Lapitharum bellicoſorum,
Alterum quidem, Pirithoi filium ſtrenuum Polypœtem,
Alterum vero, Leonteum hominum perniciei parem Marti:
Hi quidem ante portas altas
Stabant, ut quercus in montibus proceræ,
Quæ quidem ventum ſuſtinent & pluviam dies omnes,

Ra-

Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
Ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας
Ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ἰαμενὸν, καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀκάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε.
Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε, περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται·
Ὣς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσφι φαεινὸς,
Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι·
Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
Νηῶν τ' ὠκυπόρων· νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε,
Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ὣς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἔῤῥεον ἠμὲν Ἀχαιῶν
Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν
Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
Νάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι
Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
Ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
Ὣς οἵγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύ' ἐόντε
Χάσσασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ ἁλῶναι.

Ὣς

Radicibus magnis late pertingentibus hærentes:
Sic illi manibus freti atque viribus,
Manebant advenientem magnum Aſium, neque fugiebant.
Illi autem recta ad murum bene ſtructum ſcutis
In altum elevatis ibant magno fremitu,
Aſium circa regem, & Iamenum & Oreſtem,
Aſiademque Acamanta, Thoonaque, Œnomaumque.
At illi interea bene ocreatos Achivos
Hortabantur intus pugnare pro navibus:
Sed poſtquam ad murum ruentes animadverterunt
Trojanos, tum Danaorum ortus eſt clamorque fugaque,
Illi vero duo erumpentes, portas ante pugnabant,
Agreſtibus apris ſimiles, qui in montibus
Virorum atque canum excipiunt tumultum advenientem,
Obliquoque impetu ruentes circa ſe frangunt ſylvam.
Ad radices uſque exſcindentes, ſubtuſque ſtridor dentium
Oritur, donec aliquis jaculatus vitam eripuerit:
Sic horum reſonabat æs in pectoribus lucidum,
Hinc illinc percuſſorum. fortiſſime enim præliabantur,
Copiis ſuperne freti atque viribus:
Illi enim ſaxis bene ædificatis turribus
Jaculabantur arcentes a ſeipſiſque & tentoriis,
Navibuſque velocibus: nivium autem inſtar cadebant in terram,
Quas ventus vehemens, nubes opacas agitans,
Crebras e ſublimi effundit in terram almam:
Sic horum e manibus tela fluebant tam Achivorum,
Quam etiam Trojanorum: galeæ autem circum ſiccum quid ſonabant,
Percuſſæ ingentibus ſaxis. & clypei umbonibus muniti.
Tum vero ingemuitque & ſua percuſſit femora
Aſius Hyrtacides, & indignatus verbum dixit,
Jupiter pater, igitur & tu fallax factus es
Omnino non enim ego putabam heroas Achivos
Suſtenturos noſtrum robur & manus invictas:
Illi vero ut veſpæ medio maculoſæ atque apes
Nidos faciunt viam ad aſperam,
Neque relinquunt concavam domum, ſed manentes
Viros venatores, pugnant pro natis:
Sic hi nolunt a portis *tantum* duo licet ſint,
Recedere, ante quam vel interficiant *alios* vel *ipſi* capiantur.

Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
Ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ' ἀγορεῦσαι.
Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ,
Λάϊνον· Ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
Νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμῷ
Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν.
Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα·
Ἔνθ' αὖ Πειρίθου υἱὸς κρατερὸς Πολυποίτης
Δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.
Υἱὸς δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,
Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
Αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη·
Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχός τε ῥῆξαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας.
Οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
Αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
Ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε,
Ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ·
Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν

Sic dixit, neque Jovis flexit mentem hæc dicens:
Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere.
Alii vero circa alias pugnam pugnabant portas.
At difficile me hæc deum tanquam omnia proloqui.
Undequaque enim circa murum excitatus eſt immane ardens ignis,
Lapideum: Argivi autem mœſti licet, neceſſitate
Pro návibus pugnabant: dii vero triſtes erant animo
Omnes quotquot Danais in præliis ſavebant.
Commiſerunt vero Lapithæ pugnam & prælium.
Tum vero Pirithoi filius fortis Polypœtes
Haſta percuſſit Damaſum per galeam æreis munitam malis:
Neque ærea galea prohibuit, ſed penitus
Cuſpis ærea perrupit os, cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: domuitque ipſum ardentem.
Deinde vero Pylonem & Ormenum interfecit.
Filius autem Antimachi Leonteus proles Martis,
Hippomachum percuſſit haſta ad balteum aſſecutus.
Rurſum autem ex vagina extracto enſe acuto,
Antiphatem quidem primum impetu ſacto per turbam,
Percuſſit cominus: is autem ſupinus ſolo alliſus eſt:
Sed deinde Menonem & Jamenum & Oreſtem,
Omnes alios ſuper alios admovit terræ almæ.
Dum ii hos iuterfectos ſpoliabant armis coruſcis,
Interea Polydamantem & Hectorem juvenes ſequebantur,
Qui plurimi & fortiſſimi erant, ardebant autem maxime
Murumque perrumpere, & incendere igne naves.
Hi tamen adhuc anxie deliberabant ſtantes ad foſſam.
Avis enim ipſis ſupervenerat tranſire cupientibus,
Aquila altivolans ad ſiniſtram copias revocans,
Cruentatum ſerpentem geſtans unguibus immmanem,
Vivum adhuc palpitantem: & nec dum oblitus erat pugnæ.
Percuſſit enim ipſam tenentem ad pectus prope colum,
Contortus retro. illa autem a ſe demiſit in terram,
Dolens doloribus, medium autem dejecit in agmen:
Ipſaque clangens avolavit flatibus venti.
Trojani autem cohorruerunt ut viderunt maculoſum ſerpentem
Jacentem in mediis, Jovis portentum ægidem ferentis.
Tum vero Polydamas audacem Hectorem allocutus eſt aſtans,
Hector, ſemper quidem utcunque me increpas in concionibus

Ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.
Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
Ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι.
Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν·
Ὣς ἡμεῖς εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοὶ
Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.
Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοὶ
Χαλκῷ δῃώσουσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν·
Ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
Εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις.
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί·
Ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
Βουλέων, ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε·
Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι, τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα;
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔσσ' ἀπολέσθαι·
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.

Ὣς

Recte monentem: quandoquidem nequaquam par eſt,
Civis qui ſit præter *rectum* dicere, neque in conſilio,
Neque unquam in bello, tuam vero Potentiam ſemper augere.
Nunc autem rurſus proloquar ut mihi videntur eſſe optima.
Ne eamus cum Danais pugnaturi de navibus.
Sic enim eventurum puto, ſi quidem vere
Trojanis hoc augurium advenit tranſire cupientibus
Aquila altivolans, ad ſiniſtram capias revocans,
Cruentatum ſerpentem portans unguibus immanem
Vivum: citoque dimiſit antequam ad caros nidos perveniſſet,
Neque effecit portans ut daret pullis ſuis.
Sic nos etiamſi portas & murum Achivorum
Perruperimus robore magno, ceſſerintque Achivi,
Non recte a navibus revertemur per eaſdem vias
Multos enim Trojanorum relinquemus, quos quidem Achivi
Ære interficient pugnantes pro navibus,
Hac certe interpretatione reſponderit augur, qui vere animo
Peritus ſit prodigorum, & ei paruerint populi.
Hunc vero torve intuitus allocutus eſt pugnam expedite ciens Hector,
Polydama, tu quidem non jam mihi grata hæc dicis:
Noſti & aliam ſententiam meliorem hac excogitare.
Si tamen vere jam hanc ſerio dicis,
Certe jam tibi dii mentem admerunt ipſi:
Qui jubes Jovis quidem altitonatis oblivíſci
Conſiliorum, quæ mihi ipſe promiſit & annuit:
Tum vero alitibus alas patulis jubes
Parere, quos minime moror, neque curo,
Sive ad dextram vadant ad auroramque ſolemque,
Sive ad ſiniſtram iſti ad occaſum obſcurum.
Nos vero magni Jovis pareamus conſilio,
Qui omnibus mortalibus & immortalibus imperat.
Unum augurium præſtantiſſimum pugnare pro patria.
Cur tu times pugnam & prælium?
Etſi enim alii circum occidamur omnes
Naves ad Argivorum, tibi tamen non timor eſt pereundi:
Non enim tibi cor impetus hoſtium manens, neque pugnax.
Si vero tu a pugna abſtinebis, vel aliquem alium
Dehortatione deceptum verborum avertes a prælio,
Statim mea haſta percuſſus animam amittes.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε·
Τοῦ περ δὴ τεράεσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον·
Κρόσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς οἵγ' αὖ ἔρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥήξειν· οὐδέ νυ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου,
Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσι
Νείκεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν.
Ὦ φίλοι Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
Ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε, μή τις ὀπίσω
Τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων·
Ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
Αἴ κεν Ζεὺς δώῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Νεῖκος ἀπωσαμένους δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.
Ὣς τώγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
Νιφέμεν ἀνθρώποισι, πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
Ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους.
Καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
Καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται, λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα
Εἴλυται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
Ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
Αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς
Βαλλομένων. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει·

Ita fatus præceſſit: hi autem una ſequebantur,
Clamore immenſo; inſuper autem Jupiter gaudens fulmine
Excitavit ab Idæis montibus venti procellam,
Quæ recta naves verſus pulverem ferebat: & Achivorum
Molliebat animum, Trojani vero & Hectori gloriam dabat;
Hujus jam prodigiis confiſi atque robore *ſuo*,
Perfringere magnum murum Achivorum tentabat,
Pinnas quidem turrium convellebant, & demoliebantur propugnacula,
Crepidineſque prominentes vectibus moliebantur, quas Achivi
primas in terra poſuerant ut eſſent ſtabilimina turrium.
Has illi convellebant, ſperabant autem murum Achivorum
Se perrupturos. nondum tamen Danai cedebant de via,
Sed illi ſcutis bovinis præmunientes propugnacula,
Percutiebant ab ipſis hoſtes murum ſubeuntes.
Ambo autem Ajaces hortantes in turribus
Quaquaverſum itabant robur excitantes Achivorum:
Alium blandis, alium duris verbis
Increpabant, quemcumque omnino pugnam remittentem vidiſſent,
O amici Argivorum, quique eximius, quique mediocris,
Quique deterior, quandoquidem non omnes ſimiles
Viri in bello, nunc eſt opus omnibus:
Et vero ipſi hoc nimirum cognoſcitis, ne quis retro
Vertatur ad naves *hoſti* magno clamore minanti auſcultans:
Sed ulterius procedit, & invicem hortamini,
Si forſan Jupiter det olympius fulgurator
Pugnam cum repulerimus, hoſtes ad urbem perſequi.
Sic illi ante alios clamantes pugnam excitabant Achivorum.
Horum autem ſicut nives cadunt crebræ
Die hyberno, quando orſus eſt providus Jupiter
Ningere hominibus, oſtentans ſua tela,
Sopitis vero ventis fundit conſtanter, donec operuerit
Celſorum montium vertices & cacumina ſumma,
Et campos florentes, & hominum pinguia culta,
Et ſuper maris cani funduntur portubuſque & littoribus,
Fluctus autem ipſas adventans prohibet, aliaque omnia
Operiuntur deſuper quum ingruat Jovis imber:
Sic horum utrinque lapides volitabant crebri,
Hi quidem in Trojanos, illi autem a Trojanis in Achivos
Jaculantibus. murum autem ſupra totum ſtrepitus ortus eſt:

Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
Ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι λέονθ' ὣς βουσὶν ἕλιξιν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην,
Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς,
Χρυσείοις ῥάβδοισιν διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων
Βῆ ῥ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς' ἐπιδευὴς
Δηρὸν ἔῃ κρειῶν, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,
Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.
Εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα.
Οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι·
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
Ὣς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
Τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη παῖδ' Ἱππολόχοιο,
Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
Ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι,
Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
Καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
Τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας,
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
Ὄφρά τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων,
Οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν
Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
Οἶνον δ' ἔξαιτον, μελιηδέα, ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς
Ἐσθλὴ, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
Ὦ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες,
Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι·
Ἴομεν, ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.

Ὣς

Haudquaquam vero tunc Trojani & illuſtris Hector
Muri perrupiſſent portas & longum vectem,
Niſi filium ſuum Sarpedona providus Jupiter
Excitaſſet in Argivos ut leonem in boves nigros.
Statim vero clypeum quidem ante *ſe* ferebat undique æquale,
Pulchrum, æneum, lamina ductili tectum, quod faber
Ductili artificio fecerat, intus vero pelles bovina, conſuerat ſpiſſas,
Aureis virgis perpetuis circa orbem.
Hoc ille ante ſe objecto, duas haſtas vibrans
Perrexit ire ſicut leo in montibus nutritus, qui indigus
Diu fuerit carnium, jubet autem ipſum animus magnus,
Oves tentaturum, etiam ad bene munitam caulam ire.
Etſi enim invenerit apud ipſam paſtores viros
Cum canibus & haſtis cuſtodiam agentes circa oves,
Haud tamen re non tentata ſuſtinet a ſtabulo pelli:
Sed is aut rapuit inſiliens, aut & ipſe
Vulneratus eſt inter primos veloci a manu jaculo:
Sic tunc divinum Sarpedonem animus impulit
Murum invadere; perque rumpere propugnacula.
Statim autem Glaucum allocutus eſt filium Hippolochi,
Glauce, cur nam nos honoribus affecti ſumus maxime
Sedeque carnibuſque, & plenis poculis,
In Lycia, omnes autem deos tanquam *nos* aſpiciunt,
Et agri portionem colimus magnam Xanthi ad ripas,
Amœnam, vitifero ſolo & frugifero?
Quare nunc oportet Lycios inter primos
Stare, & pugnæ ardenti intereſſe,
Ut aliquis ſic dicat Lyciorum bene armatorum,
Nequaquam inglorii Lyciam adminiſtrant
Noſtri reges, eduntque pingues oves,
Vinumque eximium, dulce, ſed robur *iis*
Præſtans, qui Lycios inter primos pugnant.
O amice, ſi quidem bello hoc evitato,
Perpetuo jam eſſemus experteſque ſenii immortaleſque
Futuri, ne ipſe quidem inter primos pugnarem,
Neque te mitterem pugnam in glorioſam:
Nunc vero quandoquidem utcunque fata inſtant mortis
Sexcenta, quæ non licet effugere hominem, neque evitare,
Eamus, vel alicui gloriam dabimus, vel aliquis nobis.

Sic

Ὣς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθησε.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες·
Πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
Ἡγεμόνων ὅστις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι.
Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω
Ἑσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα
Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.
Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε,
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
Καὶ πυλέων. πάσας γὰρ ἐπώχατο, τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
Ἱστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην,
Ἔρχεο δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντε κάλεσσον,
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· (ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τοπάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας)
Εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ δὲ προσηύδα,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἤνωγει Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱὸς
Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον.
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· (ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τοπάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας)
Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης
Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι·

Sic dixit: neque Glaucus averſus eſt, neque non obſecutus eſt.
Hi autem recte ibant Lyciorum magnam gentem ducentes.
Quos conſpicatus cohorruit filius Petei Meneſtheus.
Hujus enim jam ad turrim ibant malum ferentes.
Circumſpexit autem per agmen Achivorum, ſi quem videre poſſet
Ductorum qui ſuis malum a ſociis arceret:
Animadvertit autem Ajaces duos prælii inſatiabiles
Stantes, Teucrumque modo e tentorio profectum
Prope: ſed nullo modo licebat ei ſi clamaret exaudiri:
Tantus enim ſtrepitus erat, ſonituſque ad cœlum perveniebat,
Percuſſorum ſcutorumque & ſetis equinis comantium galearum,
Et portarum. omnes enim acceſſerant: illique ad ipſas
Stantes nitebantur vi perruptas ingredi.
Statim autem ad Ajacem miſit præconem Thootem,
I nobilis Thoota, currens Ajaces voca,
Ambos quidem magis: (hoc enim longe optimum omnium
Eſſet, nam mox hic fiet gravis cædes:
Huc enim magna mole feruntur Lyciorum ductores, qui & antea
Magno impetu irruunt in acribus pugnis)
Si vero ipſis etiam illic labor & certamen ortum eſt,
At ſaltem ſolus veniat Telamonius fortis Ajax,
Et eum Teucer ſimul ſequatur arcuum peritus.
Sic dixit: neque ei præco non obſecutus eſt ut audivit,
Cucurritque præter murum Achivorum ære loricatorum.
Et ſtetit juxta Ajaces, ſtatimque allocutus eſt,
Ajaces Argivorum ductores ære loricatorum,
Jubet Petei Jovis alumni charus filius
Illuc adeſſe, ut laboris vel paulum participes ſitis:
Ambo quidem magis: (hoc enim longe optimum omnium
Eſſet, nam mox ibi fiet gravis cædes:
Illuc enim magna mole feruntur Lyciorum ductores, qui & antea
Magno impetu irruunt in acribus pugnis)
Si vero & hic etiam labor & certamen ortum eſt,
At ſaltem ſolus veniat Telamonius fortis Ajax,
Et eum Teucer ſimul ſequatur arcuum peritus.
Sic dixit: neque non obſecutus eſt magnus Telamonius Ajax.
Satim Oilidem verbis volucribus allocutus eſt,
Ajax, vos quidem hic tu & fortis Lycomedes
Stantes Danaos excitate ad fortiter pugnandum:

Sed

Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἤϊε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.
Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο,
Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι,
Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κε μιν ῥέα
Χείρεσσιν ἀμφοτέρῃσι φέροι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας.
Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο,
Ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
Ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης·
Ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών. ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετόωντ' ἐπέεσσι.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος·
Αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν, ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
Ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
Πρηνής, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
Ἕλκ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὕπερθεν
Τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ', ὁ μὲν ἰῷ
Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινὸν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· (ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε
Παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείη)
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὅγε πάμπαν

Χά-

Sed ego illuc ibo, & interero pugnæ:
Protinus autem revertar, poſtquam ſtrenue ipſis auxiliatus fuero.
Sic utique fatus abiit Telamonius Ajax,
Et cum eo Teucer ibat frater & eodem patre natus:
Una cum iſtis vero Pandion Teucri ferebat curvos arcus.
Quando Meneſthei magnanimi ad turrim venerunt,
Murum intra euntes, laborantibus autem ſupervenerunt.
Illi vero ad pinnas aſcendebant, obſcuro turbini ſimiles,
Fortes Lyciorum ductores atque principes:
Congreſſi ſunt autem ad pugnandum ex adverſo, ortuſque eſt clamor.
Ajax primus Telamonius virum interfecit
Sarpedonis ſocium Epiclem magnanimum,
Saxo aſpero percuſsum, quod murum intra
Jacebat magnum ad pinnam ſummum: neque id facile
Manibus ambabus ſuſtuliſset vir ne ætate quidem maxime florens,
Quales nunc homines ſunt: at ille ex alto immiſit ſublatum.
Perrupitque quatuor conos habentem galeam, oſsaque confregit
Omnia ſimul capitis: is autem urinatori ſimilis,
Decidit ab excelſa turri, liquitque oſsa anima.
At Teucer Glaucum fortem filium Hippolochi.
Sagitta irruentem percuſſit a muro alto,
Qua vidit nudatum brachium: ceſsareque fecit a pugna.
Retroque a muro deſiliit furtim, ut ne quis Achivorum
Vulneratum videret, & inſultaret verbis.
Sarpedoni autem dolor fuit propter Glaucum abeuntem:
Protinus ut animadvertit, attamen non oblitus eſt pugnæ:
Sed is Theſtoridem Alcmaonem haſta aſsequutus
Vulneravit, extraxitque haſtam: ille autem ſecutus haſtam cecidit
Pronus, & circa ipſum ſonitum dedere arma varia ære.
Sarpedon vero pinnam prehenſam manibus robuſtis
Trahebat, quæ ſecuta eſt tota prorſus: & deſuper
Murus nudatus eſt, multis autem fecit viam.
Illum vero Ajax & Teucer ſimul inſecuti, hic quidem ſagitta
Percuſſit lorum circa pectora ſplendidum
Clypei ingentis: ſed Jupiter fata arcuit
A filio ſuo, ne navium ad puppes interficeretur)
At Ajax clypeum percuſſit inſiliens: atque penitus
Intravit haſta, & aſpere repulit ipſum ardentem.
Ceſſit autem paululum a propugnaculo, neque tamen omnino

Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν,
Ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Μούνῳ ῥηξαμένῳ, θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
Οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
Τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
Ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
Ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας, εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
Ἠμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε.
Πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνὼς,
Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες, οἱ μὲν ἔπειτα
Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων

Receſſit quoniam ei animus ſperabat gloriam referre.
Et adhortatus eſt divinos converſus Lycios,
O Lycii, quid ita remittitis impetuoſam fortitudinem?
Difficile autem mihi eſt, etiam fortiſſimo
Soli cum *murum* perruperim, facere ad naves aditum:
Sed una ſequimini. multorum autem opus melius.
Sic dixit. illi autem regis reveriti adhortationem,
Validius incubuerunt conſiliarium circa regem.
Argivi autem ex altera parte corroborabant phalangas
Murum intra, magnum autem ipſis apparebat opus,
Neque enim fortiſſimi Lycii Danaorum poterant
Muro rupto facere ad naves viam:
Neque unquam bellatores Danai Lycios poterant
A muro repellere, poſtquam primum acceſſerant.
Sed ſicut de finibus duo viri contendunt,
Menſuras in manibus tenentes communi in arvo,
Quique exiguo in loco litigant de ſuo jure:
Sic quidem hos diſtinebant pinnæ: ii autem ſuper ipſis
Vaſtabant alii aliorum circa pectora bovina pelle factos
Clypeos rotundos, parmaſque leves.
Multi autem vulnerabantur corpore ſævo ære,
Et ſi cui verſo terga nudarentur
Pugnantium, multi autem penitus per ſcutum ipſum.
Ubique vero turres & pinnæ ſanguine virorum
Perſuſæ erant utrinque a Trojanis & Achivis.
Sed ne ſic quidem poterant fugare Achivos:
Sed ſe ita habebant ut lances mulier lanificio victum queritans juſta,
Quæ pondus tenens & lanam ſeorſim elevans appendit
Exequans, ut liberis duram mercedem ferat.
Sic quidem horum æqualiter pugna intendebatur bellumque:
Uſque dum jam Jupiter gloriam ſuperiorem Hectori daret
Priamidæ, qui primus irrupit murum Achivorum.
Clamavit autem intentiſſima voce Trojanis vociferans,
Ingruite equites Troes, & perrumpite murum
Argivorum, & navibus immittite immane ardentem ignem.
Sic dixit incitans: illi autem auribus omnes audiverunt,
Et recta irruebant in murum frequentes. iique deinde
Pinnas aſcendebant, acutas haſtas tenentes.
At Hector correptum lapidem ferebat, qui portas

Sta-

Εἱστήκει πρόσθεν, πρυμνός, παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
Ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Εἶχον ἐπιμοιβοί, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας
Εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς. πέσε δὲ λίθος εἴσω
Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
Ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς· ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ. δοιὰ δὲ χερσὶ
Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει·
Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπερβαίνειν. τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

ΥΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ'Σ ΙΛΙΑ'ΔΟΣ Ν. ΤΟΥ ΟΜΗ'ΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙ'ΑΣ.

Ποσειδῶν νικωμένους ἐλεῶν τοὺς Ἕλληνας, ὁμοιοῦται Κάλχαντι, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας παρορμᾷ, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. μετὰ ταῦτα Ἰδομενεὺς ἀριστεύει, καὶ ἀναιρεῖ Ὀθρυονέα, καί τινας ἄλλους. πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἀναιροῦνται· τιτρώσκονται δὲ Δηΐφοβος καὶ Ἕλενος. τοὺς δὲ ὑπηκόους συναγαγὼν Ἕκτωρ ἐπάγει τοῖς πολεμίοις, καὶ μεγάλως ἀμφοτέρωθεν ἀναιροῦνται.

Stabat ante, extremus, craſſus, & deſuper
Acutus erat: eum autem ne duo quidem viri populi fortiſſimi
Facile in plauſtrum a ſolo movere poſſent
Quales nunc homines ſunt: ille vero facile ipſum vibrabat etiam ſolus:
Hunc ei levem reddiderat Saturni filius verſuti.
Et ut quando opilio facile portat vellus arietis
Manu prehenſum altera, exiguum autem ipſum pondus urget:
Sic Hector recta in tabulas ferebat lapidem ſublatum,
Quæ portas muniebant valde ſpiſſe coagmentatas,
Bifores, altas: duo autem intus vectes
Firmabant invicem traſverſi, una autem clavis accommodata erat.
Stetit autem valde prope profectus, & adnixus percuſſit medias
Firmiter divaricatis cruribus ſtans, ne ei imbelle telum eſſet.
Et rupit ambos cardines: cecidit autem lapis intra
Magno pondere, immaneque circa portæ crepuerunt: neque vectes
Suſtinuerunt, tabulæ vero diſruptæ ſunt alio alia
Lapidis miſſi impetu; inſiliit autem illuſtris Hector,
Nocti veloci ſimilis aſpectu: fulgebatque ære
Aſpectu terribili, quo indutus erat circa corpus: duas autem manibus
Haſtas tenebat. haud quis illum inhibere potuiſſet occurrens;
Præter deos, quando inſiliit in portas; & igne oculi ardebant:
Hortabatur autem Trojanos converſus ad agmen,
Murum tranſcendere. illi autem hortanti paruerunt:
Et protinus alii quidem murum tranſcenderunt, alii vero per ipſas
Affabre factas infundebantur portas: Danai autem diffugerunt
Naves ad cavas: tumultuſque vehemens conſecutus eſt.

ARGUMENTUM LIBRI XIII. ILIADIS HOMERI.

NEptunus victos miſeratus Græcos formam Calchantis aſſumit, & ambos Ajaces concitat: deinde vero & alios. Poſthac Idomeneus ſtrenue rem gerit, & interficit Othryoneum, & quoſdam alios. Multi autem ipſorum interficiuntur. Vulnerantur vero Deiphobus & Helenus. At Hector congregatis iis, quibus imperabat, ducit eos in hoſtes, & magna utrinque ſtrages editur.

Νῦ δὲ Ποσειδάων Δαναοῖς κράτος ὤπασε λάθρη.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
Νωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ,
Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων.
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶ δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.
Ἔνθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ. γέντο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσατο δίφρου·
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. τοὶ δ' ἐπέτοντο
Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,

Ἀρ-

JUpiter vero poſtquam Troaſque & Hectorem navibus admovit,
Eos quidem reliquit ad illas laboremque ferre & ærumnas
Indeſinenter, ipſe autem retro vertit oculos fulgidos,
Seorſim ad equeſtrium Thracum deſpiciens terram,
Myſorumque cominus pugnantium, & illuſtrium Hippomolgorum,
Lacte victitantium, longævorumque, juſtiſſimorum hominum.
Ad Trojam autem non omnino amplius vertebat oculos fulgidos.
Non enim ille immortalium quemquam exiſtimabat ſuo in animo
Profectum vel Trojanis auxiliaturum vel Danaïs.
Neque cæcam ſpeculationem agebat rex Neptunus.
Etenim hic ſpectans ſedebat bellumque pugnamque
Alte ſuper ſummum verticem Sami ſylvoſæ
Threiciæ: inde enim conſpiciebatur tota quidem Ida,
Conſpiciebatur & Priami urbs, & Naves Achivorum.
Illic is e mari ſedebat egreſſus, miſerebaturque Achivos
A Trojanis domitos, Jovi autem ſuccenſebat.
Et protinus de monte deſcendit prærupto,
Rapide pedibus progreſſus: tremebant autem montes alti & ſylva
Pedibus ſub immortalibus Neptuni incedentis.
Ter quidem protendit greſſum, quarto autem *paſſu*, pervenit ad locum deſtinatum
Ægas. illic autem ei inclytæ ædes in imo mari
Aureæ coruſcantes ædificatæ erant immortales ſemper.
Illuc cum veniſſet: ſub curru junxit æripedes equos,
Celeriter volantes, aureis jubis comantes.
Aurumque ipſe induit circum corpus accepit autem ſcuticam
Auream, ſcite factam, ſuamque aſcendit ſellam:
Tendebat autem agere ſuper undas: exultabantque cete ſub ipſo
Undique e latebris, neque non agnoverunt regem:
Cum lætitia autem mare huc illuc diductum cedebat. hi vero volabant
Celeriter admodum, neque ſubtus madeſcebat æreus axis:
Hunc vero ad Achivorum naves agiles ferebant equi.
Eſt autem quædam ſpecus ampla alti in profundo maris,
Inter Tenedum & Imbrum aſperam:
Illic equos ſtabulare fecit Neptunus terræ quaſſator,
Solutos curribus, juxtaque divinum poſuit pabulum
Ut ederent: & circa pedes pedicas poſuit aureas,

Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
Ἄβρομοι, αὐΐαχοι, ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, Ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὤτρυνε βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη μεμαῶτε καὶ αὐτὼ,
Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
(Ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ)
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν,
Ἧ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ ἶκελος ἡγεμονεύει
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν
Αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων. εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο,
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Αὐτὸς δ' ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς
Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·
Ὣς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν,
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι
Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής·
Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ.
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Μαιμώωσι κ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.

Τὸν

Infrangibiles, inſolubiles, ut firmiter illic manerent
Rediturum regem: is autem ad exercitum abiit Achivorum.
At Trojani flammæ pares conferti, ſive procellæ,
Hectorem Priamidem inexpleto ardore ſequebantur,
Magnum frementes, clamanteſque, & ſperabant naves Achivorum
Capturos *ſe*, occiſuroſque ad ipſas omnes Achivos:
Sed Neptunus terram cingens, quatiens terram,
Argivos excitabat profundo e mari egreſſus,
Cum ſe aſſimilaſset Calchanti corpore & indefeſsa voce.
Ajaces primos allocutus eſt promptos animis etiam per ſe,
Ajaces, vos quidem ſervabitis populum Achivorum,
Fortitudinis memores, non autem diræ ſugæ.
Alibi enim ego non timeo manus audaces
Trojanorum, qui magnum murum traſcenderunt turba:
(Reprimerent enim omnes bene ocreati Achivi)
Hac vero parte jam graviſſime timeo ne quid incommodi accipiamus,
Qua hic rabioſus flammæ par ducit copias
Hector, qui Jovis jactat præpotentis filium *ſe* eſse.
At vobis ſic deorum aliquis in mentibus ponat
Ut & ipſi ſtetis fortiter, & hortemini alios:
Ita enim furentem licet repuleritis a navibus
Velocibus, etiam ſi eum Jupiter ipſe excitet.
Dixit, & ſceptro terram cingens Neptunus
Ambos feriens implevit robore forti,
Membraque fecit levia, pedes & manus ſuperne.
Ipſe autem ut accipiter alis pernix excitatur ad volandum,
Qui a prerupta petra excelſa levatus
Properat per planitiem inſequi avem alius generis:
Sic ab his facto impetu abiit Neptunus terræ quaſsator.
Ex ipſis duobus autem ſenſit prius Oilei *filius* velox Ajax,
Qui protinus Ajacem allocutus eſt Telamonium filium,
Ajax, quoniam aliquis nobis Deorum qui olympum habitant
Vati aſſimilatus jubet ad naves pugnare.
Neque enim hic Calchas eſt vates augur:
Veſtigia enim retro pedum & tibiarum
Facile cognovi abeuntis: facile enim dignoſcuntur etiam dii:
Continuo tum mihi ipſi animus in pectoribus meis
Magis excitatus eſt ad pugnandum atque præliandum,
Pugnamque appetunt geſtientes ſubtus pedes & manus ſuperne.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας,
Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἶος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμῃ γηθόσυνοι τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς,
Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
Καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο δερκομένοισι
Τρῶας τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
Τοὺς οἵ γ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
Ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,
Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι κοῦροι νέοι· ὔμμιν ἔγωγε
Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς·
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
Νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινόν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τοπάρος περ
Φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵτε καθ' ὕλην
Θώων, παρδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται,
Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμη·
Ὣς Τρῶες τοπρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον οὐδ' ἠβαιόν·
Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
Ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
Ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀτίμησε ποδώκεα Πηλείωνα,
Ἡμέας γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο.

Hunc reſpondens allocutus eſt Telamonius Ajax,
Sic nunc & mihi circa haſtam manus audaces
Geſtiunt, & mihi animus erectus eſt, ſubtus autem pedibus
Ardore impellor ambobus: animo vero incitato cupio vel ſolus
Cum Hectore Priamide inexpletum ardenti pugnare.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant,
Pugnæ ſtudio læti quod ipſi deus immiſerat animo.
Interim autem poſtremos Neptunus excitabat Achivos,
Qui ad naves veloces reficiebant ſuum animum:
Quorum ſimul gravique labore defeſsa membra ſoluta erant,
Simul ipſis dolor in animo oriebatur, aſpicientibus
Trojanos qui magnum murum traſcenderant turba:
Hos illi inſpicientes, ſub ſuperciliis lacrymas fundebant:
Non enim putabant *ſe* effugituros perniciem. ſed Neptunus
Facile interventu ſuo fortes concitavit phalangas.
Ad Teucrum primum & Leitum venit hortans,
Peneleumque heroem, Thoantemque, Deipyrumque,
Merionemque & Antilochum, peritos pugnæ:
Hos ille incitans, verbis volucribus allocutus eſt,
Proh pudor Argivi juvenes adoleſcentes: vobis ego
Pugnantibus confidebam ſalvas fore naves noſtras:
Si vero vos pugnam detrectatis gravem,
Nunc certe illuxit dies quo a Trojanis domabimur,
O dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video,
Indignum: quod nunquam ego eventurum putabam,
Trojanos ad noſtras accedere naves, qui prius
Fugacibus cervis ſimiles erant, quæ per ſylvam
Thoum, pardaliumque, luporumque eſcæ ſunt,
Temere errantes, imbelles, neque *natæ* ad pugnam?
Sic Trojani antehac robur & manus Achivorum
Manere nolebant ex adverſo ne paululum quidem:
Nunc vero procul ab urbe cavas ad naves pugnant,
Imperatoris vitio, detrectationeque militum,
Qui cum illo contendentes, arcere nolunt
A navibus velocibus, ſed interficiuntur per ipſas.
Veruntamen etiam ſi omnino vere in culpa eſt
Heros Atrides late dominans Agamemnon,
Eo quod contumelia affecit pedibus celerem Pelidem,
Nobis ſaltem nullo modo licet detrectare pugnam.

Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
Ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν· οὐδ' αὖ ἔγωγε
Ἀνδρὶ μαχεσσαίμην ὅστις πολέμοιο μεθείη,
Λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
Ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
Τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει,
Καρτερός. ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
Ὣς ῥα κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ·
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ,
Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης,
Ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐ
Ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
Ὣς Ἕκτωρ, εἵως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Κτείνων, ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη,
Ἤϊσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί
Παρμένετ'· οὔτι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
Ἀλλ' (ὀΐω) χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με

Sed medeamur ocyus *huic malo:* faciles vero ſanatu mentes bonorum:
Vos autem minime honeſte remittitis impetuoſam fortitudinem,
Omnes fortiſſimi cum ſitis in exercitu: neque enim ego
Virum objurgaverim qui pugnam detrectet,
Quod imbellis ſit: vobis autem ſuccenſeo ex animo.
O molles, mox jam aliquod malum admittetis gravius
Hac detrectatione: ſed in mentibus reponite ſinguli
Pudorem, *hominumque* reprehenſionem: jam enim ingens certamen ortum eſt.
Hector jam ad naves prælio ſtrenuus pugnat,
Fortis: perfregit vero portas & longum vectem.
Sic ſane adhortans Neptunus concitavit Achivos:
Circum autem Ajaces duo ſtabant phalanges
Firmæ, quas ne mars quidem vituperaſſet ſi interveniſſet,
Neque Minerva populorum concitatrix: illi enim præſtantiſſimi
Delecti Trojanoſque & Hectorem nobilem manebant,
Haſtam haſtæ quaſi vallo facto conjungentes, ſcutum ſcuto aliud ſuper alio:
Clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir:
Se autem invicem attingebant ſetis equinis comantes galeæ ſplen-
Nutantium, adeo denſi ſteterunt inter ſe: (dentibus conis
Et haſtæ criſpabantur audacibus a manibus
Concuſſæ: hi autem in hoſtes prompto animo audebant, ardebantque in pugnam.
Trojani v. prius in eos imp. fecerunt conferti: præibat a. Hector
Contra alacer ruens, lapis curſu pernicioſus tanquam a petra,
Quem de vertice montis fluvius torrens impulerit,
Abruptis immenſo imbre aſperæ retinaculis petræ,
Alteque ſubſiliens volat, reſonatque ſub ipſo
Sylva: hic autem curſu perpetuo currit magna vi, donec pervenerit
In planitiem, tum vero nequaquam volvitur, curſu licet incitatus:
Sic Hector, hactenus quidem minabatur uſque ad mare
Facile *ſe* perventurum ad tentoria & naves Achivorum,
Interficientem, verum quando jam in denſas incidiſſet phalangas,
Stetit prope admodum accedens: ex adverſo autem Achivi
Percutientes enſibuſque & haſtis utrinque acutis,
Repulerunt *eum* a ſe: at ille cedens aſpera vi concuſſus eſt,
Vociferatuſque eſt alta voce Trojanos inclamans,
Trojani & Lycii & Dardani cominus pugnantes
Perſtate: haudquaquam diu me ſuſtinebunt Achivi,
Licet adm. addenſatis ordine quadrato agminib. ſeipſos inſtruxe-
Sed (puto) cedent haſta *mea* fugati, ſi vere me (rint;

Inci-

Ὦρσε θεῶν ὤριστος ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων·
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Ταυρείην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Δηΐφοβος δὲ
Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
Ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε·
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν ὃ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν·
Ναῖε δὲ Πήδαιον πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε· μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι·
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὥς,
Ἥτ' ὄρεος κορυφῇ ἑκάθεν περιφαινομένοιο
Χαλκῷ τεμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ·
Ὣς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὁρμήθη μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἷ' Ἀκτορίωνος,
Νισσόμενον πόλεμόνδε κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
Ἕκτωρ δ' ὁρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο.
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος· ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα,

Ὦσε

Incitavit deorum potentiſſimus altitonans martius Junonis.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque.
Deiphobus inter hos elato animo incedebat
Priamides, præ ſeque tenebat clypeum undique æquale,
Levi paſſu progrediens, & clypeo tectus procedens:
At vero Meriones in eum collimabat haſtam fulgentem.
Et percuſſit, neque aberravit a clypeo undique æquali
Taurino: id autem haudquaquam trajecit, ſed multo prius
In extremo fracta eſt longa haſta: verum Deiphobus
Scutum taurinum tenuit procul a ſe, timuit autem animo
Haſtam Merionis bellicoſi: ille vero heros
Retro ſociorum in agmen receſſit iratuſque eſt graviter
Propter utrumque, victoriamque *amiſſam*, & haſtam quam fregerat:
Ivitque præterque tentoria & naves Achivorum,
Allaturus haſtam longam, quæ ſibi in tentoriis reliqua erat.
Alii vero pugnabant, clamor immenſus exortus erat.
Teucer autem primus Telamonius virum interfecit
Imbrium armis acerrimum, divitis equorum Mentoris filium:
Habitabat autem Pedæum antequam venerant filii Achivorum,
Et filiam Priami notham uxorem habebat Medeſicaſten:
Verum poſtquam Danorum naves venerant utrinque remis actæ,
Rurſus ad Ilium venit, & excellebat inter Trojanos:
Habitabat autem apud Priamum: qui eum honorabat æque ac filios.
Hunc filius Telamonius ſub aurem haſta longa
Vulneravit, evulſitque: ille vero cecedit fraxinus tanquam,
Quæ montis in vertice procul conſpicui
Ære reciſſa tenera terræ folia admovit:
Sic cecidit: circum autem ipſum ſonitum dederunt arma varia ære.
Tum Teucer accurrit cupiens arma exuere:
Hector in accurrentem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed hic quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam
Paululum: is autem Amphimachum Cteati filium Actorionis,
Venientem ad pugnam ad pectus percuſſit haſta,
Fragorem vero edidit cadens, ſonitum dedere arma ſuper ipſum.
Hector autem accurrit ut galeam temporibus aptam
Capite deriperet magnanimi Amphimachi:
Ajax autem in accurentem jaculatus eſt haſta ſplendenti
Hectorem: ſed nullibi ad corpus pervenit, totus enim ære
Horrendo tectus erat. ille autem ſcuti umbonem percuſſit,

Repu-

Ὦσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσατ᾽ ὀπίσσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ᾽ ἐξείρυσαν Ἀχαιοί·
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεὺς
Ἀρχοὶ Ἀθηναίων κόμισαν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἴμβριον αὖτ᾽ Αἴαντε μεμαῶτε θούριδος ἀλκῆς,
Ὥστε δύ᾽ αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων
Ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε·
Ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ
Τεύχεα συλήτην, κεφαλὴν δ᾽ ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
Κόψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
Ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι᾽ ὁμίλου,
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι.
Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Βῆ δ᾽ ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κήδε᾽ ἔτευχεν.
Ἰδομενεὺς δ᾽ ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
Ἐρχόμενος παρ᾽ ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ἦλθε, κατ᾽ ἰγνύην βεβολημένος ὀξέϊ χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ᾽ ἰητροῖς ἐπιτείλας
Ἤϊεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷι Θόαντι,
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ᾽ ὣς τίετο δήμῳ,
Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Ὦ Θόαν, οὔ τις ἀνὴρ νῦν γ᾽ αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
Γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν·
Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
Εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά που οὕτω
Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ᾽ Ἄργεος ἐνθάδ᾽ Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Θόαν, καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι·
Τῷ νῦν μήτ᾽ ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

Repulit autem eum vi magna: iſque cedebat retro
A cadaveribus ambobus. hæc autem extraxerunt Achivi:
Amphimachum quidem Stichius nobiliſque Meneſtheus
Principes Athenienſium portaverunt ad exercitum Achivorum:
Imbrium vero Ajaces ſtudioſi impetuoſæ pugnæ,
Ut duo capram leones a canibus ſerratis dentibus
Ereptam ferunt per virgulta denſa,
Alte ſupra terram in malis tenentes:
Sic utique hunc alte tenentes duo Ajaces bellatores
Arma detraxerunt, caput autem molli a cervice
Amputavit Oiliades iratus Amphimachi gratia:
Miſitque illud inſtar globi rotatum per turbam,
Hectori vero ante pedes cecidit in pulveribus.
Et tum jam ex animo Neptunus iratus erat,
Nepotis gratia cæſi in gravi pugna.
Et contendit ad tentoria & naves Achivorum,
Incitaturus Danaos, Trojanis autem clades moliebantur.
Idomeneus autem ei haſta inclytus occurrit,
Rediens a ſocio, qui ei nuper e prælio
Venerat, ad poplitem vulneratus acuto ære:
Eum quidem ſocii aſportaverant, ipſe autem poſtquam medicis mandata dederat,
Redibat ex tentorio: adhuc enim pugnæ cupiebat
Particeps eſſe. hunc allocutus eſt rex Neptunus,
Aſſimilatus voce Andræmonis filio Thoanti,
Qui per totam Pleurona & excelſam Calydona,
Ætolis imperabat, deuſque tanquam honorabatur a populo,
Idomeneu Cretum princeps, quo tibi minæ
Abierunt, quas Trojanis minabantur Achivi?
Hunc viciſſim Idomeneus Cretum ductor contra allocutus eſt,
O Thoa, nullus vir nunc in culpa, quantum equidem
Intelligo: omnes enim ſcimus præliari:
Neque quenquam timor detinet exanimans, neque quiſquam pigritiæ
Cedens, detrectat pugnam pernicioſam: ſed forte hoc modo
Ita eſt jam ut gratum ſit præpotenti Saturnio,
Inglorios. perire procul ab Argo hic Achivos?
Sed Thoa, etenim ante bellicoſum fuiſti,
Et hortari ſoles etiam alium ubi remittentem videris:
Itaque ne nunc quidem ceſſa *ipſe*, hortareque virum quemque.
Huic reſpondit deinde Neptunus quatiens terram,

Ido-

Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Σπεύδειν· αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν.
Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμπονον ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε·
Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί.
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων ἐῢς ἀντεβόλησεν,
Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
Οἰσόμενος, τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος,
Μηριόνη, Μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλταθ' ἑταίρων,
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
Ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τι αὐτὸς
Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος. τό νυ γὰρ κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Δούρατα γ' αἴκ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις,
Ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ ὀΐω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν.
Τῷ μοι δούρατά ἐστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν

Idomeneu, ne ille vir amplius revertatur
E Troja, ſed hic canibus ludibrium fiat,
Quicunque die hoc volens remiſerit pugnam.
Quare age armis huc ſumptis veni: hæc autem ſimul oportet
Maturare: ſi quem uſum afferamus duo licet.
Collatæ in unum vires virorum, etiam valde imbellium proſunt.
Nos autem & cum fortibus novimus pugnare.
Sic fatus ille quidem rurſus abiit deus ad pugnam virorum:
Idomeneus autem quando jam ad tentorium bene ſtructum venerat,
Induit arma pulchra circa corpus, ſumpſitque duo haſtilia:
Perrexitque fulguri ſimilis, quod Saturnius
Manu acceptum mittit vibratum a coruſco olympo,
Oſtendens ſignum hominibus, cujus præclari radii:
Sic hujus æs ſplendebat circa pectora currentis.
Meriones autem ei famulus ſtrenuus occurrit,
Prope ad tentorium: nam haſtam æream ibat
Sumpturus. hunc autem allocutus eſt Idomeneus,
Merione, Moli fili, pedibus celer, chariſſime ſodalium,
Cur veniſti prælioque relicto & pugna?
Nunquid vulneratus es, telique te affligit cuſpis?
An alicujus rei nuncius me arceſſiturus veniſti? nec omnino ipſe
Deſidere in tentoriis cupio, ſed pugnare.
At hunc Meriones prudens viciſſim allocutus eſt,
Idomeneu, Cretum princeps ære loricatorum,
Venio, ſi qua tibi haſta in tentoriis relicta eſt,
Sumpturus. eam enim jam confregimus quam prius habebam,
Clypeo Deiphobi percuſſo ferocientis.
Hunc vero Idomeneus Cretum ductor viciſſim allocutus eſt,
Haſtas quidem ſi volueris, & unam & viginti invenies,
Stantes in tentorio ad parietes collucentes,
Trojanas, quas a cæſis abſtuli. non enim profiteor
A viris hoſtibus longe ſtans pugnare.
Ideo mihi haſtæ ſunt & ſcuta umbonibus munita,
Et galeæ & thoraces lucidum renidentes.
Hunc Meriones prudens viciſſim allocutus eſt,
Etiam mihi apud tentoriumque & navem nigram
Multa ſpolia Trojanorum: ſed non prope ſunt ut ſumere poſſim.
Neque enim ne me quidem puto oblitum eſſe fortitudinis,
Sed inter primos in pugna illuſtres viros reddente

Ἴσαμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω.
  Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, (ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
Ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη·
Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ,
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
Ἐν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
Κῆρας ὀϊομένῳ· πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτέ τι λίην
Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ)
Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο·
Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ·
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε
Πρόσσω ἱεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς
Ἑσταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ.
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἕλευ ὄβριμον ἔγχος.
  Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι,
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν.
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον,
Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγε
Ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν
Ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ·
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε,
  Δευκαλίδη, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον,
Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω

Sto quando certamen exortum fuerit belli.
Alium forte aliquem magis Achivorum ære loricatorum
Lateo pugnans, te vero ſcire ipſum puto.
Hunc vero Idomeneus Cretum ductor viciſſim allocutus eſt,
Novi virtute qualis ſis: quid te oportet hæc dicere?
Si enim nunc prope naves redeamus omnes fortiſſimi
In inſidiis (ubi maxime virtus eluceſcit virorum,
Ibi & qui timidus & qui fortis facile apparet:
Ignavi etenim mutatur ſubinde color,
Neque ut quietus ſedeat continetur in præcordiis animus,
Sed flexis genibus ſubſidit, & alternando pedes modo hac modo illac inclinat:
Intuſque ei cor valde in pectore palpitat
Fatum præſagienti: ſtridor autem fit dentium:
Fortis autem viri neque mutatur color, neque omnino
Trepidat, poſtquam primum in loco inſidiarum ſe collocarit,
Optat autem quam citiſſime manum conſerere in atroci prælio),
Ne ibi quidem tuum robur & manus *quis* vituperarit:
Si quando enim ſeu eminus vulneratus fueris in pugna laborans, ſeu cominus,
Non in cervicem a tergo ceciderit telum, nec in dorſum,
Sed vel pectoribus vel ventri occurrerit
Ulterius recta ruentis ad primorum pugnatorum turbam.
Sed age, ne amplius hæc dicamus fatui tanquam
Stantes, ne forte quis ſupra modum indignetur.
Verum tu ad tentorium abi, ſume validam haſtam.
Sic dixit. Meriones autem veloci par Marti
Raptim e tentorio ſubſtulit æream haſtam:
Secutuſque eſt Idomeneum, pugnæ omnino cupidus.
Qualis autem hominum pernicies Mars ad pugnam accedit,
Ipſumque Terror charus filius ſimul validus & impavidus
Comitatur, qui terret pectoris licet conſtantis bellatorem:
Hi quidem e Thracia in Ephyros armantur,
Vel in Phlegyas magnanimos: neque hi quidem
Exaudierunt utroſque, ſed alteris gloriam dederunt:
Tales Merioneſque & Idomeneus ductores virorum
Ibant ad pugnam armati coruſco ære.
Hunc & Meriones prior verbo allocutus eſt,
Deucalide, qua parte fert animus ingredi turbam,
An ad dextram totius exercitus, an per medios,
An ad ſiniſtram? quoniam nullibi exiſtimo adeo

Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην· καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν,
Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
Ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτήν,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν
Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν.
Νῶϊν ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
Εἴδομεν ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἦρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ᾗ μιν ἀνώγει.
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον φλογὶ εἴκελον ἀλκήν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν·
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι
Ἤματι τῷ ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
Οἵτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην·
Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη
Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
Κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν, οὐδ' ὅγε πάμπαν

Indigere certamine comantes Achivos.
Hunc vero Idomeneus Cretum ductor viciſſim allocutus eſt,
Naves quidem ad medias qui auxilientur ſunt & alii,
Ajaceſque duo, Teucerque qui præſtantiſſimus Achivorum
Arte ſagittandi, ſtrenuus autem & in ſtataria pugna:
Qui illum ſatis exercebunt perquam incitatum licet ad pugnam,
Hectorem Priamidem: etiam ſi admodum fortis eſt,
Arduum ei erit valde licet ardenti in prælium,
Illorum victo robore & manibus audacibus,
Naves incendere, modo non ipſe Saturnius
Injecerit ardentem torrem navibus velocibus,
Viro autem non ceſſerit magnus Telamonius Ajax,
Qui mortaliſque ſit & edat Cereris fruges,
Æreque violabilis magniſque ſaxis:
Ne ipſi quidem Achilli hoſtium agmina perrumpenti ceſſerit
In ſtataria quidem *pugna*: pedibus autem nequaquam poteſt contendere.
Nobis autem huc ad ſiniſtram curſum dirige exercitus, ut citiſſime
Videamus an alicui gloriam præbebimus, an quis nobis.
Sic dixit. Meriones autem veloci par Marti
Cœpit ire, donec pervenerunt ad exercitum qua eum, juſſerat.
Hi poſtquam Idomeneum viderunt flammæ ſimilem furtitudi-
Ipſum & famulum cum armis vario artificio factis, (ne,
Cohortantes per turbam, in ipſum omnes iverunt.
Horum autem congreſſu in unum facto conflatum eſt certamen ad puppes navium.
Ut vero cum a ſtridulis ventis *agitatæ* ac urgent procellæ
Die illo quum plurimus pulvis *eſt* in viis,
Qui ſimul pulveris magnam excitat nebulam:
Sic ſane horum in unum congreſſa eſt pugna, ardebant autem
Invicem ſe per turbam interficere acuto ære: (animo
Horruit autem pugnam mortalibus exitioſa haſtis
Longis, quas tenebant incidentes corpora: oculos autem per-
Splendor æreus galeis a lucentibus, (ſtringebat
Thoracibuſque recens exterſis, ſcutiſque fulgentibus,
Congredientium in unum. valde audax animo eſſet
Qui tunc gaviſus eſſet viſo labore, neque triſtatus fuiſſet.
Illi vero diſcordes animis duo Saturni filii viribus potentes
Viris heroibus ſtruebant dolores graves.
Jupiter quidem Trojanis & Hectori volebat victoriam,
Glorioſum reddens Achillem pedibus velocem, neque vero ille penitus

Ἤθελε λαὸν ὀλέσαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρὸ,
Ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε, καὶ υἱέα καρτερόθυμον.
Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν,
Λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσα.
Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη,
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
Λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο
Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπέσχετο καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε·
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε,
Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν·
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγαγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν, εἴκε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.
Ὣς εἰπὼν, ποδὸς ἕλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ

Δαι-

Volebat populum perdere Achaicum ante Ilium,
Sed Thetin honorabat & filium magnanimum.
Argivorum vero Neptunus animos excitabat interventu *ſuo*,
Clam emerſus e cano mari: dolebat enim certe
A Trojanis domari, Jovi vero vehementer iratus erat.
Sane quidem utriuſque unum genus, atque unus ortus,
Sed Jupiter prior natus fuerat & plura noverat.
Quocirca etiam palam quidem auxiliari cavebat,
Clam vero ſemper concitabat *eos* per exercitum, viro aſſimilatus.
Hi autem certaminis vehementis & omnibus æque gravis pugnæ
Funem hinc inde nexum ſuper utroſque extenderunt,
Infrangibilemque inſolubilemque, qui multorum genua ſolvit.
Tum ſemicanus licet exiſtens Danaos cohortans
Idomeneus, Trojanis inſiliens fugam incuſſit.
Interfecit enim Othryoneum e Cabeſo qui aderat,
Qui nuper belli ad famam venerat:
Petebat autem Priami filiarum forma præſtantiſſimam,
Caſſandram, ſine ſponſalibus: pollicitus autem fuerat magnum opus,
Ex Troja *quamtumvis* invitos expulſurum *ſe* Achivos.
Illi vero ſenex Priamus promiſerat & annuerat
Daturum eſſe: ille vero pugnabat promiſſis fretus.
Idomeneus autem in illum collimabat haſta fulgenti,
Et percuſſit ſublimi gradu incedentem aſſecutus: nec arcuit thorax
Æreus quem geſtabat, medio autem in ventre fixit:
Fragorem vero edidit cadens. is autem ſuper eum gloriatus eſt, dixitque,
Othryoneu, ſupra jam te mortales laudo omnes,
Si vere jam omnia perficies quæ pollicitus es
Dardanidæ Priamo: is autem promiſit filiam ſuam:
Quin & tibi nos hæc polliciti præſtiterimus:
Dabimus autem Atridæ filiarum forma præſtantiſſimam,
Ex Argis arceſſitam, quam ducas, ſi quidem nobiſcum
Ilii expugnaveris bene habitatam urbem.
Sed ſequere, ut ad naves in colloquium veniamus pontum tranſeuntes
De nuptiis: nequaquam enim ſoceri illiberales ſumus.
Sic fatus, pede traxit per acre prælium
Heros Idomeneus. huic autem Aſius venit vindex,
Pedes ante equos: hos autem ſpirantes a tergo
Aſſidue ſequebatur auriga famulus: ille autem cupiebat animo
Idomeneum percutere; at is illum prior percuſſit haſta

Δαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῒς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης,
Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πληγὴ φρένας ἃς πάρος εἶχεν,
Οὐδ' ὅγε τόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
Ἂψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ,
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος.
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος· οὐδ' ἅλιον ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλά ἕ φημὶ
Εἰς Ἄϊδος περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο
Γηθήσειν κατὰ θυμὸν· ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε,
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάϊς καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην, βαρέα στενάχοντε.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεὶ
Ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.

Ἔνθ'

Jugulum ſub mento, penituſque haſtam adegit:
Cecidit autem, ſicut quando aliqua quercus cecidit, vel populus alba;
Vel pinus alta, quam in montibus fabri
Exciderunt ſecuribus recens exacutis, navale lignum ut ſit:
Sic ille ante equos & currum jacebat porrectus,
Dentibus fredens, pulvere manibus prehenſo ſanguinolento.
Tum auriga perculſus
Nihil auſus eſt, hoſtium manus effugere conatus,
Retro equos vertere. hunc Antilochus prælio infractus
Haſta medium transfodit aſſecutus neque arcuit thorax
Æreus quem gerebat, medioque in ventre fixit.
Sic hic anhelans affabrefacta excidit ſella:
At equos Antilochus magnamini Neſtoris filius
Abegit a Trojanis ad bene ocreatos Achivos.
Deiphobus vero admodum prope venit Idomeneum,
Propter Aſium dolens, & jaculatus eſt haſta fulgenti.
Sed hic qnidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam
Idomeneus: occultatus eſt enim ſub clypeo undique æquali,
Quod ipſe coriis boum & coruſco ære
Tornatum gerebat, duobus manubriis aptatum:
Sub hoc ſe totum collegit, id autem ſupervolavit ærea haſta.
Aridum vero ei clypeus in tranſcurſu ſtringente reſonuit
Haſta: neque irritam ſane robuſta manu emiſit,
Sed percuſſit Hippaſidem Hypſenorem paſtorem populorum,
Hepar ſub præcordiis, confeſtimque genua ſolvit.
Deiphobus autem ſupra modum ſuper eum gloriatus eſt, alte clamans,
Non utique inultus jacet Aſius: ſed ipſum puto
Ad orcum licet euntem validas portas habentem violentum
Gaviſurum eſſe animo: quoniam ei dedi qui deducat.
Sic dixit. Argivis autem doluit ea gloriatio,
Sed Antilocho maxime bellicoſo animum commovit:
Qui dolens licet non tamen ſuum neglexit ſocium,
Sed accurrens protexit, & ei ſcutum prætendit.
Huc quidem deinde ſubeuntes duo cari ſocii,
Meciſteus Echii filius & nobilis Alaſtor,
Naves ad cavas portabant, graviter ingementes.
Verum Idomeneus non remittebat de animo magno, ſed cupiebat aſſidue
Vel aliquem Trojanorum tenebroſa nocte tegere,
Vel ipſe fragorem edere cadens depellens exitium Achivis.

Ἔνθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
Ἥρω' Ἀλκάθοον· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο.
Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν,
Τὴν περὶ κῆρι φίλησεν πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί· τοὔνεκα καί μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ἄριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ·
Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινὼ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
Ἀλλ' ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ἀτρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Ἥρως Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν
Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
  Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι
Τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως.
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα,
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
  Ὣς φάτο. Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων,
Ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν,
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
  Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει·
Ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ

Γαμ-

Tunc Æſyetæ Jovis alumni carum filium
Heroem Alcathoum: gener autem erat Anchiſæ:
Maximamque natu duxerat filiarum Hippodamiam,
Quam ex corde dilexerat pater & veneranda mater
In domo: ſupra totum enim æqualium cœtum ornata erat
Pulchritudine & operum peritia, atque prudentia: quare etiam illam
Duxerat vir nobiliſſimus in Troja ampla:
Hunc tunc ſub Idomeneo Neptunus domuit,
Obſcuratis oculis lucidis, præpedivit autem quaſi vinculo pulchra membra.
Neque enim retro fugere poterat, neque declinare:
Sed tanquam columnam, vel arborem alto vertice comantem,
Sine motu ſtantem, pectus medium vulneravit haſta
Heros Idomeneus, fregitque ei circum loricam
Æream, quæ ei ante a corpore arcebat perniciem.
Tunc quidem aridum quid reſonuit fixa ab haſta:
Fragorem vero edidit cadens, haſtaque in corde fixa erat,
Quod quidem ipſi palpitans, etiam extremum ferrum quaſſabat
Haſtæ: tum vero emiſit ejus animum impetuoſus Mars.
Idomeneus autem ſupra modum ſuper eum gloriatus eſt, alte clamans,
Deiphobe, numquid jam merito gloriari videor
Tribus pro uno occiſis, quandoquidem tu gloriaris inaniter.
O bone, quin & ipſe adverſus ſtato mihi,
Ut videas qualis Jovis ſoboles huc venio,
Qui primus Minoa genuit Cretæ cuſtodem:
Minos vero genuit filium eximium Deucalionem:
Deucalion autem me genuit, multis viris imperitantem,
Creta in lata: nunc vero huc naves advexerunt,
Tibique perniciem & patri & cæteris Trojanis,
Sic dixit: Deiphobus autem bifariam anxie deliberabat,
Utrum aliquem alicubi Trojanorum adjutorem aſſumeret magnanimorum,
Retro cedens, an experiretur etiam ſolus.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt utilius eſſe
Ire ad Æneam: quem poſtremum invenit in agmine
Stantem. jugiter autem in Priamum ſimultatem fovebat nobilem,
Quod ſe ſtrenuum licet exiſtentem inter viros, nequaquam honoraret.
Prope autem ſtans verbis volucribus allecutus eſt,
Ænea Trojanorum princeps, nunc te omnino oportet
Sororis marito defenſionem præſtare, ſi quid te affinis cura tangit:
Quare ſequere, Alcathoo defenſionem præſtemus, qui te olim
Soro-

Γαμβρὸς ἐὼν ἔτρεφε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα·
Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρινε·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,
Ἀλλ' ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν.
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.
Ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς (οὐδ' ὑπεχώρει)
Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὖε δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς.
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δεῦτε φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνατε· δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν,
Ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Εἰ γὰρ ὁμηλικίη γεγενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοὶ ἕποντ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
Πιόμεν' ἐκ βοτάνης, γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν.
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε πτυσκομένων καθ' ὅμιλον
Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης

Ὤχετ',

Sororis maritus exiſtens nutrivit in ædibus parvulus cum eſſes:
Quem tibi Idomeneus haſta inclytus interfecit.
Sic dixit: huicque animum in pectoribus commovit:
Ivit autem ad Idomeneum, valde pugnæ ſtudioſus.
At non Idomenenm fuga cepit puerulum veluti,
Sed manſit, ut quum quis aper in montibus robore fretus,
Qui expectat tumultum advenientem magnum virorum
Loco in deſerto, horretque dorſo ſuperne:
Cujus oculi igne lucent: ac dentes
Acuit, repellere promptus canes atque etiam viros.
Sic manebat Idomenæus haſta inclytus (neque retrocedebat)
Æneam advenientem pugna celerem: inclamabatque ſocios,
Aſcalaphumque aſpiciens. Aphareumque, Deipyrumque,
Merionemque, & Antilochum, peritos pugnæ;
Hos hic adhortans verbis volucribus allocutus eſt,
Adeſte amici, & mihi ſoli ſuccurrite: timeo autem graviter
Æneam in me vadentem pedibus velocem; qui me aggreditur,
Qui perquam validus eſt in pugna ad viros interficiendum:
Sed & obtinet juventæ florem, qnod robur eſt maximum.
Si enim eadem ætate eſſemus cum hoc animo,
Statim vel referret magnam gloriam, vel referrem.
Sic dixit: hi autem omnes unum mentibus animum habentes,
Propinqui conſtiterunt, ſcuta humeris inclinantes.
Æneas autem ex altera parte hortabatur ſuos ſocios,
Deiphobumque Parinque aſpiciens, & Agenorem nobilem,
Qui cum eo duces Trojanorum erant: at deinde
Copiæ ſequebantur, ut poſt arietem ſequuntur pecudes
Bibituræ a paſtu, lætatur autem mente paſtor.
Sic Æneæ animus in pectoribus lætatus eſt
Ut vidit copiarum agmen ſequens ſe ipſum.
Hi autem de Alcathoo cominus in pugna ruerunt
Longis haſtilibus: & circa pectora æs
Horrendum reſonabat petentium per turbam
Se invicem: duo autem viri mavortii egregii præ cæteris,
Æneaſque & Idomeneus, pares Marti,
Cupiebant alter alterius vulnerare corpus ſævo ære.
Æneas vero primus jaculatus eſt in Idomeneum:
Sed is quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam:
Cuſpis autem Æneæ vibrans in terram

Abiit

Ὤιχετ᾽, ἐπεί ῥ᾽ ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ᾽ ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ᾽ ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ᾽· ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ᾽ ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ᾽, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐπαΐξαι μεθ᾽ ἑὸν βέλος, οὔτ᾽ ἀλέασθαι·
Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι δ᾽ οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.
Ἀλλ᾽ ὅγε γὰρ τόθ᾽ ἅμαρτεν, ὁ δ᾽ Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ
Υἱὸν Ἐνυαλίοιο, δι᾽ ὤμου δ᾽ ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ᾽ ἐν κονίαισι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Οὐδ᾽ ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
Υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ἄρ᾽ ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
Ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν·
Δηΐφοβος μὲν ἀπ᾽ Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ἥρπασε· Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ᾽ ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ᾽ ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὣς,
Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος.
Ἂψ δ᾽ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο· τὸν δὲ Πολίτης
Αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας,
Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ᾽ ἵκεθ᾽ ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ᾽ ἔχοντες·
Οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
Τειρόμενον· κατὰ δ᾽ αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
Οἱ δ᾽ ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ᾽ Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
Λαιμὸν τύψ᾽ ἐπὶ οἷ τετραμμένον ὀξέϊ δουρί.
Ἐκλίνθη δ᾽ ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ᾽ ἀσπὶς ἐάφθη,

Καὶ

Abiit, irrita enim robuſta a manu ruit,
At Idomeneus Œnomaum percuſſit ventrem medium:
Rupitque thoracis cavitatem, inteſtina autem æs
Penetrans hauſit: ille vero in pulverem lapſus prehendit terram palma.
Idomeneus autem ex mortuo quidem prælongam haſtam
Evulſit, at non item alia potuit arma pulchra
Humeris detrahere: urgebatur enim telis.
Non enim jam firmi artus pedum erant curſu concito,
Nec ut irruere poſſet ad repetendam ſuam haſtam, nec ut alterius evitaret.
Ideoque in ſtataria pugna quidem arcebat mortem,
Ad fugam vero capeſſendam non jam facile pedes ferebant ex pugna.
In hunc lento gradu abeuntem jaculatus eſt haſta fulgenti
Deiphobus: jam enim ei infenſus erat conſtanter perpetuo.
Sed ille tunc aberravit, Aſcalaphum autem percuſſit haſta,
Filium Martis, per humerum autem rapida haſta,
Penetravit: hic vero in pulverem lapſus prehendit terram palma.
Neque enim adhuc quid audiverat clamoſus impetuoſus Mars
Filium ſuum cecidiſſe in acri prælio:
Sed ille quidem ſummo in olympo ſub aureis nubibus
Sedebat, Jovis conſiliis impeditus, ubi cæteri
Immortales dii erant prohibiti a pugna.
Hi autem de Aſcalapho cominus in pugnam ruebant:
Deiphobus quidem ab Aſcalapho caſſidem lucidam
Rapuerat. Meriones vero veloci par Marti
Haſta brachium feriit inſiliens, e manu autem
Oblonga galea humi reſonuit lapſa.
At Meriones denuo inſiliens vultur tanquam,
Extraxit ex imo brachio validam haſtam:
Retroque ſociorum ad agmen ceſſit. hunc autem Polites
Germanus frater, medio manibus circumjectis.
Eduxit e prælio horriſono, donec pervenit ad equos
Veloces, qui ei poſt pugnam & prælium
Stabant, aurigamque & currus ornatu varios habentes:
Qui illum ad urbem portarunt graviter gementem,
Laborantem: ſanguis vero ex recens vulnerata fluebat manu.
At cæteri pugnabant, clamorque immenſus ortus eſt.
Æneas autem in Aphareum Caletoridem irruens
Jugulum feriit contra ſe verſum acuta haſta.
Inclinatum eſt autem in alteram partem caput, clypeuſque ſecutus,

Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
Οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει·
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδὲ δύναντο
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ἀντιλόχου· περὶ γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
Στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Σειόμενον ἐλέλικτο, τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
Ἤ τευ ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι,
Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον
Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὖτα σάκος μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος
Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων·
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μεταϊσσόμενος βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ,
Ἤσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἴλλασιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν.
Ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν,
Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ· ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε. καί τις Ἀχαιῶν
Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισε.
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρείδην δ' ἄχος εἷλε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι.

Ὀξὺ

Et galea: & circa eum mors fuſa eſt exitialis.
Antilochus autem Thoonem terga vertentem obſervans
Vulneravit impetu facto: venamque totam abſcidit,
Quæ per dorſum currens penitus, ad cervicem pervenit:
Hanc totam abſcidit: hic autem ſupinus in pulverem
Decidit, ambabus manibus dilectis ſociis extenſis.
Antilochus autem inſiliit, & detrahebat arma ab humeris,
Circumſpectans: verum Trojani circumſiſtentes aliunde alius
Pulſabant ſcutum latum omnigeno artificio varium, neque poterant
Intro perſtringere tenerum corpus ſævo ære
Antilochi: undiquaque enim Neptunus quatiens terram
Neſtoris filium tuebatur etiam inter multa tela.
Non enim unquam ſeorſum ab hoſtibus erat, ſed inter ipſos
Verſabatur: nec ei haſta erat quieta, ſed admodum aſſidue
Quaſſata vertebatur, parabatque mente ſua,
Aut in aliquem jaculari, aut cominus irruere.
Sed non latuit Adamanta *hæc* animo meditans in turba
Aſiadem, qui ei percuſſit ſcutum medium acuto ære,
Cominus impetu facto: debilitavit autem ejus cuſpidem
Cæruleis crinibus Neptunus, de vita ſollicitus.
Et *dimidium* quidem illic manſit tanquam ſudes igne præuſta
In ſcuto Antilochi, dimidium vero jacebat ſuper terram:
Retro autem ſociorum ad agmen ceſſit mortem evitans:
At vero Meriones abeuntem inſecutus percuſſit haſta
Pudendaque inter & umbilicum, ubi maxime
Eſt Martis plaga gravis miſeris mortalibus:
Illic ei haſtam infixit: at is haſtam *ad terram* ſecutus,
Palpitabat, velut quum bos quem *in* montibus bubulci viri
Vinculis contortis invitum vi ligatum ducunt.
Sic iſte vulneratus palpitabat paullulum quidem, haud admodum diu,
Donec ei ex corpore haſtam evulſit prope accedens
Heros Meriones: hujus vero tenebræ oculos texerunt.
Deipyrum autem Helenus gladio cominus percuſſit tempus
Thracio, magno, galeamque abſcidit:
Quæ excuſſa, in terram decidit, & quidam Achivorum
Pugnantium inter pedes devolutam ſuſtulit.
Illius vero oculos tenebroſa nox cooperuit.
Tum vero Atridem dolo cepit pugna ſtrenuum Menelaum:
Prodiit autem minitans Heleno heroi regi,

Ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε.
Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
Θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
Ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Τὴν βάλεν ᾗ ῥ' ἔχε τόξον ἐΰξοον. ἐν δ' ἄρα τόξῳ
Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος,
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἤϊε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ Μενέλαε δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρὺ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
Ἔγχος. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, εὐξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
Ἄκρον ὑπαὶ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα μέτωπον,
Ῥινὸς ὕπερ πυμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἰδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς.

Ἄλ-

Acutam haſtam vibrans: at hic arcum ſinuatum traxit.
Ambo autem ſimul concurrerunt, alter quidem haſta acuta
Tendebat jaculari, alter vero a nervo ſagitta.
Priamides quidem deinde ad pectus percuſſit ſagitta
Thoracis cavitatem, reſiliit autem acerba ſagitta.
Ut vero cum a lato ventilabro magnam per aream
Saliunt fabæ nigræ vel cicera,
Flatu a ſtridulo & ventilatoris impetu:
Sic a thorace Menelai gloria ſublimis
Multum rejecta, longe volavit acerba ſagitta.
Atrides autem manum prælio ſtrenuus Menelaus
Eam percuſſit quæ tenebat arcum politum, inque arcum
E regione per manum adacta eſt ærea haſta.
Retro autem ſociorum in agmen ceſſit mortem evitans,
Manu ſuſpenſa: attrahebat autem fraxineam haſtam:
Et hanc quidem e manu traxit magnanimus Agenor,
Ipſam vero colligavit ſcite circumvoluta ovis lana,
Funda, quam ei miniſter tenebat paſtori populorum.
Piſander autem recta in Menelaum gloria ſublimem
Ibat: eumque ducebat fatum funeſtum mortis ad finem,
A te Menelae domandum in gravi pugna.
Hi autem quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Atrides quidem aberravit, averſa autem eſt ejus haſta:
Piſander vero ſcutum Menelai gloria ſublimis
Percuſſit, neque penitus potuit æs adigere.
Prohibuit enim ſcutum latum, fracta eſt autem in extrema parte
Haſta: at hic mente ſua gaviſus eſt, & ſperabat victoriam.
Atrides autem extracto enſe argenteis clavis diſtincto,
Inſiliit in Piſandrum: ille autem ſub ſcuto ſumpſit pulchram
Securim ex ære ſcite factam, oleaginum inſertum habens manubrium,
Longum, bene politum: ſimul autem alter alterum aſſecutus eſt,
Hic quidem galeæ conum percuſſit equinis ſetis denſæ
Summam ſub criſtam ipſam: ille vero accedentem, in fronte,
Naſo ſuper extremo: crepuerunt autem oſſa, at ei oculi
Ad pedes ſanguinolenti humi deciderunt in pulverem.
Incurvatus eſt autem lapſus: hic autem calcem in pectoribus ponens,
Armaque interfecto exuit, & glorians verbum dixit,
Relinquetis ita demum naves Danaorum pernicium equitum
Trojani fœdifragi, gravis inſatiabiles pugnæ.

Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἣν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
Ξενίου, ὅς τε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
Μάψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ.
Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι,
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσύμενοί περ) ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι
Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
Ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
Ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίζων
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
Ὅς ῥά τοτ' Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
Ἐγγύθεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστόν·
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν· αὐτὰρ ὁ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
Ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι. μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων.
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος.
Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη.

Ξεῖ-

Alio quidem flagitioque & probro non caretis,
Quo me violaſtis improbæ canes: neque quid animo
Jovis altitonantis gravem veriti eſtis iram
Hoſpitalis. qui aliquando vobis evertrt urbem altam.
Qui meam virginalem nxorem & opes multas
Nulla injuria laceſſiti abduxiſtis, cum hoſpitio accepti fueratis ab ipſa:
Nunc vero in naves cupitis pontum tranſenntes
Ignem pernicioſum jaaere, occidereque heroas Achivos:
Sed aliquando coercebimini (incitati licet) a pugna.
Jupiter pater, profecto te ajunt ſapientia ſuperare cæteros omnes
Homines atque deos, & a te tamen hæc omnia proficiſcuntur,
Cum ita nunc viris gratificaris injurioſis
Trojanis, quorum animus ſemper vi injuſta gaudens, neque poſſunt
Pugna ſatiari omnibus æque gravis belli.
Omnium quidem ſatietas eſt, & ſomni & amoris,
Cantuſque dulcis, & elegantis ſaltationis,
Quorum quidem quis etiam magis appetit deſiderium eximere
Quam belli: Trojani vero pugnæ inſatiabiles ſunt.
Sic locutus, arma quidem a corpore ſanguinolenta
Detracta, ſociis dedit Menelaus inſignis.
Ipſe vero iterum reverſus primis pugnatoribus miſtus eſt.
Tunc ei filius inſiliit Pylæmenis regis
Harpalion, qui quidem patrem dilectum ſecutus erat ut pugnaret
Ad Trojam, ſed non rediit in patriam terram:
Hic tunc quidem Atridæ medium ſcutum feriit haſta
Cominus, neque penitus potuit æs adigere.
Retro autem ſociorum in ugmen ceſſit mortem evitans,
Undique circumſpectans, ne quis corpus ære attingeret.
Meriones autem in abeuntem miſit æratam ſagittam:
Et percuſſit clunem ad dextrum: at ſagitta
E regione juxta veſicam ſub oſſe penetravit.
Subſidens autem ibidem, carorum inter manus ſociorum
Animam efflans, tanquam vermis ſuper terram
Jbcebat extenſus: ſanguis autem niger efPuebant, rigabatque terram.
Hunc quidem Paphlagones magnanimi curabant:
In currum vero collocatum ducebant ad Ilium ſacram
Dolentes. interque ipſos pater ibat lacrymas fundens:
Ultio autem nulla filii facta erat mortui.
Ob hunc valde animo interfectum Paris iratus eſt:

Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὅγε χωόμενος προΐει χαλκήρε' ὀϊστόν·
Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱός,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε·
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυΐδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων· στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διῒ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη
Ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο· τοῖος γὰρ Γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν.
Ἀλλ' ἔχεν ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων.
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὕπερθε
Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι·
Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,
Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
Ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον.
Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεὺς· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐΰς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε,
Πρὸ Φθίων δὲ, Μέδων τε, Μενεπτόλεμός τε ποδάρκης.
Ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων Αἴαντος ἀδελφεὸς, αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς,
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο.
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,

Ναυ-

Hoſpes enim ei erat multos inter Paphlagonas.
Propter hunc is iratus emiſit æratam ſagittam:
Erat autem quidam Euchenor Polyidi vatis filius,
Diveſque fortiſque, Corinthi domos habitans,
Qui plane edoctus de fato exitiali *ſuo*, navi vectus venit:
Sæpe enim ei dixerat ſenex peritus Polyidus,
Eum morbo gravi moriturum ſuis in ædibus,
Aut inter Achivorum naves a Trojanis domitum iri.
Ideo ſimul gravemque perniciem evitabat Achivorum,
Morbumque tetrum, ut ne ferret dolores animo:
Hunc percuſſit ſub maxilla & aure: protinus autem animus
Abiit a membris: horrendaque ipſum caligo occupavit.
Sic hi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis.
Hector autem non audierat Jovi dilectus, neque quid norat.
Quod ſibi navium ad ſiniſtram cædebantur
Copiæ ab Argivis. fortaſſe autem victoria etiam Achivorum
Fuiſſet: talis enim Neptunus terram quatiens
Impellebat Argivos, ſed & viribus ipſe auxiliabatur:
Sed perſtabat ubi primum portas & murum inſilierat,
Perruptis Danaorum denſis ordinibus ſcutatorum,
Ubi erant Ajaciſque naves & Proteſilai,
Littus ad maris cani ſubductæ: at ſupra
Murus ædificatus erat humillimus, ubi maxime
Acerrimi erant pugna ipſique & equi:
Illic autem Bœoti & Jaones longis veſtibus,
Locri, & Phthii, & illuſtres Epeii,
Acriter irruentem a navibus prohibebant: neque tamen poterant
Repellere a ſe flammæ ſimilem Hectorem nobilem.
Alii quidem Athenienſium ad primum aciem tenendam delecti erant: iis autem
Præerat filius Petei Meneſtheus: alii autem una ſequebantur,
Phydaſque, Stichiuſque, Biaſque fortis: At Epeiis
Phylideſque Meges, Amphionque, Draciuſque.
Ante Phthios autem, Medonque, Meneptolemuſque pedibus celer:
Ille quidem, nothus filius Oilei divini
Erat Medon Ajacis frater, & habitabat
In Phylace terra procul a patria, viro interfecto,
Fratre novercæ Eriopidis quam habebat Oileus:
Sed alter, Iphicli filius Phylacidæ *erat*.
Hi quidem ante Phthios magnanimos armati,

Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς,
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει,
Ἱεμένω κατὰ ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης·
Ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιιν.
Ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕποντ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο
Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο·
Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ.
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
Ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες, οἷσιν ἔπειτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον, οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.
Ἔνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων;
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι·
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,
Καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
Οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται

Παυ-

Naves defendentes, una cum Bœotis pugnabant.
Ajax vero haud omnino Oilei velox filius
Stabat procul ab Ajace Telamonio, ne paululum quidem:
Sed ſicut in novali brves nigri compactile aratrum
Æqualem animum habentes trahunt, circa autem ipſorum
Ima cornua multus erumpit ſudor,
Hos quidem jugum tantum politum diſtinet,
Aobuſte vadentes per ſulcum, proſcindit autem aratrum imam terram:
Sic hi congreſſi prope admodum ſtabant inter ſe.
Sed Telamonium quidem multique & ſtrenui
Viri ſequebantur ſocii, qni ejus ſcutum excipiebant
Quando ipſum defatigatioque & ſudor genua occupaſſet:
At non Oiliadem magnanimum Locri ſequebantur:
Non enim ipſis in ſtataria pugna conſiſtebat eorum animus,
Non enim habebant galeas æreas equinis ſetis denſas,
Neque habebant clypeos pulchre orbiculatos & fraxineas haſtas:
Sed arcubus & ſcite torta ovis lana
Ad Ilium ſimul ſecuti ſunt confiſi, quibus quidem
Crebro jacientes, Trojanorum rumpebant phalangas.
Jam tunc illi quidem ante cum armis vario artificio factis
Pugnabant contra Trojanoſque & Hectorem ære armarum.
Hi autem a tergo jacientes latebant, neque omnino pugnæ
Trojani recordabantur: conturbabant enim ſagittæ.
Tum ſane magna clade accepta a navibus & tentoriis
Trojani receſſiſſent ad Ilium ventoſam,
Niſi Polydamas audacem Hectorem allocutus eſſet adſtans,
Hector, a te impetrare neſcis ut monitis obſequaris.
Quoniam tibi eximie præ aliis dedit Deus bellica opera,
Ideone & conſilio vis antecellere cæteros?
At nequaquam ſimul omnia poteris ipſe ſolus capere.
Alii enim tribuit Deus rei ballicæ peritiam:
Alii artem ſaltandi, alii citharam & cantum:
Alii vero in pectoribus ponit mentem late ſonans Jupiter
Prudentem, ex eo autem multi fructum percipiunt homines,
Quin & urbes ſervat, præcipue autem ipſe *id* agnoſcit.
Sed ego dicam ut mihi videtur eſſe maxime ſalutare.
Undique igitur te circum corona belli flagrat:
Trojani autem magnanimi poſtquam trans murum iverunt,
Alii quidem ſeceſſerunt cum armis, alii vero præliantur

Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔνθεν δ' αὖ μάλα πᾶσαν ἐπιφρασαίμεθα βουλήν.
Ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
(Αἴκ' ἐθέλησι θεὸς δόμεναι κράτος) ἢ κεν ἔπειτα
Πὰρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους.
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο.
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Ἦ ῥα, καὶ ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,
Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, καὶ Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης
Δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά,
Ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας, ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός;
Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ·

Ἐξ

Pauciores contra plures diſſipati circa naves.
Sed retrocedens voca huc omnes proceres.
Deinde vero de ſumma rerum deliberare poterimus;
An in naves multa tranſtra habentes irruamus,
(Siquidem veſit Deus largiri victoriam) an vero
A navibus abeamus illæſi. certe enim equidem
Timeo ne heſternum exolvant Achivi
Debitum, quoniam apud naves vir inſatiabilis pugnæ
Manet, quem non jam omnino a pugna ceſſaturum puto.
Sic dixit Polydamas. placuit autem Hectori conſilium tutum:
Continuo autem e curribus cum armis deſiliit in terram,
Et eum edita voce verbis volucribus allocutus eſt,
Polydama, tu quidem hic retine omnes fortiſſimos:
Sed ego illuc ibo, & interero pugnæ.
Protinus autem revertar, poſtquam diligenter illis mandata dedero.
Dixit, & impetu facto abiit monti nivoſo ſimilis,
Inclamans, per Trojanos autem volabat & ſocios.
Hi autem ad Panthoidem virtutis amantem Polydamanta
Omnes accelerabant, ſimulac Hectoris audierunt vocem.
Ille vero Deiphobumque Helenumque regem,
Aſiademque Adamanta, & Aſium Hyrtaci filium
Itabat per primos pugnatores quærens ſicubi invenire poſſet.
Hos autem invenit non jam prorſus illæſos, neque inextinctos:
Sed hi quidem jam, navium ad puppes Achivorum,
Sub manibus Argivorum jacebant animabus deperditis:
Alii autem in muro erant eminus, cominuſque vulnerati.
Illum vero ſtatim invenit pugnæ ad ſiniſtram lacrymoſæ
Nobilem Alexandrum, Helenæ maritum pulchræ comas,
Animos addentem ſociis, & incitantem ad pugnam:
Prope autem ſtans allocutus eſt probroſis verbis,
Infauſte Pari, forma præſtantiſſime, mulieroſe, deceptor,
Ubi tibi Deiphobuſque, Helenuſque rex,
Aſiadeſque Adamas, atque Aſius Hyrtaci filius?
Ubi & Othryoneus? nunc periit tota a culmine
Ilios alta: nunc te integra manet gravis pernicies.
Illum vero viciſſim allocutus eſt Alexander divina forma præditus,
Hector, ſiquidem jam tibi animus inſontem culpare,
Alias forte magis ceſſaſſe a prælio
Potui, ſed neque me prorſus imbellem genuit mater.

Ex

Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσι
Νωλεμέως· ἕταροι δὲ κατέκταθεν οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Οἴω Δηΐφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεσθον μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων·
Νῦν δ' ἄρχ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι·
Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως·
Βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
Ἀμφί τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην, Ὀρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην,
Πάλμυν τ', Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν θ', υἷ' Ἱπποτίωνος·
Οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ, τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ.
Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κυρτὰ, φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα.
Ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ
Πριαμίδης· πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ῥινοῖσιν πυκινήν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων
Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο μακρὰ βιβάζων,
Δαιμόνιε σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσεαι οὕτως
Ἀργείους; οὔτι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί·
Ἦ θήν που τοι θυμὸς ἔλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ κε πολὺ φθαίη εὐναιομένη πόλις ὑμὴ
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.

Σοὶ

Ex quo enim apud naves pugnam ſuſcitaſti ſociorum,
Ex eo hic exiſtentes congredimur cum Danais
Indeſinenter: ſocii autem cæſi ſunt quos tu requiris.
Duo ſoli Deiphobuſque Helenuſque rex
Abierunt longis ſaucii haſtis
Ambo manu: cædem autem arcebat Saturnius.
Nunc autem duc quo te cor animuſque jubet:
Nos autem paratiſſimis animis ſequemur, neque omnino puto
Virtutem *te* deſideraturum, quanta quidem vis adeſt:
Ultra vires autem non licet quantumvis prompto & cupienti pugnare.
Sic fatus flexit fratris præcordia heros:
Tendebat autem ire ubi maxime pugna & prælium erat,
Cebrioneſque & eximius Polydamas.
Phalces, Orthæuſque, & deo par Polyphœtes,
Palmyſque, Aſcaniuſque, Moryſque, filii Hippotionis:
Qui ex Aſcania gleboſa venerant ſuccedanei
Die præcedenti, tunc vero Jupiter impulit ad pugnam.
Illi vero ibant ad pugnam vehementium ventorum ſimiles turbini,
Qui cum tonitru patris Jovis vadit per campum,
Immani autem cum tumultu mari miſcetur, tum vero multi
Fluctus æſtuantes multo ſtrepitu reſonantis maris
Tumidi, ſpuma albeſcentes, ante quidem alii, ſequuntur vero alii:
Sic Trojani ante quidem alii ordinibus denſis mutuo nexi, inſuper autem alii
Ære coruſcantes cum ductoribus ſequebantur.
Hector vero præibat hominum perniciei par Marti
Priamides: & ante ſe tenebat ſcutum undique æquale,
Pellibus denſum: multum autem ſuperinductum erat æs:
Circumque ejus tempora fulgens quaſſabatur caſſis.
Undique autem circum phalangas tentabat pedem inferre
Si quo modo ſibi cederent clypeo tecto progredienti:
Sed non conturbabat animum in pectoribus Achivorum.
Ajax autem primus provocavit longe gradiens,
O bone propius accede: cur territas ita
Argivos? nequaquam pugnæ imperiti ſumus,
Sed Jovis flagello pernicioſo domiti ſumus Achivi.
Profecto tibi quidem animus ſperat vaſtaturum eſſe
Naves, promptæ autem manus ad repellendum ſunt & nobis.
Longe ſane prior bene habitata urbs veſtra
Manibus noſtris captaque exciſaque fuerit.

Tibi

Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι ὁππότε, φεύγων
Α'ρήσῃ Διῒ πατρὶ ϗ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
Οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Α'χαιῶν,
Θάρσυνος οἰωνῷ, ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ε'κτωρ,
Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάϊς αἰγιόχοιο
Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Η'ρη,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Α'θηναίη ϗ Α'πόλλων·
Ὡ's νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Α'ργείοισι
Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴκε ταλάσσῃς
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα
Δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ ϗ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Α'χαιῶν·
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Η'χῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν·
Α'ργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο
Α'λκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
Η'χὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα ϗ Διὸς αὐγάς.

ΥΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ͂Σ Ι'ΛΙΑ'ΔΟΣ Ξ. ΤΟΥ͂ Ο'ΜΗ'ΡΟΥ Ρ'ΑΨΩΔΙ'ΑΣ.

Αγαμέμνων συμπαραλαβὼν τοὺς τραυματίας ϗ Νέστορα σὺν αὐτοῖς, ἔξεισιν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Η'ρα δὲ τὸν κεστὸν λαβοῦσα παρὰ τῆς Α'φροδίτης κατέρχεται, ϗ τὸν Υ'πνον πείσασα, κοιμίζει τὸν Δία. Ποσειδῶν δὲ τοῖς Ε'λλησι βοηθεῖ, ϗ πολὺς φόνος γίνεται τῶν Τρώων. Αἴας δὲ λίθῳ βαλὼν Ε'κτορα πλήττει· ὁ δὲ ἀγαγὼν αἷμα λειποψυχεῖ. ἀριστεύει δὲ καὶ Αἴας ὁ Λοκρός.

Ξῖ, Κρονίδην λεχέεσσι ϗ ὕπνῳ ἤπαφεν Η'ρη.

ΝΕ'στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
Α'λλ' Α'σκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Φράζεο δῖε Μαχάον ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα·
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.

Α'λ-

Tibi vero ipſi ajo *tempus* inſtare quando fugiens
Supplicabis Jovi patri & aliis immortalibus,
Velociores accipitribus ut ſint jubis pulchris comantes equi,
Qui te ad urbem ſerant pulverem excitantes per campum.
Sic ei loquuto ſupervolavit dextra avis,
Aquila altivolans: acclamavit autem populus Achivorum,
Erectus augurio. reſpondit autem illuſtris Hector,
Ajax inſulſe, jactator magne, quid dixiſti?
Utinam enim ego ſic Jovis filius ægidem tenentis
Eſſem dies omnes, peperiſſetque me veneranda Juno,
Honoraret autem ſicut honoratur Minerva & Apollo:
Ut jam dies hæc malum fert Argivis
Omnibus: prorſus: inter vero tu illos occideris, ſi ſuſtinueris
Manere meam haſtam longam, quæ tibi corpus tenerum
Lacerabit: Trojanorum autem ſaturabis canes & alites
Pinguedine & carnibus, proſtratus ad naves Achivorum.
Sic utique locutus præibat. illi vero ſimul ſequebantur
Clamore immenſo, acclamarunt autem & copiæ a tergo:
Sed & Argivi ab altera parte acclamabant, neque obliviſcebantur
Fortitudinis, ſed manebat Troum invadentes fortiſſimos.
Clamor autem utrorumque pervenit ad æthera & Jovis lucidas domos.

ARGUMENTUM LIBRI XIV. ILIADIS HOMERI.

AGamemnon ſecum aſſumptis vulneratis, & Nectorem cum ipſis, exit ad prælium: Juno autem ceſto accepto a Venere deſcendit & ſomno inducto ſopit Jovem. Neptunus vero Græcis auxiliatur, & magna cædes fit Trojanorum. Ajax vero lapidis ictu Hectorem percutit: ille vero excreans ſanguinem animi deliquium patitur. Ajax etiam Locrenſis rem ſtrenue gerit.

NEſtorem autem non latuit clamor, bibentem licet,
Sed Aſclepiadem verbis volucribus allocutus eſt,
Vide nobilis Machaon quomodo erunt hæc opera:
Major jam ad naves clamor florentium ætate juvenum.

Sed

Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὣς εἰπὼν, σάκος εἷλε τετυγμένον υἷος ἑῆος,
Κείμενον ἐν κλισίῃ Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῖνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον.
Ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν·
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Βῆναι ἐπ' Ἀτρείδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες
Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
Εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί.
Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
Ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
Τῷ ῥ' οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
Ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δέ σφιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς
Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;

Δεί

Sed tu quidem nunc bibe ſedens nigrum vinum,
Dum calida lavacra comas pulchra Hecamede
Calefaciat, & abluat tabum ſanguinolentum:
At ego profectus ad ſpeculam actutum cognoſcam.
Sic fatus, ſcutum ſumpſit affabre factum filii ſui,
Jacens in tentorio Thraſymedis equitis,
Ære collucens: ille vero habebat clypeum patris ſui,
Sumpſit & validam haſtam præfixam acuto ære:
Stetitque extra tentorium, protinus a. inſpexit rem indignam,
Hos quidem turbatos, illos vero turbantes a tergo
Trojanos ſuperbos: dirutus autem erat murus Achivorum.
Ut vero quum purpuraſcit pelagus magnum unda tacita,
Præſentiens ſtridulorum ventorum celeres motus
Nullo effectu, neque enim provolvitur in hanc vel illam partem,
Antequam aliquis certus deſcenderit a Jove ventus impellens:
Sic ſenex agitabat, ſciſſus animo
Bifariam, utrum ad multitudiuem iret Danaorum equitum pernicium,
Vel ad Atridem Agamemnonem paſtorem populorum.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt utilius eſſe
Proficiſci ad Atridem. illi autem alii alios interficiebant,
Pugnantes: reſonabat autem eis circa corpus æs ſolidum
Percuſſis enſibuſque & haſtis utrinque acutis.
Neſtori autem obviam facti ſunt Jovis alumni reges
A navibus aſcendentes, quotquot vulnerati fuerant ære,
Tydides, Ulyſſeſque, & Atrides Agamemnon.
Longe enim ſeorſum a pugna ſubductæ erant naves
Littore in maris cani: primas uſque in planitiem
Traxerant, & murum ad puppes ædificarant.
Haud enim, ne latum quidem cum eſſet, potuit omnes
Littus naves capere: arctabantur autem copiæ.
Ideo alias ante alia more ſcalarum ſubduxerant, & impleverant totius
Littoris fauces longas, quantum complectebantur promontoria.
Quocirca hi cupientes videre tumultum & pugnam,
Haſta nixi ibant conferti. triſtabatur autem ipſis
Animus in pectoribus. ille vero obvius fuit ſenex
Nector, perterrefecit autem animum in pectoribus Achivorum:
Quem & voce edita allocutus eſt rex Agamemnon,
O Neſtor Neleide, magna gloria Achivorum,
Cur relicto prælio viros perdenti huc venis?

Timeo

Δείδω μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
Κεῖνος θ' ὣς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
Ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
Ὣς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
Ἧ ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοὶ, ἔλποντο δὲ θυμῷ
Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν,
Οἶδα δὲ νῦν ὅτε τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι
Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες·
Νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
Ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἤπερ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,

Ἀτρεΐ-

Timeo ne jam mihi perficiat verbum impetuoſus Hector,
Ut quondam minatus eſt inter Trojanos concionans,
Non prius a navibus ad Ilium rediturum eſſe,
Quam igne naves incendiſſet, interfeciſſetque etiam ipſos *nos*.
Is ſic concionabatur: illa jam nunc omnia perficientur.
O dii immortales, & alii igitur bene ocreati Achivi
In animo reponunt in me iram, ſicut Achilles,
Neque volunt pugnare ad puppes navium.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Certe jam hæc manifeſta facta ſunt, nec ſane alio modo
Jupiter altitonans ipſe facta reddere potuerit.
Murus etenim jam decidit, cui confidebamus
Inviolabile naviumque & ipſorum munimen fore:
Hi autem ad naves veloces pugnam vehementem ſuſtinent
Inceſſanter: neque jam cognoſcere potueris, perquam licet oculis contendens,
Utra ex parte Achivi agitati turbentur:
Adeo promiſcue cæduntur, clamor autem ad cœlum it.
Nos vero deliberemus quomodo erunt hæc opera,
Siquid conſilium proficiet. pugnam vero non nos ſuadeo
Ingredi: nullo enim modo vulneratum licet pugnare.
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
Neſtor, quoniam jam navium ad puppes pugnant,
Murus vero non arcuit ſtructus, neque quid foſſa,
Qua facienda multa paſſi ſunt Danai, ſperabantque animo
Inviolabile naviumque & ipſorum munimentum fore:
Sic nimirum Jovi credere par eſt præpotenti gratum eſſe,
Inglorios perire longe ab Argo hic Achivos.
Noram enim quando lubens Danais auxiliabatur,
Scio etiam nunc quod illos quidem æque ac beatos deos
Gloriam inſignit, noſtros vero animos & manus quaſi vinculo ligavit.
Sed agite, quemadmodum ego dixero obſequamur omnes:
Naves quæcumque primæ ſubductæ ſunt prope mare,
Trahamus, omnes autem deducamus in mare vaſtum:
In alto vero in anchoris ſtabiliamus, donec venerit
Nox intempeſta, ſi vel in ea abſtinuerint a pugna
Trojani, deinde vero deducere poterimus naves omnes.
Neque enim ullam culpam meretur fugiſſe malum ne per noctem quidem.
Melius *fecerit*, qui fugiens effugerit malum, quam *qui* captus fuerit.
Illum vero torve intuitus allocutus eſt conſiliis abundans Ulyſſes,

Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐλόμεν'; αἴθ' ὤφελες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
Σίγα, μήτις ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃ οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο
Ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τόσσοι δ' ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες,
Ὃς κέλεαι πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης·
Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων,
Ἀλλὰ ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν·
Νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
Ἢ νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἐγγὺς ἀνήρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν, αἴκ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι
Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα καλύψε.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς,
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη,
Πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι·
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα

Ἀφ-

Atrida, quale te verbum fugit ex ſepto dentium,
Pernicioſe? utinam indecoro exercitui alteri
Præeſſes, non autem nobis imperares, quibus Jupiter
A juventute dedit etiam uſque ad ſenium conficere
Ardua bella, donec perierimus ſinguli.
Siccine jam tibi fert animus Trojanorum urbem ſpatioſam
Derelinquere, cujus gratia perpetimur ærumnoſi mala multa?
Tace, nequis alius Achivorum hunc audiat
Sermonem, quem haudquaquam vir quidem in ore omnino habuerit
Quicumque norit ſuo animo ſana loqui,
Sceptriferque fuerit, & ei paruerint copiæ
Tantæ quantis tu inter Argivos imperas.
Nunc autem tuam damno omnino ſententiam, quam dixiſti,
Qui jubes prælio conſerto & tumultu
Naves bonis tranſtris inſtructas in mare deducere, ut adhuc magis
Trojanis quidem optata contingant, *jam* ſuperioribus licet:
In nos autem gravis pernicies vergat. non enim Achivi
Suſtinebunt pugnam, dum naves in mare deducuntur,
Sed reſpicient, cedentque pugna.
Tunc quidem tuum conſilium nocebit princeps populorum.
Huic reſpondit deinde rex virorum Agamemnon,
O Ulyſſe, valde quidem meum attigiſti animum increpatione
Gravi: ſed neutiquam ego invitos jubeo
Naves bonis tranſtris inſtructas in mare deducere Achivos:
Nunc vero *utinam* ſit qui hoc melius conſilium dicat,
Vel juvenis, vel ſenex: hoc certe mihi placeret.
Inter hos vero locutus eſt etiam pugna ſtrenus Diomedes,
Prope *adeſt* vir, non diu inquiremus, ſi velitis
Obſequi: & haud præ ira vituperetis unuſquiſque,
Quod jam natu minimus ſum inter vos:
Patre vero ex nobili & ego genere glorior eſſe
Tydeo, quem Thebis aggeſta terra cooperuit.
Portheo enim tres filii egregii procreati ſunt,
Qui habitabant in Pleurone & excelſa Calydone,
Agrius & Melas, tertius vero erat eques Œneus,
Patris mei pater: virtute autem præſtabat inter illos:
Aſt hic quidem ibidem vixit, pater vero meus Argis habitavit,
Actus erroribus: ita enim Jupiter voluit & dii cæteri.
Adraſti autem duxit *unam* e filiabus, habitabatque domum

Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς·
Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε, κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἔγχεϊ· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν ὡς ἐτεόν περ·
Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον ὅν κεν ἐῢ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόν δε, καὶ οὐτάμενοί περ ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται·
Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ
Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀτρείδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
Δερκομένου· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί·
Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε·
Σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς εἰπὼν, μέγ' ἄϋσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο·
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος,
Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
Ἧκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ' ἐξ οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
Ἥμενον εἰσεῖδε, στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

Ἡ δὲ

Divitem opum, multaque ei erant arva
Tritici feracia, multique plantarum erant ordines ſeorſum:
Multa etiam ei pecora erant, excellebatque omnes Achivos
Haſtæ peritia: quæ videmini audiſſe ut verum.
Ideo non me genere quidem ignavum & imbellem putantes,
Sententiam ſpreveritis decretoriam quamquidem recte dixero.
Agite eamus ad pugnam, etſi vulnerati præ neceſſitate.
Tunc autem deinde ipſi quidem obtineamus *locum ſeorſim* a prælio.
Extra tela, ne forte quis ſuper vulnus accipiat:
Cæteros vero adhortantes immittemus, qui jam pridem
Animo gratificantes ſeorſim ſtant, nec pugnant.
Sic dixit. illi vero ei omnino quidem aſcultabant atque obſecuti ſunt:
Perrexeruntque, præibatque ipſi rex virorum Agamemnon.
Neque cæcam ſpeculationem habuit inclytus Neptunus,
Sed ad ipſos venit ſeni viro ſimilis:
Dexteramque prehendit manum Agamemnonis Atridæ,
Et eum edita voce verbis volucribus allocutus eſt,
Atride, nunc utique Achillis pernicioſum cor
Lætatur in pectoribus, cædem & trepidationem Achivorum
Aſpicientis: quoniam non ei ineſt mens ne exigua quidem:
Verum is quidem ſic pereat, deus autem illum ignominia afficiat:
Tibi vero non jam prorſus omnino dii beati irati ſunt
Sed adhuc utique Trojanorum ductores atque principes
Latum pulvere implebunt campum: & tu videbis ipſos
Fugientes ad urbem a navibus & tentoriis.
Sic locutus, altum exclamavit, curſu concitus per campum:
Quantum novies mille exclamant vel decies mille
Viri in pugna, certamen committentes Martis,
Tantam ex pectoribus vocem rex Neptunus
Emiſit: Achiviſque ingens robur immiſit unicuique
In cor, ut indeſinenter pugnaret & præliarentur.
At Juno inſpexit aureum ſolium habens oculis,
Stans ex olympo a vertice, ſtatimque agnovit
Hunc quidem ſedulo obeuntem pugnam per glorioſam
Fratrem germanum & levirum, gaudebatque animo.
Jovem vero in ſummo cacumine fontibus irriguæ Idæ
Sedentem vidit, inviſus autem ei erat animo.
Anxieque cogitavit deinde bovinos oculos habens veneranda Juno
Quomodo deciperet Jovis animum ægidem tenentis.

Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἑαυτὴν,
Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ἧ χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῗδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
Ἔνθ' ἥγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς·
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή·
Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς,
Καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη
Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
Χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο φίλον τέκος ὅ, ττι κεν εἴπω,
Ἦε κεν ἀρνήσαιο; κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥρη πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὔδα ὅ, ττι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους·

Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium,
Ire ad Idam ubi ſcite ornaſſet ſe ipſam,
Si forte cuperet juxta dormire amore
Suam ob pulchritudinem, huic autem ſomnum jacundumque foventemque
Funderet in palpebras atque præcordia prudentia.
Tum vero ivit in thalamum quem ei charus filius ſtruxerat
Vulcanus, ſolidaſque fores poſtibus aptaverat
Cum clave arcana, quam haud deus alius aperiret.
Illuc hæc ingreſſa, fores clauſit fulgentes:
Ambroſia quidem primum a corpore amabili
Sordes omnes purgavit, unxitque ſe pingui oleo,
Divino, ſuavi, quod quidem ei edoriferum erat:
Hujus etiam agitavit Jovis ad ære fundatam domum,
Tamen ad terramque & cœlum pervenit halitus.
Eo quidem illa corpus pulchrum cum unxiſſet, atque capillos
Pexuiſſet, manibus cincinnos compoſuit nitentes,
Pulchros, divinos a capite *fluentes* immortali.
Circumque ambroſium peplum induit, quod ei Minerva
Expolivit elaborate concinnatum, intexuitque artificioſa multa:
Aureiſque fibulis ad pectus nectabat.
Et cinxit ſe zona centum fimbriis concinnata,
Inaureſque immiſit in ſcite perforatas auriculas,
Tribus gemmarum oculis inſignes, elaboratas: venuſtas autem effulgebat multa.
Calyptra dein deſuper velavit ſe auguſtiſſima dearum,
Pulchra, recens facta: candidaque erat ſol veluti:
Tum pedibus nitidis ſub nitidis ligavit pulchros calceos.
Sed poſtquam omnem circum corpus poſuerat ornatum,
Perrexit ex thalamo, vocatamque Venerem
Ab aliis ſeorſum diis verbis allocuta eſt,
Nunquid mihi obſequi veles dilecta filia *in eo* quod dixero,
An recuſaveris? ira repoſta ob hoc animo,
Quod ego Danais, tu autem Trojanis auxiliaris.
Huic reſpondit dein Jovis filia Venus,
Juno veneranda Dea, filia magni Saturni,
Eloquere quod in animo habes: perficere autem me animus jubet,
Si poſſum quidem perficere, & perfici poteſt.
Hanc autem dolos ſtruens allocuta eſt veneranda Juno,
Da nunc mihi amorem & deſiderium, quo tu omnes
Domas immortales atque mortales homines;

Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν·
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἔυτρεφον ἠδ' ἀτίταλλον,
Δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
Αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων·
Τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σε φημὶ
Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
Ἀκροτάτας κορυφὰς, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.
Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Εἰ μὲν δή ποτ' ἐμεῖο ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ, ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,

Χρύ-

Vado enim viſura almæ fines terræ,
Oceanumqae deorum parentem, & matrem Tethyn,
Qui me in ſuis ædibus magna cura nutrierunt & educarunt,
Suſceptam a Rhea, quando Saturnum late ſonans Jupiter
Terram ſubter dejecit & infructuoſum mare.
Hos vado viſura, ipſis ut difficiles compoſitu lites dirimam.
Jam enim diuturno tempore inter ſe abſtinent
Cubili & amore, ira enim invaſit animum.
Si illos quidem verbis perſuaſos eorum animum,
In lectum reduxero ut jungantur amore,
Semper equidem eis dilectaque & veneranda vocabor,
  Hanc rurſus allocuta eſt amans riſum Venus,
Non licet neque decet tua verba recuſare:
Jovis enim potentiſſimi in ulnis dormis.
  Dixit, & a pectoribus ſolvit acu pictu cingulum,
Varium: in eo autem delineamenta omnia incluſa erant:
Ibi inerat amor, inerat deſiderium, inerat & amantium colloquium,
Blandiloquentia quæ furtim ſurripit mentem prudentium licet:
Hoc ei impoſuit manibus, verbaque fecit, dixitque,
  Accipe nunc hoc cingulum, tuoque reconde ſinu
Varium, in quo omnia incluſa ſunt: neque te puto
Re infecta redituram quam mentibus tuis efficere vis.
  Sic dixit. ſubriſit autem bovinos oculos habens veneranda Juno,
Subridenſque deinde ſuo recondidit ſinu.
Tum illa quidem ivit ad domum Jovis filia Venus:
At Juno impetu facto reliquit verticem olympi,
Pieriam autem ſupergreſſa & Emathiam amabilem,
Properabat ſuper equeſtrium Thracum montes nivoſos,
Summa cacumina, neque terram carpebat pedibus.
Ex Atho autem ad pontum deſcendit fluctuantem.
Lemnumque pervenit civitatem divini Thoantis,
Ubi Somno congreſſa eſt fratri Mortis,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque,
  Somne, rex omniumque deorum omniumque hominum,
Si quidem jam olim meo verbo auſcultaſti, etiam nunc
Obſequere, ego autem tibi habebo gratiam dies omnes:
Sopito mihi Jovis ſub palpebris oculos fulgentes,
Statim poſtquam ego accubuero in amore:
Dona autem tibi dabo, pulchrum ſolium, incorruptum in perpetuum,

Au-

Χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις
Τεύξει' ἀσκήσας· ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει,
Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων·
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος,
Ἥρη, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην,
Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
Ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
Ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας.
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας
Νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν,
Τὴν ἱκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ.
Ἅζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
Ἦ φῂς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν,
Ὡς Ἡρακλῆος περὶ χώσατο παιδὸς ἑοῖο;
Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ καί τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἱμείρεαι ἤματα πάντα.
Ὣς φάτο. χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα,
Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶϊν ἅπαντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Ὤμνυε

Aureum: Vulcanus autem meus filius utroque pede claudus
Fabricabit elaborate concinnatum: ſub pedibuſque ſcabellum mittet,
Cui imponas nitidos pedes dum convivaris.
Hanc reſpondens allocutus eſt ſuavis Somnus,
Juno, veneranda dea, filia magni Saturni,
Alium quidem ego deorum ſempiternorum
Facile ſopiverim, etiam torrentis fluenta
Oceani, qui quidem parens omnibus eſt:
Jovem autem non ego Saturnium prope adivero,
Neque ſopivero, niſi ipſe juſſerit.
Jam enim me & alias tuum ſapere fecit mandatum,
Die illo quando ille magnanimus Jovis filius
Navigabat ex Ilio, Trojanorum urbe vaſtata.
Ego ſane demulſi Jovis mentem ægidem tenentis
Suavis circumfuſus: tu autem ei mala ſtruxiſti animo,
Excitatis ſævorum ventorum in pontum flatibus.
Et illum deinde ad Coum bene habitatam de curſu detuliſti
Seorſum ab amicis omnibus: hic autem experrectus indignabatur,
Proturbans per domum deos: me autem maxime omnium
Quærebat, & me perditum ab æthere injeciſſet ponto,
Niſi Nox domitrix deorum ſervaſſet & hominum,
Quam adivi fugiens: ille autem cohibuit ſe iratus licet:
Verebatur enim ne Nocti celeri ingrata animo faceret.
Nunc rurſus hoc me jubes periculoſiſſimum aliud perficere.
Hunc rurſus allocuta eſt bovinis oculis veneranda Juno,
Somne, quid vero tu hæc in mentibus tuis cogitas?
An putas ita Trojanis favere late ſonantem Jovem
Sicut propter Herculem iratus eſt filium ſuum?
Quare age, ego autem tibi Gratiarum unam juniorum
Dabo ducendam, & tuam vocandam conjugem,
Paſitheam, quam ſemper cupis dies omnes.
Sic dixit. gaviſus eſt autem Somnus, reſpondenſque allocutus eſt,
Age nunc mihi jura inviolabilem Stygis aquam.
Manu autem altera quidem tange terram almam,
Altera vero mare album, ut nobis omnes
Teſtes ſint inferi dii qui circa Saturnum ſunt,
Certe *te* mihi daturam eſſe Gratiarum unam juniorum,
Paſitheam, quam ego cupio dies omnes.
Sic dixit. neque non obſecuta eſt dea ulnas candida Juno,

Ju-

Ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
Ἠέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λεκτὸν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
Βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη.
Ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
Ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι.
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας·
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα τῶν κ' ἐπιβαίης.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτρεφον ἠδ' ἀτίταλλον·
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπιδάκου Ἴδης
Ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,

Οὐδ'

Jurabatque ut jubebat, deoſque nominabat omnes
Subtartareos, qui Titanes appellantur.
Sed poſtquam juraveratque, abſolveratque juramentum,
Illi ibant Lemnique & Imbri urbe relicta,
Caligine induti, cito conficientes iter:
Ad Idamque pervenerunt fontibus irriguam matrem ferarum,
Ad Lecton, ubi primum liquerunt mare: hi autem ſuper terram
Ibant: ſummaque ſub pedibus quaſſabatur ſylva.
Illic Somnus quidem manſit antequam Jovis oculi viderent *eum*,
Abiete aſcenſa admodum procera, quæ tunc in Ida
Altiſſima nata per aerem ad æthera pertingebat:
Illic ſedit ramis denſe opertus abiegnis,
Avi argutæ ſimilis, quam in montibus
Chalcidem nominant dii, homines autem cymindin.
Tum Juno celeriter aſcendebat Gargarum ſummum
Idæ excelſæ: viditque nubes cogens Jupiter.
Ut vero vidit, continuo illum amor prudentia præcordia cooperuit,
Perinde ac quando primum miſti ſunt amore,
Ad cubile conſuetudinis gratia euntes, ſuis clam parentibus:
Et ſtetit ipſam ante, verbaque fecit, dixitque,
 Juno, quo tendens ab olympo huc venis?
Equi autem non adſunt & currus quos conſcendas.
 Hunc autem dolos ſtruens allocuta eſt veneranda Juno,
Eo, viſurus almæ fines terræ,
Oceanumque deorum parentem, & matrem Tethyn,
Qui me in ſuis ædibus magna cura nutrierunt & æducarunt:
Hos vado viſura, ut ipſia difficiles compoſitu lites dirimam.
Jam enim diuturno tempore inter ſe abſtinent
Cubili & amore: ira enim invaſit animum.
Equi autem in radice fontibus irriguæ Idæ
Stant, qui me ferant ſupra aridumque & humidum.
Nunc autem tui gratia huc ab olympo ob hoc venio,
Ne forte mihi poſthac iraſcaris, ſi ſilentio
Abeam ad domum profunde fluentis oceani.
 Hanc reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Juno, illuc quidem licet vel poſthac proficiſci,
Nos autem age in amore convertamur in lecto dormientes.
Non enim unquam mihi ſic deæ amor neque mulieris
Animum in pectoribus circumfuſus domuit,

Ne-

Οὐδ᾽ ὁπότ᾽ ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ᾽ ἀτάλαντον·
Οὐδ᾽ ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης,
Ἣ τέκε Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
Οὐδ᾽ ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
Ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
Οὐδ᾽ ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ᾽ Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
Ἥ ῥ᾽ Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.
Ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν.
Οὐδ᾽ ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
Οὐδ᾽ ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα,
Πῶς κ᾽ ἔοι εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὕδοντ᾽ ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην
Ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Ἀλλ᾽ εἰ δή ῥ᾽ ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
Ἔνθ᾽ ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἥρη, μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν᾽ ἀνδρῶν
Ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
Χρύσεον· οὐδ᾽ ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ,
Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.
Ἦ ῥα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν·
Τοῖσι δ᾽ ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
Λωτόν θ᾽ ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ᾽ ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ᾽ ἔεργε·
Τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο
Καλήν, χρυσείην· στιλπναὶ δ᾽ ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς, ἔχε δ᾽ ἀγκὰς ἄκοιτιν.
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
Ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ·

Ἀγχοῦ

Neque quando captus fui amore Ixioniæ uxoris,
Quæ peperit Pirithoum, diis conſiliarium parem.
Neque quando Danaes pedibus elegantis Acriſii filiæ,
Quæ peperit Perſeum omnium clariſſimum virorum;
Neque quando Phœnicis filiæ longe inclyti,
Quæ peperit mihi Minoaque & diis parem Rhadamanthyn:
Neque quando Semeles, neque Alcmenes in Thebis,
Quæ Herculem animo infractum peperit filium:
Bacchum autem Semele peperit, gaudium mortalibus.
Neque quando Cereris comas pulchræ reginæ:
Nec quando Latonæ glorioſæ, neque tui ipſius:
Ut tui nunc amore teneor, & me dulce deſiderium capit.

Hunc autem dolos ſtruens allocuta eſt veneranda Juno,
Graviſſime Saturni quale verbum dixiſti:
Si nunc in amore cupis dormire
Idæ in verticibus, hæc autem *loca* patent omnia,
Quid eſſet ſi quis nos deorum ſempiternorum
Dormientes videret, diiſque omnibus interveniens
Indicaret? non equidem tuam ad domum redirem
E cubili cum conſurrexero: vituperandum certe eſſet.
Sed ſi jam vis, & tibi gratum eſt animo,
Eſt tibi thalamus, quem tibi dilectus filius fabricatus eſt
Vulcanus, ſolidaſque fores poſtibus aptavit:
Illuc eamus dormituri, quandoquidem tibi placet cubile.

Hanc reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Juno, nec deorum hoc metue nec quenquam hominum
Viſurum eſſe: talem tibi ego nubem circumfundam,
Auream: neque nos per *eam* viderit ne Sol quidem,
Cujus & acutiſſimum eſt lumen ad inſpiciendum.

Dixit & ulnis corripuit Saturni filius ſuam uxorem:
Hos autem ſubter tellus divina ſummiſit recentem herbam,
Lotumque roſcidum, & crocum, & hyacinthum
Denſum & mollem, qui a terra alte levans prohibuit:
Hoc in *toro* cubarunt, inſuper autem nubem ſibi induerunt
Pulchram, auream: lucidi autem decidebant rores.
Sic ille quidem quietus dormiebat pater in Gargaro ſummo,
Somno & amore domitus, tenebatque in ulnis uxorem.
At perrexit ad naves Achivorum ſuavis Somnus,
Nuncium dicturus terram cingenti Neptuno:

Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Ποσειδάων ἐπάμυνε,
Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα,
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων·
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν·
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν,
Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται;
Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ·
Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες,
Ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται
Ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες
Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδέ τι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον,
Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
Ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἤτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ·
Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον

Πον-

Prope autem ſtans verbis volucribus *eum* allocutus eſt,
Alacris nunc Danais Neptune auxiliare,
Et ipſis gloriam præbe parumper ſaltem, dum adhuc dormit
Jupiter, illi enim ego mollem ſoporem altum circumfudi,
Juno autem in amore decepit ut dormiret.
Sic fatus, hic quidem abiit ad inclytas nationes hominum:
Illum autem adhuc magis impulit ad auxiliandum Danais.
Statim autem inter primos longe proſiliens hortabatur,
Argivi, etiamne rurſus concedimus Hectori victoriam
Priamidæ, ut naves capiat & gloriam referat?
At is quidem ſic exiſtimat & gloriatur, quod Achilles
Navibus in cavis manet iratus corde:
Illius autem non magnum deſiderium erit, ſi quidem cæteri
Nos excitemur ad defendendum invicem:
Quare agite, ſicut ego dixero obſequamur omnes,
Clypeos quotquot optimi in exercitu & maximi
Induti, capitaque totis fulgentibus galeis
Tecti, manibuſque longiſſimis haſtis ſumptis
Eamus: at ego præibo, nec omnino opinor
Hectorem Priamidem manſurum, admodum licet animo incitatum.
Quicumque autem vir prælio ſtabilis *eſt*, habens parvum ſcutum humero,
Imbelliori viro det, ipſe vero ſcutum majus ſubeat.
Sic dixit, illique ei maxime auſcultarunt, atque obſecuti ſunt:
Hos autem ipſi reges inſtruebant vulnerati licet,
Tydides, Ulyſſeſque, & Atrides Agamemnon;
Obeuntes autem omnes, martia arma commutabant,
Fortia quidem fortis induebat, imbelliora a. imbelliori dabat.
Sed poſtquam induerant ſibi circum corpus coruſcum æs,
Perrexerunt: præibatque eis Neptunus quaſſator terræ,
Horrendum enſem longum habens in manu robuſta,
Similem fulguri; huic autem non fas eſt congredi
In pugna gravi, ſed metus reprimit viros.
Trojanos vero ex altera parte inſtruebat illuſtris Hector.
Tum vero graviſſimum certamen pugnæ intenderunt
Cæruleus crines Neptunus & illuſtris Hector,
Hic quidem Trojanis, ille vero Achivis auxilians.
Inundavit autem mare ad tentoriaque naveſque
Argivorum: hi autem congrediebantur ingenti clamore.
Neque maris unda tantum boat ad terram

Πόντοθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ.
Οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην·
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅς τε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων.
Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ
Δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε.
Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
Ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
Τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χερμαδίῳ. τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν
Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἓν ἀείρας,
Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ
Ἐξ αὐτῆς, τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος ὅσκεν ἴδηται
Ἐγγὺς ἐών, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός.
Ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι·
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη,
Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδησ', ἀλλὰ πάροιθεν
Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ· τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο

Ξαν-

Ex ponto impulſa flatu boreæ gravi:
Neque ignis tantus ad*fremit* fragor ardentis,
Montis in ſaltibus quando concitus oritur crematurus ſylvam:
Neque ventus tantum in quercubus alte comantibus
Adſonat, qui maxime magnum fremit ſæviens:
Quantus Trojanorum & Achivorum erat clamor
Horrende vociferantium, quando in ſe invicem ruerunt.
In Ajacem vero primus jaculatus eſt illuſtris Hector
Haſta, verſus enim erat in ipſum, neque aberravit.
Qua duo baltei circa pectora extenſi erant,
Alter quidem ſcuti, alter vero enſis argenteis clavis diſtincti:
Hi ei tutati ſunt tenerum corpus, iratus eſt autem Hector
Quod ſibi telum velox irritum evolaſſet e manu:
Et retro ſociorum in agmen ceſſit, mortem evitans.
Hunc quidem deinde abeuntem magnus Telamonius Ajax
Saxo, quæ quidem multa velocem retinacula navium
Ad pedes pugnantium paſſim jacebant: horum uno ſublato,
Pectus percuſſit ſuper ſcuti orbem, prope collum.
Turbinis a. inſtar concitum miſit, vortice a. rotatum eſt undique.
Ut vero cum impetuoſo ictu patris Jovis procidit quercus
Radicitus, graviſque ſulfuris oritur odor
Ex ea, illi vero nulla eſt fiducia qui viderit
Prope exiſtens, durum enim Jovis magni fulmen:
Sic cecidit Hector celeriter humi in pulveribus:
Manu autem ejecit haſtam, ipſumque ſcutum ſecutum eſt.
Et galea: circaque ipſum ſonitum dedere arma varia ære.
Illi vero magno clamore incurrebant Achivi
Sperantes trahere *ad ſe*, jaculabantur autem crebra
Spicula: ſed nemo potuit paſtorem populorum
Nec cominus, nec eminus ferire: antea enim circum euntes protexerunt fortiſſimi,
Polydamaſque & Æneas & nobilis Agenor,
Sarpedonque princeps Lyciorum, & Glaucus eximius:
Cæterorumque nullus ipſum neglexit, ſed ante
Clypeos pulchre orbiculatos tenebant ipſum: eumque ſocii
Manibus ſublatum aſportarunt ex pugna, donec pervenit ad equos
Veloces, qui ei poſt pugnam & prælium
Stabant, aurigamque & currus varios habentes:
Qui hunc urbem verſus portabant graviter gementem.
Sed quando jam ad vadum pervenerunt pulchre fluentis fluvii

Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν·
Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, κὰδ δέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα. βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῒς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.
Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
Υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ·
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
  Οὐ μὰν αὖτ' ὀΐω μεγαθύμου Πανθοΐδαο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ· καί μιν ὀΐω
Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
  Ὣς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε
Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα·
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν,
Λικριφὶς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱὸς
Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον·
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
Νείατον ἀστράγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε.
Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλή, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὔδει πλῆντ', ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
  Φράζεο Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε,
Ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
Ἄξιος· οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,

Ἀλλ'

Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Jupiter,
Tunc illum e curru admoverunt terræ, eique aquam
Infuderunt: ille autem ſpiritum recepit, & ſuſpexit oculis:
Et procumbens in genua, nigrum ſanguinem evomuit:
Iterum vero retro lapſus eſt in terram, ejuſque oculos
Nox obtexit nigra. ictus enim adhuc animum domabat.
Argivi vero ut viderunt Hectorem ſeorſum euntem,
Alacrius in Trojanos inſilierunt, memineruntque pugnæ.
Tunc longe primus Oilei *filius* velox Ajax
Satnium vulneravit haſta inſiliens acuta
Enopidem, quem nympha pepererat Nais eximia
Enopi armenta paſcenti ad ripas Satnioentis.
Hunc quidem Oiliades haſta inclytus prope accedens
Vulneravit ad ile: is autem cecidit reſupinus, de eo vero
Trojani & Danai commiſerunt acrem pugnam.
Ad hunc autem Polydamas haſtam vibrans acceſſit ultor
Panthœdes: percuſſitque Prothoenorem dextrum humerum,
Filium Areilyci: per humerum autem rapida haſta
Penetravit: hic autem in pulveribus lapſus prehendit terram palma:
Tum vero Polydamas ſupra modum ſuper eum gloriatus eſt, alte clamans,
Non ſane jam puto magnanimi Panthœdæ
Manu a robuſta vanum exiliiſſe telum,
ed aliquis Argivorum recepit corpore: & ipſum puto
i innitentem deſcenſurum ad domum Plutonis.
Sic dixit. Argivis autem doluit ea gloriatio:
jaci autem maxime bellicoſo animum commovit
elamoniadæ: hunc enim cecidit proxime:
atim autem in abeuntem jaculatus eſt haſta fulgenti.
olydamas autem ipſe quidem evitavit mortem nigram,
obliquum exiliens: recepit autem Antenoris filius
rchelochus. huic enim dii deſtinaverant perniciem.
unc percuſſit capitiſque & cervicis in commiſura,
tremam vertebram, amboſque diſcidit nervos:
ujus autem multo prius caput, oſque, nareſque
lo allapſa ſunt, quam tibiæ & genua cadentis.
ax autem viciſſim inclamavit eximium Polydamantem,
Perpende Polydama, & mihi verum dic,
nnon hic vir pro Prothoenore occidi
gnus: non quidem mihi ignobilis videtur, neque ex ignobilibus,

Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἢ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει·
Ἦ ῥ' εὖ γινώσκων. Τρῶας δ' ἄχος ἔλαβε θυμῷ.
Ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,
Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες.
Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
Ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μήτι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἄτιτος ἔῃ· τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ
Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἄρεως ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Πηνελέῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ὁρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
Υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσε·
Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα·
Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Ἐκ δ' ὦσε γλήνην, δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διὰ πρὸ
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἄμφω· Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν,
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν·
Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο,
Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρει' Ἀχαιῶν
Ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὕρτιον οὖτα

Γυρ-

Sed frater Antenoris equitis,
Vel filius: ipſi enim genere proxime ſimilis eſt:
Dixit bene agnoſcens. Trojanos autem dolor cepit animo.
Tunc Acamas Promachum Bœotium vulneravit haſta,
Fratrem circumeundo protegens: ille autem trahebat pedibus.
Super hunc Acamas vehemente gloriabatur, alte clamans,
Argivi telis deſtinati, minarum inſatiabiles,
Haud ſane ſolis laborque erit & luctus
Nobis, ſed aliquando ſic occidemini & vos.
Videte ut vobis Promachus domitus dormit
Haſta mea, ut nequaquam fratris ultio
Diu infecta ſit: ideo & quivis optat vir
Fratrem in ædibus belli vindicem relinquere.
Sic dixit. Argivis autem doluit ea gloriatio:
Et Penelee maxime bellicoſo animum commovit:
Ruit autem in Acamantem: ille vero non ſuſtinuit impetum
Penelei regis: is autem vulneravit Ilioneum,
Filium Phorbantis pecoroſi, quem maxime
Mercurius Trojanorum diligebat, & poſſeſſiones dederat:
Ex hoc autem mater ſolum peperit Ilioneum:
Quem tunc ſupercilio vulneravit ad oculi radices,
Excuſſit autem pupillam, haſta vero per oculum penitus
Et per occipitium tranſiit. hic autem deſedit manibus porrectis
Ambabus: Peneleus autem ſtricto enſe acuto,
Cervicem mediam feriit, deturbavitque in humum
Ipſa cum caſſide caput: adhuc autem valida haſta
Erat in oculo. hic autem dixit *capite tanquam* papaveris capite ſublato,
Oſtenditque Trojanis, & glorians verba fecit,
Renunciate mihi Trojani illuſtris Ilionei
Patri caro & matri, lugeant in ædibus.
Neque enim Promachi uxor Alegenoridæ,
Viro caro reverſo ſe læto vultu offerret, quando jam
Ex Troja cum navibus revertemur juvenes Achivi.
Sic dixit. illos autem pallidus timor cepit:
Et circumſpectabant unuſquiſque quo effugere poſſet gravem perniciem.
Dicite nunc mihi Muſæ cæleſtes domos colentes,
Quis jam primus cruentas exuvias Achivorum
Suſtulit, poſtquam inclinavit pugnam inclytus Neptunus.
Aiax quidem primus Telamonius Hyrtium percuſſit

Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων.
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἱπποτίωνα κατέκτα·
Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν
Οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε
Δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Πλείστους δ' Αἴας εἷλεν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
Οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσει.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο. ἸΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ὉΜΗΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙΑΣ.

Ζεὺς ἐγερθεὶς, καὶ θεασάμενος τοὺς Τρῶας νικωμένους, Ἥρᾳ ἐπιπλήσσει, καὶ Ἶριν μὲν μεταπέμπει πρὸς Ποσειδῶνα, κελεύων ἀφίστασθαι τοῦ πολέμου· Ἀπόλλωνα δὲ, ὅπως ἀναῤῥώσῃ τὸν Ἕκτορα, ὃς ἀναλαβὼν αἰγίδα, τοὺς Ἕλληνας εἰς φυγὴν τρέπει· καὶ μέχρι τῶν νεῶν συνδιωχθέντων, Αἴας ὁ Τελαμώνιος πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων, τοὺς ταῖς ναυσὶ πῦρ ἐπιφέροντας.

Οὗ Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν·
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης·
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵαθ', ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
Αἷμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη

Gyrtiadem, Myſorum ductorem magnanimorum:
Phalcem autem Antilochus & Mermerum interfectos ſpoliavit:
Meriones Morymque & Hippotionem interfecit:
Teucer Prothoonaque peremit & Periphetem:
Atrides deinde Hyperenorem paſtorem populorum
Percuſſit ad ile, inteſtina autem æs penitus hauſit
Dilacerata: animaque per inflictum vulnus
Erupit exacta: & tenebræ illius oculos texerunt.
Plurimos vero Ajax interfecit Oilei velox filius:
Non enim ei quiſquam ſimilis ad inſequendum pedibus erat
Viros metu fugientes, quando Jupiter fugam immitteret.

ARGUMENTUM LIBRI XV. ILIADIS HOMERI.

JUpiter experrectus & intuitus Trojanos, qui vincebantur, Junonem increpat, & Irin mittit ad Neptunum, jubens abſiſtere bello: Appolinem vero, ut vires reficiat Hectoris, qui aſſumpta ægide, Græcos in fugam vertit; & ipſis jam ad naves uſque compulſis, Ajax Telamonius multos interficit hoſtium, qui navibus ignem inferebant.

Sed poſtquam valloſque & foſſam tranſcenderant
Fugientes, multi autem domiti erant Danaorum manibus,
Ii quidem jam ad currus repreſſa *fuga* manebant,
Pallidi metu, poſt fugam: experrectus vero eſt Jupiter
Idæ in verticibus ab aureum ſolium habente Junone:
Stetit autem raptim exurgens, viditque Trojanos & Achivos,
Hos quidem turbatos, illos autem turbantes a tergo
Argivos: interque ipſos Neptunum regem.
Hectorem vero in campo vidit jacentem: circum autem ſocii
Sedebant, is autem gravi angebantur anhelitu mente alienatus,
Sanguinem vomens, non enim eum imbecillimus vulneraverat Achivorum.
Quem intuitus miſertus eſt pater hominumque deumque,
Terribiliter autem torve intuens Junonem verbo allocutus eſt,
Certe omnino jam tuum in malum ſtructus mihi previcaciſſima adverſaria, tuus dolus, Juno

He-

Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, ϗ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν
Ἄκμονας ἧκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
Χρύσεον, ἄῤῥηκτον· σὺ δ' ἐν αἰθέρι ϗ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω· ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν ὄλυμπον·
Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Γῆν ὀλιγηπελέων, ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸς ἀνίει
Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
Τὸν σὺ ξὺν βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, ϗ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, ϗ πολλά περ ἀθλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων,
Ὄφρ' εἰδῇς ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε ϗ εὐνὴ,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, ϗ μ' ἀπάτησας.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα ϗ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ, ϗ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
Κουρίδιον, (τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι)
Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρῶάς τε ϗ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
Ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει ϗ ἀνώγει,
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.
Αὐτάρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην
Τῇ ἴμεν ᾗ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύοις.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε, ϗ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
Αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, ϗ ἐμὸν κῆρ·
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε ϗ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,

Ἔρ-

Hectora nobilem ceſſare fecit a pugna, fugavit & copias.
At haud ſcio an non inſidiarum infelicium
Prima pœnas luas, & te verberibus cædam.
An non meminiſti quando pependiſti ab alto, a pedibus autem
Incudes demiſi duas circumque manus vinculum miſi
Aureum, infrangibile? tu autem in æthere & nubibus
Pependiſti, indignabantur autem dii per excelſum olympum:
At ſolvere non poterant circumſtantes: quemcumque autem prehenderem,
Projiciebam correptum de limine *divino*, donec perveniret
In terram vix ſpirans: meum vero ne ſic quidem animum miſſum faciebat
Vehemens dolor Herculis divini *cauſa*,
Quem tu cum borea vento indictis procellis,
Miſeras per infructuoſum pontum, mala machinans,
Et eum deinde ad Coum bene habitatam de curſu detuleras.
Eum quidem ego inde liberavi, & reduxi iterum
In Argos equis aptum, multis licet malis exercitum.
Hæc tibi rurſus in memoriam reducam, ut deſiſtas a fallacis,
Ut ſcias an tibi profuerit congreſſuſque & cubile,
Quo miſta es veniens ſeorſum a diis, & me decepiſti.
Sic dixit. cohorruit autem bovinis oculis decora veneranda Juno,
Et eum edita voce verbis velocribus allocuta eſt,
Sciat nunc hoc terra & cælum latum ſuperne,
Et ſubterlabens Stygis aqua, (quod maximum
Juramentum graviſſimumque eſt beatis diis)
Tuumque ſacrum caput, & noſter torus ipſorum
Virginalis, (quem quidem non ego unquam temere jurarim)
Non per meum conſilium Neptunus terræ quaſſator
Cladem infert Trojanis & Hectori, his autem auxiliatur:
Sed ipſum utique animus incitat jubetque,
Laborantes autem ad naves conſpicatus miſeratus eſt Achivos.
Quin in tuam gratiam illi etiam ipſa conſuluerim
Eo ire quo quidem tu atras nubes cogens imperaveris.
Sic dixit. ſubriſit autem pater hominumque deumque,
Et eam reſpondens verbis alatis allocutus eſt,
Si quidem jam tu nunc bovinis oculis decora veneranda Juno.
Id mecum ſentiens inter immortales ſedeas,
Eo ſane Neptunus, etiam ſi maxime velit alio,
Confeſtim converterit mentem ad tuam, & meam voluntatem:
Sed ſi jam quidem ex animo & vere loqueris,

Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶρίν τ' ἐλθέμεναι, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι·
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων
Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον, τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον·
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
Τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
Ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν ὄλυμπον·
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος ὅς ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ
Ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη·
Ἵκετο δ' αἰπὺν ὄλυμπον, ὁμηγερέεσι δ' ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες,
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασιν.
Ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς ὅς τοι ἀκοίτης;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Μὴ

Vade nunc ad cœtus deorum, & huc vocatos jube
Irimque accedere, & Apollinem inclytum arcu,
Ut hæc quidem ad exercitum Achivorum ære loricatorum
Eat, & dicat Neptuno regi,
Ut relicta pugna, ſuas ad ædes redeat:
Hectorem vero excitet ad pugnam Phœbus Apollo,
Iterumque inſpiret robur, oblivilcique faciat dolorum
Qui nunc ejus premunt præcordia: Achivos autem
Iterum avertat, imbelli trepida fuga immiſſa:
Fugientes autem inter naves multa tranſtra habentes cadant
Pelidæ Achillis. is vero excitabit ſuum ſocium
Patroclum, huncque interficiet haſta illuſtris Hector
Ilium ante, multos ubi peremerit ille juvenes
Alios, interque *eos*, filium meum Sarpedona nobilem:
Ob hunc autem iratus interficiet Hectorem nobilis Achilles.
Ex eo deinde tempore vice verſa inſecutionem a navibus
Semper ego faciam perpetuo, uſque dum Achivi
Ilium excelſum ceperint, Minervæ conſiliis.
Prius autem neque ego ceſſabo ab ira neque quempiam aliorum
Immortalium Danais auxiliari hic ſinam,
Quam Pelidæ perfectum fuerit votum:
Sicut ei promiſi prius, meoque annui capite
Die illo quando mea Dea Thetis tetigit genua,
Supplicans ut honorarem Achillem urbium vaſtatorem.
Sic dixit. neque non obſecuta eſt dea ulnas candida Juno,
Deſcendit autem ab Idæis montibus *ut iret* ad excelſum olympum.
Ut vero cum proſiliit mens viri per multam
Terram profectus, præcordiis prudentibus conſiderat,
Huc iveram vel illuc, animoque verſat multa:
Sic raptim animo concita porvolavit veneranda Juno:
Pervenitque in excelſum olympum, congregatis ſupervenit
Immortalibus diis Jovis in domo. illi vero conſpicati,
Omnes celeriter exurrexerunt, & excipiebant poculis.
Hæc autem alios quidem omiſit, Themide vero genas pulchra
Accepit poculum: prima enim obvia venerat currens:
Et eam edita voce verbis alatis allocuta eſt,
Juno, cur aſcendiſti, metu autem perculſa videris?
Num valde jam te territavit Saturni filius qui tibi maritus?
Huic reſpondit deinde dea ulnas candida Juno,

Μή με θεὰ Θέμι ταῦτα διείρεο, οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης.
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα,
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες,
Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες,
Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχεθ' ὅ, ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
Υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι φίλτατος ἀνδρῶν
Ἀσκάλαφος, τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα,
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο· καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα·
Ἔνθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν
Ὦρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων,
Ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα,
Μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διέφθορας· ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
Οὐκ ἀΐεις ἅτε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;
Ἣ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν·

Ne me dea Themi hæc interroga, ſcis & ipſa
Qualis illius animus ſuperbus & inclemens:
Sed tu præi diis in ædibus convivium æquale ſumere:
Hæc autem & inter omnes audies immortales,
Qualia Jupiter mala opera denunciat: neque omnino puto
Omnibus pariter animum gaviſurum, neque mortalibus,
Neque diis, etſi quis huc uſque convivatur hilaris.
Illa quidem ſic locuta conſedit veneranda Juno:
Indignabantur autem per domum Jovis dii. illa vero riſit
Labiis, non tamen frons ſuper ſupercilia nigra
Exhilarata eſt: inter omnes autem indignata locuta eſt,
Dementes, qui Jovi iraſcimur inepti,
Aut jam ipſum cupimus compeſcere propius accendentes,
Vel verbo, vel vi: is vero longe ſedens non curat,
Neque rationem habet: ait enim inter immortales deos
Fortitudineque potentiaque eximie ſe eſſe optimum.
Ideo tolerate quodcunque vobis malum mittat cuique.
Jam enim nunc opinor Marti damnum datum eſſe:
Filium enim ei interiit in pugna cariſſimus hominum
Aſcalaphus, quem ait ſuum eſſe impetuoſus Mars.
Sic dixit. Mars autem robuſta feriebat femora
Manibus pronis, & lugens allocutus eſt,
Ne nunc mihi ſuccenſeatis cæleſtes domos habentes.
Ultum cæde filii profecto ad naves Achivorum,
Etiam ſi mihi fatale, Jovis percuſſo fulmine
Jacere una cum mortuis inter ſanguinem & pulveres.
Sic dixit: & equos juſſit Terroremque Fugamque
Jungere: ipſe autem arma induebat collucentia:
Tum ſane quædam etiam major & gravior alia
A Jove in immortales ira & indignatio orta fuiſſet,
Niſi Minerva cunctis metuens diis
Proſiluiſſet extra veſtibulum, liquit autem ſolium ubi ſedebat.
Hujus quidem a capite galeam dempſit, & ſcutum ab humeris,
Haſtam autem ſepoſuit erectam robuſta e manu ablatam
Æream: illa vero verbis corripuit impetuoſum Martem,
Furioſe, vecors, periiſti: an vero tibi fruſtra
Aures ad audiendum ſunt, mens autem periit & pudor?
Non audis quæ dicit dea ulnas candida Juno?
Quæ jam nunc a Jove Olympio venit:

An

Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον·
Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος·
Ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
Ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται. ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.
Ὣς εἰποῦσ', ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα·
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς,
Ἶριν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι,
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ἔρδειν ὅ, ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
Ἕζετο δ' ἐνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην,
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα μητέρα θηρῶν·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο·
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
Στήτην· οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δ' ἤπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
Μεῖναι· ἐπεί ἑο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα

An velis ipſe quidem expletis malis multis,
Reverti ad olympum dolens licet neceſſitate,
Cæteris autem malum magnum omnibus creare?
Continuo enim Trojanos quidem magnanimos & Achivos
Linquet, ad nos autem veniet tumultuaturus in olympum:
Corripiet autem alium poſt alium quique in culpa, quique etiam non:
Ideo te nunc jubeo miſſam facere iram de filio tuo:
Jam enim aliquis eo vi & manibus fortior
Vel interfectus eſt, vel poſthac interficietur, difficile autem
Omnium hominum liberare *noſtram* progeniemque partumque.
Sic locuta, collocavit in ſolio impetuoſum Martem:
Juno autem Apollinem vocavit domum extra,
Irimque, quæ diis internuncia *eſt* immortalibus,
Et eos edita voce verbis volucribus allocuta eſt,
Jupiter vos in Idam jubet venire quam celerrime:
Ut poſtquam veneritis, Joviſque vultum aſpexeritis,
Facite quicquid ille hortatus fuerit & juſſerit.
Illa quidem ſic locuta, retro ceſſit veneranda Juno:
Conſeditque in ſolio: ii vero impetu facto volabant,
Idamque pervenerunt fontibus irriguam matrem ferarum
Invenerunt & late ſonantem Saturnium in Cargaro ſummo
Sedentem, circumque ipſam odorata nubes circumfuſa erat:
Hi autem ut coram venerunt Jove nubes cogente
Steterunt: neque iis viſis iratus eſt animo,
Quoniam ſibi celeriter verbis ſuæ uxoris paruerant,
Irim priorem verbis volucribus allocutus eſt,
Vade age, Iri velox, Neptuno regi
Omnia hæc nuncia, neque falſa nuncia ſis:
Relicta illum jube pugna atque prælio,
Ire ad cœtus deorum, vel in mare vaſtum.
Si vero meis non verbis parebit, ſed aſpernabitur,
Perpendat deinde mente & animo,
Ne me ne fortis quidem utut ſit invadentem ſuſtinerit
Expectare: quoniam eo profiteor viribus multo præſtantiorem *me* eſſe,
Et natu majorem: illius autem non veretur cor
Æqualem mihi *ſe* profiteri, quem horrent etiam cæteri.
Sic dixit. neque non obſecuta eſt pedibus ventos æquans Iris,
Deſcendit autem Idæis montibus Ilium verſus ſacram.
Ut vero cum ex nubibus volat nix aut grando

Ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον.
Ἀγγελίην τινά τοι Γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθ' ἢ μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ἠπείλει κἀκεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἄνωγει
Χεῖρας· ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσόν οἱ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν,
Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥείη,
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων·
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ
Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα.
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι,
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος·
Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν, ἀλλὰ ἕκηλος,
Καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
Χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω.
Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός,
Οἵ ἑθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Οὕτω γὰρ δή τοι Γαιήοχε κυανοχαῖτα
Τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
Ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν,
Οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ

Gelida acta impetu ſerenitatem inducentis boreæ:
Sic raptim animo concita pervolavit velox Iris,
Prope autem ſtans allocuta eſt inclytum Neptunum,
Nuncium quendam tibi Neptune crines cærulee
Veni huc ferens a Jove ægidem ferente.
Relicta te jubet pugna atque prælio,
Ire vel ad cœtus deorum, vel in mare vaſtum.
Si vero ejus verbis non parebis, ſed aſpernaberis,
Minatus eſt & ille ex adverſo pugnantem
Huc *ſe* venturum: te autem evitare jubet
Manus, te enim ait viribus multo *ſe* præſtantiorem eſſe,
Et natu majorem: tuum autem non veretur cor
Æqualem *te* ei profiteri, quem horrent etiam cæteri.
  Hanc autem valde indignatus allocutus eſt inclytus Neptunus,
Eheu, certe potens licet exiſtat, ſuperbe locutus eſt,
Si me pari honore præditum vi invitum coercebit.
Tres enim ex Saturno ſumus fratres, quos peperit Rhea,
Jupiter, & ego, tertius autem Pluto inferis imperans:
Trifariam autem omnia diviſa ſunt, quiſque vero ſortitus eſt *ſuam* dignitatem.
Mihi ſane obvenit canum mare habitare perpetuo
Motis fortibus, Plutoni autem obvenere tenebræ calignoſæ:
Jovi vero obvenit cælum latum in æthere & nubibus.
Terra vero etiamnum communis omnium & excelſus olympus:
Ideo ſane nequaquam Jovis vivam ex voluntate, ſed quietus,
Potens licet exiſtat, maneat tertia in portione.
Manibus vero ne quid me omnino ignavum veluti territet.
Filias enim & filios ſatius eſſet
Terrificis verbis inceſſere, quos genuit ipſe,
Qui ei urgenti aſcultabunt etiam neceſſitate.
  Huic reſpondit deinde pedibus ventos æquans velox Iris,
Itane jam tibi Neptune crines cærulee
Hunc fero ſermonem durumque aſperumque?
An quid mutabis? mutabiles enim mentes prudentium:
Noſti quod majores natu Erinnyes ſemper ſequuntur.
  Hanc autem viciſſim allocutus eſt Neptunus terræ quaſſator,
Iri dea, omnino hoc verbum recte dixiſti:
Bonum & illud eſt, quando nuncius utile norit:
Sed hic gravis dolor cor & animum occupat,
Cum parem ſorte & eodem præfinitum fato

Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
Αἴκεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαϊκὸν Ἐννοσίγαιος.
Δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἔρχεο νῦν φίλε Φοῖβε μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
Ἀλλὰ τόδ' ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη·
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Τῇ μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω ἑκατηβόλε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
Ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον
Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο. νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν,
Ἀμφὶ ἓ γινώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
Ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦπού τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
Οὐκ ἀΐεις ὅ με νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν Ἀχαιῶν

Objurgare vult iracundis verbis.
Sed nunc quidem indignatus licet cedam:
Aliud vero tibi dicam, & minabor illud animo,
Siquidem invitis me & Minerva prædatrice,
Junone, Mercurioque, & Vulcano rege,
Ilio excelſo parcet, neque velet
Evertere, dareque magnam victoriam Argivis,
Sciat hoc, nobis inſanabilem iram fore.
Sic fatus liquit exercitum Achaicum Neptunus:
Subiit autem pontum, deſiderium vero ſenſerunt heroes Achivi.
Et tunc Appolinem allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Valde nunc dilecte Phœbe ad Hectorem ære armatum.
Jam enim terram cingens Neptunus
Abiit in mare vaſtum, evitans iram gravem
Noſtram: nam omnino pugnam audiiſſent & alii,
Etiam qui inferi ſunt dii, Saturnum circa exiſtentes.
Sed hoc & mihi multo ſatius & illi ipſi
Eſt, quod ante veritus ceſſit
Manus meas: haud enim ſine ſudore perfecta fuiſſet *res*.
Sed tu quidem manibus accipe ægidem fimbriatam,
Hanc admodum incutiens, terreto heroas Achivos.
Tibi vero ipſi curæ ſit e longinquo feriens illuſtris Hector:
Tantiſper itaque ei excita robur magnum dum Achivi
Fugientes ad naveſque & Helleſpontum pervenerint.
Inde vero ipſe ego retionem habebo operiſque verbique,
Ut & viciſſim Achivi reſpirent a labore.
Sic dixit. neque ſane patri non dicto fuit audiens Apollo:
Deſcendit vero ab Idæis montibus, accipitri ſimilis
Celeri, palumborum occiſori, qui celerrimus volucrum:
Invenit filium Priami bellicoſi Hectorem nobilem
Sedentem, neque enim jam jacebat, ſed modo collegerat animum,
Circum ſe agnoſcens ſocios: anhelitus vero & ſudor
Ceſſerat, eum enim excitabat Jovis voluntas ægidem ferentis.
Quem prope ſtans allocutus eſt longe jaculans Apollo,
Hector fili Priami, curnam tu ſeorſum ab aliis
Sedes viribus defectus? nunquid aliquis te dolor invaſit?
Hunc autem languidus allocutus eſt pugnam expedite ciens Hector,
Quis vero tu es optime deorum qui me interrogas coram?
Non audis quod me navium ad puppes Achivorum

Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο
Ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ'. ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται, ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσατ' οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
Τῶν δέ θ' ὑπαὶ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας.
Ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας

Ἕκ-

Suos ſocios perdentem, pugna ſtrenuus percuſſit Ajax
Saxo ad pectus, ceſſareque fecit ab impetuoſa fortitudine?
Et jam ego putabam mortuos & domum Plutonis
Die hoc *me* viſurum, meam enim exſpirabam animam.
Hunc viciſſim allocutus eſt rex e longinquo feriens Apollo,
Confide nunc, talem tibi adjutorem Saturnius
Ex Ida miſit qui aſtet & auxilietur,
Phœbum Apollinem aureo gladio conſpicuum, qui te etiam antea
Tuebar, ſimul ipſumque & excelſam urbem.
Quare age, nunc equites exhortare multos,
Naves ad cavas impellere veloces equos:
Ego vero ante iens, equis viam
Omnem complanabo, & vertam in fugam heroas Achivos.
Sic locutus, inſpiravit robur magnum paſtori populorum.
Ut vero cum ſtabulans equus hordeo paſtus ad præſepe,
Vinculo rupto currit per campum terram pedibus pulſans,
Conſuetus lavari in pulchre fluenti fluvio,
Superbiens, alte vero caput fert, circumque jubæ
Armos motantur, ille autem nitore *corporis* fretus,
Facile ipſum genua ferunt ad loca conſueta & paſcua equarum;
Sic Hector celeriter pedes & genua movebat,
Concitans equites, poſtquam dei audivit vocem.
Illi vero ut vel in cervum cornutum, vel feram capram
Incitate feruntur caneſque & viri ruſtici:
Hunc quidem excelſa petra & denſe umbroſa ſylva
Servat, neque enim ipſis nanciſci fatale erat.
Horum autem clamore excitatus aparet leo bene barbatus
Ad viam, ſtatim autem omnes avertit ardenter licet perſequentes:
Sic Danais hactenus quidem catervatim perpetuo ſequebantur,
Punctim ferientes & haſtis utrinque acutis.
Sed poſtqnam viderunt Hectorem obeuntem ordines virorum,
Metu perculſi ſunt, omnibuſque in pedes decidit animus.
Iis vero dein concionatus eſt Thoas Andræmonis filius,
Ætolorum longe præſtantiſſimus peritus quidem jaculo *pugnandi*,
Strenuus etiam in ſtataria *pugna*: concione vero ipſum pauci Achivorum
Vincebant, quod juvenes contenderent de verbis:
Hic inter illos prudens concionatus eſt & dixit,
O dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video,
Cum ita jam de integro exurrexit morte evitata

 He-

Ἕκτωρ· ἦ θὴν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου
Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο·
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι ὀΐομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοινῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
Αὐτοὶ δ' ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
Στήομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Μακρὰ βιβάς, πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ
Θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἱ δ' ὥσθ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
Ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων

Ἧκε

Hector, atqui ipſum omnino exiſtimabat animus cujuſque
Manibus ſub Ajacis mortuum eſſe Telamoniadæ:
Sed aliquis jam deorum liberavit & ſervavit
Hectorem qui jam multorum Danaorum genua ſolvit:
Quemadmodum & nunc fore puto: non enim ſine
Jove altitonante primus inter pugnatores ſtat, ſic animo incitatus.
Quare agite, ſicut ego dixero pareamus omnes:
Multitudinem quidem ad naves jubeamus redire:
Ipſi vero quotquot fortiſſimos in exercitu profitemur *nos* eſſe,
Stemus, ſi qua primum inhibere poterimus occurſu,
Haſtis elevatis: hunc autem puto ardentem licet
Animo veriturum Danaorum ingredi multitudinem.
Sic dixit. illi autem ei maxime auſcultarunt & paruerunt.
Ajaces ergo & Idomeneus rex,
Teucer, Merioneſque, Megeſque par Marti,
In pugnam addenſabant ordines proceribus convocatis,
Hectorem & Trojanos contra: ſed retro
Multitudo ad naves Achivornm redibant.
Trojani vero priores in eos impetum fecerunt conferti: præibat autem Hector
Magnis paſſibus incedens, ante vero ipſum ibat Phœbus Apollo,
Indutus humeros nube, tenebatque ægidem impetuoſe verſabilem,
Horrendam, undique hirtam, decore inſignem, quam faber
Vulcanus Jovi dederat geſtandam ad fugandos in pugna viros:
Hanc ille manibus tenens, ducebat copias.
Argivi vero impetum ſuſtinuerunt conferti: excitatuſque eſt clamor
Magnus utrinque: a nervis autem ſagittæ
Exiliebant: multaque haſtilia audacibus a manibus,
Alia quidem in corpore figebantur bellicoſorum juvenum,
Multa vero & in medio, antequam corpus pulchrum attingerent,
In terra ſtabant, cupientia corpore ſe ſaturare.
Quoad quidem ægida manibus tenebat immotam Phœbus Apollo,
Tamdiu admodum utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Sed poſtquam in vultum verſis oculis Danaorum equitum pernicium
Concuſſit, ipſeque inſuper clamavit admodum ingens, illis animos
In pectoribus emolliit, oblitique ſunt impetuoſæ fortitudinis.
Hi autem ſicut vel boum armentum, vel gregem magnum ovium
Feræ duæ turbant nigra nocte intempeſta
Adventu repentino, cuſtode non præſente:
Sic fugati ſunt Achivi imbelles: iis enim Apollo

Ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης·
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων·
Τὸν δὲ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον·
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
Ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς.
Ἴασος αὖτ', ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας. Ἔχιον δὲ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ·
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε,
Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν,
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο· δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ·
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα,
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας· οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
Μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσι.
Τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο φαλαγγηδόν· πρὸ δ' Ἀπόλλων
Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσει ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.
Ὥς ῥα σὺ ἤϊε Φοῖβε πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν

Σύγ-

Immiſit fugam, Trojanis autem & Hectori gloriam dedit.
Tum vero vir interfecit virum diſſipata acie:
Hector quidem Stichiumque & Arceſilaum occidit,
Hunc quidem, Bœotorum ductorem ære loricatorum:
Illum vero, Meneſthei magnanimi fidum ſocium;
Æneas autem Medonta & Iaſum interfecit.
Hic quidem, nothus filius Oilei divini
Erat Medon, Ajacis frater: habitabat autem
In Phylace terra procul a patria, virum cum occidiſſet
Fratrem novercæ Eriopidis, quam habebat Oileus,
Iaſus vero, dux quidem Athenienſium erat
Filius autem Spheli vocabatur Bucolidæ.
Meciſtheum autem occidit Polydamas, Echiumque Polites
Prima in acie, Clonium autem interemit nobilis Agenor:
Deiochum autem Paris percuſſit extremum humerum a tergo,
Primos fugientem inter pugnatores, penitus autem æs adegit.
Dum hi illos ſpoliabant armis, interim Achivi
In foſſam inter palos ruentes manu factam,
Huc & illuc fugiebant: ingrediebantur autem murum neceſſitate:
Hector autem Trojanos hortabatur, altum clamans,
In naves irruere, omittere autem ſpolia ſanguinolenta,
Quem vero ego ſeorſim a navibus alibi animadvertero,
Ibi ei mortem inferam, neque ſane eum
Fratreſque ſororeſque rogi participem fecerint mortuum,
Sed canes diſtrahent ante urbem noſtram.
Sic fatus, ſcutica ſuper humeros feriens impulit equos,
Adhortans Trojanos per ordines: illi vero, cum ipſo
Omnes minaciter clamantes, dirigebant trahentes currum equos,
Clamore immenſo: ante autem Phœbus Apollo
Facile labra foſſæ profundæ pedibus proruens
In medium dejecit, munivit autem tanquam ponte facto viam
Longam & latam, quouſque haſtæ emiſſæ impetus
Pertingit, cum vir roboris periculum faciens jaculatur.
Hac illi profundebantur turmatim: ante vero Apollo
Ægidem habens valde pretioſam: diruebat autem murum Achivorum
Facile admodum. ut cum quis arenam puer prope mare,
Qui poſtquam fecerit ludicra puerilia ſtultitia infantili,
Poſt iterum confundit pedibus & manibus, luſitans.
Ita tu arcitenens Phœbe multum laborem & ærumnam

Con-

Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.
Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἄργεΐ περ πολυπύρῳ,
Ἢ βοὸς, ἢ οἰὸς κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ·
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
Ἀράων ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἲς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ' εἵως μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,
Εὐρύπυλ', οὐκ ἔτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης,
Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.

Confudiſti Argivorum, ipſis autem trepidam fugam immiſiſti.
Sic hi quidem ad naves inhibebantur *a fuga* manentes,
Invicemque adhortantes, & omnibus diis
Manus attolentes, alta voce vota faciebant unuſquiſque:
Neſtor autem maxime Gerenius, cuſtos Achivorum,
Precabatur manus porrigens cœlum verſus ſtellatum,
Jupiter pater, ſi unquam aliquis tibi in Argo tritici ferace,
Vel bovis, vel ovis pinguia femora comburens,
Precatus eſt ut rediret, tu autem promiſiſti & annuiſti:
Horum memento, & arce Olympie ſævum diem:
Neque ſic a Trojanis ſinas domari Achivos.
Sic dixit orans: grande autem intonuit providus Jupiter,
Preces exaudiens Neleidæ ſenis.
Trojani autem ut ſenſerunt Jovis voluntatem ægidem tenentis,
Acrius in Argivos ſaliebant, recordabanturque pugnæ.
Hi autem veluti magna unda maris vaſti
Navis ſupra latera *in eam* deſcendit, quando urget
Vis venti: hæc enim maxime undas auget:
Sic Trojani magno clamore murum tranſcendebant.
Æquis autem intro actis, ad puppes pugnabant,
Haſtis utrinque acutis cominus, hi quidem ab equis,
Illi vero a navibus ex alto nigris quas conſcenderant,
Longis contis, qui eis in navibus jacebant
Ad navale prælium apti, compacti, os induti ære.
Patroclus autem quamdiu quidem Achivique Trojanique
De muro pugnabant veloces extra naves,
Tamdiu hic in tentorio virtutem amantis Eurypyli
Sedebatque, & hunc oblectabat ſermonibus, inque vulnere gravi
Pharmaca medelas ſpargebat profundorum dolorum:
Sed poſtquam murum impetu magno ingreſſos advertit
Trojanos, Danaorumque ortus eſt clamorque fugaque,
Ejulavitque utique deinde & ſua percuſſit femora
Manibus pronis: lugenſque verbum dixit,
Eurypyle, non amplius tecum poſſum, indigeas licet,
Hic manere: jam enim magnum certamen ortum eſt:
Sed te quidem famulus oblectet: at ego
Feſtinabo ad Achillem, ut impellam ad pugnam.
Quis autem ſcit ſi qua ei favente deo animum moveam
Admonitu? bona autem admonitio eſt amici.

Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδὲ δύναντο
Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν,
Οὐδέποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.
Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης·
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε·
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
Οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὼς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Τοῦ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα Μάστορος υἱὸν
Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε· λῦντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα,
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι.
Τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε· ποῦ νύ τοι ἰοὶ
Ὠκύμοροι καὶ τόξον ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὣς φάθ'. ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην

Hunc quidem ſic locutum pedes ferebant. at Achivi
Trojanos invadentes ſuſtinebant conſtanter, nec tamen poterant
Pauciores licet repellere a navibus,
Neque unquam Trojani Danaorum valebant phalangibus
Perruptis, tentoriis miſceri, neque navibus:
Sed veluti amuſſis lignum navale dirigit
Fabri in manibus periti, qui totam
Callet artem præceptis Minervæ:
Sic quidem horum æqualiter pugna porrecta erat præliumque.
Alii autem circa alias pugnam pugnabant naves:
Hector vero contra Ajacem ibat gloria ſublimem.
Hi autem unam circa navem ferebant bellicum laborem, neque poterant
Neque hic illum vi abigere, & incendere igni naves,
Neque is illum repellere, adduxerat enim deus.
Tunc filium Clytii Caletorem illuſtris Ajax
Ignem in navem ferentem ad pectus percuſſit haſta.
Fragorem vero edidit cadens, torriſque ei excidit manu.
Hector autem ut advertit conſobrinus oculis
In pulveres procubuiſſe navem ante nigram,
Trojanoſque & Lycios adhortatus eſt, altum clamans,
Trojani & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Ne qua jam recedatis a pugna in anguſtia hac:
Sed filium Clytii ſervate, ne illi Achivi
Arma detrahant, in circo ubi de navibus certamus lapſo.
Sic fatus, in Ajacem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Ab hoc quidem aberravit: at deinde Lycophronem Maſtoris filium
Ajacis famulum Cytherium, qui cum illo
Habitabat, quoniam virum interfecerat Cytheris religioſis:
Hunc percuſſit caput ſuper aurem acuta haſta,
Stantem prope Ajacem. hic autem ſupinus in pulveres
Navis a puppe humi cecidit: ac *ei* ſoluta ſunt membra.
Ajax autem exhorruit, fratremque allocutus eſt,
Teucer ſuaviſſime, jam nobis interfectus eſt fidus ſocius
Maſtorides, quem nos Cytheris profectum domeſticum,
Æque ac noſtros parentes honorabamus in ædibus.
Hunc vero Hector magnanimus occidit: ubinam tibi ſagittæ
Mortem celeriter inferentes, & arcus quem tibi dedit Phœbus Apollo?
Sic dixit, hic autem intellexit: currens vero ei prope aſtitit
Arcum tenens in manu renitentem, atque pharetram

Sagit-

Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλη Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱὸν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
Τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ·
Αὐχένι γὰρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων·
Τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ Προτιάονος υἱεῖ δῶκε·
Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
Ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν
Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ'· ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
Ὅς οἱ ἐΰστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ἰὸς χαλκοβαρὴς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα,
Ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός·
Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας.
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους. ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·

Sagittiferam: perquam autem cito ſagittas Trojanis immitebat
Et purcuſſit Clitum Piſenoris illuſtrem filium,
Polydamantis ſocium præclari Panthœdæ,
Fræna manibus tenentem . hic quidem exercebatur equis regendis:
Ea enim dirigebat qua multo plurimæ turbabantur phalanges,
Hectori & Trojanis gratificans: ſtatim vero ei
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupienti licet:
Cervici enim ejus a tergo luctuoſa incidit ſagitta:
Decidit autem de curribus, retroceſſeruntque ejus equi
Vacuos currus ſuccutientes magno ſonitu. rex a. ſenſit citiſſime
Polydamas, & primus obviam venit equis:
Hos quidem ille Aſtynoo Protiaonis filio dedit:
Multis autem hortabatur prope *ſe* tenere in conſpectu
Equos: ipſe vero rurſus profectus primis pugnatoribus miſtus eſt.
Teucer autem aliam ſagittam in Hectorem ære armatum
Depromebat, & ceſſare quidem feciſſet a pugna ad naves Achivorum,
Si ei pugnanti fortiſſime percuſſo eripuiſſet animam:
Sed non latuit Jovis prudentem mentem, qui cuſtodiebat
Hectorem: Teucrum vero Telamonium gloria privavit,
Qui ei ſcite tortum nervum in eximio arcu
Rupit in hunc trahenti: detorquebatur autem ei alio
Sagitta ære gravis, arcuſque ei excidit manu:
Teucer vero cohorruit, fratremque allocutus eſt,
Eheu, certe jam penitus pugnæ conſilia præcidit
Deus noſtræ, qui mihi arcum excuſſit manu:
Nervum autem diſrupit recens tortum, quem ei illigavi
Matutinum, ut ſuſtineret crebro exilientes ſagittas.
Huic autem reſpondit deinde magnus Telamonius Ajax,
O amice, quin arcum quidem ſine & crebras ſagittas
Jacere, quoniam confudit deus Danais invidens:
Sed manibus ſumpta longa haſta & ſcuto humero,
Pugnaque in Trojanos, & cæteras excita copias.
Ne ſine labore ſaltem victores licet ceperint
Naves bonis tranſtris inſtructas, ſed recordemur pugnæ.
Sic dixit: ille vero arcum quidem in tentoriis repoſuit,
Et circum humeros ſcutum poſuit quadruplex:
Capitique forti galeam ſcite factam impoſuit,
Equinis ſetis comantem, terribiliter vero criſta deſuper nutabat:
Sumſit & validam haſtam, præfixam acuto ære:

Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη·
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ,
Ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὃς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Τεθνάτω, οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι· νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι,
Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν·
Ἦ ἔλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι
Ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱὸν,
Ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,
Φυλείδεω ἑτάρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν·
Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων

Εἴα

Perrexitque ire, & admodum celeriter currens Ajaci aſtitit.
Hector autem ut vidit Teucri divinitus inutiles factas ſagittas,
Trojanoſque & Lycios adhortatus eſt altum clamans,
Trojani & Lycii & Dardani cominus pugnantes,
Viri eſtote amici, & recordamini impetuoſæ fortitudinis,
Naves per cavas: jam enim vidi oculis
Viri peritiſſimi a Jove inutiles factas ſagittas.
Admodum autem facilis agnitu Jovis hominibus eſt favor,
Tum quibus gloriam ſuperiorem dederit,
Tum quos minuat. & nolit defendere:
Sicut nunc Argivorum minuit robur, nobis autem auxiliatur:
Quare pugnate ad naves conferti: qui vero veſtrum
Vulneratus eminus vel cominus mortem & fatum aſſecutus fuerit,
Moriatur, non ei indecorum pugnanti pro patria
Mori, at uxorque ſalva & filii in poſterum,
Et domus & patrimonium integrum, ſi Achivi
Abeant cum navibus ſuam in patriam terram.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque.
Ajax vero viciſſim ex altera parte hortatus eſt ſuos ſocios,
Proh pudor Argivi, nunc ſatius vel occidiſſe,
Vel ſervatos eſſe, & avertiſſe mala a navibus:
An ſperatis, ſi naves ceperit pugnam expedite ciens Hector,
Pedibus perventuros eſſe in ſuam patriam terram ſingulos?
An non confirmantem auditis exercitum omnem
Hectorem, qui jam ad naves incedendas animo fertur incitato?
Non certe ad choreas jubet ire, ſed ad pugnam:
Nobis autem nulla hac ſententia & conſilium melius,
Quam cominus miſcere manuſque roburque.
Melius aut occidiſſe ſemel, aut vitam ſervaſſe,
Quam diu paulatim conſumi in gravi pugna
Sic inultos ad naves a viris deterioribus.
Sic fatus, incitavit robur & animum uniuſcujuſque,
Tunc Hector quidem interfecit Schedium Perimedei filium,
Ducem Phocenſium: Ajax autem interfecit Laodamanta,
Ductorem peditum, Antenoris clarum filium:
Polydamas autem Otum Cyllenium interemit,
Phylidæ ſocium, magnanimorum ducem Epeiorum.
Ei vero Meges inſiliit viſo: at in obliquum ſe proripuit
Polydamas: & ab hoc quidem aberravit. non enim Apollo

Εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι.
Αὐτὰρ ὅ γε Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί·
Δούπησεν δὲ πεσών, ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδὼς
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς,
Ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν,
Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός·
Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
Τόφρα δέ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ·
Στῆ δὲ πάρεξ σὺν δουρὶ λαθών, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν·
Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
Πρόσσω ἱεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
Τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν.
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπεν ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Οὕτω δὴ Μελάνιππε μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ ὁράας οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
Ἀλλ' ἕπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
Μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας,
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς·
Ἀργείους δ' ὄτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,

Ὢς

Sinebat Panthi filium inter primos pugnatores domari,
Sed hic Crœſmi pectus medium vulneravit haſta:
Fragorem vero edidit cadens, hic autem ab humeris arma detrahebat.
Interea autem huic inſiliit Dolops haſta pugnandi peritus
Lampetides, quem Lampus genuit optimus virorum
Laomedontiades, peritum impetuoſæ pugnæ,
Qui tunc Phylidæ medium ſcutum percuſſit haſta,
Cominus impetu facto: denſus autem ab eo arcuit thorax,
Quem ferebat cavitates firmiter conjunctas habentem: quem quondam Phyleus
Attulit ex Ephyre fluvio a Selleente.
Hoſpes enim ei dederat rex virorum Euphetes,
In pugnam ferendum, adverſus hoſtes munimen,
Qui ei & tunc filii a corpore defendit perniciem:
Hujus autem Meges galeæ æreæ equinis ſetis denſæ
Conum ſummum percuſſit haſta acuta,
Abrupit autem equinum conum ejus: totuſque humi
Decidit in pulveres, recens puniceo colore fulgens:
Dum hic in hunc pugnabat perſtans, & adhuc ſperabat victoriam,
Interim ei Menelaus Mavortius venit adjutor:
Stetitque a latere cum haſta latens, percuſſit a humerum a tergo:
Cuſpis autem pectus feſtina tranſegit rapido impetu acta,
Ulterius tendens: hic autem pronus prolapſus eſt.
Illi quidem iverunt ærea arma ab humeris
Detracturi: Hector vero cognatos adhortatus eſt
Omnes valde, primum autem Hicetaonidem increpavit,
Fortem Menalippum: qui quondam flexipedes boves
Paſcebat in Percota hoſtibus procul abſentibus:
Sed poſtquam Danaorum naves venerant utrinque remis actæ,
Iterum ad Ilium venit, excellebatque inter Trojanos;
Et habitabat juxta Priamum: qui eum honorabat æque ac filios:
Hunc Hector increpavit, verbaque fecit, dixitque,
Itane jam Menalippe remiſſe agemus? nec vel tibi
Movetur cura tuum cor conſobrini occiſi?
Non vides ut Dolopis circum arma occupantur?
Quare ſequere: non enim amplius licet eminus cum Argivis
Pugnare, priuſquam vel occiderimus *eos*, vel a culmine
Ilium excelſam ceperint, interfecerintque cives.
Sic fatus, ipſe quidem præibat, ille vero ſimul ſequebatur deo par vir:
Argivos autem excitabat magnus Telamonius Ajax,

Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται,
Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή·
Ὣς ἔφαθ'· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον·
Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
Ἕρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι,
Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἑ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
Νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὣς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ
Βλημένῳ ἀΐξῃ, τόν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Ὣς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς,
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς,
Ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
Ὣς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων·
Τρῶες δὲ, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι,
Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο· Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς,
Ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο· τοὺς δ' ὀρόθυνεν·
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Ἐμβάλῃ ἀκάματον· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,

Νηὸς

O amici, viri eſtote, & pudorem ponite in animo,
Et alius alium verecundantes obſervate per acres pugnas:
Verecundantium enim virorum plures ſalvi quam occiſi ſunt.
Fugientium vero neque gloria exurgit, nec ullum auxilium,
Sic dixit: illi vero etiam per ſe arcere *hoſtem* prompto erant animo:
Animo autem mandarunt verbum: munieruntque naves
Muro aheneo: in eos autem Jupiter Trojanos excitabat.
At Antilochum impellebat pugna ſtrenuus Menelaus.
Antiloche, nemo te junior alius Achivorum,
Neque pedibus velocior, neque robuſtus ſicut tu ad pugnandum,
Aggredere, ſi qua Troum aliquem exiliens virum percutere poteris.
Sic fatus, ipſe quidem rurſus receſſit, hujus autem animum incitavit:
Exiliit autem extra primos pugnatores, & jaculatus eſt haſta fulgenti,
Se circumſpectans: Trojani autem receſſerunt
Viro jaculante: is autem non irritum telum emiſit,
Sed Hicetaonis filium animoſum Menalippum,
Euntem in pugnam percuſſit pectus ad papillam:
Fragorem vero edidit cadens, & ſonitum dedere arma ſuper ipſum:
Antilochus autem irruit, canis tanquam, qui in hinnulum
Vulneratum accurrit, quem e cubili exilientem
Venator aſſequitur jaculatus, ſolvitque membra:
Sic in te Menalippe inſiliit Antilochus prælio infractus,
Arma detracturus: ſed non latuit Hectorem nobilem,
Qui ei obvius venit currens per prælium:
Antilochus autem non manſit, utut impiger bellator,
Sed is fugit quidem, feræ quæ malum patravit ſimilis,
Quæ canem ubi interfecerit, vel bubulcum de bobus *pugnantem*;
Fugit antequam multitudo congregetur virorum,
Sic fugit Neſtorides: in eum vero Trojanique & Hector
Clamore ingenti tela luctuoſa fundebant.
Stetit autem converſus, poſtquam venit ad agmen ſociorum,
Trojani autem, leonibus ſimiles cruda vorantibus,
In naves ruebant: Jovis autem perficiebant mandata,
Qui eis ſemper excitabat robur magnum, emolliebatque animos
Argivorum, & gloriam auferebat: horum autem excitabat animos.
Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere
Priamidæ, ut navibus nigris immane ardentem ignem
Injiceret indefeſſum: Thetidis autem iniquam ſupplicationem
Totam perficeret: hoc enim expectabat providus Jupiter.

Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν·
Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Ἕκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
Τίμα καὶ κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι·
Καί ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων
Ἧ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων·
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
Ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ·
Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν,
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ' οἶον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην

Κα-

Navis ardentis ſplendorem oculis ut videret:
Ex illo enim jam erat vice verſa inſecutionem a navibus
Facturus Trojanorum, Danaiſque gloriam præbiturus.
Hæc cogitans, naves in cavas ſuſcitabat
Hectorem Priamidem, perquam ardentem etiam per ſe.
Furebat autem veluti cum Mars haſtam vibrans, vel pernicioſus ignis
In montibus furit profundæ in denſis receſſibus ſylvæ:
Spuma autem circum os oriebantur, ejuſque oculi
Fulgebant terribilibus: ſub ſuperciliis: circumque caſſis
Horrendum tempora quaſſabantur pugnantis
Hectoris: ipſe enim ei ab æthere erat auxiliator
Jupiter, qui eum plures inter viros ſolum
Honore gloriaque extollebat. brevis enim ævi erat
Futurus: jam enim in eum urgebat fatalem diem
Pallas Minerva ſub Pelida:
Et ſane volebat perrumpere ordines virorum, tentans
Qua jam plurimam turbam videbat, & arma optima:
Sed nec ſic quidem poterat perrumpere, cupidiſſimus licet.
Suſtinebant enim quadratis ordinibus addenſatis mutuo nexi, veluti petra
Excelſa, magna, canum mare prope exiſtens,
Quæ ſuſtinet ſtridulorum ventorum celeres incurſiones,
Undaſque ingentes, quæ eructant in ipſam:
Sic Danai Trojano ſuſtinebant firmiter, neque fugiebant.
At ille fulgens igne undique inſiliit turbæ:
Incidit autem, veluti cum unda velocem in navem ingruerit
Rapide e nubibus ventis aucta, quæ tota
Spuma operta eſt, venti vero gravi flatus
In velo fremit: & trepidant animo nautæ
Timidi: tantillo enim ſpatio e media jam morte auferuntur:
Sic fluctuabat animus in pectoribus Achivorum.
Sed is, tanquam leo infeſtus bobus ſuperveniens,
Quæ in irriguo loco paludis magna paſcuntur
Infinitæ, inter eas autem paſtor haud recte ſciens
Cum fera pugnare nigræ bovis cædem defendens,
Hic quidem cum primis aut poſtremis bobus
Uſque ſimul graditur, at ille in medias inſiliens
Bovem vorat, hæc vero omnes metu fugiunt: ſic tunc Achivi
Divinitus in fugam conjecti ſunt ab Hectore & Jove patre
Omnes: hic autem ſolum occidit Mycenæum Periphetem

Co-

Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ·
Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο.
Ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε·
Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων,
Τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δὲ ὁ ἄγχι παρέστη,
Στήθει δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
Χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλ' ἐδείδισαν Ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
Τῶν προτέρων. αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδὼς
Καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι.
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
Παίδων, ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων,
Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι,
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
Θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
Ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιΐου πτολέμοιο.
Ἕκτορα δ' ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
Ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
Ἠδ' ὅσσοι πὰρ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν·
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
Ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἐφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων·
Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι

Coprei dilectum filium, qui Euryſthei regis
Nuncius ibat ad Herculem:
Hoc genitus erat ex patre multo deteriore filius melior
Omnigenis virtutibus, & curſu, & pugna,
Et prudentia inter primos Mycenæorum fuit:
Qui tunc Hectori gloriam ſuperiorem præbuit:
Converſus enim retro, in ſcuti extremam oram offendit,
Quod ipſe geſtabat, talare ſeptum jaculorum,
Ei hic impeditus cecidit, ſupinus: caſſis autem
Terribiliter circumſonuit circa tempora prolapſi.
Hector autem cito animadvertit, currenſque ei prope aſtitit,
Pectori vero haſtam infixit, amicoſque ipſum prope ſocios
Interfecit: illi autem non poterant triſtes licet ob ſocium,
Opitulari: ipſi enim valde timebant Hectorem nobilem.
Intra naves autem receſſerunt, circumque *eos* ſepſerunt extremæ proræ
Navium quæ in anteriorem partem ſubductæ erant: illi vero infundebatur.
Argivi autem a navibus quidem ceſſerunt etiam neceſſitate
Prioribus, illic autem ad tentoria manſerunt
Frequentes, nec diſſipabantur per caſtra: retinebat enim pudor
Et metus: perpetuo enim vociferantes hortabantur invicem.
Neſtor vero maxime Gerenius, cuſtos Achivorum,
Obteſtabatur per parentes ſupplicans viro cuique,
O amici, viri eſtote, ac reveremini animo
Alios homines: & recordamini quiſque
Filiorum, & uxorum, & poſſeſſionis, & parentum,
Et cui vivunt & cui mortui ſunt.
Hos per hic ego ſupplico non præſentes,
Ut ſtetis fortiter, neque vertamini in fugam:
Sic fatus, accendit robur & animum cujuſque:
Illis autem ab oculis nubem caliginis removit Minerva
Divinitus immiſſam: clara autem ipſis lux facta eſt utrinque.
Et ex parte navium & omnibus æque gravis prælii.
Hectorem autem conſpexerunt pugna ſtrenuum & ſocios,
Tum quotquot a tergo abſtiterant, neque pugnabant,
Tum quotquot ad naves pugnam pugnabant veloces:
Neque vero ne adhuc quidem Ajaci magnanimo placuit mente
Stare ubi alii conſiſtebant Achivi.
Sed hic navium obibat tabulata excelſa in puppibus magnis paſſibus.
Verſabat autem contum magnum navalem in manibus,
Com-

Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει
Λαοφόρον καθ' ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο
Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται.
Ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
Φοίτα μακρὰ βιβὰς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν· οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων,
Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων.
Ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο
Ἀντίος ἀΐξας· τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἤτοι Ἀχαιοὶ
Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι.
Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου,
Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
Ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικε
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν·
Τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων,
Ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα, κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,

Ἀφλα-

Compactum annulis ferreis, duum & viginti cubitorum.
Et ut quum vir equis deſultoriis uti peritus,
Qui poſtquam ex multis quatuor conjunxit equos,
Agitans ex campo magnam ad urbem urget
Publicam per viam, multique eum admirantes ſpectant
Viri & mulieres: hic autem firmiter ſine lapſu aſſidue
Saliens, alias in alium alternat. illi autem volant:
Sic Ajax per multa velocium tabulata excelſa in puppibus navium
Gradiebantur magnis paſſibus, vox autem ejus ad æthera perveniebat:
Semper enim terribiliter clamans Danaos hortabatur
Naveſque & tentoria defendere. at neque Hector
Manebat in Trojanorum turba bene armatorum,
Sed ſicut avium volucrium aquila nigra
Turbam invadit fluvium juxta paſcentium
Anſerum, vel gruum, vel cycnorum, longa colla habentium:
Sic Hector impetu ferebatur recta in navem prora cæruleam
In adverſum prorumpens: eum vero Jupiter impellebar a tergo
Manu valde magna, concitabatque populum cum ipſo.
Iterum vero acris pugna ad naves facta eſt:
Dixiſſes certe indefeſſos & indomitos inter ſe
Occurrere in prælio: tanto impetu pugnabant.
His autem pugnantibus hic erat animus: Achivi quidem
Non putabant *ſe* evaſuros e clade, ſed perituros.
Trojanis autem credebat animus in pectoribus cujuſque
Naves incenſuros eſſe *ſe*, occiſuroſque heroas Achivos.
Hi quidem his animis inſtabant ſibi invicem:
Hector autem puppim navis prehendit pontum tranſeuntis,
Pulchræ, velocis, quæ Proteſilaum advexerat
Ad Trojam, neque retro reduxit in patriam terram:
Hujus jam de nave Achivique Trojanique
Occidebant alii alios cominus. neque ſane ii
Sagittarum impetus eminus excipiebant neque jaculorum,
Sed cominus ſtantes, unum animum habentes,
Acutis jam ſecuribus & bipennibus pugnabant,
Et enſibus magnis, & haſtis utrinque acutis.
Multi vero gladii pulchris nigris illigati manubriis, capulis magnis,
Alii quidem e manibus in terram cedebant, alli vero ab humeris
Virorum pugnantium: fluebatque ſanguine terra nigra.
At Hector puppi *navem* poſtquam prehenderat, non dimittebat,

Aplu-

Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων· Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν,
Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν,
Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων,
Οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτεν φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν·
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, (βιάζετο γὰρ βελέεσσιν)
Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, οἰόμενος θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης·
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἱστήκει δεδοκημένος· ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἠέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ἠέ τι τεῖχος ἄρειον ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
Ἧ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο·
Ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο,
Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος,
Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Π. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Πατρόκλῳ δεηθέντι Ἀχιλλεὺς τὴν ἑαυτοῦ πανοπλίαν ἐπιτρέπει ἀναλαβεῖν, καὶ τοὺς Μυρμιδόνας ἐξάγειν, ἐπὶ τὸν πόλεμον· οἱ δὲ ἐξελθόντες ἔτρεψαν τοὺς Τρῶας. Πάτροκλος δὲ Σαρπηδόνα τὸν Διὸς ἀναιρεῖ, τὸν παρήορον ἵππον τοῦ Ἀχιλλέως ἀνελόντα Πήδασον· ἔπειτα δὲ Πάτροκλον Ἕκτωρ ἀναιρεῖ, πλη-

γεὶς

Apluſtre manibus tenens: Trojani autem imperabat,
Ferte ignem, ſimul & ipſi conferti excitate pugnam.
Nunc nobis omnia *mala* Jupiter quæ compenſet diem dedit
Ut naves capiamus, quæ huc diis invitis profectæ,
Nobis clades multas fecerunt, ignavia ſeniorum,
Qui me volentem pugnare ad puppes navium,
Ipſumque detinebant, inhibebantque exercitum.
Verum ſi tum lædebat mentes late ſonans Jupiter
Noſtras, nunc ipſe impellit & jubet.
Sic dixit. illi vero acrius in Argivos ruebant:
Ajax autem non amplius ſuſtinuit, (obruebatur enim telis)
Sed recedebat paululum, putans *ſe* moriturum eſſe,
Tranſtrum puppi proximum ad ſeptempedale, liquit autem tabulata puppis navis æqualis:
Ibi ille ſtabat obſervans haſta autem aſſidue
Trojanos arcebat a navibus, quicunque feret indefeſſum ignem:
Et ſemper horrendum clamans, Danaos hortabatur,
O amici heroes Danai, Martis proles,
Viri eſtote amici, recordamini autem impetuoſæ fortitudinis.
An aliquos putamus eſſe adjutores a tergo?
Aut aliquem murum firmiorem qui viris perniciem arceat?
Non quidem aliqua prope eſt urbs turribus munita,
Qua nos defendamus, qui auxilietur populum habentes:
Sed in Trojanorum campo bene armatorum,
Ponto clauſi, longe ſedemus a patria terra.
Ideo in manibus ſalus, non in remiſſione pugnæ.
Dixit, & furens inſectabatur haſta acuta.
Quicumque autem Trojanorum cavas ad naves ferretur,
Cum igne ardenti, *in* gratiam Hectoris concitantis,
Hunc Ajax percutiebat exceptum acuta haſta:
Duodecim autem ante naves cominus percuſſit.

ARGUMENTUM LIBRI XVI. ILIADIS HOMERI.

PAtroclo deprecanti Achilles ſua ipſius arma permittit capere, & Myrmidonas educere ad pugnam. Hi vero egreſſi in fugam vertunt Trojanos. Patroclus autem Sarpedonem Jovis filium occidit, qui funalem equum currus Achillis interfecerat Pedaſum. At vero poſteà Patroclum Hector interemit, vul-

γέντα πρότερον ὑπὸ Εὐφόρβου, Ἀπόλλωνος ἀφελομένου τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ

Πῖ Πάτροκλον ἔπεφνεν ἀρήϊον Ἕκτορος αἰχμή.

Ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
Νηπίη; ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
Εἰανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται.
Τῇ ἴκελος Πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις·
Ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἶος;
Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον Ἄκτορος υἱόν,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων.
Ἠὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἐξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.
Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
Αἰναρέτη· τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
Νηλεές· οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,

vulneratum prius ab Euphorbo, quum Apollo rapuiſſet ipſi omnia arma.

SIC hi quidem de navi bonis tranſtris inſtructa pugnabant

At vero Patroclus Achilli aſtabat paſtori populorum,
Lacrymas calidas fundens, tanquam fons aquis niger,
Qui ab excelſa petra nigram fundit aquam.
Hunc autem intuitus miſeratus eſt pedibus celer nobilis Achilles,
Et ipſum edita voce verbis volucribus allocutus eſt,
Curnam lacrymaris Patrocle, tanquam puella
Parvula? quæ cum matre currens ſe ſuſcipi flagitat,
Veſtem apprehendens, & properantem detinet,
Et lacrymabunda ipſam aſpicit, dum ſe ſuſceperit.
Huic ſimilis Patrocle molles lacrymas effundis:
An aliquid Myrmidonibus nuncias, aut mihi ipſi?
An aliquem nuncium ex Phthia audiviſti ſolus?
Vivere quidem adhuc ajunt Menœtium Actoris filium,
Vivit & Æacides Peleus inter Myrmidonas,
Quorum ſane ſuper alterutro triſtaremur mortuo.
An tu Argivorum gratia luges, quod ita pereunt
Naves ad cavas, injuſtitiam propter ſuam?
Eloquere, ne cela mente, ut ſciamus ambo.
Hunc autem graviter ſuſpirans allocutus es Patrocle eques,
O Achille Pelei fili, multo fortiſſime Achivorum,
Ne indigneris: adeo gravis enim dolor appreſſit Achivos
Nam jam omnes quicumque ante erant fortiſſimi,
In navibus jacent eminus cominuſque vulnerati.
Eminus quidem ille Tydides fortis Diomedes:
Cominus vero Ulyſſes haſta inclytus, atque Agamemnon:
Percuſſus autem eſt & Eurypylus ad femur ſagitta.
Hos quidem medici multis medicamentis utentes curando occupati ſunt,
Vulneribus medentes: tua vero ira flecti neſcia eſt Achille.
Ne me unquam talis utique ceperit ira, qualem tu ſervas,
In malum fortis: quiſnam a te alius juvabitur poſthac,
Si non ab Argivis indignam perniciem propulſaveris?
Immiſericors: non utique tibi pater fuit eques Peleus,
Nec Thetis mater: ſed cæruleum te peperit mare,

Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
Δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴ κ' ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαιμεν ποτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ὤ μοι διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες;
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥν τινα οἶδα,
Οὔτέ τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκει·
Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν. ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἤτοι ἔφην γε
Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε.
Τύνη δ' ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον
Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
Ἤπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται·

Οὐ

Excelſæque petræ; mens enim tibi eſt ſæva.
Si vero aliquod animo tuo vaticinium vereris,
Et aliquid tibi a Jove dixit veneranda mater,
At me ſaltem mitte cito, ſimulque cæteras copias præbe
Myrmidonum, ſi forte quid lumen Danais fiam.
Da autem mihi humeris tua arma ut armer,
Si forte me, te ob ſimilitudinem credentes, abſtinuerint pugna
Trojani, reſpiraverintque Mavortii filii Achivorum
Afflicti *jam*. Exigua autem reſpiratio in pugna.
Facile vero integri defeſſos viros *vel* clamore
Repulerimus ad urbem a navibus & tentoriis.
  Sic dixit ſupplicans valde demens: certe enim erat
Sibi ipſi mortemque malam, & fatum oraturus.
Illum vero graviter ingemiſcens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Heu mihi nobiliſſime Patrocle, quid dixiſti?
Neque vaticinium vereor quod audivi,
Neque quicquam mihi a Jove dixit veneranda mater:
Sed hic gravis dolor cor & animum occupat,
Quondoquidem æqualem vir voluerit privatum portione,
Et præmium rurſus abſtulerit, qui potentia antecellit:
Gravis dolor hic mihi eſt, paſſus enim ſum labores animo.
Puellam, quam quidem mihi præmium electam dederant Achivi,
Haſtaque mea quæſiveram, urbe bene munita everſa,
Hanc rurſus e manibus abſtulit rex Agamemnon
Atrides, tanquam ab aliquo honorum exorte inquilino.
Sed hæc quidem anteacta eſſe ſinemus: neque enim fas erat
Perpetuo iraſci apud animum. Statueram ſane
Non prius iram *me* cohibiturum, quam cum jam
Ad naves meas perveniſſet clamorque pugnaque.
Tu vero humeris quidem mea inclyta arma indue,
Et dux eſto Myrmidonibus bellicoſis ad pugnam,
Siquidem obſcura Trojanorum nubes circumdat
Naves magna vi: hi autem in littore maris
Tendunt, loci parvam jam portionem habentes
Argivi: Trojanorum autem civitas tota ingruit,
Fiduciæ plena. Non enim meæ galeæ vident frontem
Prope ſplendentis: cito certe fugientes, foſſas campeſtres
Impleviſſent cadaveribus, ſi in me rex Agamemnon
Leni animo fuiſſet: nunc vero exercitum clauſum oppugnant.

Οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·
Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ καὶ ὥς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
Ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο
Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
Ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν.
Μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ· μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θήῃς, τοὺς δὲ δ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Μήτε τις ἐν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,
Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. βάλλετο δ' αἰεὶ
Κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'. ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδὲ δύναντο
Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν·
Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι· κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι, πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

Ὅπ-

Non enim Tydidæ Diomedis in manibus
Furit haſta, a Danais mortem ut arcere poſſit:
Neque dum Atridæ vocem audivi clamantis
Inimico ex capite, ſed Hectoris homicidæ vox
Trojanos adhortantis reſonat: illi autem fremitu militari
Totum campum obtinent, prælio vincentes Achivos.
Sed & ſic, Patrocle, a navibus peſtem propulſans
Irrue ſtrenue, ne jam igne ardenti
Naves incendat, dulcemque reditum auferant.
Pareto autem ſicut tibi ego ſermonis ſummam in animo poſuero,
Quo mihi honorem magnum & gloriam referas
Ab omnibus Danais, & illi perpulchram puellam
Abductam reddant, inſuperque ſplendida dona præbeant.
A navibus ubi repuleris, reverte: ſi vero tibi
Dederit gloriam auferre altitonans maritus Junonis,
Ne tu ſine me ſis cupidus pugnandi
Cum Trojanis bellicoſis: magis enim indecorem me reddes:
Neve exultans prælio & pugna,
Trojanos occidens, ad Ilium ducas exercitum,
Ne quis ab Olympo deorum ſempiternorum
Deſcendat: valde illos diligit ſaltem longe jaculans Apollo:
Sed revertaris, poſtquam ſalutem navibus
Dederis: illos autem ſine per campum certare.
Utinam enim o Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
Neve qui Trojanorum mortem effugiat quotquot ſunt,
Neve quis Argivorum, nobis vero duobus effugere perniciem *contingat*,
Ut ſoli Trojæ ſacra mœnia diruamus.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Ajax vero non amplius manebat: obruebatur enim telis:
Domabat eum Joviſque conſilium & Trojani illuſtres
Jaculantes: terribilem autem circa tempora fulgens
Caſſis percuſſa ſonitum edebat. Percutiebatur autem aſſidue
Ad clavos caſſidis affabre factos. Ille vero ſiniſtro humero delaſſabantur,
Firmiter uſque tenendo ſcutum varium: neque tamen poterant
Illum circumſtantes loco movere urgendo telis:
Jugiter autem gravi tenebantur anhelitu: eique ſudor
Undique ex membris multus defluebat, neque omnino poterat
Reſpirare: paſſim autem malum firmabatur.
Dicite nunc mihi Muſæ cæleſtes domos tenentes,

Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν,
Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν.
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται,
Δύσεο τεύχεα θᾶσσον. ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε,
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τῖε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.

Quomodo jam primo ignis inciderit navibus Achivorum.
  Hector Ajacis haſtam fraxineam prope aſtans
Percuſſit enſe magno, ſpiculi ad commiſſuram cum ligno retro:
Penituſque amputavit. Hoc quidem Telamonius Ajax
Vibrabat fruſtra in manu mutilum haſtile: procul autem ab ipſo
Cuſpis ærea humi reſonuit cadens.
Agnovitque Ajax animo egregio, & exhorruit
Opera deorum, quod omnino pugnæ conſilia præcidebat
Jupiter altitonans, Trojaniſque volebat victoriam.
Receſſit autem extra tela. Illi vero injecerunt indeffeſſum ignem
Navi veloci: per hanc autem ſtatim inextinguibilis diffuſa eſt flamma.
Sic puppim quidem ignis circumdedit. At Achilles
Femoribus percuſſis Patroclum allocutus eſt,
  Propera nobiliſſime Patrocle equeſtris,
Video jam apud naves ignis hoſtilis impetum:
Ne jam naves capiant, & non poſthac poteſtas fugiendi ſit,
Induere arma ocyus, ego autem copias congregabo.
  Sic dixit. Patroclus autem armabatur coruſco ære.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenti fibulis apte junctas:
Tum poſtea thoracem circa pectora induebat
Varium, ſtellatum velocis Æacidæ:
Circa humeros autem poſuit enſem argenteis clavis diſtinctum,
Æreum, deinde autem ſcutum magnumque ſolidumque:
Capiti vero forti galeam affabre factam impoſuit,
Setis equinis comantem, horrendum autem criſta deſuper nutabat.
Sumpſit etiam validas haſtas, quæ ejus manibus quadrabant.
Haſtam vero non ſumpſit ſolam eximii Æacidæ,
Gravem, magnam, validam: quam quidem non potuit alius Achivorum
Vibrare, ſed ipſam ſolus norat vibrare Achilles:
Peliadem fraxinum, quam patri ejus dederat Chiron
Pelii ex vertice *cæſam*, cædis auctorem futuram heroibus,
Equos autem Automedontem confeſtim jungere juſſit,
Quem poſt Achillem hoſtium agmina perrumpentem honorabat maxime;
Fideliſſimus autem ei erat in pugna ad ſuſtinendos minaces hoſtium impetus
Tunc igitur Automedon duxit ſub jugum veloces equos
Xanthum & Balium, qui curſu ventis æquo volabant:
Hos peperit Zephyro vento Harpyia Podarge,
Paſcens *in* prato juxta fluentum oceani.

Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει,
Τόν ῥά ποτ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δῃώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν,
Καί τ' ἐγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ γε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεὺς,
Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ ᾗσιν Ἀχιλλεὺς
Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διῒ φίλος· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῗσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει
Σημαίνειν, αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο,
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷϊ,
Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη
Φύλαντος θυγάτηρ. τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς·
Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε προφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς,
Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·

Temonis vero loris eximium Pedaſum junxit,
Quem quondam Eetionis capta urbe abduxit Achilles,
Qui licet mortalis ſimul ibat cum equis immortalibus.
Myrmidonas autem obiens armabat Achilles
Omnes per tentoria cum armis. Illi vero, lupi tanquam
Cruda vorantes, quibus in præcordiis immenſum robur,
Qui cervum cornutum magnum *in* montibus poſtquam interfecerunt
Laniantes vorant: omnibus autem mala ſanguine rubra,
Tum gregatim vadunt e fonte aquis nigro,
Hauſturi linguis raris nigram aquam
Summam, eructantes cruorem ſanguinis: animus vero
Pectoribus intrepidus ineſt, diſtenditur autem venter:
Tales Myrmidonum ductores atque principes
Circum ſtrenuum famulum velocis Æacidæ
Magnis ibant animis: intor eos autem Mavortius ſtabat Achilles,
Adhortationibus urgens equoſque & viros clypeatos.
Quinquaginta erant naves veloces, quas Achilles
Ad Trojam princeps duxerat Jovi carus: in ſingulis autem
Quinquaginta erant viri ad tranſtra ſocii:
Quinque autem ductores fecerat, quibus credidit
Imperium, ipſe vero ſummam tenens poteſtatem imperabat.
Unius quidem ordinis dux erat Meneſthius vario thorace ornatus,
Filius Sperchii a Jove fluentis fluvii,
Quem peperit Pelei filia pulchra Polydora
Sperchio indefeſſo, mulier deo miſta:
Sed ut vulgi fama ferebat Boro, Perieris filio,
Qui palam *eam* uxorem duxerat, datis immenſis ſponſalibus.
Alterius autem Eudorus Mavortius dux erat
Clam ſuſceptus, quem peperit choreis ducendis elegans Polymela
Phylantis filia. Hanc vero potens Argicida
Adamavit, oculis conſpicatus inter cantantes
In choro Dianæ aureo arcu inſignis tumultuum venaticorum amantis:
Statimque in ſuperiora domus aſcedens, accubuit clam
Mercurius pacificus: & dedit ei illuſtrem filium
Eudorum, egregium & curſus celeritate, & pugna.
Sed poſtquam hunc partuum doloris præſes Ilithyia
Eduxit in lucem, & ſolis vidit jubar,
Illam quidem Echecles fortis Actoridæ
Duxit domum, poſtquam dederat infinita dona ſponſalia:

Hunc

Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ δ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
Ἔγχει μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταῖρον·
Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
Στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,
Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω
Ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν· καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος,
Σχέτλιε Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
Νηλεές, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. νῦν δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε.
Ἔνθά τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε
Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων.
Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον;
Οὔτε τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.

230 Νί-

Hunc autem ſenex Phylas magna cura nutrivit & educavit,
Vehementi amore proſequens tanquam ipſius filius foret.
Tertii autem Piſandrus Mavortius dux erat
Mæmalides, qui inter omnes excellebat Myrmidonas,
Haſta pugnando, poſt Pelidæ ſocium.
Quarto autem præerat ſenex equum agitator Phœnix:
Quinto autem Alcimedon Laercei filius eximius.
Sed poſtquam omnes cum ductoribus Achilles
Collocaſſet bene ordinatos, acria mandata dedit.
Myrmidones, ne quis mihi minarum obliviſcatur
Quas in navibus velocibus minabamini Trojanis,
Toto tempore iræ: & me accuſabatis unuſquiſque,
Dure Pelei fili, bile certe te nutrivit mater:
Immitis, qui apud naves tenet invitos ſocios.
Domum ſaltem cum navibus revertamur portum tranſeuntibus
Retro, ſiquidem tibi adeo perniciosa ira incidit animo.
Hæc mihi congregati frequenter dicebatis: nunc vero apparet
Conflictus magnum opus, cujus antea quidem cupidi eratis:
Ubi forte cor quis gerens contra Trojanos pugnet.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque:
Magis autem catervæ addenſatæ ſunt, ut regem audierunt.
Ut cum parietem vir coagmentat apte junctis lapidibus
Domus altæ, impetus ventorum vitans:
Sic apte junctæ erant galeæ, & clypei umbonibus muniti.
Clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir:
Seque invicem attingebant ſetis equinis comantes galeæ ſplendentibus conis
Nutantium: adeo denſi ſteterunt inter ſe.
Omnes autem ante duo viri armabantur,
Patrocluſque & Automedon, unum animum habentes,
Ante Myrmidonas ad pugnam. Sed Achilles
Perrexit ire in tentorium: arcæ autem operculum aperuit
Pulchræ, affabre factæ, quam ei Thetis pedes argentea
Impoſuit navi vehendam, quum bene impleſſet tunicis,
Chlæniſque a vento defendentibus, villoſiſque tapetibus.
Ibidemque ei poculum erat laborate factum, neque aliquis alius
Neque virorum bibebat ex eo nigrum vinum,
Neque alicui libabat deorum niſi Jovi patri.
Hoc utique tunc ex arca ſumptum purgavit ſulphure
Primum, poſtea autem lavit aquæ puro liquore.

La-

Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον,
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκει· λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, (Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον)
Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἠ' μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι
Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες εὐρύοπα Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν
Ἡμέτερος θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ', ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
Τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ἤτοι ὁ μὲν, σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης· ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,

Μυρ-

Lavitque ipſe manus, hauſitque nigrum vinum,
Precabatur deinde ſtans medio ſepto: libabatque vinum,
Cælum ſuſpiciens, (nec Jovem latuit fulmine gaudentem)
Jupiter rex Dodonææ, Pelaſgice, procul habitans,
Dodonæ præſidens hybemo frigore infeſtæ: circum autem Selli
Tui habitant interpretes pedibus illoti, humi cubantes.
Equidem jam olim meum ſermonem exaudiſti precati,
Et honore quidem me dignatus es, valde autem afflixiſti populum Achivorum:
Sed adhuc hoc mihi nunc perfice votum.
Ipſe quidem ego manebo navium in cœtu,
Sed ſocium mitto cum multis Myrmidonibus
Pugnatum: cum hoc una victoriam emitte late ſonans Jupiter:
Confirma autem ei cor in præcordiis, ut & Hector
Intelligat num etiam ſolus ſciat pugnare
Noſter famulus, an ei tunc *tantum* manus invictæ
Inſaniant, quando ego iero ad prælium Martis.
Sed poſtquam a navibus prælium clamoremque expulerit,
Incolumis mihi poſtea veloces ad naves redeat,
Armiſque cum omnibus, & bellicoſis ſociis.
Sic dixit precans: hunc autem audivit ſapiens Jupiter:
Atque ei alterum quidem dedit pater, alterum vero abnuit:
A navibus quidem ei repellere præliumque pugnamque
Dedit, ſalvum autem abnuit e pugna reverti.
Hic quidem, ubi libaratque & ſupplicaverat Jovi patri.
Rurſus tentorium ingreſſus eſt, poculumque repoſuit in arcam.
Stetit autem egreſſus pro tentorio: adhuc enim voluit animo
Spectare Trojanorum & Achivorum pugnam gravem.
Illi vero cum Patroclo magnanimo armati
Ordine ibant, donec in Trojanos magnis animis irruerunt.
Protinus autem veſpis ſimiles effundebantur
In via habitantibus, quas pueri irritant de more,
Aſſidue vexantes in via domicilia habentes,
Stulti: commune enim malum multis faciunt.
Has ſi aliquis præteriens homo viator
Moverit invitus, illæ continuo animoſum cor habentes,
Quæque provolat & defendit ſuos fœtus.
Harum tunc Myrmidones cor & animum habentes,
Ex navibus fundebantur: clamor autem immenſus ortus eſt.
Patroclus vero ſocios hortabatur altum clamans,

Myr-

Μυρμιδόνες ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὥς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες. ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
Καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος·
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας· ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες. ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
Ἡγεμόνα κτείνας ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν. κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
Ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ.
Ὣς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Οὐ γάρ πω τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
Ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς

Myrmidones ſocii Pelidæ Achillis,
Viri eſtote, amici, recordamini autem impetuoſæ fortitudinis.
Ut Pelidem honoremus, qui longe fortiſſimus *eſt*
Argivorum apud naves, & bellicoſi famuli:
Cognoſcat autem & Atrides late dominans Agamemnon
Suam noxam, quod fortiſſimum Achivorum nihil honoravit.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque:
Irruerunt autem in Trojanos conferti. Circumque naves
Terribiliter reſonabant clamantibus ab Achivis.
Aſt Trojani ut viderunt Menœtii fortem filium,
Ipſum & famulum cum armis coruſcantes,
Omnibus turbatus eſt animus, phalangeſque diſſolvebantur,
Exiſtimantes apud naves velocem Pelidem
Iram abjeciſſe, & amicitiam recepiſſe:
Circumſpectabat autem unuſquiſque, quo effugere poſſit gravem perniciem.
Patroclus autem primus jaculatus eſt haſta fulgenti
Penitus in medium, ubi plurimi tumultuabantur,
Navis ad puppim magnanimi Proteſilai:
Et percuſſit Pyræchmen, qui Pæonas equeſtres bellatores
Duxit ex Amydone ab Axio late fluente:
Hunc percuſſit in dextrum humerum: is autem ſupinus in pulveres
Concidit edito gemitu: ſocii autem circa ipſum in fugam conjecti ſunt
Pæones. Patroclus enim fugam immiſit omnibus,
Ductore occiſo qui præſtantiſſimus erat pugna.
A navibus autem repulit, extinxitque ardentem ignem.
Semiuſta autem navis relicta eſt illic. In fugam vero verſi ſunt
Trojani immani tumultu. Danai autem infundebantur
Naves per cavas: tumultus autem vehemens factus eſt.
Ut cum ab alto vertice montis magni
Summovet denſam nubem fulgurator Jupiter,
Apparentque omnes ſpeculæ & cacumina ſumma,
Et ſaltus, cælitus autem aperitur maximus æther:
Sic Danai a navibus quidem expulſo hoſtili igne
Paululum reſpirarunt: pugnæ tamen non erat ceſſatio.
Nondum enim omnino Trojani bellicoſis ab Achivis
Verſis ubique tergis fugabantur nigris a navibus,
Sed adhuc reſiſtebant, a navibus tamen paulum recedebant neceſſitate (coacti.)
Tum vero vir interfecit virum diſſipata acie
Ducum. Primus autem Menœtei fortis filius

Sta-

Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
Ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασε·
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος οὖτα Θόαντα,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλεΐδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
Νεῦρα διεχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὖτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος.
Ἤριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
Στὰς πρόσθεν νέκυος. τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
Ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν.
Ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
Βήτην εἰς Ἔρεβος Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Υἷε ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖθι
Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι·
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω.
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
Φάσγανον ἐρραίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, ἔσχε δὲ οἶον
Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
Νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε

Νέρ-

Statim averſi Areilyci percuſſit femur
Haſta acuta, penituſque æs adegit:
Fregit autem os haſta: Is vero pronus in terram
Decidit Sed Menelaus Mavortius vulneravit Thoantem,
Pectore nudatum juxta ſcutum: ſolvitque membra.
Phylides autem Amphiclum irruentem obſervans,
Occupavit feriendo (ei) averſam partem cruris, ubi craſſiſſima
Pulpa hominis eſt: undique autem haſtæ cuſpide
Nervi diſciſſi ſunt eique tenebræ oculos cooperuerunt.
Neſtoridarum autem alter vulneravit Atymnium acuta haſta
(Nempe) Antilochus, perque ile trajecit æream haſtam.
Cecidit autem pronus. At Maris confeſtim haſta
In Antilochum irruebat, ob fratrem iratus,
Stans ante cadaver. Eum vero (alter Neſtoridarum) deo par Traſymedes
Occupavit feriendo antequam ille vulneraret (Antilochum) nec aberravit
Ad humerum protinus: extremum autem brachium haſtæ cuſpis
Amputavit a muſculis, & os penitus abſcidit.
Fragorem vero edidit cadens, & caligo oculos cooperuit.
Sic illi quidem duo duobus a fratribus domiti
Iverunt ad Erebum Sarpedonis ſtrenui ſocii,
Filii jaculatores Amiſodari, qui Chimæram
Nutrivit inſuperabilem, multis perniciem hominibus.
Ajax vero in Cleobulum Oiliades impetu facto
Vivum cepit, impeditum in turba: ſed ei ibi ſtatim
Solvit robur, feriens enſe cervicem bene manubriato,
Totuſque incaluit enſis ſanguine. Illi vero oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
Peneleus autem Lyconque concurrerunt: haſtis enim
Aberrarant a ſe invicem, & incaſſum fuerant jaculati ambo:
Hi rurſus enſibus concurrerunt: tunc Lycon quidem
Setis equinis comantem galeæ conum percuſſit, quave parte manubrio inſeritur
Enſis, fractus eſt: at ſub aure cervicem percuſſit
Peneleus, totuſque immerſus eſt enſis, tenebat autem ſola
Cutis: pendebatque ab ea caput, ſolutaque ſunt membra.
Meriones autem Acamanta aſſecutus pedibus rapidis
Percuſſit currum aſcendentem ad dexterum humerum.
Cecidit autem ex curru, oculiſque offuſa eſt caligo,
Idomeneus autem Erymanta ad os ſævo ære
Percuſſit: tectaque haſta ærea tranſiit

Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
Πρῆσε χανών. θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι
Σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες
Αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
Ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει·
Ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε·
Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν· Ἕκτορα δ' ἵπποι
Ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων·
Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγεν. ὕψι δ' ἀέλλη
Σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
Ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν,
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
Ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός.
Ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ

Subtus ſub cerebro: diffidit autem oſſa alba
Excuſſique ſunt dentes: & impleti ſunt ei ambo
Sanguine oculi: eumque per os ſurſum & per nares deorſum
Efflavit aperto ore. Mortis autem nigra nubes obtexit.
Hi quidem ductores Danaorum interfecerunt virum ſinguli.
Ut vero lupi agnis irruunt vel hœdis
Exitiales, e pecudibus ſurripientes, qui in montibus
Paſtoris incuria diſperſi ſunt: illi conſpicati,
Statim diſcerpunt imbellem animum habentes:
Sic Danai Trojanis irruebant. Illi autem fugæ
Horriſonæ meminerunt, oblitique ſunt impetuoſæ fortitudinis.
Ajax vero magnus ſemper in Hectorem ære armatum
Cupiebat jaculari: ille vero ſcientia pugnæ;
Clypeo taurino coopertus latos humeros
Obſervabat, ſagittarumque ſtridorem & ſonitum jaculorum.
Certe quidem jam videbat pugnæ alio inclinatam victoriam.
Sed & ſic manebat, ſervabatque caros ſocios.
Ut cum ab Olympo nubes vadit ad cælum,
Ætherem poſt ſerenum, cum Jupiter nimbos procelloſos porrigit:
Sic horum a navibus factus eſt clamorque fugaque,
Neque ordine ullo tranſierunt rurſus: Hectorem vero equi
Extulerunt veloces cum armis: deſeruit autem populum
Troicum, quos invitos depreſſa foſſa coercebat.
Multi autem in foſſa trahentes currus veloces equi
Fractos ad ſummum temonem liquerunt currus dominorum:
Patroclus autem ſequebatur vehementer Danaos adhortans,
Trojanis mala cogitans: hi autem clamoreque fugaque
Omnes impleverunt vias, poſtquam diſſipati ſunt: in altum autem procella *pulveris*
Spargebatur ſub nubes, contendebantque ſolidi ungulis equi
Retro ad urbem, a navibus & tentoriis.
Patroclus vero qua plurimum turbatum videbat populum,
Ea dirigebat *equos* minaciter clamans. Sub axibus autem viri cadebant
Proni de curribus, in quibus ſedilia reſonabant.
Recta autem foſſam tranſilierunt veloces equi,
Immortales, quos Peleo dii dederant præclara dona,
In adverſum pergere cupientes: in Hectorem autem inſtigabat animus.
Cupiebat enim percutere: illum vero extulerant veloces equi.
Ut vero nimbo procelloſo omnis nigra obruta gravatur terra
Tempore autumnali cum rapidiſſimum fundit imbrem

Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας.
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.
Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόληος
Εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν·
Ἔνθ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα Ἤνοπος υἱὸν
Δεύτερον ὁρμηθείς. ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ἧστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία ἠΐχθησαν· ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς
Γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων·
Εἷλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος. ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ.
Ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ.
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε, Πύριν τε,
Ἰφέα τ', Εὔιππόν τε καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
Χέρσ' ὕπο Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν,
  Αἰδὼς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω
Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε

Τρῶας.

Jupiter, quando jam viris iratus ſævit,
Qui vi in foro perverſa edunt judicia,
Juſtitiam autem expellunt, deorum vindictam non verentes.
Propter hos vero omnes quidem fluvii inundant fluentes,
Multoſque aggeres tunc ſcindunt torrentes,
In mare autem purpureum vaſtum gemunt fluentes
Ex montibus in præceps: corrumpuntur autem opera hominum:
Sic equæ Trojanæ valde ingemiſcebant currentes.
Patroclus autem poſtquam primas perfregerat phalangas,
Rurſus ad naves compulit retrorſum, neque ad urbem
Sinebat cupientes aſcendere, ſed inter
Naves, & fluvium, & altum parietem (caſtrenſem)
Occidebat rapide inſequens, multorum autem exigebat ultionem:
Tunc quidem Pronoum primum percuſſit haſta fulgenti,
Pectore nudatum juxta clypeum: ſolvit autem membra.
Fragorem vero edidit cadens. Idem Theſtorem Enopii filium
Iterum impetu facto. Hic quidem eleganter polita in ſella
Sedebat contractus: exturbata enim erat mente, ex manibus
Habenæ defluxerant: ille vero haſta percuſſit propius adſtans
Malam dextram, perque ejus tranſegit dentes:
Traxit autem *eum* haſtam prehendens ſuper ambitu ante ſellam poſito, ut cum vir
Petra in prominenti ſedens ingentem piſcem
Ex ponto foras lino & ſplendido ære:
Sic traxit e ſella hiantem haſta fulgenti:
In os autem deturbavit: lapſum autem ipſum liquit anima.
Sed poſtea Eryalum irruentem percuſſit ſaxo
Medio in capite: illud vero in duas partes totum diffiſſum eſt
In caſſide gravi, is autem pronus in terram
Decidit: ipſumque mors circumfuſa eſt exitialis.
At deinde Erymanta, & Amphoterum, & Epaltem,
Tlepolemumque Damaſtoridem, Echiumque, Pyremque,
Ipheaque, Euippumque, & Argeadem Polymelum,
Omnes alium ſuper alium admovit terræ almæ.
Sarpedon autem poſtquam vidit armis ſpoliatos ſocios
Manibus Patrocli Menœtiadæ domitos,
Adhortatus eſt eximios increpans Lycios,
Proh pudor! o Lycii quo fugitis? nunc celeres eſtote.
Occurram enim ego huic viro, ut intelligam
Quiſnam iſte victor graſſetur: & jam malis multis affecerit

Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
Οἳ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται·
Ὣς οἳ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε,
Ὤ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν, ὁρμαίνοντι
Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴκε ζωὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
Φράζεο μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
Υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἤτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν,
Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται·
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτὸν Θρασυμήδην,

Ὃς

Trojanos: multorumque enim & fortium genua ſolvit.
Dixit, & de curribus cum armis ſaliit in terram.
Patroclus vero altera ex parte ut vidit, deſiliit curru.
Tum vero illi ſicut vultures duo unguibus adunci roſtris curvi,
Petra ſuper excelſa ingentem clangorem edentes pugnant:
Sic hi clamantes alter in alterum irruebant.
Hos autem intuitus miſertus eſt Saturni filius verſuti,
Junonem autem allocutus eſt ſororem uxoremque,
Hei mihi, quando mihi Sarpedonem cariſſimum hominum
Fatale a Patroclo Menœtiade domari.
In duas autem partes mihi cor fertur in præcordiis, animo verſanti
An ipſum vivum pugnam extra lacrymoſam
Ponam ſurreptum Lyciæ in opulento populo,
An jam ſub manibus Mœnetiadæ domem.
Huic autem reſpondit deinde bovinis oculis decore veneranda Juno,
Importuniſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Virum mortalem jam olim deſtinatum fato
Jam vis a morte triſti liberare?
Fac: at non tibi omnes aſſentiemur dii cæteri:
Aliud autem tibi dicam, tu vero animo reconde tuo,
Si vivum dimiſeris Sarpedonem domum ſuam,
Perpende ne quis poſthac deorum velit & alius
Dimittere ſuum carum filium ex aſpero prælio.
Multi enim circum urbem magnam Priami pugnant
Filii immortalium, quibus iram gravem immittes.
Sed ſi tibi dilectus eſt, tuumque vicem ejus miſeratur cor,
Illum quidem ſinito in aſpera pugna
Manibus ſub Patrocli Menœtiadæ domari:
At poſtquam jam illum reliquerit animaque & vita,
Deducendum eum permitte Mortique ut ferat & ſuavi Somno,
Donec Lyciæ latæ ad populum pervenerint:
Ibi ei exequias facient fratreſque familiareſque
Tumuloſque cippoque. Hic enim honor eſt mortuorum.
Sic dixit neque non obſecutus eſt pater hominumque deumque,
Cruentas autem guttas demiſit in terram,
Filium dilectum honorans, quem ei Patroclus erat
Interempturus in Troja gleboſa procul a patria.
Hi autem cum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Tum quidem Patroclus inclytum Thraſimedem,

Ὅς ῥ' ἠῢς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα· λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήβροτε δουρὶ φαεινῷ
Δεύτερος ὁρμηθείς· ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
Ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων·
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
Τὼ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δέ σφι
Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον· οὐδ' ἐμάτησε.
Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν·
Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὄρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
Ἀλλ' ἔβαλ' ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ·
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών,
Αἴθωνα, μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος.
Ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι.
Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν

Ὀφ-

Qui ſtrenuus famulus Sarpedonis erat regis,
Hunc percuſſit imum ad ventrem: ſolvitque membra.
Sarpedon vero ab illo quidem aberravit haſta fulgenti
Poſt illum impetu facto. Pedaſum vero vulneravit equum
Haſta in dextro humero: is autem gemuit animam exhalans:
Decidit vero in pulveres porrectus, & avolavit anima:
Duo autem *reliqui equi* diſſilierunt, crepuit autem jugum, habenæque ipſis
Confundebantur, jacebat enim equus ad temonem devinctus in pulveribus.
Hujus rei quidem Automedon haſta inclytus invenit finem',
Educto longo enſe robuſto a femore,
Inſurgens abſcidit equum ad temonem devinctum: neque enim ſegniter agebat.
Hi a. recta ſtatione compoſiti ſunt, inq. habenis ſteterunt.
Illi vero rurſus congreſſi ſunt ad contentionem animum rodentem.
Tum vero Sarpedon quidem aberravit haſta fulgenti,
Patrocli autem ſupra humerum ſiniſtrum abiit cuſpis
Haſtæ, neque percuſſit ipſum: poſterior vero irruit ære
Patroclus: hujus autem non irritum telum effugit manu,
Sed percuſſit ubi præcordia complectuntur multipliciter munitum cor:
Cecidit autem ſicut quando aliqua quercus cadit, vel populus,
Vel pinus alta, quam in montibus fabri
Exciderunt ſecuribus recens exacutis, navale lignum ut ſit:
Sic ille ante equos & curum jacebat porrectus,
Dentibus frendens, pulvere manibus prehenſo ſanguinolento:
Ut cum taurum interficit leo armento ſuperveniens,
Fulvum, magnanimum inter flexipedes boves:
Peritque gemens ſub maxillis leonis:
Sic a Patroclo Lyciorum ductor clypeatorum vocabat ſocium,
Dum interficitur indignante anima gemebat, carumque nomine
Glauce cariſſime, bellator inter viros, nunc te admodum oportet
Pugnacemque eſſe, & audacem bellatorem:
Nunc tibi cordi ſit pugna gravis, ſi prælio impiger es.
Primum quidem adhortare Lyciorum ductores viros,
Quaquaverſum obiens, de Sarpedone præliari:
Quin & ipſe de me pugnes ære.
Tibi enim ego etiam poſthac pudor & opprobrium
Ero dies omnes perpetuo, ſi quidem mihi Achivi
Arma detraxerint, in circo ubi de navibus certatur lapſo.
Sed capeſſe *pugnam* ſtrenue, adhortareque populum omnem.
Sic illi locuto finis mortis texit

Ocu-

Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ᾽, ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο.
Τοῖο δ᾽ ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ᾽ αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ᾽ αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
Ἱεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἅρματ᾽ ἀνάκτων.
Γλαύκῳ δ᾽ αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι·
Ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ ὅτ᾽ οὐ δύνατο προσαμῦναι.
Χειρὶ δ᾽ ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. τεῖρε γὰρ αὐτὸν
Ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ,
Τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ᾽ ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι,
Κλῦθι ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἷς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ τε πάντοσ᾽ ἀκούειν
Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
Τερσῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ᾽ αὐτοῦ·
Ἔγχος δ᾽ οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν· ἀνὴρ δ᾽ ὤριστος ὄλωλε,
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός· ὁ δ᾽ οὐδ᾽ ᾧ παιδὶ ἀμύνει.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι·
Κοίμισον δ᾽ ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ᾽ ἑτάροισι
Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν·
Αὐτός τ᾽ ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ᾽ εὐχόμενος· τοῦ δ᾽ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Αὐτίκα παῦσ᾽ ὀδύνας, ἀπὸ δ᾽ ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ᾽ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, γήθησέν τε
Ὅττι οἱ ὦκ᾽ ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ᾽ ἐπὶ Πανθοΐδην καὶ Ἀγήνορα δῖον.
Βῆ δὲ μετ᾽ Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν,
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
Οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι. σὺ δ᾽ οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,

Ὃς

Oculos nareſque. Ille vero calce pectoribus impreſſo,
E corpore traxit haſtam, præcordia autem ipſam adhærentia ſequebantur:
Ejuſdem ſimul animamque & haſtæ evulſit cuſpidem.
Myrmidones autem illic detinuerunt equos anhelantes,
Cupientes fugere, poſtquam deſeruerant currus dominorum.
Glauco vero gravis dolor ortus eſt vocem audienti:
Conturbabatur autem ei cor quod non poterat opem ferre.
Manu autem prehenſum ſtringebat brachium. Dolebat enim ei graviter
Vulnus, quia jam cum Teucer irruentem jaculatus fuerat ſagitta,
Ab aggere excelſo malum a ſociis propulſans.
Precans autem dixit longe jaculanti Appolini,
  Exaudi rex, qui alicubi Lyciæ in opulento populo
Es, vel in Troja: potes autem undecunque auſcultare
Viro dolenti, ſicut nunc me dolor invadit.
Vulnus enim habeo hoc grave, undique autem mihi manus
Acutis doloribus transfixa eſt, neque mihi ſanguis
Siccari poteſt: gravatur artem mihi humerus per ipſum:
Haſtam autem non poſſum ſuſtinere firmiter, neque pugnare,
Congreſſus cum hoſtibus. Vir autem fortiſſimus periit,
Sarpedon Jovis filius: ille vero ne ſuo quidem filio opem fert,
Sed tu ſaltem mihi rex huic gravi vulneri medere:
Sopi autem dolores, præbeque vires, ut ſocios
Adhortans Lycios excitem ad pugnam:
Ipſeque de cadavere mortuo pugnem.
Sic dixit precans. Hunc autem exaudivit Phœbus Apollo:
Statim ſedavit dolores, a vulnere autem gravi
Sanguinem nigrum ſiccavit, fortitudinemque ejus immiſit animo
Glaucus autem agnovit ſua mente, lætatuſque eſt
Quod ſe cito exaudiverat magnus deus precatum.
Primum quidem excitavit Lyciorum ductores viros,
Quaquaverſum obiens, de Sarpedone præliari,
Deinde vero Troas accerſitum ibat paſſibus longis gradiens,
Polydamanta ad Panthœdem & Agenora nobilem:
Accerſitum etiam ivit Æneamque & Hectorem ære armatum,
Prope autem ſtans verbis velocribus allocutus eſt,
  Hector, nunc jam omnino oblitus es ſociorum,
Qui te propter procul ab amicis & patria terra
Animam deperdunt: tu vero non vis malum propulsare.
Jacet Sarpedon Lyciorum ductor clypeatorum,

Qui

Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ·
Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
Ἀλλὰ φίλοι παρστῆτε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
Μὴ ἄπο τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.
Ὣς ἔφατο. Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος
Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ,
Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν
Σαρπηδών. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
Τεύχεά τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
Βλῆτο γὰρ οὔ τι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου δῖος Ἐπειγεύς,
Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἤνασσε
Τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας
Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν.
Οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Τὸν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἕκτωρ
Χερμαδίῳ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

Πα-

Qui Lyciam tuebatur juſque dicendo & virtute ſua.
Hunc autem Patrocli manibus domuit haſta æreus Mars.
Sed amici adeſte, hominumque reprehenſionem animo veremini,
Ne arma abſtulerint, indigniſque modis acceperint mortuum
Myrmidones, de Danais irati quotquot perierunt,
Quos apud naves veloces interfecimus haſtis.
Sic dixit. Trojanos vero ipſo capite occupavit dolor
Intolerabilis, cedere neſcius, quippe ipſis columen urbis
Erat, alienigena licet exiſtens. Multæ enim illum
Copiæ ſequebantur, inter quas fortiſſimus erat in pugna.
Ibant autem recta in Danaos ardentes. Præibat autem ipſis
Hector iratus de Sarpedone. At Achivos
Concitabat ad certamen Menœtiadæ Patrocli animoſum cor:
Ajaces primos allocutus eſt, animis incitatos etiam per ſe,
Ajaces, jam vobis hoſtes propulſare cordi ſit,
Quales quidem antea eratis inter viros, vel & fortiores.
Jacet vir qui primus inſiliit in parietem caſtrenſem Achivorum
Sarpedon: ſed o ſi ipſum contumelia afficere potuerimus ablatum,
Armaque ab humeris auferre, & aliquem ſociorum
Ab eo *nos* propulſantium domare ſævo ære!
Sic dixit. Ii vero per ſe *hoſtes* arcere promptis erant animis.
Hi autem poſtquam utrinque firmarant phalangas,
Trojani & Lycii & Myrmidones & Achivi,
Concurrerunt de cadavere mortuo pugnaturi.
Horrendum clamantes: ingenti autem fragore ſonuerunt arma virorum.
Jupiter vero noctem pernicioſam extendit ſuper aſpera pugna,
Ut dilecto de filio pugnæ pernicioſum labor eſſet.
Moverunt autem loco priores Trojani nigros oculis Achivos.
Percuſſus enim erat nequaquam ignaviſſimus vir inter Myrmidonas,
Filius Agaclei magnamini nobilis Epigeus,
Qui in Budio bene habitato imperabat
Antea: ſed tunc ſtrenuum conſobrinum cum occidiſſet,
Ad Peleum venit ſupplex, & ad Thetin argenteis pedibus decoram.
Hi autem Achilli hoſtium agmina perrumpenti miſerunt comitem
Ilium ad generoſis equis fæcundam, ut adverſus Trojanos pugnaret.
Hunc quidem tunc manum injicientem cadaveri percuſſit illuſtris Hector,
Saxo in capite: illud vero in duas partes totum diffiſſum eſt
In caſſide gravi: ipſe autem pronus ſuper cadavere
Decidit, ipſumque mors circumfuſa eſt exitialis,

Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο·
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
Ὣς ἰθὺς Λυκίων Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε
Ἔσσυο καὶ Τρώων, κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο.
Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον Ἰθαιμένεος φίλον υἱὸν
Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
Ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων·
Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱὸν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
Δούπησεν δὲ πεσών. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ, μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Λαόγονον θρασὺν, υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
Ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε,
Μηριόνη τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα,

Αἰ-

Patroclo autem dolor ortus eſt de interfecto ſocio:
Recta vero prorupit per primipilares accipitri ſimilis
Veloci, qui fugatos perſequitur graculoſque ſturnoſque:
Sic recta in Lycios Patrocle equeſtris
Ruiſti & Trojanos, iratus autem eras corde de ſocio.
Et percuſſit Sthenelaum Ithæmenei dilectum filium
In cervice ſaxo, abrupit autem ejus tendines.
Ceſſerunt autem retro & primipilares, & illuſtris Hector.
Quantus autem jaculi jactus longi eſt,
Quod quidem vir emiſerit connixus vel in certamine ludi,
Vel etiam in pugna, hoſtes propter animam perdentes:
Tantum receſſerunt Trojani, pepulerunt autem illos Achivi.
Glaucus autem primus, Lyciorum ductor clypeatorum,
Converſus eſt, interfecitque Bathyclem magnanimum,
Chalconis dilectum filium, qui in Hellade domos habitans,
Opibuſque divitiiſque excellebat inter Myrmidonas.
Hunc quidem Glaucus pectore medio vulneravit haſta
Converſus repente, cum jam ipſum prehenderet inſequens:
Fragorem vero edidit cadens. Vehemens autem dolor occupavit Achivos
Quod ita ceciderat ſtrenuus vir, admodum Trojani vero gaviſi ſunt:
Steterunt a. circa ipſum progreſſi frequentes: neque ſane Achivi
Fortitudinis obliti ſunt, ſed vires recta ferebant in eos.
Tum vero Meriones Trojanorum interfecit virum armis acrem
Laogonum audacem, filium Onetoris, qui Jovis ſacerdos
Idæi erat, deuſque veluti honorabatur a populo.
Hunc percuſſit ſub mala & aure: confeſtim vero anima
Abiit e membris, horrendæque illum tenebræ occuparunt.
Æneas autem in Merionem haſtam æream miſit:
Sperabat enim *ſe* aſſecuturum ſub clypei tegmine progredientem.
Sed ille quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam.
In anteriorem enim partem proclinavit, a tergo autem haſta longa
Solo infixa eſt, ſupraque pars peſtorior quaſſabatur
Haſtæ. Illic autem deinde remiſit impetum rapide actum æs.
Cuſpis quidem Æneæ vibrans in terram
Abiit, irrita enim robuſta a manu ruerat.
Æneas autem animo iratus eſt, dixitque,
Merione mox certe te ſaltatorem quantumvis *egregium*
Haſta mea compeſcuiſſet in perpetuum, ſi quidem te ferire potuiſſem.
Illum vero Meriones haſta inclytus viciſſim affatus eſt,

Ænea,

Αἰνεία, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
Ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ᾽ Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο. τὸν δ᾽ ἐνένιπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις;
Ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ᾽ ἐνὶ βουλῇ.
Τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ᾽, ὁ δ᾽ ἅμ᾽ ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ᾽ ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ᾽ ἀκουή·
Ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ᾽ εὐποιητάων,
Νυσσομένων ξιφέσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ᾽ ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους·
Οἱ δ᾽ αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ,
Ἀλλὰ κατ᾽ αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ᾽ ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων
Ἢ ἤδη κἀκεῖνον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτοῦ ἐπ᾽ ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἕληται,
Ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ὄφρ᾽ ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ᾽ ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν·
Ἐς δίφρον δ᾽ ἀναβὰς φύγαδ᾽ ἔτραπε, κέκλετο δ᾽ ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι. γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.

Εν-

Ænea, arduum *eſt* te, fortis licet ſis,
Omnium hominum extinguere robur, quicunque te contra
Venerit (pro aliis) pugnans: mortalis certe & tu es.
Si & ego te percuſſero feriens medium acuto ære,
Ocyus, ſtrenuus licet ſis & manibus fretus,
Gloriam mihi dederis, animam autem Plutoni equis inſigni.
Sic dixit. Hunc autem abjurgavit Menœtii fortis filius,
Merione, cur tu hæc ſtrenuus licet concionaris?
O amice, neutiquam Trojani contumelioſis verbis
A cadavere cedent, antequam aliquem terra tenebit.
In manibus enim finis pugnæ, verborum autem *uſus* in concilio.
Quapropter haudquaquam oportet verba multiplicare, ſed pugnare.
Sic fatus, hic quidem præceſſit, ille vero ſecutus eſt deo par vir.
Aſt veluti ligna cædentium virorum fragor exoritur
Montis in ſaltibus, longeque exauditur:
Sic horum excitabatur ſtrepitus a terra late patente,
Æreque, corioque, boumque tergoribus ſcite compoſitis,
Percuſſorum enſibuſque & haſtis utrinque acutis.
Neque jam vel ſolers vir Sarpedona nobilem
Agnoſſet, telis enim & ſanguinem & pulveribus
A vertice obvolutus erat uſque ad pedes imos.
Illi vero aſſidue circa mortuum verſabantur, ut quum muſcæ
Iu ſtabulo ſuſurrant lacte plenas ad mulctras
Tempore in verno, quando lac vaſa rigat:
Sic utique ii circa mortuum verſabantur. Nec unquam Jupiter
Vertebat ab aſpera pugna oculos fulgentes,
Sed in ipſos uſque aſpiciebat, & conſultabat animo
Multa admodum de cæde Patrocli, anxie deliberans
Num jam & illum in aſpera pugna
Illic ſuper deo parem Sardedonem illuſtris Hector
Ære cædat, deque humeris arma auferat,
Ad adhuc etiam pluribus augeat laborem gravem.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt ſatius eſſe
Ut ſtrenuus famulus Pelidæ Achillis
Retro Trojanos Hectorem æreis armis acrem
Repellat ad urbem, multorumque animam eripat.
Hectori autem primo imbellem animum immiſit:
Curruque conſenſo in fugam vertit ſe, & hortatus eſt cæteros
Trojanos fugere. Agnovit enim Jovis ſacras lances.

Ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βαβλαμμένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσε Κρονίων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιϊν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο,
Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
Πολλὸν ἀπὸ προφέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Ἔνθά ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε,
Τύμβῳ τε στήλῃ τε. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν.
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας
Πολλὸν ἀπὸ προφέρων λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε.
Τέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν· οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη
Νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι.
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν.
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μούλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἕλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.

Ἔν-

Tum vero ne fortes quidem Lycii ſuſtinuerunt, ſed in fugam verſi ſunt
Omnes, regem enim viderunt vulneratum corde,
Jacentem in cadaverum acervo. Multi enim ſuper ipſum
Deciderant, quando certamen aſperum intendebat Saturnius.
Illi vero ab humeris Sarpedonis arma abſtulerunt,
Ærea, coruſcantia, quæ quidem cavas ad naves
Dedit ferenda ſociis Menœtii fortis filius,
Et tunc Appolinem allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
  Eja age nunc dilecte Phœbe nigro ſanguine purga
Profectus e telorum acervo *ſublatum* Sarpedonem, & ipſum deinde
Procul illinc efferens lava fluminis fluentis,
Ungeque ambroſia, immortalibuſque veſtibus induito.
Deducendum autem eum da deductoribus velocibus qui ferant,
Somno & Morti gemellis, qui quidem eum celeriter
Ponent Lyciæ latæ *in* opulento populo.
Ibi ei exequias facient fratreſque familiareſque,
Tumuloque cippoque. Hic enim honor eſt mortuorum.
  Sic dixit. Neque patri non fuit dicto audiens Apollo:
Deſcendit autem ab Idæis montibus ad pugnam gravem.
Statim autem e telorum acervo Sarpedonem nobilem ſublatum,
Procul inde efferens lavit fluminis fluentis,
Unxitque ambroſia, immortalibuſque viſtibus induit:
Deducendum autem eum dedit deductoribus velocibus qui ferrent,
Somno & Morti gemellis: qui quidem eum celeriter
Depoſuerunt in Lycia latæ opulento populo.
Patroclus autem equos & Automedontem exhortatus,
Trojanos & Lycios inſequebatur, & magnum accepit malum,
Demens: quod ſi mandatum Pelidæ obſervaſſet,
Certe effugiſſet fatum exitiale nigræ mortis.
Sed ſemper Jovis validius conſilium quam hominum,
Qui & fortem virum in fugam vertit, & aufert victoriam
Facile, etiam cum ipſe excitaverit ad pugnam.
Qui ei & tunc animum in pectoribus extimulavit.
Tum quem primum, quem & poſtremum interfeciſti
Patrocle, quando jam te dii ad mortem vocarunt?
Adreſtum quidem primum, & Autonoum, & Echeclum.
Et Perimum Megadem, & Epictorem, & Melanippum:
Deinde vero Elaſum, & Mulium, atque Pylartem:
Hos interfecit: cæteri autem in fugam *vertendi* memores fuere quiſque.

Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ, (περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν)
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεις· οὔ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους.
Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας,
Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
Ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα συγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Αἴκέν πως μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δύσεθ' ὅμιλον ἰὼν· ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
Ἧκε κακὸν, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε κρατερώνυχας ἵππους.
Πατροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
Μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν.
Ἧκε δ' ἐρεισάμενος, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς,

Οὐδ'

Tum certe altam portis Trojam cepiſſent filii Achivorum
Patrocli ſub manibus, (ſupra modum enim ante alios haſta furebat)
Niſi Apollo Phœbus bene ſtructa ſuper turri
Stetiſſet, illi exitialia cogitans, Trojanis autem auxilians.
Ter quidem in cubitum ſcandebat muri excelſi
Patroclus, ter autem ipſum exceptum deturbavit Apollo,
Manibus immortalibus fulgentem clypeum feriens:
Sed quando jam quatro irruebat deo par,
Minaciter tunc increpitans allocutus eſt longe jaculans Apollo,
Recede nobiliſſime Patrocle: neque enim fatum
Tua ſub haſta urbem vaſtatum iri Trojanorum magnanimorum,
Neque ſub Achille, qui tamen te multo fortior.
Sic dixit, Patroclus autem receſſit longe retro,
Iram devitans longe jaculantis Apollinis.
Hector vero in Scæis portis tenebat ſolidos ungulis equos
Secum enim ambigebat, an pugnaret in turbam iterum actis equis,
An copias ad murum clamore imperaret congregari.
Hæc quidem ei cogitanti aſtitit Phœbus Apollo,
Viro ſe aſſimulato juvenique fortique
Aſio, qui avunculus erat Hectoris equum domitoris,
Frater germanus Hecubæ, filius autem Dymantis,
Qui Phrygiam habitabat fluenta Sangarii:
Hic ſe aſſimulato allocutus eſt Phœbus Apollo,
Hector cur a pugna ceſſas? neque enim te prorſus par eſt.
Utinam quanto deterior ſum, tanto te fortior eſſem:
Tum profecto ſtatim tuo malo a pugna diſceſſum fuiſses.
Sed age, in Patroclum impellito validos ungulis equos,
Si qua ipſum interficere poteris, dederitque tibi gloriam Apollo.
Sic fatus, is quidem rurſus abiit Deus per loborem virorum:
Cebrionem vero juſſit bellicoſum illuſtris Hector
Equos ad prælium verberantem agere. At Apollo
Ingreſſus eſt medium agmen profectus: perturbationem autem Argivis
Immiſit exitialem, Trojaniſque & Hectori gloriam præbuit.
Hector autem cæteros quidem Danaos omittebat, neque occidebat:
Sed ille in Patroclum dirigebat validos ungulis equos.
Patroclos autem ex altera parte ab equis deſiliit in terram,
Siniſtra haſtam tenens: altera autem arripuit ſaxum
Candidum, aſperum, quod ejus manus capiebat.
Miſit vero connixus neque diu aberat a viro,

Οὐδ' ἀλίωσε βέλος. βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ,
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ.
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν,
Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη,
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.
Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων,
Ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
Ὣς ἐπὶ Κεβριόνῃ Πατρόκλεις ἆλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην,
Ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
Ἄμφω πεινάοντες, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὣς περὶ Κεβριόναο δύο μήστωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν πόδος. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' εὖρός τε νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες.
Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης

Κεῖ

Neque fruſtra fuit ille jactus: percuſſit enim Hectoris aurigam
Cebrionem, nothum filium illuſtris Priami,
Equorum habenas tenentem, in frontem acuto lapide,
Et ambo ſupercilia confregit lapis, neque ei obſtitit
Os: oculi autem humi ceciderunt in pulveres
Ipſius ante pedes, ipſe vero, urinatori ſimilis,
Decidit ab affabre facta ſella: liquit autem oſſa anima.
Hunc ſalſe deridens allocutus es Patrocle eques.
  Papæ, profecto perquam agilis vir, quum ita facile urinatur.
Sicubi & ponto in piſcoſo eſſet,
Multos ſatiare poſset vir hic oſtrea quærens,
Nave deſiliens, etſi tempeſtuoſum eſset,
Adeo nunc in campo e curru facile urinatur.
Profecto & inter Trojanos urinatores utique ſunt.
  Sic locutus, Cebrionem heroem invaſit,
Impetum leonis habens, qui ſtabula vaſtans,
Vulneratur ad pectus, ſuaque ipſum perdit virtus:
Sic in Cebrionem Patrocle inſiliiſti ardens.
Hector vero ex altera parte ab equis deſiliit in terram.
Hi duo de Cebrione leones tanquam pugnabant,
Qui *in* montis verticibus de interempta cerva,
Ambo eſurientes, magnis animis pugnant:
Sic de Cebrione duo artifices pugnæ,
Patroclusque Menœtiades & illuſtris Hector,
Cupiebant alter alterius incidere corpus ſævo ære
Hector quidem capit poſtquam prehendit, non dimittebat:
Patroclus autem ex altera parte tenebat pede. Ex jam cæteri
Trojani & Danai commiſerant acre prælium.
Ut vero Euruſque Notuſque certant inter ſe
Montis in ſaltibus, profundam concutere ſylvam,
Fagumque, fraxinumque, corticoſamque cornum,
Qua altera alteri affligunt extenſos in logum ramos
Sono immenſo, fragor autem *exoritur* inter frangendum:
Sic Trojani & Achivi mutuis aſsultibus
Cædebant, neutri vero meminerant perniciosæ fugæ.
Multa autem Cebrionem circa acutæ haſtæ defixæ ſunt,
Sagittæque alatæ a nervis ſalientes:
Multa & ſaxa ingentia clypeos contudere
Pugnantium circa ipſum: is autem in vortice pulveris

Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο· πῖπτε δὲ λαός.
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσαν,
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή,
Ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινός. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν.
(Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε)
Στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
Ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν.
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
Ῥύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἧ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·
Στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
Ἔγχεΐ θ', ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι·
Καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων
Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο.
Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖθις ἀνέδραμε· μίκτο δ' ὁμίλῳ,
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινε

Jacebat ingens ingenti ſpatio, oblitus aurigationis.
Quamdiu quidem ſol medium cælum aſcendebat,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant: cedebatque populus.
Cum vero ſol tranſibat ad occaſum,
Et tum quidem præter fatum Achivi ſuperiores erant:
Cebrionem quidem e telorum acervo heroem extraxerunt,
Trojanorum e tumultu, & humeris arma ademerunt.
Patroclus vero Trojanis infeſto animo irruit:
Ter quidem deinde irruit veloci par Marti,
Horrendum clamans: ter autem novenos viros interfecit:
Sed cum jam quartum impetum facerat deo par,
Tum vero tibi Patrocle manifeſtus imminebat vitæ finis.
Occurrebat enim tibi Phœbus in aſpera pugna
Terribilis. Hic quidem illum euntem per turbam non vidit:
(Caligine enim multa tectus obvius veniebat)
Stetit autem a tergo, percuſſitque interſcapilium latoſque humeros
Manu prona: vertigine autem correpti ſunt ei oculi.
Ipſius autem a capite quidem galeam dejecit Phœbus Apollo:
Illa autem volvens tinnitum dabat pedibus ſub equorum
Oblonga galea: fœdatæ ſunt autem jubæ
Sanguine & pulveribus. Antea quidem fas utique non erat
Setis equinis comantem caſſidem fœdari pulveribus:
Sed viri divini caput venuſtamque frontem
Tuebatur Achillis: tum vero Jupiter Hectori dedit
Suo capite ferendam: prope enim ei erat exitium.
Tota vero in manibus fracta eſt prælonga haſta
Gravis, magna, valida, *ære* præmunita: & ab humeris
Clypeum cum loro in humum cecidit talare.
Solvit autem ei thoracem rex Jovi filius Apollo.
Illius vero ſtupor animum occupavit, ſolutaque ſunt pulchra membra:
Stetit vero attonitus: a tergo autem interſcapilium acuta haſta
Humeros inter ex propinquo percuſſit Dardanus vir,
Panthœdes Euphorbus, cujus juvenilis ætas ornata erat
Haſtæque aurigationiſque peritia, pedibuſque velocibus:
Etenim jam olim viros viginti deturbaverat de curribus
Cum primum venit curru vectus diſcens præliari.
Qui tibi primus immiſit telum Patrocle eques,
Neque domuit. Is quidem retro recurrit: miſtuſque eſt turbæ,
E corpore abrepta haſta fraxinea: neque enim ſuſtinuit

Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας· οὖτα δὲ δουρὶ
Νείατον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
Τώ τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι.
Ὡς πολέας πεφνόντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα.
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.
Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἁμὴν,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νήπιε· τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπε, ὅς σφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον. σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἆ δείλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς, πρὶν γ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι
Ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ἤδη νῦν Ἕκτορ μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες αὖ αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός,
Ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή,

Patroclum nudum licet in pugna.
Patroclus autem Dei plaga & haſta domitus,
Retro ſociorum in agmen recedebat, mortem evitans.
Hector vero ut vidit Patroclum magnanimum
Retro cedentem, vulneratum acuto ære,
Prope eum venit per ordines: feriebatque haſta
Imum ad ile: penitus autem æs adegit.
Fragorem vero edidit cadens, magnoque affecit dolore populum Achivorum.
Ut cum aprum viribus ingentem leo urget pugna,
Hique montis *in* verticibus magnis animis decertant
Fonte de exiguo, volunt autem bibere ambo:
Multum autem anhelantem *aprum* leo domat vi:
Sic multos occidenti Menœtii forti filio
Hector Priamides cominus haſta animam abſtulit:
Et ſuper eum glorians verba velocia dixit,
Patrocle, credidiſti utique urbem *te* vaſtaturum noſtram,
Trojanaſque mulieres libero die erepto,
Abducturum eſſe in navibus dilectam in patriam terram,
Demens: pro his enim Hectoris veloces equi
Pedibus contendunt pugnatum: haſta vero ipſe
Inter Trojanos bellicoſos excello, qui ab ipſis arceo
Diem ſervilem: te autem hic vultures comedent.
Infelix, neque tibi fortis *licet* profuit Achilles
Qui nimirum tibi admodum multis remanens mandavit proficiſcenti,
Ne mihi ante revertere Patrocle equeſtris
Naves ad cavas, quam Hectoris homicidæ
Sanguinolentam loricam circa pectora diſcideris.
Sic nimirum te allocutus eſt, tibique animum vecordi peſuaſit.
Illum vero languidus allocutus es Patrocle eques,
Jam nunc Hector magnis verbis gloriator: tibi enim dedit
Victoriam Jupiter Saturnius & Apollo, qui me domuerunt
Facile: ipſi enim ab humeris arma detraxerunt.
Tales vero etiam ſi mihi viginti occurriſſent,
Omnes hic periiſſent, mea haſta domiti.
Sed me fatum pernicioſum & Latonæ interfecit filius,
Eque mortalibus Euphorbus: tu vero me tertius interfectum ſpolias.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo,
Haud ſane ne tu quidem ipſe diu in vita progredieris, ſed te jam
Prope aſtat mors & fatum violentum,

Ma-

Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
  Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδος δὲ βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ,
  Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ' εἴκ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο
Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
  Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἴρυσε, λὰξ προσβάς. τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο,
Ἵετο γὰρ βαλέειν, τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Περὶ τοῦ Πατρόκλου σώματος κρατερὰ συνίσταται μάχη, καθ' ἣν καὶ Εὔφορβος μὲν ἀναιρεῖται ὑπὸ Μενελάου. Ἕκτωρ δὲ τὴν Ἀχιλλέως ἐνδύεται πανοπλίαν, καὶ ἀνθίσταται τοῖς Ἕλλησιν. Οἱ δὲ περὶ Μενέλαον Ἀντίλοχον διαπέμπονται πρὸς Ἀχιλλέα, τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀγγέλλοντα. Ὑποδύντες δὲ καὶ ἀράμενοι τὸ σῶμα τοῖς ὤμοις, ἐκφέρουσι τῆς μάχης· ὁ δὲ Αἴαντες προμαχοῦσι καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους.

Ῥῶ, Δαναοὶ Τρῶές τε νέκυν πέρι χεῖρας ἔμισγον.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον
  Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
Ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Τὸν κτάμεναι μεμαὼς ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ

Ἔστη,

Manibus domandum Achillis eximii Æacidæ.
Sic illum quidem locutum finis mortis obtexit.
Anima autem e membris volans ad orcum deſcendit,
Suam ſortem lugens, relicto robore virili & juventa.
Hunc & mortuum allocutus eſt illuſtris Hector,
Patrocle, cur mihi vaticinaris grave exitium?
Quis vero ſcit an Achilles Thetidis filius comas pulchræ
Prior mea haſta percuſſus animam perdiderit?
Sic ſane locutus haſtam æream e vulnere
Traxit, calce impreſſo: illum vero ſupinum repulit ab haſta.
Statim autem cum haſta in Automedontem ibat,
Deo parem famulum velocis Æacidæ.
Cupiebat enim percutere. Illum vero extulerunt veloces equi
Immortales, quos Peleo dii dederunt, ſplendida dona.

ARGUMENTUM LIBRI XVII. ILIADIS HOMERI.

DE Patroclo interempto acris committitur pugna, Menelaus occidit Euphorbum: Hector induit arma Achilis. Antilochus a Menelao miſſus mortem Patrocli nuntiat Achilli. Menelaus interea, & Meriones Patrocli cadaver ſublatum ad naves, utroque Ajace propugnante, & hoſtes ingruentes arcente, tandem aſportant.

NEque latuit Atrei filium bellicoſum Menelaum,
Patroclus a Trojanis domitus in prælio.
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære:
Ipſum autem circumiens protegebat, tanquam aliqua circum vitulum mater
Tum primum enixa querula, non ante experta partum:
Ita circa Patroclum ibat flavus Menelaus:
Prætendit autem ipſi haſtamque & clypeum undique æquale,
Illum interficere paratus quicunque ei adverſum veniret.
Neque vero Panthi filius forma præſtans neglexit
Patroclum ſtratum eximium: prope autem ipſum

Ste-

Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Ἀτρείδη Μενέλαε, διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα·
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
Οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος. (οὗ τε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει)
Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
Ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινε·
Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Ἔμμεναι. οὐδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας.
Ὣς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μευ ἄντα
Στήῃς. ἀλλά σ' ἐγὼ ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Ὣς φάτο. τὸν δ' οὐ πεῖθεν, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα,
Νῦν μὲν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις·
Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ·
Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
Οὐδέ τ' ἀδήριτος, οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διῒ πατρί.
Ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.

Stetit, & allocutus eſt bellicoſum Menelaum,
Atride Menelae, Jovis alumne, dux populorum,
Recede, & linque mortuum, facque miſſa ſpolia cruenta.
Non enim quiſquam me prior Trojanorum inclytorumque ſociorum
Patroclum percuſſit haſta in aſpera pugna.
Quare me ſine gloriam magnam inter Trojanos reportare,
Ne te feriam, dulcemque animam eripiam.
Illum vero graviter gemens allocutus eſt flavus Menelaus,
Jupiter pater, haud ſane decorum ſuperbe gloriari.
Nec vero pantheræ tanti ſpiritus, neque leonis,
Neque ſuis apri infeſti, (cujus tamen maximus
Animus in pectoribus ſupra modum robore troculentus effertur)
Quantam Panthi filii formoſi ferociam ſpirant.
Atqui neque vis Hyperenoris equum domitoris
Suæ juventutis fructum percepit, cum me probris inceſſit, & me expectavit,
Et me autumavit inter Danaos ignaviſſimum bellatorem
Eſſe. Neque ipſum autumo pedibus ſuis reverſum
Oblectaſſe uxoremque dilectam venerandoſque parentes.
Sic certe & tuum ego ſolvam robur, ſi me contra
Steteris. Sed te ego recedentem hortor
In turbam abire, neque adverſus conſiſtas mihi,
Antequam aliquod malum patiaris. Factum vero etiam ſtultus agnovit.
Sic dixit. Illi vero non perſuaſit, ſed viciſſim affatus eſt,
Nunc ergo jam Menelae, Jovis alumne, omnino certe ſupplicium dabis
Fratri meo quem interfeciſti: & jactabundus prædicas:
Viduaſti autem uxorem in conclavi thalami recentis,
Infandumque parentibus luctum & mœrorem feciſti.
Ipſis equidem miſeris luctus finis eſſem,
Si quidem ego caputque tuum & arma reportata,
Pantho in manus dedero & Phrontidi nobili:
Sed non quidem jam diutius intentatus labor erit,
Neque certaminis expers, neque virtutis, neque terroris.
Sic fatus, feriebat clypeum undique æquale:
Neque perrupit æs, recurvata autem eſt ei cuſpis
Scuto in valido. Poſt hunc cepit impetum aggrediendi cum ære
Atrides Menelaus precatus Jovem patrem.
Pedem autem retrahentis gulam imam
Percuſſit, & ipſe connixus imprimebat, robuſta manu fretus:
E regione autem mollem per cervicem abiit cuſpis.

Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς,
Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
Δῃῶν, ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ·
Ὣς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀνέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήϊος Ἀτρέος υἱὸς,
Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε
Πανθοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Παπτήνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείμενον. ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ ἴκελος Ἡφαίστοιο

Ἀσ-

Fragorem vero edidit cadens, atque inſonuere arma ſuper ipſum.
Sanguine ei rigabantur comæ Gratiis ſimiles,
Cincinnique qui auroque & argento conſtricti erant.
Qualis eſt quam nutrit plantam vir late frondentem olivæ
Loco in purgato, ubi abunde ſcaturit aquam,
Pulchram, germinantem, quam flatus motant
Omnium ventorum, & pullulat flore albo:
Veniens autem repente ventus cum turbine multo,
Foſſaque evertit & proſtravit ſuper terram:
Talem exiſtentem Panthi filium inſignem Euphorbum
Atrides Menelaus poſtquam interfecerat, armis ſpoliabat.
Ut vero quando quis leo in montibus nutritus robore fretus,
Paſcentis armenti bovem rapuerit quæ optima:
Hujus autem cervicem frangit correptam validis dentibus
Primum, deinde vero ſanguinemque & viſcera omnia haurit
Dilanians, circum autem hunc caneſque virique paſtores
Crebro admodum clamant e longinquo, neque animus fert
Contra ire: valde enim pallidus timor occupat:
Sic horum nemini animus in pectoribus audebat
Contra ire Menelaum gloria ſublimem.
Tunc quidem facile abſtuliſſet inclyta arma Panthœdæ
Atrides, niſi ipſi invidiſſet Phœbus Apollo,
Qui eum Hectorem incitavit veloci parem Marti,
Viro ſe aſſimulato Ciconum ductori Mentæ:
Et ipſum edita voce verbis velocibus allocutus eſt,
Hector nunc tu quidem ſic curris, quos non aſſequeris perſequens
Equos Æacidæ bellicoſi: illi vero difficiles
Viris mortalibus quidem domitu, & equitatu
Alii ſaltem quam Achilli, quem immortalis peperit mater.
Interim autem tibi Menelaus Mavortius Atrei filius,
Patroclum protegens, Trojanorum fortiſſimum occidit
Panthœdem Euphorbum, finemque impoſuit impetuoſæ fortitudini.
Sic fatus, is quidem rurſus abiit deus per laborem virorum:
Hectori vero gravis dolor circumtexit mentem profundam:
Circumſpectabat autem deinde per ordines: ſtatim vero animadvertit
Hunc quidem auferentem inclyta arma, illum autem in terra
Jacentem. Fluebat vero ſanguis per inflictum vulnus.
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære,
Acutum clamans, flammæ ſimilis Vulcani

Ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγών, εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλά,
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
Μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχομαι
Αἰδεσθεὶς, μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι
Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
Τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρὸν
Ἐντροπαλιζόμενος, ὥστε λὶς ἠϋγένειος,
Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
Ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
Παπταίνων Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν·
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα,
Αἶαν δεῦρο πέπον περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Σπεύσομεν, αἴκε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'. Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
Ἕλκ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν δὲ νέκυν Τρωῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη

Inextinguibili. Neque filium latuit Atrei acutum vociferans:
Qui ingemiſcens dixit ad ſuum magnum animum,
Hei mihi, ſi quidem derelinquero arma pulchra,
Patroclumque, qui jacet meum propter hic honorem,
Vereor ne quis mihi Danaorum ſuccenſeat, qui viderit:
Si vero cum Hectore ſolus & Trojanis pugnem
Præ verecundia *fugæ*, *metuo* ne qua me circumveniant unum multis
Trojanos enim huc omnes adducit variegata galea inſignis Hector.
Sed cur mihi hæc meus ſecum diſſerit animus?
Quandocumque homo velit adverſus deum cum viro pugnare
Quem deus honorat, ſtatim in eum magna clades devolvitur.
Ideo mihi nemo Danaorum ſuccenſebit, qui viderit
Hectori cedentem, quoniam deo jubente pugnat.
Sicubi vero Ajacis vocem ſtrenui audire potuero.
Ambo tum reverſi reminiſceremur pugnæ,
Etiam adverſus deum, ſi quo modo eripere poſſimus mortuum
In gratiam Pelidæ Achillis: inter mala ſane melius eſſet.
Dum is hæc verſabat in mente & in animo,
Interea Troum ordines ſupervenerunt: præibat autem Hector.
Sed hic retroceſſit, reliquitque mortuum
Subinde ſe convertens, ut leo bene barbatus,
Quem caneſque & viri a ſtabulo abigunt
Haſtis & clamore: ejus autem in præcordiis forte cor
Cohorreſcit, invitus tamen abit a caula:
Sic a Patroclo diſceſſit flavus Menelaus,
Conſtitit autem converſus, poſtquam venit ad agmen ſociorum,
Circumſpectando quærens Ajacem magnum Telamonium filium:
Hunc autem perquam celeriter advertit pugnæ ad lævam totius,
Confirmantes ſocios, & concitantem ad pugnam.
Divinitus enim iis terrorem immiſerat Phœbus Apollo.
Perrexit autem currere, & ſtatim aſtans verbum dixit,
Ajax huc amice de Patroclo mortuo *pugnaturi*
Feſtinemus, ſi cadaver ſaltem Achilli referre poſſimus
Nudum: arma enim habet inſigniter galeatus Hector.
Sic dixit. Ajaci vero bellicoſo animum commovit:
Proceſſit autem per primipilares, ſimulque flavus Menelaus.
Hector quidem Patroclum, poſtquam inclytis armis exuerat,
Trahebat, ut ab humeris caput abſcinderet acuto ære,
Et cadaver Trojanis raptatum canibus daret.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων·
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε. δίδου δ' ὅγε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
Ἑστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
Ὧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων·
Ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἑστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο·
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἶος σὺν λαοῖσι τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί·
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον
Σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
Ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται οἳ περὶ πάτρης
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω·
Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἔλθοι τεθνειώς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας

Στή-

Ajax autem prope venit, geſtans ſcutum inſtar turris.
Hector autem retro in turbam abiens recedebat ſociorum:
In currum autem concito niſu aſcendit: dedit autem illi arma pulchra
Trojanis ferenda ad urbem, magna gloria ut eſſent ipſi.
Ajax vero Menœtiadæ ſcuto lato obtento.
Conſtitit tanquam leo circumeundo defenſans ſuos natos,
Cui ſcimnos ducenti occurerint in ſylva
Viri venatores, hic autem præ robore truces oculos volvit,
Totumque ſupercilium deorſum trahit oculos tegens:
Sic Ajax Patroclum heroem circumiens protegebat.
Atrides autem ex altera parte bellicoſus Menelaus
Stabat magnum luctum in pectoribus augens.
Glaucus vero Hippolochi filius, Lyciorum ductor virorum,
Hectorem torve intuitus gravi objurgavit ſermone,
Hector forma præſtantiſſime, a bellica ſane virtute longe abes:
Certe te ſine cauſa fama bona tenet, fugax cum ſis.
Conſidera nunc quomodo civitatem & urbem ſervare poſſis
Solus cum populis qui in Ilio nati ſunt.
Non enim quiſquam Lyciorum ſaltem pugnaturus cum Danais
Ibit pro urbe: quoniam nulla utique gratia fuit
Pugnare hoſtibus cum viris indeſinenter uſque.
Quomodo tu deteriorem virum ſervaveris in turba
Improbe, cum Sarpedonem ſimul hoſpitem & ſocium
Reliquiſti Argivis capturam & prædam fieri?
Qui magno commodo fuit urbique & ipſi tibi
Vivus exiſtens: nunc vero non ab eo arcere canes ſuſtinuiſti.
Itaque nunc ſi quis mihi Lyciorum obſequetur virorum,
Domum ibimus, Trojæ vero manifeſta aderit gravis pernicies.
Si enim nunc Trojanis animi fiducia pleni ineſſent
Intrepidi, quales viros ſubeunt qui pro patria
Adverſus hoſtes laborem & certamen ſuſcipiunt,
Statim Patroclum traheremus in Ilium:
Quod ſi ille ad urbem magnam Priami regis
Aſcendiſſet mortuus, & ipſum tranxiſſemus e pugna,
Illico certe Argivi Sarpedonis arma pulchra
Hoc pretio redderent, & ipſum duceremus in Ilium,
Ejus enim famulus interfectus eſt viri qui longe fortiſſimus
Argivorum apud naves, & bellicoſi famuli.
Sed tu Ajacem magnanimum non ſuſtinuiſti

Στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ,
Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὦ πέπον, ἦτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες.
Ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων.
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
Ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαιόλος Ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,
Οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον. ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γηράς. ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν,
Ἆ δείλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ὃς δή τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι·
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων

Εἷ-

Stare contra, oculos intuitus hoſtium in pugna
Neque ex adverſo pugnare: te nempe fortior eſt.
Tunc autem torve intuitus allocutus eſt inſigniter galeatus Hector,
Glauce, curnam tu talis exiſtens ſuperbe locutus es?
O amice, putabam equidem te prudentia ſuperare cæteros
Eos quotquot Lyciam gleboſam habitant:
Nunc vero tuam reprehendo omnino mentem, cum ita dixiſti:
Qui me ais Ajacem ingentem non ſuſtinuiſſe.
Nequaquam ego horrui pugnam, neque ſtrepitum equorum:
Sed ſemper Jovis validius conſilium Ægiochi,
Qui & fortem virum in fugam vertit, & aufert victoriam
Facile, cum ipſe excitat ad pugnam.
Sed age huc adſis amice, prope me ſta, & aſpice opus:
An tota die ignavus ero, ut dicis,
An aliquem etiam Danaorum, bellica licet virtute promptiſſimum,
Reprimam a defenſione Patrocli mortui.
Sic locutus, Trojanos hortabatur altum clamans,
Trojani, & Lycii & Dardani bellicoſi,
Viri eſtote amici, recordamini autem impetuoſæ fortitudinis:
Dum ego Achillis eximii arma induam
Pulchra, quibus Patroclum fortem ſpoliavi interfectum.
Sic quidem locutus abiit inſigniter galeatus Hector
Ardenti e prælio: currens autem aſſecutus eſt ſocios
Cito admodum, necdum longo intervallo pedibus velocibus inſequutus,
Qui ad urbem portabant inclyta arma Pelidæ.
Stans vero ſeorſum a prælio lacrymoſo, arma mutabat.
Ille quidem ſua dedit ferenda ad Ilium ſacram
Trojanis bellicoſis: ipſe vero immortalia arma induebat
Pelidæ Achillis, quæ ejus dii cælites
Patri caro dederant. Is autem ſuo filio præbuit
Jam ſenex. Sed non filius in armis patris ad ſenectutem pervenit.
Illum vero ut ſeorſim vidit nubes cogens Jupiter
Armis Pelidæ armari divini,
Quaſſans caput ad ſuum locutus eſt animum,
Ah miſer, haudquaquam tibi mors animo obverſatur,
Quæ jam te prope eſt: tu vero immortalia arma induis
Viri fortiſſimi, quem tremunt & alii:
Hujus jam ſocium interfeciſti mitemque fortemque.
Arma autem contumelioſe a capiteque & humeris

Εἵλευ. ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅτοι οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι
Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ δῦ δέ μιν Ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
Ὄτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλην τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρόμιόν τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν.
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον.
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαούς. ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω, ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
Ὃς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει εἴξει δέ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι· ἦ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι,
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.

Ἀλλ'

Abſtuliſti: veruntamen tibi nunc ſaltem ingentem victoriam dabo,
Horum compenſationem, quod tibi haudquaquam e pugna reverſo,
Excipiet Andromache inclyta arma Pelidæ.
Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius:
Hectori autem aptavit arma ad corpus: ſubiit vero eum Mars
Horrendus bellicus: impletaque ſunt ei membra intus
Vigoris & roboris. Ad inclytos autem ſocios
Ivit magno clamore: *Achilli* vero ſimilis videbatur ipſis omnibus,
Armis reſplendens magnanimi Pelidæ.
Hortabatur autem unumquemque obiens verbis,
Meſthlemque, Glaucumque, Medontaque, Therſilochumque,
Aſteropæumque, Diſinoraque, Hippothoumque,
Phorcynque, Chromiumque, & Ennomum augurem:
Hos ille incitans, verbis velocibus allocutus eſt,
Audite innumeræ copiæ prope habitantium ſociorum.
Non enim ego multitudinem quærens, neque egens *ea*,
Huc a veſtris urbibus excivi quemque:
Sed ut mihi Trojanorum uxores & infantes liberos
Promptis animis defenderetis bellicoſis ab Achivis.
Hæc in animo habens donis præbendis exhaurio & commeatu
Populos, veſtrumque cuique animum addo.
Idcirco aliquis nunc ad impetum recta faciendum converſus, aut pereat
Aut ſalvus ſit, hoc enim belli commercium.
Quicunque vero Patroclum mortuum licet, tamen
Trojanos ad equum domitores pertraxerit, ceſſeritque ei Ajax,
Illi dimidium exuviarum tribuam, dimidium vero ipſe
Habeo ego: gloria autem ei quanta vel mihi.
Sic dixit. Illi vero recta in Danaos magna mole ferebantur.
Hactis elevactis: admodum autem ipſis ſperabat animus
Mortuum ab Ajace abſtrahere Telamonio.
Stulti: certe multis ſuper ipſo animam abſtulit.
Et tunc Ajax allocutus eſt pugna ſtrenuum Menelaum,
O amice, o Menelae Jovis aulmne, haud jam nos
Spero vel ipſos redituros e prælio.
Haudquaquam tantum de cadavere timeo Patrocli,
Qui mox utique Trojanorum ſaturabit canes atque alites,
Quantum meo capiti metuo, ne quid gravius patiatur,
Et tuo: prælii enim nubes omnia contegit
Hector, nobis vero manifeſtus imminet gravis interitus.

Ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ τε παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Δήμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφατ'. ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ'. ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο.
Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηίων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρῳῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους,
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ.
Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι. μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συῒ εἴκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας·

Ὡς

Sed age, fortiſſimos Danaorum voca, ſi quis audierit.
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt pugna ſtrenuus Menelaus:
Vociferatus autem eſt alta voce Danaos inclamans,
O amici Argivorum ductores atque principes,
Qui juxta Atridem Agamemnonem & Menelaum
Publice præbitum bibunt, & imperant ſinguli
Copiis: a Jove autem honor & gloria ſequitur:
Difficile vero mihi eſt diſpicere unumquemque
Ducum: tantum enim certamen pugnæ ardet.
Sed aliquis ſponte prodeat, indigneturque animo,
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri.
Sic dixit. Confeſtim autem exaudiit Oilei *filius* velox Ajax:
Primuſque obvius prodiit, currens per prælium.
Hunc vero poſt Idomeneus & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ.
Cæterorum vero quiſnam ſua mente nomina dicere poſſet,
Quotquot jam poſtea pugnam inſtaurarunt Achivorum?
Trojani vero priores in eos impetum fecerunt conferti: præibat autem Hector.
Ut cum in oſtiis a Jove fluentis fluvii
Fremit ingens fluctus adverſus *ejus* fluentum, circumque extrema
Littora clamant eructato mari extra.
Tantus utique Trojanorum clamor ortus eſt: at Achivi
Stabant circum Menœtiadem, unum animum habentes,
Septi ſcutis æratis, illis autem
Splendidis galeis Saturnius calignem multam
Circumfudit. Neque enim Menœtiadem oderat vel antea,
Dum vivus famulus erat Æacidæ:
Odioſum autem habebat utique illum hoſtium canibus prædam fieri
Trojanis. Ideoque eum ut defenderent excitavit ſocios.
Moverent autem loco priores Trojani nigros oculis Achivos.
Mortuo vero derelicto trepidi fugerunt, neminem tamen eorum
Trojani magnamini interfecerunt haſtis, cupidi licet:
Sed cadaver trahebant: parumper tamen ab illo & Achivi
Abfuturi erant. Admodum enim illos celeriter convertit
Ajax, qui ſuperabat quidem forma, ſuperabat & factis
Cæteros Danaos, poſt eximium Pelidem:
Recta autem perrupit per primipiliares, ſui ſimilis vi
Apro, qui in montibus canes florenteſque ætate juvenes
Facile diſſipat, ſe ſubito impetu convertens per fruticeta:
Sic

Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἤτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς
Ἱππόθοος ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ.
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱματόεις. τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσης ἐριβώλακος. οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ'. ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃ ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσιν ἀνάσσων,
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱπποθόῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε.
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκροὺς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες.
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων

Αἰ-

Sic filius Telamonis præclari illuſtris Ajax,
Facile aggreſſus Troum diſſipavit phalangas,
Qui Patroclum circumdederant, ſperabantque maxime
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam reportare.
Illum quidem Lethi Pelaſgi illuſtris filius
Hippothous pede trahebat per acrem pugnam
Ligatum loro ad malleolum circa tendines,
Hectori & Trojanis gratificans. Repente autem ipſi
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupientum licet.
Illum enim filius Telamonis impetu facto per turbam,
Percuſſit cominus, galeam per æneis munitam malis:
Sciſſa eſt a. undique equinis ſetis denſa galea haſtæ cuſpide,
Percuſſa haſtaque magna & manu robuſta:
Cerebrum vero ubi haſtile ſpiculo induitur proſiliebat ex vulnere
Cruentum. Ejus autem ibidem ſolutum eſt robur: & vero e manibus
Patrocli pedem magnanimi remiſit in terram
Jacere. Is autem prope ipſum cecidit cernuus ſuper mortuum,
Longe a Lariſſa gleboſa: neque parentibus
Nutritia charis reddidit, brevis enim ei ætas
Fuit, ab Ajace magnanimo haſta domito.
Hector vero in Ajacem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed is quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam
Paululum: ille autem Schedium magnanimum Iphiti filium
Phocenſium longe fortiſſimum, qui in inclyto Panopeo
Domos habitabat, multis viris imperans,
Hunc percuſſit ſub jugulum medium: penitus autem extrema
Cuſpis ærea prope ſummum humerum evaſit.
Fragorem vero edidit cadens, ſonitumque dedere arma ſuper ipſum.
Ajax vero Phorcyna bellicoſum Phænopis filium
Hippothoum defendentem medium ad ventrem percuſſit:
Rupit autem thoracis cavitatem, inteſtina autem æs
Penetrans hauſit. Ille vero in pulverem lapſus prehendit terram palma.
Ceſſerunt autem retro primipilareſque & illuſtris Hector:
Argivi vero magnum edidere clamorem, traxeruntque mortuos,
Phorcynque Hippothoumque: ſolveruntque arma ab humeris.
Tum vero prorſus Trojani bellicoſis acti ab Achivis
In Ilium aſcendiſſent *ſuam* per ignaviam domiti:
Argivi autem gloriam accepiſſent, etiam præter Jovis fatum,
Fortitudine & robore proprio: verum ipſe Apollo

Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς
Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεϊ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας.
Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι·
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο· καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔστη.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὖτασε δουρὶ,
Υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' οὔπως ἔτ' εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντῃ
Ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον

Νε-

Æneam inſtigavit, corpore Periphanti ſimilis
Præconi Epytidæ, qui ei apud patrem ſenem
Præconem agens conſenuerat, benevolis mentem conſiliis inſtructus:
Huic ſe aſſimulans ipſum allocutus eſt Jovi filius Apollo,
Ænea quo pacto etiam invito deo ſervare poſſetis
Ilium excelſam? ut jam vidi viros alios
Fortitudineque roboreque confiſos, virtuteque,
Multitudineque ſua, & immotas pavore copias habentes:
Nobis vero Jupiter quidem potius annuit quam Danais
Victoriam: ſed ipſi fugitis territi admodum, neque pugnatis.
Sic dixit. Æneas autem longe jaculantem Apollinem
Agnovit coram intuitus: magna autem voce Hectorem allocutus eſt clamans,
Hectorque & cæteri Trojanorum ductores atque ſociorum,
Dedecus quidem nunc hoc *eſt nos* bellicoſis actos ab Achivis
In Ilium aſcendere per ignaviam domitos.
Enimvero adhuc aliquis ait deorum mihi prope aſtans,
Jovem ſummum conſiliarum in pugna auxiliatorem eſſe:
Ideo recta in Danaos eamus, neque illi quieti ſaltem
Patroclum navibus admoverint mortuum.
Sic dixit: & longe ante primipilares proſiliens, ſtetit.
Illi vero converſi ſunt, & adverſi ſteterunt Achivis.
Tum vero Æneas Liocritum vulneravit haſta,
Filium Ariſbantis, Lycomedis fortem ſocium.
Hunc autem lapſum miſeratus eſt bellicoſus Lycomedes:
Stetit autem admodum prope progreſſus, & jaculatus eſt haſta fulgenti,
Et percuſſit Hippaſidem Apiſaonem paſtorem populorum,
In hepate ſubter præcordia: ſtatim autem genua ſolvit:
Hic e Pæonia gleboſa venerat,
Et poſt Aſteropæum fortiſſime ſe gerebat in pugna.
Hunc autem lapſum miſeratus eſt Mavortius Aſteropæus,
Recta autem prorupit & hic promptus cum Danais pugnare:
Sed haudquaquame jam poterat: ſcutis enim obſepti erant undique
Qui ſtabant circa Patroclum, haſtaſque prætendebant.
Ajax enim valde omnes obibat, multis adhortans:
Nec quemquam retro a mortuo cedere ſinebat,
Nec quemquam procurrere ad pugnandum Achivos ante alios,
Sed ſtrenue ipſum circum euntes defendere, cominuſque pugnare,
Sic Ajax præcipiebat ingens, ſanguine autem terra
Rigabatur purpureo: illi vero alii ſuper alios cadebant

Mor-

Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθινύθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἕστασαν ἀμφ' Μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
Πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
Ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην
Ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι
Τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
Ὀτρύνων πολεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Ἀργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ὣς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
Ὣς οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων

Ἦμα-

Mortui ſimul Trojanorum & animoſorum ſociorum,
Et Danaorum. Neque enim vel illi ſine ſanguine pugnabant.
Pauciores tamen multo peribant: recordabantur enim perpetuo
A ſe mutuo per turbam arcere laborem gravem.
Sic hi quidem pugnabant inſtar ignis: neque prorſus dixiſſes
Aut ſolem omnino ſalvum eſſe, aut lunam.
Caligine enim occupabantur in prælio, quotquot fortiſſimi
Stabant circa Menœtiadem mortuum:
Alii vero Trojaniqne & bene ocreati Achivi,
Segnes pugnabant ſub aere ſereno: expanſus erat autem ſplendor
Solis acutus, nubeſque non exurgebat a toto
Campo neque montibus: interquieſcentes autem pugnabant,
Sua invicem evitantes tela luctuoſa,
Longe diſſiti. Hi vero in medio dolores patiebantur
Caligine & pugna: affligebanturque ſævo ære
Quotquot fortiſſimi erant. Duo vero nondum viri audierant
Viri glorioſi, Thraſymedes Antilochuſque,
De Patroclo mortuo eximio, ſed adhuc autumabant
Vivum in primo tumultu cum Trojanis pugnare.
Hi autem, intuentes cædem & trepidationem ſociorum,
Seorſim pugnabant, ſic enim juſſerat Neſtor,
Hortatibus impellens ad pugnam nigris navibus.
His autem per totum diem contentionis magnum certamen ortum erat
Gravis, defatigatione autem & ſudore indeſinenter aſſidue
Genuaque tibiæque pedeſque ſubtus uniuſcujuſque,
Manuſque oculique fœdabantur pugnantium,
Circa ſtrenuum famulum pedibus velocis Æacidæ.
Ut cum vir tauri bovis magni pellem
Populis dederit diſtendendam ebriam pinguedine:
Acceptam autem utique hi ſeorſim diſpoſiti extendunt
In orbem, ſtatim autem humor exit, ſubitque adeps
Multis trahentibus, tenditur autem tota undique:
Sic hi huc & illuc cadaver parvo in ſpatio
Trahebant utrique. Admodum enim ipſis ſperabat animus,
Trojanis quidem, trahere ad Ilium, at Achivis,
Naves ad cavas. De ipſo autem tumultus ortus erat
Atrox: neque omnino Mars copiarum concitator, neque Minerva
Hunc conſpicata vituperaſſet, ne quidem ſi maxime ipſam ira cepiſſet:
Talem Jupiter ſuper Patroclo virorumque & equorum

Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὕπο Τρώων· τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Ἂψ ἀπονοστήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι. τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἦ μὰν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ.
Τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,

Die illo intendit exitialem laborem. Necdum quicquam
Sciebat Patroclum mortuum eſſe nobilis Achilles.
Longe enim ſeorſim a navibus pugnabant velocibus,
Muro ſub Trojanorum: quare illum nunquam exiſtimabat animo
Mortuum eſſe, ſed vivum, ubi acceſſiſſet ad portas,
Reverſurum. Neque enim hoc credebat omnino,
Everſurum urbem ſine ſe, ſed neque ſecum.
Sæpe enim hoc ex matre didicerat ſeorſum audiens,
Quæ ei referebat Jovis magni ſententiam.
Tum tamen non ei dixerat malum tantum quantum acciderat
Mater, quod ſcilicet ei multo cariſſimus periiſſet ſocius.
Illi vero aſſidue circa mortuum acutas haſtas tenentes,
Indeſinenter concurrebant, & alii alios interficiebant.
Sic autem aliquis dicebat Achivorum ære loricatorum,
O amici, non ſane nobis pulchrum *eſt* redire
Naves ad cavas, ſed hic terra nigra
Omnibus dehiſcat. Hoc prorſus nobis continuo multo ſatius eſſet,
Quam *ſi* hunc Trojanis permittamus equum domitoribus
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam referre.
Sic autem aliquis & Trojanorum magnanimorum dicebat,
O amici, etiam ſi fatale juxta virum hunc domari
Omnes ſimul, nunquam aliquis recedat a pugna.
Sic utique aliquis dicebat, animoſque excitabat ſocii.
Sic hi quidem pugnabant, ferreus autem ſtrepitus
Æreum ad cælum ibat per arem infructuoſum.
Equi autem Æacide, a pugna ſeorſum ſtantes,
Flebant, ut primum ſenſerunt aurigam
In pulverem proſtratum Hectoris vi homicidæ.
Equidem Automedon Dioris fortis filius
Sæpe & ſcutica arguta urgebat verberans,
Sæpe & blandis *verbis* alloquebatur, ſæpe & minis:
Illi vero neque retro ad naves latum verſus Helleſpontum
Volebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
Sed veluti cippus manet firmiter, qui ſuper tumulo
Viri ſtat mortui, aut mulieris:
Sic manebant immote perpulchro currui juncti,
Solo amotis capitibus: lacrymæ autem illis
Calidæ de palpebris in terram fluebant plorantibus,
Aurigæ deſiderio: florida autem fœdabatur juba,

Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέροισι.
Μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν,
Ἆ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε·
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλῶ μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ·
Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδάσδε βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ἥρει φῶτας, ὅτ' ἐσσεύετο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος, ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο·
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱός,
Ἀλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.

Ἀλλὰ

Circulo profuſa juxta jugum ambobus.
Plorantes autem illos conſpicatus miſeratus eſt Saturnius,
Motoque capite, ad ſuum dixit animum,
Ah miſeri, cur vos dedimus Peleo regi
Mortali? vos autem eſtis ſenii expertes immortaleſque:
An ut ærumnoſos inter homines dolores haberetis?
Non enim quicquam alicubi eſt calamitoſius homine
Omnium quotquot ſuper terram ſpirantque & moventur.
At non ſane vobiſcum tamen & curribus artificioſe factis
Hector Priamides invehetur. Haud enim permittam:
Annon ſatis quod & arma habet, & gloriatur temere?
Vobis autem in genua mittam robur, & in animum,
Ut & Automedontem ſalvum evehatis e pugna
Naves ad cavas. Adhuc enim iſtis gloriam præbebo,
Ut cædem edant, uſque dum ad naves bonis tranſtris inſtructam pervenerint,
Occideritque Sol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic loquutus, equis inſpiravit robur validum:
Illi vero a jubis pulvere in ſolum excuſſo.
Velociter ferebant citum currum inter Trojanos & Achivos:
Ex iſtis Automedon pugnabat, dolens licet de ſocio,
Cum equis ruens tanquam vultur in anſeres,
Facile enim & refugiebat e Trojanorum tumultu,
Facile irruebat confertam per turbam perſequens.
Sed non interficiebat viros, cum impetum ſumebat ad perſequendum.
Haudquaquam enim licuit, ſolus cum eſſet ſacra in ſella,
Haſta impetum facere, & inhibere veloces equos.
Tandem vero illum ſocius vir vidit oculis
Alcimedon, filius Laercei Æmonidæ:
Stetit autem poſt currum, & Automedontem allocutus eſt,
Automedon, quiſnam tibi deorum inutile conſilium
Pectoribus indidit, & abſtulit mentem ſanam?
Quod ita in Trojanos pugnas prima in turba
Solus, tibi ſocius enim occiſus eſt: arma autem Hector
Ipſe gerens humeris exultat Æacidæ:
Illum vero Automedon allocutus eſt Dioris filius,
Alcimedon, quiſnam tibi Achivorum alius ſimilis
Equorum immortalium qui teneat domituramque animoſque,
Niſi Patroclus diis artifex par,
Dum viveret? Nunc vero mors & fatum occupat.

Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι.
Τῶ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους
Αὔῃσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρόμιος τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς,
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διῒ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι δὲ στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώη.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσοι ἄριστοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμυνέσθαι στίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.

Ἡ

Quin tu ſcuticam & habenas miro artificio factas
Accipe, ego vero curru deſcendam ut pugnem.
Sic dixit. Alcimedon autem in celerem prælio currum ſeſe conjiciens
Statim ſcuticam & habenas cepit manibus:
Automedon vero deſiliit. Animadvertit autem illuſtris Hector,
Statimque Æneam allocutus eſt prope aſtantem,
Ænea, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Equos hos animadverti velocis Æacidæ
In pugnam progreſſos cum aurigis imbellibus:
Ideo ſperaverim *me* capturum, ſi modo tu animo
Tuo velis: neque enim irruentes utique nos
Suſtinuerint contra ſtantes pugnare Marte.
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt fortis filius Anchiſæ:
Hi autem recta ibant tergoribus boum tecti humeros,
Aridis, ſolidis: multiplex vero ſuper inductum erat æs.
Cum his autem Chromiuſque, & Aretus divina forma præditus,
Ibant ambo: admodum vero iis ſperabat animus
Ipſoſque interficere, abigereque arduos cervicibus equos.
Stulti, neque enim erant ſine ſanguine utique reverſuri
Retro ab Automedonte: ille autem, precatus Jovem patrem,
Fortitudine & robore repletus eſt circum præcordia nigra:
Statim vero Alcimedontem affatus eſt fidum ſocium,
Alcimedon, ne jam a me longe tene equos,
Sed proxime inſpirantes in tergum. Haud enim ego
Hectorem Priamidem a robore temperaturum puto,
Antequam Achillis pulchre jubatos conſcenderit equos,
Nobis interfectis, fugaveritque ordines virorum
Argivorum: vel ipſe inter primos captus fuerit.
Sic fatus, Ajaces vocavit & Menelaum,
Ajaces, Argivorum ductores, & Menelae,
Mortui quidem curam committite iis quotquot fortiſſimi.
Qui eum circumeuntes defendant, & propulſent ordines virorum:
A nobis vero vivis propulſate crudelem diem.
Hac enim ingruunt pugnam per lacrymoſam
Hector Æneaſque, qui Trojanorum ſunt fortiſſimi.
Sed hæc quidem Deorum in genibus poſita ſunt.
Jaculabor enim & ego: hæc autem Jovi omnia curæ erunt:
Dixit, & vibratam emiſit prælongam haſtam,
Et intorſit Areti in clypeum undique æquale.

Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκὸς,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν·
Ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπ' δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής.
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον· Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
    Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη, πολύδακρυς. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς
Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει.
Ὣς ἡ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα
Ἴφθιμον Μενέλαον, (ὁ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν,
    Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος

Ἔσσ-

Illud vero non haſtam inhibuit, penitus autem tranſiit æs,
Imumque in ventrem per balteum trajecit.
Ut cum acutam tenens ſecurim juvenis vir,
Ictu incuſſo poſt cornua bovis agreſtis,
Nervum perſcindit totum: hic autem ſaltu dato cadit:
Sic utique & ille ſaltu dato cecidit ſupinus: ei autem haſta
In viſceribus acutiſſima tremens ſolvit membra.
Hector vero in Automedontem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed is quidem cum prævidiſſet, evitavit æream haſtam:
In anteriorem enim partem proclinavit: a tergo vero haſta longa.
Solo infixa eſt, ſupraque pars poſterior quaſſabatur
Haſtæ. Ibi tum remiſit impetum rapide actum æs.
Et omnino tunc enſibus cominus concurriſſent,
Si non ipſos Ajaces diremiſſent ardentes,
Qui adveniebant per turbam, ſocio vocante.
Hos autem ſubveriti ceſſerunt rurſus retro
Hector Æneaſque, atque Chromius divina forma præditus:
Aretum vero ibidem dereliquerunt laceratum corde,
Jacentem: Automedon autem veloci par Marti
Armiſque ſpoliavit, & glorians verbum dixit,
 Profecto jam paululum ſaltem de Menœtiade mortuo
Cor dolore levavi, deteriorem licet interfecerim.
 Sic fatus in currum ſumptas exuvias cruentas
Poſuit, ipſeque conſcendit pedes & manus ſuperne
Sanguinolentus, tanquam leo taurum depaſtus.
Rurſus autem ſuper Patroclo intendebatur aſpera pugna,
Gravis, lacrymoſa. Excitabat autem certamen Minerva,
E cælo delapſa. Miſerat enim late ſonans Jupiter
Ut concitaret Danaos: jam enim animus converſus erat ejus.
Veluti cum purpuream Irin mortalibus extendit
Jupiter cælitus, quæ portendat vel pugnam,
Vel etiam tempeſtatem frigidam: quæ continuo ab operibus
Homines ceſſare facit ſuper terram, pecudeſque contriſtat:
Sic hæc, cærulea nube cum contexixet ſe,
Ingreſſa eſt Achivorum gentem, excitabatque virum quemque.
Primum vero Atrei filium incitans allocuta eſt,
Fortem Meneláum, (hic enim prope eam erat)
Referens Phœnicem corpore & indefeſſa voce,
 Tibi jam Menelae pudor & opprobrium

Ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχει ὕπο Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων, τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων,
Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε,
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ἥτε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ἰσχανάᾳ δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου.
Τοίου μιν θάρσευς πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής.
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀΐξαντα φόβονδε· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών· ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν υἱὸν Ἠετίωνος.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν.
Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε.

Erit, ſi quidem Achillis illuſtris fidum ſocium
Muro ſub Trojanorum veloces canes diſcerpſerint:
Sed capeſſe *pugnam* ſtrenue, adhortareque populum omnem.
Hanc autem viciſſim affatus eſt pugna ſtrenuus Menelaus.
Phœnix pater ſenex olim nate, utinam Minerva
Daret robur mihi, telorumque averteret impetum.
Ita equidem vellem adeſſe & auxilium ferre
Patroclo: graviter enim meum moriens deſiderio percuſſit animum:
Sed Hector ignis horrendam habet vim, neque ceſſat
Ære cædem edere: ei enim Jupiter gloriam præbet.
Sic dixit. Gaviſa eſt autem oculos cæſia Minerva
Quod ſe ante deos precatus erat omnes:
Atque vim humeris & genibus indidit,
Et ei muſcæ audaciam pectoribus immiſſit,
Quæ licet abacta crebro a corpore humano,
Appetit mordere, dulciſque illi ſanguis hominis *eſt*.
Tali ei audacia replevit precordia nigra.
Acceſſit vero ad Patroclum, & jaculatus eſt haſta fulgenti.
Erat autem in Trojanis Podes filii Eetionis.
Diveſque fortiſque: maxime vero eum honorabat Hector
Inter populares, ſibi enim ſodalis erat carus conviva:
Hunc ad balteum percuſſit flavus Menelaus,
Ruentem in fugam, penitus autem æs adegit.
Fragorem vero edidit cadens. At Atrides Menelaus
Mortuum a Trojanis extrahebat ad agmen ſociorum.
Hectorem autem prope ſtans hortans excitabat Apollo,
Phœnopi Aſiadæ ſimilis, qui illi omnium
Hoſpitum cariſſimus erat, in Abydo ædes habitans:
Hunc ſimulans affatus eſt longe jaculans Apollo,
Hector, qui omnino te amplius alius Achivorum formidaverit?
Cum ita nunc Menelaum territus fugis, qui tamen antehac
Mollis bellator, nunc vero abit ſolus auferens
Mortuum e Trojanis: tuum autem interfecit fidum ſocium,
Strenuum, inter primipilares Poden filium Eetionis,
Sic dixit: Illum vero doloris nubes obtexit nigra.
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære.
Tum vero Saturnius ſumpſit ægidem fimbriatam,
Splendentem, Idam vero nubibus cooperuit:
Tum fulgurans admodum grande intonuit: eamque concuſſit:

Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου· παῦσε δὲ χάρμης.
Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ
Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν.
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες. ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ.
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους.
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ.
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα,
Μάστιε νῦν ἧος κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι.
Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὢ πόποι, ἤδη μέν γε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι,
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη,
Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει.
Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,

Ἠμὲν

Victoriam autem Trojanis dedit, inque fugam vertit Achivos.
Primus Peneleus Bœotius fuit dux fugæ.
Percuſſus enim fuerat in humerum haſta, cum facie in hoſtem eſſet uſque verſa,
Summum leviter perſtrinxit autem ei ad os uſque
Cuſpis Polydamantis: is enim percuſſerat poſtquam prope acceſſerat.
Leitum deinde Hector cominus percuſſit in manum ad carpum,
Filium Alectryonis magnanimi: ceſſare autem fecit a pugna:
Trepidus autem fugit circumſpectans, haud enim amplius ſperabat animo
Haſtam tenentem manu *ſe* pugnaturum cum Trojanis.
Hectorem vero Idomeneus in Leitum irruentem
Percuſſit in thoracem ad pectus juxta papillam:
Ad cuſpidis a. juncturam fracta eſt longa haſta: & conclamaverunt
Trojani. Hic autem in Idomeneum jaculatus eſt Deucalidem
In curru ſtantem: ab eo quidem paululum aberravit:
Cæterum hic Merionis armigerumque aurigamque,
Cœranum, qui e Lycto bene habitata comitabatur eum:
Pedes enim primo relictis navibus utrinque remis actis
Venerat, & omnino Trojanis magnam victoriam præbuiſſet,
Niſi Cœranus confeſtim celeres adduxiſſet equos:
Et huic quidem ſalus venit, arcuitque ſævum diem:
Ipſe autem perdidit animam Hectoris vi homicidæ.
Hunc percuſſit ſub malam & aurem, dentes autem
Excuſſit haſta extrema, linguamque perſcidit mediam:
Cecidit autem e curribus, habenaſque effudit in terram:
Et illas Meriones accepit manibus ſuis,
Inclinans ſe, a ſolo. & Idomeneum allocutus eſt,
Urge nunc ſcutica *equos* uſque dum veloces ad naves perveneris:
Sentis enim & ipſe quod non amplius victoria *eſt* Achivorum.
Sic dixit: Idomeneus autem loris cædebat pulchros jubis equos
Naves verſus cavas. Jam enim timor inciderat animo.
Neque latuit Ajacem magnanimum & Menelaum
Jupiter, quum jam Trojanis dabat alternantem victoriam.
Hos autem inter ſermonem orſus eſt magnus Telamonius Ajax,
Eheu, jam quidem etiam qui admodum ſtultus eſt,
Senſerit quod Trojanis pater Jupiter gloriam præbet.
Illorum enim omnium tela aſſequuntur quicunque emittat,
Seu imbellis, ſeu ſtrenuus: Jupiter nihilominus omnia dirigit:
Nobis vero incaſſum omnibus irrita cadunt in terram.
Sed agite, per nos tamen excogitemus conſilium optimum,

Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες,
Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Εἴη δ' ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ἀλλ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην.
Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγάθυμον Νέστορος υἱόν·
Ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ.
Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.
Πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσι κέλευεν,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
Μνησάσθω, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,

Παί-

Quo pacto & mortuum extrahamus, & ipſi
Gaudio dilectis ſociis ſimus reverſi:
Qui huc utique reſpicientes triſtantur, neque jam autumant
Hectoris homicidæ robur & manus invictas
Suſtenturos, ſed in navibus nigris caſuros eſſe.
Utinam vero eſſet ſocius qui nunciet citiſſime
Pelidæ: non enim illum opinor ne audiſſe quidem
Triſtem nuncium, quod ſibi carus periit ſocius.
Atqui nondum poſſum conſpicari talem inter Achivos:
Caligine enim occupati ſunt ſimul ipſique & equi,
Jupiter pater, quin tu libera a caligine filios Achivorum:
Facque ſerenitatem, daque oculis videre:
In luce vero vel perde, quandoquidem tibi placuit ita.
Sic dixit. Eum autem pater miſeratus eſt lacrymantem:
Statim autem caliginem quidem diſſipavit, & amovit nebulam:
Sol vero affulſit, acieſque tota illuſtrata eſt:
Et tunc Ajax allocutus eſt pugna ſtrenuum Menelaum,
Circumſpice nunc Menelae Jovis alumne ſi quo modo videre poſſis
Vivum adhuc Antilochum, magnanimum Neſtoris filium:
Hortare vero ut Achilli bellicoſo ocyus profectus
Nunciet quod quidem ei multo cariſſimus periit ſocius.
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt pugna ſtrenuus Menelaus.
Perrexit autem ire, tanquam leo a caula,
Qui poſtquam fatigatus utique fuerit caneſque viroſque laceſſens,
Qui ipſum non ſinunt boum pinguedinem eripere,
Totam noctem vigilantes: ille autem carnium cupidus
Recta irruit, ſed nihil proficit. Crebra enim jacula
Adverſa volant audacibus a manibus,
Incenſique faſces, quos quidem horrens recedit incitatus licet.
Mane autem ſeorſum diſcedit mœſto animo:
Sic a Patroclo pugna ſtrenuus Menelaus
Abiit perquam invitus: admodum enim timebat ne ipſum Achivi
Gravi præ metu capturam hoſtibus relinquerent.
Multis autem Merionique & Ajacibus mandabat,
Ajaces Argivorum ductores, Merioneque,
Nunc aliquis manſuetudinis Patrocli miſeri
Recordetur. Omnibus enim norat mitis eſſe
Dum viveret: nunc vero mors & fatum occupat.
Sic fatus abiit flavus Menelaus,

Qua-

Πάντοσε παπταίνων, ὥς' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσσυτο, καί τε μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης. ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Ἤδη μὲν σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰπεῖν, αἴκε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Ἀλλ' οὐδ' ὧς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ δὲ προσηύδα,
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν
Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἴω
Νῦν ἰέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ.
Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,

Ἡ μὲν

Quaquaverſum circumſpectans, veluti aquila, quam ajunt
Acutiſſime cernere inter aerias velucres,
Quam licet ſublimem pedibus velox non latet lepus
Arbuſto ſub late comanti jacens: ſed in ipſum
Impetum facit, eique celeriter rapto eximit animam.
Sic tunc tibi Menelae Jovis alumne oculi lucidi
Quaquaverſum verſabantur multorum per agmen ſociorum,
Sicubi Neſtoris filium adhuc viventem videre poſſes.
Illum vero citiſſime animadvertit pugnæ ad ſiniſtram totius
Confirmantem ſocios, & concitantem ad pugnandum;
Prope vero aſtans allocutus eſt flavus Menelaus,
Antiloche eja age huc ades Jovis alumne, ut audias
Triſtem nuncium, qui non debuit fuiſse.
Jam quidem te quoque ipſum opinor inſpicientem
Cognoſcere quod cladem deus Danai advolvit,
Victoria autem Trojanorum: occiſus eſt autem fortiſſimus Achivorum
Patroclus, magnumque deſiderium Danais contigit.
Sed tu cito Achilli, currens ad naves Achivorum,
Nuncia, ſi quo modo celerrime cadaver ad navem integrum auferre potuerit
Nudum: arma enim habet inſigniter galeatus Hector.
Sic dixit. Aſt Antilochus graviter mœrebat, ſermone audito:
Diuque eum inopia vocis tenuit: ei vero oculi
Lacrymis impleti ſunt, liquidaque ei hæſit vox.
Sed ne ſic quidem Menelai mandatum neglexit:
Perrexit autem currendo, armaque eximio dedit ſocio
Laodoco, qui eum prope flectebat ſolidos ungulis equos:
Hunc quidem lacrymas fundentem pedes ferebant e prælio,
Pelidæ Achilli triſtem nuncium nunciaturum.
Neque tibi Menelae Jovis alumne voluit animus
Laborantibus ſociis auxiliari, unde diſceſſerat
Antilochus, magno antem deſiderio Pyliis erat:
Sed ille his *ut auxiliaretur* Thraſymedem nobilem miſit.
Ipſe vero rurſus ad Patroclum heroem profectus eſt:
Conſtitit autem ut ad Ajaces venit, & ſtatim allocutus eſt,
Illum quidem jam ad naves miſi celeres
Ut iret ad Achillem pedibus velocem: neque tamen illum puto
Nunc venturum, vehementer licet iratum Hectori nobili.
Nullo enim modo inermis cum Trojanis pugnaverit,
Nos autem etiam per nos excogitemus conſilium optimum,

Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε·
Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὄπισθεν
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἵ τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Ὕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκὸς, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς.
Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ
Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
Ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαρραῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
Ὣς Τρῶες, εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
Σταίησαν, τῶν δὲ τρέπετο χρώς. οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι·
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἔπι γλαφυράς. ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
Ἄγριος, ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον, πόλιν ἀνδρῶν
Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει. μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο.
Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἱ δ' ὥσθ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες.
Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν,
Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν·
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι
Πλάζων, οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·

Ὣς

Quo pacto & mortuum extrahamus, & ipſi
Trojanorum e tumultu mortem & fatum effugiamus.
Huic autem reſpondit deinde ingens Telamonius Ajax,
Omnia recte dixiſti, admodum inclyte o Menelae:
Sed tu quidem & Meriones ſubeuntes valde cito,
Mortuum ſublatum ferte e prælio: a tergo autem
Nos pugnabimus cum Trojaniſque & Hectore nobili.
Parem animum habentes cognomines, qui & antea
Suſtinuimus acrem Martem prope invicem manentes.
Sic dixit. Illi vero mortuum a terra ulnis ſuſtulerunt
Alte admodum ſtrenue, occlamavit autem populus retro
Trojanus, ut viderunt cadaver tollentes Achivos:
Recta vero irruerunt canibus ſimiles, qui in aprum
Percuſſum impetum faciunt ante juvenes venatores.
Aliquantiſper enim currunt, dilacerare cupidi:
Sed cum jam in illos convertitur robore fretus,
Retroque recedunt, & diffugiunt trepidi alio alius:
Sic Trojani, aliquantiſper quidem catervatim continuo ſequebantur,
Ferientes enſibuſque & haſtis utrinque acutis:
Cæterum ubi jam Ajaces converſi contra ipſos
Conſtitiſſent eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Impetu in adverſum facto de mortuo pugnare.
Sic hi utique alacres cadaver efferebant ex prælio
Naves verſus cavas: pugna vero gliſcebat ipſis
Atrox, velut ignis, qui ingruens, urbem hominum
Impetu citato latus ex improviſo incendit, pereuntque ædes
In flamma magna: in eamque fremebunda agitur vis venti:
Si quidem hos equorumque & virorum bellicoſorum
Horriſonus tumultus inſequebatur abeuntes.
Illi vero tanquam muli validum robur induentes
Trahunt ex monte per aſperam viam,
Vel trabem, vel lignum ingens navale: in ipſis vero animus
Affligitur ſimul laboreque & ſudore magnopere contendentibus:
Sic illi alacres cadaver ferebant: at a tergo
Ajaces arcebant *Trojanos*, ſicut clivus arcet aquam
Sylvoſus campum per totum porrectus:
Qui vel rapidorum fluminum violentos curſus
Arcet, & (alíorſum) omnibus fluentum in campum dirigit
Repellens, haudquaquam enim eum vi perrumpunt fluentes.

Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων· οἱ δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο, δύω δ᾽ ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ᾽ Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ᾽ ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
Κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὣς ἄρ᾽ ὑπ᾽ Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης·
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ᾽ ἀμφί τε τάφρον,
Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς ὀδύρεται· ἀνελθοῦσα δὲ ἡ Θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ Ἡφαίστου. κελευσάσης δὲ Ἥρας, ἄοπλος προσελθὼν ἐπὶ τὴν τάφρον, ἐπιφαίνεται τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὸν ἐκπλαγέντες φεύγουσι· καὶ κατὰ τὴν φυγὴν πολλοὶ διαφθείρονται. τὸ δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λούουσιν. Ἥφαιστος δὲ Ἀχιλλεῖ πανοπλίαν κατασκευάζει.

Σίγμα, Θέτις Ἀχιλῆϊ παρ᾽ Ἡφαίστου φέρεν ὅπλα.

Ὣς ὁ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἀντίλοχος δ᾽ Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ᾽ εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
Ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγὼ, τί τ᾽ ἄρ᾽ αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπικλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Σχέτλιος· ἦ τ᾽ ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ᾽ Ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι.
Ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,

Τό-

Sic uſque Ajaces aciem reprimebant retro
Trojanorum: illi tamen ſimul ſequebantur, duoque in iis maxime,
Æneaſque Anchiſiades & illuſtris Hector.
Utque ſturnorum nubes aufugit vel graculorum
Acutum vociferantium, cum vident ingruentem.
Accipitrem, qui parvis cædem infert avibus:
Sic utique acti ab Æneaque & Hectore filii Achivorum
Acutum clamantes abibant, obliviſcebanturque pugnæ:
Multa vero arma pulchra ceciderunt inque circumque foſſam,
Fugientium Danaorum: pugnæ tamen non erat ceſſatio.

ARGUMENTUM LIBRI XVIII. ILIADIS HOMERI.

ACHilles, cognito Patrocli interitu, eum luget graviſſime: Thetis mater eum conſolatur: pollicetur ſe arma allaturam. Monet ut interea a prælio abſtineat. Progreſſus tamen ad foſſam monitu Junonis apparet hoſtibus inermis, eoſque terret, & in fugam compellit. ita demum Patrocli cadaver ad Achillis tentorium perducitur. Thetis interim impetrat a Vulcano arma, eaque defert filio.

SIc illi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis:
Antilochus vero Achilli pedibus celer nuncius venit.
Illum autem invenit ante naves puppibus excelſas,
Ea cogitantem animo quæ jam perfecta erant.
Ingemiſcens enim dixerat ad ſuum magnum animum,
Hei mihi, quid eſt quod rurſus comantes Achivi
Ad naves fugati aguntur, turbati per campum?
Metuo ne jam mihi paraverint dii triſtes ſolicitudines animo,
Ut olim mihi mater narravit, & mihi dixit,
Myrmidonum fortiſſimum, adhuc vivente me,
Manibus domitum Trojanorum deſerturum eſſe lucem Solis:
Certe omnino jam mortuus eſt Menœtii fortis filius,
Miſerandus: certe juſſeram eum repulſo hoſtili igne
Ad naves redire, neque cum Hectore acrius pugnare.
Dum is verſabat in mente & in animo,

Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν,
  Ὤ μοι Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
Γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ·
  Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον·
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν·
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαυὴ,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημερτής τε, καὶ Ἀψευδὴς, καὶ Καλλιάνασσα·
Ἔνθα δὲ ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
Ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος. αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο. Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο,
  Κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
Εἴδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια,

Ἥ

Interea ad eum prope acceſſit illuſtris Neſtoris filius,
Lacrymas calidas fundens, dixitque nuncium gravem,
Hei mihi Pelei fili bellicoſi, profecto perquam triſtem
Audies nuncium, qui non debuit fuiſſe.
Jacet Patroclus: de cadavere autem jam pugnant
Nudo: arma enim habet inſigniter galeatus Hector.
Sic dixit. Illum vero doloris nubes obtexit nigra:
Ambabus autem manibus ſublato cineres,
Fudit ſuper caput, venuſtamque deturpabat faciem:
Divinæ autem tunicæ niger undique adhæſit cinis
Ipſe vero in pulveribus ingens ingenti ſpatio porrectus
Jacebat, ſuiſque manibus comam deturpabat ſcindens.
Ancillæ autem, quas Achilles in præda ceperat Patrocluſque,
Animo triſtatæ altum ejulabant. & foras
Procurrebant circum Achillem bellicoſum; manibus vero omnes
Pectora plangebat, reſolutaque ſunt membra cujuſque.
Antilochus autem ex altera parte lugebat, lacrymas fundens,
Manus tenens Achillis. Idemque angebatur generoſo corde.
Timebat enim me jugulum diſcinderet ferro.
Horrendum vero ejulabat: audivit autem veneranda mater,
Sedens in fundo maris apud patrem ſenem,
Tum protinus ululavit: Deæ autem circa ipſam congregabantur
Omnes quotquot in fundo maris Nereides erant:
Illic quidem erat Glauceque, Thaliaque, Cymodoceque,
Neſæa Spioque, Thoaque, Haliaque oculis magnis decora,
Cymothoeque, & Actæa, & Limnoria,
Et Melita, & Iæra, & Amphithoe, & Agave,
Dotoque, Protoque, Pheruſaque, Dynameneque,
Dexameneque, & Amphinome, & Callianira,
Doris, & Panope, & inclyta Galatea,
Nemerteſque, & Apſeudes, & Callianaſſa:
Illic erat & Clymene, Ianiraque & Ianaſſa.
Mæra & Orithyia, & comas pulchra Amathia:
Aliæque quæ in fundo maris Nereides erant,
Iſtis vero ſplendidus implebatur ſpecus: hæ autem ſimul omnes
Pectora plangebant. Thetis vero exorſa eſt luctum,
Audite ſorores Nereides, ut bene omnes
Scitatis audientes quanti meo inſint dolores animo.
Hei mihi miſeræ, hei mihi infeliciter fortiſſimum enixæ,

Ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω
Ὅττι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο.
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε. τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών,
Πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν.
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ· τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
Ἤματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο· τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντ'. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
Ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι. αἴ κε μὴ Ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ.

Τὸν

Quæ poſtquam pepereram filium eximiumque fortemque,
Præſtantiſſimum heorum, iſque ſuccreverat plantæ ſimilis,
Hunc quidem ego educatum tanquam plantam in fœcundo loco agri.
Navibus miſi roſtratis ad Ilium
Contra Trojanos pugnaturum: hunc autem non receptura ſum rurſus
Domum reverſum in ædes Peleias.
Sed quamdiu mihi vivit & videt lumen ſolis.
Triſtatur, neque quid ei poſſum auxiliari profecta.
Sed proficiſcar ut viſamque dilectum filium, & audiam
Quinam ipſum invaſerit luctus ſeorſim a pugna manentem.
Sic locuta reliquit ſpecum: illæ autem cum ipſa
Lacrymabundæ ibant, circum ipſas autem unda maris
Scindebatur. Hæ autem ubi jam ad Trojam gleboſam venerant,
Littus conſcenderunt ordine, ubi frequentes
Mymidonum ſubductæ erant naves velocem circum Achillem.
Huic autem graviter ſuſpiranti aſtitit veneranda mater,
Acuto autem edito ululatu caput prehendit filii ſui.
Et lugens, verbis velocibus allocuta eſt,
Fili, quid fles? quiſnam tuas mentes invaſit dolor?
Eloquere, ne cela. Illa quidem jam tibi perfecta ſunt
A Jove, ut jam antea precatus es manibus ſublatis.
Omnes ad puppes cogi filios Achivorum,
Tui indigentes, patique indignas res.
Illam a. graviter ſuſpirans allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Mater mea, hæc quidem mihi Olympius perfecit:
Sed quæ mihi ex his voluptas, cum carus perierit ſocius
Patroclus; Quem ego ſupra omnes æſtimabam ſocios
Æque ac meum caput, hunc perdidi: arma vero Hector
Poſtquam trucidaverat exuit ingentia, mirabilia viſu,
Pulchra: quæ quidem Peleo dii dederunt, ſplendida dona,
Die illo quando te mortalis viri collocarunt in cubili.
Utinam tu quidem ibidem inter immortales marinas
Habitaſſes, Peleuſque mortalem duxiſſet uxorem.
Nunc vero *mortali nupſiſti*, ut & tibi luctus in animo immenſus eſſet
De filio interfecto: quem non recipies rurſus
Domum reverſum. Neque enim me animus jubet
Vivere, neque hominibus intereſſe, niſi Hector
Primus mea haſta percuſſus animam perdiderit,
Patroclumque ob interfectum pœnas Menœtiadem dederit.

Illum

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις καταδακρυχέουσα,
Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις.
Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
Ἔφθιτ'· ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ·
Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐὼν οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν πολέμῳ. ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι·
Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠύτε καπνός·
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
Ὣς καὶ ἐγὼν, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
Κείσομ', ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
Δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην.
Γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ. οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Ναὶ δὴ τοῦτό γε τέκνον ἐτήτυμον, οὐ κακόν ἐστι,
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι

Δηρὸν

Illum vero viciſſim affata eſt Thetis lachrymas fundens,
Cito moriturus certe mihi fili es, cum ita dicis.
Illico enim tibi deinde poſt Hectorem fatum imminet.
Illam vero graviter ingemiſcens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Illico moriar, cum in fatis non erat me ſocio
Dum interficeretur auxiliari. Ille quidem valde procul a patria
Interiit: me vero deſideravit malum qui propulſarem.
Nunc autem quoniam non revertar utique caram in patriam terram,
Neque ullam Patroclo attuli ſalutem, neque ſociis
Cæteris, qui jam multi domiti ſunt ab Hectore nobili:
Sed ſedeo apud naves inutile pondus terræ,
Talis cum ſim qualis nullus Achivorum ære loricatorum
In pugna: concione autem meliores ſunt & alii:
Utinam contentio a Diis, & ab hominibus pereat,
Et ira, quæ impellit etiam admodum prudentem ſævire:
Quæque multo dulcior melle ſtillante
Hominum in pectoribus augeſcit, tanquam fumus:
Sicut me nunc ira incendit rex virorum Agamemnon.
Sed hæc quidem ante acta eſſe ſinemus, dolentes licet,
Animo in pectoribus noſtro domito neceſſitate.
Nunc vero ibo ut cari capitis interfectorem inveniam
Hectorem: mortem autem ego tunc accipiam quandocumque jam
Jupiter voluerit perficere, atque immortales dii cæteri.
Neque enim ne fortis quidem Hercules effugit mortem,
Qui tamen cariſſimus erat Jovi Saturnio regi:
Sed eum fatum domuit & gravis ira Junonis:
Ita & ego, ſi jam mihi ſimile fatum eſt,
Jacebo, ubi mortuus fuero: nunc autem gloriam bonam auferam,
Et aliquam Troadum & Dardanidum profundos ſinus habentium,
Ambabus manibus genis a teneris
Lacrymas abſtergentem, crebro ſuſpirare cogam.
Sentiant autem quod jamdiu ego a pugna ceſſavi.
Neque me prohibe prælio, diligens licet: neque non mihi perſuadebis.
Huic autem reſpondit deinde dea Thetis pedes argentea,
Sane jam hoc fili verum, non malum eſt,
Laborantibus ſociis arcere gravem perniciem:
Sed tibi arma pulchra inter Trojanos detinentur,
Ærea, coruſcantia: illa quidem inſigniter galeatus Hector
Ipſe ferens humeris exultat: neque tamen ipſum puto

Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος
Πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο.
Καὶ στρεφθεῖσ'. ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα.
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρὸς,
Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεῦσατ'. ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴκ' ἐθέλῃσιν
Υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὣς ἔφαθ'· αἳ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν.
Ἡ δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν. θεράποντ' Ἀχιλῆος.
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι.
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο παῖς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.
Τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μεμαὼς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα.
Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν,
Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκῇ πεποιθὼς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται
Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι.
Ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
Καὶ νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὄρσεο Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν.
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ

Ἕστη-

Diu exultaturum eſſe, cædes enim prope eum.
Sed tu quidem neutiquam ingredere pugnam Martis
Antequam me huc profectam oculis videris.
Mane enim revertar ſimul ac ſol ortus erit,
Arma pulchra ferens a Vulcano rege,
  Sic fata, retro ſe vertit a filio ſuo:
Et converſa, inter marinas ſorores, dixit,
  Vos quidem nunc ſubite maris latum ſinum,
Viſuræque ſenem marinum & ædes patris,
Et ei omnia dicite: ego vero ad excelſum Olympum
Vado ad Vulcanum arte fabrili clarum, ſi velit
Filio meo dare inclyta arma collucentia.
  Sic dixit. Illæ autem unda maris ſtatim ſubierunt:
Ipſa vero ad Olympum dea Thetis pedes argentea
Abiit, ut dilecto filio inclyta arma afferret.
Illam quidem ad Olympum pedes ferebant. At Achivi
Immenſo fremitu acti ab Hectore homicida
Fugientes, ad naveſque & Helleſpontum venerant.
Nec tamen Patroclum bene ocreati Achivi
Extra tela extraxerant mortuum, famulum Achillis.
Rurſus enim jam illum aſſecuti fuerant pediteſque & currus,
Hectorque Priami filius, flammæ ſimilis vi:
Ter quidem illum retro pedibus prehendit illuſtris Hector,
Abſtrahere cupiens, magnaque voce Trojanos inclamabat:
Ter autem duo Ajaces impetuoſam induti fortitudinem,
A mortuo aſpere exceptum repulerunt: ille vero conſtanter robore fretus,
Interdum impetum faciebat per tumultum, interdum vero
Conſiſtebat alta voce clamitans: retro autem non cedebat omnino.
Ut vero a corpore haudquaquam leonem fervidum poſſunt
Paſtores in agro pernoctantes valde eſurientem ſummovere:
Sic utique illum non poterant duo Ajaces armis acres
Hectorem Priamidem a mortuo abſterrere.
Et jam prorſus abſtraxiſſetque, & immenſam retuliſſet gloriam,
Niſi Pelidæ pedibus ventoſa velox Iris
Nuncia veniſſet currens ab Olympo ut bello ſe accingeret,
Clam Jove, aliiſque diis: miſerat enim eam Juno:
Prope autem ſtans verbis velocibus allocuta eſt,
  Surge Pelide, omnium terribiliſſime virorum:
Patroclo auxiliare, cujus gratia certamen grave

Ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος,
Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ.
  Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἶρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
  Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Ἥρη με προέηκε Διὸς κυδρὴ παράκοιτις.
Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
  Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι.
Μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι
Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι.
Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
Ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' (ἔλπομ') ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
  Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται.
Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
Αἴκε σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
  Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διῒ φίλος. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται,
Οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἄρῃ
Ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδῦσι

Πυρ-

Stat ante naves. Illi vero ſe invicem perdunt,
Hi quidem, pugnantes cadavere pro mortuo,
Hi autem ut trahant ad Ilium ventoſam
Trojani recta irruunt: maxime vero illuſtris Hector
Abſtrahere cupit: caput autem ipſum animus jubet
Infigere palo, abſciſſum tenera a cervice.
Sed ſurge, nec amplius jaceto: pudor autem tuum animum tangat
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri:
Tibi contumelia, ſi quid cadaver indigne acceptum venerit.
Huic autem reſpondit deinde pedibus celer nobilis Achilles,
Iri dea, quiſnam te deorum mihi nunciam miſit?
Illum vero viciſſim allocuta eſt pedibus ventoſa velox Iris,
Juno me miſit Jovis glorioſa conjux:
Neque ſcit Saturnius in ſublimi ſedens, neque quis alius
Immortalium qui Olympum valde nivoſum habitant.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt pedibus celer Achilles,
Et quomodo ire poſſim ad pugnam? Habent enim arma iſti:
Mater autem me cara prius vetuit armari
Quam ipſam reverſam oculis viderem.
Pollicita enim eſt a Vulcane allaturam *ſe* arma pulchra.
Alterius autem non ullius ſcio cujus inclyta arma induere poſſim,
Niſi Ajacis utique ſcutum Telamonii:
Sed & ipſe hic (credo) inter primos verſatur,
Haſta cædem edens Patrocli gratia mortui.
Illum vero viciſſim allocuta eſt pedibus ventoſa velox Iris,
Bene quidem & nos ſcimus quod inclyta arma detinentur:
Sed ſic ad foſſam profectus, Trojanis da te in conſpectum,
Si forte te veriti abſtinuerint pugna
Trojani, reſpiraverintque Mavortii filii Achivorum
Afflicti *jam*. Exigua autem reſpiratio in prælio.
Illa quidem ſic locuta abiit pedibus velox Iris:
At Achilles ſurrexit Jovi carus: Minerva vero
Humeris validis circumpoſuit ægida fimbriatam:
Caput autem ei nube cinctum ornavit auguſtiſſima dearum
Aurea, eque ipſa accendit flammam collucentem.
Ut vero cum fumus aſcendens ex urbe ad ætherem aſſurgit
Longe ex inſula quam hoſtes oppugnant,
Qui tota die horrendo decernunt Marte
Urbe *procurrentes* ex ſua, ut vero ſol occiderit,

Con-

Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Γίγνεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴκέν πως σὺν νηυσὶν ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται·
Ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.
Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Φθέγξατ'. ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων.
Ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
Ἄψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
Δαιόμενον. τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς.
Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
Ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' Ἀχιλλεύς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τὸν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθαι. πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν

Continuo & faces in ſpeculis ardent denſæ, inque altum ſplendor
Emicat, finitimi ut videant,
Si forte cum navibus Martis propulſatores venire velint:
Sic ab Achillis capite ſplendor ad æthera pertingebat.
Stetit autem ad foſſam profectus extra murum: nec tamen Achivis
Miſcebatur: matris enim prudens reverebatur præceptum.
Ibi ſtans clamavit: ſeorſim & Pallas Minerva
Vociferata eſt: & inter Trojanos immenſum excitavit tumultum.
Ut vero cum admodum luculenta vox fit, quando clangit tuba
Urbem cingentes hoſtes propter exitiales:
Sic tunc admodum luculenta vox erat Æacidæ.
Illi vero ut audiverunt vocem æream Æacidæ,
Omnibus commotus eſt animus: pulchri autem jubis equi
Retro currus vertebant: præſagiebant enim clades animo.
Aurigæ autem perculſi ſunt, ubi viderunt indefeſſum ignem
Horrendum ſuper caput magnanimi Pelidæ
Ardentem: illum autem accendebat dea oculis cæſia Minerva.
Ter quidem ſuper foſſam magna voce clamavit nobilis Achilles:
Ter vero turbati ſunt Trojani inclytique ſocii.
Ibidem autem etiam tunc perierunt duodecim viri fortiſſimi
Impediti & confixi ſuis curribus & haſtis. At Achivi
Læti Patroclum extra tela extractum
Depoſuerunt in lectis. Cari autem circumſtabant ſocii
Lugentes: atque eos pedibus velox comitabatur Achilles,
Lacrymas calidas fundens, poſtquam aſpexit fidum ſocium
Jacentem in feretro, laceratum acuto ære.
Quem quidem miſerat cum equis & curribus
In prælium, neque rurſus recepit reverſum.
Solem autem indefeſſum oculis magnis decora veneranda Juno
Miſit ad Oceani fluenta invitum redire.
Sol quidem occidit, finemque fecerunt nobiles Achivi
Certaminis aſperi & omnibus æque gravis pugnæ.
Trojani vero ex altera parte ex aſpero prælio
Ut exceſſerant, ſolverunt a curribus veloces equos.
Ad concionem autem congregabantur antequam cœnam curarent:
Erectis autem ſtantibus concio habita eſt, neque quis ſuſtinuit
Sedere. Omnes enim tenebat tremor, eo quod Achilles
In conſpectum ſe dederat: diu enim pugna abſtinuerat triſti.
Illis autem Polydamas prudens cœpit concionari

Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχει πολλὸν ἐνίκα.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ἄστυ δὲ νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
Ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί·
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἐλπόμενος νῆας γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας.
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται,
Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ, πίθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν,
Ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο·
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι
Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
Μακραί, εὔξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσσονται.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Στησόμεθ' ἂν πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
Ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
Εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει·
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι

Παί-

Panthœdes: hic enim ſolus videbat futura & præterita:
Hectori autem erat ſodalis, eademque nocte nati erant:
Sed hic quidem verbis, ille vero haſta multum ſuperabat.
Hinc inter eos ſapiens concionatus eſt & dixit,
In utramque partem diligenter deliberate amici: hortor enim ego
In urbem nunc ire, neque expectare auroram pulchram
In campo prope naves: procul enim a muro ſumus.
Quamdiu quidem hic vir Agamemnoni iraſcebatur nobili,
Tamdiu in pugna erant minus graves Achivi.
Gaudebam enim ego veloces juxta naves pernoctans,
Sperans *nos* naves utique capturos utrinque remis actas:
Nunc vero graviter timeo velocem Pelidem:
Qualis illius animus violentus, non volet
Manere in campo, in quo Trojani & Achivi
In medio utrique vim Martis communem experiuntur,
Sed de urbeque pugnabit atque uxoribus.
Itaque eamus ad urbem, obſequimini: ſic enim erit.
Nunc quidem nox abſtinere fecit velocem Pelidem
Dulcis: ſi autem nos offenderit hic manentes
Cras progreſſus cum armis, probe tunc aliquis illum
Agnoſcet: libenter enim pervenerit ad Ilium ſacram,
Qnicumque effugerit: multos vero canes & vultures comedent
Trojanorum. Utinam ſane mihi omnino inauditum tale quid fuerit:
Si vero meis verbis obſecuti fuerimus triſtes licet,
Nocte quidem in concione valido conſilio nos muniemus, urbem autem turres
Excelſæque portæ, tabulæque ad has aptatæ
Longæ, bene politæ, coagmentatæ tutabuntur.
Mane autem ſub aurora armis inſtructi
Stabimus ſuper turribus: huic autem gravius *fuerit* ſi voluerit
Profectus a navibus circa murum nobiſcum pugnare.
Retro iterum ibit ad naves, poſtquam arduos cervicibus equos
Vario curſu ſatiarit ſub urbem vagans:
Irruptionem vero impetu facto tentaſſe ei ſatis animi non fuerit:
Nec unquam vaſtabit priuſquam ipſum canes veloces ederint.
Illum vero torve intuitus allocutus eſt pugnam expedite ciens Hector,
Polydama, tu quidem non jam mihi grata hæc dicis,
Qui hortaris in urbem *nos* cogi reverſos.
An nondum ſatiati eſtis clauſi manendo intra turres?
Antea enim Priami urbem articulate loquentes homines

Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν
Κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς·
Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
Συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἤπερ Ἀχαιούς.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται· οὐ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην.
Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα·
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
Νήπιοι. ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες·
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λὶς ἠϋγένειος,
Ὧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Ὕλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών·
Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴποθεν ἐξεύροι. μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
Ὣς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι·
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.

Ἀλλ'

Omnes prædicabant divitem auri, divitem æris:
Nunc vero jam perierunt ex ædibus prætioſæ res reconditæ pulchræ:
Multæ autem jam in Phrygiam & Mœoniam amabilem
Opes venum avectæ abiere, poſtquam magnus iratus fuit Jupiter:
Nunc vero cum mihi dedit Saturni filius verſuti
Gloriam retuliſſe apud naves, marique concluſiſſe Achivos,
Stulte, ne jam hæc conſilia oſtende inter cives:
Non enim quis Trojanorum obtemperabit: neque enim ſinam.
Sed agite, ſicut ego dixero, pareamus omnes.
Nunc quidem cœnam ſumite per exercitum turmatim,
Et excubiarum mementote, & vigilate quiſque:
Troum vero quicumque de opibus *periclitantibus* admodum ſolicitus eſt,
Collectas in unum copiis det publice abſumendas,
Horum aliquem melius eſt *illis* frui, quam Achivos.
Mane vero ſub aurora armis inſtructi,
Naves juxta cavas excitemus acre prælium.
Sin revera apud naves ſurrexit ad certamen nobilis Achilles,
Gravius ſi voluerit ei erit: non illum ego ſane
Fugiam e pugna horriſona, ſed omnino contra
Stabo, vel referet certe magnam victoriam, vel referam.
Communis Mars, & occidere ſperantem ſæpe occidit.
Sic Hector concionatus eſt. Trojani autem acclamarunt,
Vecordes: eorum enim mentes eripuerat Pallas Minerva.
Hectori enim aſſenſi ſunt pernicioſa conſilia danti,
Polydamanti vero nullus, qui bonum protulerat conſilium.
Cœnam deinde ſumpſerunt per exercitum. At Achivi
Tota nocte Patroclum edebant gemitus lugentes:
Illis autem Pelides denſum ſuſpiriis exorſus eſt luctum,
Manibus homicidis impoſitis pectoribus ſodalis,
Crebros admodum edens gemitus: ſicut leo bene barbatus,
Cui nempe ſcymnos venaticus ſurripuit vir
Sylva ex denſa: ille vero triſtatur ſero adventu:
Multas autem continuo convalles obit viri veſtigia indagans,
Sicubi inveniat. Perquam enim acris ira corripit.
Sic is graviter ſuſpirans dixit inter Myrmidonas,
O dii, irritum prorſus verbum effudi die illo,
Bono animo eſſe jubens heroem Menœtium in ædibus:
Dicebam enim ei in Opunta inclytum filium reducturum,
Ilium ut evaſtaſſet, nactuſque eſſet prædæ portionem.

Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν Πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὔ σε πρὶν κτεριῶ πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως.
Ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι·
Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
Ὣς εἰπὼν, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν. ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ.
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο.
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε,
Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη.
Ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν. ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε.
Πῶς δὴ ἔγωγ' (ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν ἀρίστη
Ἀμφότερον γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις)

Οὐκ

Sed non Jupiter hominibus cogitata omnia perficit.
Ambos enim fato ratum eſt eamdem terram rubefacturos
Hic in Troja. Neque enim me reverſum
Excipiet in ædibus ſenex equum agitator Peleus,
Neque Thetis mater, ſed hic terra tenebit.
Nunc vero quandoquidem Patrocle te poſterior ſubeo terram,
Non tibi ante juſta faciam, quam Hectoris huc attulero
Arma & caput magnanimi tui interfectoris:
Duodecim vero ante rogum cervicem abſcindam
Trojanorum præclaris filiis, de te interfecto iratus.
Interea vero mihi apud naves nigras jacebis ſic:
Circumque te Trojanæ & Dardanides profundos ſinus habentes
Plorabunt, noctesque & dies lacrymas fundentes:
Quas ipſi labore acquiſivimus vique haſtaque longa,
Opulentas evaſtantes civitates articulate loquentium hominum.
  Sic fatus, ſocios juſſit nobilis Achilles,
Igne circumdare poſitum tripodem magnum, ut celerrime
A Patroclo abluerent tabum cruentum.
Illi vero aptum ad lavacra tripodem ſtatuerunt in ignem ardentem,
Aquam autem infuderunt, ſubtuſque ligna accenderunt allata:
Ventrem quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Ut vero fervefacta eſt aqua in ſonoro ære,
Tum ſtatim laveruntque, & unxerunt pingui oleo:
Vulnera autem repleverunt unguento novenni:
In lectiſque poſitum, peplo ſubtili texerunt
Ad pedes a capite: deſuper autem, palla candida.
Tota nocte quidem deinde pedibus celerem circa Achillem
Myrmidones Patroclum gemitus edebant lugentes.
Jupiter autem Junonem allocutus eſt ſororem conjugemque,
  Et perfeciſti opus tandem magnis oculis decora veneranda Juno,
Excitato *ſcilicet* Achille pedibus celeri: te nimirum
Ex ipſa nati ſunt comantes Achivi.
  Ei vero reſpondit deinde magnis oculis decora veneranda Juno,
Importuniſſime Saturnie qualem orationem habuiſti?
Vel jam aliquis homo homini perfecerit,
Qui tamen mortaliſque eſt, neque tot conſilia novit:
Quomodo ergo (ego quæ ajo dearum me eſſe præſtantiſſimam,
Utroque, genereque, & quod tua uxor
Vocor: tu vero omnibus immortalibus imperas)

Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα. τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο.
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς·
Ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον,
Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Ἥ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλεσκε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Ἤδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν αἵ μ' ἐσάωσαν.

Non debui Trojanis ira accenſa mala machinata eſse?
 Sic illi quidem talia inter ſe loquebantur:
Vulcani autem pervenit ad domum Thetis pedes argentea
Immortalem, ſtellatam, inſignem inter immortales,
Æream, quam quidem ipſe fecerat Claudus.
Illum vero invenit ſudantem verſantem ſe circa folles,
Studioſe agentem. Tripodas enim viginti omnino fabricabatur,
Qui ſtarent ad parietem bene fundatæ domus:
Aureas autem ipſis rotas unicuique fundo ſubdiderat,
Ut ei ſponte ſua divinum ingrederentur cœtum,
Ac rurſus domum redirent, miſerabile viſu.
Illi autem in tantum quidem perfecti erant, aures vero nondum
Artificioſæ additæ erant, quas quidem apparabat, cudebatque clavos:
Dum is hæc conficiebat ſapienti conſilio,
Interea ad eum prope acceſſit dea Thetis pedes argentea,
Illam autem vidit progreſſa Charis vittis elegantibus nitida
Pulchra, quam uxorem duxerat inclytus Vulcanus.
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque,
 Quam ob rem Theti ſinuoſo peplo induta venis ad noſtram domum,
Venerandaque dilectaque? Antea quidem nequaquam ſæpe veniebas:
Sed ſequere ulterius, ut tibi hoſpitales epulas apponam.
 Sic locuta, ulterius ducebat auguſtiſſima dearum:
Hanc quidem deinde ſedere fecit in ſede argenteis clavis diſtincta,
Pulchra, vario artificio facta: ſcabellum vero pedibus ſuberat.
Vocavit autem Vulcanum inclytum artificem, dixitque ſermonem,
 Vulcane, prodi huc, Thetis aliqua utique in re tui indiget.
Huic vero reſpondit deinde inclytus Vulcanus,
 Profecto mihi omnino colendaque & veneranda dea intus,
Quæ me ſervavit quando me dolor occupavit longe prolapſum,
Matris meæ propter conſilium impudentis, quæ me voluit
Occultaſse, claudus cum eſsem: tum ſane paſsus forem dolores animo,
Niſi me Eurynomeque Thetiſque excepiſset ſinu:
Eurynome filia reflui Oceani.
Has apud per novennium fabricavi artificioſa multa,
Fibulaſque, tortileſque armillas, fiſtulaſque, & torques,
In ſpecu concava: circum autem fluentum Oceani
Spuma murmurans fluebat immenſum: neque quis alius
Norat neque Deorum neque mortalium hominum,
Sed Thetiſque & Eurynome aderant quæ me ſervarunt.

Hæc

Ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν·
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα.
Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο.
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.
Δῦ δὲ χιτῶν'· ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ· βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἐῤῥων,
Πλησίον ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις καταδακρυχέουσα,
Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Τόσσαδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν.
Υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν.

Hæc nunc noſtram ad domum venit: ideo me admodum decet
Omnia Thetidi comas pulchræ præmia ſalutis ſolvere.
Sed tu quidem nunc ei apponito epulas hoſpitales lautas,
Dum ego folles reponam, inſtrumentaque omnia.
Dixit, & ab incudis ſtipite vaſtus ardens *deus* ſurrexit
Claudicans, ſubtus autem tibiæ multo molimine ferebantur imbecillæ.
Folles quidem ſepoſuit ab igne, inſtrumentaque omnia
Arcam in argenteam collecta collocavit, quibus opus faciebat:
Spongia autem undiquaque ora & ambas manus abſterſit,
Cerviceſque validas & pectora hirſuta.
Induit vero tunicam: accepitque ſceptrum craſſum: & exiit foras
Claudicans: ancillæ vero validis ibant paſſibus ſuſtentantes regem
Aureæ vivis adoleſcentulis ſimiles.
Quibus quidem mens ineſt in præcordiis, ineſt & vox,
Et vis, ab immortalibus autem diis opera doctæ ſunt.
Hæ quidem a latere regis ſedulo ibant: ille vero ægre gradiens,
Prope ubi Thetis, in throno conſedit fulgido,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque,
Quam ob rem Theti ſinuoſo induta peplo venis noſtram ad domum
Venerandaque dilectaque? Antea quidem haudquaquam ſæpe veniebas;
Eloquere quod habes in animo: perficere autem me animus jubet,
Si poſſum utique perficere, & ſi perfici poteſt.
Huic autem reſpondit deinde Thetis lacrymas defundens,
Vulcane, an omnino jam ulla quotquot deæ ſunt in Olympo,
Tot mente ſua pertulit mœrores graves,
Quot mihi præ omnibus Saturnius Jupiter dolores dedit?
Unam quidem me ex aliis marinis homini conjugem ſubjecit,
Æacidæ Peleo, & ſuſtinui hominis cubile,
Admodum invita: is quidem jam ſenio gravi
Jacet in ædibus confectus: alios vero mihi nunc *dolores dedit Jupiter.*
Filium poſtquam mihi dedit peperiſſeque enutriiſſeque,
Præſtantiſſimum heorum, qui ſuccreverat plantæ ſimilis,
Eum quidem ego educatum tanquam plantam in fœcundo loco agri,
Navibus miſi roſtratis ad Ilium,
Contra Trojanos pugnaturum hunc autem non recipiam rurſus
Domum reverſum in ædes Peleias:
Sed & quamdiu mihi vivit & videt lumen ſolis,
Triſtatur, neque quid ei poſſum auxiliari profecta.
Puellam quam quidem præmium electum dederant filii Achivorum,

Hanc

Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
Ἤτοι ὃ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι.
Αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσε,
Πέμπε δέ μιν πολεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴκ' ἐθέλῃσθα
Υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
Καὶ θώρηχ'. ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς. ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων,
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
Ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται ὅς κεν ἴδηται.
Ὣς εἰπὼν, τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας.
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε.
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,

Ἠέ-

Hanc rurſus e manibus abſtulit rex Agamemnon.
Is ſane hujus gratia mœrens, præcordiis tabeſcebat: at Achivos
Trojani ad puppes actos concluſerunt, neque foras
Sinebat exire: tunc autem precati ſunt primores
Argivorum, & multa inclyta dona recenſita pollicebantur.
Ille vero tum quidem abnuit exitium arcere:
Sed ille Patroclum ſuis armis induit,
Miſitque eum in pugnam, multumque una populum præbuit.
Toto vero die pugnarunt ad Scæas portas.
Et omnino eo ipſo die urbem expugnaſſent, niſi Apollo
Magnam cladem cum jam fecerat, Menœtii fortem filium
Occidiſſet inter primipilares, & Hectori gloriam dediſſet.
Hujus gratia nunc ad tua genua accedo, ſi volueris
Filio meo brevi morituro dare clypeum & galeam,
Et pulchras ocreas fibulis apte junctas,
Et thoracem. *Eum* enim qui erat ei, perdidit fidus ſodalis,
A Trojanis domitus. Hic vero jacet ſuper terram animo dolens.
Huic vero reſpondit deinde inclytus Vulcanus,
Bono ſis animo, ne tibi hæc tuæ ſolicitudini ſint.
Utinam enim ipſum a morte horriſona ſic poſſem
Seorſum abſcondere, quando eum fatum grave occupabit:
Ut ei arma pulchra aderunt, qualia quilibet certe
Hominum multorum admirabitur qui quidem viderit.
Sic locutus, illam quidem reliquit illic, abiitque ad folles:
Illos autem recta contra ignem vertit, juſſitque operari:
Folles autem in fornacibus viginti omnino ſpirabant,
Omnigenum facilem inflatu ſpiritu emmittentes,
Nunc quidem properanti *qualis* inſerviret, nunc vero contra,
Quemadmodum Vulcanuſque vollet & opus perfici poſſet.
Æs autem in igne poſuit indomitum, ſtannumque,
Et aurum pretioſum, & argentum: deinde vero
Poſuit in ſtipite magnam incudem: ſumpſit autem manu
Malleum gravem, alteraque ſumpſit forcipem.
Fecit autem primum ſcutum magnumque ſolidumque,
Undiquaque artificio vario exornans, orbemque extimum circumdedit fulgidum.
Triplicem candentem, & ab *extra nexit* argenteum lorum.
Quinque autem ipſius erant ſcuti plicæ: & in eo
Fecit artificioſa multa ſapienti mente.
In *eo* quidem terram finxit, finxit & cœlum, finxit & mare,

Solem-

Solemque indefeſſum, lunamque plenam:
Finxit & ſidera omnia quibus cælum redimitum ornatur,
Pleiadaſque, Hyadaſque, roburque Orionis,
Urſamque, quam & Plauſtrum vulgo vocant,
Quæ ibidem vertitur, & Oriona obſervat:
Sola autem exors eſt lavacrorum Oceani.
Fecit in *eo* & duas urbes articulate loquentium hominum
Pulchras: in una quidem nuptiæque erant conviviaque ſolemnia:
Sponſas autem ex thalamis, tædis adlucentibus,
Ducebant per urbem, crebroque hymenæus excitabatur clamore:
Adoleſcentes autem ſaltatores in orbem agebant ſe, interque eos
Tibiæ citharæque ſonum edebant: mulieres vero
Stantes admirabantur in veſtibulis unaquæque:
Populi autem in foro erant frequentes: ibi autem contentio
Orta erat: duo viri contendebant gratia mulctæ
Propter virum interfectum. Alter quidem affirmabat omnia reddidiſſe,
Populo declarans: alter vero negabat quicquam accepiſſe.
Ambo vero cupiebant teſtibus datis litem ad exitum perducere:
Cives autem utriſque acclamabant, hinc inde fautores:
Præcones vero populum ſedabant. At ſeniores
Sedebant ſuper politos lapides, ſacro in circulo:
Sceptra vero præconum in manibus habebant vocibus aerem replentium.
Cum his deinde exurgebant, & alternatim ſententias ferebant.
Jacebant autem im medio duo auri talenta,
Ei danda qui inter hos ſenentiam rectiſſime diceret.
Alteram vero urbem duo exercitus obſidebant copiarum,
Armis fulgentes: bifariam autem ipſis placebat conſilium,
Aut evertere, aut in duas partes omnia dividere
Opes *ſcilicet* quantas oppidum amœnum intus continet.
Illi vero nequaquam parebant, ſed ad inſidias clam armabantur.
Murum quidem conjugeſque dilectæ & parvi liberi
Cuſtodiebant ſupra ſtantes, interque viri quos tenebat ſenectus.
Ipſi vero profecti ſunt: dux autem iis Mars & Pallas Minerva,
Ambo aurei, aureas & veſtes induiti erant,
Pulchri & magni cum armis, ſicut dii ſcilicet
Utrinque perinſignes: populi enim humiliores erant.
Qui cum jam pervenerant ubi illis videbatur inſidiis agendum
Apud fluvium, ubi & aquatio erat omni pecori;
Ibi hi conſederunt tecti coruſco ære.

His

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ ἥατο λαῶν,
Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς.
Οἱ δὲ τάχα προγένοντο· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες
Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔ τι προνόησαν.
Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Ἀργεννῶν οἰῶν· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν,
Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον· αἶψα δ' ἵκοντο.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι·
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον·
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
Ὡμίλευν δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειῶτας.
Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον, πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
Ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐώκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο.
Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
Ἤμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε,
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀσπερχὲς πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο·
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον. αἱ δὲ γυναῖκες
Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,

Καλ-

His vero deinde ſeorſum duo ſpeculatores ſedebant a copiis,
Obſervantes ſiquando oves viderent & nigros boves.
Illi vero ſtatim progrediebantur, duoque una ſequebantur paſtores,
Oblectantes ſe fiſtulis: inſidias enim neutiquam præſenſerant.
Ii quidem his profectis incurrerunt, & continuo
Prædantes abducebant boum armenta & greges pulchros
Candidarum ovium: interficiebant autem inſuper paſtores.
Illi vero ut audierunt magnum tumultum apud boves,
Pro concione ſedentes, confeſtim equos
Aſcendentes pedes in altum attollentes inſecuti ſunt: moxque pervenerunt.
Conſiſtentes vero pugnabant pugnam fluvii propter ripas,
Feriebantque invicem ſe æratis haſtis: (Fatum,
Inter eos autem diſcordia verſabantur & Tumultus, & exitiale
Alium vivum tenens recens vulneratum, alium illæſum:
Alium interfectum per prælium trahebat pedibus.
Veſtem autem habebat humeris circumdatam admodum cruentatam ſanguine humano.
Verſabantur vero ibi tanquam vivi homines, pugnabant,
Cadeveraque utrinque trahebant interempta.
Poſuit in eo & novale molle, pingue arvum;
Latum: tertiatum: multi autem aratores in ipſo
Juga convertentes agebant huc & illuc.
Ii autem quoties reverſi pervenirent ad finem arvi.
Iis tunc in manus poculum prædulcis vini
Dabat vir obiens: illi autem convertebant ſe ad ſuos quiſque ſulcos,
Cupidi novalis profundi ad terminum perveniendi.
Ipſum autem nigricabat a tergo, verſoque aratris ſimile erat,
Aureum licet eſſet: hoc ſane ingens miraculum effictum erat.
Poſuit in *eo* & ſeparatum agrum profundæ ſegetis: in quo operarii
Metebant acutas falces in manibus tenentes.
Manipuli autem alii quidem recta ferie denſi cadebant in terram,
Alios vero manipulorum ligatores vinculis conſtringebant.
Tres autem manipulorum ligatores ſequentes inſtabant: at pone
Pueri manipulos colligentes, in ulnis ferentes,
Uſque porrigebant. Rex vero inter hos ſilentio
Sceptrum tenens ſtabat ſuper manipulorum ſerie lætus corde.
Præcones autem ſeorſim ſub quercu convivium apparant:
Bovem vero mactatum magnum hinc inde curabant. Mulieres autem
Cœnam operariis albas farinas multas immiſcebant.
Poſuit in *eo* & uvis admodum gravatam vineam,

Καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε,
Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα·
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι,
Τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο·
Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς
Ἕλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.
Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
Εἵατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
Ῥεῖα μάλ', ὡς, ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν

Ἑζό-

Pulchram, auream: nigri autem per *eam* racemi erant:
Stabat autem innixa palis ex ordine argenteis.
Circum autem cyaneam foſſam, circum & ſeptum duxit
Stanni. Una autem ſola ſemita erat ad eam,
Qua ibant bajuli, quando vindemiarent vineam.
Virgunculæ autem & adoleſcentuli teneris animis
Textilibus in qualis portabant prædulcem fructum.
His vero in mediis puer cithara arguta
Suaviter perſonabat: chorda autem eleganter ſuccinebat
Tenella voce. Hi autem ferientes *terram* ſimul
Cum cantuque ſibiloque, pedibus tripudiantes ſequebantur.
In *eo* & armentum fecit boum capita alte ferentium:
Ipſæ autem boves ex auro effictæ erant ſtannoque,
Quæ cum mugitu ex ſtabulo ruebant ad paſcua
Præter fluvium reſonantem, admodum rapidum cannis abundantem:
Aurei autem paſtores una ibant cum bobus
Quatuor, novemque illos canes pedibus celeres ſequebantur:
Aſpectu autem terribiles leones duo inter primas boves
Taurum graves gemitus erumpentem tenebant: is autem, alte mugiens
Trahebatur: eumque canes recepturi ſequebantur & juvenes.
Illi quidem diſcerpta bovis magni pelle,
Viſcera & nigrum ſanguinem hauriebant: paſtores vero
Fruſtra inſequebantur, veloces canes hortatibus incitantes.
Illi enim mordere quidem recuſabant averſi a leonibus,
Stantes autem admodum prope latrabant, & evitabant.
Fecit in *eo* & paſcuum inclytus Vulcanus
Amœno in ſaltu magnum ovium candidarum,
Stabulaque, tuguriaque, tectaque ovilia.
In *eo* & chorum vario effinxit artificio inclytus Vulcanus,
Ei ſimilem qualem olim in Gnoſſo lata
Dædalus concinnavit comas pulchræ Ariadnæ.
Ibi quidem adoleſcentes, & virgines formoſæ
Tripudiabant, alter alterius ad carpum manus tenentes.
Horum autem illæ quidem tenues linteas veſtes habebant, illi vero tunicas
Induti erant bene textas, leniter nitentes oleo:
Et hæ quidem pulchras coronas gerebant, illi vero gladios
Habebant aureos pendentes ab argenteis balteis.
Hi autem quandoque *in orbem* diſcurrebant doctis pedibus
Leviter admodum, veluti cum aliquis rotam aptatam manibus

Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν·
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσους.
Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
  Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε.
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας·
Ἡ δ' ἴρηξ ὣς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Τ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Θέτιδος κομισάσης Ἀχιλλεῖ τὰ ὅπλα παρὰ Ἡφαίστου, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἕλληνας ὁ ἥρως, ἀπόρρησιν ποιεῖται τῆς μήνιδος, καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα ἅπερ αὐτῷ Ἀγαμέμνων δώσειν ὑπέσχετο. Τροφὴν δὲ ἀνελομένων ἐκείνων, αὐτὸς ἄσιτος διαμείνας ὁπλίζεται, καὶ στρατείαν ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ ὕστερος τῶν ἵππων αὐτοῦ Ξάνθος τὴν ἐσομένην αὐτῷ ἀναίρεσιν καταμαντεύεται, ᾧ καὶ ἐπιπλήττει.

Ταῦ δ' ἀπέληγε χόλοιο, καὶ ἔκθορε δῖος Ἀχιλλεύς.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεοῦ παρὰ δῶρα φέρουσα,
Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν,
Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
  Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·

Τύνη

Sedens figulus tentat ſi currat:
Quandoque autem rurſus diſcurrebant per ordines invicem.
Multa vero pulchram choream circumſtabat turba
Oblectantes ſe. Duo autem ſaltantes in caput inter ipſos
Cantum exordientes agebant ſe per medios.
Poſuit in *eo* & fluvii magnum robur Oceani,
Orbem propter extremum ſcuti affabre facti.
  At poſtquam fabricatus erat ſcutum magnumque ſolidumque,
Fecit ei thoracem fulgentiorem ignis ſplendore:
Fecit ei & caſſidem gravem temporibus quadrantem,
Pulchram, artificioſam: aureamque criſtam inſeruit.
Fecit ei & ocreas ductili ſtanno.
At poſtquam omnia arma elaborarat inclytus Vulcanus,
Coram matre Achillis poſuit ſublata:
Illa vero accipiter tanquam, deſiliit ab Olympo nivoſo,
Arma coruſcantia a Vulcano ferens.

ARGUMENTUM LIBRI XIX. ILIADIS HOMERI.

POſtquam Thetis attulit a Vulcano arma Achilli, coacta is concione Græcorum, renunciat iræ, accipitque dona ab Agamemnone ſibi promiſſa. Cæteris cibum capientibus, ipſe abſtinens armatur, exercitumque in prælium educit. At vero alter equorum interitum ei vaticinatur, quem increpat,

AUrora quidem croceo peplo induta ab Oceani fluentis
Exoriebatur, ut immortalibus lucem ferret & mortalibus.
Illa vero ad naves pervenit a deo dona ferens:
Invenit autem Patroclo circumfuſum ſuum carum filium,
Plorantem ſtridule: multi autem circum ipſum ſocii
Lamentabantur. Illa vero inter hos aſtitit auguſtiſſima dearum,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque,
  Fili mi, hunc quidem ſinamus dolentes licet
Jacere, quandoquidem primum Deorum conſilio interfectus eſt:

Τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
Καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐτέρπετο δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μητέρα ἣν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς
Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι·
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς
Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν.
Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα
Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἤνπερ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε.
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν σίτοιο δοτῆρες.
Καὶ μὴν οἵ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,

Tu vero a Vulcano allata inclyta arma accipe,
Pulchra admodum, qualia nondum quiſquam vir humeris geſtavit.
Sic ſane loquuta Dea arma depoſuit
Ante Achillem: illa vero ſonitum edidere facta artificioſe omnia.
Myrmidonas vero omnes cepit tremor, neque quis ſuſtinuit
Contra aſpicere, ſed territi diffugerunt. At Achilles
Ut vidit, ſtatim ipſum magis ſubiit ira; intus autem illi oculi
Terribiliter ſub palpebris tanquam flamma micuerunt:
Oblectabatur autem in manibus tenens dei ſplendida dona.
At poſtquam mente ſua delectatus eſt artificioſa aſpiciens,
Continuo matrem ſuam verbis volucribus allocutus eſt,
Mater mea: hæc quidem arma deus dedit, qualia par
Opera eſſe immortalium, neque mortalem virum perfeciſſe:
Nunc vero ego quidem me armabo: ſed perquam graviter
Timeo ne mihi interea Menœtii fortem filium
Muſcæ ingreſſa per ære inflicta vulnera
Vermes intus generent, deturpentque cadaver:
Vita autem adempta eſt, inque corpore omnia putreſcant.
Ei autem reſpondit deinde dea Thetis pedes argentea,
Fili, ne tibi hæc in animo tuo ſint curæ:
Ab hoc quidem ego conabor arcere improba examina
Muſcas, quæ ſane viros pugna interfectos comedunt,
Etſi enim jaceret vel integrum in annum,
Uſque ei erit corpus incorruptum, aut etiam melius;
Quin tu ad concionem vocatis heroibus Achivis,
Ira renunciata Agamemnoni paſtori populorum,
Continuo prorſus ad pugnam armator, indueque fortitudinem.
Sic quidem fata, animos audentiſſimos immiſit:
Patroclo vero ambroſiam & nectar rubrum
Inſtillavit per nares, ut ei corpus incorrumptum eſſet:
At ille ibat propter littus maris nobilis Achilles,
Horrendum vociferans, excitabatque heroas Achivos:
Et quicunque etiam antea navium in cœtu ſolebant permanere,
Quique gubernatores, & tenebant clavos navium,
Et promi condi apud naves erant cibi præbitores;
Et jam hi tunc ſane ad concionem ibant, quod Achilles
In conſpectum ſe dederat, diu enim pugna abſtinuerat triſti.
At duo claudicantes ibant Martis famuli,
Tydideſque bellator ſtabilis, & nobilis Ulyſſes,

Ἔγχει ἐρειδομένω. ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
Καδδὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων. καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
Τοῖσι δ᾽ ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἀτρεΐδη, ἦ ἄρ τι τόδ᾽ ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ
Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης,
Τὴν ὄφελ᾽ ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
Ἤματι τῷ ὅτ᾽ ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας·
Τῷ κ᾽ οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ᾽ ἄγε θᾶσσον
Ὄτρυνον πόλεμονδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
Ὄφρ᾽ ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν,
Αἴκ᾽ ἐθέλωσ᾽ ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν, ἀλλά τιν᾽ οἴω
Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ᾽ ἔγχεος ἡμετέροιο.
Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ᾽ ἐν μέσσοισιν ἀναστάς,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν
Ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
Ἀνδρῶν δ᾽ ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι
Ἤ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σύνθεσθ᾽ Ἀργεῖοι, μῦθόν τ᾽ εὖ γνῶτε ἕκαστος.
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ᾽ οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς,

Haſtæ innixi. Adhuc enim habebant vulnera gravia.
In prima autem concione conſederunt profecti.
At ultimus venit Rex virorum Agamemnon,
Vulnus habens. Etenim illum in aſpera pugna
Vulneraverat Coon Antenorides ærata haſta.
Verum poſtquam omnes congregati ſunt Achivi,
Inter eos exurgens locutus eſt pedibus celer Achilles,
Atride, omnino utique hoc ambobus utilius
Erat, tibi, & mihi, quandoquidem nos dolentes corde
Animum rodente contentione irati fuimus gratia puellæ:
Hanc ſi debuiſſet in navibus occidiſſe Diana ſagitta,
Die illo quo ego cepi Lyrneſſum populatus:
Tum ſane non tot Achivi mordicus prehendiſſent immenſum ſolum,
Hoſtium manibus ſtrati, me iram fovente.
Hectori quidem & Trojanis hoc utilius: at Achivos
Diu meæ & tuæ contentionis memores fore puto.
Sed ea quidem ante acta eſſe ſinemus, dolentes licet,
Animo in pectoribus noſtro domito neceſſitate.
Nunc vero ego ſane impono finem iræ, neque omnino me par eſt
Pertinaciter uſque iraſci: ſeb age ocyus
Hortatibus concita ad prælium comantes Achivos,
Ut adhucdum experiar cum Trnjanis obviam eis eundo,
Num velint apud naves pernoctare. Sed aliquem puto
Libenter ipſorum genu flexurum eſſe, qui quidem effugiat
Ardenti e prælio fugatus vi haſtæ noſtræ.
Sic dixit. Lætati autem ſunt bene ocreati Achivi
Iræ cum renunciaſſet magnanimus Pelides.
Inter hos autem locutus eſt rex virorum Agamemnon,
Ex eo ipſo loco e ſede, neque in medios prodiens ſtabat,
O amici heroes Danai famuli Martis,
Stantem quidem decet *vos* audire, neque convenit
Interpellare: grave enim, peritus licet quis ſit.
Virorum autem in magno tumultu quomodo quis audire poſſit,
Vel dicere? Impeditur autem canorus licet concionator.
Ad Pelidem quidem ego orationem dirigam: ſed vos cæteri
Conſenſu favete Achivi, ſermonemque diligenter cognoſcite quiſque.
Sæpe jam mihi hunc Achivi ſermonem dixerunt,
Et mihi conviciati ſunt: ego autem non in cauſa ſum,
Sed Jupiter & Fatum, & noctivaga Erinnys,

Qui

Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ἤματι τῷ ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Οὐλομένη, τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἤτοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι,
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον Ὀλύμπιε καρτερὸν ὅρκον,
Ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν
Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
Τῶν ἀνδρῶν οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ὣς ἔφατο. Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
Ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιικόν, ἔνθ' ἄρα ᾔδη
Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο·
Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς.
Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα.
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας·
Αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα,
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
Ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
Σὸν γένος. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
Αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,

Χωό-

Qui mihi in concione menti injecerunt ſævam noxam,
Die illo, quo Achillis præmium ipſe abſtuli.
Sed quid facerem? Dea omnia perficit
Venerando Jovis filia Ate, quæ omnes infeſtat,
Pernicioſa, hujus quidem molles pedes: non enim ad ſolum
Pertingunt, enimvero illa per virorum capita incedit,
Lædens homines: alterum enim ſaltem *concertantium* malo irretit,
Etenim jam olim Jovem læſit, quem tamen potentiſſimum
Hominum & deorum dicunt eſſe: ſed ſane etiam hunc
Juno fœmina licet ſit dolis decepit,
Die illo quo erat vim Herculeam
Alcmena paritura pulchris cincta muris in Thebe.
Ille ſane glorians dixerat inter omnes deos,
Auſcultate mihi omneſque dii omneſque deæ,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Hodie virum in lucem partuum doloris præſes Ilithyia
Edet, qui omnibus finitimis imperabit,
Eorum hominum ex genere qui ſanguine ex meo ſunt.
Hunc vero dolos meditans allocuta eſt veneranda Juno,
Mentieris, neque in rem verba traduces.
Eja age nunc mihi jura Olympie firmum jusjurandum,
Revera eum omnibus finitimis imperaturum
Quiſquis die hoc ceciderit intra pedes mulieris
Eorum hominum qui tui ex ſanguine ſunt generis.
Sic dixit: Jupiter autem neutiquam fraudem intellexit,
Sed juravit magnum juramentum, deinde vero magnum malum accepit:
Juno autem impetu facto reliquit verticem Olympi,
Statim autem pervenit Argos Achaicum, ubi utique norat
Generoſam uxorem Stheneli Perſeidæ:
Ea vero geſtabat utero carum filium, ſeptimo ineunte menſe.
Eduxit autem in lucem, nondum licet aſſecutum juſtum menſium numerum:
Alcmenæ vero inhibuit partum, repreſſitque dolores:
Ipſa autem renunciatura *factum*, Jovem Saturnium allocuta eſt,
Jupiter pater rutili fulminis miſſor, rem quandam tibi in mentes ponam.
Jam vir natus eſt nobilis qui Argivis imperabit,
Euryſtheus, Stheneli filius Perſeidæ,
Tuum genus: non ei inconveniens imperare Argivis.
Sic dixit. Eum vero dolor acutus in mente feriebat profunda:
Illico autem corripuit Aten a *ſuo* capite nitentibus capillis ornato,

Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
Ὣς εἰπὼν, ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ὣς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσά τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ἄρηος.
Δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ', ὄφρα ἴδηαι ὅτοι μενοεικέα δώσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς,
Ἤτ' ἐχέμεν. παρὰ σοί· νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
Οὐδὲ διατρίβειν. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον.
Ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὣς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν
Τρωσὶ μαχεσσομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν·
Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει

Δίψα

Iratus animo ſuo, & juravit firmum juramentum,
Nunquam in Olympumque & cælum ſtellatum
Redituram Aten, quæ omnibus noxam infert.
Sic fatus projecit a cælo ſtellato,
Manu circumrotatam: ſtatim autem pervenit ad opera hominum.
Hujus opera ſemper ingemiſcebat, cum ſuum carum filium videret
Opus indignum ſuſtinentem ſub Euryſthei laboribus:
Sic & ego, quando nempe ingens inſigniter galeatus Hector
Argivos perdebat ad puppes navium,
Non poteram oblivilci noxæ qua ſemel læſus fueram.
At poſtquam noxam accepi, & meam mentem eripuit Jupiter,
Rurſus volo placere, dareque infinita dona.
At exurge ad pugnam, & cæteras excita copias:
Dona autem ego ipſe omnia præbebo, quæcunque tibi profectus
Heſternus in tentoriis promiſit nobilis Ulyſſes.
Si autem vis, expecta, feſtinans licet ad certamen:
Dona autem tibi miniſtri mea ex nave ſumpta
Ferent, ut videas quod tibi animum placantia dabo.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Dona quidem ſi vis præbere, ut æquum eſt,
Vel retinere, in tua poteſtate eſt: nunc vero recordemur prælii
Statim prorſus: non enim decet pugnæ nos ſubducere hic manendo,
Neque moras trahere. Adhuc enim magnum opus infectum:
Ut aliquis utique rurſus Achillem inter primos videat
Haſta ærea Trojanorum perdentem phalangas,
Sic vero & aliquis veſtrum memor cum viro pugnet.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt abundans conſiliis Ulyſſes,
Ne tamen ſic ſtrenuus licet ſis, deo ſimilis Achille,
Jejunos impelle ad Ilium filios Achivorum
Contra Trojanos pugnaturos: quia non exiguum tempus erit
Certamen poſtquam primum congreſſæ fuerint phalanges
Virorum, Deuſque inſpiraverit animos utriſque:
Sed veſci jube velocibus in navibus Achivos
Cibo & vino: hoc enim robur eſt vis:
Neque enim vir totam diem uſque ad ſolem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.
Licet enim animo utique prompto ſit ad pugnandum,
Tamen ſimul ſenſim membra gravantur, & occupant

Si-

Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς.
Ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν.
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
Πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσεαι. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Χαίρω σεῦ Λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας.
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα κ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμός.
Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ ἄρηος,
Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
Ἐκ κλισίης ἔλθωσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω,
Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται.
Καὶ μένος οὐ τόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι.
Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

Sitiſque & fames, noxamque trahunt genua eunti.
Qui vero vir vini ſatur & cibi,
Cum viris hoſtibus totam diem pugnat,
Audens omnino ei animus in præcordiis, neque quicquam membra
Prius defatigantur quam omnes recedant a pugna.
Sed age, populo quidem dimitte, & jentaculum jube
Inſtrui: dona autem rex virorum Agamemnon
Ferat in mediam concionem, ut omnes Achivi
Oculis videant, tuque animum tuum læteris.
Juret autem tibi jusjurandum inter Argivos ſurgens,
Nunquam hujus cubile aſcendiſſe vel miſtum fuiſſe,
Qua mos eſt Rex & virorum & mulierum:
Quin & tibi ipſi animus in præcordii placidus ſit:
Ac deinde te convivio in tentoriis conciliet
Lauto, ut ne quid juris mutilum habeas.
Atride, tu vero deinde æquior & in alium
Eris. Haudquaquam enim indigne ferendum, regem
Virum placare quando prior injuriam fecerit.
Illum vero viciſſim allocutus eſt rex virorum Agamemnon.
Gaudeo tuo Laertiade hoc ſermone audito:
Recte enim & ordine omnia obiiſti & enumeraſti.
Hæc ſane ego volo jurare, jubetque me animus,
Neque pejerabo per deum. Sed Achilles
Maneat hic tamdiu ſaltem, feſtinans licet ad certamen,
Manete & alii omnes congregati, donec dona
E tentoriis veniant, & fœdera fida feriamus.
Tibi vero ipſi hoc ego præcipio & jubeo,
Delectis juvenibus primoribus univerſorum Achivorum
Dona mea a nave afferto, quæcumque Achilli
Heri polliciti ſumus daturos eſſe, adducitoque mulieres:
Talthybius autem mihi ocius per caſtra lata Achivorum
Aprum quæſitum apparet mactandum Jovique Solique.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles.
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Alias certe potius debetis hæc procurare,
Quando aliqua ceſſatio a pugna fuerit,
Et ira non tanta ſit in pectoribus meis.
Nunc vero illi quidem jacent confoſſi, quos domuit
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam præbuit:

Vos

Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. ἦ τ' ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν
Νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος,
Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μύρονται. τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἀλλὰ φόνος τε, καὶ αἷμα, καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ Ἀχιλλεῦ Πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
Ἔγχει. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην
Πολλόν. ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
Ἧστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα
Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.
Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
Πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας.
Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
Μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
Ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα· μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
Ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
Νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
Ἦ, καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον,
Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.
Ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,

Vos autem ad cibum urgete: Ego ſane omnino
Nunc quidem hortarer pugnam inire filios Achivorum
Jejunos, impaſtos: ut vero ſol occiderit
Parare magnam cœnam, poſtquam ulti eſſemus contumeliam:
Ante vero nequaquam mihi quidem meum per guttur demittetur
Nec potus, nec cibus, ſodale mortuo,
Qui mihi in tentorio confoſſus acuto ære
Jacet, in veſtibulum *pedibus* converſis: circum autem ſocii
Lugent. Ideo mihi neutiquam in mente hæc curæ ſunt,
Sed cædeſque, & ſanguis, & gravis gemitus virorum.
Illum vero reſpondens allocutus eſt abundans conſiliis Ulyſſes,
O Achille Pelei fili longe fortiſſime Achivorum,
Præſtantior es me & fortior non parum quidem
Haſta, ego vero te prudentia utique ſuperavero
Multum: prior etenim natus ſum, & pluta cognovi:
Itaque tibi acquieſcat animus verbis meis.
Statim prorſus pugnæ fit ſatietas hominibus,
Cujus plurimam quidem ſtipulam in terram æs fundit,
Meſſis autem perexigua, poſtquam inclinet lances
Jupiter, qui hominum arbiter pugnæ eſt:
Ventre vero haudquaquam licet mortuum lugere Achivos.
Admodum enim multi & crebri diebus omnibus
Cadunt: quando igitur quis reſpirare poterit a dolore?
Sed oportet eum quidem ſepelire quicunque mortuus ſit,
Patientem animum habentes, diem unam defletum.
Quotquot vero pugnæ horrendæ ſuperfuerint,
Meminiſſe potus & cibi, ut adhuc acrius magis
Viris *cum* hoſtibus pugnemus indeſinenter uſque,
Induti corpus ære indomito: neque quis alia
Copiarum cohortatione expectata ſubſiſtat.
Illa enim cohortatio male *ei* cedet, quicumque relictus fuerit
Apud naves Argivorum: ſed omnes ſimul *caſtris* egreſſi
In Trojanos equum domitores excitemus acre prælium.
Dixit, & Neſtoris filios ſibi comites delegit glorioſi,
Phylidemque Megeta, Thoantaque, Merionemque,
Et Criontiadem Lycomedem, & Menalippum.
Perrexerunt autem eundo ad tentorium Agamemnonis Atridæ.
Statim deinde ſimul verbum fuit, & perfectum eſt opus.
Septem quidem e tentorio tripodas ferebant, quos ei pollicitus erat,

Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι. δώδεκα δ' ἵππους·
Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας
Ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.
Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο. Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν·
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διῒ χεῖρας ἀνασχὼν,
Εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ
Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος,
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν,
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε, καὶ Ἠέλιος, καὶ Ἐριννύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκα,
Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·
Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ·
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα,
Ζεῦ πάτερ ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα·
Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερὲς, οὐδέ κε κούρην
Ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεὺς
Ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
Βὰν δ' ἐπὶ νῆας φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ

Ὡς

Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos:
Eduxerunt confeſtim & mulieres forma egregias, operum ſcientes
Septem, ſed octavam, Briſeida genas pulchram.
Auri autem appenſa Ulyſſes decem omnino talenta,
Præibat *ferens*, ſimulque alii dona ferebant juvenes Achivorum.
Et ea quidem in media concione poſuerunt: at Agamemnon
Surrexit. Talthybius autem deo ſimilis voce,
Aprum tenens manibus, adſtabat paſtori populorum:
Atrides autem extracto manibus cultro,
Qui ei juxta enſis magnam vaginam ſemper pendebat,
Apri ſetis pro primitiis abſciſſis, Jovi manibus ſublatis,
Precabatur: ii vero omnes ibidem ſedebant tacite
Argivi, ut par erat auſcultantes regi.
Conceptis autem precibus dixit, ſuſpiciens in cælum latum,
  Teſtis ſit nunc Jupiter primum deorum ſummus & optimus,
Terraque, & Sol, & Furiæ, quæ ſub terram
Homines puniunt, quicumque perjurium juravit:
Nequaquam ego puellæ Briſeidi manum intuli,
Neque concubitus cauſa indigens ipſa, neque alicujus alterius *rei*:
Sed manſit intacta in tentoriis meis.
Si vero quid horum perjnrium *eſt*, mihi dii dolores dent
Multos admodum, quod dant *ei* qui in eos peccarit jurando.
  Dixit, & jugulum apri aſcidit ſævo ære:
Hunc quidem Talthybius cani maris in magnum æquor
Projecit circumrotatum, eſcam piſcibus. At Achilles
Surgens inter Argivos bellicoſos locutus eſt,
  Jupiter pater, magnas omnino calamitates mortalibus infers:
Neque enim unquam animum in pectoribus meis
Atrides commoviſſet prorſus, neque puellam utique
Abduxiſſet me invito, invictus at nimirum Jupiter
Voluit Achivis mortem multis contingere.
Nunc vero abite ad jentaculum, ut committamus prælium.
  Sic dixit: ſolvit autem concionem celerem.
Illi quidem diſpergebantur ſuam ad navem quiſque:
Sed dona Myrmidones magnanimi procurabant,
Iverunt autem ad navem ferentes Achillis divini:
Et ea quidem in tentoriis poſuerunt, collocaveruntque in ſedibus mulieres:
Equos vero ad armentum egerunt famuli præclari,
Tum vero Briſeis ſimilis aureæ Veneri

Ὣς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε
Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα·
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι,
Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν,
Ἂψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔμ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι·
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο
Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων,
Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
Ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει·
Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Νέστωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε
Ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα·
Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος, αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων,
Σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,

Οὐδ'

Ut vidit Patroclum laceratum acuto ære,
Ipſi circumfuſa, ſtridulum edidit ululatum, manibuſque laniabat
Pectoraque & teneras cervices, atque pulchra ora:
Dixit autem flens mulier ſimilis deabus,
Patrocle mihi miſeræ cariſſime animo,
Vivum quidem te reliqui ego e tentorio abiens,
Nunc vero te mortuum invenio, princeps populorum,
Reverſa. Ut me excipit malum e malo ſemper:
Virum quidem cui collocarant me pater & veneranda mater,
Vidi ante urbem confoſſum acuto ære:
Treſque fratres, quos mihi eadem peperit mater,
Conjunctiſſimos, qui omnes exitialem diem obierunt:
Haudquaquam tamen me ſinebas, quando virum meum velox Achilles
Interfecit, evertitque urbem divini Mynetis,
Flere, ſed me dicebas Achillis divini
Primam uxorem *te* facturum eſſe, abducturumque in navibus
In Phthiam, inſtructurumque epulas nuptiales inter Myrmidonas:
Ideo te inexpletum fleo mortuum, animo ſemper manſuetum.
Sic dixit flens: adgemebant autem fœminæ,
De Patroclo ſpecie, de ſuis vero ipſarum malis ſingulæ.
Ipſum vero circum primores Achivorum congregabantur
Precantes ut jentaculum ſumeret. Is vero recuſabat gemebundus,
Obſecro, ſi quis omnino mihi carorum obſequitur ſociorum,
Non me ante cibo jubete neque potu
Satiare meum animum; dolor enim me gravis invadit:
Uſque occidentem in ſolem expectabo & perferam tamen.
Sic fatus, alios quidem dimiſit reges:
Duo autem Atridæ remanſerunt & nobilis Ulyſſes,
Neſtor, Idomeneuſque, ſenexque equum agitator Phœnix,
Oblectantes aſſidue triſtem: neque quicquam animo
Oblectabatur antequam prælii aciem ſubiret ſanguinolenti.
Recordatus vero crebros ex imo pectore trahebat *gemitus*, dixitque,
Certe mihi olim & tu infelix cariſſime ſodalium,
Ipſe in tentorio lautum jentaculum apponebas
Propere & diligenter, quando feſtinarent Achivi
Trojanis equum domitoribus inferre lacrymoſum Martem:
Nunc vero tu quidem jaces confoſſus, ſed meum cor
Expers potus & cibi, intus licet ſint,
Tui deſiderio. Neque enim quicquam pejus aliud paterer,

Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ὅς που νῦν Φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
Χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος· ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
Ἠὲ τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱὸς
Εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής·
Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
Ὥς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι,
Γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθοιτο.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
Μυρομένους δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος·
Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος,
Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξον ἐνὶ στήθεσσ'. ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
Ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ,
Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. ἡ δ' Ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξ' ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται.
Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
Ὤχετο· τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
Ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,

Ne quidem ſi vel patrem mortuum audirem,
Qui forte nunc in Phthia molles lacrymas effundit
Deſiderio talis filii: ipſe vero alienigena in populo
Propter inviſam Helenam contra Trojanos bellum gero:
Vel illum qui in Scyro mihi nutritur carus filius,
Si tamen adhuc vivit Neoptolemus divina forma præditus.
Nam antea quidem mihi animus in pectoribus ſperabat
Solum me moriturum eſſe longe ab Argo apto equis
Hic in Troja, te vero ad Pthiam rediturum eſſe,
Ut mihi filium veloci nave nigra
E Scyro educeres, & ei oſtenderes ſingula,
Poſſeſſionem meam, ſervoſque, & alto tecto magnam domum.
Nunc enim Peleum utique puto vel prorſus
Interiiſſe, vel ægre adhuc viventem triſtari,
Senioque inviſo, & de me expectantem ſemper
Triſtem nuncium, quando interfectum audiat.
Sic dixit flens: adgemebant autem primores,
Recordati quæ quiſque in ædibus reliquerant.
Lugentes vero hos videns miſeratus eſt Saturnius,
Confeſtim autem Minervam verbis volucribus allocutus eſt,
Filia mea jam omnino deſeris virum fortem:
An utique tibi haud jam omnino in animo curæ eſt Achilles?
En ille ante naves puppibus excelſas,
Sed plorans ſodalem carum: alii vero jam
Abierunt ad jentaculum, is vero jejunus & impaſtus *eſt*.
Quin abi, ei nectarque & ambroſiam amabilem
Inſtilla in pectora, ut ne ipſum fames occupet.
Sic locutus, impulit antea paratam animo Minervam:
Illa vero harpæ ſimilis alas patulæ vocem argutæ,
E cælo deſiliit per æthera. At Achivi
Jam tum armabantur per caſtra. Illa vero Achilli
Nectar in pectora & ambroſiam amabilem
Inſtillavit, ut ne ei fames acerba genua invadens (infirmaret.)
Ipſa vero ad patris præpotentis ſolidam domum
Abiit, illi autem ſeorſim a navibus fundebantur velocibus.
Ut vero cum denſæ nives a Jove devolant
Gelidæ impetu actæ ſerenitatem inducentis boreæ:
Sic tunc crebræ galeæ lucidum renidentes
E navibus ferebantur, & clypei umbonibus muniti,

Thoraceſque concavis firmi, & fraxineæ haſtæ:
Fulgor autem ad cælum aſcendebat, ridebatque omnis circum terra
Æris præ fulgore, ſtrepituſque ciebatur ſub pedibus
Virorum. In mediis vero armabatur nobilis Achilles:
Cui & dentes quidem frendebant, oculique
Splendebant velut ignis flamma, eique cor penitus
Subiit dolor intolerabilis: ille quidem Trojanis iraſcens,
Induit dona Dei quæ ei Vulcanus elaboraverat fabricans.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte junctas:
Tum poſtea thoracem circa pectora induebat:
Circa humeros autem poſuit enſem, argenteis clavis diſtinctum,
Æreum: deinde autem ſcutum magnumque ſolidumque
Sumpſit, ejus autem in longinquum fulgor ibat tanquam lunæ.
Ut cum e ponto flamma nautis relucet
Ardentis ignis, qui ardet in ſublimi montium
Loco in ſolitario, ipſos vero invitos procellæ
Ponto ſuper piſcoſo ſeorſum ab amicis ferunt:
Sic ab Achillis ſcuto ſplendor ad æthera ibat
Pulchro, affabre facto. Galeam vero ſublatam,
Capiti impoſuit gravem: hæc autem ſtella tanquam refulgebat
Setis equinis comans galea: quaſſabanturque comæ
Aureæ, quas Vulcanus fuderat conum circum denſas.
Tentabat autem ſeipſum in armis nobilis Achilles,
An ſibi apta eſſent, & faciles in iis moverentur pulchri artus.
Ei vero tanquam alæ erant, attollebantque paſtorem populorum.
E theca vero patriam extraxit haſtam,
Gravem, magnam, validam: quam quidem non poterat alius Achivorum
Vibrare, ſed ipſam ſolus norat vibrare Achilles,
Peliadem fraxinum, quam patri ejus ceciderat Chiron
Pelii ex vertice, cædis auctorem futuram heroibus.
Equos autem Automedonque & Alcimus adornantes
Jungebant, pulchra autem lora jugalia circumpoſita erant: fræna vero
Maxillis immiſerunt, habenaſque extenderunt retro
Glutino compactam ad ſellam. Ipſe autem ſcuticam ſplendidam
Manu capiens habilem, in currum inſiliit
Automedon: retro vero ad pugnam paratus adſcendebat Achilles,
Armis collucens, tanquam fulgidus ſol.
Terribiliter autem equis imperitabat patris ſui,

Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
Ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο.
Μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηῶτα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος, (ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν.
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη)
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ.
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο.
Ἀλλὰ θεῶν ἄριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ,
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν,
Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι. οὐδέ τί σε χρή.
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο·
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Υ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Διὸς ἐπιτρέψαντος, κατέρχονται βοηθήσοντες οἱ θεοὶ πάντες· τοῖς μὲν Ἕλλησιν Ἥρα τε, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἥφαιστος, καὶ Ἑρμῆς· τοῖς δὲ Τρωσὶν Ἀφροδίτη, καὶ Ἀπόλλων. ἔτι δὲ καὶ Ἄρτεμις, καὶ Λητώ, Ἄρης τε, καὶ Σκάμανδρος. Αἰνείαν δὲ ἀντιστάντα Ἀχιλλεῖ σώζει Ποσειδῶν νεφέλῃ καλύψας. Ἀχιλλεὺς δὲ ἄλλους τε ἀναιρεῖ, καὶ Πολύδωρον τὸν Πριάμου παῖδα. Ἕκτωρ δὲ ἀντιστὰς αὐτῷ, φεύγει, Ἀπόλλωνος σώσαντος αὐτόν. τοὺς δὲ ἄλλους Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν πόλιν φεύγοντας κατεπείγει.

Υ,

Xantheque & Balie, inclyta ſoboles Podarges,
Alio jam modo deliberate ſalvum referre aurigam
Danorum in agmen, ubi ſatiati fuerimus pugna:
Neque ut Patroclum relinquite illic mortuum.
Hunc autem ſub jugo allocutus eſt pedibus celer equus
Xanthus, (ſtatim vero inclinavit caput, tota autem juba
Circulo profuſa juxta jugum, ad terram pervenit:
Vocalem vero reddidit dea ulnas candida Juno)
Et certe te etiam nunc ſaltem ſalvum referemus impetuoſe Achille.
Sed tibi prope dies extialis, neque quicquam nos
In culpa, ſed deuſque magnus & fatum violentum.
Neque enim noſtra tarditateque ſegnitieque
Trojani ab humeris Patrocli arma detraxerunt:
Sed deorum fortiſſimus, quem comas pulchra peperit Latona,
Interfecit inter promipilares, & Hectori gloriam dedit.
Nos vero vel flatum zephyri curſu æquaremus,
Quem tamen velociſſimum dicunt eſſe: quin & tibi ipſi
Fatale eſt, deoque & viro vi domari.
Sic ſane loquuti Erinnyes inhibuerunt vocem.
Hunc autem valde indignatus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Xanthe, quid mihi mortem vaticinaris? nec enim quicquam te decet.
Bene jam novi & ipſe quod mihi fatum hic perire,
Procul a dilecto patre & matre: attamen
Non ceſſabo antequam Troas ſatis ſuperqe agitavero prælio:
Dixit, & inter primos clamans dirigebat ſolidos ungulis equos.

ARGUMENTUM LIBRI XX. ILIADIS HOMERI.

JOvis juſſu ſuppetias eunt omnes dii: Juno, Minerva, Neptunus. Vulcanus, & Mercurius Græcis; aſt Trojanis Venus, & Apollo: prætereaque Diana, Latona, Mars, & Scamander. Æneam ex congreſſu Achillis ſervat Neptunus nebula cinctum. Cum alios, tum etiam Priami filium Polydorum interficit Achilles, quocum congreſſus Hector fugam capeſſit, favente Apolline: cæteros idem Achilles ad urbem cogit.

Υ, μακάρων ἔριν ὦρτο, φέρει δ' ἐπὶ κάρτος Ἀχαιοῖς.

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο,
Ἀμφὶ σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
Κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διῒ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'. οὐδ' Ἐνοσίχθων
Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν,
Τίπτ' αὖ ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
Ἤ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἔγνως Ἐννοσίγαιε ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ' ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου.
Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες.
Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο.
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων,

Χα-

Sic hi quidem apud naves nigras armabantur
Circum te Pelei fili pugnæ inſatiabiles Achivi:
Trojani vero ex altera parte in loco editiore campi.
Jupiter autem Themidem juſſit deos ad concionem vocare
Vertice ab Olympi multas convalles habentis. illa autem quaquaverſum
Incedens juſſit Jovis ad domum ire.
Neque quis igitur fluviorum aberat, præter Oceanum,
Neque Nympharum, quæ nemora pulchra habitant,
Et fontes fluviorum, & prata herboſa.
Cum venerant autem ad domum Jovis nubes cogentis,
Politis ſedelibus columnis diſtinctis conſederunt, quæ Jovi patri
Vulcanus fecerat ſapienti mente.
Sic hi quidem Jovis in ædibus congrebabantur: neque Neptunus
Non paruit deæ, ſed e mari venit ad illos.
Sedit autem in mediis, Joviſque interrogabat conſilium,
Cur rurſus rutili fulminis miſſor deos ad concilium vocaſti?
Num quid de Trojanis & Achivi deliberas?
Horum jam proxime eſt ut pugna præliumque ardeat.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Noſti Neptune meum in pectoribus conſilium,
Quorum gratia congregavi: curæ ſunt mihi pereuntes licet.
Sed ego ſane manebo in cacumine Olympi
Sedens, ibi ſpectans mentem oblectabo: at jam vos cæteri
Abite, ut perveniatis ad Trojanos & Achivos.
Utriſque vero auxilium ferte prout animus fert cujuſque.
Si enim Achilles ſolus contra Trojanos pugnet,
Ne pauliſper quidem ſuſtinebunt velocem Pelidem.
Etenim ipſum etiam antea territi fugerunt *tantum* aſpicientes:
Nunc vero quum jam & animo ob ſocium iraſcitur graviter,
Vereor ne & murum præter fatum evertat.
Sic dixit Saturnius, certamenque inevitabile excitavit.
Perrexerunt autem eundo ad pugnam dii diſcordibus animis:
Juno quidem ad cœtum navium & Pallas Minerva,
Atque Neptunus terram cingens, & utilitatum auctor
Mercurius, qui mente cata ornatus erat:
Vulcanus quoque cum his ibat robore truculentus,

Clau-

Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἵως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς,
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας ὅθ' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
Ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ, λαοσσόος. αὖε δ' Ἀθήνη,
Στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἀΰτει,
Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
Ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεως Τρώεσσι κελεύων.
Ἄλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
Ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα.
Ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα κασιγνήτη Ἑκάτοιο.
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς.
Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

Ἐκ-

Claudicans, ſubtus autem tibiæ vacillabant imbecillæ:
Ad Trojanos vero Mars galeatus: cumque ipſo
Phœbus intonſus, & Diana ſagittis gaudens,
Latonaque, Xanthuſque, amanſque riſum Venus.
Quamdiu quidem ſeorſum dii a mortalibus erant viris,
Tamdiu Achivi ſane magnopere ſe efferebant, quod Achilles
In conſpectum ſe dederat, diu enim pugna abſtinuerat triſti:
Trojanorum vero tremor gravis ſubiit membra cuique,
Timentes quod viderent pedibus velocem Pelidem
Armis ſplendentem, hominum perniciei parem Marti.
Sed poſtquam ad turbam Olympii venerant virorum,
Exorta eſt contentio vehemens, copiarum concitatrix: clamabat vero Minerva
Stans jam ad foſſam manu factam extra murum caſtrenſem,
Jam ſuper littoribus ſonantibus altum vociferabatur:
Clamabat & Mars ex alia parte, obſcuro turbini ſimilis,
Acute a ſumma urbe Trojanos adhortans,
Interdum propter Simoenta currens ſuper amœnos colles.
Sic iſtos utroſque beati dii excitantes,
Commiſerunt, interque eos contentionem erumpere juſſerunt gravem.
Horrendum autem intonuit pater hominumque deumque
Deſuper: at ſubtus Neptunus concuſſit
Terram immenſam, montiumque excelſos vertices.
Omnibuſque movebatur radicibus irrigua fontibus Idæ,
Et verticibus, Trojanumque urbs, & naves Achivorum.
Timuit vero ſubtus rex inferorum Pluto,
Territuſque ſolio exiliit, & exclamavit *veritus*, ne ei ſuperne
Terram reſcinderet Neptunus quaſſator terræ,
Domuſque mortalibus & immortalibus panderentur
Viſu terribiles, ſitu ſentæ, quas horrent dii ipſi.
Tantus utique ſonitus oriebatur diis certamine congreſſis.
Et contra Neptunum quidem regem
Stabat Apollo Phœbus ferens ſaggitas pennatas:
Contra Martem vero dea cæſia oculis Minerva:
Junonem autem contra ſtabat aureo arcu inſignis tumultuum vanaticorum amans
Diana ſagittis gaudens, ſoror Longe-jaculantis:
Latonam autem contra ſtabant potens utilitatum auctor Mercurius:
Contra autem & Vulcanum magnus fluvius verticibus profundus,
Quem Xanthum vocant dii, homines vero Scamandrum.
Sic quidem dii contra deos ibant: at Achilles

He-

Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
Ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
Υἱέϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν,
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε,
Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις,
Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσι,
Πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
Ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι.
Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει
Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. εἰ δὲ θεός περ
Ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥεῖα
Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἥρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο· καὶ δέ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν.
Ἡ μὲν γὰρ Διός ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον Ἥρην
Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε,

Hectorem contra maxime cupiebat penetrare per turbam
Priamidem: hujus enim potiſſimum animus jubebat
Sanguine ſatiare Martem, invictum bellatorem.
Æneam autem recta copiarum concitator movit Apollo
Contra Pelidem, immiſitque ei animos validos:
Filium autem Priami Lycaonem voce referebat,
Hunc ſimulans allocutus eſt Jovi filius Apollo,
Ænea Trojanorum princeps, ubi tibi minæ
Quas Trojanorum ducibus promiſiſti in vino,
Pelidem Achillem contra pugnare?
Illum vero Æneas reſpondens allocutus eſt,
Priamide, cur me hæc licet invitum jubes,
Contra Pelidem ſuperbum pugnare?
Non enim ſane jam primum pedibus velocem contra Achillem
Stetero, ſed jam me & alias haſta fugavit
Ex Ida, quando boves invaſit noſtras,
Evertitque Lyrneſſum & Pedaſum. ſed me Jupiter
Servavit, qui mihi excitavit robur velociaque genua.
Certe omnino domitus fuiſſem ſub manibus Achillis & Minervæ,
Quæ ante eum vadens dabat victoriam, atque hortabatur
Haſta ærea Lelegas & Trojanos interficere.
Ideo non poteſt contra Achillem vir pugnare:
Semper enim adeſt unus ſaltem deorum qui perniciem avertat.
Tum alias etiam ipſius recta telum volat, neque deſinit
Antequam corpus humanum tranſadegerit. Si vero Deus ipſe
Æqualem traheret lancem victoriæ, non me valde facile
Vinceret, ne quidem ſi totus æreus glorietur eſſe.
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex Jovis filius Apollo,
Heros, quin & tu deos ſempiternos
Precare: nam te quoque ajunt Jovis filia Venere
Prognatum, ille autem inferiore ex dea eſt.
Illa etenim *ex* Jove eſt, hæc vero ex marino ſene.
Sed recta infer æs indomitum, neque te omnino
Sævis verbis avertat & minis.
Sic fatus, inſpiravit animos magnos paſtori populorum:
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære.
Nec latuit Anchiſæ filius candidam ulnas Junonem
Contra Pelidem vadens per turmas virorum.
Illa autem in unum vocatos inter deos verbum dixit,

Φράζεσθον δὴ σφῶϊ Ποσείδαον καὶ Ἀθήνη
Ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
Αὐτόθεν· ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
Ἀθανάτων· οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
Πάντες δ' οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς,
Δείσετ' ἔπειθ' ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι ἦμεν.
Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀΐω
Ἂψ ἴμεν οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
Ὑψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο·
Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
Ἀμφὶ σὲ ἤϊε Φοῖβε καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
Ὣς οἱ μὲν ῥ' ἑκάτερθε καθήατο μητιόωντες

Βου-

Conſiderate jam vos Neptune & Minerva
In mentibus veſtris, ut ſe habebunt hæc opera.
Æneas ille ivit armatus coruſco ære
Contra Pelidem: impulit autem Phœbus Apollo.
Sed agite nos tamen eum avertamus retro
Illinc: aut aliquis utique etiam noſtrum Achilli
Adſtet, detque robur magnum, neque quid animo
Egeat: ut ſciat ipſum diligere potentiſſimos
Immortalium: hi vero inanes, qui priores licet
Trojanis defendere conantur prælium & cædem.
Omnes autem de cælo deſcendimus interfuturi
Huic pugnæ, ut ne quid inter Trojanos patiatur
Hodie: in poſterum vero ea patietur quæcumque ei Parca
Naſcenti nevit lino, quando ipſum peperit mater.
Si vero Achilles non hæc ex deorum didicerit voce,
Timebit utique quando quis contra deus venerit
In prælio. Terribiles vero dii quum apparent manifeſti.
Huic autem reſpondit deinde Neptunus terræ quaſſator,
Juno, ne ſævi temere: neque enim te decet.
Non ego ſane velim deos ad certamen committere
Nos cæteros, quoniam multo fortiores ſumus.
Sed nos quidem jam conſideamus profecti
Ex via in ſpeculam, prælium vero mortalibus curæ erit.
Sic Mars incipiat pugnam, aut Phœbus Apollo,
Vel Achillem inhibeant, & non ſinant pugnare,
Tum confeſtim & nobis e veſtigio certamen orietur
Conflictus: perquam autem celeriter decreto prælio puto
Rediturus ad Olympum deorum ad cœtum cæterorum,
Noſtrarum virtute manuum neceſſitate violente domitos.
Sic quidem locutus præibat Cæruleus crines
Ad murum aggere factum Herculis divini,
Altum, quem quidem ei Trojani & Pallas Minerva
Condidere, ut cœtum fugiens evitaret,
Quando ipſum perſequens ageret a littore campum verſus
Illic Neptunus quidem conſedit & dii cæteri,
Neſciamque ſcindi nubem humeris circumdederunt:
Ii vero ex altera parte ſedebant in jugis amœnorum collium,
Circum te arcitenens Phœbe, & Martem urbium vaſtatorem.
Sic hi quidem utrinque ſedebant conſultantes

Βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
Ὤκνεον ἀμφότεροι, Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευε·
Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
Ὀρνυμένων ἄμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν,
Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ,
Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤν τινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
Ὣς Ἀχιλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
Ἔστης; ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴκεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὔτοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει.
Εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες· ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων·
Ἦ νύ τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι
Αἴκεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μέν σέ γε (φημὶ) καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα
Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρί·

Ληϊά-

Conſilia: incipere autem gravem pugnam
Pigrabantur utrique, Jupiter autem ſedens alte inſtigabat.
Illis vero totus impletus erat campus, & fulgebat ære
Virorum & equorum: reſonabat autem tremens terra pedi-
bus
Concurrentium celeriter: duo autem viri longe fortiſſimi
In medium utrorumque congrediebantur ardentes in pu-
gnam,
Æneaſque Anchiſiades & nobilis Achilles.
Æneas autem primum minabundus proceſſit,
Nutans caſſide gravi: clypeum autem cum impetu verſabile
Prætendebat pectori, vibrabatque æream haſtam.
Pelides vero ex altera parte contra ruebat, leo veluti
Exitialis, quem viri interficere animis ardent,
Congregati totus pagus: is vero primum quidem conte-
mnens
Incedit, ſed quando quis prælio impigrorum juvenum
Haſta ferierit, contorquetque ſe hians, circumque ſpuma den-
tes
Oritur, inque ei corde gemit generoſus animus,
Cauda vero lateraque & forma utrinque
Verberat, ſeque ipſum excitat ad pugnam:
Torvumque contuens fertur furore, ſi quem ocidere poſſit
Virorum, vel ipſe perit prima in turba:
Sic Achillem incitabat robur & animus magnus
Contra ire magnanimum Æneam:
Illi vero quando jam prope erant alter in alterum vadentes.
Huic prior allocutus eſt pedibus valens nobilis Achilles,
Ænea, cur tantum agminum ſpatium premenſus
Conſtitiſti? an te utique animus mecum pugnare jubet,
Sperantem Trojanis imperaturum equum domitoribus
Dignitate qua Priamus? Sed ſi me interfeceris,
Non tibi propterea Priamus præmium in manibus ponet.
Sunt enim ei filii: ipſe autem conſtans, neque mente levis:
An vero tibi Trojani nemus tribuerunt egregium,
Amœnum & vitiferum & aribile quod colas
Si me interfeceris? difficulter autem te ſpero hoc facturum.
Jam enim te (autumo) & alias haſta fugavi.
An non recordaris quando te a bobus ſolus cum eſſes
Agitavi ab Idæis montibus velocibus pedibus
Celeriter? tunc vero nuſquam convertebaris fugiens:
Inde autem Lyrneſſum evaſiſti: ſed ego hanc
Everti, agreſſum cum Minerva a Jove patre:

Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας
Ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι οἴομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι, ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ἠμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
Σήμερον· οὐ γὰρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακρινθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι)
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι·
Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ.
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον·
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα.
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

Captivas autem mulieres libero die erepto
Abduxi: at te Jupiter ſervavit & dii cæteri.
Sed non nunc te ſervaturos puto, ut in animum
Inducis, Sed te ego ſane regreſſum hortor
In multitudinem ire, neque adverſus ſtes mihi.
Antequam quid mali patiaris. Jam factum vero & ſtultus ſentit.
Huic vero Æneas reſpondit, dixitque
Pelide ne jam me verbis puerulum tanquam
Speres *te* territurum: facile enim poſſum & ipſe,
Et convicia, & opprobria proloqui:
Scimus autem alter alterius, & ſcimus & parentes,
Jam olim dicta audientes verba mortalium hominum:
Viſu vero certe neque tu meos noſti, neque ego tuos.
Ajunt te quidem Pelei eximii prolem eſſe,
Matre vero ex Thetide comas pulchra marina nympha:
At ego me filium magnanimo Anchiſa
Profiteor prognatum eſſe, mater autem mihi eſt Venus.
Horum jam nunc alterutri utique carum filium plorabunt
Hodie: non enim puto verbis omnino puerilibus
Sic diremptos, a pugna redituros eſſe:
Quod ſi vis & hæc doceri, ut bene ſcias
Noſtrum genus (multi autem ipſum homines norunt)
Dardanum quidem primum genuit nubes cogens Jupiter:
Condidit autem *is* Dardaniam, nam nondum Ilios ſacra
In campo ædificata erat urbs articulate loquentium hominum:
Sed adhuc radices habitabant irriguæ fontibus Idæ.
Dardanus vero genuit filium Erichthonium Regem,
Qui tum opulentiſſimus erat mortalium hominum:
Hujus ter mille equæ per paluſtria paſcebantur
Fœminæ pullis exultantes teneris:
Has & ipſe Boreas adamavit paſcentes,
Equoque ſe aſſimulans concubuit cyaneis jubis ornato.
Illæ vero gravidæ pepererunt duodecim equuleas:
Iſtæ autem quandocunque ſaltu laſcivirent ſuper alma terra,
Summum ſuper ſpicarum fructum currebant, neque frangebant:
At quum ſaltu laſcivirent ſuper latis dorſis maris,
In ſuperficie ſuper colliſos fluctus ſalis cani currebant.
Troem autem Erichthonius genuit Trojanis Regem.
Ex Troe vero tres filii eximii geniti ſunt.

Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας
Ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι, ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσί γε νηπύτιον ὣς
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ἠμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
Φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
Σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακρινθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι)
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι·
Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ.
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον·
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα.
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

Captivas autem mulieres libero die erepto
Abduxi: at te Jupiter ſervavit & dii cæteri.
Sed non nunc te ſervaturos puto, ut in animum
Inducis, Sed te ego ſane regreſſum hortor
In multitudinem ire, neque adverſus ſtes mihi.
Antequam quid mali patiaris. Jam factum vero & ſtultus ſentit.
Huic vero Æneas reſpondit, dixitque
Pelide ne jam me verbis puerulum tanquam
Speres *te* territurum: facile enim poſſum & ipſe,
Et convicia, & opprobria proloqui:
Scimus autem alter alterius, & ſcimus & parentes,
Jam olim dicta audientes verba mortalium hominum:
Viſu vero certe neque tu meos noſti, neque ego tuos.
Ajunt te quidem Pelei eximii prolem eſſe,
Matre vero ex Thetide comas pulchra marina nympha:
At ego me filium magnanimo Anchiſa
Profiteor prognatum eſſe, mater autem mihi eſt Venus.
Horum jam nunc alterutri utique carum filium plorabunt
Hodie: non enim puto verbis omnino puerilibus
Sic diremptos, a pugna redituros eſſe:
Quod ſi vis & hæc doceri, ut bene ſcias
Noſtrum genus (multi autem ipſum homines norunt)
Dardanum quidem primum genuit nubes cogens Jupiter:
Condidit autem *is* Dardaniam, nam nondum Ilios ſacra
In campo ædificata erat urbs articulate loquentium hominum:
Sed adhuc radices habitabant irriguæ fontibus Idæ.
Dardanus vero genuit filium Erichthonium Regem,
Qui tum opulentiſſimus erat mortalium hominum:
Hujus ter mille equæ per paluſtria paſcebantur
Fœminæ pullis exultantes teneris:
Has & ipſe Boreas adamavit paſcentes,
Equoque ſe aſſimulans concubuit cyaneis jubis ornato.
Illæ vero gravidæ pepererunt duodecim equuleas:
Iſtæ autem quandocunque ſaltu laſcivirent ſuper alma terra,
Summum ſuper ſpicarum fructum currebant, neque frangebant:
At quum ſaltu laſcivirent ſuper latis dorſis maris,
In ſuperficie ſuper colliſos fluctus ſalis cani currebant.
Troem autem Erichthonius genuit Trojanis Regem.
Ex Troe vero tres filii eximii geniti ſunt.

Ἶλός τ', Ἀσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος.
Ἀσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
Αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης. Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι·
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλησιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς,
Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος.
Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισι ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ', οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι,
Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
Ἀλλὰ τί ἢ ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον; ὥστε γυναῖκας,
Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἤλασε χάλκεον ἔγχος,
Σμερδαλέῳ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ.
Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
Ἔσχετο ταρβήσας. φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο
Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν,
Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,

Τὰς

Iluſque, Aſſaracuſque, & *forma* deo par Ganymedes,
Qui ſane pulcherrimus erat mortalium hominum:
Quem & rapuerunt in cælum dii, Jovi ut pocillator eſſet,
Pulchritudinem ob illius, ut immortalibus intereſſet.
At Ilus genuit filium eximium Laomedonta:
Laomedon autem Tithonum genuit, Priamumque,
Lampumque, Clytiumque, Hicetaonemque ramum Martis:
Aſſaracus vero Capyn: is autem Anchiſem genuit filium:
Et me Anchiſes: Priamus autem genuit Hectora nobilem.
Ex hoc quidem genereque & ſanguine profiteor eſſe me:
At Jupiter virtutem viris augetque minuitque,
Prout voluerit: ille enim potentiſſimus omnium.
Sed age ne amplius hæc diſſeramus pueruli tanquam,
Stantes in medio conflictu prælii.
Licet enim ambobus opprobria proloqui
Multa admodum: quorum nequidem centiremis navis onus ferret
Volubilis enim lingua eſt hominum, multique inſunt ſermones,
Omnigeni: verborum autem latus campus hinc atque inde.
Qualecunque dixeris verbum tale fortaſſis audies.
Sed quid jurgiis & rixis nobis opus eſt
Altercari inter nos? tanquam mulieres,
Quæ iratæ contentionem per animum rodentem
Probra jactant altera in alteram mediam in viam prodeuntes,
Multa veraqne & non: ira autem & iſta jubet.
A virtute vero non me verbis avertes animoſum,
Priuſquam ære pugnes contra. Quin age ocyus
Experiamur alter alterum æratis haſtis.
Dixit utique, & in terribile ſcutum intorſit æream haſtam,
Viſu horrendum, graviter autem infixa ſcuto reboavit haſtæ cuſpis:
Pelides vero ſcutum quidem a ſe procul manu robuſta
Tenuit perculſus. autumabat enim prælongam haſtam
Facile penetraturam eſſe magnanimi Æneæ:
Imprudens, neque enim cogitabat in mente & in animo,
Quod non facile deorum inclyta dona
A viris mortalibus domantur, aut *eis* cedunt.
Neque tunc Æneæ bellicoſi rapida haſta
Perrupit ſcutum: aurum enim inhibuit, dona Dei:
Sed duas quidem tranſiit per plicas, tres vero
Supererant: quinque enim plicas ſuperinduxerat Vulcanus,

Duas

Τὰς δύο, χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν, τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην,
Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός·
Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διὰ πρὸ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
Δείσας. ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν,
Ἔστη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας, ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Ἢ κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.
Τὸν δέ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
Ὃς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς Ἄϊδόσδε κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι;
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται. αἴκεν Ἀχιλλεὺς
Τόνδε κατακτείνῃ. μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
Οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων.
Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων.
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,

Duas æreas, duaſque interiores ſtanni,
Unam vero auream, qua detenta eſt ærea haſta.
Secundus vero Achilles emiſit prælongam haſtam.
Et percuſſit Æneæ ad clypeum undique æquale,
Oram ad ſummam, ubi tenuiſſimum currebat æs:
Tenuiſſimum etiam inductum erat corium bovis. Illa vero penitus
Pelias irrupit fraxinus, clypeuſque crepuit circum illam.
Æneas autem corpore contracto ſubſedit, & a ſe procul ſcutum ſuſtulit
Territus. Haſta autem ſupra dorſum in terra
Stetit emiſſa, utroſque autem diſruperat orbes
Clypei contegentis hominem. Is vero evitata haſta longa,
Conſtitit, trepidatio autem cum dolore ei offuſa eſt centuplex oculis,
Perculſus, quod prope ſe fixum erat telum: ſed Achilles
Animo paratiſſimo irruit ſtricto enſe acuto,
Terribilem edens clamorem. At ſaxum ſumpſit manu
Æneas, vaſtum pondus; quod ne duo quidem viri ferrent,
Quales nunc homines ſunt: is vero ipſum facile agitabat & ſolus.
Tum certe Æneas quidem irruenti percuſſiſſet ſaxo,
Vel galeam, vel ſcutum, quod ab eo defendiſſet triſtem mortem:
Illum vero Pelides cominus enſe anima privaſſet,
Niſi celeriter animadvertiſſet Neptunus quaſsator terræ:
Statim autem inter immortales deos verbum dixit,
O dii, certe mihi dolor de magnanimo Ænea,
Qui cito a Pelide domitus ad orcum deſcendet,
Perſuaſus verbis Apollinis longe jaculantis,
Demens: neque enim ab eo omnino propulſabit triſte exitium.
Sed cur nunc hic inſons mala patitur,
Immerito ob debitos aliis dolores, grata autem ſemper
Munera diis exhibet, qui cælum latum habitant?
Sed agite, nos ipſi eum e morte ſubducamus,
Ne forte & Saturnius iraſcatur, ſi Achilles
Hunc interimat. Fatale vero ei eſt effugere,
Ut ne ſine prole genus & prorſus extinctum pereat
Dardani, quem Saturnius præ omnibus diligebat liberis,
Qui ex ſe nati erant mulieribuſque mortalibus.
Jam enim Priami genus odit Saturnius:
Nunc vero utique Æneæ vis Trojanis imperabit,
Et filii filiorum, qui nempe in poſterum nati fuerint.
Huic autem reſpondit deinde magnis oculis decora veneranda Juno,

Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι ἐσθλὸν ἐόντα.
Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Ἷξε δ' ὅθ' Αἰνείας, ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο.
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἐπίσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας.
Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπεράλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας.
Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο·
Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μεταθωρήσσοντο.
Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
Ἀντ' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὅς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι,
Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὣς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
Λεύσσω τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἦεν, ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.

Ἐρ-

Tetræ quaſſator, ipſe tu mente tua delibera
De Ænea, an eum e periculo extrahas, an vero relinquas
A Pelide Achille domandum, optimus licet ſit.
Nam ſane nos multa juravimus juramenta
Omnes inter deos ego & Pallas Minerva,
Nunquam a Trojanis depulſuras ope allata malum diem,
Ne quidem cum Troja exitiali igne tota cremabitur
Incenſa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.
  Ut vero hoc audivit Neptunus quaſſator terræ,
Perrexit eundo perque pugnam & per ſtridorem haſtarum,
Pervenitque ubi Æneas, atque ille inclytus erat Achilles.
Confeſtim vero huic quidem deinde ob oculos fudit caliginem
Pelidæ Achilli: idemque haſtam æratam
Clypeo extraxit magnanimi Æneæ:
Et eam quidem ante pedes Achillis poſuit,
Æneam vero vi impulſum egit a terra in altum ſublatum:
Multos autem ordines Heroum, multos & equorum
Æneas ſuperarat ſaltu, dei a manu impetu ſumpto:
Pervenit vero ad extremam partem tumultuoſi prælii:
Ibi autem Caucones ad pugnam armabantur:
Eum vero admodum prope acceſſit Neptunus quaſſator terræ,
Et ipſum edita voce verbis alatis allocutus eſt,
  Ænea, quis te ſic deorum præcordia læſum inſtigat
Contra Achillem præliari & pugnare,
Qui te ſimul fortior & carior immortalibus?
Sed recede, quandocunque obvius fueris factus illi,
Ne & præter fatum domum orci pervenias:
At poſtquam Achilles mortem & fatum aſſecutus fuerit,
Audacter deinceps inter primos pugna.
Non enim aliquis te alius Achivorum interficiet.
  Sic fatus, reliquit illic, poſtquam præceperat omnia:
Tunc confeſtim Achillis ab oculis diſperſit caliginem
Denſam. Is vero continuo clare vidit oculis:
Ingemiſcens autem dixit ad ſuum magnum animum,
  Papæ, certe magnum miraculum hoc oculis video:
Haſta quidem hæc jacet in terra, neque omnino virum
Video in quem immiſi, interficere cupiens.
Certe & Æneas igitur carus immortalibus diis
Erat, ſed ipſum putabam fruſtra ſic gloriari.

Ἐρρέτω· οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ,
Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι Ἀχαιοὶ,
Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τοσσούσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη.
Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.
Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
Καὶ σθένει, οὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν.
Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων. Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
Κέκλεθ' ὁμοκλήσας. φάτο δ' ἴμεναι ἀντ' Ἀχιλῆος.
Τρῶες ὑπέρθυμοι μὴ δείδιτε Πηλείωνα.
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,
Ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.
Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος.
Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν,
Σμερδαλέα ἰάχων. πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν, Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
Ὃν νύμφη τέκε Νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.
Τὸν ῥ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.

Δοῦπ-

Valeat: non ei animus me amplius experiri
Erit, qui & nunc fugit lubens ex morte.
Sed agedum, Danaos bellicoſus adhortatus,
Alios Trojanos experiar obvius profectus.
Dixit, & in ordines ſaliit: adhortabaturque virum quemque,
Ne amplius nunc a Trojanis procul ſtate nobiles Achivi,
Sed age, vir contra virum eat, animoque præſenti capeſſat
pugnam.
Difficile autem mihi eſt, fortis licet ſim,
Tot homines inſequi, & cum omnibus pugnare:
Neque enim vel Mars, qui tamen deus immortalis, neque Minerva,
Tanta aciei perſequens obire poſſit adverſos ordines, & pu-
gnam impigre ciere:
Sed quantum quidem ego valeo manibuſque pedibuſque,
Et animis, me jam nego contentionem remiſſurum ne mini-
mum quidem:
Sed omnino per ordines ibo penitus, neque quenquam puto
Troum gaviſurum eſſe qui prope haſtam venerit.
Sic dixit incitans. Trojanos vero illuſtri Hector
Hortabatur increpitans affirmabatque *ſe* iturum contra Achillem:
Trojani magnanimi ne timete Pelidem:
Et ſane ego verbis vel cum immortalibus pugnare poſſem,
Haſtam vero arduum, longe enim fortiores ſunt:
Neque Achilles omnibus ſummam ſermonibus addet (linquet:
Sed aliud quidem perficiet, aliud vero in medio conatu mutilum re-
Illi autem ego obvius ibo, etiam ſi igni manuum vi ſimilis eſt,
Si igni manuum vi ſimilis eſt, animoque rutilo ferro.
Sic dixit incitans: illi vero adverſi haſtas tollebant
Troes: horum autem in unum congreſſa eſt vis, ortuſque eſt clamor:
Et tunc quidem Hectorem allocutus eſt aſtans Phœbus Apollo,
Hector, ne jam omnino cum Achille congrediaris ante aciem,
Sed in agmineque & ex turba excipe,
Ne qua te vel miſſili feriat, vel cominus enſe percutiat. (rorum,
Sic dixit. Hector vero rurſus immerſit ſe in agmen denſum vi-
Perculſus, ut audivit dei vocem locuti:
At Achilles in Trojanos inſiliit præcordia indutus robur,
Horrendum vociferans. Primum autem interfecit Iphitiona
Strenuum, Otryntidem, magnarum ductorem copiarum,
Quem nympha peperit Nais Otrynteo urbium everſori,
Tmolo ſub nivoſo, Idæ in opulento vico:
Hunc quidem recta animoſe irruentem percuſſit haſta nobilis
Achilles
Medio capite: quod in duas partes totum diſſiſſum eſt:

Fra-

Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς,
Κεῖσαι Ὀτρυντεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ἐνθάδε τοι θάνατος, γενεὴ δέ τοι ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὣς φάτ' ἐπευχόμενος. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε κατὰ κρόταφον κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων.
Ὣς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Πριαμίδην. τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
Οὕνεκά ὁ μετὰ πᾶσι νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
Καί οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα·
Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν.
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Νῶτα παραΐσσοντος ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή.
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη, προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ,
Κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Ἐγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν,
Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Ἀλ-

Fragorem autem edidit cadens: ſuper *eum* vero gloriabatur Achilles,
Jaces Otryntide, omnium terribiliſſime virorum,
Hic tibi mors, genus autem tibi eſt ad lacum
Gygæum, ubi tibi ager paternus eſt,
Hyllum ad piſcoſum, & Hermum vorticoſum.
Sic dixit ſuper *eum* glorians. At illi caligo oculos obtexit:
Hunc quidem Achivorum equi canthis rotarum lacerarunt
Prima in acie: ille vero poſt hunc Demoleontem,
Strenuum propulſatorem pugnæ, Antenoris filium,
Percuſſit ad tempus galeam per æneis munitam malis.
Nec ſane ærea galea prohibuit, ſed per ipſam
Cuſpis pergendi cupida rupit os, cerebrum vero
Intus omne fœdatum eſt: domuitque illum temerarium.
Hippodamantem vero deinde a curru deſilientem,
Ante ſe fugientem, in dorſo percuſſit haſta.
Sed is animum exhalabat & mugiebat, ut cum taurus
Mugit vi tractus Heliconium circum regem,
Adoleſcentibus trahentibus: gaudet autem his Neptunus:
Sic utique hujus mugientis reliquit oſſa animus ferox.
At ille ivit cum haſta in deo parem Polydorum
Priamidem. Eum vero neutiquam pater ſinebat pugnare,
Quod ſibi inter omnes minimus erat natu.
Et ſibi cariſſimus erat, pedibuſque omnes vincebat.
Tum vero juvenili ſtultitia pedum virtutem oſtentans,
Ruebat per primipilares, donec ſuam perdidit animam:
Hunc percuſſit medium jaculo pedibus valens nobilis Achilles,
Terga prætercurrentis ubi baltei annuli
Aurei conſtringebant, & duplex occurrebat thorax.
In adverſam vero partem perrupit ad umbilicum haſtæ cuſpis.
In genua autem procidit ejulatu edito: nubeſque ipſum obtexit
Nigra, ad ſe vero collegit inteſtina manibus inclinatus.
Hector vero ut vidit fratrem Polydorum
Viſcera manibus tenentem advolutum terræ,
Continuo ejus oculis offuſa eſt caligo, neque amplius ſuſtinuit
Diu procul verſari, ſed obvius venit Achilli,
Acutam haſtam vibrans, flammæ ſimilis. At Achilles
Ut vidit, ut exiliit, & jactabundus verbum dixit,
Prope vir qui meum quidem maxime intimum pupugit animum,
Qui mihi ſodalem interfecit cariſſimum: neque ſane diutius

Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον,
Ἄσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι·
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Πηλείδη μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι,
Δουρὶ βαλών· ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τό γ' Ἀθήνη
Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων. τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων·
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι·
Νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ὣς εἰπὼν, Δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι.
Ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Καγγόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
Ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε γούνων,
Εἴ πως εὖ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·

Νή-

Alter alterum trepidi ſugiamus per aciei ſemitas.
Dixit, & torve intuitus allocutus eſt Hectorem nobilem,
Propius accede ut celeriter ad mortis fines pervenias.
Illum vero interritus allocutus eſt inſigniter galeatus Hector,
Pelide ne jam me verbis ſaltem, puerulum tanquam,
Speres *te* perterrefacturum. Facile enim poſſum & ipſe
Et convicia & opprobria proloqui;
Scio autem quod tu quidem ſtrenuus, ego vero te multo inferior.
Sed hæc quidem Deorum in genibus poſita ſunt,
An forte tibi inferior licet ſim animam exemero,
Haſta percuſſo: nam meum telum acutum cuſpide.
Dixit utique,& vibratam emiſit haſtam,& eam quidem Minerva
Flatu ab Achille retro avertit glorioſo,
Leniter admodum ſpirans: illa autem rediit ad Hectorem nobilem,
Ipſiuſque ante pedes cecidit: ſed Achilles
Animo paratiſſimo irruit, occidere cupiens,
Horrendum vociferans, Illum vero eripuit Apollo
Facile admodum, utpote Deus, operuitque caligine multa.
Ter quidem deinde irruit pedibus valens nobilis Achilles
Haſta ærea, terque caliginem percuſſit profundam:
Sed quando jam quarto irruebat deo par,
Horrenda minitans velocibus verbis allocutus eſt.
Rurſus nunc effugiſti mortem canis: certe tibi prope
Venerat malum, tunc vero te eripuit Phœbus Apollo,
Cui ſcilicet vota facis cum proficiſceris in ſtridorem jaculorum:
At certe te conficiam omnino iterum poſthac obvius factus;
Si forte aliquis & mihi deorum adjutor eſt:
Nunc vero alios Trojanorum perſequar, quemcumque deprehendam.
Sic locutus, Dryopem percuſſit ad cervicem mediam jaculo.
Cecidit autem ante pedes. Ille autem hunc quidem reliquit,
Demuchum vero Philetoridem ſtrenuumque magnumque
Ad genu haſta percuſſum detinuit: huic quidem deinde
Feriens enſe magno, exemit animam.
Porro ille Laogonum & Dardanum, filios Biantis,
Ambos cum impetu adortus ex curru depulit in terram,
Alterum haſta percuſſum eminus, alterum vero cominus enſe.
Troemque Alaſtoridem: qui obvius venerat genibus,
Si quo modo ſibi parceret, prehenſis, & vivum dimitteret,
Neque interficeret, æqualem ætatem miſeratus:

Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων,
Ἱέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ·
Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε
Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὖτα παραστὰς
Δουρὶ κατ' οὖς. εἶθαρ δὲ δ' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἔχεκλον
Μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ' ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
Πρόσθ' ὁρόων θάνατον, ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'. ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα
Ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
Ὣς ὅγε πάντῃ θῦε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΥΠΟ-

Demens, neque hoc ſciebat quod non perſuaſurus erat.
Haudquaquam enim animo mitis vis erat, neque lenis,
Sed valde ferox. Is quidem ceperat manibus genua,
Cupiens precari, ille autem enſe percuſſit ad hepar:
Ejus autem hepar excidit, & ater ſanguis ex ipſo
Sinum implevit eique tenebræ oculos contexere
Anima caſſo. Idem Mulium percuſſit prope adſtans
Haſta ad aurem: moxque per aurem ivit alteram
Cuſpis ærea: ille & Agenoris filium Echeclum
Medium ad caput enſe feriebat bene manubriato.
Totus autem incaluit enſis ſanguine: huic vero oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
Deucalionem autem deinde ubi connectuntur nervi
Cubiti, hac illum ejus per manum transfixit
Cuſpis ærea: is vero illum expectavit manu gravatus,
Præ *ſe* videns mortem. Ille vero, gladio cervice percuſſa,
Procul cum ipſa galea caput excuſſit, medulla vero
Vertebris exiliit: hic autem in terra jacuit extenſus.
At ille perrexit eundo in eximium Pirei filium
Rhigmum, qui e Thracia gleboſa venerat:
Hunc percuſſit medium telo, fixumque eſt in ventre æs:
Cecidit autem e curru. Ille autem Areithoum famulum
Retro equos convertentem, in dorſum acuta haſta
Feriebat, curruque deturbavit: turbati ſunt autem ejus equi.
Utque fertur furens per profundas convalles immane ardens ignis
Montis aridi, profunda autem crematur ſylva,
Et quaquaverſus agitans ventus flammam contorquet:
Sic ille quaquaverſus furibundus ferebatur cum haſta deo par,
Occidendos inſequens: fluebat autem ſanguine terra nigra.
Ut cum quis junxerit boves mares latis frontibus
Ut triturent hordeum album æquabili in area,
Facile comminuuntur boum ſub pedibus vehementer mugientium:
Sic ab Achille acti magnanimo ſolidi ungulis equi
Calcabant ſimul mortuoſque & clypeos: ſanguine autem axis
Infra totus fœdatus erat, & ambitus qui circa ſellam curulem,
Quos quidem ab equinis ungulis guttæ aſpergebant,
Et illæ a canthis. Is vero cupiebat gloriam referre
Pelides, cruore autem & ſudore pulverulento fœdabatur manus invictas.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Φ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ Τρώων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώκει, καὶ δεκαδύο νεανίας ζωγρεῖ εἰς ποινὴν Πατρόκλου· τὸν δὲ Λυκάονα τὸν Πριάμου καὶ Ἀστεροπαῖον ἀναιρεῖ· ἔπειτα, τοῦ ποταμοῦ πλημμύραντος, κινδυνεύοντα αὐτὸν σώζει Ἥφαιστος, ἐμπρήσας τὸν ποταμὸν καὶ τὸ πεδίον. μετὰ ταῦτα θεῶν μάχη γίνεται πρὸς ἀλλήλους. Ἀχιλλέα δὲ Ἀπόλλων εἴργει Ἀγήνορι ὁμοιωθεὶς, καὶ φεύγων ἐξαπατᾷ, ἕως οἱ Τρῶες διασώζονται εἰς τὴν πόλιν.

Φῖ, μόγος Αἰακίδαο παρ' ἠϊόνας ποταμοῖο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε
Πρὸς πόλιν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο
Ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἥρη
Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην·
Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
Ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
Ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
Πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν·
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθαις,
Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔνθορε δαίμονι ἶσος,
Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
Δειδιότες· (μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν)

Ὣς

ARGUMENTUM LIBRI XXI. ILIADIS HOMERI.

TRojanos in duas partes diviſos, partim in urbem, partim in Scamandrum Achilles agitat, juveneſque duodecim captivos ducit in ultionem Patrocli: ſed Lycaonem Priamidem & Aſteropæum interficit. Poſt, fluvio inundante, ex periculo illum ſervat Vulcanus, qui fluvium & campum incendit. Deinde inter ſe præliantur Dii. Sed Achillem inhibet Agenori aſſimilatus Apollo, fugiendoque decipit, interea ſalvi redeunt in urbem Trojani.

SEd ubi jam ad meatum pervenerant pulchre fluentis fluvii Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Jupiter,
Ibi tum diviſos, partim campum verſus inſequebatur
Ad urbem, qua alii turbati fugerant
Die ſuperiori, quando furebat illuſtris Hector:
Illac hi profundebantur trepida fuga: caliginem autem Juno
Expandit ante denſam, ut inhiberet: partim vero
In fluvium volvebantur profunde fluentem vorticibus argenteum:
Inciderunteque magno ſtrepitu; ſonitum vero dedere alta fluenta,
Ripæque circum circa graviter gemuere. Illi vero fremitum edentes
Natabant huc & illuc, agitati per vortices.
Ut cum exactæ impetu ignis locuſtæ evolant
Ut fugiant ad fluvium, ardet autem indefeſſus ignis
Excitatus derepente, illæ vero metu perculſæ cadunt in aquam:
Sic Achille fugante Xanthi vorticibus profundi
Implebatur fluentum reſonans mixtim equiſque & viris:
At ille nobiliſſimus haſtam quidem reliquit illic in ripis,
Tectam myricis: ipſe autem inſiliit deo par,
Gladium ſolum habens, exitialiaque animo meditabatur opera:
Et feriebat quaquaverſum. Eorum vero gemitus excitabatur fœdus
Enſe dum cædebantur, rubeſcebatque ſanguine aqua.
Ut vero metu Delphini ingentis piſces alii
Fugientes implent receſſus intimos portus ſtationibus tuti,
Formidantes: (omnino enim devorat quemcumque ceperit)

Ὣς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβρούς·
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
Δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας·
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἔνθ' υἷι Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο
Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι Λυκάονι, τόν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς·
Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε
Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν
Ἴμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
(Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε. τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα)
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕσπερ ἔπεφνον.
Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
Οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχε
Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω
Ἤ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἤ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

Sic Trojani fluvii per impetuoſi fluenta
Abdebant ſe perculſi ſub crepidinibus. Ille vero ut laſſatus erat manus cædendo,
Vivos e fluvio duodecim legit juvenes,
Pœnas daturos de Patroclo Menœtiade mortuo:
Hos eduxit e fluvio metu ſtupentes, tanquam hinnulos:
Ligavit autem a tergo manus ſcite ſectis loris,
Quæ ipſi ferebant innexa tortilibus annulis tunicis:
Tradidit autem ſociis deducendos cavas ad naves.
At ipſe iterum irruit, interficere cupiens:
Illic filio Priami obvius factus eſt Dardanidæ
E fluvio fugienti Lycaoni, quem olim ipſemet
Abduxerat captum ex patris agro invitum,
Nocturnus progreſſus: is vero caprifici acuto ære
Incidebat novellos ramos, ut currus ambitus eſſent.
Huic igitur improviſum malum ſupervenit nobilis Achilles;
Et tunc quidem ipſum in Lemnum bene habitatam vendidit
Navibus abducens: filius autem Jaſonis pretium dedit.
Illinc vero hoſpes ipſum redemit, multaque dedit,
Imbrius Eetion, miſitque ad nobilem Arisben:
Inde clam arrepta fuga, paternam venit in domum.
Undecim autem dies animum oblectaverat cum ſuis amicis,
Reverſus ex Lemno: duodecima vero ipſum rurſus
Manibus Achillis Deus injecit, qui ipſum erat
Miſſurus ad orcum, invite licet iturum.
Hunc igitur ut advertit pedibus valens nobilis Achilles
Nudum ſine galeaque & clypeo, neque habebat haſtam,
(Namque ea quidem omnia in terram abjecerat, conficiebat enim ſudor
Fugientem e fluvio, delaſſatioque genua ſubtus domabat)
Indignatus autem dixit apud ſuum magnum animum,
Papæ, ingens ſane miraculum hoc oculis video:
Jam nimirum Trojani, magnanimi, quos interfeci,
Rurſus reſurgent ex infernis tenebris caliginoſis:
Ut jam & hic reverſus eſt poſtquam effugit ſævum diem,
Lemnum in ſacram licet venundatus: neque ipſum tenuit
Pontus ſali cani, qui multos invitos coercet.
Sed agedum & haſtæ cuſpidem noſtræ
Guſtabit, ut videam in mente & edocear
An ſimiliter & illinc reverſurus ſit, an ipſum coercebit
Terra alma, quæ fortem licet coercet.

Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
Γούνων ἅψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν ϗ κῆρα μέλαιναν·
Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε ϗ λάβε γούνων
Κύψας. ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, ϗ μ' ἐλέησον·
Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.
Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
Ἤματι τῷ ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Καί μ' ἐπέρασσας, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών· ἠὼς δέ μοί ἐστιν
Ἥδε δυωδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Πολλὰ παθών, νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπεχθέσθαι Διῒ πατρὶ,
Ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ὑπὸ Σατνιόεντι·
Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ ϗ ἄλλας·
Τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις,
Ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας
Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί·
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὀΐω
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε,
Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε.
Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν μόρσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, ϗ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα·

Νῦν

Sic cogitabat manens: is vero prope eum venit animo conſternatus,
Genua tangere cupiens: valde enim exoptabat animo
Effugere mortemque exitialem & fatum nigrum:
Sed ille quidem haſtam longam ſuſtulit nobilis Achilles,
Percutere paratus: is autem currens ſubiit & prehendit genua
Pronus. Haſta vero ſuper dorſum *evolans* in terra
Stetit, cupiens corpore ſatiari humano.
Cæterum hic altera manu quidem prehenſis ſupplicabat genibus,
Altera vero tenebat haſtam acutam, neque dimittebat:
Et eum ſupplicans verbis volucribus allocutus eſt,
Supplico tibi Achille: tu autem me reſpice, meique miſerere,
Loco tibi ſum ſupplicis Jovis alumne reverendi.
Apud te enim primum guſtavi Cereris fruges
Die illo quando me cepiſti bene culto in agro,
Et me vendidiſti, procul abducens a patreque amiciſque,
Lemnum in ſacram: centum autem boum pretium tibi peperi:
Nunc vero redemptus fuero ter tantis datis. Aurora autem mihi eſt
Hæc duodecima poſtquam in Ilium perveni,
Multa perpeſſus, nunc vero me tuis in manibus poſuit
Fatum exitiale: odio nimirum ſum Jovi patri,
Qui me tibi rurſus tradidit. Brevis autem ævi me mater
Peperit Laothoe, filia Altæ ſenis,
Altæ, qui Lelegibus bellicoſis imperat,
Pedaſum Æpeeſſam obtinens prope Satnioentem:
Hujus autem habuit filiam Priamus, multas autem & alias:
Ex hac duo nati ſumus, tu vero ambos obtruncabis,
Illum quidem primos inter pedites domuiſti
Deo parem Polydorum, poſtquam percuſſiſti acutâ haſta:
Nunc vero hic mihi malum erit: non enim puto
Tuas manus *me* effugiturum, poſtquam prope adduxit Deus.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua,
Ne me interficere, non enim uterinus frater Hectori ſum,
Qui tibi ſodalem interemit mitemque fortemque.
Sic utique eum Priami allocutus eſt illuſtris filius,
Supplicans verbis. Immitem autem vocem audivit,
Stulte, ne mihi pretia redemptionis memora, neque narra.
Antequam enim Patroclus aſſecutus eſſet fatalem diem,
Interea aliquantum mihi parcere in animo gratum erat
Trojanis, & multos vivos cepi & vendidi:

Nunc

Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς κεν θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Συμπάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὔτως;
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε,
Πατρὸς δ' ἄμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ·
Ἀλλ' ἔπι τοι κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεται, ἢ ἠὼς, δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ,
Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
Ἢ ὅδε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ
Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δῦ ξίφος ἄμφηκες· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἧκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ Σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον·
Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει
Ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων·
Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰῤῥοος ἀργυροδίνης
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο.
Ὣς ἄρ' ἔφη. ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων
Υἱέ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος

Nunc vero non eſt qui mortem effugiat, quemcumque utique Deus
Ilium ante meas in manus conjecerit,
Univerſorum Trojanorum, præcipue autem Priami filiorum.
Sed amice, morere & tu: cur lamentaris fruſtra?
Occubuit & Patroclus, qui tamen te multo præſtantior:
Nonne vides qualis & ego, pulcherque magnuſque,
Quin & patre natus ſum eximio, deaque me peperit mater:
Et mihi tamen utique mors & fatum violentum
Aderit, ſeu aurora *fuerit*, ſeu crepuſculum, ſeu meridies,
Quando quis & mihi ære animum auferet,
Sive is haſta percuſſerit, ſive a nervo ſagitta.
Sic dixit. Illius vero ibi ſoluta ſunt genua & ejus cor:
Haſtam quidem dimiſit, conſeditque manibus paſſis
Ambabus. Achilles vero ſtricto enſe acuto
Percuſſit ad claviculam prope cervicem: totus autem ei intro
Subiit enſis anceps: ille vero pronus in terra
Jacebat extenſus. Sanguis autem niger effluebat, rigabatque terram.
Illum vero Achilles in fluvium prehenſum pede miſit ferendum
Et ſuper eum glorians verba volucria profatus eſt,
Iſtic nunc jace inter piſces, qui tibi vulneris
Sanguinem delambent audaces: neque te mater
Impoſitum lectis deflebit, ſed Scamander
Feret verticoſus in maris latum ſinum:
Saltans quis per undam ſub nigram horreſcentem ſuperficiem evehetur
Piſcis, ut comedat Lycaonis albam pinguedinem.
Pereatis, donec urbe potiamur Ilii ſacræ,
Vos quidem fugientes, ego vero a tergo contrucidans:
Neque vobis ipſe fluvius late fluens verticibus argenteus
Proderit, cui jam ſæpe multos ſacrificatis tauros,
Vivoſque in vortices demittitis ſolidos ungulis equos.
Sed & ſic peribitis dira morte, uſque dum omnes
Lueritis Patrocli cædem & interitum Achivorum,
Quos ad naves veloces interfeciſtis abſente me.
Sic utique dixit. Fluvius autem iram concepit ipſo penitus corde.
Agitabatque animo quomodo abducat a labore bellico
Nobilem Achillem: & a Trojanis peſtem avertat.
Interea autem Pelei filius tenens prælongam haſtam,
Aſteropæo inſiliit, interficere cupiens
Filio Pelegonis: illum autem Axius fluentis latus

Γείνατο, καὶ Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης·
Τῷδ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔστη ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλέαιρεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός,
Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἥδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἑνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα·
Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει· τὸν δ' ἐμέ φασι
Γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας, ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο.
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
Μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλεΐδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης· τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ
Ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι

Χώ-

Genuit, & Peribœa Aceſſameni filiarum
Natu maxima. Huic enim mixtus eſt fluvius vorticibus profundus.
In hunc Achilles impetum fecit: hic autem adverſus è fluvio *prodiens*
Conſtitit tenens duas haſtas: animos autem ei præcordiis indidit
Xanthus, indignabatur enim de cæſis pugna juvenibus,
Quos Achilles ceciderat per fluentum, neque miſeratus erat.
Hi vero quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Illum prior allocutus eſt pedibus valens nobilis Achilles,
Quis, unde es virorum, qui mihi auſus es obvius venire?
Infelicium autem utique filii meo robori occurrunt.
Hunc vero Pelegonis allocutus eſt illuſtris filius,
Pelide magnanime, cur genus interrogas?
Sum ex Pæonia gleboſa longe ſita,
Pæonas viros ducens longis haſtis armatos: & hæc mihi nunc
Aurora undecima poſtquam in Ilium veni:
At mihi genus ex Axio late fluente,
Axio qui pulcherrimam aquam per terram fundit,
Qui genuit Pelegonem inclytum haſta: hunc me ajunt
Genuiſſe. Nunc vero pugnemus illuſtris Achille.
Sic dixit minitans. Sed ſuſtulit nobilis Achilles
Peliadem fraxinum: ſimulque haſtis utrinque
Heros Aſteropæus, ambidexter enim erat:
Atque altera quidem haſta ſcutum percuſſit, neque penitus
Perrupit ſcutum: aurum enim prohibuit, dona Dei:
Altera vero illi cubitum ſtrictim percuſſit manus
Dextræ, exiliit autem ſanguis ater: ipſa vero ſuper eum
Terræ infixa eſt, cupiens corpore ſatiare ſe:
Secundus vero Achilles haſtam recta volantem
In Aſteropæum immiſit, occidere cupiens:
Et ab hoc quidem aberravit: at altam percuſſit ripam,
Medio tenus autem impegit ripæ fraxineam haſtam.
Pelides vero enſe acuto extracto a femore,
Saliit in eum ardenti animo: at ille fraxinum Achillis
Non poterat e crepidine evellere manu robuſta.
Ter quidem ipſam concuſſit, extrahere cupiens,
Ter vero deſeruit vi: at quarto parabat animo
Frangere incurvatam haſtam fraxineam Æacidæ,
Sed ante Achilles cominus enſe animam abſtulit.
Ventrem enim ei percuſſit ad umbilicum: omnia autem

Ef-

Χῦντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Κεῖσ' οὕτω· χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος·
Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι·
Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν·
Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων·
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ ποταμοῖο τέτυκται.
Καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
Χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι·
Τῷ οὔτε κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ·
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος.
Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστὰς,
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
Ὥς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
Ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θρασιόν τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην.
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης
Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης.
Ὦ Ἀχιλλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν.
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,

Στη-

Effuſa ſunt in terram inteſtina: & ei continuo tenebræ oculos contexere
Expiranti. Achilles vero in pectora irruens,
Armaque detraxit, & glorians verbum dixit,
Jaceto ſic: arduum tibi præpotentis Saturnii
Cum filiis contendere, e fluvio licet genito.
Dicebas tu quidem fluvii genus *te* eſſe late fluentis:
At ego genus magni Jovis glorior eſſe:
Genuit me vir multis imperans Myrmidonibus,
Peleus Æacides: ipſe vero Æacus ex Jove erat:
Quanto potentior quidem Jupiter fluviis in mare fluentibus:
Potentius itidem Jovis genus, *quam* fluvii eſt.
Etenim tibi fluvius utique adeſt magnus, ſi poteſt quid
Prodeſſe: ſed non licet cum Jove Saturnio pugnare:
Ideo, ne rex quidem Ancheloius æquiparatur,
Neque profunda fluentis ingens vis Oceani,
Ex quo tamen omnes fluvii & totum mare,
Et omnes fontes & putei alti fluunt:
Sed & is metuit Jovis magni fulmen,
Horrendumque tonitru, quando e cælo fragorem dederit.
Dixit utique, & e crepidine evulſit æream haſtam.
Illum vero ibidem reliquit, poſtquam caram animam abſtulerat,
Jacentem in arenis, alluebat autem ipſum nigra aqua:
Illum quidem anguillæque & piſces circum occupati erant
Pinguedine raptim veſcentes renibus obtenſam carpentes.
At ille perrexit eundo ad Pæonas bellatores equeſtres,
Qui utique adhuc juxta fluvium territi fugitabant vorticoſum,
Ut viderunt illum fortiſſimum in aſpera pugna
Manibus Pelidæ & enſe fortiter domitum.
Tunc interfecit Therſilochumque, Mydonaque, Aſtypylumque,
Mneſumque, Traſiumque, & Ænium, atque Opheleſtem.
Et prorſus adhuc plures interemiſſet Pæonas velox Achilles,
Niſi iratus allocutus fuiſſet fluvius vorticibus profundus,
Viro ſimilis, e profundo autem vocem edidit vortice,
O Achille, plus quidem vales robore, plura tamen indigna patras
Hominibus aliis: ſemper enim tibi auxiliantur dii ipſi.
Si tibi Trojanos dedit Saturni filius omnes perdere,
Ex me ſaltem cum exegeris per campum ardua patrato.
Referta enim jam ſunt mihi cadaveribus amœna fluenta,
Neque prorſus aliquo poſſum effundere undas in mare vaſtum,

Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἔσται ταῦτα Σκάμανδρε διοτρεφὲς, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων
Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
Ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος·
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὢ πόποι Ἀργυρότοξε Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς
Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ,
Κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων.
Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος,
Χέρσονδε· ζωοὺς δ' ἐσάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
Ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν
Εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα
Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὄζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'· ὁ δ' ἄρ, ἐκ λίμνης ἀνορούσας,
Ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας· οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος,
Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.
Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
Φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύῃ,

Anguſtatus cadaveribus: tu autem interficis omnes penitus.
Quin agedum & deſiſte, ſtupor me occupat princeps populorum.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus celer Achilles,
Erunt hæc Scamander Jovis alumne, ut ut jubes:
Trojanos tamen non ante deſinam fœdifragos interficere
Quam concluſero in urbem, & Hectorem periculum fecero
Adverſus, an utique me domabit, an ego ipſum.
Sic fatus, in Trojanos irruit deo par.
Et tunc Apollinem allocutus eſt fluvius profundus vorticibus,
Proh malum argenteo arcu inſignis Jovis fili, non tu ſane conſilia
Obſervaſti Saturnii, qui tibi multis admodum mandavit
Trojanis adeſſe & opem ferre uſque dum veniret
Sol veſpertinus ſero occidens, obumbraretque gleboſa arva.
Dixit, & Achilles quidem haſta inclytus inſiliit medio,
A crepidine ruens: ille vero concitus ingruit tumidis fluctibus furens:
Omniaque commovit fluenta turbidus: impulit vero mortuos
Multos, qui per eum affatim erant, quos occiderat Achilles:
Hos ejecit foras, mugiens tanquam taurus,
In terram: vivos autem ſervavit in pulchris fluentis,
Occultans in vorticibus profundis ingentibus.
Horrenda autem circum Achillem turbida conſtitit unda,
Urgebatque ſcuto incumbens fluctus, neque pedibus
Poterat ſe ſtabilire. At ille ulmum prehendit manibus
Feliciter creſcentem, ingentem: ea autem radicitus procidens
Crepidinem totam disjecit, repreſſitque pulchra fluenta
Ramis denſis: junxit autem tanquam ponte illum ipſum,
Intus tota prolapſa. Is vero, e voragine proſiliens,
Feſtinabat per campum pedibus rapidis volando,
Perculſus. Neque deſtitit magnus deus, ſed ſurrexit ruiturus in illum
In ſumme nigricans, ut ipſum arceret a bellico labore
Nobilem Achillem, Trojaniſque exitium averteret.
Pelides vero ſaltu dato refugit quantum eſt haſtæ jactus,
Aquilæ impetus habens nigræ venatricis,
Quæ ſimul fortiſſimaque & cellerrima volucrum:
Huic ſimilis ruit: in pectoribus autem æs
Horrendum reſonabat: oblique autem ab illo declinans
Fugiebat, is vero a tergo fluens ſequebatur magno ſonitu:
Ut cum vir aquæ ductor a fonte equis nigro
Per plantas & hortos aquæ rivum deducit,

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ᾽ ἐξ ἔχματα βάλλων·
Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
Ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ᾽ ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
Ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαιψηρὸν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν·
Ὁσσάκι δ᾽ ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες
Ἀθάνατοι φοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
Πλάζ᾽ ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ᾽ ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ᾽ ὑπὸ γούνατ᾽ ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ᾽ ὑπέρεπτε ποδοῖιν.
Πηλείδης δ᾽ ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν,
Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
Ἄλλος δ᾽ οὔτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν,
Ἥ μ᾽ ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὥς μ᾽ ὄφελ᾽ Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ᾽ ἄριστος,
Τῷ κ᾽ ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν᾽, ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε·
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
Ἐρχθέντ᾽ ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
Ὅν ῥά τ᾽ ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα.
Ὣς φάτο. τῷ δὲ μάλ᾽ ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ᾽ ἄνδρεσσιν ἐΐκτην.
Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ᾽ ἐπέεσσι·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πηλείδη μήτ᾽ ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει.
Τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
Ἀλλ᾽ ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός·
Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ᾽, αἴ κε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο,
Πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι· σὺ δ᾽ Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Τῷ

Manibus ligonem tenens, & ſulco obices ejiciens:
Et hac quidem profluente, ſubtus calculi omnes
Agitantur, ipſa autem cito defluens immurmurat
Loco in declivi, præcurritque etiam ipſum ductorem:
Sic perpetuo Achillem aſſequebatur fluctus fluvii,
Velocem licet. Dii enim potentiores mortalibus.
Quoties vero conaretur pedibus valens nobilis Achilles
Stare contra, cognoſcere an ipſum omnes
Immortales in fugam agerent qui cælum latum tenent,
Toties ipſi magnus fluctus a Jove fluentis fluvii
Alluebat humeros deſuper. Is autem in altum pedibus ſaliebat,
Animo mœſtus: fluvius vero ſubtus genua domabat
Rapidus oblique fluens, pulverem autem ſubtrahebat pedibus:
Pelides autem ejulavit intuitus in cælum latum,
Jupiter pater, ut nullus me deorum miſerabilem ſuſtinet
Ex fluvio eripere: in poſterum vero vel quidvis patiar.
Alius autem nullus mihi tantum in culpa cæleſtium,
Quantum mea mater, quæ me mendaciis lactabat,
Quæ me dicebat Trojanorum ſub muro armatorum
Velocibus periturum eſſe Apollinis jaculis.
Utinam me Hector occidiſſet, qui hic nutritus eſt fortiſſimus,
Tum & fortem occidiſſet, & ipſe fortis occiſum ſpoliaſſet:
Nunc autem me ingloria morte fatale eſt corripi,
Concluſum in magno fluvio tanquam ſervulum ſubulcum
Quem torrens obrutum perdit pluvio tempore tranſeuntem.
Sic dixit. Hunc autem valde cito Neptunus & Minerva
Steterunt prope accedentes, corpore autem homines referebant:
Manuque manum prehendentes confirmarunt verbis:
Inter hos autem ſermonem orſus eſt Neptunus terræ quaſſator,
Pelide neque jam valde trepida, neque turbare.
Tales enim tibi nos ex diis auxiliatores ſumus,
Jove approbante, ego & Pallas Minerva.
Quoniam haud tibi a fluvio utique domari fatale eſt;
Sed hic quidem cito deſinet, tu autem videbis ipſe:
Sed tibi prudens ſuggeremus conſilium, ſi pareas,
Ne prius abſtineas manus ab omnibus æque gravi pugna,
Quam in Ilii inclytos muros populum concluſeris
Trojanum quicumque effugere poterit. Tu vero Hectori anima erepta
Ad naves redito: damus autem tibi gloriam referendam.

Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
Αὐτὰρ ὁ βῆ (μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ)
Ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
Πλῶον, καὶ νέκυες· τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἴσχε
Εὐρὺ ῥέων ποταμός. μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη·
Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο
Ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας,
Φίλε κασίγνητε σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
Ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐν αὔλους·
Ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι.
Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
Οὔτε τὰ τεύχεα καλά. τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. καδδέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἅλις χεράδος περιχεύας
Μυρίον, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
Ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τί μιν χρεὼ
Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
Ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλείωνα.
Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
Μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης·
Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Ὄρσεο Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι·
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο Νότοιο
Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
Ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,

Φλέγ-

Hi ſane ſic loquuti ad immortales abierunt:
At ille ivit (valde enim deorum impellebat *eum* præceptum)
In campum. Hic vero totus impletus eſt aqua effuſa:
Multa autem arma pulchra prælio cæſorum juvenum
Fluitabant, & cadavera: illius autem in altum genua exiliebant
Adverſus curſus ruentis recta: neque enim eum tenuit
Late fluens fluvius: magnum enim robur immiſerat Minerva:
Neque Scamander remiſit ſuam vim, ſed adhuc magis
Iraſcebatur Pelidæ, tumefecitque undam fluenti
In altum ſublatus: Simoentem vero commonefecit vociferans,
Care frater robur viri ambo ſaltem
Cohibeamus, mox enim urbem magnam Priami regis
Evertet, Trojani vero in pugna non manebunt.
Sed auxilium affer celerrime, imple fluenta
Aqua ex fontibus, omneſque concita rivos:
Atque erige magnam undam: multam vero turbam excita
Truncorum & lapidum, ut compeſcamus immanem virum,
Qui jam nunc victor graſſatur, animoque agitat paria diis:
Ajo enim neque vim profuturam, neque prorſus formam,
Neque illa arma pulchra, quæ alicubi in imo fundo voraginis
Jacebunt ſub limo tecta: quin & ipſum
Involvam arenis, ſabulo affatim circumfundens
Immenſo, neque ejus oſſa poterunt Achivi
Colligere: tantam ei colluviem deſuper obtendam.
Ibidem ei & ſepulchrum erit, neque omnino ei opus
Erit humatione, quando ei exequias facient Achivi.
Dixit, & ingruit in Achillem turbidus in altum furens,
Murmurans ſpumaque & ſanguine & cadaveribus.
Purpurea vero continuo unda a Jove fluentis fluvii
Stetit elevata, occupavitque Pelidem.
Juno autem alte clamavit, admodum timens Achilli,
Ne ipſum obrutum perderet magnus fluvius vorticibus profundus:
Statim vero Vulcanum allocuta eſt ſuum dilectum filium,
Exurge ad certamen Vulcane, mi fili: contra te enim
Xanthum vorticoſum in pugna conjicimus iturum:
Quin opem fer citiſſime, & oſtenta flammam multam:
Ego vero Zephyri & velocis Noti
Ibo e mari gravem excitatura procellam,
Quæ Trojanorum capita & arma comburat,

Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί. μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.
Ὣς ἔφαθ'. Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ·
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς.
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψ' ἂν ξηράνῃ· χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρει.
Ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς
Κῆεν, ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν,
Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι.
Καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει·
Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
Καίετο δ' ἲς ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἥφαιστ', οὔτις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην·
Λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
Ὣς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ,
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος· ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται

Καί-

Incendium exitiale ferens: tu vero Xanthi præter ripas
Arbores ure, ipſumque immitte igni: neque te omnino
Blandis verbis avertat aut minis:
Neque ante cohibeas tuam vim, quam ubi
Signum dedero clamore, tunc compeſce indefeſſum ignem.
Sic dixit. Vulcanus autem parabat immane ardentem ignem:
Primum quidem in campo ignis accendebatur cremabatque mortuos
Multos, qui in eo affatim erant, interfecerat Achilles:
Totus vero ſiccatus eſt campus, coercitaque eſt limpida aqua:
Ut cum autumnalis Boreas recens irrigatum hortum
Statim exſiccaverit, gaudet vero ipſum quiſquis de more colit:
Sic exſiccatus eſt campus totus, atque mortuos
Excuſſit, at is in fluvium vertit flammam collucentem.
Urebantur ulmique & ſalices, atque myricæ,
Urebatur jam lotuſque, & ulva, atque cyperus,
Quæ circum pulchra fluenta fluvii affatim naſcebantur:
Laborabant anguillæque & piſces, qui per vortices,
Qui per pulchra fluenta urinabantur hinc illinc,
Spiritu laborantes ſapientis Vulcani.
Ardebat violentus fluvius, verbaque fecit, & dixit,
Vulcane, nullus tibi certe deorum poteſt ex æquo adverſari,
Neque omnino ego tibi ſic igne ardenti pugnavero:
Deſine a certamine: Trojanos vero vel ſtatim nobillis Achilles
Urbe expellat. Quid mihi cum contentione & auxilio?
Dixit igne ardens: ebulliebant autem pulchra fluenta.
Ut vero lebes fervet intus dum urgetur igne multo,
Adipem liquefaciens ſaginati porci,
Undique eructans, ſubtus autem ligna ſicca jacent:
Sic hujus pulchra fluenta igne ardebant, bulliebatque aqua:
Nec poterat profluere, ſed inhibebatur: infeſtabat enim vapor,
Vulcani per vim multiſcii. At ille Junonem
Multis ſupplicans, verbis volucribus allocutus eſt,
Juno, cur tuus filius in meum fluentum furenter incubuit ut infeſtaret
Præ cæteris? non ſane tibi ego tantum in culpa ſum,
Quantum cæteri omnes *dii* quotquot Trojanis auxiliatores.
Sed certe quidem ego deſiſtam, ſi tu jubes:
Deſiſtat autem & hic: ego vero inſuper & hoc juro,
Nunquam a Trojanis depulſurum ope allata malum diem,
Ne quidem cum Troja exitiali igne tota cremabitur

In-

Καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱὸν,
Ἥφαιστε, σχέο τέκνον ἀγακλεές· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν.
Ὣς ἔφαθ'. Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ·
Ἄψοῤῥον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ·
Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
Ἀργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὀμάδῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθὼν,
Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, ἄϊε δὲ Ζεὺς
Ἥμενος Οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ἔνθ' οἵ γ' οὐκ ἔτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων· καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον,
Τίπτ' αὖ ὦ κυνάμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις.
Θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδεΐδην Διομήδε' ἀνῆκας
Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα,
Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας·
Τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς,
Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
Τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισσε δὲ χαίτας·
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Καί οἱ ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις;
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

Ὣς

Incenſa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.
Ut vero hoc audierat dea ulnas candida Juno,
Confeſtim Vulcanum allocuta eſt ſuum dilectum filium,
Vulcane, abſtine fili inclyte: haud enim par eſt
Immortalem Deum ita mortalium gratia torquere.
Sic dixit. Vulcanus autem extinxit immane ardentem ignem:
Et reflua continuo unda dejecit ſe in pulchros rivos.
At poſtquam Xanthi domita eſt vis, hi quidem poſtea
Quieverunt: Juno enim coercuit irata licet:
Cæteris vero diis contentio incubuit gravis,
Importuna, in diverſa vero iis in præcordiis animus ferebatur:
Concurrerunt autem ingenti tumultu, remugiitque lata tellus.
Circumque clangorem reddidit magnum cælum, audivit autem Jupiter
Sedens in Olympo, riſitque ei ſuum cor
Lætitia, ut vidit deos certamine congredientes.
Tum ii non amplius diu ſeorſim ſtetere; incepit enim Mars
Clypeorum perforator, & primus in Minervam irruit,
Æream haſtam tenens: & probroſa dixit verba,
Cur vero jam o impudentiſſima deos ad certamen committis,
Audacia immenſa prædita? Magnus autem te animus extimulavit.
Annon recordaris quando Tydidem Djomedem impuliſti
Ut *me* percuteret? Ipſaque fulgidam haſtam ſumens,
Recta in me adegiſti, corpuſque pulchrum dilaceraſti.
Ideo te viciſſim nunc puto luituram eſſe quæcunque in me feciſti.
Sic fatus, feriebat ægidem fimbriatam,
Horrendam, quam ne Jovis quidem domuerit fulmen,
In hac eam Mars percuſſit cæde inquinatus haſta longa:
Illa vero retro cedens ſaxum prehendit manu robuſta
Jacens in campo, nigrum, aſperumque, magnumque,
Quod homines priſci poſuerant ut eſſet terminus arvi:
Hoc percuſſit impetuoſum Martem ad cervicem, ſolvitque membra:
Septem autem obtinuit jugera ſtratus, fœdavitque pulvere crines:
Armaque circum ſonitum dedere: riſit vero Pallas Minerva,
Et ſuper eum glorians verbis volucribus locuta eſt,
Stulte, ne adhuc quidem ſenſiſti quanto fortior
Glorior ego eſſe, quod mihi vires opponis?
Sic ſane tuæ matris furias luas,
Quæ tibi irata mala machinatur, quod Achivos
Deſeruiſti, ac Trojanis fœdifragis auxiliaris.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεν ὄσσε φαεινώ·
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
Δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
Ὣς φάτ'. Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Καί ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
Ἤλασε, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Τοιοῦτοι νῦν πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοὶ
Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῇσιν,
Ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
Ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα·
Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Φοῖβε τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
Ἀρξάντων ἑτέρων. τὸ μὲν αἴσχιον αἴκ' ἀμαχητὶ
Ἴομεν Οὔλυμπόνδε Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. οὐ γὰρ ἔμοιγε
Καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα.
Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες· οὐδέ νυ τῶν περ
Μέμνηαι ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ
Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν
Μισθῷ ἔπι ῥητῷ, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν;
Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι
Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε

Λύ-

Sic quidem loquuta, avertit oculos lucidos:
Hunc vero abduxit manu prehenſum Jovis filia Venus,
Crebro admodum ſuſpirantem: ægre autem collegit animum.
Hanc igitur ut advertit dea ulnas candida Juno,
Statim Minervam verbis volucribus allocuta eſt,
Proh malum, Ægiochi Jovis filia indomita,
En rurſus illa impudentiſſima abducit hominum perniciem Martem
Ardenti e prælio per tumultum: at inſequere.
Sic dixit. Minerva autem proripuit ſe, gaudebatque animo:
Et impetu in eam facto, ad pectora manu robuſta
Percuſſit, ejuſque ibidem ſoluta ſunt genua & ejus cor.
Illi itaque ambo jacebant in terra alma:
Illa vero ſuper *eos* glorians verba allata dixit,
Tales nunc omnes quotquot Trojanis auxiliatores
Sint, quando cum Argivis pugnant armatis,
Et æque audaces & tolerantes, ac Venus
Venit Marti auxiliatrix, meo robori occurrens:
Tum prorſus jam olim nos deſtitiſſemus pugna,
Ilio everſa bene ædificata urbe.
Sic dixit. Subriſit autem dea ulnas candida Juno.
At Apollinem allocutus eſt rex Terræ quaſſator,
Phœbe cur jam nos ſeorſim ſtamus? Neque enim par eſt,
Incipientibus aliis. Hoc quidem turpe ſi ſine pugna
Redierimus in Olympum Jovis ad ære fundatam domum.
Incipe: tu enim natu junior. Non enim mihi quidem
Honeſtum, quippe qui prior natus ſum, & plura cognovi.
Stulte, cum ita mente caſſum cor habes: neque prorſus eorum ſaltem
Recordaris quot jam paſſi ſumus mala Ilium circa
Soli nos deorum, cum ſuperbo Laomedonti
A Jove profecti operam locavimus in annum
Mercede condicta, is autem præcipiens mandata dabat?
Ego quidem Trojanis urbem & muros ædificavi
Latoſque & admodum pulchros, ut inexpugnabilis urbs eſſet:
Phœbe, tu vero flexipedes nigros boves paſcebas
Idæ in ſaltibus multas convalles habentis ſylvoſæ.
Sed cum jam mercedis terminum gratiſſimæ Horæ
Attulerunt, tunc nos vi fraudavit mercede tota
Laomedon violentus, minatuſque dimiſit.
Tibi quidem is minabatur pedes & manus deſuper

Liga-

Λήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων·
Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.
Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε.
Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω
Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης, οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ὣς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον,
Φεύγεις δὴ ἑκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
Πᾶσαν ἐπέτρεψας; μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου· ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις,
Νείκεσεν ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι,
Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντί' ἐμεῖο
Στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι
Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ· ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλῃσθα.
Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι. ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα·
Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
Ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί.

Δα-

Ligaturum, & venditurum inſulas in longinquas:
Atque affirmabat idem utriuſque abſciſſurum aures ære.
Nos vero continuo revertebamur irato animo,
Ob mercedem indignantes, quam pollicitus non perſolvit.
Propter hoc jam nunc populis gratificaris? Neque nobiſcum
Tenuas ut Trojani fœdifragi pereant
Funditus male, cum filiis & pudicis uxoribus?
Illum vero viciſſim allocutus eſt rex longe jaculans Apollo,
Neptune, haudquaquam me prudentem dixeris
Eſſe, ſi jam tecum mortalium gratia dimicem
Miſerorum, qui foliis ſimiles, interdum quidem
Admodum ſplendidi ſunt terræ fructu veſcentes,
Interdum vero contra pereunt exanimes. Sed citiſſime
Deſiſtamus a pugna, illi vero ipſi prælientur.
Sic utique loquutus retro ſe vertit. Verebatur enim
Cum patruo conſerere manus.
Hunc autem ſoror vehementer objurgavit domina ferarum
Diana agreſtis, & probroſa dixit verba:
Fugis jam longe jaculans? Neptunoque victoriam
Totam conceſſiſti? Impuneque ei gloriam dediſti?
Stulte, cur omnino arcum geſtas inutilem fruſtra?
Non te nunc amplius patris in ædibus audiam
Gloriantem, ſicut antea inter immortales deos,
Contra Neptunum adverſis viribus *te* pugnaturum.
Sic dixit. Eam vero neutiquam allocutus eſt longe jaculans Apollo,
Sed irata Jovis veneranda uxor
Increpuit ſagittis gaudentem contumelioſis verbis,
Quomodo vero tu nunc ſuſtines canis audax contra me
Stare? Difficilis tibi ego cui vires opponas,
Sagittifera licet ſis: nam te leonem inter mulieres
Jupiter conſtituit, & dedit interficere quamcumque velis.
Certe ſatius eſt per montes feras interficere,
Agreſteſque cervas, quam cum potentioribus vi pugnare.
Sed ſi vis pugnæ periculum facere, ut bene ſcias
Quanto fortior ſum, quandoquidem mihi vires opponis.
Dixit, & ambas ad carpum manus prehendit
Siniſtra, dextra autem ab humeris detraxit ſagittandi inſtrumenta:
Ipſiſque verberavit *eam* ad aures ſubridens
Huc illuc ſe verſantem: veloces autem excidebant ſagittæ:
La-

Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
Ὣς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο
Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης·
Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·
Ἡ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. τὴν δὲ προτὶ οἷ
Εἷλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνήρετο, ἡδὺ γελάσσας,
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος Κελαδεινή,
Σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται,
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσατο Ἴλιον ἱρήν.
Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ·
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες·
Κὰδ δ' ἵζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε,
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
Ὣς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.
Εἱστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς,
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ

Ἐλ-

Lacrymabunda vero deinde dea fugit, veluti columba,
Quæ nempe metu accipitris cavam volat in petram,
In latebram: neque enim illi capi fatale erat:
Sic illa lacrymabunda fugit, reliquitque illic ſagittandi inſtrumenta.
Latonam autem allocutus eſt internuntius Argicides,
Latona, ego vero tecum haudquaquam pugnabo: arduum enim
Confligere cum uxoribus Jovis nubes cogentis:
Sed promptiſſima inter immortales deos
Gloriator *te* me viciſſe aſpera vi.
Sic utique dixit. Latona vero collegit incurvos arcus & ſagittas,
Quæ ceciderant alio aliæ in vertigine pulveris:
Hæc quidem ſagittandi inſtrumentis ſumptis ſecuta eſt filiam ſuam:
Illa vero ad Olympum pervenerat Jovis ad ære fundatam domum:
Lacrymabunda autem patris inſedit genibus filia,
Circumque divinum peplum tremebat: hanc vero ad ſe
Recepit pater Saturnius, & interrogavit, ſuaviter ridens,
Quis tibi talia fecit cara filia Cæleſtium
Temere, tanquam aliquid mali facienti palam?
Illum vero viciſſim allocuta eſt pulchre coronata Venatrix,
Tua me conjux male accepit, pater, ulnas candida Juno,
A qua inter immortales contentio & lis pendet.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
At Apollo Phœbus ſubiit Ilium ſacram:
Curæ erat enim ei murus bene ædificatæ urbis,
Ne Danai everterent præter fatum die illo:
At cæteri ad Olympum rediere dii ſempiterni,
Alii quidem irati, alii vero admodum gloria exultantes:
Aſſederuntque patri atras nubes cogenti. At Achilles
Et Trojanos ſimul ipſos perdebat & ſolidos ungulis equos.
Ut cum fumus aſcendens ad cælum latum pervenit
Urbe ardente, Deorum autem eum ira excitat,
Omnibus autem affert laborem, multiſque mala immittit.
Sic Achilles Trojanis laborem, multiſque mala attulit.
Stabat autem ſenex Priamus ſacra in turri,
Animadvertitque Achillem ingentem: aſt ab illo
Trojani diſſipabantur trepidi, neque opis quicquam
Erat. Ille autem lamentando a turri deſcendit in terram.
Mandata daturus ad murum inclytis portarum cuſtodibus,
Apertas in manibus portas tenete, uſque dum copiæ

Ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι᾽ ἔσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί κ᾽ ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
Αὖτις ἐπ᾽ ἂψ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας.
Δείδια γὰρ μὴ οὗλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται.
Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ᾽ ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ᾽ ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερὴ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι·
Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε,
Φῶτ᾽ Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ᾽ ἄρ᾽ ἠέρι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
Ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
Φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται.
Αἱρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει·
Εἰ δ᾽ ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶν δ᾽ ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ᾽ ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημοὺς κατά τε ῥωπήϊα δύω,
Ἑσπέριος δ᾽ ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ᾽ ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν.
Οὐκ ἔτ᾽ ἔπειτ᾽ ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.
Λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ᾽ ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, θνητὸν δέ ἑ φασ᾽ ἄνθρωποι
Ἔμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

Ὣς

Venerint ad urbem trepida fuga. Certe enim Achilles
Prope iſte ea agens: nunc exiſtimo exitialia futura:
Sed poſtquam intra murum reſpiraverint concluſæ,
Rurſus obſerate tabulas perite aptatas.
Metuo enim ne exitialis vir in murum irrumpat.
Sic dixit. Illi autem aperueruntque portas, & retruſerunt obices:
Hæ autem apertæ pepererunt ſalutem. At Apollo
Obvius exiliit, a Trojanis ut perniciem arceret.
Ii autem recta urbem & murum altum,
Siti aridi, pulvere obliti ex campo
Fugiebant: ille vero vehementer inſequebatur haſta: nam rabies ei cor
Continenter tenebat violenta, iraque percitus cupiebat gloriam referre:
Tum certe altam portis Trojam cepiſſent filii Achivorum,
Niſi Apollo Phœbus Agenora nobilem excitaſſet,
Virum Antenoris filium eximiumque fortemque.
Ejus quidem cordi audaciam immiſit, eique ipſe
Aſtitit, ut mortis graves manus arceret,
Fago tectus. coopertus autem erat caligine multa.
At ille ut advertit Achillem urbium vaſtatorem,
Conſtitit, multaque ei cor volvebat æſtuans manenti:
Ingemiſcens autem dixit ad ſuum magnum animum,
Hei mihi, ſiquidem metu violenti Achillis
Fugero, qua & alii turbati fugantur,
Capiet me etiam ſic, & imbellem obtruncabit:
Si vero ego hos quidem turbari ſinam
A Pelide Achille, pedibuſque a muro alio
Fugero per campum Iliacum, donec pervenero
Idæque ad ſaltus, ſenticetaque ingrediar,
Veſpertinus autem deinde cum me lavero in fluvio,
A ſudore refrigeratus, ad Ilium reverterer.
Sed cur mihi hæc meus ſecum diſſerit animus?
Ne me abeuntem ab urbe ad campum advertat,
Et me rapide perſecutus prehendat velocibus pedibus:
Non amplius deinde licebit mortem & fatum effugere.
Valde enim fortis ſupra omnes eſt mortales.
Quod ſi ipſi ante urbem obviam venero:
Et huic enim certe vulnerabile corpus acuto ære,
Ineſtque una anima, mortalemque ipſum dicunt homines
Eſſe: ſed ei Saturnius Jupiter gloriam præbet.

Ὣς εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Ἄλκιμον ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς, πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι, ἠὲ δαμῆναι·
Ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.
Ἀλλ' ὅ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην,
Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἄϋτει,
Ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων·
Νηπύτι', ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις
Ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε.
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι·
Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
Αὐτῷ γάρ ῥ' Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς,
Ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Στρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι·
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι,

Sic fatus, Achillem converſus expectabat: intuſque ei cor
Forte geſtiebat præliari atque pugnare.
Veluti panthera prodit alto ex fruticeto
Virum venatorem contra, neque quicquam animo
Percellitur, neque in fugam vertitur, quamvis latratum audiat:
Etſi enim prior eam cominus percuſſerit, aut eminus,
Tamen vel haſta transfixa non deſiſtit
A ſtrenua pugna, antequam vel congrediatur, vel dometur:
Sic Antenoris filius præclari nobilis Agenor
Nolebat fugere, antequam periculum faceret Achillis.
Sed ille clypeum quidem ſibi prætendit undique æqualem,
Haſtaque in eum collimabat, & altum clamabat,
Jam omnino ſperabas apud animum illuſtris Achille
Die hoc urbem *te* everſurum Troum glorioſorum:
Stulte, certe adhuc multi exiſtent dolores ob illam.
Ei enim multique & fortes viri inſumus,
Qui utique pro caris parentibus, uxoribuſque & liberis,
Ilium tutamur: tu vero fatum hic conſequeris,
Adeo terribilis licet ſis & audax bellator.
Dixit utique, & acutum telum gravi manu emiſit:
Et percuſſit tibiam ſub genu, neque aberravit:
Circaque ipſam ocrea recens elaborati ſtanni
Horrendum reſonuit: æs vero reſiliit
A percuſſo, neque penetravit, dei enim prohibuere dona.
Pelides vero impetum fecit in Agenora deo parem
Secundus: at non ſivit Apollo gloriam referre,
Sed ipſum eripuit, texuitque caligine multa.
Quietumque ipſum e prælio miſit ut abiret:
At hic Pelidem dolo avertit a populo:
Ipſi enim Longe jaculans Agenori omnia ſimilis,
Stetit ante pedes, ille vero feſtinabat pedibus perſequi.
Dum ille hunc per campum perſequebatur tritici feracem,
Convertens ad fluvium vorticibus profundum Scamandrum,
Parvo intervallo præcurrentem, dolo enim lactabat Apollo,
Ut ſemper ſperaret *ſe* aſſequuturum pedibus ſuis:
Interim cæteri Trojani fugati venerunt conferti
Cupidi ad urbem: urbs vero implebatur concluſis.
Neque enim illi ſuſtinebant urbem & murum extra
Expectare jam ſe invicem, & cognoſcere ecquis effugiſſet,

Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Χ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ Τρώων ἐγκλεισθέντων εἰς τὴν πόλιν, μόνος Ἕκτωρ ὑπομείνας Ἀχιλλέα, τὸ μὲν πρῶτον φεύγει, ἔπειτα δὲ ἀνθίσταται, Ἀθηνᾶς αὐτὸν πεισάσης, καὶ ἀναιρεῖται. Ἐξάψας δὲ αὐτὸν τοῦ ἅρματος Ἀχιλλεὺς, διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἕλκει. Οἱ δὲ κατὰ τὴν πόλιν ὀδύρονται ταῦτα ὁρῶντες ἐγκεκλεισμένοι.

Χῖ δ' ἄρα τρὶς περὶ τεῖχος ἄγων κτάνεν Ἕκτορ' Ἀχιλλεύς.

ΩΣ οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες ἠΰτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τίπτε με Πηλέος υἱὲ ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι· σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης·
Οὐ γάρ με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἔβλαψάς μ' Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν δ' ἔδδεισας ὀπίσσω.
Ἦ σ' ἂν τισαίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Σευάμενος ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο.

Ὣς

Quiſque occubuiſſet in pugna: ſed cupide infundebantur
In urbem, quemcunque eorum pedes & genua incolumem retulerant.

ARGUMENTUM LIBRI XXII. ILIADIS HOMERI.

Cum Trojani jam in urbe clauderentur, ſolus Hector Achillem præſtolatus, primum quidem fugit, ſed mox illi ſe, Minerva adhortante, opponit: atque ita interficitur. Illum de bigis ligatum Achilles raptat per campum verſus portum. His viſis, qui ſunt in urbe lamentantur.

Sic hi quidem per urbem poſt fugam trepidam tanquam hinnulorum,
A ſudore ſe refrigerabant, bibebantque, medebanturque ſiti,
Tecti pulchris propugnaculis: at Achivi
Ad murum prope accedebant, ſcuta humeris inclinantes.
Hectorem vero ibi manere exitiale fatum tamquam compede vinctum coegit,
Ilium ante portaſque Scæas.
At Pelidem allocutus eſt Phœbus Apollo,
Cur me Pelei fili pedibus velocibus perſequeris,
Ipſe mortalis cum ſis, deum immortalem? nec dum omnino me
Agnoviſti quod Deus ſum, tu autem indeſinenter furis.
Tibi nimirum nihil curæ eſt contra Troas labor bellicus quos fugaſti,
Qui jam in urbem concluſi ſunt, tu vero huc divertiſti.
Nec tamen me interficies, haud enim mortalis ſum.
Hunc autem graviter indignatus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Læſiſti me longe jaculans, Deorum pernicioſiſſime omnium,
Qui huc nunc avertiſti a muro. Certe adhuc multi
Terram mordicus prehendiſſent antequam in Ilium perveniſſent.
Nunc vero mihi quidem magnam gloriam eripuiſti, illoſque ſervaſti
Facile, non enim ultionem ullam veritus es in poſterum.
Profecto te ulciſcerer, ſi mihi facultas utique adeſſet,
Sic fatus, ad urbem magnis elatus animis abiit,
Ruens velut equus certamine victor, cum curru,
Qui celeriter currit magno niſu contendens per campum.

Ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν,
Ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
Εἱστήκει, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνὺς,
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
Οἶος, ἄνευθ' ἄλλων· ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλεΐωνι δαμεὶς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Κείμενον. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
Τούς μοι Λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα
Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· (ἔστι γὰρ ἔνδον.
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης)
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν,
Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ τε καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
Ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς·
Πρὸς δὲ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας,

Καὶ

Sic Achilles celeriter pedes & genua movebat.
Hunc vero ſenex Priamus primus vidit oculis,
Collucentem tanquam ſtellam ruentem per campum,
Quæ nempe autumno oritur: perilluſtres autem ejus radii
Lucent multa inter aſtra nocte intempeſta:
Quam canem Orionis vulgo vocant:
Splendidiſſima quidem hæc eſt, at exitiale ſignum eſt,
Atque immittit magnum æſtum miſeris mortalibus.
Sic hujus æs ſplendebat circa pectora currentis.
Lamentabatur vero ſenex, caput pulſabat manibus
In altum ſublatis, magnoque edito ejulatu clamabat,
Supplex orans dilectum filium: is enim ante portas
Stabat vehementer animis ardens cum Achille pugnare:
Illum vero ſenex miſerabilis allocutus eſt, manus extendens,
Hector, ne mihi expecta dilecte fili virum hunc
Solus, abſque aliis: ut ne mox mortem eſſequaris,
Pelidæ domitus: longe enim viribus præſtat.
Crudelis, utinam diis carus tantum eſſet,
Quantum mihi: cito prorſus eum canes & vultures vorarent
Jacentem: certe mihi gravis ex præcordiis dolor abiret.
Iſte me filiis multiſque & ſtrenuis orbum fecit,
Interficiens, & deportatos vendens inſulas in longinquas.
Quin & nunc duos filios Lycaonem & Polydorum
Non poſſum videre, Trojanis in urbe concluſis,
Quos mihi Laothoe peperit præcellens mulieribus.
At ſi quidem vivunt in caſtris, certe poſtmodum
Æreque auroque redimemus: (eſt enim domi.
Multa enim dedit filiæ ſenex fama inclytus Altes)
Si vero jam mortui ſunt, & in orci domo,
Dolor meoque animo & matri, qui genuimus.
Populo autem cætero brevior dolor
Erit, modo non & tu moriaris ab Achille domitus.
Sed ingredere murum, mi fili, ut ſerves
Trojanos & Trojanas, neque magnam gloriam præbeas
Pelidæ, ipſeque dilecta vita priveris:
Ad hæc vero mei infelicis adhuc mentis compotis miſerere,
Calamitoſi, quem pater Saturnius in ſenectutis limine
Fortuna in acerba perdet, mala multa conſpicatum,
Filioſque interemptos, raptataſque filias,

Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσι, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωροὺς,
Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
Κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Ἀρηϊ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖσθαι, πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅττι φανήῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.
Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.
Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἐντὸς ἐὼν· μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ,
Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος. ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱὸν,
Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον·
Ἀλλ' ὅγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὣς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤμοι ἐγὼν, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι

Νύ-

Et thalamos everſos, & infantes liberos
Alliſos terræ, in gravi cæde,
Tractaſque nurus pernicioſis manibus Achivorum.
Ipſumque forſitan extremum me canes in primis foribus
Cruda vorantes raptabunt, poſtquam aliquis acuto ære
Cominus vel eminus feriens ex artubus animam eripuerit,
Quos nutrivi in ædibus menſæ aſſeclas janitores,
Qui meo ſanguine hauſto rabie acti animis,
Jacebunt in veſtibulis. Sed juveni omnino decorum eſt
Pugnæ cæſo, lacerato acuto ære,
Jacere, omnia autem honeſta etiam mortuo quicquid apparuerit:
Sed quum jam canumque caput, canamque barbam,
Pudendaque deturpant canes occiſi ſenis,
Hoc utique miſerrimum accidit miſeris mortalibus.
Dixit quidem ſenex, canoſque capillos extrahebat manibus,
Vellens e capite, neque Hectori animum flectebat.
Mater vero deinceps altrinſecus lamentabatur lacrymas fundens
Sinum relaxans, alteraque *manu* mamillam exeruit,
Et illum lacrymas fundens verbis volucribus allocuta eſt,
Hector fili mi, & hæc reverere, & mei miſerere
Ipſius, ſi unquam tibi vagitus ſedantem mammam præbui,
Horum reminiſcere, care fili, arceque infeſtum virum
Mœnia ingreſſus. Neque ſolus pugnator ſtes adverſus ipſum,
Præferox: ſi enim te interemerit, haudquaquam te ego
Deflebo in lectis carum germen, quem peperi ipſa,
Neque uxor magnifice dotata: ſeorſum autem te longe a nobis
Argivorum apud naves canes veloces comedent.
Sic hi plorantes alloquebantur dilectum filium,
Multis ſupplicantes. Neque Hectori animum flectebant:
Sed is expectabat Achillem ingentem propius accedentem
Utque draco in luſtro ferox virum expectat
Paſtus mala gramina, ſubitque ipſum ira gravis,
Horrendumque aſpicit convolvens ſe circa latibulum:
Sic Hector ardentem gerens animum non recedebat,
Turrim ad prominentem fulgido clypeo acclinato:
Indignabundus vero dixit ad ſuum magnum animum,
Hei mihi, ſi quidem portas & mœnia ingreſſus fuero,
Polydamas me primus probris onerabit,
Qui me hortatus eſt Trojanos ad urbem ducere

No-

Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῆσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὣς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
Καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ' ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ,
Δωσέμεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν. ἅμα τ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
Ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθε.
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι,
Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών. ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα,
Αὔτως ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μέν πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
Εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὣς ὅρμαινε μένων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ,
Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν
Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·

Nocte iſta exitiali, cum ſe extulit nobilis Achilles.
At ego non parui: certe multo utilius fuiſſet:
Nunc vero poſtquam perdidi populum damnoſa pertinacia mea,
Vereor Trojanos & Trojanas longa peplorum ſyrmata trahentes,
Ne quando quis dicat deterior alius me,
Hector ſuis viribus fretus perdidit copias.
Sic dicent: mihi vero tunc multo ſatius eſſet,
Contra *pugnando* aut Achille interfecto redire,
Aut ab ipſo interfici glorioſe pro urbe.
Quod ſi clypeum quidem depoſuero umbonibus munitum,
Et caſſidem gravem, haſtaque ad murum acclinata,
Ipſe profectus Achilli ſtrenuo obvius venero,
Et ei pollicear Helenam, & opes cum ipſa
Omnes prorſus quaſcunque Alexander cavis in navibus
Duxit ad Trojam, quæ fuit certaminis origo,
Daturum Atridis abducendas, ſimulque ſeparatim Achivis
Alias diſtributurum quaſcunque urbs hæc abditas habet:
A Trojanis vero deinde religioſum jusjurandum exigam,
Nihil occultaturos, ſed bifariam omnia diviſuros,
Facultates quaſcunque urbs amœna intus continet.
Sed cur mihi hæc meus ſecum diſſerit animus?
Haud ei equidem ſupplicavero profectus: is enim mei non miſerebitur,
Neque prorſus me reverebitur, interficiet vero me inermem licet,
Impune tanquam mulierem, poſtquam arma exuero.
Non ſane prorſus nunc licet a quercu neque a petra
Cum hoc confabulari ceu virgo juveniſque,
Virgo juveniſque confabulantur inter ſe.
Satius vero certamine congredi: quam celerrime
Videamus utri Olympius gloriam præbiturus ſit.
Sic cogitabat manens. aſt ad eum prope acceſſit Achilles,
Par Marti galeam quaſſanti bellatori,
Vibrans Peliadem haſtam ad dextrum humerum,
Terribilem: circum vero æs ſplendebat ſimile fulgori
Vel ignis ardentis, vel ſolis orientis.
Hectorem vero, ut vidit, cepit tremor, neque amplius ſuſtinuit
Illinc manere, a tergo autem portas reliquit, abiitque metu fugatus.
Pelides vero irruit pedibus rapidis fretus:
Veluti accipiter in montibus velociſſimus volucrum
Facili niſu impetum dat in pavidam columbam:

Η' δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ω'ς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο. τρέσε δ' Ε'κτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων. λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
Η' μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Η' δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
Η' χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ε'νθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Α'χαιῶν.
Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων.
Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμως. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην
Α'ρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
Α'λλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ε'κτορος ἱπποδάμοιο.
Ω'ς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
Ρ'ίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
Η' τρίπος, ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος.
Ω'ς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
  Ω' πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ο'φθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ε'κτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ι'δης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ε'ν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Α'χιλλεὺς
Α'στυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
Α'λλ' ἄγετε, φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάασθε
Η'ὲ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠὲ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Α'χιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα.
  Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Α'θήνη,
Ω' πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες;
Α'νδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,

Quæ oblique fugit: at iſte in proximo acutum edens clangorem
Crebros faciens impetus inſequitur, capereque illam animus jubet:
Sic utique ille ardens recta volabat. Territus autem fugiebat Hector
Muro ſub Trojanorum, velociaque genua movebat.
Hi vero propter ſpeculam & caprificum ventoſam
Murum uſque ſubter per viam publicam ferebantur:
Ad ſcaturigines a. pervenerunt pulchre fluentes, ubi nempe fontes
Duo erumpunt Scamandri vorticoſi.
Alter quidem aqua calida fluit, circumque fumus
Oritur ex ipſo velut *ab* igne ardenti:
Alter vero æſtate profluit ſimilis grandini,
Vel nivi frigidæ, vel ex aqua *concretæ* glaciei.
Illic autem ad ipſos labra ad lavandum lata prope ſunt
Pulchra, lapidea, ubi veſtes ſpecioſas
Lavabant Trojanorum uxores pulchræque filiæ
Olim tempore pacis, priuſquam venirent filii Achivorum
Hac prætercurrerunt, *alter* fugiens, alterque a tergo perſequens:
Ante quidem fortis fugiebat, perſequebatur vero ipſum multo fortior
Rapide. Neque vero victimam neque bovinam pellem
Adipiſci conabantur, qualia pedibus præmia ſunt virorum,
Sed de anima *certantes* currebant Hectoris equum domitoris.
Ut cum aſſueti vincere circa metas ſolidi ungulis equi
Celeriter admodum currunt, magnum propoſitum eſt præmium,
Vel tripos, vel mulier, viri, *in honorem* defuncti:
Sic hi ter Priami urbem gyro circumacti ſunt
Rapidis pedibus: dii vero omnes ſpectabant.
Inter hos autem ſermonem orſus eſt pater hominumque deumque,
Proh malum, profecto dilectum virum agitari circa murum
Oculis video: meum autem dolet cor
De Hectore, qui mihi multa boum femora adolevit,
Idæ in verticibus multas convalles habentis, interdum autem
In urbe ſumma: nunc vero eum nobilis Achilles
Urbem circa Priami pedibus velocibus agitat.
Sed agite, deliberate dii & conſultate
An eum e morte ſalvum eripiemus, an eum jam
A Pelida Achille domari ſinemus optimum licet.
Hunc vero allocuta eſt dea oculis cæſia Minerva,
O pater rutili fulminis miſſor, atras nubes cogens, quale dixiſti?
Virum mortalem, jam olim deſtinatum fato,

Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἕρδ᾽· ἀτὰρ οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Θάρσει Τριτογένεια φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἔρξον ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ᾽ ἐρώει.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
Βῆ δὲ κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἕκτορα δ᾽ ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ᾽ ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δ᾽ ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς διά τ᾽ ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας,
Τὸν δ᾽ εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλά τ᾽ ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
Ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
Ὁσσάκι δ᾽ ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
Ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους,
Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραστὰς
Πρὸς πεδίον γ᾽· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ᾽ αἰεί·
Ὡς δ᾽ ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ᾽ ὃ διώκειν.
Ὣς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ᾽ ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ᾽ Ἀπόλλων
Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα;
Λαοῖσιν δ᾽ ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδ᾽ εἴα ἔμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα,
Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
Ἐν δ᾽ ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ᾽ Ἕκτορος ἱπποδάμοιο·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. ῥέπε δ᾽ Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ·
Ὤχετο δ᾽ εἰς ἀΐδαο, λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ᾽ ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῦν δὴ νῶϊ γ᾽ ἔολπα, Διῒ φίλε φαίδιμ᾽ Ἀχιλλεῦ,
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
Ἕκτορα δηϊώσαντε, μάχης ἆτόν περ ἐόντα.

Ου-

Jam vis a morte triſti liberare?
Fac: at non tibi omnes aſſentiemur dii cæteri.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Bono eſto animo Tritonia dilecta filia: neutiquam animo
Lubenti loquor, volo enim tibi mitis eſſe:
Fac prout tibi animus eſt, neque quid ceſſa.
Sic locutus, impulit antea paratam Minervam.
Deſcendit autem ab Olympi verticibus impetu facto.
Hectorem vero indeſinenter urgens ſequebatur celer Achilles.
Ut quum hinnulum in montibus canis cervæ inſequitur,
Excitatum e cubili perque convalles & per fruticeta,
Quem etiam ſi lateat metu perculſus ſub arbuſto,
Tamen veſtigia legens currit perpetuo, donec inveniat:
Sic Hector non latebat pedibus velocem Pelidem.
Quoties vero impetum ſumeret ad portas Dardanias
Recta ruere bene ædificatas verſus turres,
Si quo modo ei deſuper auixiliarentur telis:
Toties eum evertebat prævertens
In campum: ipſe autem prope urbem volabat ſemper.
Utque in ſomno non poteſt fugientem conſequi,
Neque alter alterum poteſt effugere neque alter conſequi:
Sic hic illum non poterat aſſequi pedibus, neque ille effugere.
Quo vero tandem pacto Hector fata effugere potuiſſet mortis,
Si non ei poſtremumque & ultimum occurriſſet Apollo
Prope, qui ei excitavit robur velociaque genua?
Copiis autem renuebat capite nobilis Achilles,
Neque ſinebat mittere in Hectorem amara tela,
Ne quis gloriam auferret percutiens, ipſeque ſecundus veniret.
Sed quando jam quartum ad ſcaturigines pervenerant,
Tum vero aureas pater attollebat lances,
Impoſuit autem duo fata longum ſomnum adferentis mortis,
Alterum quidem Achillis, alterum vero Hectoris equum domitoris:
Suſtulitque medias prehendens. Et inclinata eſt Hectoris fatalis dies:
Deſcendit autem ad orcum, & reliquit illum Phœbus Apollo.
Aſt ad Pelidem acceſſit dea cæſia oculis Minerva,
Et prope ſtans verbis volucribus allocuta eſt,
Nunc demum nos utique ſpero, Jovi dilecte illuſtris Achille
Relaturos magnam gloriam Achivis ad naves,
Hectore cæſo pugnæ inſatiabilis licet ſit.

Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
Οὐδ' εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
Ἣ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι,
Ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἠθεῖ', ἦ λίην πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν· (τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες)
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ·
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδ' ἔτι δούρων
Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἴδομεν εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείη.
Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισι ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Οὔ σ' ἔτι Πηλέος υἱὲ φοβήσομαι ὡς τὸ πάρος περ·
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε
Στήμεναι ἀντία σεῖο. ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·

Non ei nunc amplius certe licet nos effugere,
Ne quidem ſi perquam multum laboret longe jaculans Apollo,
Advolvens ſe pedibus patris Jovis Ægiochi.
Sed tu quidem nunc ſta & reſpira: huic vero ego tecum
Accedens perſuadebo adverſis viribus pugnare.
  Sic dixit Minerva. Ille vero paruit, gaviſuſque eſt animo:
Stetit autem fraxino ære præfixæ innixus.
Hæc vero hunc quidem reliquit, aſſecutaque eſt Hectorem nobilem,
Deiphobum referens corpore indefeſſa voce:
Prope autem ſtans verbis volucribus allocuta eſt.
  Venerande frater, profecto admodum jam te urget celer Achilles,
Urbem circa Priami pedibus velocibus perſequens:
Sed age jam ſtemus, & propulſemus manentes.
  Hanc autem viciſſim allocutus eſt ingens galeatus inſigniter Hector,
Deiphobe, profecto quidem mihi antea multo cariſſimus eras
Fratrum, quos Hecuba atque Priamus genuit filios:
Nunc vero adhuc etiam magis habeo in animo honorare,
Cum ſuſtinuiſti mei gratia, ut vidiſti oculis,
Mœnibus egredi, cæteri vero intus manent.
  Hunc autem rurſus allocuta eſt dea cæſia oculis Minerva,
Venerande frater, equidem multum pater & veneranda mater
Supplicabant alternatim genua amplectentes, circum & ſodales,
Ut illic manerem: (adeo enim metu tremunt omnes)
Sed meus intus animus conficiebatur dolore gravi:
Nunc vero adverſi præſentibus animis pugnemus, neque jam haſtarum
Sit parſimonia, ut videamus an Achilles
Nobis interfectis ſpolia ſanguinolenta referat
Naves ad cavas, an tua haſta dometur.
  Sic loquuta, continuo aſtu præivit Minerva.
Illi vero cum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Hunc prior allocutus eſt ingens galeatus inſigniter Hector,
  Non te amplius Pelei fili fugiam ut antea:
Ter circa urbem magnam Priami fugi, nec unquam ſuſtinui
Expectare *te* ingruentem: nunc vero me animus impulit
Stare contra te: interimam certe, vel interimar,
Sed agedum deos teſtes faciamus: hi enim optimi
Teſtes erunt & cuſtodes pactorum:
Non enim ego te immaniter deturpabo, ſi mihi Jupiter
Dederit victoriam, tuamque animam abſtulero:

Ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἕκτορ, μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊ
Ὅρκια ἔσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἕζετο γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου· λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα,
Ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε·
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσι γένοιτο
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Ἕκτωρ
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας,
Ἤτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔ τί οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε,

Ω'

At poſtquam tibi detraxero pulchra arma, Achille,
Cadaver Achivis reddam: ſic & tu facito.
Illum vero torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Hector, ne mihi acerbiſſime pacta memora.
Ut non ſunt leonibus & hominibus fœdera fida,
Neque lupi & agni concordem animum habent,
Sed hoſtili animo ſunt perpetuo ſibi invicem:
Sic non fas eſt me & te amicitiam contrahere, neque prorſus nobis
Fœdera erunt, antequam utique alter ſtratus
Sanguine ſatiarit Martem invictum bellatorem.
Omnigenæ virtutis recordare: nunc te admodum oportet
Haſtaque acerrimum eſſe & audacem bellatorem.
Non tibi eſt effugium, ſtatim enim te Pallas Minerva
Haſta mea domat: nunc vero ſimul omnes lues
Dolores meorum ſociorum, quos interfeciſti haſta furens.
Dixit quidem, & vibratam emiſit prælongam haſtam:
Et hanc quidem ex adverſo conſpicatus evitavit illuſtris Hector:
Subſedit enim prævidens, illa autem ſupervolavit ærea haſta,
Terræque infixa eſt: evulſit vero Pallas Minerva,
Achillique reddidit, latuitque Hectora paſtorem populorum.
Hector vero allocutus eſt eximium Pelidem,
Aberraſti, nec dum utique diis ſimilis Achille
Ex Jove noras meum fatum, dixiſti certe:
Sed quidam loquax & ſubdolus es verbis,
Ut tui præ metu animorum virtutiſque obliviſcerer.
Haud tamen mihi fugienti dorſo haſtam infiges,
Sed recta ruenti animis præſentibus per pectora adige,
Si tibi dedit deus: nunc viciſſim meam haſtam evita
Æream, utinam jam tuo in corpore totam recipias:
Tum certe levius prælium Trojanis eſſet
Te interfecto: tu enim ipſis pernicies maxima.
Dixit, & vibratam emiſit prælongam haſtam,
Et percuſſit Pelidæ medium ſcutum, neque aberravit:
Longe vero excuſſa eſt ſcuto haſta. Iratus autem eſt Hector
Quod ſibi telum velox irritum effugerat manu:
Stetit autem vultu dejecto, neque enim aliam habebat fraxineam haſtam:
Deiphobum vero vocabat albo clypeo inſignem alto clamore,
Poſcebat eum haſtam longam: is vero neutiquam eum prope erat.
At Hector ſenſit ſuo in animo, dixitque,

Ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόν δ' ἐκάλεσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνευθεν,
Οὐδ' ἀλέη. ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷι Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε·
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ·
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
Φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.
Τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δ' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρά τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφησθα Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ

Ἑλκή-

Eheu, profecto omnino jam me Dii ad mortem vocarunt
Deiphobum enim ego autumabam heroem adeſſe:
Sed ille quidem in muro, me vero decepit Minerva.
Nunc autem proxima mihi mors exitialis: nec jam longe,
Neque effugium. Certe enim olim hoc gratum erat
Jovique & Jovis filio longe jaculanti, qui tamen me antea
Propenſo animo e periculis eripuerunt: nunc vero me fatum aſſequitur.
Haud tamen ignaviter ſaltem & inglorie perierim,
Sed magnifico aliquo facinore edito & poſteris audiendo.
Sic fatus; ſtrinxit enſem acutum,
Qui ei ad latus pendebat magnuſque validuſque.
Impetum autem dedit converſus, velut aquila altivolans,
Quæ deſcendit in campum per nubes obſcuras,
Raptura vel agnam teneram, vel pavidum leporem:
Sic Hector impetum dabat vibrans enſem acutum:
Irruit & Achilles, iraque ſibi implevit animum
Atroci: ſcutum vero pectori prætendit
Pulchrum, artificioſe factum: galea autem nutabat fulgida,
Quatuor conos habenti, pulchræque motabantur concuſſæ comæ
Aureæ, quas Vulcanus fuderat conum circum denſas.
Qualis vero ſtella procedit inter ſtellas nocte intempeſta
Heſperus, quæ pulcherrima in cælo poſita eſt ſtella:
Sic a cuſpide *fulgor* emicabat peracuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, ſtruens malum Hectori nobili,
Rimans oculis corpus pulchrum, ubi acciperet vulnus facillime.
Hujus autem cæterum quidem totum tegebant corpus ærea arma,
Pulchra, quibus Patroclum fortem exuerat occidens:
Apparebat tamen qua jugula ab humeris cervicem dirimunt
Guttur, ubi animæ citiſſima pernicies.
Hac in eum ardenti animo latus feriebat haſta nobilis Achilles.
Penitus autem teneram per cervicem abiit cuſpis:
Nec tamen arteriam fraxinus abſcidit ære gravis,
Ut aliquid ipſum alloqueretur reſpondens verbis.
Cecidit autem in pulveribus: & ſuper *eum* gloriatus eſt nobilis Achilles,
Hector, at aliquando putabas Patroclum interfectum ſpolians,
Salvum *te* fore, me autem nihil veritus es ultorem abſentem:
Stulte, hujus enim ſeorſim ultor longe fortior
Navibus in cavis ego retro relictus eram;
Qui tibi genua ſolvi. Te quidem canes & alites

Ἑλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα.
Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ,
Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
Φράζεο νῦν μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ἤματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς,
Τέθναθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.

Lacerabunt turpiter, illi vero exequias facient Achivi.
Illum vero jam impotens allocutus eſt galeatus inſigniter Hector,
Supplex oro per animam & genua, tuoſque parentes,
Ne me ſinas apud naves canes dilaniatum vorare Achivorum.
Sed tu quidem æſque abunde aurumque accipe,
Dona, quæ tibi dabunt pater & veneranda mater;
Corpus autem domum meum reddito, ut rogi me
Trojani & Trojanorum uxores participem faciant mortuum.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Ne me canis *per* genua ſupplex precare, neque *per* parentes.
Utinam enim ullo pacto ipſum me furor & animus ſtimularet
Crudas diſſecantem carnes comedere, cum talia in me feciſti:
Adeo non eſt qui tuo utique canes a capite arceat:
Ne quidem ſi deciesque & vicies tanta dona
Appenderint huc adducentes, promiſerint etiam & alia:
Ne ſi te ipſum auro compenſare velit
Dardanides Priamus: ne ſic quidem te utique veneranda mater
Impoſitum lectis deflebit, quem peperit ipſa,
Sed caneſque & alites totum *te* diſcerpent.
Illum vero jam moriens allocutus eſt galeatus inſigniter Hector.
Profecto te probe noſcens præſenſi, neque enim eram
Perſuaſurus: certe enim tibi utique ferreus intus animus:
Conſidera nunc, ne tibi aliqua deorum iræ cauſa ſim
Die illo quando te Paris & Phœbus Apollo
Strenuum licet interiment in Scæis portis.
Sic quidem ipſum locutum finis mortis cooperuit;
Anima vero ex artubus volans ad Orcum deſcendit,
Suam ſortem lugens, relicto vigore & juventa.
Hunc etiam mortuum allocutus eſt nobilis Achilles,
Morere: fatum vero ego tunc accipiam quandocunque
Jupiter voluerit perficere: atque immortales dii cæteri.
Dixit, & e mortuo evulſit æream haſtam.
Et hanc ſeorſim poſuit, atque ab humeris arma detraxit
Sanguinolenta: cæteri autem accurrentes circumfuſi ſunt filii Achivorum,
Qui & admirabundi contemplabantur habitum corporis & ſpeciem ſtupendam
Hectoris: neque ei quis ſine vulnere inflicto aſtitit.
Sic vero quis dicebat intuitus in proximum alium,
Papæ, certe longe jam mollior tractatu
Hector, quam quando naves incendit igne ardenti.

Sic

Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς·
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ συμπαντες οἱ ἄλλοι,
Εἶδ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον ὅντιν' ἔχουσιν,
Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
Ἠὲ μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
Ὧ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὡς εὐχετόωντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάστιξεν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον ὡσεὶ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·

Παί-

Sic quidem aliquis dicebat, & vulnerabat aſtans:
Hunc autem ubi ſpoliarat pedibus valens nobilis Achilles,
Stans inter Achivos verba alata dixit,
O amici Argivorum ductores atque principes,
Poſtquam hunc virum dii domuiſſe dederunt,
Qui malà patravit, quot non univerſi cæteri,
Eja agite circa urbem cum armis experiamur,
Ut cognoſcamus Trojanorum mentem quamnam habeant,
An deſerturi ſint arcem, hoc ſtrato,
An manere auſint etiam Hectore non jam exiſtente.
Sed cur mihi hæc meus ſecum diſſerit animus?
Jacet ad naves mortuus indefletus, inhumatus,
Patroclus: cujus non obliviſcar quoad ego
Vivus interero, & mihi mea genua moveantur:
Et ſi mortuorum oblivio ſubit in orco,
Tamen ego etiam illic dilecti memor ero ſodalis.
Nunc autem age canentes Pæana juvenes Achivorum,
Naves ad cavas redeamus, & hunc ducamus:
Retulimus magnam gloriam: interfecimus Hectora nobilem,
Cui Trojani per urbem velut deo vota faciebant.
Dixit, & in Hectora nobilem indigna moliebatur opera:
Amborum retro pedum perforavit nervos
Ad talum uſque a calce, bovinaque innexuit lora,
De curruque ligavit: caput vero trahi ſivit:
Curruque conſcenſo, & armis in eum elevatis
Scutica percuſſit *equos*, ut inirent curſum, ii autem non inviti volabant:
Ab illo vero oriebatur inter trahendum pulvis. At circum comæ
Cyaneæ *terræ* admovebantur, caputque totum in pulveribus
Jacebat, ante venuſtum: tunc vero Jupiter hoſtibus
Dederat deturpandum ipſius in patria terra.
Sic hujus quidem pulvere fœdabatur caput totum: tum vero mater
Evellebat comam, nitidumque abjecit velum
Procul: ejulatumque edidit admodum altum filium intuita.
Lamentabatur miſerabiliter & pater dilectus, circumque populi,
Ejulatuque tenebantur & lamentis per urbem:
Huic autem maxime erat ſimile ac ſi tota
Ilios excelſa igni cremaretur a culmine.
Populi quidem ſenem vix tenebant dolore indignantem,
Egredi cupientem portis Dardaniis:

Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργὸν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεὺς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε.
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνὸς, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Τέκνον, ἐγὼ δειλή· τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὣς
Δειδέχατ'. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα, μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι.
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται·
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα

Πη-

Omnes autem ſupplex orabat provolutus in luto
Nominatim compellans virum quemque,
  Abſtinete amici, & me ſolum ſinite ſoliciti licet,
Egreſſum urbe ire ad naves Achivorum:
Supplicabo viro huic pernicioſo violentia effræni,
Si forte ætatem revereatur, atque miſereatur
Senectutis: etenim & huic pater talis eſt
Peleus, qui ipſum genuit & nutrivit perniciem futurum
Trojanis: maxime autem mihi præ omnibus dolores fecit:
Tot enim mihi filios interemit ætate florentes:
De quibus omnibus non tantum lugeo triſtis licet,
Quantum uno, de quo me dolor vehemens deferet ad orcum,
Hectore. Utinam obiiſſet inter manus meas:
Sic enim ſatiati fuiſſemus flenteſque lugenteſque,
Materque quæ eum peperit infelix, atque ego ipſe.
  Sic dixit deflens: adgemebant autem cives.
Inter Troadas vero Hecuba denſum ſuſpiriis exorſa eſt luctum,
  Fili, ego miſera curnam vivam gravia paſſa,
Te mortuo? qui mihi nocteſque & dies
Gloria per urbem eras, omnibuſque emolumentum
Trojaniſque & Troadibus per urbem, qui te deum tanquam
Excipiebant. Certe enim ipſis admodum magna gloria eras
Vivus cum eſſes: nunc vero mors & fatum occupat.
  Sic dixit deflens. Uxor autem nondum aliquid audierat
Hectoris: non enim ei aliquis certus nuncius profectus
Nunciarat quod ei maritus extra manſiſſet portas:
Sed illa telam texebat in ſeceſſu domus altæ,
Duplicem, ſplendidam, operaque picta varia ſparſim intexebat:
Juſſerat autem ancillas comis pulchras per domum
Igne circumdare poſitum tripodem magnum, ut eſſent
Hectori calida lavacra e pugna reverſo:
Demens, neque enim ſciebat quod ipſum admodum procul a lavacris
Manibus Achillis domuerat oculis cæſia Minerva.
Ejulatum autem exaudiit & lamenta a turri,
Ejus continuo ſuccuſſi ſunt artus, inque terram ei excidit radius:
Atque iterum inter ancillas comis pulchras locuta eſt,
  Adeſte, duæ me ſequimini, *ut* videam quænam opera ſunt:
Venerandæ ſocrus vocem audivi, mihique ipſi
In pectoribus ſaliens vibratur cor ſurſum ad os ſubtuſque genua

Πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ᾽ οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ᾽ αἰνῶς
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται·
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ᾽· ἐπεὶ οὔποτ᾽ ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην. ἅμα δ᾽ ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Ἔστη παπτήνασ᾽ ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ᾽ ἐνόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ᾽ ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ᾽ ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ᾽, ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ᾽, ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἤματι τῷ ὅτε μιν κορυθαιόλος ἠγάγεθ᾽ Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσαν.
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ᾽ ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰῇ ἄρα γεινόμεθ᾽ αἴσῃ
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ᾽ ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι. πάϊς δ᾽ ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ᾽ ἐγώ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτε σοὶ οὗτος.
Ἤν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε᾽ ὀπίσσω
Ἔσσοντ᾽· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ᾽ ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ᾽ ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Δάο-

Glaciata-torpent: prope certe aliquod malum Priami filiis:
Utinam vero procul ab aure ſit meum verbum: ſed perquam graviter
Timeo, ne jam mihi audacem Hectorem nobilis Achilles
Solum intercluſum ab urbe, in campum agitaverit:
Et jam compeſcuerit audaciam exitialem,
Quæ ipſum ceperat: nam nunquam in turba manebat virorum,
Sed longe procurrebat, ſua animi vi nulli cedens.
Sic locuta, per domum ruit lymphatæ ſimilis,
Vehementer palpitante corde: ſimul & ancillæ ibant cum ipſa.
At poſtquam ad turrimque & hominum pervenerat turbam,
Stetit circumſpiciens in muro: illum vero advertit
Raptatum ante urbem, celeres autem eum equi
Raptabant immaniter cavas ad naves Achivorum.
Aſt illi oculos obſcura nox cooperuit:
Collapſa autem eſt retro, animamque efflavit.
Procul vero a capite fudit remidicula admiranda,
Vittas, reticulumque, atque textile crinale,
Velumque, quod ei dedit aurea Venus,
Die illo quo ipſam inſigniter galeatus duxit Hector
Ex domo Eetionis, poſtquam dederat infinita dona ſponſalia.
Circum vero ipſam gloreſque & fratriæ frequentes ſtabant,
Quæ ipſam inter ſe tenebant præ dolore cupidam interitus.
Ea vero ut ad ſe rediit, & in præcordia anima collecta eſt,
Crebris gemitibus plorans, inter Troadas dixit,
Hector, ego infelix: eodem igitur nati ſumus fato
Ambo, tu quidem in Troja Priami in domo,
Ego autem Thebis, Hypoplaco ſylvoſa,
In domo Eetionis, qui me enutriit parvula cum eſſem,
Infelix infeliciſſimam: adeo non debebat genuiſſe.
Nunc vero tu quidem in orci domos ſub latebris terræ
Abis, & me graviſſimo in luctu relinquis
Viduam in ædibus. At filius adhunc infans prorſus,
Quem genuimus tuque egoque calamitoſi; neque tibi huic
Eris Hector emolumento, occubuiſti enim: neque tibi hic.
Nam etſi bellum quidem effugerit lacrymoſum Achivorum,
Semper tamen ei labor & mala in poſterum
Erunt: alii enim ei terminis mutatis adiment arva.
Dies autem pupillaris, omnibus æqualibus deſtitutum puerum reddit.
Semper vero dejecto eſt vultu, lacrymiſque madidæ ſunt genæ.

Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος.
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων,
Ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθησι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τῶν νενομισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι Πατρόκλῳ, τυραννήσας καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα Τρωϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας, καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα. ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ, ἐν ᾧ νικᾷ ἵπποις μὲν Διομήδης, δρόμῳ δὲ Ὀδυσσεὺς, ἄλλοι δὲ ἄλλως· καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

Ψῖ, Δαναοῖσιν ἀγῶνα διδοὺς ἐτέλεσσεν Ἀχιλλεύς.

Ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,

Οἱ

Egenis autem vadit puer ad patris ſodales
Alium quidem chlæna prenſans, alium vero tunica:
Horum autem miſerantium pocillum aliquis tantillum admovet,
Labraque quidem rigat, palatum vero non rigat.
Hunc & *aliquis* utroque parente vivo florens e convivio exturbat,
Manibus verberans, & probris inſectans,
Abi in malam rem ſic: non tuus utique pater convivatur nobiſcum.
Lacrymabundus autem redit puer ad matrem viduam,
Aſtyanax, qui ante quidem ſui ſuper genua patris
Medullam tantum comedebat, & ovium pinguem adipem:
At quando ſomnus occuparet, deſiiſſetque pueriliter luſitare,
Dormiebat in lectis, in ulnis nutricis,
Cubili in molli, deliciis repletus corde:
Nunc vero multa patietur caro patre privatus
Aſtyanax, quem Troes cognomine vocant.
Solus enim ipſis *o Hector* defendebas portas & muros altos.
Nunc vero te quidem ad naves roſtratas procul a parentibus
Mobiles vermes edent, poſtquam canes ſatiati fuerint,
Nudum: at ibi veſtes in ædibus jacent,
Tenueſque & venuſtæ, factæ manibus mulierum.
Verum enim vero hæc omnia comburam igne ardenti,
Nihil tibi utique uſui *futura*, neque enim jacebis in ipſis,
Sed coram Trojanis & Troadibus gloria *tibi* ſunto.
Sic dixit deflens: adgemuerunt autem mulieres.

ARGUMENTUM LIBRI XXIII. ILIADIS HOMERI.

Achilles juſta exequiarum exhibet Patroclo, tyrannico more ſuper illo mactatis duodecim adoleſcentibus Trojanis, & canibus, & equis, aliiſque. Deinde certamen funebre inſtituit, ubi alii aliis, ſed Diomedes equis, Ulyſſes curſu vincunt. atque ita certaminis fit dimiſſio.

Sic hi quidem ingemiſcebant per urbem: at Achivi
Poſtquam ad naveſque & Helleſpontum pervenerant,

Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
Ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα,
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μὴ δήπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες, ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι. τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα.
Πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίῃς· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα· λῦον δ' ὑψηχέας ἵππους.
Καδδ' ἷζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο
Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.
Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἷξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην λούσασθαι ἀπὸ βρότον αἱματόεντα.

Αὐ-

Alii quidem diſperſi ibant ſuam ad navem quiſque:
Myrmidonas vero non ſinebat diſperſos abire Achilles,
Sed is inter ſuos ſocios bellicoſos dixit,
Myrmidones pernices equites, mei cari ſocii,
Ne jam a curribus ſolvamus ſolidos ungulis equos,
Sed cum ipſis equis & curribus propius accedentes,
Patroclum defleamus. Hoc enim honor eſt mortuorum.
At poſtquam triſti ſatiati fuerimus luctu,
Equis ſolutis cœnabimus hic omnes,
Sic dixit. Illi autem lamentabantur frequentes: præibat vero Achilles:
Hi vero ter circa mortuum pulchre jubatos egerunt equos
Lugentes, interque ipſos Thetis luctus deſiderium excitavit.
Rigabantur arenæ, rigabantur & arma virorum
Lacrymis: talem enim deſiderabant artificem fugandi *hoſtes*.
Illis autem Pelides denſum ſuſpiriis exorſus eſt luctum,
Manibus homicidis impoſitis pectoribus ſodalis,
Salve mihi o Patrocle etiam in orci ædibus.
Omnia enim jam tibi perficiam quæ antea pollicitus ſum,
Hectorem huc tractum daturum canibus crudum ut diſcerpant:
Duodecim autem ante pyram cervices abſciſſurum
Trojanorum claris filiis, de te interfecto iratus.
Dixit quidem, & in Hectora nobilem indigna machinabatur opera,
Pronum ad feretrum Menœtiade extendens
In pulveribus: illi vero arma exuebant quiſque
Ærea, coruſcantia: ſolvebant autem altiſonos equos.
Conſederuntque ad navem pedibus velocis Æacidæ
Frequentiſſimi: at is eis epulum funebre lautum præbebat,
Multi quidem boves pigri gravem edebant mugitum recepto ferro,
Inter jugulandum, multæ etiam oves & balantes capræ,
Multi & albis dentibus ſues florentes pinguedine,
Ad amburendas ſetas extendebantur per flammam Vulcani:
Undique autem circum cadaver multus fluebat ſanguis.
At regem illum pedibus celerem Pelidem
Ad Agamemnonem nobilem ducebant reges Achivorum,
Ægre perſuaſum de ſodali iratum corde.
Illi vero cum jam ad tentorium Agamemnonis veniſſent euntes,
Statim præconibus canoris imperavit
Igne circumdare poſitum tripodem magnum, ſi qua perſuadeant
Pelidi ut ablueret tabum cruentum:

Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν,
Οὐ μὰ Ζῆν' ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι,
Πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
Κείρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξετ' ἄχος κραδίην ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
Ἠῶθεν δ' ὄτρυνον ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
Ὕλην τ' ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν, ὅσσ' ἐπιεικὲς
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον,
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλ' εἰκυῖα,
Καὶ φωνήν· καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ·
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας ἀΐδαο περήσω.
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·
Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσομαι ἐξ ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ
Ἀμφέχανε στυγερὴ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

Τεί-

At ille recuſabat conſtanter, inſuper & juramentum juravit.
Non per Jovem qui deorum ſummus & optimus,
Non fas eſt lavacra ad caput prope accedere,
Antequam Patroclum impoſuero igni, tumulumque aggeſta terra fecero,
Totonderoque comam: haud enim mihi poſthac iterum ſic
Invadet dolor cor quamdiu vivis interero.
At tamen nunc inviſo pareamus epulo:
Mane vero jube Rex virorum Agamemnon
Lignaque comportent apponantque, (uti par eſt
Mortuum habere ſubeuntem tenebras obſcuras:)
Ut hunc quidem comburat indefeſſus ignis
Ocyus ab oculis, copiæque ad munia revertantur.
Sic dixit. Illi autem ei maxime auſcultarunt, atque paruerunt:
Sedulo vero cœna parata ſinguli
Convivabantur: neque quicquam animus indigebat epuli æqualis.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Alii quidem decubituri iverunt ad tentorium quiſque:
Pelides vero in littore multo ſtrepitu reſonantis maris
Jacebat graviter gemens multos inter Myrmidonas,
In *loco* puro, ubi fluctus littus alluebant,
Quando hunc ſomnus cepit, ſolvens curas animi,
Suavis circumfuſus: valde enim laſſatus erat pulchris membris
Hectorem perſequendo ad Ilium ventoſam.
Advenit vero anima Patrocli miſeri,
Omnibus ipſi magnitudineque & oculis pulchris ſimilis,
Et voce: & tales corpori veſtes induta erat.
Conſtitit autem ſuper capite, & eum ſermone allocuta eſt,
Dormis, & mei oblitus es Achille:
Non quidem me viventem negligis, ſed mortuum:
Sepeli me quam citiſſime, portas orci *ut* intrem.
Procul me arcent animæ ſimulacra defunctorum,
Neque me omnino miſceri trans flumen ſinunt:
Sed temere erro circum portis amplam orci domum.
Et mihi da tuam manum, *ut* deplorem. Non enim amplius poſthac
Redibo ex orco, poſtquam me ignis participem feceritis.
Haudquaquam etenim vivi dilectis ſeorſim a ſociis
Concilia ſedentes conſultabimus: ſed me quidem fatum
Abſorbuit inviſum, quod obvenit etiam naſcenti:
Quin & tibi ipſi fatum diis ſimilis Achille,

Τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴκε πίθηαι,
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ·
Ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
Ἤγαγεν ὑμέτερονδ', ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς,
Ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.
Ἔνθά με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
Ἔτρεφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
Ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Τίπτέ μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας,
Καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς
Ὤχετο τετριγυῖα, ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
Καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ·
Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆάς τ' ὄτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον,
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι

Muro ſub Trojanorum ſtrenuorum perire.
Aliud autem tibi dicam & mandabo, ſi obſequi velis,
Ne mea a tuis ſeorſum condas oſſa, Achille:
Sed ſimul, ſicut nutriti fuimus in veſtris ædibus,
Quando me tum parvulum Menœtius ex Opunte
Duxit ad veſtram *domum*, homicidium propter triſte,
Die illo quando filium interfeci Amphidamantis,
Imprudens invitus, de talis iratus.
Tunc me exceptum in ædibus eques Peleus
Nutrivit diligenter, & tuum famulum nominavit:
Sic & oſſa nobis idem loculus contegat,
Aureus utrinque auritus, quem tibi dedit veneranda mater:
  Illum vero reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Cur mihi fraternum caput huc veniſti,
Et mihi hæc ſingula mandas? At ego tibi
Omnia diligenter perficiam, & obſequar ut tu jubes.
Sed me propius ſta: *ut* paulum ſaltem complexi
Invicem, triſti ſatiemur luctu.
  Sic fatus captavit protenſis manibus ſuis,
Neque prehendit: anima enim ſub terram tanquam fumus
Abiit ſtridens: Attonitus autem exiliit Achilles,
Manibuſque comploſit, verbumque lugubre dixit,
  Papæ, certe igitur aliqua eſt & in orci ædibus
Anima & ſimulacrum, ſed præcordia non inſunt omnino.
Pernox enim mihi Patrocli miſeri
Anima adſtitit ploranſque, lugenſque,
Et mihi ſingula præcepit: ſimilis autem erat mirum in modum ipſi.
  Sic dixit. Illis vero omnibus deſiderium excitavit luctus:
Lugentibus autem illis apparuit roſea digitis Aurora
Circa mortuum miſerandum. At rex Agamemnon
Muloſque excivit & viros, qui conveherent ligna,
Undique e tentoriis: & ad hoc vir ſtrenuus
Meriones exortus eſt famulus virtutem amantis Idomenei:
Hi vero ibant aptas materiæ cædendæ ſecures in manibus ferentes,
Funeſque bene tortos: muli autem præibant ipſos.
Multa vero ardua, declivia, accliviaque, tranſverſaque tranſierunt.
Sed cum jam ad ſaltus venerunt irriguæ fontibus Idæ,
Protinus quidem quercus alte comantes longa acie munito ære
Cædebant feſtinantes: quæ magnum ſonitum edentes

Πίπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ,
Ἔκδεον ἡμιόνων, ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον (ὣς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος)
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερὼ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον·
Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἄϊδόσδε·
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
Κάτθεσαν· αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Σπερχεί', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστὰς,
Ἀτρεΐδη, (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
Πείσονται μύθοισι) γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι·
Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι

Ὁπλε-

Cadebant. Eas quidem deinde diffidentes Achivi,
Alligabant mulis, hi vero terram pedibus carpebant,
Cupientes pervenire ad campum per ſenticeta denſa.
Omnes autem lignatores ſtipites ferebant: (ſic enim juſſerat
Meriones famulus amantis virtutem Idomenei)
Atque in litus dejecerunt ordine, ubi Achilles
Deſignaverat Patroclo magnum ſepulchrum, atque ſibi ipſi.
At poſtquam undique appoſuerant immenſam materiem,
Conſidebant ibidem manentes conferti: at Achilles
Confeſtim Myrmidonibus bellicoſis juſſit
Ære cingi, jungereque ſub curribus quemque
Equos. Illi vero feſtini ſurrexerunt, & arma induerunt:
Conſcenderuntque currus propugnatores, aurigæque:
Ante quidem curribus vecti, pone vero nubes ſequebatur peditum,
Frequentiſſimi: in mediis autem ferebant Patroclum ſocii.
Capillis vero totum mortuum tegebant, quos injiciebant
Tondentes. Pone autem caput manibus ferebat nobilis Achilles
Męſtus: ſodalem enim eximium pompa funebri mittebat ad orcum:
Illi vero quando ad locum pervenerunt ubi ipſi indicaverat Achilles,
Depoſuerunt: ſtatimque ei affatim accumularunt materiam.
Ibi tum alia animo excogitabat pedibus valens nobilis Achilles:
Stans ſeorſum a pyra flavam abſcidit comam,
Quam ſane Sperchio fluvio alebat floreſcentem:
Igemiſcens autem dixit converſis oculis in nigrum pontum,
Sperchie, fruſtra tibi utique pater vovit Peleus,
Illuc me reverſum dilectam in patriam,
Tibique comam abſciſſurum, mactaturumque ſacram hecatomben:
Et quinquaginta maſculas ibidem oves ſacrificaturum
Ad fontes, ubi tibi ager ſacer altareque odoratum.
Sic vovit ſenex, tu vero ei votum non perfeciſti.
Nunc autem quoniam haudquaquam redibo dilectam in patriam terram.
Patroclo heroi comam dabo ſecum ferendam.
Sic fatus, in manibus comam dilecti ſodalis
Poſuit: his autem omnibus deſiderium excitavit luctus:
Et omnino lamentantibus occidiſſet lumen ſolis,
Niſi Achilles ſtatim Agamemnoni dixiſſet aſtans,
Atride, (tibi enim maxime certe populus Achivorum
Parebunt dictis) luctu quidem licet etiam *alias* ſatiari:
Nunc autem a pyra dimitte, & cœnam jube

Ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας,
Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην.
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
Ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς
Χαλκῷ δηΐόων. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Ἕκτορα δ' οὔτι
Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων·
Τῷ δ' ἔπι κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε· κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα
Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο,
Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο τεθνειῶτος.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρὸν,

Parari. Hæc vero curabimus quibus maxime
Parentale eſt cadaver: duces vero nobiſcum maneant.
Ut vero hoc audivit rex virorum Agamemnon,
Confeſtim populum quidem dimiſit per naves æquales,
Funeratores autem ibidem manſerunt, & accumularunt ligna:
Struxerunt vero pyram centum pedum quaquaverſus,
Et in pyra ſumma cadaver poſuerunt dolentes corde,
Multas vero pingues oves & flexipedes nigros boves
Ante pyram excoriarunt & curarunt: at ex omnibus
Adipe ſumpta obtexit cadaver magnanimus Achilles
Ad pedes a capite, circumque excoriata corpora accumulabat.
Impoſuit & mellis & olei amphoras,
Ad feretrum acclinans: quatuor & arduos cervicibus equos
Feſtinanter injecit pyræ, magnos ciens gemitus,
Novem huic regi menſarii canes erant,
Horum etiam injecit pyræ duos obtruncatos:
Duodecim & Troum magnanimorum filios ſtrenuos,
Ære cædens. Mala enim mente ſtruebat opera:
Immiſit & ignis vim invictam, ut depaſceret.
Ejulavitque deinde, carumque nomine ciebat ſodalem,
Salve mihi o Patrocle etiam in orci domo:
Omnia enim jam tibi perficio quæ antea pollicitus ſum.
Duodecim quidem Trojanorum magnanimorum filios ſtrenuos,
Quos una tecum omnes ignis abſumit. Hectorem autem neutiquam
Dabo Priamidem igni vorandum, ſed canibus.
Sic dixit minitans. Circa illum vero canes non occupati erant:
Sed canes quidem arcebat Jovis filia Venus
Dies & noctes: roſaceoque unxit oleo,
Divino, ut ne ipſum laceraret raptans:
Huic vero cyaneam nubem induxit Phœbus Apollo
A cælo uſque ad terram: texitque locum totum
Quantum obtinebat cadaver, ne prius vis ſolis
Siccaret circum circa corpus nervis atque artubus.
Neque pyra Patrocli ardebat mortui.
Ibi rurſus alia excogitabat pedibus valens nobilis Achilles:
Stans ſeorſim a pyra, duobus vota fecit ventis,
Boreæ & Zephyro, & pollicitus eſt ſacra pulchra:
Multis etiam, libans aureo poculo, ſupplicavit
Ut venirent, quo citiſſime igne comburerent cadaver,

Ὕλη τ' ἐσσεύοιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἶρις
Ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο. θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
Βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος·
Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον,
Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ἵθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
Ἀλλ' Ἀχιλλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν·
Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι. ὦρτο δὲ κῦμα
Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ·
Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως. ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων
Νυμφίου, ὅς τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
Ὣς Ἀχιλλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχίζων.
Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἴκονδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων.
Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν·
Ἕζετο δ' ὀρθωθείς, καὶ σφέας πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,

Πρῶ-

Lignaque incitarentur ad urendum. Velox autem Iris
Vota exaudiens internuncia venit ad ventos.
Illi quidem Zephyri graviter ſpirantis frequentes in domo
Convivium celebrabant: currens autem Iris ſuperſtitit
Limine lapideo. Illi vero ut viderunt oculis,
Omnes propere ſurrexerunt, vocaruntque eam ad ſe quiſque:
Hæc vero ſedere quidem recuſavit, ſed dixit ſermonem,
Non eſt ſedendi tempus; vado enim rurſus ſuper Oceani fluentis,
Æthiopum ad terram, ubi ſacrificant hecatombas
Immortalibus, ut jam & ego particeps ſim ſacrificiorum.
Sed Achilles Boream & Zephyrum ſonorum
Venire orat, & pollicetur ſacra pulchra,
Ut pyram ſuſcitetis ut ardeat, in qua jacet
Patroclus, quem omnes gemunt Achivi.
Hæc quidem ſic loquuta abiit: illi vero ire properabant
Sonitu immenſo, nubes vi agentes præ *ſe:*
Confeſtim vero ad pontum venerunt flando: excitatuſque eſt fluctus
Flatu a canoro: Trojam vero ad gleboſam pervenerunt,
Ignique incubuerunt, magnumque ſonitum edidit immane ardens ignis:
Tota autem nocte hi pyræ pariter flammam jactabant,
Flantes ſtridule. Tota nocte & velox Achilles
Aureo ex cratere, tenens poculum rotundum,
Vinum hauriens in humum fundebat, rigabatque terram.
Animam vocans Patrocli miſeri.
Utque pater ſui filii lamentatur oſſa cremans
Deſponſi, qui morte miſeros dolores affecit parentes:
Sic Achilles ſodalis lamentabatur oſſa cremans,
Reptans propter pyram, crebro ingemiſcens.
Quando vero lucifer venit luminis nuncius ſuper terram,
Poſt quem croceo peplo induta ſuper mare ſpargitur aurora,
Tunc pyra elanguit, ceſſavitque flamma.
Venti autem rurſus abierunt domum ut redirent,
Thracium per pontum: hic vero gemebat tumidis fluctibus furens.
At Pelides a pyra in aliam partem divertens,
Procubuit feſſus, dulciſque ſomnus *ei* cito ſupervenit:
Illi vero circa Atridem frequentes congregabantur,
Quorum ipſum adeuntium tumultus & ſtrepitus excitavit:
Reſedit vero erectus, & ipſos ſermone allocutus eſt,
Atrideque, & cæteri principes univerſorum Achivorum,
Pri-

Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαγινώσκοντες. (ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες)
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ Ἄϊδι κεύθωμαι·
Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
Ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
Εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεΐωνι.
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
Κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·
Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν·
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
Ἀμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν·
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,
Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον.
Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα, ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δύω καὶ εἰκοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως·
Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
Ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.

Primum quidem pyram extinguite nigro vino
Totam, quantum occupavit ignis vis: at deinde
Oſſa Patrocli Menœtiadæ legamus,
Bene diſcernentes: (cognitu facilia enim ſunt:
In media namque jacebat pyra, alii vero ſeorſum
In extrema ora cremabantur promiſcue equique & viri)
Et ea quidem in aurea phiala & duplici adipo
Ponamus, donec ipſe ego inferorum domo condar:
Tumulum autem non admodum magnum ego fieri volo,
Sed mediocrem quendam: poſtmodum vero & hunc Achivi
Latumque altumque facite, qui quidem me
Poſteriores in navibus multa tranſtra habentibus relinquemini.
Sic dixit: illi vero obſecuti ſunt pedibus veloci Pelidæ:
Primum quidem pyram extinxerunt nigro vino,
Quantum flamma pervaſerat, profunduſque corruit cinis:
Flentes vero ſocii mitis oſſa alma
Collegerunt in auream phialam, & duplicem adipem
In tentoriiſque poſitum peplo ſubtili texerunt;
Circulo autem deſignarunt tumulum, fundamentaque jecerunt
Circa pyram: & ſtatim fuſilem terram aggeſſerunt:
Aggeſto vero tumulo, redierunt. At Achilles
Ibidem populum detinuit, & ſedere fecit lato ambitu ſpectatores:
E navibus autem extulit præmia, lebetaſque, tripodaſque,
Equoſque, muloſque, boumque robuſta capita,
Et fœminas eleganter cinctas, ſplendidumque ferrum:
Aurigis quidem primum velocibus præclara præmia
Poſuit, mulierem abducendam eximiam forma, operum ſcientem,
Et tripodem anſatum duarum & viginti menſurarum,
Primo: ſecundo autem deinde equam poſuit
Sexennem, indomitam, fœtum multum utero geſtantem:
At tertio igni nunquam admotum depoſuit lebetem,
Pulchrum, quatuor menſuras capientem, album etiamnum ita:
Quarto vero poſuit duo auri talenta:
Quinto autem duplicem phialam ignem non expertam poſuit:
Surrexit vero, & verba inter Argivos fecit,
Atrideque & cæteri bene ocreati Achivi,
Aurigas hæc præmia expectantia jacent in circo.
Si quidem jam alterius gratia certaremus Achivi,
Tum certe ego prima accepta ad tentorium ferrem.

Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
Ἠπίου, ὅς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε, λοέσας ὕδατι μαλακῷ.
Τὸν τώ γ' ἑσταότες πενθείετον, οὐδεῖ δέ σφιν
Χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ·
Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
Ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ὣς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο·
Τῷ δ' ἔπι Τυδεΐδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον·
Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
Τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος ἐΰτριχας ὁπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος
Τοῦ Νηληϊάδαο, Πυληγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες φέρον ἅρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ,
Ἀντίλοχ' ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας· τῷ κέν σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ.
Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι·
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ φίλος μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.

Scitis enim quantum mei virtute ſuperant equi:
Nam & immortales ſunt: Neptunus autem dedit ipſos
Patri meo Peleo, is vero viciſſim mihi tradidit.
Sed certe quidem ego quieſcam, & ſolidi ungulis equi:
Talis enim vim eximiam amiſerunt aurigæ
Benigni, qui ipſis admodum ſæpe humidum oleum
Jubis ſuperfundebat, lavans aqua limpida.
Hunc hi ſtantes lugent, ſoloque ipſis
Jubæ profuſæ ſunt, ipſique ſtant dolentes corde:
Vos vero cæteri accingimini per exercitum, quicunque Achivorum
Equiſque fidit & curribus bene compactis.
Sic dixit Pelides. celeres autem aurigæ congregati ſunt.
Surrexit multo primus quidem rex virorum Eumelus,
Admeti dilectus filius, qui aurigandi peritia ornatus erat:
Poſt hunc autem Tydides ſurrexit fortis Diomedes.
Equoſque Troios duxit ſub jugum, quos quondam abſtulit
Æneæ, at ipſum e media morte eripuit Apollo.
Poſt hunc autem Atrides ſurrexit flavus Menelaus
Nobiliſſimus, ſubque jugum duxit veloces equos,
Æthen illam Agamemnoniam, ſuumque Podargum:
Illam Agamemnoni dedit Anchiſiades Echepolus
Dona, ut ne ipſum ſequeretur ad Ilium ventoſam,
Sed ibidem deliciis frueretur manens. Magnas enim ei dederat
Jupiter opes, habitabat autem hic in ſpatioſa Sicyone:
Hanc iſte ſub jugum duxit admodum curſus cupidam.
Antilochus autem quartus pulchris comantes jubis inſtruxit equos,
Neſtoris præclarus filius magnanimi regis
Neleidæ, Pylo autem nati ei equi
Pedibus veloces agebant currum. Pater vero ipſi prope aſtans
Dixit in bonum monens intelligentem etiam per ſe,
Antiloche certe quidem te juvenem licet dilexerunt
Jupiterque Neptunuſque, & aurigandi artes docuerunt
Omnigenas: ideo te docere nequaquam multum opus eſt.
Noſti enim recte circa metas *equos* flectere: ſed tibi equi
Tardiſſimi curſu, ideoque puto damnoſa eventura:
Horum autem equi quidem ſunt perniciores, nec tamen ipſi
Plura ſciunt te ipſo ſolerter machinari.
Sed agedum tu dilecte conſilium reconde animo
Omnigenum, ne quo te caſu fugiant præmia.

Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι·
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.
Ἀλλ' ὃς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἑ λήθει
Ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν·
Ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι' ὑπὲρ αἴης,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους
Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖϊν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἅρματα ἄξῃς·
Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ
Ἔσσεται. ἀλλὰ φίλος φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι·
Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
Ἢ τοὺς Λαομέδοντος οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί.
Ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἂψ ἐνὶ χώρῃ
Ἕζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους.
Ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
Πάλλ' Ἀχιλλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο

Ἀν-

Arte tibi faber lignarius longe præſtantior, quam viribus:
Arte vero & gubernator in nigro ponto
Navem celerem dirigit jactatam ventis:
Arte & auriga ſuperat aurigam.
Sed qui equis & curribus ſuis fretus,
Imprudenter in longum flectitur huc & illuc,
Equique vagantur per ſtadium, neque continet:
Qui vero peritus fuerit agens deteriores equos,
Semper metam ſpectans, flectit prope, neque eum latet
Quo pacto primum adducat bovinis loris:
Sed continet perpetuo, & præcedentem obſervat.
Metam autem tibi indicabo admodum cognitu facilem, neque te latebit:
Stat lignum aridum quantum ulna ſupra terram,
Vel quercus, vel laricis, quod quidem non putreſcit imbre:
Lapides vero ejus ex utraque parte poſiti ſunt duo albi
In anguſtiis viæ: planum autem curriculum equorum circum:
Seu alicujus monumentum hominis jam pridem defuncti,
Sive hoc meta fuit tempore priſcorum hominum,
Et nunc pro meta eſſe voluit pedibus valens nobilis Achilles:
Huic tu proxime admotos agito juxta currum & equos:
Sed & ipſe inclinator eleganter concinnata in ſella,
Paululum ad ſiniſtram eorum: at dextrum equum
Stimula minaci clamore increpitans, concedeque ei habenas manibus.
Ad metam autem tibi equus ſiniſter admoveatur,
Ita ut tibi modiolus utique videatur ſtrinxiſſe
Rotæ affabre factæ: in lapidem vero vites impingere,
Ne forte equoſque vulneres, curruſque confringas:
Gaudium autem aliis, opprobriumque tibi ipſi
Erit. Sed dilecte ſi ſapis cautus eſto.
Si enim ad metam prætervehanis urgens,
Non erit qui te aſſequatur perniciter inſecutus, neque prætreat:
Ne quidem ſi a tergo Arionem divinum ageret
Adraſti velocem equum, qui ex deo genere erat,
Aut illos Laomedontis qui hic nutriti ſunt eximii.
Sic loquutus Neſtor Neleius iterum in loco
Reſedit, poſtquam ſuo filio uniuſcujuſque rei ſummam dixerat.
Meriones autem quintus pulchris comantes jubis inſtruxit equos.
Aſcenderunt vero in ſellas, ſorteſque injicerunt *galeæ:*
Concutiebat Achilles, & ſors exiliit Neſtoridæ

Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος·
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος.
Τῷ δ' ἔπι Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐὼν λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
Ἀντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ὡς μεμνέῳτο δρόμους, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγον θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
Νόσφι νεῶν ταχέως. ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
Ἵστατ' ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·
Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο·
Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
Ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
Ἕστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων· κεκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἵπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
Ἂψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρώϊοι· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην.
Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Θέρμετ'. ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
Καί νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν·
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
Ἵππον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι

Ἀμ-

Antilochi: poſt hunc ſortitus eſt rex Eumelus:
Poſt illum autem Atrides inclytus haſta Menelaus:
Poſt eum vero Meriones ſortitus eſt agere: at poſtremus
Tydides longe fortiſſimus ſortitus eſt agere equos.
Steterunt autem ordine, monſtravitque metas Achilles,
Procul in plano campo: & juxta ſpeculatorem collocavit
Deo parem Phœnicem armigerum patris ſui,
Ut memori animo contemplaretur curſum, & veritatem referret.
Illi vero ſimul omnes ſuper equos ſcuticas ſuſtulerunt,
Percuſſeruntque loris, exhortatique ſunt verbis
Magno ardore: ii autem ocyus percurrebant campum,
Procul a navibus celeriter. Sub pectoribus vero pulvis
Surgebat excitatus tanquam nubes vel procella:
Jubæ autem agitabantur flatibus venti:
Currus vero interdum quidem terram tangebant almam,
Interdum autem ſubſultabant ſublimes: at aurigæ
Stabant in ſellis: palpitabatque animus cujuſque
Victoriæ cupidorum: & hortabatur ſuos quiſque
Equos, qui volabant pulverem excitantes per campum.
Sed quum jam extremum peragerent curſum veloces equi
Retro mare verſus canum, tunc jam virtus utique cujuſque
Apparuit, ſtatimque equis intendebatur curſus: celeriter autem deinde
Pheretiadæ pedibus veloces longe extulerunt *currum* equæ.
Poſt eas autem extulerunt Diomedis maſculi equi
Troii: neque ita multum aberant, ſed admodum prope:
Semper enim currum aſcenſuris ſimiles erant.
Flatu vero Eumeli dorſum latique humeri
Calefiebant: ad ipſum enim capitibus protenſis volabant.
Et certe vel prævertiſſet, vel dubiam *victoriam* feciſſet,
Niſi Tydei filio iratus fuiſſet Phœbus Apollo,
Qui ei e manibus excuſſit ſcuticam ſplendidam.
Ejus vero ex oculis effuſæ ſunt lacrymæ indignantis,
Quod illas quidem videret jam etiam multo celerius euntes,
Sui vero malo divinitus immiſſo retardarentur ſine ſtimulo currentes.
Nec ſane Minervam fraude lædens latuit Apollo
Tydidem, admodum autem celeriter aſſecuta eſt paſtorem populorum:
Et reddidit ei ſcuticam, vimque equis immiſit:
Ipſa vero ad Admeti filium indignata ſe contulit,
Equinumque ei fregit dea jugum: ei vero equæ

Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε,
Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνη
Ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο,
Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα.
Ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·
Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. τίη λείπεσθε φέριστοι;
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἴκ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα·
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιὰς ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ γεγώνει,
Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους
Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις,
Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,

Οἶτ'

Utrinque extra viam currebant, temoque in terram devolutus eſt.
Ipſe vero e ſella juxta rotam provolutus eſt,
Cubitoſque circum circa laceratus eſt, oſque nareſque
Colliſaque eſt frons ad ſupercilia: ei autem oculi
Lacrymis impleti ſunt, liquidaque ei hæſit vox.
Tydides vero prævertens dirigebat ſolidos ungulis equos,
Longe præ aliis emicans: Minerva enim
Equis immiſit vim, & ei gloriam impoſuit:
Poſt illum autem Atrides agebat *equos* flavus Menelaus.
Antilochus vero equis imperitabat patris ſui,
Incumbite, & vos intendite quam celerrime.
Cum illis quidem contendere haud jubeo
Tydidæ equis bellicoſi, quibus Minerva
Nunc præbuit celeritatem, & ipſi gloriam impoſuit:
Sed equos Atridæ aſſequimini, neque relinquimini,
Rapido, ne vobis dedecus offundat
Æthe fœmina cum ſit. Cur deficitis præſtantiſſimi?
Sic enim denuncio, & certe profectum erit:
Non *amplius* vobis curatio benigna apud Neſtorem paſtorem populorum
Erit, ſed ſtatim vos interficiet acuto ære,
Si ignavi referamus vilius præmium:
Sed inſequimini, & feſtinate quam citiſſime:
Hæc autem ego ipſe machinabor, atque diſpiciam,
Anguſta in via aſtu præterire: neque me fallet.
Sic dixit. Illi vero, domini veriti minas,
Magis currebant exiguo tempore, ſtatimque deinde
Anguſtiam viæ cavæ vidit Antilochus prælio infractus.
Sciſſura erat terræ, qua hyemalis collecta aqua
Ruperat viæ *partem*, profundumque fecerat locum totum:
Hæc dirigebat Menelaus, rotarum concurſum vitans.
Antilochus autem deflectens impellebat ſolidos ungulis equos
Extra viam, parumperque avertens inſequebatur.
Atrides vero extimuit, & Antiloco clamavit,
Antiloche, temere equos agis: ſed contine equos.
Anguſta enim via, mox vero latiore præterages,
Ne forte utroſque lædas, currui *curru* impacto.
Sic dixit. Antilochus autem adhuc etiam multo magis agebat,
Stimulo adurgens, tanquam non audienti ſimilis.
Quantus vero diſci jactus ab humero vibrati eſt,

Ὅντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης,
Τόσσον ἐπιδραμέτην. αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἔρρ', ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί.
Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε,
Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ·
Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτεμβονται νεότητος.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
Ἵππους, τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο·
Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους·
Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ·
Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
Ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἦε καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. αἱ δέ που αὐτοῦ
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
Ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
Νῦν δ' οὔπω δύναμαι ἰδέειν, πάντῃ δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι·
Ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·
Ἔνθά μιν ἐκπεσέειν οἴω, σύν θ' ἅρματα ἆξαι·
Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ

Αἰτω-

Quem juvenis emittit vir periculum faciens juvenilis vigoris,
Tantum præcurrerunt: ille vero ceſſerunt retro
Atridæ: ipſe enim ſponte remiſit agitare,
Ne forte colliderentur in via ſolidi ungulis equi,
Curruſque everterent eleganter compactos, ipſique
In pulveres deciderent, feſtino curſu contendentes de victoria.
Hunc & objurgans allocutus eſt flavus Menelaus,
Antiloche, nemo te mortalium perniciosior alius:
Valeas: neque enim te vere omnino dicebamus ſapere Achivi.
Sed certe ne ſic quidem ſine juramento auferes præmium.
Sic locutus, equos exhortatus eſt, dixitque,
Ne mihi inhibeamini, neve ſtetis dolentes corde:
Ante iſtis pedes & genua laſſabuntur,
Quam vobis: ambo enim privantur juventute.
Sic dixit: illi vero, regis veriti hortatum,
Validius currebant, & ſtatim ipſis proximi facti ſunt.
Argivi vero in circo ſedentes ſpectabant
Equos, illi autem volabant pulverem excitantes per campum:
Primus vero Idomeneus Cretum dux viſos agnovit equos.
Sedebat enim extra circum ſublimis in ſpecula:
Illum autem, procul licet eſſet, *equos* increpantem ut audiit,
Agnovit: & vidit equum notabilem præeuntem,
Qui quidem cætero toto *corpore* ſpadix erat, at in fronte
Alba macula erat rotunda tanquam luna:
Surrexit autem, & ſermonem inter Argivos dixit,
O amici Argivorum ductores atque principes,
Soluſne equos noſcito, an & vos?
Alii mihi videntur priores eſſe equi,
Alius & auriga conjectanti creditur. illæ vero alicubi forte
Divinitus læſæ ſunt in campo, quæ eouſque tamen præſtantiores erant.
Profecto enim illas primum vidi metam circumflexiſſe,
Nunc vero nequaquam poſſum videre, undique autem mihi oculi
Troicum per campum luſtrant proſpectanti:
Aut aurigam fugerunt habenæ, neque potuit
Bene continere circa metam, & non feliciter flexit:
Illic eum excidiſſe reor, curruſque confregiſſe:
Ipſæque extra viam currerunt, poſtquam furor occupavit animum.
Sed intuemini & vos ſurgentes: non enim ego ſane
Cernens dignoſco: videtur tamen mihi eſſe vir

Αἰτωλὸς γενεὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς κρατερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν
Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται·
Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε·
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι
Ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἳ τὸ πάρος περ
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Αἶαν νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς, ἄλλά τε πάντα
Δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος·
Ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
Ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων,
Ὣς ἔφατ'. ὄρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι·
Καί νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον,
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν
Αἶαν, Ἰδομενεῦ τε κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
Ἵππους. οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.
Ὣς φάτο. Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
Μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
Ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τε πολλὴ
Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,

Ætolus genere, interque Argivos imperat
Tydei equum domitoris filius fortis Diomedes.
Hunc autem probroſis verbis objurgavit Oilei *filius* velox Ajax,
Idomeneu, cur importune præcipitas orationem? Illæ vero procul
Equæ tolutariæ amplum per campum currunt:
Neque minimus natu es inter Argivos tantum,
Neque tibi acutiſſime ex capite proſpiciunt oculi:
Sed ſemper verbis præceps es. Nec tamen omnino te decet
Præcipitem concionari: adſunt enim & præſtantiores alii.
Equæ vero ſunt priores, quæ & antea
Eumeli, ipſeque tenens lora vehitur.
Hunc autem iratus Cretum dux contra allocutus eſt.
Ajax rixa optime, maledice, inque cæteris omnibus
Inferior es Argivis, tibi enim mens eſt inſolens:
Age vel tripode depoſito certemus, vel lebete:
Arbitrum autem Atridem Agamemnonem faciamus ambo,
Utræ anteriores equæ: ut ſentias perſolvens.
Sic dixit. Surrexit vero protinus Oilei *filius* velox Ajax
Iratus, aſperis ut exciperet *eum* verbis:
Et omnino jam ulterius adhuc contentio progreſſa eſſet utriſque.
Si non Achilles ipſe ſurrexiſſet, & dixiſſet,
Ne amplius nunc aſperis altercemini verbis
Ajax, Idomeneuque malis: neque enim par eſt:
Quin & alii ſuccenſeretis quicunque talia faceret:
Sed vos in circo ſedentes ſpectate
Equos: ii autem cito ipſi feſtino curſu contendentes de victoria
Huc venient: tum vero cognoſcetis ſinguli
Equos Argivorum, qui ſecundi, quique priores.
Sic dixit. Tydides autem valde prope venit urgens,
Scutica vero aſſidue feriebat ſuper humeros: ei autem equi
In altum tollebantur cito conficientes viam:
Aſſidue vero aurigam pulveris guttæ percutiebant:
Currus autem auro accurate elaborati ſtannoque
Pone equos veloces currebant, neque profunda
Fiebat canthorum orbita retro
In tenui pulvere: hi autem feſtinantes volabant.
Stetit autem medio in circo, multuſque exiliit ſudor
Equorum eque cervicibus & a pectore in terram.
Ipſe vero e ſella in terram deſiliit collucente,

Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν
Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασαν ἵππους,
Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον·
Ἀλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους·
Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
Ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν,
Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσάτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
Χώρη μοσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Λείπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν. ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠῢ
Ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης·
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος
Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.
Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
Ἕλκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς·
Στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Λοῖσθος ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς,
Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευε·
Καί νύ κεν οἱ πόρεν ἵππον (ἐπῄνησαν γὰρ Ἀχαιοὶ)
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς,
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴκε τελέσσῃς
Τοῦτο ἔπος. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
Τὰ φρονέων ὅτε οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων·
Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,

Acclinavitque ſcuticam ad jugum. neque ſegnis erat
Fortis Sthenelus, ſed propere accepit præmium:
Deditque abducendam ſociis magnanimis mulierem,
Et tripodem anſatum aſportandum: ipſe vero ſolvit equos.
Poſt eum autem Antilochus Neleius agebat equos,
Dolis, haud enim celeritate omnino prælapſus Menelaum.
Sed & ſic Menelaus agebat prope veloces equos:
Quantum vero a rota equus diſtat, qui quidem dominum
Trahit per campum niſu contento cum curribus,
Hujus quidem attingunt canthum pili extremi
Caudæ, is autem prope admodum currit, neque prorſus magnum
Spatium in medio, per amplum campum currente:
Tantum jam Menelaus eximio Antilocho
Poſterior erat: quamquam prius etiam ad diſci jactum relictus erat,
Sed ipſum ſtatim aſſecutus eſt. Augebatur enim vis valida
Equæ Agamemnoniæ jubis pulchræ Æthes:
Quod ſi adhuc ulterius fuiſſet curſus ambobus,
Eo certe eum præteriiſſet, neque dubiam *victoriam* reliquiſſet.
Sed Meriones armiger ſtrenuus Idomenei
Poſterior erat inclyto Menelao haſtæ jactu.
Tardiſſimi enim ei erant pulchri jubis equi,
Minime peritus erat & ipſe agendi currum in certamine.
Filius vero Admeti omnium ultimus venit,
Trahens currus pulchros, agens ante equos.
Hunc autem ut vidit miſeratus eſt pedibus valens nobilis Achilles:
Stans autem inter Argivos verba alata dixit,
  Ultimus vir præſtantiſſimus agit ſolidos ungulis equos:
Sed agedum ei demus præmia, ut par eſt,
Secunda: at prima ferat Tydei filius.
  Sic dixit. Illi autem omnes comprobarunt ſicut jubebat:
Et ei ſane dediſſet equam (comprobarunt enim Achivi)
Si non Antilochus magnanimi Neſtoris filius
Pelidæ Achilli jure reſpondiſſet ſurgens,
  O Achille, valde tibi iraſcar, ſi perfeceris
Hoc verbum. Ablaturus enim es *mihi* præmium,
His motus quod ei divinitus læſi ſunt currus & veloces equæ,
Ipſeque peritus licet eſſet. Sed debuit immortalibus
Vota facere, tum nequaquam ultimus omnium veniſſet *equos* urgens:
Si vero ejus miſereris, & tibi gratum eſt animo,

Eſt

Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἐστὶ δὲ χαλκὸς,
Καὶ πρόβατ' εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν ὅς κε θέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω·
Δώσω οἱ θώρηκα τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
Οἰσέμεναι κλισίηθεν. ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν.
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους. ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς,
Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
Ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους
Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
Μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος
Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινά φημι
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ἣ θέμις ἐστὶ,
Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
Ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἄνσχεο νῦν. πολλὸν γάρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι

Eſt tibi in tentorio aurum multum, eſt & æs,
Et pecora, ſunt & tibi ancillæ, & ſolidi ungulis equi;
Ex his ipſi poſtea ſumptum dato vel majus præmium,
Sive etiam jam nunc, ut te collaudent Achivi.
Hanc vero ego non dabo: de ipſa autem periculum faciat
Virorum quicunque velit mecum manibus pugnare.
Sic dixit. Subriſit autem pedibus valens nobilis Achilles,
Gaudens Antilocho, quod ſibi dilectus erat ſodalis:
Et eum reſpondens verbis velocibus allocutus eſt,
Antiloche, ſi quidem jam me jubes e domo aliud
Eumelo dare, ego vero & hoc perficiam:
Dabo ei thoracem; quem Aſteropæo abſtuli,
Æreum, quem circum ora fulgidi ſtanni
Funditur: multo autem *pretio* ei æſtimandus erit.
Dixit, & Automedonta dilectum juſſit ſodalem
Ferre e tentorio. Is vero abiit, & ad eum attulit:
Eumelo autem in manibus poſuit. At is accepit gaudens.
Inter hos & Menelaus ſurrexit animo dolens,
Antilocho immenſum iratus: præco vero
In manibus ſceptrum poſuit, ſilereque juſſit
Argivos. At is deinde inter *eos* dixit par deo vir,
Antiloche antehac prudens, quale feciſti?
Dedecoraſti quidem meam virtutem, læſiſtique mihi equos
Tuis ante actis, qui tibi multo inferiores erant.
Sed agite Argivorum ductores & principes,
In medium utriſque dijudicate, neque in gratiam:
Ne quando quis dicat Achivorum ære loricatorum,
Antilochum mendaciis opprimens Menelaus
Ivit equam ducens; nam ei longe deteriores erant
Equi, ipſe vero melior armiſque vique.
Eja age ego ipſe dijudicabo, & me nullum puto
Alium increpaturum Danaorum: rectum enim erit *judicium*.
Antiloche, age huc ades Jovis alumne, ut fas eſt,
Stans ante equos & currum, & flagellum
Manibus tenens argutum, quo antea agitabas,
Equos tangens, terram cingentem Neptunum
Jurato, te non volentem quidem meum dolo currum impedivisse,
Eum vero Antilochus prudens contra allocutus eſt,
Perfer nunc: multo enim ego junior ſum

Te

Σχέο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω τὴν ἀρόμην. εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἀπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
Βουλοίμην, ἢ σοί γε διοτρεφὲς ἤματα πάντα
Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
  Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου· τοῖο δὲ θυμὸς
Ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
Λήϊου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
Ὣς ἄρα σοὶ Μενέλαε μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
  Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων
Ἦσθα πάρος, νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ὑπεροπεύειν.
Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο.
Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε
Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
  Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Ἀμφίθετος φιάλη, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων· καὶ ἔειπε παραστάς,
  Τῆ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
Ὄψει ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεύσεαι. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
  Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
  Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Te rex Menelae, tu autem natu major & præſtantior.
Noſti qualia juvenis errata ſunt:
Velocior etenim mens, tenue autem conſilium,
Ideo tibi toleret cor: equam vero tibi ipſe
Dabo quam accepi. Sed & ſi e meis aliud
Majus poſtulaveris, prompte omnino jam ſtatim dare
Mallem, quam tibi utique Jovis alumne in dies omnes
Animo ejectum eſſe, & in deos fieri ſceleratum.
  Dixit ſane, & equam ducens magnanimi Neſtoris filius
In manus tradidit Menelai: illius autem animus
Lætitia perfuſus eſt, velut circa ſpicas ros *funditur*
Segetis creſcentis, quando horreſcunt arva:
Sic & tibi Menelae in præcordiis animus lætitia perfuſus eſt:
Et ipſum edita voce verbis velocibus allocutus eſt,
  Antiloche, nunc quidem tibi ego cedam ipſe
De ira: quoniam non mente vagus neque levis
Eras antea, nunc vero mentem vicit juventus.
Satius autem *fuerit* cavere præſtantiores decipere.
Non enim omnino me cito alius quiſquam flexiſſet Achivorum.
Verum tu jam multa paſſus es, & multa feciſti,
Tuuſque pater bonus & frater, mei cauſa,
Ideo tibi ſupplicanti obſequar; ſed & equam
Dabo, mea licet ſit: ut ſentiant & hi
Quod meus nunquam animus ſuperbus & inſolens.
  Dixit utique, & Antilochi Noemoni dedit ſocio
Equam abducendam: ipſe vero deinde lebetem accepit collucentem:
Meriones autem ſuſtulit duo auri talenta
Quartus, quo ordine egerat *currum*. Quintum vero relictum erat præmium.
Duplex phiala, eam Neſtori dedit Achilles,
Argivorum per conſeſſum ferens: & dixit aſtans.
  Accipe nunc, & tibi hoc ſenex munus recondatur,
Patrocli ſepulturæ monimentum ut ſit: non enim amplius illum
Videbis inter Argivos. Do autem tibi hoc præmium
Gratis. Neque enim cæſtibus omnino pugnabis, neque luctaberis
Neque jaculorum certamen inibis, neque pedibus
Curres. Jam enim gravis ſenectus urget.
  Sic fatus, in manibus poſuit. Ille vero accepit gaudens,
Et ipſum edita voce verbis velocibus allocutus eſt.
Certe jam quidem omnia fili recte dixiſti.

Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, ὐδ' ἔτι χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βυπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἔνθ' ὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', ὔτ' ἄρ Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, ὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν.
Ἀγκαῖον δὲ πάλη Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα·
Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
Ὥς ποτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Ἀλλ' ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε.
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
Ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος· ὐδέ σε λήθω
Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
Ὣς φάτο. Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
Ὤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
Ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ἀτρείδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥπερ ἀρίστω
Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ,
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
Ὣς ἔφατ'. ὄρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·

Ἄψα-

Non enim amplius firma membra, amice, pedes, neque manus
Ab humeris utrinque celeri impetu moventur agiles.
Utinam ſic pubeſcerem, roburque mihi firmum eſſet,
Ut quando regem Amarincea ſepelierunt Epei
In Buprafio, filiique poſuerunt regis præmia.
Illic nullus mihi ſimilis vir erat, neque Epeorum,
Neque ipſorum Pyliorum, neque Ætolorum magnanimorum
Cæſtu quidem vici Clytomedea Enopis filium:
Ancæum vero lucta Pleuronium, qui in me ſurrexit:
Iphiclum autem pedibus prætercurri præſtantem licet:
Haſta vero mittenda ſuperavi Phileumque, & Polydorum.
Solis me equis præteregerunt Actoridæ duo,
Numero ſuperantes, invidentes *mihi* victoriam,
Quod nempe maxima illa *certamini* relicta erant præmia.
Hi vero erant ſane gemini: alter quidem conſtanter equos regebat,
Conſtanter equos regebat, alter vero ſcutica incitabat.
Sic olim eram, nunc viciſſim, juniores ſubeant
Opera ejuſmodi: me autem oportet ſenectæ triſti
Parere, tum vero excellebam inter heroas.
Sed abi, & tuo ſodali certaminibus juſta facito.
Hoc autem ego lubens accipio, gaudetque mihi cor,
Quod ita mei ſemper memor es benevoli: neque te lateo
Quo honore me par eſt honorari inter Achivos.
Tibi autem dii pro his gratiam largam referant.
Sic dixit. Pelides vero ingentem per cœtum Achivorum
Abiit, poſtquam omnem laudationem audierat Nelidæ:
Atque ille pugnæ cæſtu decernentium duræ poſuit præmia,
Mulam laborum patientem ducens ligavit in circo
Sexennem, indomitam, quæ difficillima domitu:
At victo poſuit poculum rotundum:
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Atridæque & cæteri bene ocreati Achivi,
Viros duos de his jubemus, qui præſtantiſſimi,
Pugnis alte elatis ferire. Cui vero Apollo
Dederit victoriam, cognoverintque omnes Achivi,
Mulam laborum patientem ducens ad tentorium eat:
At victus poculum auferet rotundum.
Sic dixit: ſurrexit autem ſtatim vir fortiſque magnuſque,
Peritus cæſtu decernendi, filius Panopei Epeus:

Ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε,
Ἆσσον ἴτω ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον,
Ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω·
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
Ὅς ποτε Θήβας ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
Ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
Θαρσύνων ἔπεσιν· μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
Ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω,
Σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν·
Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ'. ἔῤῥεε δ' ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος Ἐπειός,
Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἱστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
Ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι,
Αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
Κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες·
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς,
Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί.
Ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε·

Manu autem prehendit mulam laborum patientem, dixitque,
Prope veniat quicumque poculum auferet rotundum,
Mulam autem non puto aliquem abducturum alium Achivorum,
Me cæſtibus victo: profiteor enim *me* eſſe præſtantiſſimum.
An non ſatis quod in prælio inferior ſum? neque ullo modo licet
In omnibus operibus peritum virum evadere.
Sic enim denuntio, quod & perfectum erit,
Penitus corpuſque diſrumpam, oſſaque confringam:
Curatores autem ei hic frequentes ibidem maneant,
Qui ipſum efferant mearum vi manuum domitum
Sic dixit. Illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Euryalus autem eum contra ſolus ſurrexit deo par vir,
Meciſtei filius Talaionidæ regis,
Qui quondam Thebas profectus eſt in prælio ſtrati Œdipodæ
Ad ludos funebres: & ibi omnes vicit Cadmeios.
Hunc quidem Tydides haſta inclytus curabat,
Confirmans verbis, multum enim ei cupiebat victoriam.
Cinctum autem ei primum circumpoſuit, & deinde
Dedit lora ſcite ſecta bovis agreſtis.
Hi autem, cum ſe accinxiſſent, prodierunt in medium circum:
Ex adverſo vero elevatis manibus robuſtis ſimul ambo
Continuo congreſſi ſunt, ipſiſque graves manus conſertæ ſunt:
Vehemens autem crepitus maxillarum ortus eſt, fluxitque ſudor
Undique ex membris. Irruit vero nobilis Epeus,
Percuſſitque circumſpectantem ad genam, neque jam diutius
Stetit: ipſius enim ſucciderunt pulchra membra.
Ut cum ſub ponti ſuperficiem horrentem boreæ flatu exilit piſcis
Littus vero algoſum, nigerque continuo ipſum fluctus operit:
Sic percuſſus exiliit. At magnanimus Epeus
Manibus prehenſum erexit: dilecti autem circumſteterunt ſocii.
Qui ipſum duxerunt per circum trahentem pedes inutiles,
Cruorem craſſum expuentem, caput jactantem in alteram partem:
Mente autem alienatum inter illos collocarunt ducentes:
Ipſique euntes acceperunt poculum rotundum.
Pelides vero ſtatim alia tertia depoſuit præmia,
Oſtentans Danais, luctæ duræ,
Victori quidem magnum tripodem igni aptum,
Quem duodecim boum pretio inter ſe æſtimabant Achivi:
Viro autem victo mulierem in medio poſuit:

Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα· τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον,
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς·
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ἑλκόμενα στερεῶς, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς·
Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευρὰς τε καὶ ὤμους
Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο·
Οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διῒ πάντα μελήσει.
Ὣς εἰπὼν, ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε·
Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε,
Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,

Φοί-

Multorum autem perita erat operum: æſtimabantque ipſam quatuor boum pretio:
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Surgite qui & hujus certaminis periculum facietis,
Sic dixit. Surrexit vero ingens Telamonius Ajax,
Surrexit & Uliſſes abundans conſiliis dolis inſtructus:
Accincti autem hi prodierunt in medium circum;
Complexuque ſe invicem corripuerunt manibus robuſtis:
Ut cum tigna culminis quæ inclytus aptat faber,
Domus altæ, impetus ventorum vitans.
Stridebant autem dorſa validis a manibus
Tractata fortiter, humiduſque defluebat ſudor:
Denſæque vibices per lateraque & humeros
Sanguine rubentes extiterunt. Illi autem admodum uſque
Victoriam cupiebant tripodem ob affabre factum:
Neque Ulyſſes poterat ſupplantare, ſoloque affigere,
Neque Ajax poterat, valida enim prohibebat vis Ulyſſis.
Sed cum jam tædio afficerentur bene ocreati Achivi,
Tunc ipſum allocutus eſt ingens Telamonius Ajax,
Nobiliſſime Laertiade ſolertia pollens Ulyſſe,
Aut me tolle, aut ego te: hæc vero Jovi omnia curæ erunt.
Sic fatus, ſuſtulit. Doli autem non oblitus eſt Ulyſſes:
Percuſſit pone poplitem adeptus, ſolvitque membra:
Dejecit autem ſupinum: in pectora vero Ulyſſes
Decidit: populi autem admirabundi ſpectabant ſtupebantque.
Secundus viciſſim tollebat laborioſus nobilis Ulyſſes.
Movit autem paululum a terra, neque levavit:
Genu vero implicuit. Et in terram ceciderunt ambo
Prope invicem, fœdabanturque pulvere.
Et certe jam tertio rurſus ſurgentes luctati fuiſſent,
Niſi Achilles ipſe ſurrexiſſet, & cohibuiſſet,
Ne amplius lucta obnitimini, neque conterimini malis:
Victoria enim utriſque, præmiis autem æqualibus ablatis
Abite, ut & alii certent Achivi,
Sic dixit. Illi autem ei maxime quidem auſcultarunt, atque obſecuti ſunt:
Et abſterſo pulvere, induerunt veſtes.
Pelides vero ſtatim alia poſuit velocitatis præmia,
Argenteum cratera elaborate factum: ſex autem menſuras
Capiebat, & pulchritudine excellebat omnem per terram
Multum, Sidones enim artifices ſcite elaborarant,

Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν.
Υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο,
Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο.
Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῆϊ ἔθηκε·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος. (ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα)
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος· ὣς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμὸν,
Κλῦθι θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖϊν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος. ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας·
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ

Μη-

Phœnices autem vexerant viri ſuper nigrum pontum,
Steterantque in portubus, Thoantique dono dederant:
Pro filio autem Priami Lycaone pretium dedit
Patroclo heroi Jaſonides Euneus.
Et hunc Achilles poſuit præmium de quo certaret in *honorem* ſui ſocii;
Quicunque leviſſimus pedibus velocibus eſſet.
Secundo autem bovem poſuit magnum & pinguem adipe:
Semitalentum vero auri ultimo poſuit:
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
  Surgite qui & hujus certaminis periculum facietis.
Sic dixit. Surrexit autem ſtatim Oilei *filius* velox Ajax,
Surrexit & Ulyſſes abundans conſiliis, deinde autem Neſtoris filius
Antilochus. (hic enim juvenes pedibus omnes vincebat)
Steterunt autem ordine: oſtenderatque metas Achilles.
Illis autem a carceribus extendebatur curſus: tum vero celeriter
Emicuit Oiliades: concito autem curſu ſecutus eſt nobilis Ulyſſes
Prope admodum, ut quum aliquis mulieris eleganter cinctæ
Prope pectus eſt radius, quem ſcite admodum manibus projicit *huc illuc*
Stamen extrahens ad licium, propeque tenet
Pectus: ſic Ulyſſes currebat prope: atque a tergo
Veſtigia premebat pedibus, antequam pulvis ſpargeretur circum.
In ejus autem caput fundebat halitum nobilis Ulyſſes,
Uſque cito currens. Acclamabant vero omnes Achivi
Victoriæ cupidi, magnoque adnitentem ſtudio hortabantur.
Sed quum jam extremum peragerent curſum, confeſtim Ulyſſes
Precatus eſt Minervam oculis cæſiam ſuo in animo,
  Exaudi Dea, valida mihi auxiliatrix veni pedibus.
Sic dixit precans: illum autem exaudivit Pallas Minerva:
Membra vero reddidit levia, pedes & manus ſuperne.
Sed quum jam jam involaturi erant in præmium,
Tunc Ajax quidem lapſus eſt in curſu: læſit enim Minerva,
Ubi boum fuſum erat ſtercus interfectorum graviter mugientium,
Quos ſuper Patroclum mactarat pedibus velox Achilles. (
Stercore autem bovino impletus eſt oſque nareſque.
Cratera vero ſuſtulit laborioſus nobilis Ulyſſes,
Ut venit præcurrens. At bovem accepit illuſtris Ajax:
Stetit autem cornu manibus tenens bovis agreſtis,
Stercus expuens, interque Argivos dixit,
  Proh malum, certe mihi læſit Dea pedes, quæ dudum,

Ma-

Μήτηρ ὥς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων,
Ὠμογέροντα δέ μιν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο. κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα,
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἑσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι·
Ὁπποτερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων·
Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων.
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω. θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν·
Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο,
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.

Mater tanquam, Ulyſſi aſtat, atque auxilio eſt.
Sic dixit. Illi autem omnes ſuper ipſo ſuaviter riſerunt.
Antilochus vero extremum quidem abſtulit præmium,
Subridens, & verba inter Argivos fecit,
Scientibus vobis dicam omnibus, amici, quod adhuc etiam nunc
Immortales honorant ætate provectiores homines:
Ajax enim me paulo natu grandior eſt:
Iſte vero priores ſeculi, priorumque hominum,
Crudæ autem ſenectæ ipſum dicunt eſſe: difficile vero
Pedibus *cum eo* contendere Achivis, excepto Achille.
Sic dixit. Laude autem extulit pedibus velocem Pelidem.
Eum vero Achilles verbis reſpondens allocutus eſt,
Antiloche, non quidem tibi inanis dicta erit laus,
Sed tibi ſemitalentum ego auri addam.
Sic fatus, in manibus poſuit: is autem accepit gaudens.
At Pelides quidem prælongam haſtam
Depoſuit in circo ferens, depoſuit & clypeum & galeam,
Arma Sarpedonis, quæ ei Patroclus abſtulerat:
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Viros duos de his jubemus qui fortiſſimi,
Armis indutis, incidente corpus ære ſumpto,
Alterum alterius ante conſeſſum facere periculum:
Uter autem prior percuſſerit corpus pulchrum,
Attigeritque intus membra perque arma & nigrum ſanguinem,
Huic quidem ego dabo hunc enſem argenteis clavis diſtinctum,
Pulchrum, Threicium, quem quidem Aſteropæo abſtuli:
Arma autem utrique communia hæc ferant.
Et eis convivium lautum apponam in tentoriis.
Sic dixit. Surrexit autem deinde ingens Telamonius Ajax,
Surrexit & Tydides fortis Diomedes,
Illi vero poſtquam hinc inde ſeorſim a turba armati erant,
In medium utrorumque congrediebantur ardentes in pugnam,
Horrendo obtutu. Stupor autem tenebat omnes Achivos:
Sed quum jam prope erant alter in alterum vadentes
Ter quidem irruerunt, terque cominus impetum fecerunt:
Tum vero Ajax quidem clypeum undique æquale
Percuſſit, neque ad corpus pervenit: tutabatur enim intus thorax
At Tydides deinde ſupra ſcutum magnum,
Uſque cervicem aſſequi conabatur fulgidæ haſtæ cuſpide.

Καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι,
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·
Εἰ ὁ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροὶ,
Ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
Ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
Ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·
Ἑξείης δ' ἵσταντο. σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειὸς,
Ἧκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος·
Τὸ τρίτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
Ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας,
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
Καδδ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.
Ἱστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο
Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο· ἐκ δὴ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν. ὃ μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω·
Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν,
(Ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος) ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος·

Κλή-

Et tum quidem Ajaci metuentes Achivi
Fine impoſito juſſerunt præmia paria referre.
At Tydidæ dedit magnum enſem heros
Cum vaginaque proferens & ſcite ſecto balteo.
Cæterum Pelides poſuit orbem a fornace rudem,
Quem prius quidem mittebat multum robore pollens Eetion,
Verumenimvero illum interfecerat pedibus valens nobilis Achilles,
Huncque advexerat in navibus cum aliis poſſeſſionibus.
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Surgite, qui & hujus certaminis periculum facietis:
Si ei etiam per quam longinqui pingues agri,
Habebit ipſum etiam quinque volventes in annos
Utens: non enim illi omnino indigens ferro
Paſtor vel arator ibit in urbem, ſed præbebit.
Sic dixit. Surrexit autem deinde bellator ſtabilis Polypœtes,
Surrexit & Leonteus valens robore deo par,
Surrexit & Ajax Telamonius, & nobilis Epeus:
Ordine autem ſteterunt. Orbem vero prehendit nobilis Epeus,
Miſitque rotatum: riſerunt autem omnes Achivi.
Secundus vero emiſit Leonetus ramus Martis:
Tertio vero projecit ingens Telamonius Ajax
Manu e robuſta, & jecit ultra ſigna omnia:
Sed quum jam orbem prehendit bellator ſtabilis Polypœtes,
Quantum quis projicit pedum bubulcus:
Id autem rotatum volat per boves armentales,
Tantum per totum ſpatium jactu ſuperavit: illi vero exclamarunt.
Surgentes autem ſocii Polypœtæ fortis
Naves ad cavas retulerunt regis præmium.
At ille ſagittariis poſuit ſpiculis conficiendis aptum ferrum,
Depoſuit quidem decem bipennes, decemque ſecuriculas.
Malum autem erexit navis prora cæruleæ
Procul in arena: indeque pavidam columbam
Tenui funiculo ligavit pede, in quam juſſit
Sagittari. Qui quidem percuſſerit pavidam columbam,
Omnes ſublatas bipennes ad tentorium ferat.
Qui vero funiculum attigerit, ab ave aberrans,
(Inferior etenim is) ille ferat ſecuriculas.
Sic dixit. Surrexit autem deinde vis Teucri regis,
Surrexit & Meriones, famulus ſtrenuus Idomenei:

Sor-

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε, (μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων)
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα τῇ δέδετ' ὄρνις·
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός·
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἡ δὲ παρείθη
Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί·
Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
Τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην·
Ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
Τὴν ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός. αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρῴροιο,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν.
Ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος,
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
Ἠδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος·
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΥΠΟ-

Sortes autem in galea ærea concuſſere ſumptas.
Teucer vero primus ſorte ſortitus eſt: ſtatim autem ſagittam
Miſit valide, neque vovit regi
Agnorum primigenorum ſacrificaturum inclytam hecatomben.
Ab ave quidem aberravit, (invidit enim ei hoc Apollo)
Sed is funiculum percuſſit ad pedem quo ligata erat avis:
Prorſus autem funiculum abſcidit amara ſagitta.
Iſta quidem deinde evolans fugit ad cælum, at demiſſus eſt
Funiculus terram verſus: & magnum plauſum dederunt Achivi:
Feſtinans autem Meriones extraxit manu
Arcum: & jam ſagittam tenebat dudum ut direxerat.
Statim autem vovit longe jaculanti Apollini
Agnorum primigenorum ſacrificaturum inclytam hecatomben:
Alte vero ſub nubibus ſpeculatus eſt pavidam columbam,
Hanc is in gyrum ſe flectentem ſub ala percuſſit mediam:
Penitus autem tranſiit telum: id quidem rurſus in terram
Ante Merionis fixum eſt pedem. At avis
Malo inſidens navis proras cæruleæ,
Collum ſuſpendit, ſimul & alæ denſæ diſtenſæ ſunt.
Velox autem ex membris anima avolavit, longeque ab illo
Decidit: populi vero admirabundi ſpectabant, ſtupebantque.
Meriones autem bipennes decem omnino ſuſtulit,
Teucer vero ſecuriculas portavit cavas ad naves.
At Pelides depoſuit quidem prælongam haſtam,
Depoſuit & lebetem igni nunquam admotum bovis pretio æſtimandum floribus varium
In circo ferens. Et continuo jaculatores viri ſurrexerunt:
Surrexit quidem Atrides late dominans Agamemnon,
Surrexit & Meriones, famulus ſtrenuus Idomenei.
Inter eos autem ipſe dixit pedibus valens nobilis Achilles,
Atride, ſcimus enim quantum antecellis omnibus,
Et quantum viribuſque & jaculantibus es præſtantiſſimus:
Quare tu quidem hoc præmium habens cavas ad naves
Vade, at haſtam Merioni heroi demus.
Si tu utique tuo animo velis. Hortor enim ego ſane.
Sic dixit, neque non obſecutus eſt rex virorum Agamemnon.
Dedit autem Merionis haſtam æream: ſed ille heros
Talthybio præconi dedit perpulchrum præmium.

ΥΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ'Σ ΙΛΙΑ'ΔΟΣ Ω. ΤΟΥ' ΟΜΗ'ΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙ'ΑΣ.

Ζεὺς κηδόμενος Ἕκτορος Θέτιν πρὸς Ἀχιλλέα πέμπει, ὅπως ἀποδῷ τοῦ ἥρωος τὸ σῶμα· Ἶριν δὲ πρὸς Πρίαμον, ὅπως λύτρα κομίσας Ἀχιλλεῖ, τὸν νεκρὸν τοῦ παιδὸς ἀπολάβοι. ὁ δὲ, προπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑρμοῦ κοιμήσαντος τοὺς Ἑλληνικοὺς φύλακας, παραγίνεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύσας αὐτὸν ἀπολαμβάνει τὸν υἱόν· καὶ ἀνακομίσας εἰς τὴν πόλιν, θάπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δεῖπνον ἄγει.

Ω, Πρίαμος νέκυν υἷα λαβὼν, γέρα δῶκεν Ἀχιλλεῖ.

Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ·
Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν ἠὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν·
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τὸνδε δ' ἔασκεν
Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῒ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
Κλέψαι δ' ὀτρυνέσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,

Οὐδὲ

ARGUMENTUM LIBRI XXIV. ILIADIS HOMERI.

JUpiter de Hectore ſollicitus, ad Achillem ut corpus herois reddat Thetin mittit: Irin autem ad Priamum, ut ſoluto redemptionis pretio filium recipiat Deductus ergo is a Mercurio, qui cuſtodias Græcorum ſopiverat, ſupplex accedit ad Achil lem, filiumque accepit: in urbem reportat, ſepelit, ejuſque Manibus epulum celebrat.

SOlutus autem eſt ſpectatorum conſeſſus: populique celeres ad naves quiſque
Diſpergebantur ituri. Illi quidem cœnæ curam gerebant,
Seque ſomno dulci ſatiandi: at Achilles
Flebat cari ſodalis memor, neque illum ſomnus
Capiebat cuncta domans, ſed volvebatur huc & illuc,
Patrocli deſiderans vigoremque & animos magnos:
Et quot peregerat cum ipſo, & paſſus fuerat labores,
Virorumque prælia, periculoſoſque fluctus emenſus,
Hæc recordans, uberes lacrymas defundebat.
Interdum in latera jacens, interdum vero
Supinus, interdum autem pronus: & mox rectus exurgens
Oberrabat mœſto animo propter littus maris: neque ipſum aurora
Apparens latebat ſuper marique littoribuſque.
Sed is poſtquam junxerat ſub curribus veloces equos,
Hectorem trahendum ligabat poſt currum:
Ter autem cum raptarat circa ſepulchrum Mœnetiadæ mortui,
Rurſus in tentorio quieſcebat, illumque relinquebat
In pulvere extenſum pronum. At ejus Apollo
Omnem turpitudinem arcebat a corpore, virum miſerans
Etiam mortuum: ægide autem totum contegebat
Aurea, ut ne ipſum laceraret raptans.
Sic ille quidem Hectorem nobilem indigne tractabat iratus:
Eum autem miſerabantur beati dii inſpicientes,
Furtoque ſurripere hortabantur ſpeculatorem Argicidam.
Cæteris quidem omnibus placuit, nequaquam tamen Junoni;

Οὐδὲ Ποσειδάων’, οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ·
Ἀλλ’ ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ’ ἄτης,
Ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ’ ᾔνησ’ ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ’ ὅτε δή ῥ’ ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ’ ἠώς,
Καὶ τότ’ ἄρ’ ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Σχέτλιοί ἐστε θεοί, δηλήμονες οὔ νύ ποθ’ ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί’ ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ἥ τ’ ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
Ἀλλ’ ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθ’ ἐπαρήγειν,
Ὧ οὔτ’ ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ’ ὣς ἄγρια οἶδεν,
Ὅς τ’ ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας εἶσ’ ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
Ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίνεται, ἥτ’ ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ’ ὀνίνησι.
Μέλλει γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
Ἀλλ’ ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε.
Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅγ’ Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ’ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει· οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ’ ἄμεινον.
Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων·
Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη,
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψά τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ’ ἀθανάτοισι·
Πάντες δ’ ἀντιάασθε θεοὶ γάμου, ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ’, ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ’, αἰὲν ἄπιστε.
Τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,

Neque Neptuno, neque oculis cæſiæ virgini:
Sed eodem tenore pergebant ex quo ipſis primum inviſa reddita eſt Ilios ſacra,
Et Priamus & populus, Alexandri propter injuriam,
Qui contumelioſe damnavit deas quando ejus ad tugurium venerunt,
Eamque ſententia comprobavit, quæ ei præbuit libidinem damnoſam.
Sed quando jam exinde duodecima orta erat aurora,
Tum quidem inter immortales dixit Phœbus Apollo,
Crudeles eſtis dii, noxii: nonne quondam vobis
Hector crura adolevit boum caprarumque lectarum?
Eum nunc non ſuſtinuiſtis vel mortuum eripere,
Suæque uxori videndum, & matri, & filio ſuo,
Et patri Priamo, populiſque, qui eum celeriter
Igne comburerent, & juſta perſolverent:
Sed pernicioſo Achilli Dii vultis favere,
Cui neque mens eſt æqua, neque animus
Flexibilis in pectoribus: ſed leo tanquam ferus eſt,
Qui magnarumque virium & ſuperbi animi
Impotens vadit ad pecudes hominum, ut dapes accipiat:
Sic Achilles miſericordiam quidem perdidit, neque ei pudor
Eſt, qui viros valde lædit, atque juvat.
Poteſt enim aliquis utique etiam cariorem alium perdidiſſe,
Sive fratrem uterinum, ſive etiam filium:
Et tamen poſtquam deflevit ſtatim luctum remittit.
Patientem enim Fata animum indiderunt hominibus.
Sed hic Hectora nobilem, poſtquam *eum* ſuo corde privavit:
A curru religans, circum ſepulchrum ſodalis dilecti
Trahit: haud tamen ei hoc honeſtum, neque utile,
Ne forti licet ſuccenſeamus ei nos.
Inſenſilem enim jam terram contumelia afficit furens.
Hunc autem irata allocuta eſt ulnas candida Juno,
Sit ſane & hoc tum verbum Argenteo arcu inſignis,
Si quidem parem Achilli & Hectori conſtituetis honorem.
Hector quidem mortaliſque mulieriſque ſuxit mammam:
Cæterum Achilles eſt deæ proles, quam ego ipſa
Nutrivique & educavi, & viro dedi uxorem
Peleo, qui ex animo carus fuit immortalibus:
Omnes autem interfuiſtis dii nuptiis, interque tu hos
Epulabaris, tenens citharam, malorum ſodalis, ſemper perfide.
Illam vero reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,

Ἥρη μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί᾽ ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
Ὣς γὰρ ἔμοιγ᾽. ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε κνίσσης τε. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ᾽ ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν· οὐδέ πη ἔστι
Λάθρῃ Ἀχιλλῆος θρασὺν Ἕκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἀλλ᾽ εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
Ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ᾽ Ἕκτορα λύσῃ.
Ὣς ἔφατ᾽. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ, ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥτε κατ᾽ ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ᾽ ἰχθύσι κῆρα φέρουσα·
Εὗρε δ᾽ ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν· ἀμφὶ δέ τ᾽ ἄλλαι
Εἵαθ᾽ ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί. ἡ δ᾽ ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ᾽ ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης·
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ὄρσο Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ᾽ ἀθανάτοισιν, ἔχω δ᾽ ἄχε᾽ ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μέν· οὐδ᾽ ἅλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴποι.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ᾽ ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ᾽ οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
Βῆ δ᾽ ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ᾽· ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ᾽ εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀΐχθήτην·
Εὗρον δ᾽ εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ᾽ ἄλλοι ἅπαντες
Εἵαθ᾽ ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
Ἡ δ᾽ ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ᾽ Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε,
Καί ῥ᾽ εὔφρην᾽ ἐπέεσσι· Θέτις δ᾽ ὤρεξε πιοῦσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Ἤλυ-

Juno ne jam omnino iraſcaris diis.
Haud etenim honor idem erit: ſed & Hector
Cariſſimus erat diis hominum qui in Ilio ſunt:
Sic enim mihi quidem: nam numquam jucunda prætermittebat dona.
Non enim unquam ara caruit convivio æquali,
Libamineque nidoreque. Hunc enim ſortiti ſumus honorem nos.
Sed tamen furto quidem ſurripere omittamus: neque ullo modo licet
Clam Achille audacem Hectora. Certe enim ei aſſidue
Mater adeſt ſimul noctesque & dies:
Sed ſi quis vocet deorum Thetin ad me,
Ut quoddam ei dicam prudens verbum, ut Achilles
Dona a Priamo accipiat, atque Hectora redemptum reddat.
Sic dixit. Surrexit autem Iris curſu procellas æquans nunciatura.
Inter autem Samumque & Imbrum aſperam
Inſiliit nigro ponto, ingemuitque palus.
Ipſa autem, glandulæ plumbeæ ſimilis in imum delapſa eſt,
Quæ agreſtis bovis cornu impoſita,
Deſcendit cruda vorantibus piſcibus mortem ferens:
Invenit autem in ſpecu cava Thetin, circum autem & aliæ
Sedebant frequentes marinæ deæ: ipſa vero in mediis
Flebat fatum ſui filii eximii, qui ei erat
Periturus in Troja gleboſa longe a patria:
Prope autem ſtans allocuta eſt pedibus velox Iris,
Surge Thetis, vocat Jupiter æternis conſiliis pollens.
Huic autem reſpondit deinde dea Thetis pedes argentea,
Curnam me ille jubet *venire* magnus Deus? vereor autem
Miſceri immortalibus, habeo enim dolores innumeros animo:
Ibo tamen: neque irritum verbum erit quodcunque dixerit.
Sic fata, velum accepit auguſtiſſima dearum
Atrum, eoque nullum nigrius erat veſtimentum:
Perrexit autem ire, pedibuſque ventoſa velox Iris
Præibat: & circum ipſas diducebatur unda maris.
Littuſque ut conſcenderant, in cælum ſe proripuerunt:
Invenerunt autem late ſonantem Saturnium, circumque cæteri omnes
Sedebant frequentes beati dii immortales:
Ipſa autem Jovi patri aſſedit, ceſſitque Minerva.
Juno vero aureum pulchrum poculum in manu poſuit,
Et conſolabatur verbis: Thetis autem reddidit, poſtquam bibit.
Inter hos vero ſermonem orſus eſt pater hominumque deumque,

Ἤλυθες Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτι κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην,
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, καὶ υἱέϊ σῷ ἐπίτειλον·
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Αἴκέν πως ἐμέ τι δείσῃ, ἀπὸ θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ἐν δ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἁδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου,
Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Σκύζεσθαί σοί φησι θεοὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας·
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὣς οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·

Ἶριν

Veniſti ad olympum dea Theti mœſta licet,
Luctum non obliviſcendum habens in præcordiis; novi & ipſe.
Sed & ſic dicam cujus te gratia huc vocavi.
Novem dies jam contentio inter immortales orta eſt
Hectoris de cadavere, & Achille urbium vaſtatore:
Furto autem ſurripere hortabantur ſpeculatorem Argicidam,
At ego hanc gloriam Achilli tribuo,
Reverentiam in te & amicitiam in poſterum ſervans.
Ocyus ad caſtra deſcende, & filio tuo præcipe;
Iraſci ei dic Deos, meque ſupra omnes
Immortales indignatum eſſe, quod animo furenti
Hectorem detinet apud naves roſtratas, neque redemptum reddidit:
Si quo pacto meque vereatur, Hectoremque redemptum reddat.
Cæterum ego ad Priamum magnanimum Irin mittam,
Ut redimat dilectum filium, profectus ad naves Achivorum,
Donaque Achilli ferat quæ animum placent.
Sic dixit. Neque non obſecuta eſt dea Thetis pedes argentea:
Deſcendit vero ab Olympi verticibus impetu facto,
Pervenitque ad tentorium ſui filii, intuſque illum
Invenit crebros erumpentem gemitus, dilecti autem circum ipſum ſocii
Propere curabant, & apparabant prandium:
Illis vero ovis villoſa magna in tentorio mactata erat.
Ipſa vero admodum prope ipſum conſedit veneranda mater,
Manuque ipſum demulſit, verbaque fecit, dixitque,
Fili mi, quouſque lugens & mœrens,
Tuum edes cor, memor neque cibi prorſus,
Neque cubilis? Bonum vero mulieri amore
Miſceri. Non enim mihi diu vives, ſed tibi jam
Prope adeſt mors & fatum violentum,
Sed mihi auſculta ocyus: Jovis enim tibi nuncia ſum,
Iraſci tibi ait deos, ſeque ſupra omnes
Immortales indignatum eſſe, quod animo furenti
Hectorem detines apud naves roſtratas, neque redimi paſſus es:
Sed agedum redemptum redde, mortuique accipe pretia:
Hanc vero reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Huc veniat qui pretium ferat, & cadaver aſportet,
Si quidem lubenti animo Olympius ipſe jubet.
Sic hi quidem in navium cœtu materque & filius
Multa inter ſe verba velocia dicebant:

Ἶριν δ' ὄτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρὴν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος οὐλύμποιο,
Ἄγγελον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
Ὃς ἄξει εἷος κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ὣς ἔφατ', ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε·
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι.
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τυτθὸν φθεγξαμένη, (τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα)
Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει.
Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω.
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς·
Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.

Τοῖος

Iris autem impulit Saturnius ad Ilium ſacram,
Vade age Iri velox, relicta ſede Olympi,
Nuncia Priamo magnanimo ad Ilium
Ut redimat carum filium, profectus ad naves Achivorum:
Donaque Achilli ferat quæ animum placent,
Solus, neque quis alius una Trojanorum eat vir.
Præco aliquis eum comitetur ſenior, qui dirigat
Mulas & rhedam volubilem, atque retro
Mortuum aſportet ad urbem, quem interfecit nobilis Achilles:
Neque omnino ei mors obverſetur animo, neque omnino terror.
Talem enim ei ducem viæ dabimus Argicidam,
Qui ducet uſquedum ducendo prope Achillem conſtituerit.
At poſtquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipſe interficiet, alioſque omnes prohibebit:
Neque enim eſt imprudens, neque temerarius, neque officii negligens:
Sed perquam humane ſupplici parcet viro.
Sic dixit. Surrexit autem Iris curſu procellas æquans nunciatura:
Pervenit autem in Priami *domum:* invenit vero clamoremque luctumque:
Filii quidem patrem circumſedentes in aula,
Lacrymis veſtimenta perfundebant: ipſe vero in mediis ſenex
Obvoluta chlæna tectus, circumque multus
Cinis erat caputque & cervicem ſenis,
Quem quidem volutatus affatim injecerat manibus ſuis:
Filiæ vero per ædes & nurus lamentabantur,
Illorum recordantes qui jam multique & ſtrenui
Manibus ſub Argivorum jacebant vita privati.
Stetit autem juxta Priamum Jovis nuncia, atque allocuta eſt,
Summiſſa voce, (illi autem tremor occupabat artus)
Confide Dardanide Priame animo, neque omnino formida.
Non enim tibi ego malum vaticinatura huc venio,
Sed benevolo animo, Jovis autem tibi nuncia ſum,
Qui tui procul licet ſit magnam curam habet, & miſeretur:
Redimere te jubet Olympius Hectora nobilem,
Donaque Achilli ferre quæ animum placent,
Solum, neque quis alius una Trojanorum eat vir.
Præco aliquis te comitetur ſenior, qui regat
Mulas & rhedam volubilem, atque retro
Mortuum aſportet ad urbem, quem interfecit nobilis Achilles:
Neque omnino tibi mors obverſetur animo, neque omnino terror.

Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
Ὅς σ' ἄξει ἕως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὁπλίσαι ἤνωγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς·
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε.
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Κεῖσ' ἰέναι, ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὤμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ' ἧς τὸ πάρος περ
Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους; ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ·
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
Ἀργίποδας κύνας ἆσαι ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
Παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἑσταότ' οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλε· οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

Talis enim te dux viæ comitabitur Argicida,
Qui te ducet uſquedum ducendo prope Achillem conſtituerit:
At poſtquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipſe interficiet, alioſque omnes prohibebit.
Neque enim eſt imprudens, neque temerarius, neque officii negligens;
Sed perquam humane ſupplici parcet viro.
Illa quidem ſic locuta abiit pedibus velox Iris:
Sed is filios rhedam volubilem mulinam
Apparare juſſit, arcamque ligare ſuper ipſa:
Ipſe autem in thalamum deſcendit odoratum,
Cedrinum, tecto excelſo, qui pretioſa multa continebat,
Introque uxorem Hecubam vocavit, dixitque,
Infelix, a Jove mihi Olympia nuncia venit
Ut redimerem dilectum filium, profectus ad naves Achivorum,
Donaque Achilli ferrem quæ animum placent.
Sed age mihi hoc dic, quid tibi in præcordiis videtur eſſe?
Valde enim me ipſum quidem animus & mens jubet,
Illuc ire, ad naves in caſtra lata Achivorum.
Sic dixit. Ejulavit autem uxor, & reſpondit verbis,
Hei mihi, quo jam tibi prudentia abiit, qua antehac quidem
Celebris eras per homines exteros atque quibus imperas?
Quo pacto vis ad naves Achivorum ire ſolus,
Viri in conſpectum qui tibi multoſque & fortes
Filios interfecit? ferreum certe tibi cor;
Si enim te capiet & inſpiciet oculis
Crudelis & infidus vir iſte, non tui miſerebitur,
Neque omnino te reverebitur. Nunc vero defleamus ſeorſum
Sedentes in ædibus: huic autem ſic olim fatum violentum
Naſcenti nevit lino, quando eum peperi ipſa,
Pedibus celeres canes ut ſatiaret ſeorſim a parentibus,
Virum apud violentum, cujus ego medium hepar utinam tenerem
Comedendum adhærens: tunc repenſa quæ fecit eſſent
Filio meo: haud enim ipſum ignave ſe gerentem occidit,
Sed pro Trojanis & Troadibus profundos ſinus habentibus
Stantem, neque fugæ memorem neque declinationis.
Eam vero rurſus allocutus eſt ſenex Priamus diis ſimilis,
Ne me volentem ire retine, neque mihi ipſa
Avis in ædibus mala ſis: neque enim mihi perſuadebis.
Nam ſi alius quidem me aliquis terreſtrium juſſiſſet,

Ἠ' οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην,
Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται· εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱὸν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν·
Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
Ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες
Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας. οὐδέ νυ τοῦ περ
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων,
Ἔρρετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες· οὔ νυ καὶ ὑμῖν
Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες.
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε
Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Σπερχομένοιο γέροντος· ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα
Νεικείων, Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ δῖον Ἀγαυόν·
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε,
Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·

Τοὺς

Seu qui vates ſunt, aruſpices, vel ſacerdotes,
Mendacium certe crederemus, & averſaremur magis:
Nunc vero ego ipſe audivi deam & aſpexi coram,
Ibo, & non irritus ſermo erit: ſi vero mihi fatum
Mori apud naves Achivorum ære loricatorum,
Volo. Statim enim me interfecerit Achilles,
Ulnis complexum meum filium, poſtquam luctus deſiderium exemero.
Dixit, & arcarum opercula pulchra aperuit:
Inde duodecim quidem perpulchros exemit peplos,
Duodecimque ſimplices chlænas, totidemque tapetas,
Totidemque pallia pulchra, totidem ad hæc tunicas.
Auri etiam appenſa extulit decem omnino talenta:
Extulit & duos ſplendidos tripodas, quatuorque lebetas,
Extulit & poculum perpulchrum, quod ei Thraces dederant viri
In legationem profecto, magnum donum Nec tamen ei
Pepercit in ædibus ſenex. Summe enim cupiebat animo
Redimere dilectum filium. Hic autem Trojanos quidem omnes
A porticu arcebat, verbis contumelioſis increpans,
Abite perditi, probris digni: non utique & vobis
Domi ineſt luctus, quod me veniſtis triſtitia affecturi?
An parvi penditis quod mihi Saturnius Jupiter dolores dedit,
Filium ut perderem fortiſſimum? Sed ſentietis & ipſi.
Faciliores enim multo Achivis jam eritis
Illo mortuo occiſu: at ego certe,
Antequam direptamque urbem vaſtatamque
Oculis videro, deſcendam utinam in domum orci.
Dixit, & ſcipione perſequens abigebat viros: illi autem exibant
Urgente ſene. Is vero filios ſuos increpabat
Objurgans, Helenumque, Parinque, Agathonaque nobilem,
Pammonaque, Antiphonumque, pugnaque ſtrenuum Politem,
Deiphobumqne, & Hippothoum, & nobilem Agavum:
Novem his ſenex increpans mandabat,
Feſtinate mihi ignavi filii, probroſi: utinam ſimul omnes
Pro Hectore veloces ad naves interfecti fuiſſetis.
Hei mihi infeliciſſimo! genui enim filios fortiſſimos
Troja in lata; quorum nullum puto reliquum eſſe:
Meſtoraque divinum, & Troilum ex curru pugnacem.
Hectoraque, qui deus erat inter viros, neque videbatur
Viri utique mortalis filius eſſe, ſed Dei:

Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται
Ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι,
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ αὖ δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ, πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον,
Πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον·
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν·
Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα,
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς,
Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ·
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τῆ, σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι
Ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Ἀλλ' εὔχου σύ γ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε οἱ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.
Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἴμεναι μάλα περ μεμαῶτα.

Τὼ

Hos quidem perdidit Mars, hæc vero probra mera ſuperſunt,
Mendaces ſaltatoreſque, choreis præſtantiſſimi,
Agnorum atque hœdorum ex publico raptores,
Non tandem mihi rhedam apparaveritis celerrime,
Hæcque omnia impoſueritis, ut perficiam iter?
Sic dixit: hi vero patris veriti increpationem,
Rhedam quidem extulerunt volubilem mulinam,
Pulchram, recens compactam, arcamque ligarunt ſuper ipſa,
Atque a paxillo jugum detraxerunt mulinum,
Buxeum, umbilico ornatum, ſcite annulis aptatum.
Extulerunt & lorum jugale una cum jugo novem cubitorum,
Et hoc quidem bene accommodarunt eleganter polito temoni,
Parte in extrema, annulumque clavo temonis ſuperpoſuerunt:
Ter vero utrinque ligarunt ad umbilicum. Et deinde
Simplici ſerie alligarunt, ſubque angulo flexum innexuerunt:
Ex thalamo autem ferentes eleganter politam in rhedam,
Accumularunt Hectorei capitis infinita pretia.
Junxerunt vero mulos ungulis validos jugales,
Quos olim Priamo Myſi dederant ſplendida dona:
Equos autem Priamo duxerunt ſub jugum, quos ſenex
Ipſe curans aluerat politum ad præſepe:
Hos quidem jungebant in ædibus altis
Præco & Priamus, cauta præcordiis conſilia foventes.
Prope autem ipſos acceſſit Hecuba mœſto animo,
Vinum tenens in manu ſuave dextra,
Aureo in poculo, ut libatione facta abirent:
Stetit vero ante equos, verbaque fecit, dixitque,
Accipe, liba Jovi patri, & ſupplica domum ut redeas
Rurſus ex hoſtibus: ſiquidem te animus
Impellit ad naves, me certe non volente.
Sed ſupplica tu jam atras nubes cogenti Saturnio
Idæo, qui Trojam omnem deſpicit:
Pete autem alitem velocem nuncium qui ipſi
Gratiſſimus alitum, & cujus robur eſt maximum,
Dextrum: ut eum ipſe oculis conſpicatus,
Illo fretus ad naves eas Danaorum pernicium equitum.
Quod ſi tibi non dabit ſuum nuncium late ſonans Jupiter,
Non ego omnino te tum impellens hortarer
Naves ad Argivorum ire admodum licet cupidum.

Illam vero reſpondens allocutus eſt Priamus deo ſimilis:
O uxor, haud ſane tibi hoc præcipienti negabo:
Bonum enim Jovi manus elevare, ſi forte miſereatur:
Dixit quidem, & ancillam diſpenſatricem juſſit ſenex
Manibus aquam infundere puram. Illa vero aſtitit,
Pelvim ancilla gutturnumque ſimul manibus tenens.
At poſtquam ſe laverat, poculum accepit ſuæ uxoris;
Precabatur deinde ſtans medio in ſepto, libavitque vinum,
Cælum ſuſpiciens: & edita voce dixit,
Jupiter pater, qui inde ab Ida imperas, glorioſiſſime, maxime,
Da me ad Achillis *tentorium* gratum venire atque miſerabilem:
Mitte autem alitem velocem nuncium, qui tibi ipſi
Gratiſſimus alitum, & cujus robur eſt maximum,
Dextrum: ut eum ipſe oculis conſpicatus,
Illo fretus ad naves eam Danaorum pernicium equitum,
Sic dixit precans. Eum vero exaudiit providus Jupiter:
Statimque aquilam miſit certiſſimum augurium facientem ex volucribus,
Morphnon, venatricem, quam & Percnon vocant.
Quanta autem excelſi janua thalami eſt
Viri opulenti clauſtris inſtructa compacta:
Tantæ hujus utrinque erant alæ. Viſa autem eſt ipſis
Dextera ruens ſupra urbem. Illi vero conſpicati
Gaviſi ſunt, & omnibus in præcordiis animus lætitia perfuſus eſt.
Feſtinans autem ſenex politum conſcendit currum:
Egitque e veſtibulo & porticu reſonanti:
Ante quidem muli trahebant quatuor rotarum rhedam,
Eas Idæus agebat prudens: ſed pone
Equi, quos ſenex urgens flagello hortabatur
Celeriter per urbem. Amici autem, ſimul omnes ſequebantur,
Multum lugentes, tanquam ad mortem proficiſcentem,
Illi vero poſtquam ex urbe deſcenderant, ad campumque pervenerant,
Hi quidem ad Ilium redierunt,
Filii & generi: illi autem non latuerunt late ſonantem Jovem,
In campo apparentes. Conſpicatuſque miſertus eſt ſenis,
Et confeſtim Mercurium filium dilectum coram allocutus eſt,
Mercuri, (tibi enim maxime volupe eſt
Homini conſueſcere, & exaudis quemcumque volueris)
Vade age, & Priamum cavas ad naves Achivorum
Sic ducito, ut neque aliquis videat, neque animadvertat

Τῶν ἄλλων Δαναῶν πρὶν Πηλείωνάδ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο:
Εἵλετο δὲ ῥάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε:
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε,
Φράζεο Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται·
Ἄνδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων· ἤ μιν ἔπειτα
Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεῖδιε δ' αἰνῶς·
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ δὲ ταφών. αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε,
Πῆ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις,
Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,

Aliorum Danaorum antequam ad Pelidem pervenerit.
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt internuncius Argicida:
Statim deinde ſub pedibus ligavit pulchra talaria,
Æterna, aurea, quæ ipſum ferebant ſuperque mare,
Superque immenſam terram, pariter cum flatibus venti:
Cepit & virgam, qua virorum oculos demulcet
Quorum vult, alios vero dormientes excitat:
Hanc manibus tenens volabat potens Argicida:
Confeſtim autem Trojamque & Helleſpontum pervenit:
Perrexitque eundo juveni regio ſimilis
Primum pubeſcenti, cujus venuſtiſſima juventa.
Illi vero poſtquam præter magnum ſepulchrum Ili egerant,
Inhibuerunt mulaſque & equos, ut biberent
In fluvio: jam enim & crepuſculum venerat ſuper terram:
At ex propinquo conſpicatus animadvertit præco
Mercurium, & Priamum allocutus eſt, dixitque,
Conſidera Dardanide, prudentis animi res eſt:
Virum video, cito autem nos perditurum exiſtimo.
Sed agedum fugiamus in equis: vel ipſum jam
Genibus prehenſis oremus, ſi forte miſereatur.
Sic dixit. Seni autem animus confuſus eſt, timuitque graviter:
Rectæ autem comæ ſteterunt in flexilibus membris:
Stetitque attonitus. Ipſe autem Mercurius prope veniens,
Manu ſenis prehenſa, interrogavit & allocutus eſt,
Quo pater ſic equos & mulas dirigis
Noctem per dulcem, quando dormiunt mortales cæteri?
Neque tu timuiſti robur ſpirantes Achivos,
Quo tibi hoſtes & infenſi prope ſunt?
Quorum ſi quis te videret celerem per noctem nigram
Tot opes vehentem, quæ tunc tibi mens eſſet?
Neque ipſe juvenis es, ſenexque te hic comitatur,
Virum ut arceas quando quis prior infeſtaret:
Sed ego nullo te afficiam malo, imo & alium
A te propulſaverim: caro enim te patri comparo.
Huic autem reſpondit deinde ſenex Priamus deo ſimilis,
Sic ſane hæc utique ſunt dilecte fili ut dicis,
Sed adhuc aliquis & me Deorum protegit manu,
Qui mihi talem miſit viæ comitem obvium fieri.
Fauſtum, qualis jam tu corpore & ſpecie admirabilis,

Πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἠὲ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ἄριστος ὄλωλε
Σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων,
Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον·
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν. οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι· πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε·
Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι·
Τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι·
Νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.

Prudenſque es animo, beatiſque prognatus es parentibus.
Eum vero viciſſim allocutus eſt internuncius Argicida,
Næ jam hæc omnia ſenex recte dixiſti:
Sed age mihi hoc dic & vere narra,
An aliquo mittis theſauros multos & pretioſos
Viros ad alienigenas, ut ſaltem hi tibi ſalvi maneant?
An jam omnes deſeritis Ilium ſacram
Metu perculſi? Talis enim vir fortiſſimus ille periit
Tuus filius. Nec enim quidquam pugna inferior erat Achivis.
Huic autem reſpondit deinde ſenex Priamus deo ſimilis,
Qui vero tu es optime, quibuſque prognatus es parentibus,
Qui mihi commode interitum infelicis filii memoraſti?
Illum vero viciſſim allocutus eſt internuncius Argicida,
Tentas me ſenex, & interrogas ſuper Hectore nobili:
Hunc quidem ego perquam ſæpe pugna in glorioſa
Oculis vidi, & quando ad naves agitans
Argivos interficiebat, cædens acuto ære:
Nos vero ſtantes mirabamur. Non enim Achilles
Sinebat pugnare, iratus Atridæ.
Ejus enim ego famulus, eademque advexit navis affabre facta:
Ex Myrmidonibus autem ſum: pater vero mihi eſt Polyctor:
Dives quidem is eſt, ſenexque jam ſicut tu:
Sex autem ei filii ſunt, egoque tibi ſeptimus ſum:
Inter hos, facta ſortitione, mihi ſors obtigit huc comitari:
Nunc vero veni in campum a navibus: mane enim
Edent circa urbem pugnam nigri oculos Achivi.
Ægre ferunt enim illi deſidiam, neque poſſunt
Continere cupidos prælii reges Achivorum.
Huic autem reſpondit deinde ſenex Priamus deo ſimilis,
Si quidem famulus Pelidæ Achillis
Es, agedum mihi omnem veritatem dic,
An adhuc apud naves meus filius, an ipſum jam
Suis canibus membratim diſciſſum objecit Achilles?
Illum vero viciſſim allocutus eſt internuncius Argicida,
O ſenex, nondum hunc canes ederunt, neque alites:
Sed adhuc ille jacet Achillis apud navem
Neglectim in tentoriis: duodecima autem ei d[illegible]
Jacenti, neque tamen omnino ei corpus putre[illegible], neque eum vermes
Edunt, qui ſane viros prælio occiſos comedunt.

Ἠ' μὲν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέςως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη·
Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
Οὐδέ ποθι μιαρός. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ' ἐτύπη. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
Ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος,
Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι.
Ὣς φάτο. γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
Ἀθανάτοις· ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι·
Τῶ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
Ὄφρά κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου. οὐδέ με πείσεις,
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι·
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν.
Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἳ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργεϊφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
Σταυροῖσιν πυκινοῖσι. θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,

Certe quidem ipſum circa ſepulchrum ſui ſodalis dilecti
Raptat immaniter, aurora quando pulchra apparet:
Nec tamen ipſum deturpat. Admirareris certe contemplans ipſe cum acceſſeris,
Ut roſcidus jacet, circumque ſanguis ablutus eſt,
Neque ulla parte fœdatus: vulnera autem omnia clauſa ſunt,
Quotquot inflicta fuerant. Multi enim ipſi æs impegerunt.
Adeo tibi curam gerunt beati dii filii tui,
Mortui licet: ipſis enim carus ex animo.
Sic dixit. Gaviſus eſt autem ſenex, & reſpondit verbis,
O fili, certe bonum etiam debita dona dare
Immortalibus: neque enim unquam meus filius, quamdiu in vivis erat,
Oblitus eſt in ædibus deorum qui Olympum tenent:
Ideo illi recordati ſunt etiam in mortis fato.
Sed agedum hoc accipe a me pulchrum poculum:
Ipſumque tutare, & deduc me faventibus diis,
Uſque dum in tentorium Pelidæ pervenero.
Illum vero viciſſim allocutus eſt internuncius Argicida,
Tentas me ſenex juniorem: nec tamen mihi perſuadebis,
Qui me jubes tua dona abſente Achille accipere:
Sed eum ego timeo & vereor ex animo
Spoliare, ne mihi aliquod malum in poſterum fiat.
Tibi vero ego viæ dux vel ad inclytum Argos proficiſcerer,
Sedulo in navi veloci, aut via terreſtri comitans:
Non ſane aliquis tecum duce contempto pugnaverit.
Dixit, & ſaltu dato Mercurius in currum & equos,
Statim ſcuticam & habenas prehendit manibus:
Inſpiravit autem equis & mulabus animos validos.
Sed cum jam ad turreſque navium & foſſam pervenerant,
Cuſtodes autem tum primum circa cœnas occupati erant,
Iis vero ſomnum infudit internuncius Argicida
Omnibus: ſtatimque aperuit portas, & retruſit vectes,
Introque duxit Priamumque & ſplendida dona in rheda.
Sed quando jam ad tentorium Pelidæ pervenerant
Excelſum, quod Myrmidones fecerant regi,
Ligna abietis cædentes & deſuper texerant,
Hiſpidos calamos ex prato ubi demeſſuerant.
Circum autem ei magnum ſeptum fecerant regi
Palis denſis: januam autem tenebat unus obex
Abiegnus, quem tres quidem obdebant Achivi,

Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος.
Δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι.
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε,
Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
Ἑρμείας. σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος.
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
  Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν. ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἡμιόνους τε. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου
Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε Διῒ φίλος, ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ'· ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τὼ δὲ δύ' οἴω
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος
Ποίπνυον παρεόντε· (νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα)
Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς,
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λαβὲ γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
Ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο·
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε,
  Μνῆσαι πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ·
Καὶ μέν που κεῖνον περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες
Τείρουσ', οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους

Τροίῃ

Tres item reſerabant ingens clauſtrum forium,
E cæteris: Achilles vero obdebat etiam ſolus.
Et tum quidem Mercurius utilitatum auctor aperuit ſeni,
Introque duxit inclyta dona pedibus veloci Pelidæ.
E curruque deſcendit in terram, dixitque,
O ſenex, ego quidem deus immortalis veni
Mercurius. Tibi enim me Jupiter ut comitarer ducem viæ præbuit:
Sed ego quidem redibo, neque Achillis
In conſpectum veniam: indignum enim prorſus eſſet
Immortalem deum ſic mortales fovere palam.
Tu vero ingreſſus prehende genua Pelidæ,
Et eum per patrem & matrem comas pulchram
Supplex ora, & filium, ut ei animum commoveas.
Sic quidem fatus abiit ad excelſum Olympum
Mercurius. Priamus vero de curru deſiliit in terram,
Idæumque ibidem reliquit: ille vero manſit continens
Equos mulaſque. Senex autem recta ivit per domum
Ubi Achilles ſedebat Jovi carus, intuſque eum ipſum
Invenit: ſocii vero ſeorſim ſedebant: illi autem duo ſoli
Heros Automedonque & Alcimus ramus Martis,
Miniſtrabant aſtantes: (modo autem deſtiterat a cibo
Poſtquam ederat & biberat, adhuc etiam aderat menſa)
Hos latuit ingreſſus Priamus magnus, prope vero ſtans,
Manibus Achillis prehendit genua, & oſculatus eſt manus
Terribiles, homicidas, quæ ei multos interfecerant filios.
Ut vero cum virum malum magnum cepit, qui in patria
Homine interfecto, ad aliam pervenit civitatem
Viri ad divitis *domum*, ſtupor autem tenet aſpicientes:
Sic Achilles obſtupuit conſpicatus Priamum deo ſimilem:
Obſtupuerunt & cæteri, alterque in alterum intuebatur:
Hunc etiam ſupplicans Priamus verbis allocutus eſt,
Recordare patris tui diis ſimilis Achille,
Ejuſdem ætatis qua & ego gravi in ſenectutis limine:
Et illum quidem forte vicini circumſiſtentes
Premunt, neque quis eſt qui malum & perniciem arceat:
Et tamen ille quidem te vivere audiens,
Gaudet in animo, ſperatque dies omnes
Viſurum dilectum filium a Troja reverſum:
Sed ego infeliciſſimus, genui enim filios fortiſſimos

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τὰς δ' ἄλλας μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες·
Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης
Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ·
Ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον. τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη.
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος.
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου. ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ.
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων·
Ὧ μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
Ὧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε.
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·

Φοι-

Troja in lata, eorumque neminem autumo relictum eſſe.
Quinquaginta mihi erant, quando venerunt filii Achivorum:
Unde viginti quidem uno ex ventre erant,
Cæteros autem mihi pepererunt in ædibus milieres:
Plerorumque impetuoſus Mars genua ſolvit:
Qui vero mihi unicus erat, tutabaturque urbem & ipſos,
Hunc tu nuper interfeciſti pugnantem pro patria
Hectorem: hujus nunc gratia venio ad naves Achivorum,
Redempturus a te, feroque infinita dona.
Sed reverere deos Achille, meique ipſius miſerere,
Recordatus tui patris: ego autem adhuc miſerabilior:
Suſtinui enim qualia nequam aliquis ſuper terram mortalis alius,
Viri filiorum interfectoris ad os manum admovere.
Sic dixit. Ei autem de patre deſiderium excitavit luctus,
Prehenſaque manu, removit a ſe leniter ſenem.
Hi vero recordati, hic quidem Hectoris homicidæ,
Flebat crebris lacrymis, ante pedes Achillis provolutus:
At Achilles flebat ſuum patrem, interdumque viciſſim
Patroclum. Eorum autem gemitus per ædes excitabatur.
At poſtquam luctu ſatiatus eſt nobilis Achilles,
Et ei præcordiis abiit deſiderium atque ex artubus,
Protinus e ſede ſurrexit, ſenemque manu erexit,
Miſeratus canumque caput canumque mentum:
Et ipſum edita voce verbis alatis allocutus eſt,
Ah miſer, certe jam multa mala toleraſti tuo in animo:
Quomodo ſuſtinuiſti ad naves Achivorum venire ſolus,
Viri conſpectum qui tibi multoſque & ſtrenuos
Filios interfeci? Ferreum certe tibi cor.
Sed age jam conſide in ſede. dolores autem prorſus
In animo reſidere ſinamus dolentes licet.
Nullus enim profectus eſt triſtis luctus.
Sic enim fato tribuunt dii miſeris mortalibus,
Ut vivant triſtes: ipſi vero ſine curis ſunt.
Duo quippe dolia jacent in Jovis limine
Donorum quæ dat, *alterum* malorum, alterum vero bonorum:
Cui quidem miſcens dederit Jupiter fulmine gaudens
Interdum quidem malo ille potitur, interdum & bono:
Cui vero ex malis dederit, injuriis obnoxium facit:
Et illum dira calamitas ſuper terram almam exercet:

Va-

Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
Ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τεκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα·
Καὶ σε γέρον τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων·
Τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Μή με πω ἐς θρόνον ἵζε Διοτρεφὲς, ὄφρά κεν Ἕκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι. Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Καὶ δὲ σε γινώσκω Πρίαμε φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅττι θεῶν τις ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φύλακας λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.

Πη-

Vagaturque nec diis honoratus neque mortalibus.
Sic quidem & Peleo dii dederunt illuſtria dona
A natalibus: omnes enim inter homines ornatus excellebat
Opibuſque divitiiſque, imperabatque Myrmidonibus,
Et ei mortali licet deam fecerunt uxorem:
Sed & huic impoſuit deus malum, quod ei nequaquam
Filiorum in ædibus ſoboles nata eſt regno ſucceſſura,
Sed unum filium genuit immatura morte periturum: nec tamen hunc
Jam ſenem foveo, valde enim procul a patria
Sedeo in Troja teque contriſtans atque tuos liberos.
Et te ſenex olim quidem audimus opibus floruiſſe,
Quantas Lesbus a meridie Macaris ſed es intus continet,
Et Phrygia ab oriente, Helleſpontus immenſus:
Inter hos te ſenex divitiiſque & filiis ajunt ornatum excelluiſſe.
At poſtquam tibi cladem intulerunt Cælites,
Aſſidue tibi circa urbem præliaque cædeſque virorum.
Perfer, nec perpetuo mœre tu in animo.
Nihil enim proficies triſtatus de filio tuo,
Neque ipſum reſurgere facies, prius etiam malum aliud patereris:
Ei vero reſpondit deinde ſenex Priamus deo ſimilis.
Ne me omnino in ſede colloca Jovis alumne, quamdiu Hector
Jacet in tentoriis inſepultus: ſed citiſſime
Redemptum redde, ut oculis videam. Tu vero accipe dona
Multa, quæ tibi afferimus: tu autem his fruaris *utinam*, & pervenias
Tuam in patriam terram, poſtquam me primum ſiviſti
Ipſum vivereque & aſpicere lumen ſolis.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles.
Ne amplius nunc me irrita ſenex: habeo enim animo & ipſe
Hectorem tibi redemptum reddere, a Jove enim mihi nuncia venit
Mater quæ me peperit, filia marini ſenis:
Sed & te ſentio Priame animo, neque me lates
Deorum aliquem duxiſſe celeres ad naves Achivorum.
Haud enim auſus fuiſſet mortalis intrare, nec ſi ætate admodum floreret,
In caſtra. Neque enim cuſtodes latuiſſet, neque obices
Facile reſeraſſet portarum noſtrarum.
Ideo nunc ne mihi magis doloribus animum commoveas,
Ne te ſenex ne ipſum quidem in tentoriis ſinam,
Quantumvis ſupplicem, Joviſque violem mandata.
Sic dixit. Timuit autem ſenex, & paruit ſermoni.

Pe-

Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε·
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα·
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
Κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἥρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα,
Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκόνδε φέρεσθαι.
Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀείρασας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο
Παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην.
Ὤιμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, αἴκε πύθηαι
Εἰν ἄϊδός περ ἐών, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ. ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δ' ἀποδάσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον,
Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται γέρον, ὡς ἐκέλευες·
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'. ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
Τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἳ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν

Pelides vero e domo leo tanquam proſiliit foras:
Non ſolus, eum nempe duo armigeri comitabantur,
Heros Automedonque & Alcimus, quos quidem maxime
Honorabat Achilles ex ſociis poſt Patrocli utique mortem:
Hi tunc a jugo ſolverunt equos mulaſque,
Introque duxerunt præconem vocalem ſenis.
Et in ſedili collacarunt: eleganter polita autem de rheda
Detraxerunt Hectorei capitis infinita prætia.
At reliquerunt duo pallia, textamque bene tunicam,
Ut cadaver contectum redderet domum aſportandum.
Ancillas autem evocatas lavare juſſit, circumque ungere,
Seorſim tollentes, ut ne Priamus videret filium:
Ne is quidem dolenti corde iram non contineret
Filium conſpicatus, Achillique commoveretur ſuum cor,
Et ipſum interficeret, Joviſque violaret mandata.
Illud vero poſtquam ancillæ laverant & unxerant oleo,
Circumque ipſum pallium pulchrum jecerant atque tunicam,
Ipſe illud Achilles lectis impoſuit ſuſtollens,
Simulque ſocii elevarunt eleganter politam in rhedam.
Ingemuit autem deinde, dilectumque nomine ciebat ſodalem,
Ne mihi Patrocle iraſcaris, ſi forte audiveris,
In orco licet ſis, me Hectora nobilem redemptum reddidiſſe
Patri ejus. Haud enim mihi indecora dedit dona:
Tibi vero ego ex his etiam impertiam quantum par eſt.
Dixit, & in tentorium rediit nobilis Achilles.
Reſedit autem in ſella affabre facta, unde ſurrexerat,
Pariete ex adverſo, Priamumque allocutus eſt ſermone,
Filius quidem jam tibi redemptus redditus eſt ſenex, ut juſſiſti:
Jacet autem in lectis, & cum aurora apparente
Videbis ipſe aſportans: nunc vero memores ſimus cœnæ.
Nam & comas pulchra Niobe memor fuit cibi,
Cui tamen duodecim liberi in ædibus perierant,
Sex quidem filiæ, ſex autem filii pubeſcentes.
Hos quidem Apollo interfecit ab argenteo nervo,
Iratus Niobæ, illas autem Diana ſagittis gaudens,
Quoniam Latonæ ſe equiparaverat genas pulchræ.
Dixit *illam* duos peperiſſe, ſe vero peperiſſe multa.
Illi vero duo *tantum* licet eſſent omnes perdiderunt.
Ii quidem novem dies jacuerunt in cæde, neque quis erat

Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ' ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ
Σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ'· ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Λέξον νῦν με τάχιστα Διοτρεφὲς, ὄφρα κεν ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
Ἦ ῥ'· Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

Qui ſepeliret: populos enim lapides fecerat Saturnius:
Eos autem decima die ſepelierunt dii cælites.
Et hæc quidem cibi memor fuit, poſtquam fatigata erat lacrymas fundens,
Nunc vero alicubi in petris in montibus deſertis,
In Sipylo, ubi ajunt Dearum eſſe cubilia
Nympharum, quæ circa Acheloium choreas ducunt,
Illic lapis licet ſit immiſſos a diis dolores concoquit.
Sed age jam & nos curam geramus nobilis ſenex
Cibi, deinde vero dilectum filium defleas,
In Ilium avectum. Longe autem lacrymis proſequendus tibi erit.
Dixit, & propere ſurgens ovem candidam velox Achilles
Mactavit. Socii vero excoriaruntque & præpararunt ſcite & decore,
Et in fruſta parva conciderunt perite, & verubus transfixerunt,
Aſſaruntque accurate, detraxeruntque omnia.
Automedon autem panem ſumens diſtribuit in menſa
Pulchris in caniſtris: at carnes diſtribuit Achilles.
Ii vero ad cibos paratos appoſitos manus porrigebant.
Sed poſtquam potus & cibi amorem exemerant,
Dardanides quidem Priamus admirabatur Achillem,
Quantus erat, qualiſque: deorum enim inſtar videbatur.
At Dardanidem Priamum admirabatur Achilles,
Aſpiciens vultuſque egregios, & ſermonem audiens.
At poſtquam ſatiati ſunt alter alterius aſpectu,
Illum prior allocutus eſt ſenex Priamus deo ſimilis,
Mitte nunc cubitum me quam primum Jovis alumne, ut jam
Somno dulci oblectemur cubantes:
Nondum enim clauſi ſunt oculi ſub palpebris meis,
Ex quo tuis ſub manibus meus filius amiſit animam:
Sed aſſidue ingemiſco & dolores innumerabiles concoquo,
Aulæ in ſeptis volutatus per cineres,
Nunc etiam cibum guſtavi, & nigrum vinum
Per guttur demiſi: antea ſane nequaquam guſtaveram.
Dixit. Achilles vero ſocios & ancillas juſſit
Lectos ſub porticu ponere, & ſtragula pulchra
Purpurea injicere, ſternereque deſuper tapetas,
Chlænaſque imponere villoſas ſuperne obducendas.
Illæ vero exierunt domo facem in manibus tenentes:
Statim autem ſtraverunt duos lectos feſtinantes.
Hunc aut falſo metu ludens allocutus eſt pedibus velox Achilles,

Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο γέρον φίλε, μήτις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστί·
Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποσσῆμαρ μέμονας κτερείζεμεν Ἕκτορα δῖον,
Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
Ὧδέ κέ μοι ῥέζων Ἀχιλεῦ κεχαρισμένα θείης.
Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
Ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτό τε λαός·
Ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἔσται τοι καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμ' ὡς σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον ὅσσον ἄνωγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου.
Τῷ δ' ἄρ Βρισηῒς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ γέρον. οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν· οἷον ἔθ' εὕδεις
Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς·
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων
Γνοίη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Ὣς

Extra quidem jam cuba ſenex amice, ne quis Achivorum
Huc adveniat conſiliarius, qui mecum aſſidue
Conſilia conſultant aſſidentes, ut mos eſt:
Horum ſi quis te videret celerem per noctem nigram,
Continuo diceret Agamemnoni paſtori populorum,
Et certe dilatio redemptionis cadaveri fieret.
Verum age mihi hoc dic, & vere narra,
Quot diebus cupis juſta facere Hectori nobili,
Ut tamdiu ipſeque quieſcam, & copias contineam.
Illi autem reſpondit ſenex Priamus deo ſimilis,
Siquidem jam me vis celebrare funus Hectori nobili,
Sic certe mihi faciens Achille grata faceris.
Scis enim ut intra urbem concludimur, longeque ſylva
Devehenda ex monte. Admodum vero Trojani metuunt.
Novem dies quidem ipſum in ædibus lugeremus,
Decima autem & ſepeliremus, epulareturque populus:
Undecima autem tumulum ſuper ipſo faceremus
Duodecima vero pugnabimus, ſiquidem neceſſe *erit*.
Eum autem rurſus allocutus eſt pedibus valens nobilis Achilles,
Erunt tibi & hæc ſenex Priame ut tu jubes,
Inhibebo enim tanto pugnam tempore quanto jubes.
Sic utique locutus, ad carpum manum ſenis
Prehendit dexteram, ne forte timeret in animo.
Illi quidem in veſtibulo domus illic dormierunt
Præco & Priamus cata præcordiis conſilia habentes.
At Achilles dormiit in receſſu tentorii bene compacti:
Ei autem Briſeis accubuit genas pulchra.
Alii quidem diique & mortales bellatores equeſtres
Dormierunt totam per noctem, molli domiti ſomno:
Sed non Mercurium utilitatum auctorem ſomnus cepit,
Verſantem animo quomodo Priamum regem
E navium cœtu educeret, clam ſacris portarum cuſtodibus.
Stetit autem ſupra caput, & eum ſermone allocutus eſt,
O ſenex, non utique tibi curæ eſt malum: cum ita adhuc dormis
Viros inter hoſtes, poſtquam te intactum ſivit Achilles:
Et nunc quidem dilectum filium redemiſti, multaque dediſti.
Pro te autem vivo vel ter tot dederint dona
Filii qui ſunt relicti, Agamemnon
Reſcierit de te Atrides, reſcierintque omnes Achivi.

Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη·
Τοῖσι δ' ἄρ' Ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους ἡμιόνους τε,
Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω,
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
Ἵππους· ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον· οὐδέ τις ἄλλος
Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν, καλλιζώνων τε γυναικῶν,
Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
Ἑστἀότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
Κώκυσεν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ,
Ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρωάδες Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι
Χαίρετ' ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδέ τις αὐτόθι εἰνὶ πόλει λίπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνή. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος.
Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι
Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην ἐφ' ἄμαξαν ἐΰτροχον ἀΐξασαι.
Ἁπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα.
Εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς
Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
Ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, καδδὲ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω

Ἥβην

Sic dixit. Timuit autem ſenex, præconemque excitavit:
Iis autem Mercurius junxit equos mulaſque.
Cito vero ipſe egit per caſtra, neque ullus ſenſit.
Sed cum jam ad meatum pervenerant pulchre fluentis fluvii
Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Jupiter,
Mercurius quidem tum abiit ad excelſum Olympum,
Aurora autem croceo induta peplo ſpargebatur totam ſuper terram:
Ii vero in urbem agebant lamentiſque gemituque
Equos, mulæ vero cadaver ferebant. Neque quis alius
Senſit prius virorum, aut eleganter cinctarum mulierum,
Sed Caſſandra ſimilis aureæ Veneri,
Pergamo conſcenſo, dilectum patrem conſpexit
Stantem in ſella præconemque vocalem:
Illum vero ſuper mulabus vidit jacentem in lectis:
Tum vero ejulavitque totam per urbem,
Viſite Troes & Troades Hectora progreſſi,
Si quando & vivo e pugna reverſo
Gaviſi eſtis. Magnum enim gaudium urbi erat totique populo.
Sic dixit. Neque aliquis illic in urbe relictus eſt vir,
Neque mulier. Omnes enim intolerandus invaſit luctus:
Prope autem portas occurrerunt cadaver advehenti.
Primæ ſuper hoc uxorque dilecta & veneranda mater
Vellebant crines ad rhedam volubilem ruentes,
Tangentes caput: flens autem circumſtabat turba:
Et certe totum diem uſque ad ſolis occaſum
Hectora lacrymas fundentes delamentati fuiſſent ante portas,
Si non e ſella ſenex populum allocutus fuiſſet,
Cedite mihi *via* ut mulabus tranſeam: at deinde
Satiabitis vos fletu, poſtquam vexero domum.
Sic dixit. Hi autem diducti ſunt, & ceſſerunt via rhedæ.
Illi vero poſtquam vexerant in inclytas ædes, eum quidem deinde
Tornatis in lectis poſuerunt, juxtaque collocarunt neniæ cantores
Qui lugubria carmina auſpicarentur, hi quidem gemitibus miſtum cantum
Lugubre canebant, adgemebantque mulieres.
Illis autem Andromache ulnas candida exorſa eſt luctum,
Hectoris homicidæ caput inter manus tenens,
Mi vir, vita juvenis excidiſti, meque viduam
Deſeris in ædibus: filius autem infans tantillus,
Quem genuimus tuque egoque calamitoſi; neque ipſum puto

Ἡβῆν ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
Πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
Ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
Καὶ δὴ ἐγὼ μετὰ τῇσι. σὺ δ' αὖ τέκος ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψεαι ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου. ἤ τις Ἀχαιῶν
Ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος· ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ.
Ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ·
Τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ·
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας
Ἕκτορ, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Ἦ μέν μοι ζωός περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν,
Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρνασχ', ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες, ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὧς.
Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος ὅντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης.

Ad pubertatem perventurum: prius enim urbs hæc a culmine
Evertetur. Certe enim periiſti cuſtos, qui illam ipſam
Servabas, tuebariſque uxores probas & infantes liberos:
Quæ jam cito navibus avehentur cavis,
Et ſane ego inter has. Tu vero fili vel me ipſam
Comitaberis *illuc*, ubi certe indignis operibus exerceberis,
Laborans pro domino immiti: vel aliquis Achivorum
Projiciet manu correptum a turri triſtem ad interitum,
Iratus: cui forte fratrem interfecit Hector,
Aut patrem, vel & filium. Perquam enim multi Achivorum
Hectoris manibus mordicus prehenderunt immenſum ſolum.
Non enim mitis erat pater tuus in pugna triſti:
Ideo & illum cives quidem lugent per urbem:
Infandum autem parentibus luctum & mœrorem attuliſti
Hector, mihi vero præcipue relicti ſunt dolores graves.
Non enim mihi moriens e lectis manus porrexiſti:
Neque aliquod mihi dixiſti prudens dictum, cujus perpetuo
Recordarer nocteſque & dies lacrymas fundens.
  Sic dixit flens: adgemuerunt autem mulieres.
Illis vero & Hecuba denſum ſuſpiriis exorſa eſt luctum,
Hector, meo animo omnium longe cariſſime filiorum,
Certe mihi etiam dum viveres, carus eras diis,
Illi enim tui curam geſſerunt in ipſo mortis fato.
Alios etenim filios meos pedibus velox Achilles
Vendebat, quemcumque caperet, trans mare infructuoſum,
In Samum, inque Imbrum, & Lemnum importuoſum:
Tibi vero poſtquam eripuit animam longa acie munito ære,
Sæpe raptavit ſui circa ſepulchrum ſocii
Patrocli, quem interfeciſti, excitavit tamen *ab inferis* ne ſic quidem.
Nunc autem mihi roſcidus & recens in ædibus
Jaces, illi ſimilis quem argenteo arcu inſignis Apollo
Suis mitibus telis ſuperveniens interfecit.
  Sic dixit flens, luctumque vehementem excitavit.
Illis vero deinde Helena tertia exorſa eſt luctum,
  Hector meo animo levirum longe cariſſime omnium,
Namque mihi maritus eſt Alexander divina forma præditus,
Qui me duxit ad Trojam: utinam prius debuerim periiſſe.
Jam enim nunc mihi hic vigeſimus annus eſt
Ex quo huc veni, & a mea deſceſſi patria.

Ἀλλ' ὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
Ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
Ἢ ἑκυρὴ, (ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεὶ)
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἔμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἤπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρον.
Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ὑφ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες·
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἕταροί τε
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν·
Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι.
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειράμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος·
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ.

Nunquam tamen a te audivi malum dictum neque ignominioſum.
Verum ſi quis me etiam alius in ædibus increparet
Levirum vel glorum, vel fratriarum elegantibus peplis indutarum,
Vel ſocrus, (ſocer enim pater tanquam mitis ſemper)
Tu illum verbis admonens cohibebas,
Tuaque humanitate & tuis lenibus verbis.
Quocirca te ſimul fleo & me infelicem, dolens corde.
Non enim quiſquam mihi jam alius in Troja lata
Benignus, neque amicus, ſed omnes me abominantur.
  Sic dixit flens: adgemuit autem populus immenſus.
Populo vero ſenex Priamus verba dixit,
  Convehite nunc Trojani ligna ad urbem, neque quicquam animo
Timeatis Argivorum denſas inſidias. Nam Achilles
Dimittens me ſic pollicitus eſt nigris a navibus,
Non prius infeſtaturum quam duodecima veniſſet aurora.
  Sic dixit. Illi vero ſub curribus boves muloſque
Junxerunt: ſtatimque deinde ante urbem congregati ſunt.
Novem dies quidem hi abducebant immenſam materiam:
At cum jam decima apparuit lucem mortalibus afferens aurora,
Tum vero extulerunt audacem Hectora lacrymas fundentes:
In pyra autem ſumma cadaver poſuerunt, injeceruntque ignem.
Quando autem mane genita apparuit roſea digitos aurora,
Tum quidem circa pyram incluti Hectoris congregatus eſt populus.
Sed poſtquam congregati ſunt frequenteſque fuerunt,
Primum quidem pyram extinxerunt nigro vino
Totam, quantum occuparat ignis vis: at deinde
Oſſa alba legerunt fratres ſodaleſque
Lugentes, ubereſque defundebantur lacrymæ per genas.
Et hæc aureum in loculum poſuerunt ſuſcepta,
Purpureis peplis obtecta mollibus:
Mox autem in cavam foſſam poſuerunt: & ſuperne
Denſis lapidibus ſtraverunt magnis.
Cito vero tumulum aggeſſerunt, circumque ſpeculatores ſedebant quoquoverſus,
Ne prius ingruerent bene ocreati Achivi.
Aggeſto autem tumulo, redierunt: & deinde
Frequentes congregati, epulati ſunt ſplendidum epulum
Ædibus in Priami Jovis alumni regis.
Sic illic quidem curaverunt funus Hectoris equum domitoris.

FINIS ILIADIS.

I N D E X

In Iliadem Homeri.

α, β, &c. Libros Iliadis indicant, B. vero Bœotiam.

A

ACamas B. 330. Bœotium occidit ξ 475.

Achilles B 192. a matre vindictam petit Achivorum α 352. fortiſſimus B. 276. legatos Agamemnonis convivio excipit ι 199. reſpondet Ulyſſi 307. Phœnici 602. & Ajaci 640. Machaonem vulneratum videns, eo Patroclum mittit ad ſciſcitandum λ 605. plorantem Patroclum interrogat π 7. Patroclum in prælium mittit, eique præcepta dat 46. Myrmidonas armat 155. & animat 200. Jovi vinum libat cum precib. 232 Patrocli mortem nondum audivit ρ 402. ſeſe ob mortem Patrocli afflictat σ 22. Thetidi luctum ſuum exponit 79. Patroclum luget 316. ψ 18. metuit ne Patrocli corpus putreſcat τ 24. concionem convocat 40. quam alloquitur 56. cibum ſe capturum negat ante prælium 198. Patroclum pertinaciter luget 315. armatur 363. Æneam ſibi cedere jubet υ 178. Æneam evaſiſſe indignatur 344. interficit Iphitionem 382. Demoleontem 395. Hippodamantem 401. Polydorum 407. & alios multos 455. in Xantho fluvio multos interficit φ 15. duodecim juvenes Trojanos mactat ad ſepulchrum Patrocli 27. Lycaonis preces repudiat, eumque occidit 97. occiſum Aſteropæum alloquitur 184. fugientem Hectorem perſequitur χ 138. & perſequi pergit 186. ac interficit 361. Myrmidonibus luctum indicit ψ 6. Sperchio fluvio comam radit 141. ventis ſupplicat 199. Achilles ludos funebres Patroclo inſtituit 258. Neſtori phialam donat 616. pugnatorum certamen conſtituit 652. Patroclum mœrens inquietam noctem ducit ω 3. Priamum alloquitur 517. Hectoris corpus imponit currui Priami 589. Priamo cœnam parat 621.

Achilli dona ab Agam. petuntur τ 240.

Achillis ad Achivos concio α 59. cum Agam. rixa 121. 22. 285. & amicitiæ redintegratio τ 240. geminum fatum ι 410. haſta π 140. equi lugent Patroclum ρ 426. clypeus σ 479. ad Agam. reſponſio τ 145.

Adreſtus B 337. captus a Menelao ζ 37.

Æneas B 327. Pandarum quærit ε 164. & cum eo Diomedem aggreditur 240. Crethonem & Orſilochum interficit 541. cum Achille congreditur υ 160. Achilli reſpondet 200. ejus genus 215. & prælium cum Achille 260.

Ætoli B 145.

Agamemnon B 83. γ 166. Chryſeidem patri remittit β 308. Briſeidem ab Achille accerſit 320. in concilio ſomnium narrat β 56. Machaonem jubet accerſi ad Menelaum δ 193. milites hortatur 234. ignavos objurgat 240. Idomeneum alloquitur 256. Ajacem adit 272. & Neſtorem 291. objurgat Meneſtheum 338. & Diomedem 364. ſuos cohortatus Dei-

coon-

coontem interficit ι 533. duces cœna excipit η 313. ejus concio ad duces ι 17. culpam fatetur, & Achilli dona daturum ſe pollicetur 115. legatos ad Achillem mittit 165. qui redeunt re infecta 665. & Menelaus æſtuat κ 3. inter ſe deliberant 35. Neſtorem adit 72. armatur λ 15. fortiter pugnat 91. multos interficit 218. vulneratur 252. prælio decedit 276. fugam ſuadet ξ 75. hinc objurgatus ab Ulyſſe 82. jurat ſe cum Briſeide rem non habuiſſe τ 258.

Agamemnonis Oratio qua jubet milites in patriam reverti β 108. oratio de Noxa dea τ 78. ad Jovem preces β 412. verba ad Menelaum vulneratum δ 155.

Agapenor B 116.

Agenor deliberat utrum cum Achille congrediatur φ 548. congreditur 579.

Ajacum conjunctio ν 705.

Ajax Oilei B 35. ejus contentio cum Idomeneo ψ 473.

Ajax Telamonius B 64. 275. γ 226. ſorte deſignatur ad certandum cum Hectore η 181. pugnat cum Hectore 225. ejus oratio apud Achillem ι 620. fugit λ 542. Hectorem provocat ν 818. & vulnerat ξ 408. Archelochum interficit 458. ſuos cohortatur ο 498. 558. 732. naves defendit 672. laborat π 102. Menelaum alloquitur ρ 238. Hippothoum interficit 293. terretur 627. Menelaum hortatur ut Antilochum mittat ad Achillem nunciatum mortem Patrocli 648. luctatur cum Uliſſe ψ 708. haſta certat cum Diomede 811. pugna circa cadaver Alcathoi ν 500

Amphimachus B 127. 377.

Amphius B 337.

Andromache ignara mortis Hectoris accurrit ad tumultum χ 437. ejus luctus 460. ω 725.

Antenor cenſet Helenam reddendam η 348.

Antilochus Echepolum interficit δ 457. Mydonem ε 579. Menalippum ο 575. Achilli mortem Patrocli nunciat σ 18. equos hortatur in curſu ψ 403. Menelaum cedendo vincit 596.

Antiphus B 185. 371.

Apollo peſtem immittit in Græcor. exercitum α 43. Trojanos animat δ 409. Diomedem reprimit ε 440. facto Æneæ ſimulacro hoſtes eludit 449. Martem incitat 455. Patroclum a Trojæ mœnibus repellit π 706. Hectori mortem Euphorbi nunciat ρ 75. hortatur Æneam 323. Hectorem animat 582. Æneam concitat in Achillem υ 79. Hectorem cum Achille congredi vetat 375. Hectorem Achilli ſurripit 443. cum Neptuno pugnare renuit φ 461. Agenorem Achilli eripit, huncque eludit 600. Achilli fraudem detegit χ 8. deos objurgat quod Hectoris corpus crudeliter tractari patiuntur ω 33.

Arcadii B 110.

Archilochus B 330.

Aſcalaphus & Jalmenus filii Martis B 19.

Aſcanius B 369.

Aſius B 345. Jovi iraſcitur μ 162.

Aſpledoneſtes & Orchomenus B 18.

Aſteropæus cum Achille congreditur & occiditur φ 140.

Aſtyanax Hectoris filius χ 483.

Athenienſes B 53.

Automedon & Alcimedon Achillis equos regunt ρ 457. Aretum cecidit 517.

B

Bellerophon ζ 155.

Briſeis B 196. Achilli redditur.

tur τ 246. Patroclum luget 387.
Buphraſiani B 122.

C

CÆdes variæ ο 514.
Calchas vates α 69. ab Agamemnone culpatur 105.
Caſtor & Pollux γ 237.
Cebriones frater & auriga Hectoris π 737.
Chromis B 365.
Chryſes filiam repetit α 12. ejus preces ad Apoll. 37. 451.
Cretenſe B 152.

D

DArdanus υ 215.
Deiphobus incaſſum feritur a Merione ν 155. Hypſenorem interficit 416. Æneam ſibi adſciſcit ut Idomeneum adgrediatur 474. Aſcalaphum interficit 522.
Deorum concio δ 1. preces & noxa ι 497. pugna φ 386.
Dii ſinguli diis oppoſiti υ 67.
Diomedes B 70. Sthenelum objurgat δ 411. a Pandaro vulneratur ε 95. Minervam invocat 114. Pandarum interficit 290. Venerem vulnerat 335. Hectori cedit 595. Martem vulnerat 855. Ulyſſem hortatur ad ſuccurrendum Neſtori θ 91. Neſtori ſubvenit 102. ejus verba ad Agam. ι 31. iturus ad hoſtium caſtra exploranda Ulyſſem ſocium eligit κ 241. Minervam precatur 184. & Ulyſſes incidunt in Dolonem 359. quem capiunt & interrogant 370. Dolonem interficit 446. dormientium Thracum ſtragem edit 482. cum Ulyſſe ad naves redit 532. Hectorem ferit λ 349. ſuadet ut ſaucii cæteros cohortatum eant ξ 109.
Dione Venerem conſolatur ε 381.
Dius B 363.
Dolon explorator captus κ 370. interficitur 446.
Dulichii B 132.

E

ELephenor B 47.
Ennomus 365.
Epiſtrophus B 363.
Eumeli equæ B 272.
Euphemus B. 358.
Euphorbus Patroclum vulnerat π 809. Menelaum cedere jubet ρ 12. occiditur a Menelao 43.
Euryalus B 72.
Eurypilus B 244. vulneratus occurrit Patroclo medico λ 806. qui vulnus curat 842.

G

GAnimedes υ 232.
Glauchus B 383. ejuſd. & Diomedis colloquium in acie ζ 119. arma permutat cum Diom. 235. ejus preces ad Apoll. π 513. Trojanos hortatur ut Sarpedonis corpus tueantur 537. Hectorem fugæ accuſat ρ 141.
Græci diſceſſum parant a Troja β 142. ad bellum ſe parant 397. ſacra faciunt α 458. β 419. ad bellum coeunt β 444. novem parati ſunt cum Hectore congredi η 161. murum ædificant circa naves 435. vinum emunt 468. occiſum Hectorem vulnerant χ 369.
Græcorum agminis inceſſus δ 427. fuga θ 78. excubiæ ι 79. murus μ 3. optimates coeunt ο 301. naves incenduntur π 112.
Guneus B 255.

H

HEctor Trojanos ad prælium educit B 315 Græcis verba Paridis de ſingulari certamine exponit γ 86. in urbem venit ex acie ζ 236. Trojanos hortatur, ut Minervæ ſupplicent 263. it in domum Paridis 313. uxorem quærit 375. uxori colloquitur 395. Græcos provocat ad ſingulare certamen η 65. ſuos hortatur ϑ 172. ν 150. ο 586. ρ 220. ejus verba ad equos 184. Teucrum vulnerat 324. ejus oratio ad Trojanos 497. Dolonem mittit exploratum caſtra hoſtium κ 299. Hectoris ſplendor λ 64. ſuos hortatus in hoſtes irruit 285. Polydamantis conſilium ſtulte repudiat μ 230. muri portam perrumpit 444. Amphimachum interficit 186. ſocios deſiderat ν 768. ſuis coactis hoſtes aggreditur 798. Ajaci reſpondet 834. ſaucius ex acie effertur ξ 428. ab Apolline ſuſceptus ο 236. prælium repetit 262. Lycophronem interficit 429. Menalippum adhortatur 552. Periphetem interficit 537. puppim prehendit 702. fugit π 367. 656. cum Patroclo congreditur 731. & eum interficit 819. cedit Ajaci ρ 128. Glauco reſpondet 168. Achillis arma induit 192. cum Ænea Achillis equos perſequitur 491. Patrocli corpus iterum perſequitur σ 156. ſe cum Achille congreſſurum jactat υ 364. Achillem aggreditur 419. de Achille ſubſiſtendo ſecum deliberat χ 98. ejus prælium cum Achille 250. mors 361. & funus ω 782.

Hecuba Hectorem orat ne cum Achille congrediatur χ 78. eundem luget 431. ω 748.

Helena egreditur ad ſpectaculum certaminis Paridis cum Menelao γ 142. ejus pulchritudinem mirantur Trojani 154. Paridem objurgat 427. Hectori loquitur ζ 343. ejus luctus ſuper Hectore ω 762.

Helenus Æneam & Hectorem monet ζ 76. η 47.

Hippothus B 347.

I

IDæus Paridis ſententiam Græcis refert η 385.

Idomeneus B 152. γ 230. illi occurrit Meriones ν 244. interficit Othryoneum 362. Aſium 382. Alchathoum 433.

Iris Trojanos armari jubet B 297. Helenæ nunciat certamen Paridis & Menelai γ 121. Achillem jubet ſuccurrere corpori Patrocli σ 167. Iris ventos accerſit ad inſpirandum rogo Patrocli ψ 198.

Ithacenſes B 139.

J

JUno Minervam mittit ad diſceſſum Græcor. prohibendum β 156. & Minerva ad prælium ſe parant ε 719. ϑ 350. a Jove pugnandi veniam petunt ε 757. ut Jovem decipiat ſeipſam comit. ξ 163. a Venere cingulum poſcit ad Jovem decipiendum 188. Somnum adit ut Jovem ſopiat 233. & promiſſis perſuadet 270. Jovem adit 292. negat ſuo impulſu Neptunum adeſſe Græcis ο 34. reliquos deos adit 80. Apollini & Iri Jovis mandata refert 145. cæteros deos alloquitur ſuper Æ-

nea

nea congreſſuro cum Achille υ 113. Vulcanum mittit in Xantum φ 328. Dianam vincit 480.

Junonis cum Jove jurgium α 540. δ 25. verba ad Neptunum ϑ 198.

Jupiter ſomnium mittit Agamemnoni β 7. Thetidi promittit ſe ulturum Achivos α 518. diis interdicit neutri auxiliari exercituum ϑ 5. Jovis aurea catena 19. in Idam deſcendit 41. Irim mittit ad Junonem & Minervam a prælio cohibendas 398. Eridem mittit ad naves Græcor. λ 3. Irim mittit ad Hectorem ut eum jubeat ad tempus a prælio abſtinere 185. Sarpedonem in murum Græcor. concitat μ 292. & Neptunus diverſis favent ν 347. fraude Junonis dormit in perniciem Trojanorum ξ 352. experrectus Junonem objurgat ο 5. Junonem jubet, ut ſibi Irim accerſat & Apollinem 49. Irim ad Neptunum mittit ut a pugna deſiſtat 157. mittit Apollinem ad ſuſcitandum Hectorem 220. Hectorem incitat 595. moriturum Sarpedonem miſeratur π 433. Apollinem jubet ut Sarpedoni parentandum curet 667. Hectorem miſeratur ρ 198. χ 168. Achillis equos miſeratus 443. Junonem alloquitur de excitato Achille σ 357. Minervam mittit ad Achillem refocillandum τ 340. jubet omnes deos opitulari utris quiſque velit υ 20. Thetin mittit ad Achillem ut corpus Hectoris Priamo tradat ω 104. Irim ad Priamum ut Achillem adeat 144. Mercurium ducem mittit Priamo 335.

L

Lacedæmonii B 89.

Locri B 34.

Lycaon Priamides ab Achille victus φ 35. Achilli fruſtra ſupplicat 97.

M

Machaon B 140. Menelaum curat δ 210.

Magnetes B 263.

Mars vulneratur a Diomede ε 855. ſaucius apud Jovem expoſtulat 872. a quo objurgatur 887. audita morte filii iraſcitur ο 114.

Meges B 134.

de Meleagro narratio ι 525.

Menelaus B 93. certamen cum Paride ſuſcipit γ 97. a Pandaro perfide vulneratur δ 104. Pylemenem interficit ε 576. Adreſtum capit ζ 37. certamen ſuſcipere vult cum Hectore η 94. ſed prohibetur ab Agam. 109. & Ajax Ulyſſi opem ferunt λ 468. Helenum vulnerat ν 598. Piſandrum interficit 605. Antilochum hortatur ο 567. Euphorbo indignatur ρ 18. eumque interficit 45. Hectori cedit 107. duces cohortatur 246. animatur a Minerva 554. Antilochum mittit ad Achillem nunciatum mortem Patrocli 684. in ludo iraſcitur Antilocho ψ 569.

Meneſtheus B 59. miſſo Thoota ab Ajacibus petit auxilium μ 342.

Mercurius Priamum convenit ω 362. & ducit ad Achillem 440. dormientem Priamum monet 683.

Meriones B 158. Deiphobum vulnerat ν 535. Harpalionem interficit 648.

Me-

Meſties B 371.
Miles ignavus & ſtrenuus ν 279.
Minerva Pandarum adit ad fœdus ejus opera violandum δ 751. Diomedi dat robur ε 1. Martem educit ex acie 29. Venerem deridet 420. ad prælium ſe parat 719. a Jove pugnandi veniam petit 757. Diomedem alloquitur 799. & jubet cum Marte congredi 825. deliberat cum Apolline de prælio in præſentia reprimendo η 24. ejus verba ad Jovem ϑ 29. Martem cohibet ο 124. Martem proſternit φ 402. & Venerem 423. ſumpta Deiphobi forma Hectori perſuadet ut cum Achille congrediatur χ 226.
Mortui ſepeliuntur η 419.
Muſarum invocatio α 1. β 484.
Mycenenſes B 77.
Myrmidones B 191. in pugnam vadunt π 257

N

NAſtes B 377.
Navium enumeratio, vel Bœotia β 494.
Neptuni & Jovis verba de muro Græcorum η 446. cum Idomeneo colloquium ν 218.
Neptunus ad ferendam Græcis opem proficiſcitur ν 10. Ajaces animat 47. Achivos excitat 95. ſaucios conſolatur, & Achivos animat ξ 139. 363. Jovi iraſcitur ο 184. de Ænea conſervando conſultat υ 293. Æneam Achilli ſubducit 321. Achillem conſolatur φ 288. Apollinem ad pugnam provocat 435.
Neſtor β 108. Achillis & Agamemn. contentionem componere conatur α 247. laudatur ab Agamemnone β 370. hortatur milites ζ 66. Græcos objurgat qui cum Hectore congredi non audeant 123. in periculo verſatur ϑ 80. fugit cum Diomede 157. ejus conſilium de excubiis & cœna ι 54. & de pacando Achille 96. ſurgens noctu Uliſſem adit κ 132. Diomedem excitat 160. ſuadet exploratores in hoſtium caſtra mittendos 204. antiqua ſua facinora commemorat λ 667. prodit audito clamore ad ſpectaculum ξ 1. illi occurrunt ſaucii 27. Jovem precatur ο 372. Grœcos orat ut hoſti obſiſtant 658. de curſu filio præcepta dat ψ 306.
Neſtoris oratio ad milites β 337. verba ad Agam. δ 315. oratio de ſepeliendis mortuis & conſtruendo muro η 325.
Niobæ fabula ω 602.
Nireus Græcorum formoſiſſimus β 178.

O

ORci galea ε 845.

P

PAndarus B 354. Menelaum perfide vulnerat δ 103. a Diomede interficitur ε 290.
Paris in prima acie ſe oſtentat γ 16. trepide refugit 32. ab Hectore objurgatus 38. cum Menelao ſe congreſſurum ſuſcipit 58. armatur 327. certat cum Menelao 345. a Venere ex prælio ſurripitur 380. ab Helena objurgatur 428. ex prælio elapſus cum Helena conjungitur 437. negat reddere Helenam η 355. Diomedem vulnerat λ 368. & Machaonem 507. ut & Eurypylum 582. Euchenorem interficit ν 668.
Patroclus ad Achillem revertitur σ 405. Achillem orat ut ſe ſaltem

Digitized by Google

tem in prælium mittat π 20. armatur 130. Myrmidonas cohortatur 269. cum ſuis multos Trojanorum interficit 284. 398. 693. Ajaces hortatur 556. Cebrionem interficit 737. circa Patrocli corpus fit acre prælium ρ 274. 415. 54. Achilli in ſomnis apparet ψ 62. rogus illi conſtruitur 161. Patrocli ſepulchrum 256. curſus equitum in funere Patrocli 362. victoribus præmia dantur 536.

Peneleus Ilioneum perimit ξ 486.

Phidippus B 185.

Phocenſes B 24

Phœnix Achillem ad pacem hortatur cum Agam. ι 432.

Phorcis B 369.

Poculum Achillis π 225.

Podalirius B 240.

Podarches B 211.

Polydamas conſilium dat de foſſa Græcor. tranſeunda μ 60. prodigium interpretatur, & conſilium dat 212. Hectorem objurgat ν 735 Prothenorem interficit ξ 448. urbem petendam ſuadet σ 255. cui Hector contradicit 285.

Polypœtes B 248. & Leontius ν 129.

Portentum draconis qui paſſeres devoravit β 309.

Priamus Helenam interrogat de certis quos videbat Græcis γ 161. a præcone vocatur ad fœdus feriendum 250. in urbem redit 305. Trojanos alloquitur η 268. militibus portam aperire jubet φ 527. Achillem conſpicatus Hectorem orat ne cum illo congrediatur χ 38. Hectorem luget 412. uxori mandata Jovis de repetendo Hectore refert ω 194. dona ſumit quæ ferat Achilli 229. filios objurgat 247. Hecubæ conſilium 287. Jovem orat 308. Achillem convenit 477. dormire cupit 635. in urbem vehit corpus Hectoris 707

Prodigium λ 53 μ 200.

Proteſilaus B 205.

Prothous B 265.

Pylæmenes B 358. occiſus ε 576.

Pylii B 98.

Pyræchmes B 355.

R

RHeſus κ 435. a Diomede trucidatur 495.

Rhodii B 160.

S

SArpedon B 383. a Tlepolemo vulneratus Hectoris opem implorat ε 684. Glaucum ad prælium hortatur μ 310. muri pinnam abrumpit 392. cum Patroclo congreditur π 426. & ab eo interficitur 480. circa Sarpedonis corpus acriter pugnatur 565.

Somnus ab Junone exoratus Jovem ſoporat ξ 242. Neptunum incitat 353.

Stheneleus B 72. Agamemnoni aſperius reſpondet δ 404.

T

TAlthibius α 320.

Teucer poſt Ajacis clypeum latens Trojanos multos interficit θ 266. ab Hectore vulneratur 324. Imbrum interficit ν 170. & Clitum ο 444. ejus arcus divinitus frangitur 462.

Thalpius B 127.

Thamyris fabula B 102.

Themis Junoni propinat ο 87.

Therſitæ garrulitas β 212.

Thetidis verba ad Achillem α 414.

The-

Digitized by Google

Thetis Jovem interpellat pro filio α 503. lugens Nereides alloquitur σ 52. Achillem interrogat 73. Achilli arma promittit a Vulcano 127. Vulcanum adit 369. & orat ut Achilli fabricetur arma 430. Vulcani arma affert Achilli τ 8.

Thoas B 144. Pirum interficit δ 527.

Titareſius fluvius Peneo non miſcetur B 258.

Tlepolemus B 164. pugnat cum Sarpedone ε 627.

Trojanæ Minervæ ſupplicant ζ 286

Trojani & Græci fœdus paciſcuntur γ 264.

Trojani Græcorum murum adoriuntur μ 80. fugiunt ξ 506. magnam cædem faciunt ο 327. fugant Achivos ρ 595.

Trojanorum & Græcorum inceſſus in prælium γ 1. conflictus δ 448. λ 70

Trojanorum cædes ζ 6 excubiæ ϑ 550. concio σ 247. pugna ad naves acerrima ο 686.

V

Venus Paridem ex prælio ſurripit γ 580. Helenam alloquitur 389. & illi iraſcitur 413. Helenam ducit ad Paridem 428. Æneam ſubducit ex acie ε 311. vulneratur a Diomede 335. de eo apud Dionem conqueritur 375. a Minerva deridetur 420. & Apollo Hectoris corpus a putredine prohibent ψ 185

Ulyſſes B 138. γ 191. Chryſeidem patri tradit α 430. Achivos a diſcedendo coercet β 182. Therſitæ garrulitatem coercet 246. milites ad prælium hortatur 278. Agamemnoni reſpondet δ 354. ejus oratio ad Achillem de redintegranda pace cum Agam. ι 225. Diomedem hortatur ad prælium λ 312. ab hoſtibus circumvenitur 403. a Soco vulneratur 334. & illum interficit 456 ſuadet ut ante prælium cibum capiant milites τ 155. quod & Achilli ſuadet 215. cum Ajace curſu certat ψ 754.

Vulcanus Junonem admonet α 569. Thetidis in ſe beneficia commemorat σ 394. Thetidem de cauſa adventus interrogat 425. Achilli arma fabricatur 469. Xanthum urit φ 342.

X

Xanthus Achillis equus futurum ei interitum vaticinatur φ 403.

Xanthus fluvius Achillem alloquitur φ 214 tumet in Achillem 234. Simoenta invocat adverſus Achillem 307. Vulcano & Junoni ſupplicat 357.

FINIS.

Digitized by Google

106912

Digitized by Google